NOVEL TOON

NHẬT KÝ TẨY TRẮNG CỦA ÁC BÁ XẤU XÍ

Seacet

Nhật Ký 'Tẩy Trắng' Của Ác Bá Xấu Xí

Tác giả: Sercet

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Hắn là một người tốt, một công dân lương thiện. Chuyện này phải nhắc đi nhắc lại ba lần. Vậy mà sau một tai nạn hắn lại bị xuyên vào một cuốn tiểu thuyết đam mỹ do chính em gái mình viết.

Xui xẻo thay nhân vật mà hắn xuyên vào lại là một tên cường hào ác bá nổi tiếng khắp nơi. Diện mạo không chỉ xấu mà tính cách của y cũng vô cùng thối tha. Tiếng xấu của y vang xa vạn dặm, không ai không biết, không ai không ghét. Hắn vừa phải tìm cách bám đùi nam Thụ, vừa phải tránh xa nam Công, còn phải "tẩy trắng" cho bản thân.

Không những vậy hắn còn phải tìm đại phu làm thẩm mỹ cho hắn. Chứ xấu như thế này làm sao lấy được vợ.

Mục lục:

------oOo------

Chương 1: Xuyên vào làm ác bá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành lái xe về đến nhà đã là tám giờ tối. Anh vội vàng xách ba bốn túi bóng siêu thị, đi thang máy thẳng lên tầng bảy. Anh và cô em gái Viên Viên sống chung với nhau trong một căn hộ chung cư bình dân mà anh mua lại được với giá rẻ. Vừa mở cửa vào nhà đã nghe tiếng gõ bàn phím lạch cạch.

“Anh về rồi à?” Viên Viên hỏi mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái máy laptop trên bàn, không quay đầu lại.

“Em ăn gì chưa?”

“Chưa. Em còn chẳng có nổi thời gian để đi mua ăn đâu.”

“... Em ngơi tay một chút thì chết ai chứ. Anh đã nói trước là mình sẽ về trễ rồi.” Lâm Thành mở túi bóng lôi đồ ăn để lên bếp.

“Em thích ăn đồ anh trai em nấu hơn.”

Lâm Thành thở dài một hơi. Anh cởi nhanh áo khoác ngoài, đeo lên người cái tạp dề rồi tay thoăn thoắt nấu nướng trên bếp. Viên Viên hiện đang là sinh viên đại học, ngoài ra còn là nhà văn mạng nghiệp dư. Con bé đã viết nhiều truyện rồi nhưng chẳng có truyện nào nổi danh cả, nhưng nó vẫn luôn chăm chỉ viết. Thể loại truyện nó viết nhiều nhất là đam mỹ.

Lâm Thành đã nhiều lần khuyên con bé mình nên bỏ nghề mà tìm một nghề khác dễ kiếm tiền hơn nhưng nó không nghe. Nó nói đó là đam mê. Anh cũng không muốn khuyên nữa. Hai anh em đều là trẻ mồ côi từ nhỏ. Một mình anh nai lưng làm việc kiếm sống nuôi hai anh em khi chỉ mới là trẻ vị thành niên, nên gần như cái gì anh cũng biết làm. Viên Viên rất nể phục và thần tượng anh trai. Ước mơ lớn nhất của cô chính là trở thành một nhà văn mạng chuyên nghiệp kiếm tiền nuôi anh.

Mùi thức ăn thơm phức khiến Viên Viên phải dừng công việc lại. Lâm Thành đặt hai tô mì xào thịt băm lên bàn rồi hỏi: “Thời gian không có nhiều nên anh chỉ làm có vậy. Khi nào anh về sớm sẽ nấu nhiều món hơn cho em.”

“Không sao đâu ạ. Anh nấu là em thích rồi.”

Lâm Thành bật cười rồi ngồi xuống bàn. Cả hai vốn đang đói nên ăn rất nhanh. Sau khi xong bữa Lâm Thành là người đi rửa chén. Viên Viên đứng bên cạnh phụ rửa, tươi cười hỏi: “Này, truyện đó của em, anh đọc xong chưa?”

Lâm Thành dừng tay một chốc rồi đáp: “Vẫn chưa.”

“Sao vẫn chưa xong? Em đã đưa nó cho anh cách đây cả tháng rồi mà anh vẫn đọc chưa xong à?”

“Anh bận bịu cả ngày, thời gian đâu mà đọc. Hơn nữa, em không thấy lạ khi bắt anh trai em đi đọc truyện đam mỹ hả? Anh có ‘cong’ đâu.”

“Anh hai, đây là tác phẩm đầu tay của em, là tác phẩm mà em tâm đắc và dành nhiều thời gian nhất. Anh là người thân duy nhất của em. Tác phẩm đầu tay của em dĩ nhiên phải để cho anh đọc chứ. Nếu trai thẳng như anh đọc truyện của em mà còn thấy cuốn hút thì tức là truyện của em thành công rồi.”

Cái lý luận quái quỷ gì vậy không biết. Lâm Thành thở dài. Cách đây một tháng Viên Viên đột nhiên gửi cho anh một đường link và bắt anh mở ra xem, còn nói đó là tác phẩm đầu tay của mình. Truyện của em gái viết dĩ nhiên là anh muốn đọc rồi. Đọc mấy chương đầu thì thấy nội dung cũng được. Nhưng càng đọc càng thấy quái lạ. Nhân vật nữ chính không thấy đâu, chỉ toàn thấy nam. Mà hai nam chính còn có xu hướng yêu nhau nữa chứ. Anh mới tá hoả hỏi lại em gái thì vỡ lẽ là truyện đam mỹ. Anh tắt luôn không đọc thêm nữa. Thật không hiểu con bé nghĩ gì mà cho anh đọc cái thể loại này.

“ Nam với nam yêu nhau thì có gì hấp dẫn? Em viết truyện ngôn tình đi rồi anh đọc hết liền cho em xem.”

“ Anh hai, anh không biết đam mỹ bây giờ đang rất hot sao? Viết đam thú vị hơn viết ngôn tình nhiều. Anh cứ thử đọc hết đi mà.”

“ Không đọc."

“ Anh!”

Rốt cuộc Viên Viên cứ lải nhải cả đêm khiến Lâm Thành phải mủi lòng. Ai biểu anh luôn chiều chuộng cô em gái này chứ. Tác phẩm mà Viên Viên muốn anh đọc tên là “ Bạch Nguyệt Quang của vương gia”. Câu chuyện kể về một thư sinh có gương mặt đẹp như thiên tiên, trêи đường lên kinh dự thi thì gặp nạn rồi vô tình được một vị vương gia cứu giúp. Hai người nảy sinh tình cảm rồi bla bla ...Anh là trai thẳng. Đọc cái thứ này ...nuốt không trôi.

Cả đêm qua anh căng mắt ra đọc tiểu thuyết rồi ngủ quên mất. Sáng nay dậy trễ nên giờ đang rất vội. Cũng tại Viên Viên giao hẹn tối nay sẽ hỏi về nội dung của tiểu thuyết nên anh phải ráng căng mắt ra nhìn. Bây giờ hơi buồn ngủ rồi mà anh lại đang phải lái xe. Có tiếng điện thoại reo. Thấy người gọi đến là sếp, Lâm Thành vội vàng bắt máy. Nhưng có lẽ do chụp vội quá nên anh lỡ tay làm rớt xuống dưới ghế. Trong lúc đang luống cuống nhặt điện thoại thì ...ẦM!

Lâm Thành không phát hiện có một chiếc xe tải đang chạy ngang qua đường. Tốc độ chạy xe khá nhanh, khoảng cách quá gần, anh phanh lại không kịp. Lâm Thành chỉ nghe thấy một tiếng ầm rất lớn. Cả cơ thể ảnh bị chấn động mạnh. Rồi sau đó... ảnh không biết gì nữa. Lâm Thành rơi vào khoảng không vô định, người cứ lâng lâng, cho đến lúc nghe thấy tiếng gọi:

“Công tử, đến giờ dậy rồi.”

Lâm Thành mơ màng. Ai đang nói vậy? Mà sao cách gọi lạ thế? Thời này ai gọi nhau là công tử nữa. Lâm Thành cố mở mắt. Cảnh vật lờ mờ bắt đầu hiện rõ khiến anh kinh ngạc ngồi bật dậy. Trước mặt anh là một căn phòng gỗ kiểu phong kiến. Không chỉ phòng, cả cái giường anh đang nằm, tất cả vật dụng trong căn phòng này đều là đồ cổ. Đây là đâu vậy? Phim trường à?

“Công tử, mời người rửa mặt.”

Lâm Thành chớp chớp mắt. Có cả nha hoàn nữa này. Ăn mặc đúng chất thiếu nữ phong kiến. Anh thần người. Đây là chuyện gì? Sao không có chút ký ức nào?

Nha hoàn kia vắt khăn tính lau mặt cho Lâm Thành. Anh hoảng hồn vội ngăn lại.

“Ấy, không cần. Tôi tự làm được.”

Nha hoàn thấy vậy, hai mắt bỗng rưng rưng chực khóc: “Công tử, người ghét nô tì rồi sao? Không phải mọi ngày công tử đều muốn nô tì hầu hạ cho người sao?”

Cả người anh phát run. Anh còn chưa định thần được mình đang ở đâu, đang ở trong hoàn cảnh nào. Anh nhìn khắp phòng một lượt. Không thấy máy quay, không có chút dấu hiệu nào của thời hiện đại. Lâm Thành vội vàng xuống giường mở cửa sổ ra. Bên ngoài là một khu vườn rất rộng, trồng hai cây đào to. Chính giữa khu vườn có một hòn non bộ lớn rất đẹp, một hồ cá rộng. Còn có xích đu,... Nhưng sao chỗ nào cũng mang nét phong kiến thế này?

“Cô ơi, đây là nơi nào vậy?”

Nha hoàn vốn đang yếu ớt khóc lóc, thấy chủ nhân hỏi vậy mặt cứ ngệt ra. Ấp úng một lúc mới trả lời: “Đây... đây là tiêu viện của công tử.”

“Tiểu viện? Tiểu viện gì? Tôi là ai?”

“Chung công tử? Người... người sao vậy?”

Lâm Thành nghe như sét đánh bên tai. Chung công tử? Không lẽ hắn xuyên việt rồi? Mà lại xuyên vào tiểu thuyết của chính em gái viết. Chuyện này đúng là hoang đường.

“Cô nói tôi là Chung công tử? Đây là năm nào? Có phải nơi này là huyện Thành Nghị?”

Nha hoàn bị doạ cho xanh mặt, vội vàng gật đầu. Lâm Thành bị sốc nặng, ngồi phịch xuống nền nhà. Chuyện này đúng là hoang đường thật mà. Anh đã bị xuyên vào trong tiểu thuyết “Bạch Nguyệt Quang của vương gia”, cái tiểu thuyết đam mỹ mà em gái ép anh đọc. Và cái nhân vật Chung công tử này là tên phản diện xấu xa, cường hào ác bá chết thảm nhất trong tiểu thuyết. Anh đứng lên đến gần chiếc gương đồng trêи bàn nhìn thử. Tay run run chạm vào vết bớt trêи mặt. Một vết bớt lớn kéo dài từ bên má trái xuống gần nửa cái cổ. Nó có màu đỏ hỏn nên nhìn vào cảm giác vừa xấu lại vừa ghê.

Chung công tử trong tiểu thuyết được miêu tả là một kẻ xấu xí từ trong ra ngoài. Nói như vậy là vì gương mặt hắn rất xấu, ai nhìn vào cũng kinh sợ. Tính cách của hắn cũng vô cùng tệ. Hắn háo sắc, bất kì người nào có diện mạo xinh đẹp đều bị hắn chọc ghẹo, quấy rối. Chọc không được thì bắt về, lăng nhục. Gặp ai không ưa thì bảo thuộc hạ đánh đập đến quỳ xuống xin tha mới thôi. Hắn rất nhiều tiền nhưng lại luôn đi ăn chặn tiền của kẻ khác đút túi riêng. Lúc đọc đến nhân vật này, suy nghĩ của Lâm Thành khi đó là sao em gái lại đi xây dựng nhân vật xấu xa đủ kiểu thế này. Một nhân vật mà ai nhìn vào cũng thấy ghét. Và xui xéo thay, bây giờ anh trai của nó đang phải gánh.

Lâm Thành ôm đầu lẩm bẩm: “Mình trước giờ sống với người khác tốt lắm mà, chưa từng làm chuyện gì xấu. Thế nào mà xuyên qua lại biến thành tên cường hào ác bá xấu xí này? Ông trời muốn chơi mình hay gì? Còn nữa, trước khi xuyên đến đây mình đã bị một cái xe tông phải. Cơ thể thật của mình sao rồi? Liệu còn quay trở về được hay không?

“Công tử, người đang nói gì thế? Có phải mệt rồi không? Có cần nô tì đi gọi đại phu không?”

Tiếng gọi làm Lâm Thành bừng tỉnh. Dù sao chuyện cũng đã rồi, không có cách nào có thể thay đổi được. Quan trọng là mình được sống tiếp. Thời gian dài từ từ rồi nghĩ cách trở về sau. Anh nhìn nha hoàn kia, nói: “Ta không sao. Đêm qua thiếu ngủ nên bị xây xẩm thôi. Ngươi ra ngoài đi. Bảo những người khác nếu không có việc gấp thì đừng làm phiền ta.”

Nha hoàn vâng lệnh rời khỏi phòng và đóng cửa lại. Lâm Thành suy nghĩ một chút. Kiếp trước anh chỉ đọc qua loa cuốn tiểu thuyết đó và còn chưa đọc xong nên không nhớ được hết các tình tiết. Nhưng anh nhớ rõ rằng Chung công tử vì phải lòng nam chủ của truyện là Cố Y Tịnh, rồi nhiều lần quấy rối, bắt cóc, hành hạ Cố Y Tịnh khiến y sợ hãi trốn chạy. Cố Y Tịnh trên đường chạy trốn thì gặp được nam nhân của đời mình là Thành vương Tần Thượng Nguyên. Hai người cảm mến nhau rồi nảy sinh tình yêu. Sau này Tần Thượng Nguyên đưa Cố Y Tịnh về lại huyện Thành Nghị tìm Chung công tử trả thù. Nên việc đầu tiên anh phải làm là phải tìm ra Cố Y Tịnh rồi bợ đỡ anh ta. Giờ tiếng xấu của Chung công tử đang lan khắp nơi, cho dù anh chẳng làm gì anh ta cũng có thể bị tiếng xấu xa này hại chết, nhưng nếu bám đùi nam chủ Cố Y Tịnh thì cơ hội sống sẽ cao hơn.

Lâm Thành nhớ Chung công tử có một thuộc hạ thân tín là Chung Văn. Người này chắc hẳn vẫn luôn chầu chực ở bên ngoài. Anh cao giọng: “Chung Văn đâu?”

Lập tức một người đàn ông mặc lục y mở cửa chạy vào. Nhìn gương mặt dạn dày sương gió tầm bốn mươi, Lâm Thành có chút xúc động muốn gọi “chú” nhưng may mà kìm lại được.

“Công tử cho gọi?”

“Ngươi tìm một người tên Cố Y Tịnh cho ta. Hắn có thể đang ở trong huyện này. Đó là một thư sinh có gương mặt thanh tú, rất đẹp, thể chất khá yếu. Ngươi chỉ cần trông thấy hắn chắc chắn sẽ nhận ra ngay.”

“Trong huyện Thành Nghị có người như vậy sao? Sao thuộc hạ chưa từng thấy?” Chung Văn ngạc nhiên.

“Ngươi chưa từng thấy? Ngươi chắc không?”

“Công tử, người của chúng ta ở khắp nơi. Công tử luôn dặn bọn thuộc hạ nếu ai đẹp, bất kể là nam hay nữ đều phải báo cho người biết ngay mà. Nếu thực sự có tên thư sinh đẹp như thế chắc hẳn phải báo với người ngay rồi.”

“... À. Ta quên mất.” Lâm Thành cười giả lả. Nguyên chủ đúng là khốn nạn.

Còn cho người đi săn mỗi ngày cơ đấy. “Bây giờ bảo bọn chúng chỉ tập trung tìm Cố Y Tịnh thôi. Những người khác bỏ qua đi.”

“Vâng. Công tử xem ra rất có hứng thú với y.”

“Người đẹp mà. Dĩ nhiên phải hứng thú rồi. Không có việc gì nữa. Ngươi ra ngoài đi.”

Chung Văn ra ngoài rồi, Lâm Thành mới thở phào một hơi. Tiếp theo là phải đi thư phòng tìm hiểu rõ về thế giới mình đang sống đã.

------oOo------

Chương 2: Muốn lấy tiền của lão tử? Còn lâu.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cha của Chung là phú hộ giàu có. Hai năm trước ông già qua đời đột ngột rồi để lại khối tài sản kếch xù lại cho người con trai. Cái tên Chung này không chí thú làm ăn, suốt ngày cờ bạc, đàn đúm. Lâm Thành xem sổ sách thu chi thấy ngân khố còn khá nhiều tiền. Xem ra có thể đủ để làm một cuộc cải cách cho bản thân. Còn cả vết bớt này nữa. Phải tìm một vị đại phu giỏi chữa cho mình. Chứ mang cái vết bớt to vật vã thế này người nào nhìn cũng thấy khiếp, ai dám lấy hắn chứ.

Theo những gì hắn nhớ được nam Công chính của thế giới này tên Tần Thượng Nguyên, là Thành vương gia vô cùng nổi tiếng. Là em trai của hoàng đế, quyền lực có thể nói dưới hai người, trên vạn người. Người này hắn nhất định phải tránh xa. Kinh nghiệm sống nhiều năm mách bảo hắn dây vào người hoàng tộc là vô cùng nguy hiểm. Mà trong tiểu thuyết hắn cũng là bị chính y giết.

“Công tử, có Trần công tử và Ngô công tử tới.”

“Trần, Ngô cái gì? Đã bảo đừng làm phiền mà.”

Thấy tên người làm ngệt mặt nhìn mình, Lâm Thành mới giật mình. Hắn mới phản ứng theo bản năng, quên mất thân phận của bản thân hiện tại. Lâm Thành nhớ lại trong tiểu thuyết. Hình như đám người đó là mấy tên hay lẽo đẽo đi theo như con chó sau lưng nguyên chủ. Chắc tại hai ngày qua hắn luôn nhốt mình trong phòng nên bọn chúng tưởng mình bị ốm, đến đây thăm.

“ Được rồi. Bảo chúng ra sảnh đợi đi. Ta đến ngay.” Vừa đúng lúc hắn muốn xử lý cái đám này trước, cũng là một phần trong kế hoạch tương lai của hắn.

Lúc Lâm Thành đến đã thấy có hai gã thanh niên ăn mặc là lượt, chải chuốt, ngồi chễm chệ trên ghế cười nói vui vẻ. Vừa thấy hắn bước vào, chúng vội vàng đứng dậy, cúi đầu kính cẩn chào hắn. Lâm Thành làm mặt lạnh không đáp, cứ thẳng đường đến ngồi ở chiếc ghế gia chủ.

“Chung đại ca, nghe nói huynh không khoẻ, đệ mang ít sâm đến chỗ huynh bồi

bổ. Sâm hai trăm năm tuổi đó. Đệ phải đi lùng khắp nơi mới mua được nó."

"Chung đại ca, đây là Tuyết Thảo trăm năm để gửi mua từ Tây Vực. Là của hiếm đấy, cực kỳ tốt trong bồi bổ sức khỏe, khí huyết."

Lâm Thành thong thả uống trà, hỏi chúng: "Mấy thứ này đều là bồi bổ cho người sắp chết cả. Các ngươi định trù ẻo ta hay gì?"

Bọn chúng hốt hoảng vội kêu lên: "Chung đại ca nói gì thế? Bọn đệ chỉ là lo lắng cho sức khỏe của đại ca thôi mà. Làm sao có cái suy nghĩ khủng khiếp đó được. Nếu đại ca không thích thì bọn đệ sẽ tìm thứ khác."

Nhìn vẻ mặt hoang mang của chúng chắc hẳn nguyên chủ trước kia luôn thích những món quà kiểu này. Đáng tiếc thay giờ trong thân xác của vị đại ca thối tha của chúng lại là hắn rồi.

"Khỏi cần. Từ nay các ngươi cũng không cần đến tìm ta nữa. Từ giờ chúng ta chấm dứt qua lại đi."

Bọn chúng kinh hoảng, cảm giác như nghe sấm chớp bên tai. Hai tên vội vàng níu kéo áo hắn, mặt mũi bừng đỏ chỉ thiếu điều chảy nước mắt nữa thôi: " Đại ca, sao bỗng nhiên huynh lại nói những điều như thế? Có phải bọn đệ đã làm sai điều gì rồi không? Bọn đệ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để huynh vui lòng. Đừng bỏ rơi bọn đệ mà."

Nhìn cái vẻ mặt đau đớn của chúng khiến hắn muốn nôn. Đám này ở hiện đại chắc đều được đưa làm diễn viên cả đấy. Hắn lạnh mặt nói: "Chơi với các ngươi không vui. Chung mỗ không muốn chơi nữa. Biến đi cho khuất mắt ta!"

Nhìn vẻ lạnh lùng của Chung công tử bọn chúng thấy rõ dù có làm gì cũng không thể thuyết phục được. Thật không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mà đột nhiên tên này thay đổi thái độ quay ngoắt với bọn chúng như vậy.

"Có phải dạo này đại ca không được thoả mãn nhu cầu hàng ngày nên khó chịu trong người không? Bọn đệ có chỗ này hay lắm, toàn là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Đảm bảo huynh nhìn thấy là chết mê ngay. Huynh có muốn đi không?"

Lâm Thành trợn mắt. Lại còn cho là hắn bị bất lực nữa à. Hắn còn đang muốn giải quyết hoà bình cho đỡ phiền phức mà.

"Mẹ nó chứ. Các ngươi không đi là muốn ta đích thân đuổi?"

"Hả?"

Ngay sau đó một đám thuộc hạ cao lớn cầm gậy gộc đuổi đánh bọn chúng ra tận ngoài cửa. Hai tên bọn chúng cả người bị đánh đầy thương tích, giận tím mặt. Bọn chúng đứng bên ngoài dùng lời lẽ chửi Chung công tử không ra gì. Lâm Thành lúc đó đã vào lại thư phòng, không thèm nghe thêm gì nữa.

Lâm Thành lên danh sách những việc cần làm dài đến năm trang giấy. Trong kế hoạch của hắn, tiền chính là điểm mấu chốt. Hắn cần rất nhiều tiền. Vốn rằng nguyên chủ được thừa hưởng một gia tài kếch xù, thế mà suốt ngày ăn chơi, ném vào sòng bạc cũng đã tiêu hao đi không ít rồi. Hắn cần phải nghĩ cách kiếm thêm tiền. Đang ngồi suy nghĩ thì chợt hắn nghe có tiếng gõ cửa. Rồi sau đó là Chung Văn bước vào.

"Chuyện gì vậy?"

"Công tử, hiện giờ khắp nơi đang loan tin đồn người bị điên, hễ nổi cơn điên là cắn người. Còn bảo... bảo mọi người nên tránh xa. Nếu bị công tử cắn phải sẽ bị lây bệnh điên."

Lâm Thành hơi chớp mắt, có vẻ không quá ngạc nhiên. Hắn cũng đã đoán mấy kẻ bị hắn đánh kia chắc chắn sẽ tìm cách trả thù. Và đây là cách mà chúng nghĩ ra đó hả? Ngu ngốc, ấu trĩ. Chung công tử tiếng xấu còn ít chắc. Có thế này hay thêm nữa thì cũng có khác gì đâu. Hắn vẫn bị người dân ở đây ghét cay ghét đắng như trước giờ mà.

"Còn gì nữa không?"

Thấy chủ nhân bình tĩnh như vậy Chung Văn không khỏi ngạc nhiên. Bình thường không phải chủ nhân sẽ nổi trận lôi đình, lập tức đi tìm bọn rao tin đồn kia tần cho một trận nhừ tử sao. Hắn cứ luôn có cảm giác mấy ngày gần đây chủ nhân cư xử rất lạ, cứ như một người khác vậy.

"Có một phong thư của huyện lệnh gửi cho công tử."

Lâm Thành chống cằm suy nghĩ. Huyện lệnh của Thành Nghị? Hình như cũng là một kẻ hám tiền, nhận không ít hối lộ của nguyên chủ. Tự nhiên gửi thư trong thời gian này không biết là có chuyện gì. Hắn mở phong thư có vẻ khá dày ra xem. Bên trong là một xấp giấy với những nét chữ khác nhau. Mà tờ nào cũng là tố cáo hắn ăn cướp ban ngày, bắt cóc con gái nhà lành, đánh đập người giữa đường,... Còn cả đơn tố cáo hắn cắn người ta đến chảy máu. Người kia còn phát

điên nữa chứ. Mí mắt hắn khẽ giật.

“Cái quái quỷ gì thế này? Gửi cho ta mấy thứ vớ vẩn này làm gì? Tống tiền à?”

“Công tử, vậy người định làm thế nào?”

Lâm Thành nhìn vào chồng sổ sách trêи bàn. Đôi môi nhếch lên một nụ cười nhẹ. Muốn moi tiền của ông đây? Đâu có dễ vậy.

Chiều hôm đó, Lâm Thành cùng Chung Văn mặc cái áo choàng che kín đầu, đi đoạn đường vắng đến gặp quan huyện. Huyện lệnh của nơi này tên Vương Bát, một lão già béo tròn ngoài ngũ tuần. Ấn tượng đầu tiên của Lâm Thành khi nhìn thấy y: một tên tham quan. Vừa nhìn thấy hắn đến, Vương Bát ra vẻ ngạc nhiên, đon đả chào đón.

“Chung công tử, không ngờ công tử lại hạ cố đến đây. Sao không cho người báo trước với bản huyện một tiếng?”

“Huyện lệnh đại nhân không cần đóng kịch làm gì. Ngài gửi cho ta phong thư đó không phải là để gọi ta đến đây sao?”

“ A, Chung công tử thật thẳng thắn. Chúng ta có gì từ từ nói. Không cần vội.”

Đoạn ông ta cho người chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn thiết đãi hai người họ. Lâm Thành nhìn một bàn toàn món cao lương mỹ vị chỉ muốn nôn. Vương Bát ngồi vào bàn rót rượu mời bọn hắn, nói hươu nói vượn chẳng đả động gì đến chuyện bức thư. Lâm Thành tức giận đập bàn, nói: “Nếu huyện lệnh đại nhân không có gì muốn nói thì bọn ta đi về. Hôm khác lại đến tìm ngài.”

“Đợi đã. Chung công tử thật nóng nảy, khác hẳn bình thường làm bản huyện ngạc nhiên lắm đấy. Lúc mấy người kia nói ta còn không tin. Cảm giác như đang nói chuyện với một người khác vậy.”

Lâm Thành nhíu mày. Càng tiếp xúc với những người quen biết nguyên chủ thì càng lộ ra Chung công tử đã trở thành một người khác. Hắn đã từng rất lo lắng về chuyện này, đã nghĩ đến phải cư xử sao cho giống với bản gốc để người khác không nghi ngờ. Nhưng sau đó hắn nhận ra mình đúng là ngốc. Nếu đã quyết định ‘tẩy trắng" cho nguyên chủ thì việc thay đổi toàn bộ thành một người hoàn toàn mới chẳng có gì lạ.

“Đúng đấy. Đại nhân sẽ còn thấy ta thay đổi rất khác nữa cơ. Bây giờ ngài còn chưa chịu ngả bài ra? Ta không giống như trước kia sẽ cong đuôi mà bợ đỡ ngài

đâu.”

Vương Bát tức giận ra mặt. Chung công tử mà hắn biết lẽ ra khi được hắn gửi đến một phong thư như thế sẽ lập tức mua rất nhiều vật phẩm quý giá đến tặng cho hắn, hết sức lấy lòng hắn. Nhưng cái con người trước mắt này, cũng khuôn mặt đó nhưng ánh mắt và giọng điệu hoàn toàn khác. Nó khiến hắn kinh ngạc, thậm chí sợ hãi. Hắn là huyện lệnh, chẳng lẽ lại đi sợ một tên dân đen đó sao?

“Ngươi có biết chỗ thư ta gửi cho ngươi là cái gì không? Toàn là thư tố cáo ngươi gửi cho ta đấy. Trong đó có cả thư tố cáo của những kẻ trước kia từng là bằng hữu của ngươi. Ta chỉ cần dựa vào chỗ thư kia là đã có thể bắt ngươi tống vào ngục rồi. Vậy mà ngươi còn có thể thoải mái ngồi đây nói chuyện kiểu đó với ta?”

“Bằng hữu? Đại nhân nhầm rồi. Toàn mấy con chó phản chủ thôi. Vì đều là chó không trung thành nên đại nhân cẩn thận. Nếu không chăm sóc không thỏa mãn được chúng, chúng sẽ quay sang cắn ngài đấy.”

“Ngươi ...”

“Chúng chắc đút không ít tiền cho đại nhân để ngài bắt ta nhỉ. Thế sao ngài không bắt đi, còn gọi ta đến làm gì? Muốn lợi lộc?”

“Là ngươi tự nói đấy.” Vương Bát thở phào một hơi, nói tiếp: “Chỉ cần ngươi khiến bản huyện hài lòng, bản huyện sẽ xem xét lại án này của ngươi.”

“Cái đó thì đơn giản. Ta đến đây hẳn nhiên là có quà chuẩn bị cho đại nhân rồi.”

Lâm Thành lấy từ trong người ra một cuốn tập màu xanh ném xuống trước mặt Vương Bát. Lão ta ngạc nhiên cầm lên xem. Chỉ một chốc sau mặt lão biến sắc, tay run run đến làm rớt quyển tập xuống bàn.

“Đại nhân hài lòng với món quà này chứ? Nếu đại nhân vẫn muốn bắt ta thì cứ việc. Ta còn vài cuốn ở nhà, có thể gửi cho tri phủ đại nhân đọc chơi.”

Người lão không ngừng run, mồ hôi vã ra như tắm. Trong đó đều là ghi chép những lần hắn nhận hối lộ của Chung công tử suốt mấy năm qua. Thật không ngờ y vậy mà có thể nghĩ ra được cách làm này.

“Ngươi... ngươi muốn thế nào?” Vương Bát thở không ra hơi, khó khăn lắm mới lên tiếng được.

“Tự xử lý mấy tin đồn thất thiệt ngoài kia đi. Nếu đại nhân làm tốt ta có thể suy nghĩ lại cách đối đãi với ngài. Còn không, đại nhân thử đoán xem?”

Lâm Thành chỉ nói thế rồi chậm rãi cầm cuốn tập lên, lạnh lùng bước ra ngoài. Khi đi còn phủi tay mấy cái như thể vừa đụng phải chỗ dơ bẩn vậy. Xử lý mấy tên vớ vẩn này thật mất thời gian.

Đột nhiên hắn nhìn thấy hai tên lính áp giải một người đi vào. Bình thường hắn sẽ không để ý đến chuyện này lắm, nhưng y rất đẹp. Gương mặt tuấn tú xuất thần, không kém ảnh đế ở thời hiện đại là mấy. Y phục có vẻ cũng không phải đồ rẻ tiền. Một thiếu gia nào đó à? Hắn nhìn sang bên cạnh. Chung Văn lắc đầu, ý là chưa từng thấy người này bao giờ.

“Nhìn cái mặt gớm ghiếc kia, ngươi là Chung công tử nức tiếng gần xa đây nhỉ?”

Vốn đã muốn đi chợt nghe tên kia nói vậy khiến hắn kinh ngạc đứng lại nhìn. Vẻ mặt thanh niên tuấn mỹ đó nhìn hắn đầy chán ghét.

------oOo------

Chương 3: Ta muốn hoàn lương

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ngươi hỏi làm gì? Chúng ta quen nhau sao?”

“Danh tiếng Chung công tử nổi như cồn, khắp nơi đều đồn đại về ngươi. Ta sao lại không biết ngươi chứ? Ngược lại ngươi không biết ta.”

Lâm Thành nhìn hắn một lúc rồi nói: “Nói chính sự.”

Người thanh niên kia nhìn hắn ngạc nhiên. Chung công tử có hơi khác với tưởng tượng của hắn một chút, hình như không giống với lời đồn tên điên hay đánh người lắm.

“Ta muốn nhìn rõ hơn cái bản mặt xấu xí ma chê quỷ hờn của ngươi. Người ta nói ngươi không chỉ xấu xí ở bên ngoài mà còn bên trong. Ngươi chắc tự ti về mình lắm. Ở trong nhà còn che kín mặt thế kia. Xấu kinh lắm à? Có xấu hơn cái tính cách thối tha của ngươi không? Hay là như nhau? Cho ta chiêm ngưỡng cái nào.”

“Khốn kiếp!”

Lâm Thành đột ngột giơ cao chân đạp mạnh vào bụng của tên kia. Y bị hai tên lính kia giữ chặt tay nên không thể che chắn hay né, trực tiếp nhận ngay một cú đạp trời giáng. Y quỳ sụp xuống, đau đớn không thốt nên lời. Lâm Thành biết lời tên khốn đó chửi không phải mình mà là nguyên chủ, nhưng vẫn không nhịn được mà tức giận. Hắn bây giờ đang ở trong thân xác của Chung công tử. Tên khốn đó chửi Chung công tử như thế khác gì đang chửi hắn chứ. Mà chửi là phải đánh.

“May cho ngươi là tâm trạng ta đang tốt, dám nói thêm một câu ta sẽ đạp một cái. Nói thêm câu nữa, ta sẽ khiến ngươi đoạn tử tuyệt tôn.”

Nói xong Lâm Thành bỏ đi. Môi hắn nhẹ cong lên một nụ cười. Từ lúc xuyên vào đến giờ tâm trạng của hắn vẫn luôn bất ổn, giờ được chửi thoải mái, lại còn đánh người như vậy. Quá sảng kɧoáï.

Vương Bát nhìn thấy tất cả mọi việc, người đang run run sợ hãi bỗng chốc trở nên phấn chấn. Cái tên không biết từ đâu tới kia lại dám chọc giận Chung công tử, hắn phải chăm sóc y thật chu đáo. Nếu Chung công tử hài lòng nhất định sẽ

tha thứ cho hắn.

“Tên này bị tội gì?”

“Thưa đại nhân, hắn đánh sai dịch, ngăn bọn thuộc hạ thi hành công vụ.”

“Đem vào nhà lao. Đích thân bản quan sẽ thẩm vấn.”

Người kia bị lính lôi vào nhà lao. Vương Bát lập tức sai người treo y lên bằng xích sắt, sau đó tự mình cầm roi chuẩn bị hành hình. Người kia tức giận nói: "Tại sao bắt người, ngươi không thèm tra hỏi đã đòi đánh ta? Ngươi làm quan kiểu gì vậy?”

“Ta cần gì phải tra hỏi. Chính ta đã tận mắt thấy ngươi phạm tội rồi. Ngươi có biết vừa rồi mình đã đắc tội với ai không? Đó là Chung công tử nắm quyền sinh sát của cái huyện này.”

“Cái gì? Một tên dân đen mà đòi nắm quyền sinh sát của một huyện à? Vậy ngươi làm gì? Làm chó của hắn?”

Vương Bát vung tay quất một roi ngay giữa ngực y. Lực tay của hắn không quá mạnh, chỉ mới làm rách áo ngoài và xây xước bên trong. Vương Bát tặc lưỡi bảo đám lính lột hết đồ của y ra. Người này thân hình cao lớn, cơ bắp rắn chắc. Nhìn lại thân hình béo ục ịch của mình, hắn lại càng ghen tị.

“Không phải là chó mà là biết thời thế. Làm quan mà không biết dựa vào dân thì sao mà sống được chứ. Ai sống mà không cần có tiền nào?”

“Lời lẽ thối tha như vậy cũng nói được.”

“Ngươi xem ra là từ nơi khác đến đây nên không biết đến sự đáng sợ của Chung công tử rồi. Ở nơi này không việc gì mà Chung công tử không làm được.”

Hắn bật cười khinh bỉ.

“Vậy sao? Ta thật sự muốn gặp vị Chung công tử đó thỉnh giáo một phen.”

Vương Bát tức giận vung roi định đánh, nhưng cánh tay chỉ mới vung lên thì một tiếng “xẹt”. Bàn tay hắn bị một vết chém làm chảy máu đầm đìa. Một thanh đoản kiếm cắm phập dưới đất. Trên lưỡi kiếm vẫn còn rỉ máu. Vương Bát ôm bàn tay bị thương hoảng loạn hét lên: “Kẻ nào?”

Lập tức có hai người mặc lục y và hắc y xông vào. Một bên cởi trói cho người thanh niên kia, một bên cầm kiếm đánh bay hết đám lính canh. Vương Bát hốt hoảng tay run run chỉ vào bọn chúng, kêu lên: “Các... các ngươi là ai? Dám xông vào huyện nha cướp người?”

“Ngươi xem đây là ai?”

Hắc y nhân giơ tấm lệnh bài bằng vàng ra. Vương Bát vừa nhìn thấy, mặt cắt không còn giọt máu, quỳ sụp xuống. Giọng hắn run run, nói năng cũng không rõ lời: “Thành... Thành vương gia! Tiểu nhân đắc tội. Xin... xin vương gia tha mạng.”

Vương Bát biết lần này hắn chết chắc rồi. Thành vương gia là ai chứ? Là em trai của hoàng thượng, là đại tướng quân bách chiến bách thắng của Đông Vân quốc, sau một người mà trên vạn người. Vậy mà hắn không những bắt giam vương gia, còn đích thân đánh ngài ấy. Chỉ một trong những tội đó thôi đã đủ để hắn chết không toàn thây rồi. Sao vương gia lại đột nhiên xuất hiện ở huyện Thành Nghị chứ? Sao hắn lại xui xẻo thế này?

“Chủ tử, ngài bị thương rồi?”

“Xây xước chút thôi. Không sao.” Tần Thượng Nguyên vừa nói vừa lột cái áo bị rách vứt qua một bên.

Hắn cùng với vài thuộc hạ thân tín theo lệnh hoàng huynh bí mật vi hành. Vừa đến huyện Thành Nghị đã nghe dân trong thành ca thán rằng nơi này có một tên ác bá coi trời bằng vung. Quan huyện cũng theo hắn, hành hạ dân lành. Thấy cảnh một đám quan binh đánh đập dân thường ngay giữa chợ, hắn cố tình để bị bắt vào huyện nha gặp tên huyện lệnh xem thế nào. Không ngờ lại tình cờ bắt gặp luôn tên ác bá Chung công tử.

“Vương... vương gia, là... là Chung công tử lệnh cho hạ quan đánh ngài. Xin ngài... xin ngài...”

“Hắn là thường dân mà sai khiến được ngươi? Nói không biết nhục.”

Một thuộc hạ của Tần Thượng Nguyên mang đến một xấp ngân phiếu cùng sổ sách chứng minh tội tham ô, nhận hối lộ của huyện lệnh Thành Nghị. Vương Bát gục mặt khóc không ra tiếng. Tần Thượng Nguyên lột bỏ mũ áo quan của hắn, lệnh cho ngươi giải hắn về kinh điều tra tiếp.

“Chủ tử, tiếp theo người định làm gì?”

Tần Thượng Nguyên khoác chiếc áo mới mà thuộc hạ mang đến, mỉm cười nói:

“Trời vẫn còn sớm. Chúng ta đi gặp Chung công tử nói chuyện một chút chuyện nhân sinh.”

Trời không có gió nhưng Lâm Thành đột nhiên rùng mình một cái, cảm giác có cái gì đó sắp xảy đến. Hắn không cảm thấy lo lắng. Dù sao từ lúc xuyên đến đây hắn đã gặp không ít chuyện rồi. Vừa bước vào cổng hắn đã nghe tiếng thuộc hạ của mình trao đổi ồn ào với nhau. Hắn không nghe rõ lắm bọn chúng nói gì, nhưng khi nhìn mấy lượng vàng trêи tay chúng thì hắn đã hiểu rồi.

“Chỗ tiền đó ở đâu ra?”

“Công tử, bọn thuộc hạ túm được một tên vừa rút tiền từ tiền trang (chức năng giống ngân hàng). Mới doạ hắn có chút xíu hắn đã xìa tiền ra rồi. Công tử xem...”

Chỉ mới nói đến đó, Lâm Thành đã vung chân đá bay tên đó ra ngoài cửa trước sự kinh hoàng của tất cả mọi người.

“Ai cho phép các ngươi trấn tiền của người khác mà không có sự đồng ý của ta? Các ngươi thấy bản công tử mang tiếng xấu chưa đủ sao?”

Ai nấy đều nhìn hắn ngạc nhiên. Chung công tử mang tiếng xấu đã bao năm nay, nhưng người đâu có vẻ gì là để tâm đến chuyện đó. Hơn nữa, việc ngài ấy cứ ra ngoài là trêu hoa ghẹo nguyệt, thấy kẻ nào chướng mắt là đánh, thấy ai có tiền là trấn, vốn là chuyện như cơm bữa rồi. Bọn chúng đi theo công tử không ít lần thay công tử trấn tiền, làm đủ chuyện xấu đâu phải ngài ấy không biết. Sao bây giờ lại khó chịu? Không lẽ đúng là bị điên như trong lời đồn rồi?

“Bảo mấy tên khác từ giờ nếu không được lệnh của ta thì không được làm bất cứ điều gì cả. Tên nào làm trái lệnh sẽ bị đánh 100 gậy.”

Cái này rõ ràng là công tử bị ốm thật rồi. Đây không phải là Chung công tử bọn chúng từng biết. Không lẽ bị ma nhập?

“Nhìn cái gì? Không nghe lệnh ta?”

“Công... công tử, có phải người lo lắng tên Vương Bát đó không? Công tử yên tâm. Hắn sẽ không làm gì được đâu.” Chung Văn ở bên cạnh thưa.

“Ngươi nghĩ ta sợ hắn? Cái con lợn đó thì có thể làm được gì chứ?”

Chung Văn không nói gì nữa. Đến cả quan huyện mà chủ nhân hắn còn có thể chửi là con lợn trước bao nhiêu người thế này thì rõ ràng là không phải sợ rồi.

"Nếu bây giờ ta nói ta muốn thay đổi, muốn làm một người dân lương thiện thì các ngươi có muốn theo ta không?"

Bọn chúng kinh ngạc trố mắt. Sống lương thiện á?

"Gần đây ta có một giấc mơ. Ta mơ thấy bản thân sau này bị kẻ khác giết rất thảm. Tất cả bởi vì ta là kẻ xấu. Ta toàn làm việc xấu xa khiến mọi người nổi giận. Ta rất sợ giấc mơ sẽ thành sự thật. Nếu bây giờ ta thay đổi có lẽ vẫn còn kịp."

Bọn chúng ngẩn ngơ nhìn nhau rồi bụm miệng cười. Công tử nhà bọn chúng xấu xa đâu phải ngày một ngày hai. Từ nhỏ đã như thế, có biết sợ là gì đâu. Đùng một cái lại suy nghĩ như một chính nhân quân tử. Đúng là chuyện buồn cười nhất mà chúng từng nghe. Không biết là công tử ăn phải thứ độc vật gì mà phát khùng rồi.

Lâm Thành nhìn ra tất cả những suy nghĩ đó trong lòng chúng. Hắn cũng chẳng ngạc nhiên. Hắn đến gần một tên thuộc hạ đang bụm miệng cười ngặt ngẽo, nhìn chăm chăm đến khi y hoảng sợ câm miệng thì thôi.

"Ta đoán chừng bao năm nay ngươi không dám về nhà nhỉ? Ngươi đi theo ta làm đủ bao chuyện xấu. Cha mẹ, vợ con ngươi hẳn cũng chẳng ngóc đầu lên được với hàng xóm. Ngươi để người thân của mình sống như vậy mà không thấy có lỗi sao?"

Tên đó ngẩn ra. Những tên thuộc hạ khác cũng có thái độ tương tự như vậy. Lâm Thành biết mình đã bắt đúng trọng điểm. Hắn nói tiếp: "Ta đã từng nghĩ nếu mình cứ sống như thế này đến khi ta chết, có ai đến viếng mộ ta không? Hay sẽ đào mộ ta lên, phá tung quan tài của ta? Còn các ngươi, các ngươi chết rồi có ai thương tiếc hay không? Có ai rơi nước mắt vì các ngươi không, hay sẽ cười khi các ngươi chết?"

Không một ai nói gì. Bọn chúng chỉ cúi gằm mặt. Ngay cả Chung Văn vốn lạnh lùng, điềm tĩnh giờ cũng mang một tâm trạng u buồn, hối hận.

"Có thể quay đầu bây giờ là đã muộn, nhưng muộn còn hơn không. Ít nhất phải để cho mọi người thấy chúng ta đã thay đổi. Như vậy cuộc sống sau này của chúng ta sẽ thoải mái hơn. Các ngươi cũng có thể yên tâm mà về quê thăm người thân rồi."

Những lời của Lâm Thành ghi sâu vào trong tim chúng, như một ngọn đèn soi sáng con đường tăm tối của chúng. Tất cả cùng reo hò, đồng ý với chủ nhân của mình.

Tần Thượng Nguyên đã đến từ khá lâu, vẫn luôn âm thầm quan sát từ bên ngoài. Ban đầu hắn tính xông vào lôi cái tên Chung công tử kia ra đạp một cái vào bụng y trả thù, sau đó bắt đầu bla bla,... lôi y ra ngoài đường bắt xin lỗi toàn bộ người dân trong huyện. Nhưng rốt cuộc lại chứng kiến cảnh khó tin này. Một tên cường hào ác bá nổi tiếng bao năm nay đột nhiên một ngày muốn thay đổi bản thân, cải tà quy chánh. Đây đúng là chuyện thú vị nhất mà hắn từng xem. Hắn công nhận tên Chung đó nói rất hay. Từng lời nói ra thấu tình đạt lý, không ai cãi lý được. Hoàn toàn không giống hình ảnh một tên công tử chơi bời trác táng từ nhỏ mà hắn đã được nghe kể. Ngay từ lần đầu nhìn thấy y, hắn đã thấy lạ rồi. Vẻ mặt của y lúc đó nhìn cảm thấy giống một con hổ bị nhốt trong lồng lâu ngày không có chỗ phát tiết. Và y đá vào bụng hắn khi đó chỉ đơn giản là đang phát tiết mà thôi.

Người này đúng là rất thú vị.

------oOo------

Chương 4: Đi làm chuyện "kinh thiên động địa"

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mới sáng ra đã nghe tiếng gọi ầm ĩ ngoài cửa, Lâm Thành uể oải ngồi dậy. Cả đêm qua hắn trằn trọc mãi không ngủ được, mãi đến gần sáng mới chợp mắt được một chút. Thế mà chưa ngủ được bao lâu lại bị dựng dậy.

“Vào đi! Có chuyện gì vậy?”

Chung Văn hớt hải chạy vào, vẻ mặt vô cùng lo lắng, nói: “Công tử, tên Vương Bát kia bị bắt giải về kinh thành để điều tra rồi.”

Nghe tin Lâm Thành tỉnh hẳn ngủ. Mới chiều hôm qua hắn còn đế chửi mắng, đe doạ tên béo đó một trận. Thế mà sáng nay y đã bị bắt đi rồi.

“Ai bắt vậy? Có điều tra được không?”

“Không ạ. Chỉ nghe nói là mệnh quan triều định vi hành qua huyện Thành Nghị. Không hiểu thế nào mà tìm thấy bằng chứng tham ô của Vương Bát liền lập tức lột bỏ áo quan của hắn, sai người đưa hắn về kinh.”

Lâm Thành nghe mà lo lắng không thôi. Mệnh quan triều đình bí mật vi hành. Vậy người đó có nghe lời mọi người đồn đại về hắn không? Vương Bát có khai ra hắn không? Hắn nổi tiếng lắm mà, chắc chắn là đã nghe tiếng rồi. Lâm Thành cố gắng lấy lại bình tĩnh. Hắn phải nhanh chóng tìm cách giảm nhẹ tội cho bản thân trước khi vị quan triều đình gì đó tìm tới cửa.

Lâm Thành điểm lại những việc xấu xa mà Chung công tử từng làm xem trước mắt mình có thể nhanh chóng cứu vãn được cái gì không.

“Mấy cô thôn nữ mà trước kia ta cưỡng đoạt đem về nhốt ở đâu?”

Chung Văn đứng đơ như tượng nhìn chủ nhân một lúc rồi đáp: “Công tử, người lại quên rồi. Bọn họ đều bị công tử đưa về giam ở dãy nhà phía sau tiểu viện.”

Cổ họng Lâm Thành như nghẹn đắng khi nghe tới chữ “giam” kia. Hắn vội ra lệnh: “Thả ra hết! Mau đưa bọn họ đến đây!”

Cũng trong sáng hôm ấy, Lâm Thành đưa theo một số thuộc hạ đi ra ngoài đường. Bản thân hắn cầm theo một cái loa, đứng ngay trung tâm chợ huyện, nói oang oang: “Xin chào mọi người, hôm nay Chung mỗ đến đây là có chuyện muốn trình bày. Chung mỗ biết mình là một kẻ vô cùng xấu xa, tồi tệ. Ta tin chắc các vị đều vô cùng căm ghét ta. Thời gian qua ta đã tự nhốt mình trong phòng và suy nghĩ về những gì mà mình đã làm và vô cùng cảm thấy hối hận. Hôm nay ta muốn thông báo với mọi người một tin rằng: từ bây giờ sẽ không còn Chung công tử ác bá, xấu xa, luôn làm hại mọi người nữa. Ta sẽ thay đổi trở thành một người lương thiện. Tất cả những việc tồi tệ mà ta đã gây ra trước kia, ta sẽ tận lực bù đắp tất cả cho mọi người.”

Hắn vừa nói xong người dân xung quanh đã không ngừng la ó phản đối, ném cà chua, trứng thối, trái cây, thậm chí cả đá về phía hắn và đám thuộc hạ. Họ hét lên rằng hắn là kẻ dối trá, sợ bị bắt như tên huyên lệnh Vương Bát kia nên bày trò này, nói hắn khốn kiếp, nói hắn chết đi. Đám thuộc hạ hãi quá vội vàng bỏ chạy. Cũng có những tên kiên trì đứng lại vì chủ nhân còn chưa đi, nhưng bị đá chọi cho chảy máu vẫn là sợ quá bỏ trốn. Nhưng sau tất cả, Lâm Thành vẫn đứng ở đó hứng chịu tất cả sự phẫn nộ.

Cả người hắn đầy máu. Từ đỉnh đầu cho đến bàn chân, chỗ nào hắn cũng bị đá ném trúng. Xen lẫn giữa máu là bùn đất, lòng trứng, cà chua bầy nhầy trên người hắn. Có những lúc hắn bị đá ném cho choáng váng, khuỵu gối xuống nhưng vẫn kiên cường đứng lên tiếp tục chịu trận. Người dân thấy như vậy, không khỏi kinh ngạc. Họ không ngờ cái tên cường hào ác bá bắt nạt mình lâu nay lại có thể đứng im để họ ném đến như vậy khiến họ có muốn giận cũng không thể giận nổi. Dần dần không còn ai ném hắn nữa.

Lâm Thành trước khi quyết định làm chuyện ‘kinh thiên động địa" này đã chuẩn bị trước tinh thần sẽ bị dân phản đối rồi, nhưng hắn không ngờ là dân lại nổi giận đến như vậy. Hắn không ngờ bọn họ lại dùng cả đá để ném hắn. Hắn đã quá xem thường độ khó của thử thách này.

Chung công tử đã luôn bắt nạt người dân của huyện Thành Nghị trong nhiều năm, làm đủ mọi việc xấu xa. Lòng người phẫn nộ, thù hằn chất chứa bao năm. Một khi bùng nổ đáng sợ đến thế nào.

Hắn đã phát hoảng khi bị người dân đối xử như thế. Đời trước của hắn đã nếm trải bao nhiêu đắng cay khổ cực, nhưng hắn chưa từng bị người khác làm nhục đến mức này. Nhưng hắn không thể chạy được. Nếu hắn chạy bây giờ thì sẽ không bao giờ hắn có thể thuyết phục được họ nữa. Lâm Thành cắn răng cố

gắng chịu đau đớn. Hắn gần như đứng vững chỉ bằng lý trí. Đến khi nhận ra người dân không còn ném hắn nữa, hắn kiệt sức mà khuỵu xuống.

Lâm Thành đưa mắt nhìn một lượt xung quanh. Đâu đó hắn nhận được vài ánh mắt áy náy dành cho mình. Môi nhẹ giương lên một nụ cười thoả mãn.

"Suốt mấy ngày qua ta thường xuyên mơ thấy cùng một cơn ác mộng. Ta mơ thấy mình bị giết rất thảm. Sau khi ta chết tất cả mọi người đều vui mừng hạnh phúc, thậm chí còn ước sao ta không chết sớm hơn. Ta rất sợ chuyện đó sẽ xảy ra ở tương lai, cho nên ta muốn thay đổi. Ta hỏi mọi người, nếu con cái của các vị phạm lỗi lớn, nhưng nếu nó hối hận muốn quay đầu thì các vị đều sẽ dang tay chào đón nó. Vậy tại sao ta hối hận, muốn chuộc lỗi lại không ai cho ta cơ hội để thực hiện chứ? Ta cũng là con dân của huyện Thành Nghị kia mà."

Mọi người quay đầu nhìn nhau, xì xầm thảo luận. Dù cho những lời của Chung công tử nghe đều cảm thấy có lý, đều rất cảm động, hành động trước đó của hắn cũng khiến không ít người động lòng, nhưng họ vẫn bán tin bán nghi. Dù sao chuyện một tên ác bá xấu xa đã nhiều năm đột nhiên thay đổi trở nên lương thiện chỉ trong một đêm vẫn thấy quá khó tin.

Ngồi trên tầng hai tửu lầu, Tần Thượng Nguyên thu hết một màn này vào mắt. Một cảm xúc không rõ đè lên lồng ngực khiến hắn cảm thấy khá khó chịu.

"Thật không ngờ vì muốn thoát tội mà tên Chung công tử làm đến mức độ này. Thuộc hạ cũng phải nể độ dày mặt của hắn đấy." Lam y nhân Nhậm Vũ đứng bên cạnh tặc lưỡi nói đầy khinh thường.

"Không phải." Tần Thượng Nguyên nhẹ giọng nói: "Hắn là thật lòng đó."

Nhậm Vũ ngạc nhiên nhìn chủ nhân rồi lại nhìn Nhậm Huyền đang đứng bên cạnh, im lặng không nói gì nữa. Tần Thượng Nguyên vẫn nhìn chăm chăm vào Chung công tử, ghi nhớ tất cả những lời mà y nói, không hiểu sao lại cảm thấy rất quen thuộc. Nó khiến hắn nhớ đến một người rất quan trọng với mình.

Mới đầu hắn cũng không tin Chung công tử lại có ý muốn cải tà quy chánh thật. Hắn theo dõi y đơn giản là sự hứng thú và tò mò muốn biết y định sẽ bày trò gì để thoát tội. Nhưng khi nhìn thấy tất cả sự việc xảy ra hôm nay, hắn lại rất tin tưởng vào những gì y nói. Phải là người có quyết tâm lớn đến thế nào mới có thể chịu đựng đến như vậy. Y không thiếu cách để làm, sao phải lựa chọn cách đau đớn và nhục nhã đến vậy chứ? Không hiểu sao trong lòng hắn luôn có cảm giác Chung công tử mà hắn đang thấy và Chung công tử mà hắn nghe thiên hạ đồn đại là hai người hoàn toàn khác, không liên quan gì đến nhau.

Quỳ một lúc, Lâm Thành chống tay cố gắng đứng dậy. Cả cơ thể hắn đau nhức không thôi, trời lại nắng như vậy, hắn không thể để mình cứ quỳ mãi thế. Còn bọn thuộc hạ của hắn, thế mà chạy hết không tên nào chịu quay lại. Rồi hắn chợt thấy một người đàn ông chống nạng đi tới. Trông người này có vẻ vẫn còn trẻ nhưng vì hoàn cảnh mà trông vô cùng tiều tụy. Anh ta đến trước mặt hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thù hận, cảm giác như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Lâm Thành lặng lẽ nuốt nước bọt, hồi hộp chờ đợi. Hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần bất cứ tình huống nào phát sinh cũng phải kiên trì chống chọi.

"Chung công tử nói nghe rất hay. Ta xém nữa là tin thật luôn đấy. Nhưng chỉ nói suông thôi thì ai sẽ tin chứ? Công tử có còn nhớ ta hay không? Cái chân này của ta là do công tử sai người bẻ gãy đấy. Nguyên nhân cũng chỉ vì ta đòi thu tiền ăn của công tử. Giờ công tử muốn chuộc tội phải không? Thế thì để ta cũng bẻ gãy một chân của ngươi, nếu vậy thì ta sẽ tin."

Lâm Thành nhìn chàng trai kia. Hắn không có ký ức của nguyên chủ nên dĩ nhiên không nhớ ra anh ta. Nhưng hắn tin những gì anh ta nói là sự thật. Nguyên chủ đã gây tội rất nhiều. Muốn chuộc tội cho y, hắn dĩ nhiên cũng phải chuẩn bị tất cả phương án để đối phó với mọi chuyện có thể xảy ra.

"Nếu huynh bẻ gãy chân của ta mà có thể thay thế được cho chân của huynh thì ta sẵn sàng để cho huynh làm. Nhưng huynh biết rõ việc này chẳng ích gì cả. Thay vào đó ta sẽ tìm đại phu giỏi chữa cho chân của huynh. Nếu chân huynh không chữa được ta sẽ phụng dưỡng huynh cả đời. Huynh đồng ý không?"

Người thanh niên đó ngẩn ra, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc. Mọi người xung quanh cũng kinh ngạc không kém. Lâm Thành nói tiếp: "Không chỉ huynh ấy, tất cả những người từng bị ta gây thương tích ta sẽ tìm đại phu chữa trị. Toàn bộ chi phí ta sẽ chi trả. Ai chữa không được ta sẽ cưu mang. Có trời đất và tất cả mọi người ở đây làm chứng."

Lời tuyên bố rất hùng hồn như vậy bắt đầu khiến tâm lý của mọi người xao động mãnh liệt. Đã bắt đầu có người tin tưởng những lời của Chung công tử. Nhưng đúng lúc này lại có người lên tiếng. Lần này là một bà lão lớn tuổi. Bà ấy vừa khóc vừa nói:

"Ngươi đừng nghĩ tiền có thể giải quyết được tất cả. Con gái ta bị ngươi bắt đi. Bây giờ ngươi cho thả nó về rồi đền tiền là xong à? Thanh danh một đời của nó tiền của ngươi có trả được không?"

Lâm Thành đột nhiên thở dài một hơi rồi nói với bà ấy: "Lão bà, con gái bà chưa nói gì với bà sao? Tất cả các cô gái mà ta đã bắt về, ta còn chưa ngủ với họ một lần nào. Làm sao mà mất thanh danh được chứ."

Đến lúc này thì gần như tất cả mọi người cùng ồ lên với sự kinh ngạc cực độ. Chung công tử bắt con gái nhà lành về nhà nhưng chưa từng ngủ với họ. Đúng là chuyện lạ không tin nổi. Thật ra đến cả bản thân Lâm Thành khi biết chuyện này cũng rất khó tin. Sáng nay, lúc hắn gọi các cô ấy ra sảnh đề nghị sẽ cho họ một danh phận nếu họ muốn. Thế mà tất cả đều đồng loạt từ chối. Họ nói họ vẫn còn trinh trắng, không việc gì phải chịu khổ gả cho hắn. Tất cả đều muốn trở về nhà sống như trước đây. Hắn cũng đã định sẽ sớm công bố cho mọi người biết chuyện này trả lại trong sạch cho các nàng. Vậy mà giờ nói luôn ở đây rồi.

Số cô thôn nữ mà Chung công tử bắt về phải đến hơn chục người, vậy mà hắn ta lại chưa hề ngủ với một cô nào. Theo như lời các cô ấy nói, hắn ta bắt các cô đàn hát, nhảy múa suốt ngày nhưng lại chưa từng leo lên giường của họ. Cảm thấy chuyện này hẳn có ẩn tình gì đó, Lâm Thành mới cho gọi vị đại phu chăm sóc riêng cho Chung công tử hỏi thử thì được biết, hoá ra nguyên chủ bị... bất lực. Nghe xong Lâm Thành tức muốn ói máu. Hắn đã bị xuyên vào một tên cường hào ác bá xấu xí thì cũng thôi đi, giờ lại còn bất lực. Rõ ràng là ông trời cố tình chơi hắn.

Lâm Thành dĩ nhiên sẽ không điên mà đi nói sự thật đó với mọi người. Và hiện giờ những cô gái đã từng bị hắn bắt cũng đang có mặt tại đây. Họ đã chịu ra làm chứng cho hắn. Nhờ vậy mà thái độ và cách nhìn của mọi người đối với hắn đã tốt hơn một chút. Hắn cũng không biết nên gọi cái này là hên hay xui nữa. Lâm Thành tự hỏi nguyên chủ bị bất lực, còn hắn ở trong cơ thể của người ta, liệu có bị như vậy không?

------oOo------

Chương 5: Ác bá làm đầu bếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai tên thuộc hạ tách đám đông đến đỡ Lâm Thành dậy. Lâm Thành lúc này đã mệt mỏi quá độ, vừa được đỡ lên đã ngã sấp lên người thuộc hạ của mình. Nhưng trước khi rơi vào trạng thái mất ý thức, hắn vẫn kịp ra hiệu cho thuộc hạ nhắn lại với mọi người:

"Công tử của bọn ta nói bất cứ ai trước kia đã từng bị bọn ta trấn tiền bạc cứ đến nhà chúng ta lấy tiền. Nợ bao nhiêu công tử sẽ trả đủ, tuyệt sẽ không thiếu của mọi người."

Nói xong hai tên thuộc hạ cõng Chung công tử hiện tại đã ngất trở về. Mọi người nhìn theo hắn, không ngừng xì xào bán tán không biết có nên tin những lời mà hắn nói hay không. Họ sợ đây chỉ là cái bẫy. Nếu họ đến nhà hắn lấy tiền có khi sẽ bị hắn thừa cơ làm hại không chừng. Giữa lúc này thì đột nhiên có một nam nhân đi tới. Đó là một thanh niên anh tuấn, mỹ mạo xuất sắc hơn người. Đi bên cạnh anh ta còn có hai người khác nhìn có vẻ đều là cao thủ. Người này mới xuất hiện trong huyện hai ngày nay, đi đến đâu cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Hắn ta cầm chiếc phiến đầy tao nhã, vẻ mặt cứ như vừa mới nghe một chuyện buồn cười.

"Các ngươi đây là bị bắt nạt thành quen nên ngốc luôn rồi sao? Chung công tử còn đang lo bị quan phủ bắt, hắn có điên đâu mà còn nghĩ cách đi hại các ngươi."

Câu nói đó khiến mọi người ngớ ra. Đã có những người bạo dạn muốn đến xem thử thế nào. Vậy là họ kéo nhau đi. Những người khác tò mò đi theo phía sau. Đám đông cứ vậy nhanh chóng giải tán.

"Điện hạ, người vậy mà lại ra mặt giúp Chung công tử." Nhậm Vũ nói nhỏ.

Tần Thượng Nguyên ho nhẹ mấy tiếng, ngượng ngùng nói: "Không phải là ta giúp hắn, chỉ là không chịu được khi nghe mấy cái suy nghĩ ngốc ngếch của con dân nước mình mà thôi. Đi thôi. Chúng ta về khách điếm."

Vết thương của Lâm Thành chỉ là xây xát ngoài da, chủ yếu là hắn bị mệt mỏi quá độ. Sau khi ngất đi, Lâm Thành ngủ một mạch đến chiều tối. Đến khi tỉnh

dậy, hắn thấy rất nhiều người đứng xung quanh giường mình. Ánh mắt mọi người nhìn hắn đều đầy lo lắng.

“Công tử, người cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

“Chuyện gì vậy? Sao các ngươi lại đứng cả ở đây?”

“Công tử…” nữ hầu không nói hết câu, bộ dáng vô cùng lo lắng.

Lâm Thành ngồi thẳng dậy, hỏi: “Việc ta giao các ngươi làm đến đâu rồi?”

“Công tử, sau khi người trở về thì có mấy người dân đến đây lấy tiền. Nô tì đã ghi chép lại và trả hết tiền cho họ như người dặn. Nhưng sau đó dân kéo đến đông lắm, đến giờ đã… đã hết sạch cả tiền mà công tử giao cho nô tì.”

“Công tử, danh sách những người từng bị công tử đánh trọng thương, thuộc hạ đã viết xong rồi, cũng đã cho người đi tìm đại phu giỏi. Nhưng mà chi phí chữa trị… Thuộc hạ sợ rằng tiền trong khố phòng không đủ.”

Lâm Thành gật đầu ngụ ý đã nắm được tình hình. Hắn cầm sổ sách lên xem một lượt. Số người mà hắn nợ tiền quả thật rất nhiều, nhưng vẫn còn nằm trong dự tính. Hắn cho người đem gần như toàn bộ đồ giá trị trong nhà bán đi. Trước kia nguyên chủ ăn đút lót cũng nhiều nên đồ trong nhà toàn là hàng cao cấp. Khi bán đi nhất định thu được không ít tiền. Hắn còn cẩn thận dặn dò thuộc hạ những đồ vật quý, hiếm có thì nên đưa đến chợ đen bán đấu giá sẽ thu được nhiều lợi hơn.

Lâm Thành tiếp tục xem danh sách những người bị thương. Số lượng cũng phải hơn chục người. Nếu bố trí ở hết trong nhà hắn rõ ràng không đủ chỗ. Hắn liền sai người đi tìm mua một tiểu viện nằm ở trung tâm của huyện. Sau đó dọn dẹp thật sạch sẽ tất cả các phòng, kê thêm giường, rồi đón tất cả những người bị thương trong danh sách này đến đó để tiện bề khám bệnh và chăm sóc. Phải cần mời thêm ít nhất hai vị đại phu nữa cùng nhau khám chữa cho bệnh nhân. Chi phí trả cho đại phu, tiền thuốc và những thứ lặt vặt khác rõ ràng rất tốn kém, lại không phải ngày một ngày hai. Hắn đã lên một kế hoạch để kiếm tiền trang trải cho việc này.

***

Kiếp trước Lâm Thành đã phải nai lưng làm việc từ khi chưa thành niên để kiếm tiền trang trải cuộc sống của hai anh em. Có thể nói công việc nào hắn cũng đã từng trải nghiệm qua, cũng biết làm nhiều thứ. Mà thứ hắn thạo nhất, là

nấu ăn. Lâm Thành dự định mở một quán ăn, và việc này hắn đã bắt đầu triển khai từ sớm rồi.

Hắn đã cho người đi mua lại một căn nhà có thiết kế đơn giản nhưng không gian rộng rãi. Sau đó hắn cho người cải tạo thành một cái quán ăn nhỏ theo thiết kế của mình. Ngay sau vụ ồn ào ở ngoài chợ huyện hai ngày, quán ăn A Thành đã được khai trương.

Trước đó một ngày, Lâm Thành cho người làm một cái bảng lớn. Bên trên viết như thế này: "Ngày mai A Thành khai trương. Vị khách đầu tiên bước vào quán sẽ được ưu đãi giảm một nửa tiền ăn."

Cái bảng đó đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều người. Không chỉ vậy, Lâm Thành còn công khai tên các món ăn trên một cái bảng nhỏ khác đặt ở bên cạnh. Tên các món ăn nghe thì có vẻ dân dã nhưng lại rất lạ tai: "cơm cuộn rong biển", "lươn om chuối", "cuốn thịt heo đậu hũ", hủ tiếu khô... kích thích sự tò mò của rất nhiều người.

Tần Thượng Nguyên vẫn luôn cho người bám sát nhất cử nhất động của Chung công tử. Khi biết y định mở quán ăn thì tò mò đến xem. Nhìn hai cái bảng với thông tin thú vị kia, môi hắn không ngừng cười, liên tục lẩm bẩm: "Thú vị. Người này quá thú vị." Hai ảnh vệ đứng cạnh bên nhìn chủ tử của mình mà ngạc nhiên vô cùng. Có lẽ đây là lần đầu hắn thấy chủ tử có hứng thú với một ai đó đến như vậy.

Vậy là buổi sáng hôm ấy, khi giờ khai trương còn chưa đến mà trước cửa đã đông nghịt người. Ai cũng muốn chen chân lấy được vị trí đầu tiên. Nhìn một màn này Lâm Thành có hơi kinh ngạc. Không ngờ phương pháp quảng cáo kia lại hiệu quả đến như vậy.

Giờ lành đến, quán ăn A Thành mở cửa khai trương. Sau màn pháo nổ đùng đoàng. Lâm Thành không xuất hiện mà để một thuộc hạ lạ mặt đứng ra thay mình đọc "diễn văn" mở quán. Hắn phải tính đến việc dân biết quán đó do hắn mở sẽ không ai chịu tới. Nào ngờ bài "diễn văn" còn chưa dứt, khách đã sốt ruột chạy ào vào trong. Lâm Thành trong bộ dạng đeo mạng che mặt, đứng ở bên trong vội vàng hét lên: "Xin các vị bình tĩnh. Bọn ta sẽ bố trí chỗ ngồi cho các vị. Xin đừng chen lấn! A Vân, ai đến đầu tiên vậy? Mau đưa khách đến bàn đặc biệt."

Bất ngờ một người mặc hắc y xuất hiện trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Ta đến đầu tiên."

Lâm Thành quá bất ngờ nên cứ ngơ ra.

“Lão bản, chính là người đó đấy. Người mặc hắc y đó.”

Lâm Thành bừng tỉnh, đon đả mời vị khách kia đến chiếc bàn đặc biệt đã chuẩn bị sẵn. Chiếc bàn đặc biệt này nó chỉ hơn những bàn khác một chút là nó được trải khăn lên nhìn rất sạch sẽ và đẹp mắt. Nhưng người này lại không ngồi xuống ngay mà lại đứng một bên chờ một người khác đến. Nhìn cách hành động xem chừng là đang đợi chủ nhân, và còn là người có lai lịch không nhỏ. Lâm Thành còn đang thắc mắc vị khách nào, vừa nhìn thấy người đó hắn đã lập tức đóng băng.

“Cái tên kia không phải là kẻ bị mình đá một cái vào bụng lúc ở huyện nha sao? Hình như mình chọc phải thứ dữ rồi a? Nếu bị phát hiện ra có phải sẽ bị đánh chết không?” Lâm Thành không ngừng kêu than trong đầu.

Tần Thượng Nguyên mỉm cười tiêu sái đi tới ngồi xuống bàn. Hắn dĩ nhiên nhận ra người đang đeo mạng che mặt đứng ở đó. Nhưng vì những thú vị mà y mang tới hắn sẽ không tính toán chuyện lúc trước. Hắn hiện tại chỉ muốn nếm thử mấy món ăn nghe lại tai kia xem thế nào. Vừa ngồi xuống bàn hắn đã kêu người mang hết những món ăn được viết trêи cái bảng kia ra ăn thử.

Nhìn thấy nam nhân kia không có vẻ như là nhận ra mình, Lâm Thành thở dài một hơi, nhanh chóng chui vào bếp nấu nướng. Thực đơn của hôm nay là những món dân dã nên thời gian nấu không quá dài, cách thức cũng không phức tạp. Hắn chỉ thay đổi phương thức nấu theo phong cách ở hiện đại và nguyên liệu chế biến một chút để tạo sự khác biệt. Lâm Thành còn tự tinh chế muối ở cổ đại trở nên tinh khiết hơn nên khi dùng để nấu khẩu vị của các món ăn cũng trở nên ngon hơn. Tất cả các thực khách đều vô cùng hài lòng với các món ăn của quán, bao gồm cả Tần Thượng Nguyên.

“Ưu đãi giảm nửa tiền ăn thì không cần đâu. Ta muốn đổi một yêu cầu khác. Ta muốn gặp đầu bếp của các ngươi.” Tần Thượng Nguyên ăn xong một bụng no liền yêu cầu.

Tiểu nhị có vẻ do dự. Vì vấn đề thân phận nhạy cảm nên lão bản của hắn rất hạn chế việc ra ngoài gặp khách. Hắn liền tìm một lý do từ chối: “Công tử xin thông cảm. Ngài cũng thấy đấy, khách hàng của bọn ta rất đông. Đầu bếp không thể ngơi tay để ra đây gặp các vị được.”

Tần Thượng Nguyên nhìn mấy thực khách vừa bước vào quán mà không có chỗ ngồi thấy lý do đó rất có lý. Hắn gật đầu nói: “Vậy được rồi. Ta sẽ đợi đến khi hết khách sẽ gặp vậy.”

Những tưởng nói xong ba người này sẽ đi rồi quay lại sau, nhưng không ngờ bọn họ vẫn tiếp tục ngồi đấy và không có dấu hiệu muốn rời khỏi. Tiểu nhị đành phải vào trong báo lại với chủ quán. Lâm Thành nghe xong không khỏi lo lắng. Giờ mà lại lòi mặt ra sợ rằng sẽ không trốn được mất. Cũng không biết cái tên công tử đó tìm gặp hắn có chuyện gì. Liệu có phải đã nhận ra hắn rồi không?

"Đằng nào cũng không trốn được. Cứ đánh liều vậy. Nếu y muốn bắt tội mình cứ xin lỗi trước là được. Đến bị ném đá cũng thử qua rồi, còn lo bị một đạp vào bụng à?" Lâm Thành tự nhủ trong lòng như thế rồi hạ quyết tâm đối mặt một lần.

Hắn bảo thuộc hạ mời ba vị khách kia vào gian phòng bên trong, vốn là nơi nghỉ tạm của hắn. Sau khi dặn dò sơ qua các phụ bếp, hắn hít sâu một hơi rồi hùng dũng bước vào trong. Từ đầu đến chân đều là bộ dáng sẵn sàng chịu trận. Nhìn thấy vậy Tần Thượng Nguyên không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Chung công tử, đều biết nhau cả rồi. Không cần giấu làm gì. Ta cũng không có ý tới kiếm ngươi trả thù."

Nghe vậy Lâm Thành thở phào một hơi, tháo mạng che mặt xuống.

Tần Thượng Nguyên nhìn hắn một lúc. Người này nếu không để ý đến vết bớt lớn trên mặt thì đôi mắt của y rất đẹp. Hắn cũng khá bất ngờ khi biết Chung công tử vậy mà lại là đầu bếp. Người này mỗi lần gặp lại đều mang đến cho hắn những bất ngờ khác nhau làm cho hắn không khỏi tò mò muốn tìm hiểu sâu hơn.

"Chung công tử thực sự là người nấu những món ăn này sao?"

"Đừng gọi Chung công tử nữa. Ta không thích mọi người gọi ta bằng cái tên mang nhiều ác cảm đó. Gọi là Lâm Thành đi."

"Lâm Thành?"

"Khụ. Hồi nhỏ cha ta thường gọi ta bằng cái tên đó."

Tần Thượng Nguyên hơi ngạc nhiên. Bình thường ai lại gọi trẻ con bằng cái tên nghe kì lạ như vậy. Hắn lịch sự đáp: "Được. Vậy Lâm Thành, xin tự giới thiệu, ta họ Tần tên một chữ Nguyên. Hãy xem như đây là lần đầu chúng ta gặp mặt đi."

Sự cởi mở của Tần Nguyên xoá tan mọi lo lắng nãy giờ của Lâm Thành. Hai bên cùng nâng chén rượu xem như khúc dạo đầu.

“Vậy Tần công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Các món ăn của Lâm Thành huynh rất thu hút ta. Nói thật, cả đời ta chưa từng được ăn những món đặc sắc như thế này. Ta muốn trân trọng mời huynh về làm đầu bếp riêng cho ta. Tiền công thì huynh không phải lo lắng. Ta chắc chắn sẽ trả công thật hậu hĩnh.”

“Hả?”

------oOo------

Chương 6: Muốn thành công thì mặt phải đủ dày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mời về làm đầu bếp riêng, nghe cứ như thiếu gia nhà giàu có hay tổng tài ở thời hiện đại vậy. Nghe khẩu khí của người này xem ra là công tử phú hộ hoặc có khi là con quan không chừng. Lâm Thành dĩ nhiên là tự tin vào khả năng nấu nướng của bản thân, nhưng nơi này hắn còn rất nhiều việc phải làm. Kế hoạch "tẩy trắng" chỉ mới khởi động chưa lâu, còn chưa thu được kết quả gì thì làm sao có thể rời đi được chứ. Hơn nữa, làm đầu bếp riêng cũng có nghĩa là làm thuộc hạ của người khác. Hắn vẫn thích được tự do hơn.

“Cảm ơn Tần công tử đã coi trọng tay nghề nấu ăn của tại hạ như vậy. Nhưng mong công tử thông cảm. Quán A Thành của ta mới khai trương, còn quá nhiều việc phải làm. Ta không có thời gian để đến chỗ quý công tử đây làm đầu bếp riêng.”

“Không phải. Ý ta là ngươi không cần phải lo lắng cho cái quán này nữa. Nhượng lại nó cho người khác đi. Ngươi chỉ cần làm đầu bếp cho ta thôi.”

Nghe xong yêu cầu đó, Lâm Thành giận điên. Hắn vừa mới khai trương ngày đầu tiên đã bắt hắn bán quán cho người khác. Cái tên Tần Nguyên này đúng là điên rồi. Hắn rất muốn đập cho y một trận nhưng lại ngại hai vị cao thủ đứng bên cạnh. Hắn cố kìm nén tức giận, trưng ra bộ mặt tươi cười mà đáp: “Công tử, ta không có ý định bỏ quán. Nó là tâm huyết của ta. Xin công tử bỏ ý định đó đi. Ta sẽ không làm đầu bếp riêng cho công tử đâu. Cáo từ.”

Hắn nói vậy rồi vội lao ra khỏi phòng nhưng lại bị Nhậm Vũ chặn cửa. Tần Nguyên đứng dậy tiếp tục nài nỉ: “Lâm Thành huynh suy nghĩ kỹ một chút. Ta chắc chắn sẽ trả công cho huynh thật hậu hĩnh, bảo đảm còn nhiều hơn số tiền huynh kiếm được nhờ bán quán. Hơn nữa, ta sẽ còn cho huynh rất nhiều ưu đãi.”

Lâm Thành thở dài một hơi, kìm nén cơn giận đang ngày một tăng cao. Tên Tần Nguyên này thật phiền phức. Khai trương quán ăn mà gặp phải tên này không khéo xui xẻo cả năm mất. Hắn cần phải tìm cách đuổi y đi. Hắn nói: “Thế này đi. Công thức nấu ăn của tại hạ rất đơn giản. Nếu công tử đã thích những món ăn ở đây đến vậy thì để tại hạ chỉ lại cho đầu bếp của công tử là được rồi. Xin công tử đừng làm khó ta nữa.”

“Ta không muốn. Đầu bếp của ta cho dù có học cũng không thể nấu ngon hơn Lâm Thành được. Ta chỉ muốn huynh thôi.”

Nhìn cái mặt đẹp trai ngời ngời đang dùng những lời lẽ chân thành nài nỉ mình. Nếu hắn mà là con gái có khi sẽ đồng ý rồi đây. Nhưng rất tiếc, hắn không phải. Hắn chỉ thấy rất phiền... và tức giận.

“Công tử cho tại hạ thời gian để suy nghĩ được chứ? Khi nào có câu trả lời tại hạ sẽ tự đi tìm công tử.”

“Vâỵ được. Lâm Thành huynh cứ suy nghĩ đi. Ta sẽ đợi.”

Lâm Thành chỉ chờ nghe câu đó là chạy nhanh vào bếp. Sau đó hắn có nghe thuộc hạ nói Tần Nguyên đi rồi. Hắn không ngờ lại gặp phải một tên điên như thế này. Chắc thường ngày ở nhà y được chiều chuộng lắm nên mới ép buộc người khác làm theo ý mình mà không chút tôn trọng ý kiến của người ta. Uổng cho hắn còn vui vẻ vì được y thích món hắn nấu.

Bây giờ hắn phải làm sao? Chạy trốn à? Hay là dẹp cái quán này đi? Tần Nguyên có vẻ như là người từ địa phương khác tới. Chắc chắn ở đây một thời gian y cũng sẽ quay về nhà thôi. Đợi y đi rồi hắn lại mở lại quán cũng được.

Lâm Thành đã lên xong kế hoạch. Chờ xong ngày hôm nay sẽ tạm thời cho đóng cửa quán. Thế mà khách hàng cuối cùng vừa rời khỏi, cửa quán còn chưa kịp đóng đã thấy Tần Nguyên dẫn theo hai thuộc hạ đi vào. Lâm Thành vừa nhìn thấy đã chửi thề.

“Cái tên âm hồn bất tán này. Mặt hắn làm bằng xi măng à? Sao lại dày như vậy? Đẹp trai mà khùng à?” Lâm Thành thật muốn chửi cho một tràng như vậy vào mặt tên kia nhưng lại sợ bị hai thuộc hạ của y giết nên đành nín nhịn. Ngày hôm nay hắn nhịn nhiều quá rồi. Hắn sợ tối về mình sẽ bị đau bao tử mất.

“Lâm Thành huynh, ta lại đến đây."

“Má nó. Lại còn cười nói vui vẻ thế. Có trưng cái vẻ đẹp trai kia ra cũng không ích gì đâu.” Lâm Thành lầm rầm chửi rủa nhưng mặt lại cứ phải cố trưng ra một nụ cười xã giao: “Tần công tử đến có việc gì vậy? Ta đã nói khi nào suy nghĩ xong sẽ tự đi tìm công tử mà.”

“Còn không phải là sợ huynh trốn mất sao? Nhìn hành động của mọi người kìa, huynh định đóng cửa quán sao? Mới khai trương mà.”

Đến lúc này thì Lâm Thành không thể nhịn được nữa. Hắn lớn giọng mắng: “Còn không phải là do ngươi sao? Ta đã nói rồi. Ta sẽ không làm đầu bếp riêng cho ngươi. Ngươi cứ bám riết lấy ta mãi không buông thì ta buộc phải đóng cửa quán chứ sao nữa.”

Tần Nguyên khẽ cười. Lâm Thành tức giận còn mắng hắn như thế, hắn không thấy khó chịu, chỉ thấy khá thú vị. Tần Nguyên tươi cười nói: “Lâm Thành huynh hiểu nhầm rồi. Ta đến đây vào giờ này không phải là muốn ép huynh trả lời ta. Là do ta đã quá vội vàng nên chắc là đã khiến huynh đài khó chịu rồi. Ta đến là để xin lỗi.”

Lâm Thành chớp mắt mấy cái có vẻ khá ngạc nhiên. Cái tên này cứ thay đổi xoành xoạch làm hắn muốn loạn não. Nếu y suy nghĩ lại rồi thì tốt, hắn cũng sẽ không tính toán mà bỏ qua. Lâm Thành thở dài hỏi:

“Vậy tức là Tần công tử từ bỏ ý định muốn tại hạ về làm đầu bếp riêng cho mình rồi?”

“Không phải. Ta thực sự rất thích tay nghề nấu nướng của Lâm Thành nên không muốn từ bỏ đâu. Thời gian của ta vẫn còn nhiều. Ta không vội. Chúng ta kết giao bằng hữu rồi từ từ ta sẽ khiến huynh thuận lòng theo ta.”

Nắm tay Lâm Thành bóp chặt đến mức những người đứng cạnh đó cũng nghe rõ được tiếng các khớp ngón tay kêu răng rắc. Rõ ràng chủ nhân của bọn họ đang rất giận.

Lâm Thành có xúc động muốn cầm cái ghế ném thẳng vào mặt vào tên kia. Hắn đã xem thường độ dày của gương mặt đẹp trai đó rồi. Gương mặt hắn tối sầm. Hắn cũng không thèm miễn cưỡng trưng ra cái nụ cười giả tạo đó làm cái gì nữa. Hắn kìm nén muốn nổi điên rồi.

Lâm Thành nghiên răng nhấn mạnh từng từ một: “Ta không có nhu.cầu.kết.giao với ngươi. Làm ơn biến đi giùm cái.”

Tần Nguyên vẫn trưng ra bộ mặt thân thiện không có chút khó chịu nào dù bị đuổi như thế. Lâm Thành tức mà không làm được gì. Hắn không thèm nói nữa, mang tâm trạng bực bội trở về nhà.

...***...

Quán A Thành cách nhà hắn không xa lắm, đi bộ tầm 500 mét là về đến nơi. Đi gần về đến cửa rồi Lâm Thành mới cảm giác có cái gì đó là lạ. Hắn quay đầu nhìn thì thấy Tần Nguyên đang thong dong đi phía sau mình.

“Ngươi đi theo ta làm gì?”

“Ta không có chỗ ở, muốn xin tá túc ở nhà của Lâm Thành huynh.”

Lâm Thành tức lộn ruột. Cái lý do vớ vẩn đó mà cũng bịa ra được.

“Thế trước giờ ngươi ở đâu? Ngươi đến huyện này đâu phải ngày đầu.”

“Khách điếm mà ta ở ta trả phòng mất rồi. Chưa tìm được chỗ ở mới.”

“Ngươi còn chưa đi, trả phòng làm quái gì?”

“Ta cứ nghĩ hôm nay sẽ thuyết phục được ngươi đi cùng ta trở về nên trả phòng luôn rồi.”

“Ngươi...” Hắn còn lâu mới tin cái lý do đó. Hắn nói tiếp: “Không sao. Ta đi kiếm cho ngươi một khách điếm khác.”

“Ta đã cho người đi hỏi. Tất cả đều đã hết chỗ rồi.”

“Sao mà trùng hợp như vậy được. Ngươi đứng đó, ta cho người đi hỏi.”

Lâm Thành cho người chia ra đi khắp các khách điếm trên địa bàn huyện để hỏi. Và kết quả là tất cả các nơi đúng là không còn phòng trống. Lâm Thành cau mày nhìn Tần Nguyên. Hắn không thể tin là có sự trùng hợp kì lạ đến như vậy. Huyện Thành Nghị trước giờ đâu có nhiều khách từ nơi khác đến đâu. Nhất định là tên kia giở trò.

“Lâm Thành huynh, huynh cũng thấy rồi đó. Có thể cho ta tá túc ở nhà huynh một thời gian không?”

Dù biết rõ chuyện này chắc chắn có vấn đề nhưng Lâm Thành không còn cách nào khác phải cho y vào. Hắn còn đang trong thời gian nỗ lực "tẩy trắng’, lỡ như hắn không cho y ở nhờ, y cho người đi đồn bậy bạ khắp nơi thì công sức của hắn mấy hôm nay thành công cốc hết. Cho dù rất tức giận nhưng hắn cố gắng động viên mình phải kìm lại. Vì đại sự phía trước chuyện gì cũng phải nhịn.

“Được được. Ngươi thắng rồi. Vào nhà đi.”

Lâm Thành bố trí chỗ Tần Nguyên ở một cái phòng nhỏ nhưng rất sạch sẽ và

khang trang, cũng là căn phòng nằm cách xa chỗ ở của hắn nhất. Đợi sau khi cửa phòng đóng lại, Nhậm Huyền và Nhậm Vũ vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng Tần Nguyên. Nhậm Vũ không kìm được tò mò vội hỏi: "Chủ tử, người thực sự vì muốn y làm đầu bếp riêng cho mình mà chịu nhẫn nhục vậy sao? Có đáng không?"

Tần Nguyên bật cười khanh khách, vừa phe phẩy chiếc phiến vừa nói: "Cái gì mà đáng hay không đáng. Các ngươi không thấy chọc cho y tức giận rất vui sao? Cái vẻ mặt của y lúc giận dữ mà không dám phát tiết buồn cười lắm." Nói xong Tần Nguyên cười như nắc nẻ.

Nhậm Vũ và Nhậm Huyền nhìn nhau rồi lại nhìn trời. Tính xấu ham vui của chủ tử lại bắt đầu rồi, chơi cũng ác quá đi.

------oOo------

Chương 7: Đẹp trai không dùng cũng phí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành bị nghẹn một bụng tức khiến bản thân khó ngủ, phải qua nửa đêm mới vào giấc được. Sáng hôm sau tỉnh dậy, đập vào mắt hắn là gương mặt tươi cười của Tần Nguyên. Hắn giật mình xém nữa té khỏi giường, may mà Tần Nguyên kịp thời giữ lại.

Tần Nguyên khí ấy phản ứng nhanh. Vừa thấy Lâm Thành bật ngửa ra, có nguy cơ rơi khỏi giường, hắn vội nắm lấy cánh tay y kéo ngược trở lại. Sức lực có hơi mạnh nên Lâm Thành bị kéo thẳng vào lòng của Tần Nguyên.

“Sao không cẩn thận gì hết vậy? Ngủ dậy thôi mà cũng té được.”

Lâm Thành tức giận đẩy Tần Nguyên ra, mắng: “Còn không phải do ngươi đột ngột xuất hiện trước mặt ta à? Ai cho ngươi vào phòng ngủ của ta hả?”

“Ta thấy huynh mãi không dậy nên đến gọi. Dù sao cửa cũng không khoá.”

Lâm Thành ngẩn người. Bình thường trước khi đi ngủ hắn đều khoá cửa mà. Đó vốn là thói quen rồi. Không lẽ hôm qua bực tức quá nên quên mất?

“Sao còn chưa dậy? Có định đến A Thành làm tiếp không?”

Nghe vậy Lâm Thành giật mình, vội vàng rời khỏi giường để thay đồ. Nhưng chợt hắn khựng lại, cứ cảm thấy có cái gì đó không tự nhiên. Hắn quay người lại nhìn ai kia, hỏi: “Ngươi còn ở đây làm gì? Không thấy ta đang thay đồ sao?”

“Hả? Nam nhân với nhau cả, ngươi ngại cái gì? Có cái gì đó trêи người ngươi không muốn ta thấy sao?”

“Ta không quen thay đồ có người đứng nhìn, có được không?”

Tần Nguyên vẫn không chịu đi, khoanh tay thảnh thơi đứng dựa vào cửa mà trả lời: “Ta còn đang thấy lạ. Công tử quen được chiều chuộng từ nhỏ như ngươi không phải cần có người hầu thay đồ sao?”

“Ta có cần người hầu thay hay không liên quan gì đến ngươi? Thích đứng nhìn

thì nhìn đi."

Lâm Thành lười tranh cãi với y, tập trung thay cho xong y phục. Tần Nguyên đơn giản chỉ muốn chọc Lâm Thành tức chơi mà thôi chứ trong lúc hắn thay đồ y không hề nhìn. Dù sao Lâm Thành cũng nói là không muốn rồi.

***

Quán A Thành ngày hôm nay tuy không có ưu đãi giảm giá nhưng khách vẫn rất đông do món ăn của quán hợp khẩu vị, thực đơn cũng rất phong phú và lạ mắt. Khách đông mà người làm quá ít nên bận đến không ngừng tay được. Trong khi đó, Tần Nguyên và hai thuộc hạ của y lại thảnh thơi ngồi uống trà ở một cái bàn khác. Nhìn cảnh đó Lâm Thành không khỏi ngứa mắt. Rồi hắn chú ý khá nhiều nữ tử trong quán, thậm chí là cả bên ngoài quán đều nhìn về phía Tần Nguyên với ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn yêu thích. Lâm Thành còn cảm giác nhìn từ trong mắt họ, trái tim bắn ra tứ phía. Tần Nguyên có gương mặt rất đẹp, không thua kém ảnh đế thời hiện đại, cho nên các cô gái chú ý đến y là đương nhiên. Nếu là ở hiện đại khẳng định sẽ có rất nhiều công ty mời y về làm người mẫu hay diễn viên rồi. Có khuôn mặt đẹp như vậy không sử dụng cũng phí. Nghĩ đến đây Lâm Thành chợt nảy ra một ý.

Hắn đến bàn của Tần Nguyên, nở một nụ cười tươi như hoa: "Ta nói này, Tần công tử ngồi đây có thấy chán không? Hay giúp ta một chút đi."

"Ta giúp gì được ngươi? Ta không biết nấu ăn hay chạy bàn đâu?"

"Không cần. Huynh mặc đẹp như thế, sao nỡ để huynh chạy bàn chứ. Mà có nhờ huynh cũng không làm nổi đâu. Huynh chỉ cần ngồi trên bàn ăn những món mà ta đưa đến rồi nhận xét hay một chút. Thế là được."

Tần Nguyên ngạc nhiên: "Ngươi chắc đó là giúp ngươi chứ? Sao ta nghe giống như thể là ngươi đang chiêu đãi ta?"

"Với người khác thì có thể là như thế. Nhưng với ngươi thì sẽ là giúp ích rất nhiều đó. Thế có làm không?"

"Dù không hiểu lắm, nhưng nếu là được ăn món của Lâm Thành nấu thì dĩ nhiên là làm rồi."

Có được sự đồng ý của Tần Nguyên, hắn nhanh chóng thực hiện ngay. Hôm nay hắn muốn giới thiệu với mọi người một món mới. Hắn dọn một cái bàn nhỏ nằm ở giữa quán rồi để Tần Nguyên ngồi ở đó. Sau đó dọn món lên. Món mới

này có tên là “Cơm chiên Dương Châu”. Cơm được chiên cho vàng đều, trộn cùng các nguyên liệu khác như trứng muối, tôm nướng, xá xíu, cà rốt, trứng và đậu hà lan. Chỉ mới nhìn cách bài trí đĩa cơm đủ màu sắc đã cảm thấy rất bắt mắt rồi.

Tần Nguyên vừa ăn một miếng đã khen tấm tắc. Y nói rất hay, đến mức mà chỉ nghe thôi cũng thấy phát thèm rồi. Lâm Thành không khỏi trầm trồ, tự hỏi tên này làm sao chỉ trong thời gian ngắn lại có thể nghĩ ra cách nói hay như vậy. Và hiệu quả của lời nói đó rất rõ ràng. Rất nhiều người đã đặt hắn làm món cơm chiên này. Cơm chiên làm rất đơn giản nên Lâm Thành chỉ sơ qua cho các phụ bếp là họ làm được ngay.

“Không ngờ chỉ ăn một món mà khách đã gọi nhiều đến vậy. Kì lạ thật.” Tần Nguyên nhìn không khí ồn ào đang diễn ra mà ngạc nhiên không dứt.

“Là do ngươi nói hay quá đó. Làm tốt lắm. Ngươi chỉ cần ngày ngày giúp ta làm việc này thì việc ăn uống của ngươi ta sẽ hoàn toàn miễn phí.”

“Thật sao? Rốt cuộc thì ta cũng vẫn là được mời ăn, sao lại nói là giúp? Nhưng mà... cái tình thế này đúng là khó hiểu thật.”

Lâm Thành chỉ cười trừ. Y không biết vẻ tuấn mỹ của bản thân cùng khả năng nói lưu loát, truyền cảm của mình có sức hút đến thế nào đâu. Cái này có gọi là ‘bán sắc" không nhỉ? Nghĩ như vậy hắn cảm thấy buồn cười. Ai bảo y cứ bám riết lấy hắn, vậy thì để hắn lợi dụng lấy chút sắc của y đi kinh doanh. Lâm Thành lại nhìn hai thủ vệ của Tần Nguyên đang đứng phía sau, thầm nghĩ: “Chủ nhân cũng đã làm việc cho minhf rồi, không dùng hai người kia cũng phí quá.”

Nhậm Vũ và Nhậm Huyền nhìn thấy ánh mắt Lâm Thành liếc qua nhìn mình, tự dưng thấy lạnh hết cả sống lưng.

Ngày hôm sau, Lâm Thành tăng thêm một dịch vụ, đó là cho phép những người không tìm được chỗ ngồi trong quán có thể mua đồ ăn rồi mang về nhà, sau đó thì mang trả lại chén đĩa cho quán. Nếu chấp nhận, khách hàng sẽ phải chịu thêm một số tiền gọi là phí dịch vụ. Số tiền này cũng không lớn. Rất nhiều khách đã đồng ý sử dụng dịch vụ. Thậm chí còn có người ăn xong còn muốn mua thêm một phần để mang về cho người thân trong nhà. Vì thế mà công việc của quán lại càng bận rộn. Lâm Thành mướn thêm phụ bếp và đầu bếp. Hắn còn kéo cả hai thuộc hạ của Tần Nguyên làm chạy bàn. Ban đầu hai người họ không đồng ý, thế là hắn qua nói nhỏ với Tần Nguyên: “Ngươi xem, các ngươi ăn nhờ ở đậu ở nhà ta thì cũng nên giúp ta làm việc cho có qua có lại chứ. Ngươi chịu làm giúp ta rồi, vậy mà bọn họ...”

Tần Nguyên vừa lườm mắt nhìn một cái, hai người kia đã sợ vỡ mật, vội vàng nghe theo Lâm Thành sai khiến. Hai người họ chỉ mới làm chạy bàn lần đầu, lại đúng vào lúc khách đông vô cùng, thế là phải chạy qua chạy lại mệt nghỉ. Buổi tối trở về đến phòng, cả hai nằm úp sấp trên giường, mệt mỏi đến độ không dậy nổi.

“Bình thường các ngươi đánh đấm cả ngày thì không sao. Mới chạy qua chạy lại có nửa ngày mà trông cứ như xác chết thế kia?”

“Điện hạ, đánh đấm cả ngày còn sướng hơn. Ít nhất mình còn có thể tự do, tùy cơ ứng biến. Còn đây thuộc hạ cứ bị xoay vòng vòng, chạy qua chạy lại muốn chóng hết cả mặt, xung quanh lại còn ồn ào nhức hết cả đầu. Rất là mệt ạ.”

Tần Nguyên bật cười. Đây là lần đầu tiên hắn thấy hai ảnh vệ của mình kêu than như thế. Nhưng hắn cũng đã chứng kiến Lâm Thành hì hục trong bếp như thế nào. Không khí xung quanh rất nóng độ nhiệt độ của lửa tác động. Y vừa nấu vừa phải chỉ đạo, mồ hôi chảy ướt hết cả mặt, cả áo nhưng chưa từng kêu than một câu. Thật không tưởng tượng được đây lại là Chung công tử mà cách đây không lâu vẫn là một kẻ ác bá người người căm ghét.

“Kêu than cái gì? Có phải mỗi mình các ngươi đâu. Những người khác cũng làm việc y hệt như vậy, còn làm mỗi ngày. Lâm Thành vừa nấu ăn vừa chỉ đạo mọi việc tính ra còn vất vả hơn các ngươi.”

Nhậm Vũ im bặt. Hắn cứ cảm thấy giờ mà nói xấu Chung công tử câu nào là chủ tử của hắn cũng sẽ gạt đi. Không những vậy, hình như hắn thấy... chủ tử đang chơi rất vui.

“Đệ có cảm thấy lạ không?” Nhậm Huyền vốn ít nói đột nhiên lên tiếng: “Ta cứ có cảm giác chúng ta và cả chủ tử đều đang bị tên kia lợi dụng.”

Nhậm Vũ suy nghĩ một lúc rồi đập tay kêu lên: “Huynh nói ta mới để ý. Tuy rằng hắn cho chủ tử ngồi ăn thoải mái, nhưng dường như nhờ vậy mà khách đến ăn lại ngày một đông hơn. Hắn lại còn kéo chúng ta đi chạy bàn cho hắn, khác gì bị xem như tiểu nhị đâu. Từ đầu đến cuối đều là hắn được lợi. Không được. Đệ phải nói cho chủ tử biết.”

“Đệ nghĩ chủ tử thật sự không phát giác ra hay sao?”

“Nghĩ cũng phải... Chủ tử vốn rất thông minh. Nhưng nếu người đã phát giác ra rồi thì tại sao vẫn để cho y lợi dụng?”

Nhậm Huyền đánh mắt về hướng Tần Nguyên. Nhậm Vũ quay lại nhìn thì thấy

chủ tử đang ngồi cười một mình, như thể đang nhớ lại một chuyện gì đó buồn cười vậy. Hai người im lặng không nói gì nữa. Chủ tử đang chơi vui thế kia, chắc chắn sẽ lại bắt bọn họ tiếp tục làm chạy bàn cho người ta thôi.

Quán A Thành ngày nào cũng như ngày nào khách đều rất đông. Mỗi ngày Lâm Thành cho ra một món mới và nhờ Tần Nguyên "quảng cáo" hộ. Hắn không chỉ nấu nướng, còn làm cả nước giải khát. Không cần cầu kì, chỉ pha trà loãng và cho thêm đá nếu khách hàng yêu cầu. Các hình thức phục vụ cũng đa dạng hơn. Những tờ giấy được xếp thành một cái túi cho phép khách hàng đựng đồ ăn khô đem về. Với những khách hàng nhà ở gần, Lâm Thành cho người giao đồ ăn đến tận nơi. Danh tiếng của quán A Thành chỉ trong một thời gian ngắn đã lan rất xa, thậm chí vượt ra khỏi huyện Thành Nghị.

Cứ như vậy một tuần sau đó ....

Tần Nguyên qua bên phòng Lâm Thành gõ cửa nhưng không thấy tiếng trả lời, hắn mới thử đẩy cửa vào. Bên trong phòng không có ai, nhưng sau tấm bình phong kia hình như có bóng người. Nhìn hình ảnh mập mờ sau tấm bình phong thì hình như là Lâm Thành đang tắm. Tần Nguyên hơi ngạc nhiên, đã là giờ Tuất rồi còn tắm không sợ bị cảm sao? Hắn ngồi ở bên ngoài chờ một lúc, trong lúc ngồi chờ còn cố ý tạo ra tiếng động nhưng vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì. Tần Nguyên không khỏi lo lắng lên tiếng gọi Lâm Thành nhưng không thấy đáp lại. Dự cảm có chuyện không hay, hắn vội vàng đi vào sau tấm bình phong xem thử.

Lâm Thành đang ngồi trong thùng tắm ngủ gục. Chạm tay vào nước tắm đã thấy nguội lạnh rồi. Tần Nguyên hốt hoảng, vội vàng bế Lâm Thành ra khỏi thùng tắm rồi lấy khăn choàng lớn quấn kín người y. Tần Nguyên đặt y nằm xuống giường, lay gọi: “Lâm Thành, tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Có nghe thấy không?”

Lâm Thành mở mắt, vẻ mặt hết sức mệt mỏi: “A, Tần Nguyên, sao huynh lại ở đây?”

“Ngươi có biết vừa nãy mình ngủ quên trong lúc tắm không?”

“Hả?” Lâm Thành nhìn lại bản thân thấy cả người bị quấn chăn kín mít, bên trong thì không mặc đồ. Tưởng tượng cảnh Tần Nguyên ôm hắn ra khỏi chậu tắm, mặt bỗng chốc đỏ rực, mồm miệng lúng túng: “Ngươi... Ngươi...”

“Ta làm sao?”

Thấy thái độ của Tần Nguyên rất điềm nhiên, Lâm Thành cho rằng mình là nghĩ nhiều rồi. Chẳng qua là tяầи ţяυồиɠ có một lúc, lại là trước mặt một nam nhân khác chứ có phải nữ nhân đâu. Việc gì mà phải xấu hổ.

“Không. Không sao. Mấy hôm nay vất vả nên ta hơi mệt, đi tắm mà cũng ngủ quên. Cảm ơn Tần huynh.”

“Ngươi đúng là lao lực quá độ rồi. Để ta đi kêu đại phu đến khám cho ngươi. Mai tạm thời nghỉ bán đi. Phải nghỉ ngơi đã.”

“Cái này...” Lâm Thành do dự. Quán mới mở chưa lâu, nghỉ một ngày thôi cũng rất ảnh hưởng đến doanh thu. “Ta sẽ không nghĩ bán nhưng sẽ chuyển sang làm theo một cách khác đỡ mất sức hơn.”

“Cách gì?”

“Ngày mai món chủ đạo của chúng ta sẽ là lẩu.

“Lẩu?” Tần Nguyên khó hiểu: “Đó là món gì?”

“Không phải món ăn, là một cách thức chế biến món ăn đặc biệt. Ngươi giúp ta gọi mấy đầu bếp đến đây, ta sẽ dặn dò họ một chút.”

“Được. Nhưng ngươi nhớ nghỉ ngơi đấy, không được lao lực nữa đâu.”

Lâm Thành hơi bất ngờ khi được Tần Nguyên quan tâm như vậy. Hắn mỉm cười gật đầu: “Yên tâm. Ta chỉ dặn dò họ vài điều thôi.”

Tần Nguyên rời khỏi phòng rồi đứng ngẩn ra một lúc. Hắn tự cười bản thân. Từ lúc nào mà lại cam chịu để một thường dân sai khiến như thế này. Mấy hôm nay hắn không phải không biết Lâm Thành lợi dụng khuôn mặt mỹ mạo của hắn để thu hút khách hàng, không những thế còn lôi cả ảnh vệ hoàng cung đi chạy bàn cho mình. Chuyện này mà kể cho ai nghe chắc sẽ đều cho rằng nó quá hoang đường. Nhưng đó lại là sự thật. Và hắn tình nguyện để Lâm Thành lợi dụng. Vì hắn thấy vui.

Lần đầu tiên trong đời hắn được tiếp xúc với dân chúng gần như thế này. Hắn ngồi giữa những người dân bình dị, nhìn tất cả thói quen ăn uống dân dã của họ. Mỗi câu hắn nói, mọi người đều nhìn chăm chăm nhưng không phải là sự sợ hãi vì ngôi vị hoàng tộc của hắn. Họ thích nghe hắn nói, thích nhìn cách hắn ăn. Cảm giác rất khó tả, cảm thấy vô cùng thú vị.

Tần Nguyên nhìn vào bàn tay mình. Ban nãy do vội vàng nên không có để ý,

bây giờ nghĩ lại mới thấy Lâm Thành gầy quá, gầy hơn khá nhiều so với lần đầu tiên hắn gặp y. Không biết mấy ngày qua lao lực y đã sút đi mấy ký rồi. Ban nãy nếu hắn không vào phòng kịp thời phát hiện y đang ngủ gục trong chậu tắm thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Hắn tự nhủ từ nay phải cẩn thận trông chừng y mới được, nhất định không thể để y làm việc với cường độ cao như thế nữa.

“Con đường hoàn lương phía trước vẫn còn chặng dài phải đi."

------oOo------

Chương 8: Kẻ phá rối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng nay quán A Thành diễn ra rất lạ. Tất cả mọi người đều ùa ra đứng hết ở bên ngoài quán. Ở bên ngoài bày một cái bếp củi và đang đun một cái nồi nước lớn. Mọi người nhìn nhau thắc mắc không hiểu đó là nồi nước gì mà màu của nó lại đục như vậy. Nhưng tất cả mọi người của quán A Thành lại không ai nói gì. Bên cạnh nồi nước là rổ cá chép đã được cắt lát, ướp mắm muối đầy đủ, còn cả tôm, cua, tất cả đều là đồ tươi sống. Ngoài ra còn có một rổ rau đủ các loại đều đã được rửa sạch sẽ.

Sau khi nước sôi, Tần Nguyên từ từ cho cá, tôm, cua vào nồi nước. Đợi sôi được một lúc thì vớt hải sản ra rồi cho rau vào. Đến lúc này thì Tần Nguyên mới múc nước dùng cùng với hải sản và rau vào chén bún đã chuẩn bị sẵn rồi nếm thử. Biểu hiện của hắn rất thú vị. Hắn vừa thổi vừa ăn liên tục, rất tận hưởng như thể chưa từng được ăn món nào ngon như thế. Chưa cần Tần Nguyên nói câu nào, biểu hiện của hắn cũng đủ khiến người khác nhìn mà thèm nhỏ dãi.

“Có ai muốn thử không?”

“Có! Có!” Lập tức nhiều người nhao nhao lên.

Nhân viên của A Thành múc ra rất nhiều chén nhỏ đưa cho mọi người ăn thử. Ai nấy đều khen tấm tắc, còn nói chưa từng được ăn món nào ngon như vậy. Lúc này Lâm Thành mới nói: “Đây gọi là lẩu. Còn nước này gọi là nước dùng. Trong thời tiết se se lạnh này thì món ăn lẩu là phù hợp nhất. Tại hạ khuyên quý vị nên ăn ngoài trời nếu không muốn gây nguy hiểm cho nhà của các vị. Các vị cứ thử tưởng tượng nếu cả một nhà quây quần quanh bếp lửa mà ăn lẩu không khí sẽ tuyệt vời và ấm cúng đến như thế nào. Mọi người có ai muốn mua về thưởng thức không?”

“Muốn muốn muốn! Tôi muốn mua!”

Vậy là mọi người đổ xô đòi mua về. Bán lẩu đỡ mất sức hơn bán đồ ăn giống như mấy ngày vừa rồi. Vì nồi nước lẩu đã được các đầu bếp nấu từ sáng sớm. Việc của họ bây giờ chỉ là múc nước lẩu và chuẩn bị các nguyên liệu tươi sống cho khách mang về mà được. Đó là lý do mà Lâm Thành nói hắn vẫn có thể bán hàng mà không mất sức. Tần Nguyên nhìn Lâm Thành không khỏi thán phục. Hắn tự hỏi người này rốt cuộc còn chuyện gì là không làm được?

“Hôm nay việc xong sớm, cùng ta đi thăm ‘trạm xá’ không?”

‘Trạm xá’ là cách mà Lâm Thành dùng để gọi căn nhà lớn mà hắn mua dùng làm nơi chăm sóc cho những người mà Chung công tử đã từng đả thương trước kia. Tất cả tiền mà hắn kiếm được từ quán A Thành đều dùng để chi trả cho mọi chi phí phát sinh ở ‘trạm xá’. Trong kế hoạch của Lâm Thành, ‘trạm xá’ trong thời gian sau này sẽ dùng để chữa trị cho tất cả những người trong huyện bị thương. Tiền chi trả cho trạm xá trước mắt sẽ do hắn trả, nhưng sau này khi đã ‘tẩy trắng’ bản thân thành công hắn sẽ huy động thêm tiền từ những phú hộ khác.

Khi Lâm Thành tới ‘trạm xá’, thái độ của những người ở đây đối với hắn thân thiện hơn rất nhiều so với lần hắn đến cách đây ba ngày. Những người bị thương có vẻ đã được chăm sóc rất tốt, sức khỏe đã hồi phục lên nhiều. Có lẽ vì vậy mà thái độ của những người kia đối với Chung công tử mới nhẹ nhàng như vậy.

“Ta muốn ủng hộ một chút vào ‘trạm xá’ của ngươi, có được không?”

Lâm Thành nhìn Tần Nguyên, hơi ngạc nhiên một chút rồi lắc đầu: “Không cần đâu. Đây là sự chuộc tội của ta. Ngươi đã giúp ta đủ nhiều rồi.”

Ba người Tần Nguyên đã ở nhờ nhà Lâm Thành một thời gian. Ngoài trừ lúc ở quán, Tần Nguyên và Lâm Thành thường xuyên gây hấn với nhau mà đa phần là do Lâm Thành bị Tần Nguyên chọc cho tức chết. Cho dù ghét y như vậy nhưng Lâm Thành không phủ nhận Tần Nguyên cũng có vài mặt tốt. Ít nhất là y để cho hai thuộc hạ của mình chạy bàn giúp hắn. Hai thuộc hạ kia rõ ràng đều là cao thủ thế mà giờ ngày nào cũng phải chạy bàn cho người vốn không phải là chủ nhân của mình cũng là thiệt thòi cho họ lắm rồi. Hắn cũng đã liên hệ thuê thêm người làm, chứ nếu cứ lợi dụng họ suốt, họ nổi điên lên lại giết hắn không chừng.

Bỗng một tên người làm không biết từ đâu chạy nhanh vào "trạm xá" hổn hển cấp báo:

“Công tử, có chuyện rồi. Có mấy người đến quán đập phá, đòi chúng ta đưa tiền.”

Lâm Thành ngạc nhiên nhưng lại không có một nét lo lắng. Hắn chỉ đưa mắt nhìn Tần Nguyên. Tần Nguyên mỉm cười, nháy mắt nói với hắn, “ Có huynh đệ Nhậm gia ở đấy quán ăn của ngươi sẽ không sao.”

Lâm Thành mỉm cười. Ít ra ở nhờ phải được thế a.

“Nhưng công tử, bọn chúng lại dám lấy danh nghĩa của công tử đập phá đòi tiền của quán.”

Mặt Lâm Thành lập tức tối sầm. Kế hoạch của hắn đang diễn biến tốt đẹp, là kẻ nào dám đến phá hắn?

“Biểu hiện của khách hàng thế nào?” Tần Nguyên lo lắng hỏi.

“Tiểu... tiểu nhân thấy chuyện vội vàng chạy đến báo nên... nên cũng không biết ạ.”

Giọng của Lâm Thành đột nhiên trầm xuống:

“Có biết là người của ai không?”

“Thuộc hạ thấy tên đứng đầu khá quen mặt. Hình như là người của Tô công tử.”

Hắn còn chẳng biết cái tên họ Tô đó tên gì. Hình như tiểu thuyết chưa bao giờ nhắc đến. Ngay cả nhân vật của hắn đây tên cũng chỉ có một chữ Chung. Có lẽ sau khi Chung công tử có ý muốn hoàn lương, tên họ Tô này không nhịn được nên muốn phá. Chắc hẳn y chỉ chọn đại một quán ăn nào đó làm ăn tốt chứ không biết quán A Thành là do hắn mở.

“ Cái tên khốn đó. Tưởng không còn Chung công tử nữa thì không ai dám làm gì ngươi sao?” Lâm Thành tức tối ra mặt.

“Có cần quay lại quán xem thử không?”

“Không cần. Giờ có quay lại cũng không được ích gì, thay vào đó ta muốn đi thăm hỏi tên họ Tô đó hơn. Ngươi có biết võ công không?”

Tần Nguyên không trả lời mà mỉm cười hỏi lại: “Ngươi đoán xem?”

“Ha, ta nghĩ mình đoán được.”

...***...

Có năm tên nam nhân cao lớn, mặt mũi bặm trợn, tay cầm gậy gộc đứng trong quán A Thành. Bên cạnh chúng một bộ bàn ghế đã bị đập hỏng, chén bát vỡ tan. Tất cả khách trong quán đều sợ hãi, có người còn tức giận. Vừa nãy xông vào bọn chúng vừa đập phá vừa lớn tiếng hô: “Chủ quán đâu? Có biết địa bàn này là của ai không? Là của Chung công tử nhà bọn ta. Khôn hồn biết điều thì nộp tiền bảo kê ra đây.”

Nhậm Huyền và Nhậm Vũ đều biết rõ là kẻ xấu đến gây chuyện. Bọn họn không để chúng làm loạn thêm, ra tay một lúc đã hạ đo ván bọn chúng. Nhưng người giải quyết xong thì vấn đề khác lại phát sinh: Hiện giờ khách hàng đang nhao nhao lên không ngừng chửi bới Chung công tử.

"Ta biết ngay mà. Tên Chung công tử đó làm sao có thể hoàn lương được. Hắn đã ác từ xưa đến giờ rồi, mãi mãi cũng không thể thay đổi."

"Đúng vậy. Cái hôm ở chợ đó là hắn chịu nhục chỉ để chúng ta đừng tố cáo hắn với quan trên mà thôi. Chúng ta bị lừa rồi."

"Ác bá vẫn hoàn ác bá mà. Không thể thay đổi được."

Nhậm Vũ nghe mà nổi điên. Tuy rằng hắn chẳng ưa gì Chung công tử (Ngoại trừ món ăn mà y nấu ra. Hắn sẽ không thừa nhận chỉ vì y nấu ngon nên hắn có cảm tình chút chút.) nhưng bao lâu nay y đã nỗ lực để làm người tốt như thế nào hắn đều đã thấy. Chỉ vì một bọn xấu xa không biết từ đâu ra nói xấu Chung công tử, đám người này liền tin là thật, phủ nhận hết những gì y đã làm bao lâu nay. Việc đó hắn không thể nhịn. Hắn muốn nói vài lời.

"Mấy người đã thử đứng im rồi bị hơn trăm người ném đá đến máu chảy khắp người bao giờ chưa?"

Hắn chưa kịp nói Nhậm Huyền đã lên tiếng rồi.

"Các người bảo Chung công tử giả vờ chịu nhục vậy trong các người kẻ nào dám đứng im để bị ném đá như thế mà không bỏ chạy? Các người có ai giả vờ mà làm được như vậy không?"

Tất cả mọi người im bặt, ánh mắt tránh né không dám nhìn thẳng. Tất cả bọn họ đều đã từng ném Chung công tử ngày hôm đó, không ném đá thì cũng ném trứng, ném cà chua. Họ cũng chứng kiến Chung công tử bị ném đến máu chảy đầm đìa như thế nào, cũng nhìn thấy y vờ vật chống chọi như thế nào. Nếu chỉ là giả vờ làm sao có thể kiên trì đến như thế, nếu không muốn nói là liều mạng?

"Nhưng bọn chúng nói..."

"Bọn chúng là người của ai? Ngươi có chắc chúng là người của Chung công tử không?"

Nhậm Huyền vừa nói vừa cầm một cánh tay của một tên trong số bọn chúng bẻ

cái rắc. Tên đó la lên thảm thiết khiến tất cả mọi người đều giật mình.

“Khai cho thật. Là ai sai các người đến đây? Nếu không nói ta sẽ bẻ nốt cái tay còn lại của ngươi.”

“Đừng... Đừng…..... Xin ngài nương tay, tiểu nhân xin khai. Tiểu nhân xin khai…”_Hắn đau đớn rặn từng chữ_" Là Tô công tử sai tiểu nhân làm. Tô công tử nói... nói tiểu nhân dùng danh nghĩa của Chung công tử đi phá... phá các quán ăn, cửa hàng.”

“Tại sao hắn làm thế?”

“Vì Chung công tử từng đánh đuổi Tô công tử nên... nên là Tô công tử muốn trả thù.”

Sau khi nghe những lời đó, người dân lập tức nhao nhao lên chửi rủa Tô công tử. Không cần huynh đệ Nhậm gia ra tay, tự bọn chúng cũng bị dân đánh đuổi đi rồi. Sau đó mọi người lại tiếp tục ngồi vào bàn ăn uống như chưa có gì xảy ra.

Nhậm Huyền không nói gì nữa nhưng vẻ mặt rõ ràng rất khó chịu. Nhậm Vũ từ nãy giờ nhìn đại ca mình mà ngạc nhiên không thôi. Lâu lắm rồi hắn mới thấy đại ca giận dữ đến như thế. Hắn hiện tại cũng rất giận, tâm trạng cũng rất không thoải mái.

Tại sao dù bọn họ biết mình đã nghi oan cho Chung công tử rồi mà một câu xin lỗi cũng không nói?

------oOo------

Chương 9: Ta giúp ngươi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tô công tử có thói quen cứ hai ngày sẽ đến Yên Hồng Các ăn chơi. Đó là thanh lâu nổi nhất của huyện Thành Nghị. Tần Nguyên ôm theo Lâm Thành, nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào đột nhập vào sân sau của Yên Hồng Các. Cả hai người đều mặc đồ đen, đeo mặt nạ đen, lén lút đi vào bên trong bằng đường cửa sổ, nhìn không khác gì mấy tên trộm chuyên nghiệp.

Tần Nguyên chưa bao giờ hết ngạc nhiên về những gì mà Lâm Thành thể hiện trước mặt hắn. Chung công tử trong mắt hắn vô cùng tài năng và rất bình tĩnh. Dường như không có việc gì là y không giải quyết được. Tuy rằng y không biết võ, khinh công cũng phải nhờ hắn đưa lên nhưng thái độ đi ăn trộm mà trông thuần thục thế này thì khó mà tin được. Tần Nguyên không nhịn được liền hỏi: "Ngươi trước kia đã từng làm qua chuyện này rồi?"

Lâm Thành ngạc nhiên nhìn Tần Nguyên, xém chút đã trả lời luôn theo bản năng. Đúng là kiếp trước hắn đã từng làm qua chuyện như vậy. Từ nhỏ hắn đã phải bươn chải để kiếm sống, tình huống nào cũng đã từng gặp qua. Nếu không lưu manh và gian xảo một chút thì làm sao có thể tồn tại. Nhưng nếu xét theo con người của nguyên chủ thì chuyện này e là rất khó tin.

"Không, nhưng từng chơi trò chơi kiểu này. Mà sắp đến nơi rồi, ngươi chuyên tâm chút đi."

Lâm Thành đã cho người đi thám thính trước vị trí phòng mà Tô công tử đang ở. Hắn kéo Tần Nguyên nhảy vào cửa sổ của một căn phòng khác, rồi nhân lúc người trong phòng không chú ý, Tần Nguyên rút kiếm ra uy hiếp. Căn phòng khi đó chỉ có hai người. Hắn vừa kề lưỡi kiếm vào cổ tên nam nhân kia là cô gái bên cạnh sợ đến độ ngất luôn tại chỗ.

"Các... Các ngươi là ai? Muốn... Muốn gì?" tên nam nhân hồn vẫn chưa nhập vào xác, hoảng loạn nói không nên lời.

Lâm Thành cúi xuống kiểm tra xem cô gái có ngất thật không, trả lời y với giọng lạnh băng:

"Bọn ta đến đây để mượn tiền. Tô công tử trấn hết tiền của ta rồi nên bọn ta hiện tại đang rất cần tiền. Ngươi cho bọn ta mượn một ít, hửm?"

Tuy đeo mặt nạ nên không thể thấy được rõ mặt, nhưng ánh nhìn của hắn rất sắc lạnh, cộng thêm giọng nói lãnh đạm, bất cần khiến kẻ kia cảm thấy sợ hãi đến run người.

“Tô công tử? Hắn đang ở phòng... phòng đầu tiên đó. Hắn lấy tiền của các ngươi thì các ngươi đi mà đòi hắn chứ? Sao... Sao lại tìm ta?”

“Vì Tô công tử kia đang uy hiếp già trẻ trai gái nhà bọn ta nên bọn ta không dám ra tay với hắn. Bọn ta chỉ dám hỏi mượn ngươi thôi. Thế nào? Không muốn cho mượn?”

Dường như để tăng thêm uy hiếp, Lâm Thành rút thanh chủy thủ trong người ra dí vào ngục y, khiến y hoảng hồn, vội vàng kêu: “Có, ta cho mượn mà. Ngươi... ngươi đừng manh động.”

Lâm Thành theo ánh nhìn của Tần Nguyên xuống đũng quần của tên kia thì thấy ướt sũng. Lâm Thành bật cười. Y vậy mà sợ đến mức đái ra quần.

“Ừm. Cảm ơn lòng tốt của ngươi nha.”

Gã đó vừa sợ, vứa ức, lại vừa xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ chui ngay xuống. Trong đầu hắn lầm rầm chửi rủa mười tám đời họ tộc tên Tô công tử kia. Sau khi qua được cái nạn này, hắn nhất định sẽ tìm tên Tô công tử kia đòi nợ gấp mười.

Lâm Thành sau khi lấy được túi tiền của gã giàu có kia lại tiếp tục kéo Tần Nguyên đột nhập vào hai phòng khác, cũng với thủ đoạn như vậy cướp tiền của họ và giá hoạ cho Tô công tử.

“Tên Tô công tử kia chỉ kéo người đến đe doạ quán của ngươi, chắc hẳn còn chưa kịp phá phách gì mấy. Còn ngươi lại tạo cho hắn đến ba kẻ thù không đội trời chung. Không cần nói ta cũng đoán được tên Tô công tử sau đó sẽ có số phận thảm như thế nào. Phải công nhận cách trả thù của ngươi không chỉ độc đáo, còn rất thâm nha.”

“Bình thường thôi. Động đến ta dĩ nhiên cũng nên nhận chút bài học chứ.”

Tần Nguyên chợt cảm thấy mình thật may mắn. Cả tuần qua nhiều lần chọc tức y như thế mà vẫn không y ghim mà trả thù. Thế mới biết Lâm Thành mà giận lên thì vô cùng đáng sợ.

“Vậy chỗ tiền này ngươi tính thế nào? Đây... là chúng ta mới đi cướp đó.”

“Không sao. Chúng ta vừa cướp của người giàu chia cho người nghèo. Là một

việc làm trượng nghĩa, cho nên cứ thoải mái mà đem về thôi.”

Khoé miệng Tần Nguyên giật giật. Lý do như vậy mà cũng nói được, nhất là xét trên góc độ của Chung công tử. Nhưng sau chuyện này hắn lại càng khẳng định thêm một điều: ở bên cạnh Lâm Thành rất thú vị.

“Nhưng mà ta cũng thấy lạ. Ta thấy ngươi hình như làm mấy chuyện trộm cắp này cũng không phải lần đầu.”

“À, như ngươi thôi. Đã từng chơi qua.”

Tần Nguyên chỉ cười nhẹ mà đáp như thế. Không chỉ trộm cắp, hắn còn từng làm những chuyện kinh khủng hơn nữa cơ. Nếu Lâm Thành biết điều này chắc sẽ sợ hãi, có khi còn ghét bỏ hắn.

Lâm Thành nhìn Tần Nguyên một lúc. Hắn cảm giác cuộc đời con người này có lẽ cũng lắm gian truân chẳng kém gì hắn. Nếu y đã không muốn nói thì hắn sẽ không hỏi nữa. Hắn đổi đề tài.

“Lâu nay ta mãi làm việc mà quên mất không đề phòng những kẻ có thể gây hại cho mình. Ta cần phải chuẩn bị một số phương án đề phòng những chuyện tương tự có thể xảy ra. Tần huynh có muốn giúp ta không?”

“Dĩ nhiên rồi. Ta còn đang muốn lấy cảm tình của huynh để thuyết phục huynh về làm đầu bếp riêng cho ta mà.”

Lâm Thành nhíu mày khó chịu. Cái tên này cả tuần không thấy đả động đến tưởng quên rồi chứ. Hoá ra vẫn còn giữ cái ý tưởng điên rồ đó à. Hắn lạnh lùng xua tay, “Vậy thì không tốt rồi. Ngay sau câu nói đó của ngươi, cảm tình của ta đối với ngươi bao lâu nay tan thành mây khói rồi.”

“Hả? Không phải chứ? Ngươi lừa ta?!”

“Ta nói thật đấy.”

“Ngươi lừa ta. Ngươi luôn luôn nói rằng ngươi ghét ta, thế nhưng hôm nay ngươi lại thừa nhận là có cảm tình với ta. Lần này ngươi nhất định lại lừa ta.”

“... Xem như ta chưa nói gì.”

***

Ngày hôm sau nghe nói Tô công tử bị chặn đánh liên tục đến mức phải rời khỏi huyện đi nơi khác sống. Lâm Thành trở lại quán làm việc bình thường. Lần này hắn bán cả lẩu và những món khác. Người làm đã được hắn thuê thêm hai người nữa thay cho công việc của Nhậm Huyền và Nhậm Vũ. Còn Tần Nguyên vẫn rất tích cực là "người mẫu quảng cáo". Lâm Thành cũng không ngốc mà biết Tần Nguyên xem việc mình bị hắn lợi dụng làm việc này như một thú vui. Và hắn cũng rất vui vẻ lợi dụng người ta để kinh doanh.

Có một lầm Tần Nguyên đột nhiên nói với hắn: "Ta có quen một vị đại phu rất giỏi. Ta nhờ y chữa vết bớt cho ngươi nhé."

Lâm Thành ngạc nhiên, mừng rỡ không nói nên lời. Hai vị đại phu mà hắn mời thêm hiện đang khám ở "trạm xá" đều nói vết bớt của hắn khá lớn nên không thể chữa khỏi được. Hắn vẫn sai người tìm những vị danh y có tiếng hơn. Không ngờ tin tốt lại đột ngột đưa đến cửa. Hắn không hay biết rằng người đại phu mà Tần Nguyên nói đến là thái y trong cung được Tần Nguyên viết thư nhờ hoàng huynh của y đưa tới. Thái y trong cung dĩ nhiên không giống với mấy vị đại phu bình thường rồi.

"Nếu vậy thì tốt quá. Nhờ huynh rồi. Nếu vết bớt của ta có cơ hội trị khỏi, ta nhất định sẽ hậu tạ huynh."

"Hậu tạ thế nào?"

Lâm Thành suy nghĩ một chút rồi đáp: "Ngoại trừ việc làm đầu bếp riêng cho ngươi ra thì điều kiện gì cũng được."

Tần Nguyên thở dài. Con người này đúng là khôn lõi.

"Vậy thì ta muốn toàn bộ bữa ăn của ta, từ bữa sáng đến bữa tối, đều phải do ngươi tự tay nấu."

"Này, thế thì có khác gì ta làm đầu bếp riêng cho huynh chứ?"

"Dĩ nhiên là khác rồi. Nếu ngươi làm đầu bếp riêng cho ta thì phải theo ta về kinh thành. Còn ở đây ngươi vẫn là đầu bếp của A Thành, chỉ là thuận tiện làm đồ ăn cho ta thôi."

Nghe thì thấy có lý thật nhưng sao hắn cứ có cảm giác mình đang bị lợi dụng. Nhưng nghĩ lại nếu có thể chữa được vết bớt này thì so với việc nấu ăn cho tên kia cũng chẳng là gì cả.

“Được, ta hứa với ngươi.”

“Cứ quyết định vậy đi. Chúng ta nói chuyện khác. Ta nghe nói ngày mai ngươi định cho một nửa người làm nghỉ?”

“Không phải nghỉ mà đi làm một công việc khác.”

“Việc gì?”

“Phát cháo từ thiện. Có muốn đi không?”

“Phát cháo? Đây chẳng phải là việc mà các quan phụ mẫu hay làm khi dân gặp nạn đói sao?”

“Đúng như thế nhưng chẳng lẽ ngươi nghĩ dân chỉ đói khi gặp hạn hán hay lũ lụt thôi sao? Ngươi nhầm rồi. Bất kì nơi nào cũng sẽ bắt gặp những người nghèo khó đến màn thầu cũng chẳng có tiền mà mua. Ngay cả ở trong huyện Thành Nghị này, ngươi đi dọc các con đường chắc chắn sẽ gặp không ít người phải đi ăn xin. Ta chỉ đang muốn giúp họ một phần thôi, chẳng thấm vào đâu cả.”

Lâm Thành nói đúng. Trên đường hắn quả thật đã gặp mấy trường hợp ăn mày, dân nghèo cũng không ít. Và cũng có vài trường hợp trong số đó là do Chung công tử ngày trước gây ra. Hắn nghĩ có lẽ đây cũng là một trong những việc "chuộc tội" mà Lâm Thành từng nói. Trước khi rời cung đi vi hành, hoàng huynh cũng đã nhờ hắn quan sát kỹ đời sống của muôn dân rồi về kể lại cho huynh ấy. Đây quả là một cơ hội tốt.

“Ta cũng muốn tham gia. Ngày mai cho ta đi chung với ngươi.”

Lâm Thành nở nụ cười tươi gật đầu: “Được thôi.”

***

Địa điểm mà Lâm Thành chọn làm nơi phát cháo là gần cổng chợ huyện, nơi tập trung nhiều người ngèo nhất. Từ sáng hắn đã cùng các đầu bếp nấu hai nồi cháo lớn rồi dùng xe đẩy đưa chúng đến đặt ở cổng chợ. Hắn và Tần Nguyên mỗi người trực một nồi cháo còn nghi ngút hơi nóng bốc lên.

Nghe có người phát cháo miễn phí, dân ùn ùn đến xem. Lâm Thành cầm loa lớn tiếng yêu cầu tất cả mọi người ai có nhu cầu thì hãy xếp thành hai hàng. Hắn còn nói xin mọi người ưu tiên cho những người nghèo nhiều ngày không có cái ăn. Dân nhanh chóng đứng xếp hai hàng thẳng tắp. Mỗi hàng kéo dài dễ đến cả trăm mét.

Tần Nguyên tự tay múc cháo cho vào từng chén. Mồ hôi của hắn lấm tấm rịn trên trán, nhưng trên môi hắn lại không ngừng nở nụ cười. Hắn vui, không chỉ vui còn rất hạnh phúc. Hắn hạnh phúc vì được nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của những người dân đến xin cháo. Đã sống đến từng này tuổi, hắn dĩ nhiên không phải là lần đầu nhìn thấy cảnh này, nhưng lại là lần đầu trực tiếp làm người phát cháo. Hắn múc cháo cho mấy chục người muốn rã rời cả tay nhưng hắn không muốn ngừng. Hắn muốn nhìn thấy nhiều hơn những vẻ mặt hạnh phúc của họ. Niềm hạnh phúc bình dị đơn giản đến lạ thường.

Đến gần trưa thì hai nồi cháo đã được chia hết sạch nhưng vẫn có những người thèm thuồng muốn ăn nữa. Lâm Thành rất tiếc nhưng cũng không có cách nào. Hắn không đủ tiền cũng không đủ lực. Có thể tổ chức cho một tuần một buổi phát cháo thế này hắn đã là cố hết sức rồi. Nhưng hắn lại không nỡ nói cho những đôi mắt còn đang thèm ăn kia.

Ngay lúc hắn đang do dự thì Tần Nguyên đứng bên cạnh nói: “Xin mọi người thông cảm cho bọn ta. Quán A Thành của chúng ta tiền của và sức lực đều có hạn, hôm nay chỉ có thể làm được đến đây. Lần sau chúng ta hứa sẽ nấu nhiều hơn cho mọi người để ai cũng được ăn no nê.”

Câu này vừa dứt ai nấy đều reo hò vui mừng. Họ còn hô vang “Cảm ơn A Thành” không dứt.

“Ngươi nói tên quán ra làm gì? Ta không muốn mọi người biết rồi mang ơn ta.” Lâm Thành giận dỗi mắng.

“Ta biết ngươi không muốn mọi người mang ơn mình. Nhưng nếu ngươi không để mọi người biết thì làm sao thu hút những người khác ủng hộ tiền cho ngươi làm tiếp hoạt động này chứ? Ngươi có chắc tiền của mình lo đủ mỗi tuần một lần không?. Riêng cái "trạm xá" kia đã ngốn của ngươi bao nhiêu tiền rồi?"

Lâm Thành kinh ngạc, cảm thấy hơi khó tin, “Ngươi nói... có thể thu hút được những người khác đến ủng hộ tiền? Thật sao?”

“Tất nhiên là thật. Ta chắc chắn với ngươi!.”

Hắn có thể thề với Lâm Thành điều đó, vì người đầu tiên bỏ tiền ra ủng hộ y chính là hắn.

------oOo------

Chương 10: Gặp gỡ Hoa thần y

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy ngày sau đó, vào buổi chiều tối, Tần Nguyên đưa một vị đại phu đến gặp Lâm Thành. Vị này rất trẻ, trông chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, ngũ quan tinh xảo, tuấn tú khó tìm, nếu so diện mạo với Tần Nguyên thì chỉ có hơn chứ không có kém. Nhìn y mà Lâm Thành không khỏi lo lắng. Đại phu trẻ thế này có đủ khả năng chữa vết bớt cho hắn không.

"Đây là Hoa đại phu, bằng hữu của ta. Trông y trẻ vậy thôi chứ trong giang hồ y được biết đến với danh "thần y" đấy. Ngươi hoàn toàn có thể yên tâm."

Lâm Thành há hốc vừa kinh ngạc, vừa ngưỡng mộ. Trẻ như vậy mà lại được xem là thần y thì đúng là thiên tài rồi.

"A Nguyên nói quá lời rồi, ngươi đừng nghe y. Ta đã nghe A Nguyên nói sơ qua về bệnh tình của ngươi, ngươi cho ta xem thử vết bớt nào."

Lâm Thành tháo mạng che mặt cho Hoa đại phu nhìn thử. Hắn chạm vào vết bớt kia, quan sát một hồi lâu rồi mỉm cười nói: "Có thể chữa được nhưng sẽ rất tốn thời gian và chịu không ít khổ ải đâu. Lâm Thành không ngại chứ?"

Lâm Thành lập tức lắc đầu, "Ta đã mang vết bớt này từ khi mới sinh đến giờ đã hơn hai chục năm, có đợi thêm một thời gian nữa thì có là gì, chỉ cần có thể chữa được. Nhưng Hoa đại phu chắc chắn là chữa được sao?"

"Ừm. Ta đảm bảo." Hoa đại phu lấy từ trong hộp gỗ đeo bên người một lọ nhỏ đưa cho Lâm Thành rồi nói tiếp: "Đây là thuốc mỡ do ta chế ra. Ngươi bôi lên vết bớt đó mỗi ngày hai lần và phải bảo vệ mặt thật kỹ. Không để tiếp xúc với nước, không tiếp xúc với bụi bẩn. Chịu khó mỗi ngày làm như vậy trong hai tháng, vết bớt sẽ mờ dần rồi biến mất."

"Chỉ hai tháng thôi sao? Thế là nhanh quá còn gì. Vậy mà ban đầu đại phu nói ta còn tưởng phải chờ mấy năm."

Hoa đại phu bật cười.: "Ngươi thú vị thật đấy. Chỉ chờ hai tháng thôi nhưng ngươi phải chịu khó che kín mặt trong suốt thời gian đó. Còn nữa, trong hai tuần đầu sử dụng thuốc mỡ này chỗ vết bớt sẽ khá đau, càng ngày sẽ càng đau thêm. Ta sẽ để lại mấy viên dược giảm đau cho ngươi. Chịu không được thì hẵng dùng, đừng lạm dụng quá sẽ không tốt cho việc trị liệu."

“Hiểu rồi, đại phu yên tâm.”

“Còn việc này, ta tên Hoa Thiên Vũ, là bằng hữu của A Nguyên. Ngươi là bằng hữu của A Nguyên thì cũng là bằng hữu của ta. Ngươi có thể gọi ta là Thiên Vũ ca hay A Vũ cũng được.”

“Vậy cảm ơn Thiên Vũ ca. Thật may mà gặp được huynh.” Lâm Thành không quên quay qua cảm ơn Tần Nguyên..“Tần huynh, hôm nay cảm ơn huynh. Chuyện ta đã hứa với huynh, ta chắc chắn sẽ thực hiện.”

“Không sao, cứ lo chữa trị cho tốt.”

Hoa Thiên Vũ ngồi quan sát hai người này một lúc, môi nhẹ giương lên một nụ cười. Hắn đột nhiên đứng dậy, nói: “Cũng muộn rồi, ta trở về đây. Có chuyện gì cứ gửi bồ câu cho ta.”

“Để ta tiễn ngươi.” Tần Nguyên vội nói.

***

Tần Nguyên tiễn Hoa Thiên Vũ ra cửa. Đợi đến lúc chắc chắn xung quanh không có ai, Tần Nguyên mới quay sang hỏi:

“Sao người đến lại là huynh? Ta gửi thư cho hoàng huynh nhờ đưa một thái y đến mà.”

“Thịnh Nam là nghĩ cho ngươi nên mới gửi thư gọi ta đến đó! Chỉ là chữa cho một thường dân lại gọi cả thái y đến, ngươi muốn kinh động đến thái hậu à? Bình thường ngươi thông minh lắm mà. Sao lần này hành động bộp chộp thế?”

“Ta...” Tần Nguyên lúng túng, “Ta chỉ nghĩ vết bớt của Lâm Thành rất lớn. Đại phu bình thường chắc chắn không chữa được, cho nên mới nghĩ tới thái y... Ta... ta không biết là huynh ở gần đây. Nếu biết ta đã tìm huynh rồi.”

“May cho ngươi là ta cùng phu nhân đi du ngoạn ở gần đây đó! Thật tình! Khi đã thích một người nào đó rồi thì đầu óc cũng khó mà minh mẫn được. Ngươi bây giờ đúng là khiến ta nhận không ra.”

Tần Nguyên ngơ ngác.

“Huynh nói gì? Thích? Ta thích ai?”

Hoa Thiên Vũ chớp chớp mắt mấy cái nhìn Tần Nguyên đầy ngạc nhiên rồi hỏi lại: “ Ngươi... Không lẽ đến giờ còn không nhận ra là ngươi thích người ta à?”

Tần Nguyên đần mặt. Hoa Thiên Vũ lắc đầu thở dài, bắt đầu “chia sẻ kinh nghiệm”.

“Ngươi ở phương diện này đúng là tên đần. Ngươi không thích người ta thì tại sao lại phớt lờ thư giục về của Thịnh Nam mà cứ bám riết ở đây? Lại còn cam tâm tình nguyện để người ta lợi dụng "sắc" của ngươi để hút khách. Không thích mà ngươi viết thư về cung gọi cả thái y lặn lội đường xá xa xôi đến đây chỉ để chữa một vết bớt cho người ta. Giờ ngươi tỉnh ra chưa thế?”

Tần Nguyên đứng như trời trồng từ nãy giờ. Hắn vẫn còn chưa tiêu hoá nổi những lời của Hoa Thiên Vũ. Hắn thích Lâm Thành ư? Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Hắn đúng là có nhận thư giục về của hoàng huynh nhưng làm lơ như không thấy, vì hắn cho rằng mình nhất định phải thuyết phục bằng được Lâm Thành về kinh làm đầu bếp riêng mới thôi. Hắn viết thư nhờ hoàng huynh đưa một thái y tới là vì hắn thấy con người Lâm Thành trước giờ chưa từng e ngại trước bất kì chuyện gì nhưng lúc nào cũng thở dài khi sờ vào vết bớt trên mặt. Hắn chỉ là muốn giúp Lâm Thành xoá bỏ âu lo, đồng thời giành lấy thiện cảm của người ta.

“Thế này... là thích à?” Tần Nguyên lẩm bẩm câu này đến mấy lần, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“Nhưng y là nam nhân. Ta làm sao có thể...”

“Phu nhân của ta cũng là nam nhân a. Ngươi kì thị?”

“Dĩ nhiên là không! Huynh biết ta không có ý đó mà.”

Tần Nguyên dĩ nhiên biết Hoa Thiên Vũ đã cưới nam thê, không những vậy còn chia sẻ nam thê của mình với một người khác. Tuy hắn không kì thị hay gì nhưng vẫn cảm thấy chuyện nam nhân yêu nhau khó có thể xảy đến với mình. Vậy mà thế nào hắn lại dính vào, hơn nữa bản thân còn không nhận ra?!

“Ta đùa thôi. Ngươi cứ từ từ suy nghĩ, có thắc mắc gì thì hỏi ta.”

“Sao huynh mới tới mà đã biết rõ chuyện quá vậy?” Tần Nguyên chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ngươi quên là mình sai ai đi đón ta rồi à? Nhậm Vũ trên đường đã kể hết cho ta nghe rồi. Hắn rất bức xúc vì sao ngươi cứ mãi ở cái huyện này mà không chịu

về cung đó.”

Mí mắt Tần Nguyên giật giật liên hồi. Tên nhiều chuyện Nhậm Vũ đó lần này phải phạt thật nặng cho chừa mới được.

Nhậm Vũ đang đứng ngoài cửa mà hắt hơi liên tục, sống lưng thì lạnh toát. Y quay qua lo lắng hỏi Nhậm Huyền: “Đại ca, sao ta cứ có dự cảm không hay.”

“Ngươi không phải lại huyên thuyên gì đó với Hoa thần y đấy chứ?

Nhậm Vũ nghe mà mặt méo xệch. Hắn vội kéo tay áo Nhậm Huyền, kêu lên: “Đại ca, cứu đệ. Lần này đệ chết chắc rồi.”

Nhậm Huyền chỉ biết lắc đầu. Cái tật xấu nhiều chuyện của đệ đệ hắn không biết bao giờ mới sửa được.

***

Lúc Tần Nguyên đi vào phòng thì nhìn thấy Lâm Thành đang bôi thuốc mỡ lên vết bớt trên mặt. Hắn hốt hoảng ngăn lại.

“Ngươi sao lại tự tay làm? Sao không chờ ta?”

“Sao phải chờ ngươi?” Lâm Thành ngạc nhiên.

Tần Nguyên giật mình. Mới nãy hắn đã hành động trước khi kịp suy nghĩ. Giờ mới cảm thấy kì lạ, không hiểu tại sao mình lúc đó lại có suy nghĩ muốn mình là người bôi thuốc cho y. Hình như cuộc nói chuyện với Hoa Thiên Vũ đã khiến tâm trí hắn loạn lên rồi.

“... Ngươi thấy thế nào? Bôi lên không đau chứ?”

“Ừm. Có hơi nhói, nhưng ta chịu được. Chút đau đớn này có xá gì.”

Tuy Lâm Thành nói thế nhưng nhìn vẻ mặt nhăn nhó của y khẳng định cũng chẳng dễ chịu gì. Hắn khá luống cuống, không biết nên làm gì để giúp y quên đi đau đớn.

“Còn ngươi, không có chuyện gì chứ? Sao mặt lại đỏ vậy?” Lâm Thành ngước nhìn hắn, hỏi.

“Hả?” Tần Nguyên kinh ngạc sờ mặt mình. Hắn đỏ mặt?

Lâm Thành tới gần, định sờ tay lên trán Tần Nguyên thì y vội vàng né ra, thái độ thì giật mình cứ như đạp phải bả.

“Ngươi... Ngươi làm gì vậy?”

“Ta xem ngươi có ốm không? Ngươi sao thế hả? Từ lúc trở về cứ là lạ.”

“Không... Không sao.”

Tần Nguyên ôm ngực. Vừa nãy tim hắn đập nhanh quá, tưởng như sắp phá ngực bay ra. Quả nhiên những lời của Hoa Thiên Vũ đã làm hắn loạn trí rồi, chỉ một hành động thân mật đơn giản như vậy cũng khiến hắn hồi hộp được. Bây giờ đến cả nhìn thẳng vào Lâm Thành hắn cũng không dám.

“Này, ngươi không sao...”

“Ta có việc, ta về phòng trước.”

Nói xong Tần Nguyên rời đi rất nhanh như thể đang chạy trốn vậy. Lâm Thành nhìn theo hắn mà không khỏi ngạc nhiên.

“Hay là lúc nãy đi tiễn Hoa Thiên Vũ đã xảy ra chuyện gì rồi?” Hắn cảm thấy lo lắng, và tò mò muốn hỏi cho rõ.

***

Tần Nguyên về đến phòng đã nằm phịch xuống giường. Đầu óc hắn hiện giờ rất loạn, rất khó để bình tĩnh suy nghĩ. Hắn điểm lại tất cả những gì mà Hoa Thiên Vũ đã nói; từng sự kiện, từng chi tiết đều được y phân tích rất sâu sắc. Hắn đã thử đổi lại nếu đối phương không phải Lâm Thành mà là một người khác thì liệu hắn có cư xử như vậy không.

Kết quả là hắn không thể.

Lâm Thành đối với hắn có sức hút rất mạnh. Kể từ lần đầu gặp y cho đến hiện tại, chưa bao giờ hắn thôi ngạc nhiên về y. Hắn thậm chí đã từng có suy nghĩ rằng, có buông bỏ hết mọi việc trong cung để ở đây mãi thì cũng không tệ. Hẵn ngẫm lại, người có khả năng khiến hắn giữ cái suy nghĩ điên rồ này chỉ có thể là Lâm Thành, tức là vị Chung công tử nhiều người căm ghét kia.

Vậy là hắn thích Lâm Thành, giống như Hoa Thiên Vũ thích nam nhân của y sao? Hình như cũng không có gì khó chịu lắm.

“Nếu người đó là Lâm Thành, kể ra cũng thú vị. Từ lúc ở bên hắn, mình lúc nào cũng thấy vui vẻ. Chưa bao giờ mình có một khoảng thời gian vui vẻ và tự do lâu đến thế.”

Nghĩ như vậy hắn tự cười một mình.

Nhưng đó là tình cảm của riêng hắn mà thôi, còn Lâm Thành có suy nghĩ như thế nào, hắn không biết. Trước kia, có lẽ y đối với hắn là sự căm ghét, là phiền phức, nhưng giờ hẳn là tốt hơn nhiều rồi. Còn y có thích hắn hay không... hắn không chắc. Hai nam nhân yêu nhau không phải là việc mà nhiều người ủng hộ. Kể cả Lâm Thành, hắn cũng không đoán được y có cảm nhận thế nào về chuyện này, có bài xích hay không. Hắn nghĩ hay là để giới thiệu cho Lâm Thành gặp mặt phu phu Hoa Thiên Vũ xem thái độ của y thế nào rồi sẽ tính tiếp.

PS: có ai phát hiện ra người quen không?

------oOo------

Chương 11: Bọn ta đến từ cùng một nơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời đã về đêm, nhìn thấy đèn bên trong phòng Tần Nguyên còn sáng, Lâm Thành gõ cửa. Mãi một lúc sau mới thấy cửa mở, nhìn thấy Lâm Thành đứng bên ngoài, Tần Nguyên không khỏi ngạc nhiên.

“Tại sao giờ này ngươi lại đến đây?”

“Ta đến báo ân. Biết ngươi thường hay ăn đêm nên ta nấu ít đồ mang đến cho ngươi.”

Tần Nguyên sững người nhìn khay đồ ăn Lâm Thành cầm trêu tay một chốc, có vẻ khá ngạc nhiên, sau đó vội vàng bước qua một bên để y mang vào trong.

“Thuốc mỡ ngươi chỉ mới dùng ngày đầu tiên, còn chưa biết có hiệu quả hay không, ngươi đã vội vàng báo ân làm gì?”

“Chắc chắn sẽ thành công. Ta tin vào Thiên Vũ ca. Nếu đã tin tưởng thì dĩ nhiên cũng nên bắt đầu báo ân thôi.”

Nghe Lâm Thành gọi Hoa Thiên Vũ thân mật như thế dù mới gặp lần đầu khiến Tần Nguyên cảm thấy khó chịu.

“Ngươi mới gặp huynh ấy lần đầu đã gọi người ta là Thiên Vũ ca rồi. Ta quen ngươi gần một tháng còn chưa được ngươi gọi thân mật như vậy lần nào.”

Thái độ của Tần Nguyên hiện giờ so với cách đây mấy canh giờ đã tốt hơn nhiều rồi khiến Lâm Thành yên tâm hơn. Tuy rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng hắn nghĩ để lúc khác hỏi cũng được.

“Vậy ngươi muốn ta gọi ngươi thế nào?”

“Ta lớn tuổi hơn ngươi một chút... vậy gọi là Nguyên ca ca đi.”

Lâm Thành nhìn Tần Nguyên một chốc rồi lạnh lùng đáp: “Không thích.!”

“Hả? Tại sao?”

“Thì không thích chứ sao.! Nhìn ngươi lúc nào cũng như hài tử ấy, dựa vào cái gì mà đòi làm ca ca của ta chứ?”

“Ngươi nói ta như hài tử? Hài tử nào mà soái khí ngút trời được như thế này?.”

“Ngươi bớt tự luyến đi!”

Tần Nguyên hơi xụ mặt. Lâm Thành chê hắn như hài tử, vậy là không thích hắn rồi.

Lâm Thành thì tưởng Tần Nguyên buồn vì mình không chịu gọi y là ca ca, dịu giọng vỗ vai y:. “Vậy ta gọi ngươi là A Nguyên nhé?.”

Vẻ mặt Tần Nguyên lập tức thay đổi trở nên vui vẻ. Hắn gật đầu rồi hỏi: “Vậy ta gọi ngươi là A Thành hay A Chung?”

“Ngươi muốn gọi A Chung?”

Nhìn mặt Lâm Thành giận dữ thế kia hẳn là không thích rồi. Tần Nguyên cũng chỉ muốn trêu y một chút. Hắn xoa bóp vai cho Lâm Thành, vui vẻ gọi: “A Thành, gọi như thế nghe cũng rất hay. Ngày mai ta có mời A Vũ và gia đình huynh ấy đến quán A Thành đấy, ngươi thấy thế nào?”

“Thế thì còn gì bằng! Ta còn đang băn khoăn không biết nên đáp lễ Thiên Vũ ca thế nào. Nếu huynh ấy đưa gia đình đến đây thì ta phải tiếp đón thật chu đáo mới được. Hay ta nên mời họ về nhà để dùng bữa nhỉ?"

“Không cần đâu., A Vũ thích không khí ồn ào hơn. nên ở quán là thích hợp nhất rồi. Nhìn bộ dạng ngươi lúc này trông vui vẻ có khác gì hài tử đâu chứ.”

Lâm Thành ho nhẹ. Hắn cũng công nhận ban nãy hình như không kìm chế được mà thể hiện hơi lố. Từ lúc xuyên qua đến giờ hắn đã lên kế hoạch tỉ mỉ mọi thứ đề “tẩy trắng” cho nguyên chủ. Cho dù là có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hắn tự tin mình có thể ứng phó được. Chỉ riêng cái vết bớt này là làm hắn lo lắng không yên. Nếu ở thời hiện đại chỉ cần đi bắn laser là xong, nhưng ở đây là phong kiến, chữa được nó rất khó. Thậm chí hắn đã nghĩ đến trường hợp mình có thể phải mang vết bớt này cả đời. Vậy mà hôm nay Tần Nguyên đã mang Hoa Thiên Vũ tới gặp hắn, đã mang tới cho hắn hi vọng. Hắn rất vui, vui đến mức cứ cười suốt từ lúc đó đến giờ. Niềm vui như vậy dễ gì mà kiềm chế được chứ.

“Được rồi, ăn đi rồi ngủ. Ta về phòng.”

“Ừm, ngươi cũng nghỉ ngơi đi. Mai gặp.”

***

Cả đêm qua Lâm Thành hồi hộp đến không ngủ được, cảm giác giống như sắp gặp được thần tượng vậy. Suốt đêm hắn cứ nghĩ mình nên nấu món gì để thiết đãi, nên bố trí cho gia đình Thiên Vũ ngồi ở đâu. Rồi y lại lo lắng lỡ như họ không thích món ăn của hắn làm thì sao, lỡ như huynh ấy giận không muốn chữa cho hắn nữa thì thế nào? Sáng ra tỉnh táo lại mới thấy mình quả đúng như Tần Nguyên nói: giống một hài tử vậy.

Gần trưa hắn mới thấy Hoa Thiên Vũ dẫn theo hai người nữa vào quán. Cả hai đều là nam nhân, dung mạo tuấn tú vào hàng hiếm có khó tìm, khiến họ vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Lâm Thành còn đang thắc mắc tại sao nghe bảo Hoa Thiên Vũ sẽ đưa thê tử tới mà xuất hiện lại là hai nam nhân, thì Tần Nguyên đã bước đến trước để đón khách. Lâm Thành vội vàng bước theo sau.

Ba người bọn họ được đưa đến không gian kín đáo hơn một chút. Lâm Thành sai người đưa những món ăn tốt nhất của quán lên rồi cùng Tần Nguyên ngồi xuống bàn trò chuyện.

Hoa Thiên Vũ mở lời giới thiệu trước: “Thần Thần, A Phương, đây là A Thành mà ta đã nhắc qua với hai người. A Thành, đây là thê tử của ta, Ninh Cảnh Thần, còn người này tên Châu Văn Phương, là... khụ.”

Nói đến đây đột nhiên Hoa Thiên Vũ ho nhẹ, Ninh Cảnh Thần mỉm cười tiếp lời: “Hai người bọn họ đều là phu quân của ta.”

Lâm Thành bỗng dưng nghẹn trà, ho sặc sụa, làm Tần Nguyên vội vàng vỗ lưng cho hắn. Lâm Thành ngẩng đầu há hốc nhìn ba người họ. Ba người đàn ông sống cùng nhau? Người kia còn thừa nhận là cả hai đều là phu quân của mình? Tin này đối với hắn khá chấn động. Hắn nhìn sang Tần Nguyên như muốn nhờ y xác nhận là mình không nghe nhầm.

“Đúng như ngươi thấy đó. Cách đây bảy năm, A Phương và A Vũ tổ chức hôn lễ rước Cảnh Thần về nhà. Cái hôn lễ đó ở Vạn Lịch quốc khá nổi tiếng.”

Lâm Thành nuốt nước bọt. Giờ hắn mới nhớ ra mình xuyên vào một tiểu thuyết đam mỹ nên việc gặp một cặp nam-nam cũng là chuyện thường. Chỉ là hiện tại ở trước mặt hắn lại là một gia đình ba nam nhân cùng chung sống như phu thê. Chuyện này đối với hắn vẫn hơi sốc.

“Ngươi mời bọn ta đến đây mà không nói trước với A Thành à?” Hoa Thiên Vũ nhìn Tần Nguyên trách cứ.. “Y bị doạ sợ rồi làm sao?”

Tần Nguyên vẫn luôn quan sát thái độ của Lâm Thành này giờ. Trông y chỉ có vẻ ngạc nhiên chứ không kì thị hay ác cảm gì. Hắn cũng thấy đỡ lo hơn chút.

“A Thành, ngươi không sao chứ?”

“Không sao… chỉ hơi ngạc nhiên chút thôi. Đời sống tinh thần của Thiên Vũ ca thật phong phú.”

Hoa Thiên Vũ bật cười.. “Ta cũng nghe đám người A Nguyên nói ở chung với A Thành cuộc sống cũng phong phú lắm.”

“Cảm ơn huynh. Chẳng qua đệ tự do, thích gì làm nấy thôi.”

Đồ ăn dần dần được bưng lên, chẳng mấy chốc đã đầy bàn. Châu Văn Phương nhìn một bàn đồ ăn, vẻ mặt khá ngạc nhiên nhìn qua Ninh Cảnh Thần, nói:

“Tiểu Cảnh, người này cũng nấu được mấy món ngươi hay làm nè. Có quen biết nhau từ trước không vậy?”

Lập tức Ninh Cảnh Thần và Lâm Thành cùng nhìn nhau, ánh mắt đầy kinh ngạc. Ninh Cảnh Thần giơ tay chào, nói nhỏ:

“Hello!”

Ba người kia nghe không hiểu từ đó là gì, nhưng Lâm Thành hiểu. Không ai ở nơi này hiểu hơn hắn. Trêи môi hắn và Cảnh Thần cùng lúc nở nụ cười vui mừng như thể gặp lại người thân sau nhiều năm xa cách. Lâm Thành nắm chặt lấy tay Cảnh Thần, dường như xúc động đến không thốt nổi lời.

Cảnh Thần vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, tươi cười nói với những người kia: “Bọn ta đến từ cùng một nơi.”

Tần Nguyên khá ngạc nhiên. Theo hắn biết Chung công tử sinh ra và lớn lên ở huyện Thành Nghị, còn Ninh Cảnh Thần trước khi quen biết Hoa Thiên Vũ vẫn luôn ở Vạn Lịch Quốc, sao lại đến từ cùng một nơi được.? Hắn muốn hỏi nhưng nhìn vẻ mặt xúc động của Lâm Thành như vậy, hắn nghĩ vẫn là nên để sau.

Văn Phương và Thiên Vũ nhìn nhau một chốc rồi không nói gì. Sống với nhau

gần mười năm, đôi lúc họ có cảm giác Cảnh Thần dường như đến từ môt thế giới khác, một nơi rất xa mà bọn họ không bao giờ có thể đặt chân đến được. Bây giờ nhìn thấy một màn gặp nhau đầy xúc động của hai con người kia, họ càng tin chắc cảm nhận của mình là đúng. Họ cảm thấy mừng thay cho Cảnh Thần, cuối cùng cũng gặp được đồng hương rồi.

Bữa ăn họp mặt hôm ấy diễn ra rất vui vẻ. Sau đó ba người kia rất tự giác lánh đi để cho Cảnh Thần và Lâm Thành có không gian riêng.

Ninh Cảnh Thần kể lại ngắn gọn cho Lâm Thành nghe chuyện của mình. Hắn cũng là một người hiện đại bị xuyên vào một tiểu thuyết ngôn tình, làm một nhân vật pháo hôi qua đường- một tiểu thái giám giả mạo trong cung. Qua rất nhiều biến cố, thậm chí không ít lần suýt chết, Cảnh Thần thu hút được sự chú ý của Hoa thần y và hoàng đế của Vạn Lịch quốc Châu Văn Phương. Cả hai cùng dành tình cảm rất sâu sắc cho Cảnh Thần và còn chấp nhận sống cùng nhau, cùng chia sẻ tình yêu với Cảnh Thần. Gần chục năm đã trôi qua, ba người bọn họ vẫn sống chung rất hạnh phúc.

“Anh đã bị kẹt ở đây gần mười năm rồi à? Không tìm thấy cơ hội để trở về sao?”

“Thời gian anh mới xuyên vào là đã bị đặt trong tình trạng có thể chết bất cứ lúc nào nên luôn phải nghĩ nhiều cách, nhiều phương pháp để tự cứu bản thân. Anh bị người ta cài vào làm thái giám giả mạo trong cung mà. Sau đó thì tình cờ quen biết, rồi yêu với A Vũ và A Phương. Dần dần cũng nguôi ngoai chuyện quay về. Hơn nữa, ở hiện đại anh chỉ có một mình, không có người thân, nên ở lại đây vẫn hạnh phúc hơn.”

“Nói vậy nghĩa là không phải không có cách trở về mà là anh không muốn về phải không?”

“A Thành, anh biết nói ra điều này sẽ khiến cậu buồn nhưng anh vẫn phải nói. Cậu đừng nên đặt quá nhiều hi vọng về việc trở về nếu không sẽ thất vọng đấy. Sự thật là không phải anh không tìm cách trở về mà anh không tìm được cách để về. Anh không tìm được chút manh mối nào hết.”

Lâm Thành ngã ngồi xuống ghế. Gương mặt sa sầm tuyệt vọng.

Vậy là hắn vĩnh viễn bị kẹt ở đây sao?

------oOo------

Chương 12: Thăm dò

Nguồn: [EbookTruyen.VN]

Cảnh Thần nhìn Lâm Thành đầy cảm thông, kéo ghế ngồi xuống cạnh hắn nhẹ nhàng hỏi:

“Cậu vẫn còn người thân ở thế giới đó phải không?”

“Vâng. Tôi còn một đứa em gái. Từ nhỏ nó đã sống dựa vào tôi; hai anh em tôi lúc nào cũng ở bên nhau. Giờ tôi biến mất như thế này không biết con bé sẽ sống ra sao? Ăn uống thế nào? Có ổn không?”

Cảnh Thần có chút hối hận khi nói chuyện này với Lâm Thành hơi sớm, nhưng rồi hắn nghĩ thả cho cậu ta biết sớm để chuẩn bị tinh thần trước vẫn tốt hơn.

“A Thành, nghe anh nói này. Cậu nên suy nghĩ thoáng hơn một chút… Mà em gái cậu tên gì nhỉ?”

“Viên Viên.”

“Ừ. Anh nói cậu nghe nhé. Theo như cậu nói cậu có vẻ rất chiều chuộng Viên Viên. Là cậu nuôi cô bé từ nhỏ đến lớn phải không? Cô bé hiện giờ đang đi học hay làm gì?”

“Nó vẫn đang học đại học. Thời gian rảnh thì nó viết truyện mạng, nhưng truyện của nó không mấy nổi tiếng.”

“Cậu như vậy là chiều hư nó rồi. Cậu phải sớm nghĩ nếu thả con bé ra ngoài xã hội thì nó phải sống thế nào đây?”

Lâm Thành im lặng, sắc mặt càng xám xịt. Cảnh Thần vỗ vai nói tiếp:

“Sao cậu không nghĩ thế này nhỉ? Đây là một cơ hội tốt để Viên Viên có thể trưởng thành. Không có cậu làm chỗ dựa, con bé buộc phải đi bằng chính đôi chân của mình, đúng không?”

Lâm Thành ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần, đôi mắt nhìn hắn chăm chăm như muốn nghe hắn nói tiếp.

“Trường hợp của tôi không được, nhưng chưa chắc cậu cũng không được. Tôi

nói điều đó ra không phải để cậu từ bỏ ý định trở về, chỉ không muốn cậu đặt quá nhiều kỳ vọng mà thôi, không có nghĩa là bảo cậu đừng hi vọng gì nữa. Thay vì nghĩ cách trở về thì cậu tận hưởng cuộc sống ở đây đi, quan tâm đến những người bên cạnh cậu hơn. Sau này dù có trở về được hay không, cậu vẫn có những kỷ niệm đẹp để lưu lại."

"Kỷ niệm đẹp ư?"

"Ừm. Sao cậu không nghĩ đây giống như một cuộc phiêu lưu mới, là cơ hội để cậu có những trải nghiệm khác mà trước đây cậu chưa từng thử qua, được gặp gỡ, tiếp xúc với những người mới, rồi việc mở quán ăn A Thành, cùng những tình huống dở khóc dở cười khác. Hẳn cậu cũng như anh, đã trải nghiệm không ít chuyện hay ho rồi nhỉ?"

"À thì.. . Cũng... cũng có chút chuyện..."

Lâm Thành nhớ lại những chuyện mà mình trải qua không khỏi có chút bồi hồi. Tuy không phải mọi chuyện đều vui vẻ, thậm chí có lần hắn còn chịu nhục, bị ném đá đến chảy máu, nhưng cũng có những chuyện rất vui mà sau này hắn sẽ còn nhớ mãi.

Cách nghĩ của Cảnh Thần cũng rất thú vị. Bây giờ hắn vẫn chưa tìm được cách trở về, đâu thể lúc nào cũng lo lắng không yên đây. Hắn rời đi thì cũng đã đi rồi, không thể làm được gì cả. Hi vọng Viên Viên ở lại có thể tự xoay sở được. Em gái cũng cần xa anh trai một thời gian để có cơ hội trưởng thành. Trong khi đó, bản thân ở đây sẽ cố gắng sống thật tốt, biết đâu sau này lại có cơ hội được trở về.

Thấy Lâm Thành tâm trạng có vẻ đã tốt lên, Cảnh Thần thở phào một hơi. Hắn lấy một bình rượu mang theo sẵn rồi rót ra cho mỗi người một chén.

"Cậu đến đây lâu chưa? Đã thử qua rượu ở thời này chưa?"

"À, chưa. Tôi mới đến gần một tháng thôi. Công việc quá bận rộn nên cũng chưa có cơ hội uống qua."

"Vậy sao? Thế thì quá phí của giời rồi. Cậu uống thử đi, là mỹ tửu hảo hạng đó."

Lâm Thành gật đầu rồi cầm lấy chén rượu đưa lên uống. Nhưng chỉ mới hớp được một ngụm hắn đã cúi đầu ho sặc sụa.

"Rượu gì thế này? Cay quá!"

Cảnh Thần bật cười..“Đào Hoa Nhưỡng đó. Hơi nồng chút nhưng uống sảng kɧoáï lắm. Cậu uống từ từ thôi. Nào, đến thử lại nào!”

Lâm Thành nheo mắt nhìn người kia. Tự nhiên rủ hắn uống rượu làm gì?

***

Châu Văn Phương ngồi nhấm nháp uống trà nhưng mí mắt cứ nháy nháy liên tục. Hắn cảm thấy rất ngứa mắt khi nhìn hai thân ảnh đang ra sức áp chén vào bức tường trước mặt... nghe lén. Ngay khi Cảnh Thần và Lâm Thành đi vào phòng riêng nói chuyện, hai tên này đã lôi kéo nhau vào căn phòng bên cạnh tìm cách nghe lén xem bên đó nói gì. Cái hành động lén lút này, hắn khinh.

“Bên đấy nói nhỏ quá. Ta nghe câu được câu chăng. Huynh có nghe được gì không?”

“Không a. Nhưng nghe cách nói chuyện thì có vẻ rất thân thiện.”

“Thân thiện là đương nhiên, đồng hương mà. Bỏ qua đi, ta là muốn nghe họ nói gì về ta cơ?”

“Thần Thần đã nói là cứ yên tâm giao y cho hắn rồi. Ngươi lo cái gì?”

“Ta... Ta sao có thể không lo chứ. Ta không biết A Thành nghĩ về ta thế nào?”

Hai tên này cứ nói qua nói lại làm Văn Phương nhức đầu, xém chút thì nổi điên lên nếu không có tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc. Cảnh Thần đột nhiên mở cửa ra thì bắt gặp cảnh hai kẻ kia đang cố sức nghe lén y và Lâm Thành nói chuyện, hắn phì cười.

“Muốn nghe thì qua bên kia ta cho nghe, khỏi phải lén lút.”

Ba người ngạc nhiên nhìn nhau. Họ theo chân Cảnh Thần qua phòng bên thì nhìn thấy Lâm Thành đang nằm gục xuống bàn với gương mặt đỏ bừng như gấc chín. Bên cạnh còn có một chén rượu đang uống dở. Nhìn tình hình có vẻ là Lâm Thành say rồi.

“Huynh cho hắn uống rượu?”

“Say rồi thì dễ hỏi chuyện hơn. Ta cũng không ngờ là tửu lượng hắn kém vậy. Mới hai chén đã say rồi.” Cảnh Thần vừa nói vừa rót rượu ra uống tiếp..“Muốn nghe thì ngồi ra kia. Đừng lớn tiếng.”

Ba người rất ngoan ngoãn nhẹ nhàng đi ra sau lưng Lâm Thành để tránh bị y nhìn thấy. Tần Nguyên ngạc nhiên nhìn hai vị huynh đệ của mình. Hắn thì không nói làm gì, nhưng hai người kia răm rắp nghe lời thê tử như vậy, không lẽ bình thường Ninh Cảnh Thần đáng sợ lắm sao?

"A Thành!" Cảnh Thần nắm nhẹ vài Lâm Thành lắc lắc.."Cậu say rồi đấy à?"

Lâm Thành mơ màng ngẩng đầu. Cơ thể hắn vừa mỏi mệt, vừa nóng, đầu thì xoay mòng mòng, rất khó chịu.

"Không. Tôi không say. Tôi còn uống được."

"Đừng uống nữa! Tần Nguyên nhìn thấy sẽ lo lắng."

"A Nguyên? Chết thật! Mấy giờ rồi? Tôi... tôi phải đi nấu thức ăn cho A Nguyên. Hắn đã yêu cầu tôi nấu cho hắn từ sáng đến tối."

Lâm Thành định đứng dậy nhưng lại loạng choạng ngồi lại xuống ghế. Cảnh Thần vội đỡ lấy hắn.

Ba người kia lập tức quay qua nhìn Tần Nguyên, ánh mắt như kiểu nhìn tên tội đồ vậy. Tần Nguyên gãi đầu cười trừ.

"Nếu ngươi không thích thì đừng nấu. Không việc gì phải tự làm khổ mình."

Lâm Thành cười cười xua tay, hắn bắt đầu nói năng không được rành mạch:

"Không... Không phải không thích. Báo ơn mà... Hơn nữa, hắn thích đồ ăn tôi nấu, lại còn vì muốn tôi làm đầu bếp mà... mà bám riết lấy tôi. Ha ha! Tôi chưa từng gặp tên nào mặt dày như hắn."

Tần Nguyên xấu hổ cúi mặt. Văn Phương cho hắn ánh nhìn đầy khinh bỉ, còn hai người kia thì bịt miệng cười khúc khích.

Cảnh Thần nén cười hỏi tiếp: "Vậy là cậu ghét hắn hả?"

"Hồi đầu thì đúng thế, còn giờ... ha, cũng không đáng ghét lắm. Cũng nhờ hắn mà quán mới đông khách như vậy."

"Chỉ vậy thôi hả?"

Lâm Thành không trả lời ngay mà chỉ ngồi cười khiến Tần Nguyên càng hồi hộp không thôi.

“Ở đây tôi không có người thân. Hắn... là một cậu em trai đáng yêu.”

“Em trai”, từ này nghe thật lạ khiến Tần Nguyên đực mặt khó hiểu. Cảnh Thần biết ý tiến đến gần Tần Nguyên nói nhỏ:

“Ý là hắn xem ngươi như đệ đệ đáng yêu đó. Chúc mừng nha!”

Y vừa nói còn vừa vỗ vai hắn ra chiều rất cảm thông. Ở bên cạnh Văn Phương và Thiên Vũ cũng vỗ vai hắn động viên.

Tần Nguyên xụ mặt, thở dài một hơi. Ít ra thì Lâm Thành không ghét hắn. Đó cũng xem như là một tín hiệu vui phải không?

Lâm Thành nói xong thì nằm gục xuống bàn triệt để đi vào giấc ngủ. Tần Nguyên bế hắn lên giường, đắp chăn cẩn thận.

“Những gì có thể làm được ta đều đã làm cả rồi. Còn lại là dựa vào ngươi rồi. Cố lên a!”

“Ngươi luôn lo lắng sợ rằng hắn ghét ngươi, giờ thì yên tâm rồi đúng không?” Châu Văn Phương hiếm hoi lắm nở nụ cười thân thiện an ủi Tần Nguyên.

“Cùng lắm thì làm đệ đệ của người ta cũng được. Người ta sẵn lòng nấu cho ngươi ăn hàng ngày kìa.”

“A Vũ, huynh im giùm đi!” Tần Nguyên lạnh mặt nhìn hắn.

“Ta đùa thôi mà. Tiểu đệ, lại đây nào!” Thiên Vũ khoác vai Tần Nguyên, kéo y lại gần rồi nói nhỏ: “Để huynh đây truyền thụ cho ngươi ít kinh nghiệm. Bao lâu nay ngươi bám lấy người ta, mặt cũng khá dày đó. Bây giờ ngươi càng phải "mặt dày" hơn nữa, dính như keo, đuổi cũng không đi. Có vậy mới có thể cảm động được người ta. Huynh đây năm xưa cũng mặt dày theo đuổi lắm mới cưới được tẩu tử ngươi về đấy.”

Cảnh Thần ở phía sau đằng hắng vài tiếng.

“Huynh đừng có mà dạy hư người ta. Nếu năm xưa huynh mà "mặt dày’ như thế còn lâu ta mới yêu huynh.”

Thiên Vũ đột nhiên vui vẻ sấn tới bên cạnh Cảnh Thần, vẻ mặt rất không đứng đắn mà hỏi:

“Có phải ngươi vừa nói yêu ta không?”

“... Huynh nghe nhầm rồi.”

Nói xong Cảnh Thần bước nhanh ra ngoài, Thiên Vũ vội vàng bám theo, không ngừng nói bên tai y:

“Chắc chắn là ngươi đã nói yêu ta mà. Ngươi nói lại lần nữa đi!”

Tần Nguyên nhìn một nhà ba người kéo nhau rời khỏi phòng mà thở dài một hơi.

Bây giờ mới yên tĩnh được chút. Hắn quay qua nhìn Lâm Thành đang say ngủ trên giường. Gương mặt y vẫn còn ửng đỏ do tác dụng của rượu. Hắn ngồi xuống bên cạnh, lấy thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên vết bớt của y.

“Ta không muốn làm đệ đệ của ngươi. Ta thích ngươi, A Thành.”

Hắn chỉ dám nói những lời này trong lúc y ngủ say. Hắn tự nhủ bản thân phải cố gắng, nhất định sẽ có ngày hắn có thể đường đường chính chính nói câu này với y.

------oOo------

Chương 13: Tên lưu manh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành tỉnh dậy lúc trời đã về đêm. Bên trong phòng gần như nến đã được tắt hết nên rất tối, chỉ có ánh trăng lờ mờ hắt vào qua khung cửa sổ. Hắn xoa nhẹ hai thái dương vì nhức đầu. Không ngờ chỉ mới uống đến chén rượu thứ hai đã không thể trụ nổi, hắn cảm thấy rất xấu hổ. Thân là chủ quán ăn, lại còn là công tử ăn chơi sa đọa từ nhỏ, vậy mà lại không biết uống rượu?! Nói ra ai mà tin, có khi còn bị cười cho thối mũi. Hắn nghĩ từ giờ mình nên tập uống rượu. Thời nào cũng vậy, biết uống rượu thì giao thiệp vẫn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Lâm Thành thắp cái nến cạnh bàn rồi dậy lấy nước uống. Ánh nến vừa được thắp lên thì cái thân ảnh đang nằm lồ lộ trêи giường bên cạnh hắn cũng dần hiện ra. Lâm Thành hoảng hồn, đứng hình, đại não hắn bắt đầu hoạt động hết công suất. Hắn cố gắng nhớ lại rốt cuộc lúc say hắn đã làm những gì.

“Tại sao Tần Nguyên lại nằm trêи giường mình? Lại còn ở trần thế kia?”

Nói người ta cho đã đến khi Lâm Thành xem lại bản thân thì tá hỏa.

”Cái quái gì vậy? Sao mình lại mặc lý y, lại còn hở cả ngực ra thế này?”

Tim Lâm Thành đập thình thịch thình thịch liên hồi, mặt đỏ như quả cà chua chín. Cái tình tiết ái muội này sao giống như mấy phim truyền hình hắn hay xem thế? Cặp nam nữ chính sau khi say rượu rồi vô tình ngủ cùng nhau. Nhưng hắn và Tần Nguyên là nam nhân mà. Hai nam nhân say rượu ở cùng nhau thì... có thể xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây Lâm Thành rét run. Đây là tiểu thuyết đam mỹ, không phải ngôn tình, cô nam quả nam ở bên nhau, ai biết chuyện gì xảy ra chứ.

“Dậy! Dậy ngay cho ta!” Lâm Thành cầm gối phang liên tục vào người Tần Nguyên.

Tần Nguyên còn đang ngủ tự nhiên bị đập cho một trận, hoảng hồn ngồi bật dậy thì lại bị phang gối vào giữa mặt. Hắn vội túm lấy gối quăng qua một bên rồi bắt lấy cái tay người tấn công mình đè xuống giường. Bấy giờ hắn mới nhìn lại kẻ tấn công kia, không khỏi ngạc nhiên thốt lên:

“A Thành? Sao lại là ngươi?”

Đập vào mắt Lâm Thành chính là cơ thể sáu múi của người kia. Dáng người y rất cân đối, cơ bắp, cơ hông đều rất săn chắc, đúng chuẩn nam thần trong mấy tờ tạp chí. Cơ thể hắn kiếp trước cũng năng luyện gym mỗi ngày còn chẳng đẹp được thế này. Lại còn cơ ngực của y, phập phồng lên xuống nhìn rất mỹ cảm.

Lần đầu tiên nhìn cơ thể của Tần Nguyên ở cự ly gần đến như vậy khiến Lâm Thành không khỏi đỏ mặt tía tai. Hắn vội quay đầu sang hướng khác, la lên:

"Xuống... Xuống khỏi người ta! Nhanh!"

Tần Nguyên thấy vẻ lúng túng của Lâm Thành như vậy tự nhiên cũng thấy ngượng, lại có chút vui vẻ. Hình như Lâm Thành thích cơ thể của hắn. Kế hoạch dùng mỹ nam kế dụ hoặc xem ra bước đầu thành công. Hắn rời khỏi người Lâm Thành, còn cố tình thả chậm tốc độ một chút.

Tần Nguyên vừa rời khỏi, Lâm Thành vội ngồi dậy, lùi ra xa một chút, hai tay túm lấy vạt áo che kín ngực, ánh mắt nhìn Tần Nguyên không khác gì đang nhìn tên lưu manh.

"Sao ngươi lại ở trêи giường của ta?"

Tần Nguyên dở khóc dở cười. Không phải y xem hắn như đệ đệ sao, thế thì sợ hắn như vậy làm gì. Nhưng như vậy hắn lại càng muốn trêu chọc một chút.

"Ngươi trưa nay say quá nên không nhớ gì à? Chúng ta đã có những giờ phút rất vui vẻ nha."

Lâm Thành giãy nảy lên.

"Ngươi... Ngươi nói cái gì? Giờ phút vui vẻ... gì?"

"Ngươi không nhớ? Vậy chúng ta làm lại cho nhớ nhé!"

Hắn vừa nói vừa bò đến gần, còn cố tình dùng giọng điệu lưu manh nói chuyện. Lâm Thành hoảng hốt, vội ngăn cản.

"Không cần. Ngươi ở nguyên đó cho ta. Đừng đến đây!"

Tần Nguyên rất ngoan ngoãn ngồi lại, trở về dáng vẻ thường ngày, tươi cười chọc ghẹo Lâm Thành:

“Ha ha! A Thành, nhìn cái mặt hoảng hốt của ngươi kìa! Buồn cười quá đi mất!”

Biết bị lừa một vố, Lâm Thành tức giận vung chân đá cho Tần Nguyên một phát nhưng bị người kia chụp lại. Tần Nguyên cười xoà:.

“Ta xin lỗi. Tại vẻ mặt ngươi lúc mới ngủ dậy nhìn ta trân trân trông đáng yêu lắm. Ta không nhịn được nên...”

“Đáng yêu cái đầu ngươi! Sao lại ăn mặc như thế nằm trên giường ta hả?”

“Không thể trách ta a! Ngươi say rượu ngủ say như chết nên ta phải ôm ngươi lên giường. Ngươi ngủ thì nên cởi bớt đồ ra cho thoải mái nên ta cởi giúp ngươi. Ta không yên tâm để ngươi ngủ một mình trong tình trạng say nên ngủ cùng ngươi để trông chừng ngươi thôi.”

“Ngươi ngủ thì ngủ, cởi áo làm gì?”

“Nóng quá nên cởi thôi.”

“...”

Cái lý do này đúng là chính đáng không có gì để nói, nhưng hắn vẫn cảm thấy đặt trong tình huống này cứ thấy ám muội sao sao. Lại còn tên khốn đó, ngủ dậy không thèm giải thích còn trêu hắn nữa, làm hắn tưởng mình thực sự “ngủ” với y rồi.

“Ta ngủ từ trưa đến giờ, vậy quán ăn thì sao?”

“Cảnh Thần thay ngươi làm đầu bếp rồi. Huynh ấy có nấu canh giải rượu cho ngươi, để ta đi hâm lại.”

“Không cần phiền ngươi như vậy. Để ta tự làm được rồi.”

“Không phiền, ta tình nguyện mà.”

Nói xong Tần Nguyên vớ lấy cái áo ngoài khoác lên người rồi hí hửng rời đi. Lâm Thành nhìn cửa đóng lại mới thở phào một hơi.

Cái tên Tần Nguyên đó tự nhiên cư xử như mấy tên lưu manh trêu chọc gái quê, làm hắn đột nhiên có những suy nghĩ không đứng đắn. Thế này chẳng giống hắn chút nào. Do kiếp trước và cả kiếp này, hắn suốt ngày chỉ chăm chăm vào làm việc và kiếm tiền, không quan tâm đến chuyện tình cảm thành ra vô cùng thiếu kinh nghiệm trong khoản này. Không lẽ Tần Nguyên biết được nên cố tình làm

thế để trêu chọc hắn? Cũng phải lắm, y luôn thích chọc tức hắn cơ mà.

Nhớ lại ban nãy bản thân nhìn chăm chăm vào cơ thể cường tráng của y, Lâm Thành không nhịn được lại đỏ mặt, tim lại đập loạn lên. Không phải hắn bị "tẩy trắng" sự nam tính vốn có của mình rồi đấy chứ? Sao lại có cảm giác như thiếu nữ rung động trước trai đẹp thế này? Nhưng rồi hắn lắc đầu, vội xua đi ý nghĩ này.

“Ai mà chẳng rung động trước cái đẹp cơ chứ. Cơ thể Tần Nguyên đẹp như vậy thì mình rung động là chuyện... rất bình thường.” Lâm Thành ngây ngô tự trấn an.

Một lúc sau Tần Nguyên bưng chén canh giải rượu đến, Lâm Thành đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trước bàn đợi. Tần Nguyên cười thầm bộ dạng nghiêm túc của Lâm Thành, trông cứ như đang đề phòng hắn lại làm bậy. Y cứ đáng yêu như vậy làm sao mà hắn nhịn được không trêu chọc chứ.

“Đêm khuya rồi, ngươi còn định làm gì?”

“Ta ngủ nhiều rồi nên đói, muốn làm chút đồ ăn.”

“Vậy để ta giúp ngươi.”

“Không cần, ngươi không biết nấu ăn đi theo làm gì. Ngươi muốn ăn không? Ta làm một phần cho ngươi.”

“Dĩ nhiên là có rồi.”

“Vậy được.”

Lâm Thành nói xong đứng dậy rời đi luôn. Tần Nguyên vội kéo hắn lại..

“Còn chén canh giải rượu này...”

“Để ta cầm đi uống luôn.”

Lâm Thành cầm lấy chén canh rồi ra ngoài. Tần Nguyên ngơ ngác nhìn theo.

Rõ ràng ban đầu kế hoạch dùng nam sắc câu dẫn có vẻ thành công rồi, sao giờ giống như là Lâm Thành đang muốn trốn hắn thế? Thiên Vũ bày sai cách chăng?

***

Chiều hôm sau, ba người Thiên Vũ chào tạm biệt Lâm Thành và Tần Nguyên để tiếp tục cuộc hành trình. Bọn họ dự định dạo chơi quanh huyện Thành Nghị thêm một ngày rồi sẽ đến một địa phương khác. Lâm Thành nhìn họ mà không khỏi ghen tị. Hắn cũng muốn sau khi hoàn thành xong kế hoạch của mình ở Thành Nghị thì sẽ ngao du bốn bể giống như thế.

Cảnh Thần không ngừng khuyên Lâm Thành nên tranh thủ thời gian đi trải nghiệm những nơi mà mình chưa từng đến, làm những việc chưa từng làm qua, nếu không sau này sợ rằng muốn làm cũng khó.

“Tại sao sau này tôi muốn làm lại khó?” Lâm Thành ngạc nhiên hỏi.

Bởi do thân phận đặc biệt của Tần Nguyên nên trong tương lai sẽ không dễ thực hiện được, nhưng Cảnh Thần không thể nào nói như vậy cho Lâm Thành biết. Hắn chỉ nháy mắt nói một câu không rõ ràng:

“Sau này cậu sẽ biết.”

Trong lúc đó, Thiên Vũ và Văn Phương thì cùng nhau truyền thụ kinh nghiệm “cưa đổ” thê tử của mình lại cho Tần Nguyên. Hiếm khi nào lại thấy Văn Phương hào hứng chia sẻ như thế nên Thiên Vũ lại càng hăng, nói tưởng như không ngừng được. Còn Tần Nguyên thì vô cùng chăm chú lắng nghe, thậm chí còn lấy giấy ghi chép hẳn hoi.

Ba người bịn rịn chia tay, hẹn một thời gian sau có dịp sẽ quay lại thăm cặp đôi chí choé nhất cái huyện Thành Nghị này.

***

Lâm Thành chưa từng ngại chia sẻ công thức nấu các món ăn cho những đầu bếp khác nên dần dần công việc của hắn cũng nhẹ nhàng hơn. Buổi chiều hắn hay về sớm, giao quán cho các đầu bếp khác. Hắn nghe theo lời Cảnh Thần, muốn giành thời gian trải nghiệm những điều mới mẻ.

“Vậy hôm nay ngươi muốn đi đâu?” Tần Nguyên rất vui vẻ tình nguyện “hộ tống” hắn đi chơi.

“Chúng ta đến kỹ viện đi.”

Tần Nguyên đang uống trà, bị câu nói này làm cho mắc nghẹn, ho sặc sụa. Hắn trợn mắt.

“Ngươi nói cái gì?"

------oOo------

Chương 14: Trải nghiệm (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ngươi mới nói cái gì?”

“Ta nói muốn đi kỹ viện. Sao thế?” Lâm Thành ngạc nhiên hỏi lại.

“Còn hỏi ta tại sao? Ngươi... Sao tự nhiên lại muốn đi kỹ viện?”

“Đến chơi thôi. Không có gì cả.”

Tần Nguyên nghe mà nổi cáu.

“Còn nói là không có gì. Ngươi nói ngươi đã thay đổi, muốn hoàn lương trở thành người tốt. Vậy mà lại muốn đi kỹ viện?”

“Ngươi nghĩ cái gì thế hả? Đâu phải ai tới kỹ viện cũng để chơi nữ nhân . Các cô nương trong kỹ viện, không phải ai cũng đều là người thiếu đứng đắn. Có những người là vì hoàn cảnh mà phải làm kỹ nữ, thậm chí là bị bắt phải vào kỹ viện. Họ cũng rất đáng thương.”

Tự nhiên được Lâm Thành “bổ túc kiến thức” về kỹ viện một hồi khiến Tần Nguyên ngẩn ra. Những điều này đúng là hắn chưa từng biết, nhưng rồi hắn lại nhận ra một điều: việc này thì liên quan gì đến chuyện Lâm Thành muốn đến kỹ viện?

“Vậy ngươi nói muốn đến kỹ viện chơi là ý gì?”

“Kỹ viện là nơi tập hợp những cô nương xinh đẹp, tài hoa hơn người. Họ đàn hát, ca múa rất hay. Ta đến là muốn xem họ biểu diễn thôi.”

Những điều này Lâm Thành biết được đều là từ việc đọc tiểu thuyết của em gái hắn viết. Trong nguyên tác, Viên Viên đã viết rằng ở Yên Hồng Các có một mỹ nhân tên Yên Yên, là hoa khôi vô cùng xinh đẹp và tài năng của Yên Hồng Các, . Cầm kỳ thi họa nàng đều thông thạo, nhưng nàng chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Nguyên chủ nhiều lần bỏ ra cả đống tiền chỉ để được nghe nàng đàn hát. Song, Yên Yên chưa từng động lòng với bất kỳ ai cho đến khi tình cờ nhìn thấy Cố Y Tịnh thì đã cảm mến, nguyện thủ thân vì người ta. Mỹ nhân này hắn muốn gặp một lần xem thế nào.

“Có đúng là ngươi chỉ muốn xem các cô nương biểu diễn ca múa nên mới muốn đến đó?” Tần Nguyên nhìn hắn đầy nghị ngờ.

“Đương nhiên! Ngươi nghĩ ta còn mục đích gì khác kia chứ? Mà ngươi cũng thật lạ. Không phải nam nhân nào cũng đều thích nhìn mỹ nhân à? Kỹ viện nhiều mỹ nhân lắm đó. Hay ngươi không phải nam nhân a?”

Mặt Tần Nguyên đỏ gay, tức đến muốn bốc khói. Cái người mà hắn thích lại bảo hắn không phải nam nhân. Còn gì nhục hơn thế này nữa chứ?

Lâm Thành thấy Tần Nguyên hầm hầm tức giận như vậy thì rất ngạc nhiên. Hắn chỉ đùa chút thôi, không ngờ lại chọc giận y như vậy. Bình thường hai người bọn họ trêu chọc như cơm bữa mà, lần nào Tần Nguyên cũng cười ha hả trêu chọc hắn còn ác hơn. Sao tự nhiên bây giờ lại thế này?

“A Nguyên, ta...”

Lâm Thành chưa nói hết câu, Tần Nguyên đột ngột ép sát hắn vào tường khiến hắn giật mình. Bàn tay Tần nguyên đập mạnh vào tường sát ngay sườn mặt hắn, gương mặt ghé sát lại gần, gần đến mức Lâm Thành có thể cảm nhận được hơi thở của y phả vào mặt.

“Gần quá!” Lâm Thành đỏ mặt nhìn sang hướng khác. Hắn tự hỏi tên này lại định làm cái gì.

“Ngươi hỏi ta có phải nam nhân không, sao ngươi không tự kiểm tra xem?”

Tần Nguyên cầm tay Lâm Thành chạm vào ngực mình rồi từ từ kéo xuống phía dưới… phía dưới nữa. Nhìn thấy tay mình sắp sửa chạm xuống “cái đó” của người ta, hắn kinh hãi rút tay lại. Mặt hắn đang đỏ như trái cà chua chín trở nên biến sắc, tối sầm lại. Hắn nhìn Tần Nguyên tức tối la lên:

“Ngươi… ngươi... Đủ rồi đấy! Ta chỉ đùa chút thôi mà, có cần phải nghiêm túc như vậy không?”

“Lần sau ta không thích ngươi đùa kiểu như thế?”

“Biết…biết rồi. Ngươi tránh ra giùm đi!”

Tần Nguyên thả tay xuống, Lâm Thành vội vàng vùng người chạy ra. Rồi sực nhớ ra cái gì đó liền quay đầu lại hỏi:

“Thế tối nay có đi kỹ viện với ta không?”

“Đi chứ! Ta là nam nhân mà, dĩ nhiên phải đi.”

“Chả hiểu ngươi bày bộ dáng chính nhân quân tử ra làm cái gì. Nếu không thích thì thôi, việc gì phải gượng ép bản thân? Người đâu mà kì cục!” Lâm Thành lầm bầm, hậm hực rời đi.

Hắn vừa đi xong Tần Nguyên cũng vội vàng chạy đi “giải quyết”. Dáng vẻ đỏ mặt ngượng ngùng của Lâm Thành quá mức đáng yêu, dù y bị một vết sẹo lớn ngay trên mặt cũng không thể che lấp được sự đáng yêu của y. Vừa nãy suýt chút nữa là hắn không kìm chế được rồi.

Kể từ sau khi xác định rõ tình cảm của mình, hắn nhận ra càng ngày hắn lại yêu thích Lâm Thành nhiều hơn, càng ngày càng lún sâu vào, không dứt ra được.

***

Tối hôm đó Lâm Thành đeo một cái mặt nạ che kín gương mặt và cổ, chỉ chừa đôi mắt, người vận một thân bạch y nhìn trông sáng sủa và thân thiện mà vẫn ra chất bí hiểm, thu hút. Bên cạnh hắn, Tần Nguyên hôm nay cũng ăn mặc khắc hẳn bình thường. Mọi khi y luôn xuất hiện với dáng vẻ một công tử hào hoa, phong nhã, hay cười. Thế mà hôm nay y lại vận hắc y, gương mặt thì sa sầm, ánh mắt lạnh lùng, băng lãnh khiến không ai dám đến gần.

Hai người mang hai màu sắc trái ngược đứng cạnh nhau cảm giác cứ như mặt trăng mặt trời. Lâm Thành cực kỳ hối hận vì đã đưa tên này đi cùng. Đến kỹ viện mà mặt hầm hầm như muốn giết người thế thì cô nào dám đến gần hắn chứ.

“Khách quan, khách...”

Bà chủ đon đả ra chào mời khách, vừa thấy vẻ mặt hắc tuyến của Tần Nguyên, sợ hãi im bặt.

“Ngươi thu liễm lại chút cho ta. Chúng ta đến đây để chơi mà, ngươi cứ giữ bộ mặt sát khí đó nữa, ta sẽ đuổi ngươi ra ngoài đấy!”

Tần Nguyên quay mặt đi, không nói gì, nhưng sát khí đã giảm bớt đi một chút. Lâm Thành hướng bà chủ tươi cười nói:

“Đừng để ý đến hắn! Ta có thể gặp Yên Yên cô nương không?”

Bà chủ lập tức tươi cười trả lời: "Ôi, khách quan, ngài đến thật đúng lúc. Yên Yên nhà chúng ta sắp ra biểu diễn rồi đấy, cảm phiền ngài đợi một chút. Nhưng mà…" bà chủ nở một nụ cười bí hiểm. "Nếu ngài muốn gặp riêng Yên Yên ta e là phải đặt trước đó. Yên Yên nhà chúng ta rất được yêu thích đó, ngày nào cũng có rất nhiều người muốn hẹn gặp."

"Ta hiểu rồi. Ta sẽ đợi."

Tần Nguyên ở bên cạnh nghe không sót một câu nào. Hắn nghi ngờ Lâm Thành đến đây không phải để chơi mà là đến tìm vị cô nương tên Yên Yên kia. Đó là người mà y thích sao? Nghĩ như vậy trong lòng Tần Nguyên không khỏi khó chịu.

Lâm Thành nhìn xung quanh Yên Hồng Các mà không khỏi choáng ngợp. Nơi này có ba lầu, mà chỗ nào cũng giăng đầy lụa đỏ, ánh nến mờ ảo làm Lâm Thành cảm giác như mình đang đi vào khu đèn mờ thời hiện đại. Đây đúng không khí của chốn phong trần, vui chơi ca kỹ. Khách nhân ra vô nườm nượp. Các cô nương xúng xính váy hồng, đỏ sặc sỡ, bộ dạng lả lướt, cứ thấy nam nhân nào bước vào là chạy nhào tới mời chào.

Đứng bên cạnh nhìn bộ dạng ỏng ẹo cùng cách nói chuyện lả lơi của các cô nương, Lâm Thành có chút không tiếp thu được. Hắn phải cảm ơn cái bộ dạng đằng đằng sát khí của Tần Nguyên khi đi cùng, nhờ có hắn mà không cô nương nào dám lại gần. Nếu như bọn họ dùng bộ dạng ỏng ẹo đó nói chuyện với hắn, hắn sợ mình sẽ nôn mất. Lâm Thành nhắm mắt làm lơ, cố gắng không chú ý đến bọn họ. Hắn đến là để xem Yên Yên cô nương biểu diễn.

Tầm khoảng mười phút sau đó, trên lầu hai đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ mặc hồng y, trên tay quấn chặt tấm lụa đỏ bay sà xuống đài biểu diễn trên cao. Thiếu nữ đeo một mạng che mặt mỏng, dáng hình cân đối quyến rũ, trên người còn choàng một mảnh lụa hồng, bay phất phơ theo từng chuyển động của nàng. Lâm Thành nhìn một màn vừa rồi không chớp mắt. Hắn những tưởng vừa chứng kiến một tiên nữ hạ phàm trong truyền thuyết.

Những cánh hoa được thả xuống từ trên lầu cao càng khiến khung cảnh thêm diễm lệ. Xung quanh tiếng vỗ tay rào rào không ngớt, kèm những tiếng hô "Yên Yên" không ngừng vang lên một cách phấn khích. Lâm Thành cũng hết lời tán thưởng màn trình diễn vừa rồi. Cô nương Yên Yên quả đúng như miêu tả của em gái, xinh đẹp như này nguyên chủ mê mẩn là phải rồi.

Yên Yên cúi chào các vị khách, đôi mắt phượng xinh đẹp của nàng nhìn qua một lượt tất cả mọi người rồi chợt dừng lại trong một chốc. Dường như vừa bắt gặp được hình ảnh gì đó thú vị, mắt nàng ánh lên ý cười. Nhạc bắt đầu nổi lên,

Yên Yên nhẹ bước uyển chuyển, lụa được nàng tung lên mở đầu cho một điệu múa thần tiên.

“Này!” Lâm Thành huých nhẹ khuỷu tay vào người Tần Nguyên, hỏi nhỏ:. “Hình như ban nãy Yên Yên cô nương nhìn về phía chúng ta.”

“Vậy sao?” Tần Nguyên chớp mắt, thờ ơ đáp.

“Ngươi không để ý chút nào à? Vừa nãy Yên Yên bay xuống từ trêи cao rất đẹp đó. Ngươi mau nhìn lên đi! Nàng đang múa kìa!"

“Ngươi thích thì đi mà xem. Đừng gọi ta!”

“Cái tên này! Mỹ nhân đẹp như tiên thế kia không nhìn, lại để ý đâu đâu.” Lâm Thành bực mình quay đi, không muốn nói nữa.

Hắn không hiểu sao từ lúc hắn rủ y đi kỹ viện đến giờ, y có vẻ rất khó chịu, từ đầu đến cuối chẳng cười lấy một lần. Thấy y như vậy tự nhiên hắn cũng hết hứng xem biểu diễn. Bởi vì không có tâm trạng xem nên Lâm Thành không biết tiết mục kết thúc từ bao giờ, đến khi xung quanh mọi người vỗ tay rào rào hắn mới nhận ra.

Yên Yên cúi đầu cảm ơn tất cả mọi người rồi từ từ bước từng bậc thang xuống đất. Theo như những gì Lâm Thành nhớ được từ trong tiểu thuyết thì Yên Yên ở Yên Hồng Các rất được ưu ái. Ai cũng có quyền hẹn gặp, nhưng riêng nàng, kẻ may mắn đó phải được chính nàng lựa chọn. Sau mỗi lần biểu diễn Yên Yên sẽ tự chọn đêm nay nàng sẽ bầu bạn cùng vị khách nào.

Lâm Thành không dám ảo tưởng một cô nương xinh đẹp nhường này sẽ chú ý đến mình. Nhưng khi nhìn nàng ấy từng bước tiến về phía mình, hắn lại càng không dám tin.

Yên Yên bước đến gần Lâm Thành và dừng lại trước mặt Tần Nguyên, dịu dàng nói:

“Vị công tử này, có thể cho phép Yên Yên bầu bạn với công tử đêm nay không?”

------oOo------

Chương 15: Trải nghiệm (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành kinh ngạc, sững sờ đứng chết trân tại chỗ. Người mà Yên Yên để ý lại là Tần Nguyên, kẻ mà từ đầu đến cuối không hề chú ý đến nàng. Nhưng quan trọng hơn, theo hắn nhớ không phải Yên Yên chỉ đến khi gặp Cố Y Tịnh mới bắt đầu cảm nắng và thề chung tình với người ta sao? Thế nào mà bây giờ lại đánh sự chú ý lên Tần Nguyên chứ?

Song khi nhìn lại Tần Nguyên, hắn nghĩ mình có thể hiểu. Tần Nguyên tuấn tú đến như thế, bất kì nữ nhân nào nhìn thấy y cũng đều đem lòng yêu thích, nên Yên Yên có lẽ cũng không ngoại lệ. Chẳng hiểu sao tự nhiên hắn lại thấy không vui.

Tần Nguyên từ nãy giờ không hề chú ý đến cô nương tên Yên Yên này. Hắn đến đây đơn giản vì muốn canh chừng Lâm Thành, không để cô nương nào câu dẫn y đi mà thôi. Cho nên việc Yên Yên có chủ ý tiếp cận mình, hắn vô cùng ngạc nhiên. Hắn đã định từ chối ngay nhưng khi nhìn liếc qua Lâm Thành, thấy ánh mắt sửng sốt của y, hắn muốn làm một phép thử.

Hắn đưa tay ra trước mặt Yên Yên, mỉm cười đáp: “Tại hạ rất vinh hạnh.”

Lâm Thành kinh ngạc cực độ. Tần Nguyên đâu có để ý đến Yên Yên, thậm chí còn không thèm xem nàng biểu diễn. Tại sao lại dễ dàng đồng ý khi nàng ta đến mời? Không lẽ Tần Nguyên cũng như những nam nhân khác, cũng trầm mê nữ sắc? Và tại sao... lồng ngực hắn lại khó chịu như thể bị thắt lại vậy?

“Tần Nguyên, đợi đã!”

“Ngươi ở đây chơi hoặc là về trước đi. Ta trò chuyện xong với Yên Yên rồi sẽ về.”

Tần Nguyên nắm tay Yên Yên bước lên lầu trong ánh mắt ngưỡng mộ bà ghen tị của rất nhiều người, chỉ có Lâm Thành là ngược lại. Hắn tức giận, hắn hụt hẫng. Lần đầu tiên kể từ khi xuyên đến thế giới này, hắn thấy tức giận như vậy.

Tần Nguyên đã nói là không thích đi kỹ viện. Từ khi đến Yên Hồng Các, y mang một bộ dáng lạnh lùng, cấm dục, ai nhìn cũng không dám lại gần. Thế mà mỹ nhân vừa đưa lời mời đã ngay lập tức đồng ý.

“Rõ là lừa đảo, lưu manh! Lâu nay ta đã nhìn nhầm ngươi rồi. Muốn ta về để tự do chơi đùa với người đẹp à? Còn lâu nhá!”

Lâm Thành quay đầu rời nhanh khỏi Yên Hồng Các. Nhưng hắn chỉ giả vờ đi ra rồi nhân lúc mọi người không để ý mà lẻn vào từ cửa sau. Ban nãy hắn đã quan sát phòng mà Yên Yên dẫn Tần Nguyên đi vào. Đó là căn phòng cuối cùng của lầu ba. Nơi này khác hẳn hai lầu dưới, khá vắng vẻ. Dường như chỉ có khách quý mới được đến khu vực này.

Lâm Thành đánh ngất một tên người làm, mặc quần áo của người đó, lấy cớ mang rượu đi lên lầu ba.

***

Tần Nguyên từ nãy đến giờ đều mỉm cười hoà nhã, nhưng khi vào trong phòng rồi thái độ lập tức thay đổi, trở nên lãnh đạm, không thích tiếp xúc. Yên Yên ngạc nhiên, cảm thấy hơi sợ. Nàng rụt rè hỏi:

“Công tử, có muốn Yên Yên đàn cho công tử nghe một bài không?”

“Không cần. Ngươi cứ ngồi yên ở đó cho ta!”

Yên Yên nhận thấy người kia đang khó chịu nên không dám ngồi gần. Nàng kéo ghế ngồi cách xa y một khoảng.

Từ đầu khi mới nhìn thấy vị khách này nàng đã có cảm tình rồi. Y là người duy nhất trong hàng trăm nam nhân đứng phía dưới không hề bị vẻ đẹp của nàng làm động tâm. Trong suốt quá trình nàng biểu diễn, y cũng không hề chú ý đến nàng. Từ đầu đến cuối đều rất thờ ơ cứ như thể y đến kỹ viện hoàn toàn là do bắt buộc. Trong mắt nàng, người không ham mê nữ sắc chắc chắn là một chính nhân quân tử, là người có thể đưa nàng rời khỏi chốn thanh lâu này.

Nàng mạnh dạn đến mời y, cũng không ngờ là y lại đồng ý nhanh như thế. Nàng cứ nghĩ là mình có hi vọng rồi. Nhưng nào ngờ vừa vào phòng, thái độ của y đã quay ngoắt, trở thành một con người băng lãnh, đáng sợ, trái ngược với vẻ dịu dàng ban đầu.

Yên Yên ngồi đó, thi thoảng lại len lén nhìn y đánh giá. Người này mỹ mạo hiếm thấy, là người tuấn tú nhất trong những người nàng từng gặp. Chỉ tiếc là y lại mang dáng vẻ lạnh lùng, cấm dục. Nếu có thể động tâm vì ai đó không biết sẽ là dáng vẻ thế nào.

“Công tử, có phải... từ đầu ngài đã không muốn đi cùng Yên Yên không? Vậy tại sao... lại chấp nhận lời....”

Đột nhiên Tần Nguyên giơ tay lên ngăn cản nàng nói hết câu. Y lúc này mới quay lại nhìn nàng, tay chống cằm, vẫn gương mặt lạnh lùng băng giá đó, ra lệnh:

“Đàn đi!”

“Dạ?” Yên Yên ngạc nhiên, định hỏi lại nhưng vừa chạm phải ánh mắt sắc lạnh kia nàng lại không dám nữa, cũng không dám nhìn thẳng. “Vậy… công tử thích nghe bài gì?”

“Bài gì cũng được. Cứ đàn đi.”

Yên Yên không dám nhiều lời nữa, vội lấy cây đàn Nguyệt để sẵn trong phòng tấu lên trích đoạn của khúc “Vọng Nguyệt” do chính mình viết nên, hi vọng có thể xoa dịu tâm tình khó chịu của người kia.

Nhưng rồi nàng phát hiện ra mình đã quá ảo tưởng. Người kia căn bản không hề chú ý đến tiếng đàn của nàng. Ánh mắt hắn hướng ra ngoài cửa, hình như đang đợi một ai đó.

***

Trong lúc đó, Lâm Thành phải tránh qua nhiều “vật cản” mới thuận lợi đến được căn phòng mình đang tìm. Hắn đứng áp tai vào cửa cố gắng nghe xem bên trong đang xảy ra chuyện gì. Hắn không cố ý làm cái trò lén lút này. Chỉ bởi vì hắn lo lắng nên muốn xem rốt cuộc tên lừa đảo kia định làm gì thôi.

Yên Yên rõ ràng có ý với Tần Nguyên. Người còn xinh đẹp, quyến rũ như vậy, liệu có khi nào sẽ quyết định trao thân cho Tần Nguyên luôn không? Còn Tần Nguyên là tên lưu manh, háo sắc, nếu bị nàng mời gọi có khi lại đồng ý. Tưởng tượng đến cảnh cô nam quả nữ trong phòng quấn quýt lấy nhau, buông lời mật ngọt, Lâm Thành lại muốn nổi điên lên.

Hắn đang phải đấu tranh tâm lý không biết có nên đập cửa xông vào hay không. Bây giờ mà xông vào lỡ như nhìn thấy cảnh hai người họ đang làm chuyện thân mật thì mình có khác gì tên lưu manh đâu. Nhưng nếu cứ để mặc cho Tần Nguyên muốn làm chuyện mờ ám với một kỹ nữ thì hắn lại tức không nhịn được.

Hắn quyết định lén nghe xem bên trong nói chuyện gì. Nếu Tần Nguyên đúng là đang lừa dối hắn, hắn nhất định sẽ đuổi y ra khỏi nhà, không cho ở nhờ nữa.

Lâm Thành hậm hực nghĩ trong đầu như thế.

Hắn áp tai nghe một hồi thì thấy có tiếng nói chuyện nhưng không nghe rõ được là nói cái gì. Sau đó hắn nghe có tiếng đàn Nguyệt cất lên. Hẳn là Yên Yên đang đàn. Tuy không biết tên bài nàng đàn là gì nhưng tiếng đàn nghe rất hay. Hắn đứng tựa vào cửa nghe đến say mê.

Đột ngột cánh cửa bị mở ra từ bên trong. Đang đứng tựa vào cửa, Lâm Thành mất đà té ngửa ra sau, đụng trúng một bờ vai rộng và rắn chắc.

"Ngươi làm gì ở đây?"

Lâm Thành giật mình ngẩng đầu nhìn thì chạm phải gương mặt băng lãnh của Tần Nguyên. Hắn vội vàng rời khỏi người Tần Nguyên, lúng túng đáp:

"Ta... Ta đi nhầm phòng. Ngươi đừng để ý, cứ... cứ tiếp tục đi."

Lâm Thành xấu hổ vội vàng rời đi thì bị Tần Nguyên túm trở lại. Y nắm tay hắn kéo thẳng vào phòng, còn nói: "Đã đến rồi thì vào với ta. Lát nữa chúng ta cùng về."

Sức của Tần Nguyên rất lớn, hắn phản kháng không được, đành để y lôi vào bên trong. Hắn nhìn thấy Yên Yên đang ngồi đánh đàn. Nàng rất kinh ngạc khi nhìn thấy hắn.

"Hay... Hay là thôi đi. Ngươi tiếp tục ngồi với Yên Yên, ta ra ngoài đợi."

"Đằng nào cũng đợi thì ngồi đây đợi luôn đi. Ta không phiền."

"Nhưng ta phiền a!" Lâm Thành gào thét trong lòng. Y ngồi với người đẹp bắt hắn ở đây ăn cẩu lương à.

"Tiếp tục đàn đi." Tần Nguyên phất tay nói với Yên Yên.

"Vâng."

Lâm Thành liếc xéo Tần Nguyên. Có ai lại đi nói năng với người đẹp như thế không. Y rõ ràng chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Rốt cuộc vừa gặp Tần Nguyên, Lâm Thành đã quên luôn mục đích thực sự mình lén lút tìm đến đây làm gì. Trong đầu không ngừng rủa xả y không biết thưởng thức mỹ cảnh trước mắt nhưng sâu bên trong hắn lại thấy nhẹ lòng khi

biết y bỏ lơ mỹ nhân. Hắn nghĩ có lẽ mình đã biết cảm giác này là gì rồi: Ca ca nhìn thấy đệ đệ yêu quý của mình đã tìm được đối tượng thành thân nên cảm thấy luyến tiếc, không yên tâm.

"Nhất định là cảm giác này. Hồi Viên Viên có bạn trai mình cũng lo lắng không yên đấy thôi, còn đi tìm hiểu gia cảnh nhà người ta xem có phù hợp với em mình không. Xem ra mình không cẩn thận trở thành đệ đệ khống rồi. Cứ tiếp tục như này thì làm sao mình yên tâm để A Nguyên lấy vợ được. Phải thay đổi. Phải thay đổi thôi."

Lâm Thành vừa vỗ ngực vừa trấn an bản thân như thế.

Yên Yên tiếp tục tấu khúc nhạc đang dang dở nhưng tâm trí nàng hiện tại đã không còn dành cho khúc nhạc này nữa. Nàng đang rất hoang mang về tình huống mà mình nhìn thấy trước mắt. Nàng để ý thấy từ lúc vị khách quan tuấn tú kia tóm kéo bằng hữu của mình vào phòng ngồi chung, ánh mắt y liền ánh lên ý cười. Hình như từ nãy đến giờ vị Tần công tử này vẫn luôn đợi người đó. Vậy thì nàng còn tiếp tục ngồi đây có ích gì?

------oOo------

Chương 16: A Thành giận rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Nguyên lấy một miếng táo nhỏ đưa lên miệng cho Lâm Thành, nháy mắt nói:

“Nói "A" đi nào!”

“A cái gì? Ta là hài tử chắc?”

“Lão bản a, lần đầu tiên chúng ta mới có dịp đi chơi thế này, để ta có cơ hội thể hiện sự biết ơn với lão bản đi chứ.”

“Biết ơn cái rắm! Ngươi còn không nhìn xem chúng ta đang ở đâu. Đừng có ở trước mặt người khác mà trêu chọc ta.”

“Ta không trêu chọc. Ta là thật lòng.”

“...”

Lâm Thành bắt đầu cảm thấy Tần Nguyên hôm nay đầu óc hơi có vấn đề. Từ lúc y kéo hắn vào trong này đến giờ, lúc thì bưng trà trót nước, lúc thì dâng thức ăn tận miệng. Thái độ xoay chuyển 180 độ so với hồi đầu lúc hai người họ đến đây, còn so với ngày thường thì biểu hiện của y lúc này còn vô sỉ và lưu manh hơn. Lâm Thành ngượng chín mặt. Ngày thường y muốn trêu chọc hắn như vậy cũng không sao, nhưng Yên Yên vẫn còn ngồi ở kia, y làm kiểu này là có ý gì?

Yên Yên đã cất đàn ngồi xem bọn họ từ nãy. Nàng không ngốc để không nhận ra Tần Nguyên đối với vị mang mặt nạ đen bí ẩn kia có mối quan hệ không bình thường. Tuy nàng có luyến tiếc thật nhưng ngồi xem cẩu lương thế này cũng không tệ.

Lúc Lâm Thành nhìn sang nàng tỏ vẻ áy náy, Yên Yên còn tươi cười, xua tay.:

“Không sao. Hai vị cứ tiếp tục. Không cần để ý đến nô gia.”

“Cô ngồi lù lù ở đó, làm sao mà không để ý được! Ta có mù đâu.” Lâm Thành than trời. Bên cạnh hắn, Tần Nguyên vẫn đang tiếp tục hỏi hắn có muốn ăn cái này cái kia để gọi thêm. Hắn đã muốn nổi cáu, muốn đánh người.

“Nếu khách quan cảm thấy không được tự nhiên, nô gia sẽ ra ngoài.”

“Ấy, làm vậy sao được. Đây là phòng của nàng mà. Nếu đi thì cũng phải là bọn ta đi mới đúng.” Lâm Thành quay qua nói với Tần Nguyên..“Không muốn chơi nữa thì về!”

Nói xong Lâm Thành đùng đùng đạp cửa bỏ đi. Tần Nguyên vội vàng đuổi theo. Trước khi đi móc từ trong ngực một thỏi bạc đặt lên bàn.

Yên Yên cầm thỏi bạc cất cẩn thận vào hộp gỗ mà nàng giấu kín dưới gầm giường. Bên trong là số tiền mà nàng tích cóp được trong rất nhiều năm, và chỉ còn chút ít nữa thôi là đủ tiền để nàng chuộc thân rời khỏi đây.

***

Lâm Thành bước đi rất nhanh, Tần Nguyên í ới gọi theo nhưng hắn không quay lại. Tần Nguyên liền tăng tốc chạy lên chắn trước mặt Lâm Thành, năn nỉ:

“Ta xin lỗi! Ta biết lỗi rồi mà. A Thành, đừng giận nữa!”

“Ngươi dám chơi ta! Ngươi rõ ràng ngay từ đầu không hề muốn đến đó với ta thì đi cùng ta làm gì?! Ngươi ở chung phòng với đệ nhất mỹ nhân còn kéo ta vào, lại còn trêu chọc ta, cố tình làm xấu mặt ta trước mặt nàng ấy. Ngươi đúng là tên xấu xa mà!”

Lâm Thành quay đầu muốn đi hướng khác thì tay bị giữ chặt. Hắn quay ngoắt lại định mắng tiếp một trận thì bị người kia làm cho giật mình. Mặt Tần Nguyên lúc này đã tối đen. Y siết chặt cổ tay Lâm Thành kéo về phía mình.

“Ngươi để ý đến Yên Yên cô nương như vậy sao? Ngươi thích nàng ấy à?”

Lâm Thành nổi giận. Bỗng nhiên hắn bị hỏi một câu kì cục. Người dắt tay Yên Yên vào phòng là y, giờ làm ra vẻ giận dữ hỏi hắn kiểu đó là thế nào?

“Đúng là ta thích nàng ấy đấy. Mỹ nhân đẹp như thế ai mà không thích chứ.”

Tần Nguyên đứng sững nhìn hắn, nhìn rất lâu đến mức hắn không đủ dũng khí để tiếp tục đối mặt với y. Đột ngột tay hắn bị Tần Nguyên lôi đi một cách thô bạo, hướng thẳng về phía Yên Hồng Các.

“Ngươi làm gì vậy? Định kéo ta đi đâu?”

“Không phải ngươi sợ cô nương Yên Yên hiểu nhầm ngươi sao? Ta đưa ngươi quay lại gặp nàng ấy, giải thích cho người ta hiểu chúng ta chỉ là đùa giỡn.”

“Nhưng... Bây giờ dễ gì gặp được Yên Yên chứ?! Chắc hẳn nàng đã tiếp một vị khách khác rồi.”

“Không sao. Chúng ta đưa nhiều tiền hơn là được.”

“Nhưng ta không có nhiều tiền.”

“Ta đưa tiền cho ngươi.”

Lâm Thành kinh ngạc. Tên này làm thật đấy à? Hắn chỉ nói vậy thôi, đâu có ý quay lại đó. Hắn cố vùng tay ra.

“Ngươi thôi đi! Ta có nói là ta muốn quay lại đâu. Bỏ tay!”

Tần Nguyên đứng lại, nhíu mày nhìn hắn. “Là ngươi nói ta làm xấu mặt ngươi trước Yên Yên sao? Ta đưa ngươi đi giải thích, ngươi còn muốn gì nữa?”

“Ai cần ngươi giải thích chứ? Chuyện của ta tự ta sẽ giải quyết, không cần ngươi lo chuyện bao đồng!”

Thấy Lâm Thành có vẻ giận thật sự, Tần Nguyên dịu giọng dỗ dành:

“A Thành, ý ta không phải thế...”

“Tránh xa ta ra! Giờ ta không muốn gặp ngươi!”

Lâm Thành nói xong giận dỗi bỏ đi. Tần Nguyên đứng chết trân giữa phố xá đông người qua lại. Nắm tay hắn siết chặt, móng tay cắm vào da hắn muốn bật máu. Tần Nguyên nhìn theo Lâm Thành mà giận bản thân mình. Rốt cuộc hắn đã biến lần đi chơi đầu tiên của hai người thành ra gì thế này?

***

Lâm Thành vừa về đến nhà là lao ngay vào phòng, đóng mạnh cửa cái rầm khiến đám thuộc hạ ai cũng hết hồn. Tần Nguyên trông còn kì lạ hơn. Y thất thểu bước vào cửa, mặt đen sì, xung quanh người như toát ra luồng khí lạnh tưởng như ai bước đến gần liền bị đóng băng. Nhìn dáng vẻ của hai người đó, ai nấy đều dễ dàng đoán ra là hai người lại cãi nhau rồi, nhưng lần cãi nhau này có vẻ rất dữ.

***

Lâm Thành ở trong bếp nấu ăn đã một lúc lâu Thói quen của hắn từ kiếp trước cho đến giờ vẫn là dùng công việc nấu nướng để thả lỏng tinh thần mỗi khi bực tức chuyện gì đó mà không tìm được chỗ phát tiết. Lâm Thành hì hục một hồi lâu cũng làm xong một bàn đầy ắp thức ăn. Làm xong rồi hắn mới thấy kì lạ. Đa phần những món ăn hắn vừa nấu ra đều là những món mà Tần Nguyên thích ăn.

“Rốt cuộc vẫn theo thói quen mà nấu cho cả hắn.” Lâm Thành thở dài lắc đầu.

Tâm tình của hắn đã được giải toả đôi chút. Ngẫm lại chuyện đã xảy ra, hắn thấy bản thân cũng có một phần lỗi. Tần Nguyên lúc kéo tay hắn dường như muốn nói điều gì đó nhưng hắn vì tức giận mà không muốn nghe y nói. Lỡ như hắn hiểu nhầm gì đó, lỡ như Tần Nguyên đúng là không cố ý làm xấu mặt hắn vậy thì có phải hắn đã trách oan y không? Nhưng thái độ của Tần Nguyên hôm nay cũng rất kì lạ. Tâm tình thay đổi xoành xoạch, lúc lạnh băng lúc vui đùa, khiến hắn không biết thế nào mà lần.

“Quả nhiên ngươi ở đây.”

Lâm Thành nhìn ra cửa sổ thì thấy Nhậm Vũ đang đứng thập thò bên ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ta đến xem đồ ăn nấu cho chủ tử đã xong chưa. Nhìn có vẻ như xong rồi, ta giúp ngươi mang đến cho chủ tử của ta nhé!”

“Ai bảo ta nấu ăn cho hắn chứ? Bảo với hắn hôm nay không có đâu.”

“Vậy sao?” Nhậm Vũ nhìn một bàn đồ ăn, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Lâm Thành nóng mặt, mắng hắn: “Ngươi còn ở đó làm gì? Mau đi đi! Ta đã bảo hôm nay không có!.”

“Ta biết rồi. Hôm nay lão bản A Thành nổi hứng ăn một mình hết ba phần ăn này. Chỉ tội cho chủ tử nhà ta đứng đợi ở cửa phòng ngươi cả canh giờ. Xem ra đêm nay chủ tử nhịn đói mà ngủ rồi.”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Thành nghe mà hoảng hốt. “A Nguyên đứng chờ ta ngoài cửa? Còn chờ cả canh giờ?”

“Đúng a. Ai khuyên cũng không được. Chủ tử rõ ràng là đến xin lỗi ngươi, nhưng lại không cho phép bọn ta nói với ngươi.”

Thời gian này vào ban đêm rất lạnh, vậy mà Tần Nguyên còn đứng ở bên ngoài cả canh giờ thì chẳng phải sẽ ốm mất sao? Hắn sợ hãi chạy vội đi xem thế nào. Và khi đến nơi, cảnh tượng trước mắt làm hắn sững sờ.

Trước cửa phòng hắn, Tần Nguyên khoanh tay đứng tựa người vào bức tường, mắt nhắm lại như đang dưỡng thần. Trên người chỉ vận hắc y và khoác một áo lụa màu lam mỏng manh. Bóng y hắt xuống mặt sân, lạnh lùng mà cô độc. Gương mặt tuấn mỹ dưới ánh trăng sáng bóng như ngọc, vừa có nét mềm mại, vừa có nét thâm tình. Sống mũi ưng cao mà thẳng, môi bạc mỏng đầy dụ hoặc.

Tim hắn bỗng nhiên đánh thịch một cái. Mặt không biết từ lúc nào đã nóng lên. Lâm Thành xấu hổ che mặt. Hắn thế mà lại rung động trước cảnh một mỹ nam đứng dưới trăng. Đến cả lúc nhìn Yên Yên cô nương từ trên cao bay xuống hắn cũng không rung động đến thế. Lâm Thành giật mình nhận ra, không lẽ hắn chỉ rung động với mỹ nam thôi sao?

"Ngươi về rồi?" Nhìn thấy Lâm Thành, Tần Nguyên nở nụ cười dịu dàng.

"À, ừm." Lâm Thành ho nhẹ lấy lại bình tĩnh, bước lại gần. "Sao lại đứng ở đây mà không vào trong?"

"Ngươi không có trong phòng làm sao ta có thể vào?"

"Không phải bình thường ngươi vẫn tự ý đi vào, có bao giờ xin phép của ta đâu, tự nhiên bây giờ tỏ ra lịch sự thế?" Lâm Thành khinh bỉ.

"Thôi vào trong đi không bị lạnh đấy."

Lâm Thành kéo tay Tần Nguyên vào phòng, ấn ngồi xuống ghế, rồi rót cho y một chén trà ấm. Đột nhiên y nắm lấy tay hắn, ánh mắt đầy vẻ ủy khuất, đáng thương mà nài nỉ:

"A Thành, đừng giận ta nữa, được không? Đừng làm lơ không chú ý đến ta!"

Mí mắt Lâm Thành giật giật. Từ bao giờ mà tên này học được bộ dáng đáng thương cún con này vậy?

------oOo------

Chương 17: Gọi Nguyên ca ca đi!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành day trán, thở dài nói với hắn:

“Không nói chuyện này nữa. Dù sao trong đó cũng có phần lỗi của ta, ta không trách ngươi.”

“Thật sự không trách sao?” Ánh mắt Tần Nguyên đột nhiên sáng lấp lánh.

Lâm Thành dụi mắt. Hắn có cảm giác như nhìn thấy từ sau lưng Tần Nguyên mọc ra một cái đuôi đang vẫy vẫy.

“May quá! Ta cứ sợ A Thành sẽ ghét bỏ ta, sẽ đuổi ta đi, không cho ta ở lại nữa.”

Đúng là lúc tức giận hắn đã có suy nghĩ như thế. Hắn nhìn Tần Nguyên một chút, chợt nảy ra ý định muốn trêu ghẹo.

“Thế nếu ta định đuổi ngươi thật thì ngươi định làm gì?”

“Ta sẽ năn nỉ ngươi. Mỗi ngày chầu chực trước cửa phòng ngươi đến chừng nào ngươi đồng ý cho ta ở lại thì thôi.”

Tưởng tượng đến cái cảnh đó Lâm Thành muốn toát hết mồ hôi. Nếu là người khác thì chưa chắc hắn đã tin nhưng với người có cái da mặt còn dày hơn “tường lát xi măng” kia thì dễ y làm thật lắm.

“Được rồi. Ta không đuổi ngươi là được chứ gì.” Lâm Thành thở dài. Hắn bắt đầu cảm thấy mình giống như bảo mẫu của người nào đó rồi.

Nhìn lại bàn tay mình vẫn đang bị Tần Nguyên nắm lấy, mà không chỉ nắm, tên kia còn vân vê, rồi vuốt nhẹ. Lâm Thành đỏ mặt vội vàng rút tay về, bước xa hắn ba mét, ánh mắt trân trối như nhìn tên lưu manh. Tần Nguyên cười xòa.

“Tay ngươi mềm quá, ta không nhịn được nên... Ngươi đừng nghĩ nhiều.”

Lâm Thành chớp chớp mắt, nhìn lại bàn tay mình đầy nghi hoặc. Hắn sờ thử tay mình cảm nhận. Đúng là mềm, lại còn trắng trẻo hơn so với tay của hắn ở kiếp trước nhiều. Có lẽ do chủ nhân của cơ thể này vốn là một công tử được nuông

chiều từ nhỏ, không phải động tay vào bất cứ công việc gì. Hắn mới ngẫm lại thấy vị Chung công tử này dáng người cũng tương đối, da lại trắng trẻo, mềm mại, nếu không bị một vết sẹo kia có lẽ cũng tính là một mỹ nam.

Tần Nguyên thấy Lâm Thành cứ đứng sờ tay rồi lại sờ mặt, ngắm nghía đủ kiểu, cảm thấy rất kì lạ. Không lẽ được hắn khen xong mắc bệnh "tự luyến" luôn rồi?

Lâm Thành bất giác ngẩng đầu phát hiện ra ánh mắt Tần Nguyên nhìn mình trân trân mới nhận ra nãy giờ mình hành động có chút kì quái. Hắn đỏ mặt ho nhẹ mấy cái rồi nói:

"Ngươi đói không? Ta đã nấu ít đồ ăn, để ta mang lên."

"Bọn ta mang đến đây rồi."

Vừa dứt lời đã thấy hai huynh đệ Nhậm gia cầm khay đồ ăn bưng vào. Lâm Thành không khỏi nghi ngờ nhìn họ. Mang đến trùng hợp như thế cứ như thể hai tên này đứng chực sẵn ngoài cửa, chỉ cần chờ một câu nói của hắn là đi vào liền vậy.

Hai người kia dường như cũng nhận ra Lâm Thành đang nghi ngờ mình, mang đồ ăn vào xong liền kéo nhau đi ngay. Tần Nguyên ở bên cạnh nén cười kéo Lâm Thành ngồi xuống.

"Không ngờ A Thành lại nấu nhiều vậy, còn toàn là món ta thích. Ngươi từ đầu đã hết giận ta rồi sao?"

"... Im lặng mà ăn đi."

Tần Nguyên nhìn vành tai Lâm Thành ửng hồng mà có xúc động muốn ôm người kia thật chặt, nhưng lại sợ y sẽ ghét bỏ hắn nên cố gắng kìm chế. Hắn đã được truyền thụ kinh nghiệm rằng với một người như Lâm Thành chỉ có thể từ từ tiếp cận, từ từ để cho y quen những động chạm, tiếp xúc cơ thể của mình. Hắn không thể vội vàng được.

"Ngày mai còn muốn đi chơi nữa không? Ta dẫn ngươi đến một nơi."

"Ừ."

***

Bên cạnh huyện Thành Nghị là huyện Thành Nhân. Cứ đến cuối tháng nơi này

sẽ tổ chức một chợ phiên lớn diễn ra liên tục trong năm đêm. Hàng hoá bày bán trong chợ đủ các thể loại từ hoa quả, hải sản, đồ trang sức, khắc gỗ,... Không những vậy còn có biểu diễn xiếc và múa hát. Mỗi phiên chợ diễn ra thu hút hàng ngàn người dân đến xem và tham gia. Ngày hôm nay Tần Nguyên đưa Lâm Thành đến đây vào đúng ngày cuối cùng của phiên chợ đặc biệt này.

“Thật tiếc là đến ngày cuối cùng ta mới biết đến nó. Làm sao ngươi biết có chợ phiên đang diễn ra ở đây mà kéo ta đi?” Lâm Thành hỏi, ánh mắt không ngừng quan sát khắp chợ một cách đầy háo hức.

“Còn nhớ A Vũ trước khi rời đi có nói gia đình của bọn họ sẽ đi tham quan những huyện xung quanh của Thành Nghị không? Là huynh ấy nói cho ta biết việc này đấy. Cũng may là vẫn đưa ngươi đến kịp.”

Kiếp trước, Lâm Thành đã từng tham gia một phiên chợ đêm với tư cách là người bán hàng. Ngày đó hắn bán đồ ăn nhanh rất đắt khách. Suốt thời gian diễn ra phiên chợ, y luôn tất bật nấu nướng nên không có cơ hội để đi tham quan phiên chợ một cách đúng nghĩa. Thật không ngờ khi xuyên không đến thế giới này lại được tận mắt chứng kiến một phiên chợ đêm lớn đến như vậy.

“Ngươi thích gì cứ tùy ý mua, đừng lo chuyện tiền bạc. Hôm nay để Nguyên ca ca này bồi ngươi, xem như chuộc tội chuyện hôm qua.”

Lâm Thành lập tức bật cười thích thú:. “Là ngươi nói đấy nhé! Vậy ta sẽ không khách sáo.”

Tần Nguyên lặng lẽ lấy tay che đi khuôn mặt ửng hồng. Nụ cười vô tư của Lâm Thành khi nãy quá mức đáng yêu làm hắn xém chút không kìm chế được muốn phạm tội.

Lâm Thành hào hứng chạy khắp các gian hàng không khác gì một hài tử. Hắn chủ yếu chỉ xem hàng hoá ngày xưa như thế nào chứ không mua. Thứ khiến hắn đặc biệt hứng thú nhất chính là gian hàng nướng ngoài trời mà theo cách gọi của hiện đại là barbecue. Trong tất cả những món ăn mà hắn nấu ở quán A Thành hiện giờ chỉ có Barbecue là chưa làm được bởi hắn không đủ điều kiện. Hắn quan sát các vật dụng cần thiết cần có và chăm chú theo dõi động tác nướng của chủ quán không sót một chi tiết. Tần Nguyên đi phía sau nhìn cảnh này mà buồn cười lắc đầu. Ái nhân của hắn đúng là một người say mê công việc, đi chơi mà cũng nghĩ đến việc học nấu ăn.

***

“Thế nào? Muốn thử không?”

Tần Nguyên dẫn Lâm Thành đến một gian hàng chơi trò chơi trúng thưởng. Mỗi người chơi mất mười yên để mua ba chiếc vòng kích thước chỉ nhỏ bằng bàn tay. Trên quầy hàng bày rất nhiều đồ vật từ rẻ đến mắc tiền. Luật chơi là người tham gia ném vòng vào đồ vật mà mình chọn, ném trúng thì được lấy đồ về. Lâm Thành tỏ ra rất hứng thú.

“Đương nhiên rồi. Trước đây ta chơi ném bóng giỏi lắm đấy.”

Hắn không nói ngoa. Kiếp trước Lâm Thành từng chơi trò cầm bóng ném qua lại với mấy đứa con nít hàng xóm. Cái này tuy không phải bóng mà là vòng, nhưng cũng chỉ là ném thôi, hắn nghĩ không có gì khó. Hắn đã định sẽ ôm hết đồ ở cái gian hàng này về. Nghĩ là thế nhưng thực tế lại không đẹp như hắn tưởng tượng. Hắn đã ném hết cả ba cái vòng mà không trúng một đồ vật nào.

“Muốn ném nữa không? Ta mua thêm vòng cho ngươi ném." Tần Nguyên nhịn cười, hỏi xéo.

Lâm Thành ngượng chín mặt. Mới nãy lỡ lớn tiếng nói mình ném giỏi lắm, bây giờ thì ê mặt. Nhưng hắn không cam tâm. Mặc kệ xấu hổ, hắn quay qua kiên quyết nói:

“Muốn!”

Tần Nguyên mua liền cho Lâm Thành chín cái vòng cho hắn ném thoải mái. Kết quả... sau sáu lượt ném hắn vẫn không trúng được một cái nào.

“Còn ba vòng nữa, sao không ném tiếp đi?”

Cho dù không nhìn qua nhưng Lâm Thành chắc chắn Tần Nguyên đang cười thầm hắn nãy giờ. Hắn bực bội nhét ba cái vòng còn lại vào tay y. .“Cho ngươi ném đó. Lão tử hết hứng rồi.”

“Nếu ta ném trúng hết chỗ này cho ngươi thì sao?”

Lâm Thành đang chán chường muốn đi nơi khác xem, vừa nghe Tần Nguyên nói thế liền quay phắt lại, đôi mắt sáng long lanh, túm lấy Tần Nguyên hỏi lại:

“Ngươi nói sẽ ném trúng hết rồi cho ta hả?”

“Ừ, cho ngươi hết. Được không?”

“Được chứ. Nhưng hơn mười mấy đồ vật lận. Ngươi tin chắc ném trúng hết

chứ?"

"Chuyện nhỏ."

Tần Nguyên nói được làm được. Mười tám đồ vật nằm trêи kệ hàng, hắn ném mười tám lần trúng hết không sót cái nào. Nhậm Vũ và Nhậm Huyền đi phía sau chỉ nhìn nhau mà phì cười. Chủ tử của bọn họ bắn cung trăm phát trăm trúng thế mà lại hạ mình đi chơi cái trò này chỉ để dỗ cho người kia vui. Liêm sỉ của chủ tử đã sớm quăng sạch vì nụ cười của ái nhân rồi.

Tần Nguyên nhìn Lâm Thành cười vui vẻ chẳng khác gì một tiểu hài tử mà trái tim cứ đập thình thịch liên hồi. Nếu không phải đang ở giữa chợ, hắn sẽ không ngần ngại mà ôm lấy y.

"Thoả mãn không?"

"Thoả mãn. Rất thoả mãn. Cảm ơn ngươi. Ngươi muốn ta báo đáp thế nào?"

"Gọi Nguyên ca ca đi."

"... Ngươi bị ám ảnh với chuyện đó quá vậy?"

"Gọi đi!"

Nhìn cái mặt háo hức nhìn mình đầy mong chờ kia Lâm Thành không khỏi cảm thấy xấu hổ. Ba tiếng "Nguyên ca ca" gọi ra dĩ nhiên chẳng khó khăn gì. Chỉ là, nếu thực sự gọi y bằng ba tiếng đó hắn cứ thấy sao sao, cảm thấy rất ngượng.

"Gọi đi. Ngươi nói sẽ báo đáp ta mà."

Lâm Thành cắn môi. Mặt đã đỏ như cà chua chín. Hắn do dự một chút rồi nhỏ giọng gọi:

"Nguyên... Nguyên ca ca."

Lâm Thành không hề biết rằng khi hắn gọi Tần Nguyên bằng ba từ này y đã sung sướиɠ đến nhường nào. Mặt y còn đỏ hơn mặt hắn, tưởng như có thể bốc khói đến nơi. Khi hắn ngẩng đầu lên nhìn, Tần Nguyên đã ngay lập tức ôm chầm lấy hắn. Hắn nghe rất rõ tiếng tim của y đập rất mạnh.

"Ừ."

------oOo------

Chương 18: Biến động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã nửa đêm canh Ba rồi nhưng Lâm Thành vẫn trằn trọc không sao ngủ được. Hắn cứ bị ám ảnh mãi chuyện lúc tối. Khi đó Tần Nguyên đột nhiên ôm chầm lấy hắn. Bình thường có lẽ hắn đã đẩy ra và đánh cho tên lưu manh đó một trận, nhưng hắn lại không làm được. Khoảng khắc mà y ôm hắn, tim của y đập rất mạnh.

“Thình thịch, thình thịch...”

Hắn nghe rất rõ. Không hiểu sao tim hắn cũng đập loạn theo. Một cảm giác rất kì lạ không thể diễn tả bỗng dâng lên trong lòng hắn. Một chút hồi hộp, một chút ấm áp, một chút ngượng ngùng... Hắn cuối cùng cũng không đẩy y ra, sau đó cũng không hiểu bằng cách nào mà hắn đã về đến đây.

Cái cảm giác rạo rực kì quái trong lồng ngực này là thế nào? Hắn chưa từng trải nghiệm qua trước đó. Nó khiến hắn hồi hộp không tài nào chợp mắt được. Chẳng qua chỉ là một cái ôm, sao tâm trạng lại hồi hộp giống như thiếu nữ mới lớn lần đầu biết yêu thế này?

“Giống thiếu nữ mới lớn biết yêu?”

Lâm Thành giật mình ngồi bật dậy. Sự so sánh này khiến hắn sợ hãi. Làm sao lại có cảm giác như vậy được!. Người ta là nam nhân, hắn cũng là một trai thẳng hàng thật giá thật, không thể nào lại sinh ra cảm giác đó được.

Đột nhiên cảm thấy phía dưới mình có chút khó chịu, Lâm Thành lật chăn ra nhìn thử. Và hắn thấy một túp lều nhỏ trồi lên giữa hai chân. Hắn trợn mắt.

“Aaaaaaaa!!!!”

Lâm Thành vừa kêu lên, chưa đầy ba giây sau cửa phòng đã bật mở, Tần Nguyên từ phòng bên cạnh chạy sang. Hồi đầu hắn vốn được bố trí ở căn phòng khá xa nơi này, nhưng sau khi quan hệ của hai người thân thiết hơn một chút, Tần Nguyên đã nài nỉ xin Lâm Thành cho hắn ở căn phòng bên cạnh. Hắn nài nỉ nhiều đến mức Lâm Thành phải đồng ý vì quá phiền. Rốt cuộc hắn lại là người đến sớm nhất.

Vừa nhìn thấy Tần Nguyên chạy vào, Lâm Thành vội kéo chăn trùm kín người.

Mặt hắn lúc này đã đỏ như trái cà chua chín.

“Có chuyện gì mà la lên vậy? Sao thế?” Tần Nguyên vừa vào đã lo lắng nhìn khắp phòng xem có tên trộm nào không.

“Không... Không có gì đâu. Ta mơ thấy ác mộng thôi. Ngươi ra ngoài đi.”

Liền sau đó Chung Văn cũng chạy vào nhưng ngay lập tức bị đuổi ra ngoài. Tần Nguyên lại gần Lâm Thành, lo lắng hỏi: “Ngươi nằm mơ thấy ác mộng à?”

“Ừ.”

“Mơ ác mộng sao mặt lại đỏ thế kia?”

Lâm Thành giật mình, kéo chăn trùm lên mặt.

“Không có gì cả. Ngươi ra ngoài đi! Ta muốn ngủ.”

Tần Nguyên nhìn Lâm Thành một lúc, môi chợt mỉm cười. Hắn không đoán được là có chuyện gì đã xảy ra nhưng chắc chắn không phải là y nằm mơ thấy ác mộng. Nhìn dáng vẻ đỏ mặt đáng yêu kia, phỏng chừng là lại suy nghĩ “việc gì đó” không đứng đắn rồi. Hắn không nhịn được lại muốn trêu chọc.

Không thấy có tiếng động gì, cứ ngỡ là Tần Nguyên đi rồi, Lâm Thành mới từ từ kéo chăn xuống. Nhìn thấy trước mắt không có người, hắn mới yên tâm thở phào một hơi. Hắn đứng dậy ra đóng cửa lại thì bất ngờ bị ôm chầm lấy từ phía sau. Lâm Thành hốt hoảng định kêu lên thì bị bịt chặt miệng.

Lâm Thành hoảng sợ. Liệu có phải kẻ gian không? Nhưng mới nãy Tần Nguyên còn ở đây, y là một cao thủ, bên ngoài còn có Chung Văn và huynh đệ Nhậm gia, tại sao có kẻ gian mà bọn họ lại không phát hiện ra được?

“Muốn sống thì đừng lên tiếng!”

Lâm Thành gật đầu xem như đồng ý. Người kia thả tay ra khỏi miệng hắn nhưng lại không hề có ý buông người ra. Tay vẫn ôm hắn rất chặt.

(...)

Lâm Thành ban đầu còn sợ nhưng sau khi bình tĩnh lại hắn mới nhận ra mùi hương của tên bí ẩn kia rất quen thuộc. Hắn đã bị người đó ôm một lần rồi, chuyện lại mới xảy ra chưa lâu nên không thể nhầm được. Cho nên hắn mới nổi

cáu. Vốn hắn đã định đứng im xem tên này lại định giở trò gì nhưng rốt cuộc y vẫn đứng im như tượng, còn giữ khư khư tư thế ôm ấp này. Và trước khi hắn lên tiếng hỏi thì đã nghe thấy tiếng người kia nói:

“Giữ tư thế như này một chút, được không?”

Lâm Thành đỏ mặt. Cái tư thế này giữa hai nam nhân với nhau không phải quá kì quái sao? Lúc tối không cẩn thận để cho Tần Nguyên chiếm tiện nghi một lần, làm sao hắn lại có thể để y tiếp tục lần nữa chứ?

“Huynh bỏ ra! Hai đại nam nhân với nhau ôm ấp cái gì?”

“Nhưng ta thích. Ôm A Thành thoải mái lắm. Lúc tối ta ôm, ngươi cũng đâu có đẩy ra.”

Vốn đã muốn quên đi tên này còn nhắc lại. Hắn nổi cáu giơ chân đạp một phát thật mạnh vào chân của y. Tần Nguyên đau quá phải buông tay. Hắn ôm chân suýt xoa, nhìn Lâm Thành oan trách:

“Ta đùa chút thôi mà. Ngươi mạnh chân thế làm gì?”

“Cái tên biến thái nhà ngươi, càng ngày càng không có chừng mực. Thấy ta hiền rồi được nước làm tới hả?” Lâm Thành cầm gối không khoan nhượng phang liên tục vào người Tần Nguyên, vừa đánh vừa la:. “Nửa đêm rồi còn trêu với chả ghẹo. Về phòng ngươi ngay!”

Tần Nguyên cứ thế bị Lâm Thành đánh đuổi ra khỏi phòng. Hắn đứng nhìn cánh cửa đóng chặt, tự cười thầm. Lâm Thành cứ đáng yêu như thế này đúng là đang đòi mạng hắn mà.

Thật ra sở dĩ hắn có thể qua bên phòng Lâm Thành nhanh như vậy bởi hắn cũng không ngủ được. Một phần vì đã ôm được ái nhân, nhưng phần nhiều là do hắn vừa nhận được thư của hoàng huynh. Hắn đã rời hoàng cung tính ra đến giờ đã gần hai tháng, không thể tiếp tục trì hoãn thêm nữa. Hắn cần phải trở về. Nhưng còn Lâm Thành, công lược vẫn chưa thành, đi như thế này có chút không cam tâm.

...***...

Hôm nay Lâm Thành giới thiệu cho các quan khách vài món mới chế biến từ đậu hũ thối. Tần Nguyên ban đầu không có hứng thú với đậu hũ thối lắm vì mùi của nó rất “kinh khủng”. Lâm Thành cắt đậu hũ thối ra thành từng miếng nhỏ xâu vào với nhau tạo thành xiên. Xiên đậu hũ được ướp đủ thứ gia vị rồi cho vào chảo dầu chiên lên. Màu vàng vừa chín tới của miếng đậu hũ thối nhìn rất

bắt mắt khiến Tần Nguyên cũng muốn bỏ qua mùi của nó và nếm thử xem. Vừa cắn miếng đầu tiên hắn đã không ngừng gật đầu khen tấm tắc. Kết quả sau đó không cần nói cũng biết, rất nhiều người gọi xiên đậu hũ thối đặc biệt này.

Từ hôm tham quan chợ phiên ở Thành Nhân đã hai ngày, Lâm Thành dường như tránh Tần Nguyên, không bao giờ ở bên y quá gần. Buổi tối Tần Nguyên rủ hắn đi chơi, hắn đều lấy lý do mệt để từ chối. Tần Nguyên biết chắc đã xảy ra chuyện gì đó. Y định sau buổi hôm nay phải gặp hỏi cho rõ Lâm Thành. Y rất sợ hắn ghét mình.

Nãy giờ Lâm Thành để ý thấy huynh đệ Nhậm gia thường xuyên đi ra ngoài, một lúc lâu sau đó quay lại nói nhỏ với Tần Nguyên cái gì đó. Nhìn gương mặt họ có vẻ khá nghiêm trọng.

"Có chuyện gì phải không?" Lâm Thành tò mò lại gần hỏi

"A Thành, hôm nay chúng ta đóng cửa sớm đi."

"Hả? Tại sao?"

Sắc mặt Tần Nguyên đột nhiên trở nên rất nghiêm túc làm hắn đâm lo lắng.

"Chuyện này ta sẽ giải thích sau. Giờ thì nghe ta đi, được không?"

Thái độ Tần Nguyên rất nghiêm túc và dường như đang lo lắng điều gì đó. Hắn chưa từng nhìn thấy thần sắc nghiêm trọng của y như thế này trước đây. Có vẻ như sắp xảy ra chuyện gì đó không thể xem thường được. Hiện giờ trời chỉ mới về chiều nhưng Lâm Thành đã thông báo hôm nay quán A Thành có việc nên đóng cửa sớm.

Tất cả mọi người ai cũng có vẻ luyến tiếc. Nhiều người còn muốn đặt đồ ăn mang về nhưng Tần Nguyên thay chủ quán từ chối tất cả. Phải mất một lúc khá lâu khách mới lục tục về hết.

"Đến bây giờ ngươi đã có thể nói cho ta biết là có chuyện gì chưa?"

"Trước tiên ta phải xin lỗi ngươi. Chúng ta có khách không mời, và chúng đến là để tìm ta."

Tần Nguyên vừa dứt lời Lâm Thành chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạ như tiếng binh khí va chạm. Sau đó, một loạt tiếng động lớn vang lên, cửa sổ và cửa chính của quán bị phá vỡ. Một toán hắc y nhân dễ đến hơn hai mươi tên

nhảy vào dùng kiếm tấn công về phía Tần Nguyên. Huynh đệ Nhậm gia đánh từ bên ngoài vào phía trong.

“Trốn sau lưng ta!”

Tần Nguyên nói vậy rồi đẩy Lâm Thành về phía gian bếp, còn hắn lao vào cướp kiếm của một tên, đánh trả lại.

Chỉ ba người Tần Nguyên tả xung hữu đột giữa hơn chục sát thủ áo đen vậy mà không hề kém cạnh. Từng tên áo đen lần lượt ngã xuống. Máu bắn văng khắp nơi. Lâm Thành đứng sững, nhìn trân trân khung cảnh trước mắt, mặt mũi trắng bệch, đôi mắt mở to, kinh hãi.

Hắn vừa nhận ra mình đã quên mất một việc rất quan trọng. Đây là thế giới cổ đại, nơi mà mạng sống của con người bị xem như cỏ rác. Ai cũng có thể mua cho mình vũ khí, đều có thể giết người. Cuộc sống của hắn lâu nay quá yên bình khiến hắn quên mất chuyện này. Đến khi chứng kiến tận mắt ba người Tần Nguyên giết người trước mắt mình, hắn thất kinh đến đứng chết trân.

“A Thành, mau tránh ra!”

------oOo------

Chương 19: Y cứ thế mà đi rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy tên hắc y nhân này võ công không cao lắm nên ba người Tần Nguyên vẫn có thể khống chế được. Nhưng một số người làm trong quán chạy không kịp, bị hắc y nhân làm bị thương, có người còn bị giết. Tần Nguyên định bảo Lâm Thành mau trốn ra phía sau nhưng khi nhìn y, hắn mới phát hoảng.

Lâm Thành vẫn đứng nguyên ở vị trí ban đầu từ nãy giờ với gương mặt kinh hãi tột độ. Lúc ấy hắn mới biết mình quá khinh suất rồi. Lâm Thành từ nhỏ vẫn luôn sống ở huyện này, có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy một vụ chém giết người như vậy. Chắc hẳn y đang rất hoảng sợ. Tần Nguyên tức giận, thanh kiếm trên tay điên cuồng sát phạt. Hắn muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này rồi trấn an y.

Đột nhiên hắn thấy một tên hắc y nhân xuất hiện bên cạnh Lâm Thành ý muốn tấn công y. Hắn la lên bảo Lâm Thành trốn đi nhưng y phản ứng rất chậm. Hắn vội lao tới đỡ lấy một kiếm của kẻ kia.

"A Nguyên! A Nguyên!"

Nhìn thấy Tần Nguyên vì bảo vệ mình mà bị chém một nhát vào bả vai, Lâm Thành hoảng sợ kêu lên.

"Không sao... ta không sao. Đừng sợ!" Tần Nguyên hôn nhẹ lên trán Lâm Thành trấn an. "Ở yên đây chờ ta. Nghe không?"

Lại có mấy tên hắc y lao tới, Tần Nguyên mặc kệ máu chảy đầm đìa trên vai, tiếp tục lao vào ứng chiến.

Lâm Thành tát cho mình một cái thật mạnh để hắn tỉnh táo lại. Bây giờ không phải là lúc để hắn ngẩn người hay hoảng sợ. Tần Nguyên đang gặp nguy hiểm. Hắn chẳng những không giúp được gì còn làm vướng chân y. Hắn ghét bản thân mình như thế này.

Tần Nguyên nghe có tiếng tát mạnh, hắn chém chết một tên rồi vội quay đầu nhìn lại. Hắn thấy một bên má Lâm Thành đỏ bừng, phía trên còn lưu lại dấu tay. Khi hắn còn đang kinh ngạc thì thấy Lâm Thành xé lớp áo trắng bên trong ra thành một mảnh vải rồi chạy tới băng bó vết thương cho hắn. Y nói với hắn:

“Ta sẽ trốn ở phía sau. Sau khi xong việc thì tới tìm ta.”

Nhìn thấy Lâm Thành đã bình tĩnh hơn trước, Tần Nguyên cũng đỡ lo hơn, chuyên tâm vào việc xử lý đám hắc y kia.

Bọn chúng cảm thấy không làm gì được ba người Tần Nguyên mà nhân số lại càng lúc càng giảm đi, liền kéo nhau bỏ chạy. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ lập tức truy đuổi.

“A Nguyên, huynh sao rồi? Qua đây để ta xem vết thương cho huynh.”

Tần Nguyên bị chém trúng khá sâu nên rất đau, nhưng khi nhìn thấy nét mặt đầy lo lắng của Lâm Thành dành cho mình, hắn thấy lòng ấm áp hẳn, vết thương dường như cũng đỡ đau hơn.

“Ta không sao. A Thành, ta...”

“Đừng động đậy!” Lâm Thành vừa nói vừa giữ chặt tay Tần Nguyên.

Trong lúc mọi người đang chém giết bên ngoài, Lâm Thành đã vào trong phòng tìm băng và thuốc. Bây giờ hắn định tháo vải băng giúp Tần Nguyên làm sạch vết thương, nhưng vải băng còn chưa kịp tháo thì lại có biến động.

Một loạt mũi tên mang mồi lửa từ bên ngoài bắn vào trong quán. Bên trong quán A Thành đầy vải bàn và màn che, chưa kể còn có dầu ăn;, hàng loạt mũi tên mang mồi lửa bắn vào, chỉ trong mấy chốc quán ăn đã ngập trong biển lửa. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ bị đám hắc y chặn đánh ở ngoài, không thể nào vào ứng cứu được.

Lâm Thành nhanh chóng giật lấy một cái rèm cửa đem đi nhúng nước sau đó trùm lên đầu của cả hai.

“Cúi thấp đầu xuống kẻo khói xộc vào mũi gây ngạt khí đấy! Đi thẳng ra cửa.“

Tần Nguyên nhìn Lâm Thành có hơi ngạc nhiên. Người này cách đây chưa lâu còn hoảng sợ đến mức không cử động được, vậy mà giờ lại có thể mạnh mẽ như thế. Người hắn chọn quả nhiên rất đặc biệt.

Cửa chính và cửa sổ đều bị chặn lại. Tần Nguyễn phải tìm cách phá ra từ bên trong. Lửa vẫn liên tục lan ra, khắp quán chỗ nào cũng cháy. Cột nhà bắt đầu gãy đổ, những thanh gỗ trêи trần nhà rớt xuống liên tục. Lâm Thành cầm búa không biết tìm được ở đâu, cố gắng phá cửa. Tần Nguyên đứng gần đó cũng

liên tục cầm kiếm chém vào.

Đột nhiên một thanh gỗ từ trên trần nhà rớt xuống đúng vị trí của Lâm Thành đang đứng. Tần Nguyên nhìn thấy vội vàng đẩy Lâm Thành ra.

Lâm Thành đột ngột bị đẩy ngã, đầu đập mạnh xuống đất xây xẩm. Hắn xoa đầu gượng dậy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến hắn phát hoảng. Hắn nhìn thấy Tần Nguyên bị một thanh gỗ lớn nằm đè ngang người.

Lâm Thành hốt hoảng chạy đến nâng tấm gỗ đó ra khỏi người Tần Nguyên. Tấm gỗ này vốn vắt ngang trên xà nhà, bị lửa đốt cháy mà gãy. Kích thước của nó khá lớn nên chỉ dựa vào một mình Lâm Thành nâng thì không đủ. Hắn gần như dùng hết sức bình sinh để nâng.

“A Nguyên! A Nguyên!” Lâm Thành lay gọi. Đôi mắt hắn ngấn nước. Hắn chưa bao giờ cảm thấy sợ đến thế. Hắn sợ Tần Nguyên cứ vậy mà ngủ, không dậy nữa.

Tần Nguyên lờ mờ mở mắt, yếu ớt nói: “Mau chạy đi!”

"Không! Ta không đi. Muốn đi cả hai cùng đi!"

Lâm Thành đứng dậy tiếp tục cầm búa phang mạnh vào cửa. Tần Nguyên bây giờ đến sức để cử động cũng không có. Hắn nhìn Lâm Thành đang đập điên cuồng vào cánh cửa kia, trong hoàn cảnh thế này mà lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Hắn nghĩ nếu cứ vậy mà chết đi cũng không tệ. Ít ra hắn biết Lâm Thành sẽ luôn nhớ đến mình.

Cánh cửa cuối cùng bị vỡ ra làm đôi. Lâm Thành quay lại thì Tần Nguyên đã nằm bất động. Hắn gọi mãi nhưng y không tỉnh dậy. Hắn ngồi ngây ngốc nhìn Tần Nguyên. Ánh mắt trông như người mất hồn.

Sau đó một lúc, không hiểu như có gì đó tác động, Lâm Thành bỗng bình tĩnh đến lạ thường. Hắn đưa tay lên mũi Tần Nguyên kiểm tra thử, biết y còn sống hắn thở nhẹ ra một hơi. Hắn đỡ Tần Nguyên lên lưng mình, cõng y ra ngoài.

Lúc Nhậm Huyền và Nhậm Vũ chạy đến, quán A Thành đã biến thành một ngọn đuốc khổng lồ sáng chói giữa bầu trời đêm. Người dân xung quanh bu đến rất đông. Họ cũng lao vào dập lửa nhưng lửa lan quá nhanh và cháy quá lớn, có dập nữa cũng không hiệu quả.

Rồi họ thấy có một thân ảnh quen thuộc đang cõng theo một người bước ra từ trong biển lửa. Khung cảnh quá sức choáng ngợp khiến ai nấy đều ngây ngốc. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ vội vàng lao đến đỡ Tần Nguyên từ trên vai Lâm

Thành xuống.

Lâm Thành ngồi phệt xuống đất, cả cơ thể mỏi nhừ không nhúc nhích nổi. Hắn ngồi một bên nhìn trân trân hai huynh đệ Nhậm gia xem xét vết thương cho Tần Nguyên.

Trên người Tần Nguyên chi chít vết thương và vết bỏng. Đặc biệt là phần bụng bị bỏng rất nặng. Lâm Thành cảm thấy khó thở, cơ thể bất giác run lên. Cảm giác này hắn đã từng trải qua một lần. Khi nhìn thấy thi thể của cha mẹ trong bệnh viện, hắn cũng có cảm giác y như thế. Hai bàn tay siết chặt vào nhau, đôi mắt đỏ lên.

Nhậm Huyền và Nhậm Vũ sơ cứu vết thương cho Tần Nguyên xong, quay lại nhìn Lâm Thành thì giật bắn người. Đôi mắt y dại ra, kinh sợ đến tột độ. Y đối với chủ tử của bọn họ tình cảm đã sâu đậm đến mức này rồi.

“Vết thương của chủ tử rất nặng nhưng hiện tại đã ổn rồi. Bọn ta cần đưa người về kinh thành. Ở đấy có đại phu giỏi chữa trị tốt cho người.”

Lâm Thành phải mất một lúc để hồi phục lại trạng thái, vội vàng nói:

“Vậy thì nhanh đưa đi đi!”

Nhậm Huyền nhìn ngọn lửa đang dần nuốt sạch toàn bộ quán, lại nhìn Lâm Thành đầy áy náy. Bọn họ biết Lâm Thành đã bỏ toàn bộ vốn liếng vào quán ăn này, bây giờ nó đã cháy thành tro đồng nghĩa với việc con đường làm ăn của y cũng mất. Còn “trạm xá” vẫn luôn sử dụng nguồn tiền từ nơi này để hoạt động, bây giờ quán cháy hết rồi, chắc cũng phải dừng lại. Tất cả cũng chỉ vì Lâm Thành bị bọn họ liên lụy.

“Cứ lo chữa cho A Nguyên đi! Ở đây ta có thể tự xoay sở được. Ngươi biết khả năng của ta thế nào mà. Không gì có thể làm khó được lão tử cả.” Lâm Thành nghiêm nghị nói với hai người.

Nhậm Huyền và Nhậm Vũ nhìn nhau. Bọn họ biết Lâm Thành cực giỏi ứng biến trong mọi trường hợp nhưng dù sao vẫn cảm thấy không an tâm, nhưng thương thế của chủ nhân không thể trì hoãn thêm nữa. Nhậm Vũ nói:

“Vậy bọn ta đi nhé! Đừng lo lắng! Sau khi về kinh bọn ta sẽ báo tin lại cho ngươi.”

“Ừ.”

“... Sau này chắc chắn hai người sẽ còn gặp lại.”

Lâm Thành hơi ngẩn ra rồi mỉm cười gật đầu.

“Ừ. Ta biết mà.”

Sau đó hai huynh đệ Nhậm gia cõng Tần Nguyên rời đi. Lâm Thành ngẩn người nhìn theo.

Cứ thế mà chia ly rồi. Chóng vánh đến mức hắn chưa thích ứng kịp.

Rốt cuộc đến cuối cùng một lời tạm biệt hắn cũng không nói được.

“Có phải là Chung công tử đấy không?”

Có tiếng một người lạ vang lên.

Lâm Thành ngạc nhiên quay lại. Bấy giờ hắn mới để ý rất nhiều người dân xung quanh đã vây xem. Bọn họ nhận ra vị Chung công tử đã từng một thời là cường hào ác bá kia, và cũng nhận ra vị chủ quán và cũng là đầu bếp chính của quán ăn A Thành mà họ vẫn luôn yêu thích. Tất cả đều ồ lên không khỏi kinh ngạc.

“Hoá ra là Chung công tử sao?”

“Vậy ra Chung công tử chính là đầu bếp của A Thành à?”

“Chung công tử, chúng tôi rất thích những món ăn của công tử.”

“Chung công tử đừng lo! Quán cháy rồi có thể mở lại. Bọn ta có thể giúp công tử.”

“Ta vẫn muốn thưởng thức những món mới của công tử.”

Lâm Thành đã bật khóc. Từ lúc xuyên không đến đây lần đầu tiên hắn đã khóc, khóc như một đứa trẻ. Hắn cuối cùng cũng “tẩy trắng” thành công rồi. Nhưng cái giá của sự thành công này có phải quá đắt rồi không?

------oOo------

Chương 20: Nhớ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Thượng Nguyên mở mắt dậy đã thấy mình nằm ở một nơi hoàn toàn khác nhưng cũng rất quen thuộc: tẩm cung của hắn. Hắn mờ mịt không hiểu tại sao bỗng nhiên ngủ dậy một giấc đã lại về cung rồi?

"Chủ tử, ngài tỉnh rồi.”

Tần Thượng Nguyên nhìn sang bên thấy hai huynh đệ Nhậm gia đang đứng cạnh giường, lo lắng nhìn mình.

“Sao ta lại về cung rồi? Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Điện hạ, người bị thương rất nặng, còn bị bỏng nữa. Cho nên bọn thuộc hạ đã tự ý đưa ngài trở về cung để chữa trị. Xin ngài hãy trách phạt!”

“Ngươi...”

Tần Thượng Nguyên nổi giận. Hắn còn chưa muốn trở về. Hắn còn chưa kịp nói lời nào với Lâm Thành, còn chưa bày tỏ tâm ý với người ta, làm sao có thể cứ vậy mà về chứ? Nhưng mà hắn không trách được, hắn biết hai ảnh vệ làm thế cũng chỉ vì muốn cứu hắn.

“A Thành thế nào? Y có bị thương gì không?”

“Bẩm không ạ, yvẫn ổn. Chỉ có điều quán ăn đã bị cháy thành tro bụi rồi.”

Quả nhiên cái quán đó không thể cứu được. Hắn vẫn còn nhớ trước khi mình ngất đi lửa đã lan ra khắp quán, muốn cứu cũng không thể.

Thật may là Lâm Thành còn sống.

“Chủ tử, bọn thuộc hạ vô năng, không ứng cứu kịp thời. Lúc đó là Lâm Thành cõng người ra khỏi biển lửa. Chính hắn đã cứu mạng người.”

Tần Nguyên ngạc nhiên, định ngồi dậy nhưng động đến vết thương phải nằm xuống lại. Hắn túm lấy tay áo của Nhậm Huyền đứng gần nhất, hỏi vội:

“Hắn đưa ta ra khỏi đấy làm sao có thể không bị thương? Khi ấy lửa đã cháy

khắp nơi rồi. Các ngươi nói dối ta phải không?"

Nhậm Huyền lập tức quỳ xuống, thưa: "Chủ tử, những lời thuộc hạ nói đều là sự thật. Lâm Thành đúng là không sao cả. Xin chủ tử yên tâm."

Con người Nhậm Huyền trước giờ luôn rất thẳng thắn, nói một là một. Nếu y đã khẳng định như thế thì chắc chắn là Lâm Thành không sao. Tần Nguyên thở phào một hơi, cảm tạ trời đất đã bảo vệ cho y.

Nhậm Vũ nhìn huynh trưởng của mình im lặng đứng dậy. Vẻ mặt của huynh ấy trông có vẻ lãnh đạm nhưng hắn biết tâm của huynh ấy đang rất dao động. Huynh ấy đã nói dối.

Lâm Thành hôm đó bị bỏng cả hai bàn tay nhưng vì mải lo cho chủ nhân, bọn họ không có thời gian để chú ý đến vết thương của y. Chỉ đến khi ngồi xe ngựa đưa chủ nhân trở về, bọn họ mới sực nhớ ra. Nhưng bây giờ nếu nói thật, e rằng chủ nhân sẽ bất chấp tất cả mà quay lại Thành Nghị. Dù sao "trạm xá" mà Lâm Thành lập ra cũng có đại phu, y chắc chắn sẽ ổn thôi.

"Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Đã hơn bốn ngày rồi ạ.," Nhậm Huyền khẽ đáp.

Tần Thượng Nguyên nhìn trần nhà mà thở dài. Hắn đã hôn mê suốt bốn ngày. Quanh người hắn quấn dày đặc băng trắng. Cơ thể mỗi lần nhúc nhích đều thấy đau. Hắn mang thương tích nặng nề thế này về cung, e là muốn rời đi lần nữa còn khó hơn lên trời.

Thượng Nguyên cắn môi. Cứ thế này mà đi hắn không cam tâm. Đến một câu tạm biệt với Lâm Thành hắn còn chưa nói, tâm ý của bản thân cũng không có cơ hội để bày tỏ. Nhưng khiến hắn nổi điên nhất là quán ăn của Lâm Thành đã bị bọn người đó đốt thành tro. Bàn tay hắn siết chặt, đôi mắt Tần Nguyên đỏ ngầu vì giận dữ.

"Có tra được kẻ nào làm không?"

"Thuộc hạ đã cho người đi điều tra. Nếu có thông tin gì nhất định sẽ báo lại với chủ tử."

"Huy động hết ảnh vệ tìm tung tích của bọn chúng cho ta! Thù này ta sẽ bắt cả nhà bọn chúng phải trả bằng máu."

“Tuân lệnh chủ nhân!”

Nhậm Vũ bất giác run rẩy. Chủ nhân không chỉ tức giận đơn thuần, mà thậm chí là muốn "đại khai sát giới". Nó khiến hắn nhớ lại cách đây năm năm, lúc chủ nhân còn là “thanh kiếm” sát phạt của tân hoàng đế trong trận chiến đoạt vị. Chủ nhân lúc đó không giống như bây giờ, tàn nhẫn, bá đạo, vô tình giống như ác quỷ Tu La bước ra từ địa ngục.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Tiếng hô vừa vang lên không bao lâu đã thấy một người mặc hoàng bào bước nhanh vào. Tần Thượng Nguyên định ngồi dậy thì bị người kia ấn lại xuống giường.

“Không cần đa lễ. Đệ nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

“Hoàng huynh...”

Tần Thịnh Nam vừa mới hạ triều nghe thuộc hạ báo đệ đệ đã tỉnh liền tức tốc chạy đến đây. Thấy trên trán y vẫn còn lấm tấm mồ hôi., Tần Thịnh Nam cởi áo bào đưa cho thuộc hạ sau đó phất tay bảo y lui ra ngoài. Trong phòng hiện tại chỉ còn hai người họ và huynh đệ Nhậm gia.

“Đệ hay lắm! Ta viết thư giục mãi thì đệ lần lữa không về, giờ thì vác cái thân thương tích về đây. Đệ bảo ta phải ăn nói sao với mẫu hậu?”

“Huynh đừng nói cho mẫu hậu biết, nếu không, đệ không thể ra ngoài được nữa.”

“Đệ còn muốn ra ngoài? Không phải định quay về đó tìm “‘A Thành’” gì đó của đệ chứ?”

Tần Thượng Nguyên giật mình nhìn sang hai ảnh vệ, nghi ngờ bọn họ nói cho hoàng huynh biết. Nhậm Vũ điên cuồng lắc đầu.

“Khỏi cần nhìn. Chúng không nói gì với ta. Là đệ trong lúc hôn mê luôn miệng gọi “A Thành! A Thành!” Ta nghe mà đỏ hết cả mặt.”

Tần Thượng Nguyên nghe mà mặt mũi đỏ bừng. Hắn vậy mà gọi tên Lâm Thành trong lúc mê man. Hắn xấu hổ đến mức muốn kiếm cái lỗ chui ngay xuống đất.

Thịnh Nam nhìn đệ đệ mình ngượng ngùng đỏ mặt mà bật cười. Ngoại trừ lúc nhỏ, lâu lắm rồi hắn mới thấy đệ đệ vì một ai đó mà có những biểu hiện đáng

yêu như vậy.

“Ta thực tò mò muốn biết vị cô nương A Thành đó là ai mà có thể khiến đệ đệ của ta bao lâu nay không gần nữ sắc lại động lòng. Hẳn người phải đặc biệt lắm.”

Thượng Nguyên ho nhẹ mấy cái, lúng túng không biết có nên nói thật cho hoàng huynh biết không. Tuy huynh ấy là người thân thiết nhất của hắn tại hoàng cung nhưng liệu huynh ấy có chấp nhận việc hắn thích một nam nhân chứ?

“Không muốn nói cho ta biết? Giấu kỹ như vậy?”

“Hoàng huynh, chờ một thời gian nữa đệ sẽ nói cho huynh. Còn hiện giờ…”

Thịnh Nam nhìn Thượng Nguyên một lúc rồi đoán già đoán non: “Đệ hẳn là chưa nói cho người đó biết thân phận thực sự của bản thân đi.”

Thượng Nguyên giật mình, giọng bỗng trở nên ấp úng:

“Đệ… đệ không dám nói cho y biết, sợ y sẽ ghét bỏ đệ.”

“Nếu người ta thích đệ thì dù đệ thế nào cũng sẽ không ghét bỏ đệ đâu.”

Thượng Nguyên chỉ im lặng. Hắn còn không biết người ta có thích hắn hay không. Tuy Lâm Thành có vẻ không có bài xích với những động chạm của hắn nhưng cũng không có nghĩa là y thích nó. Hơn nữa y từng nói rằng y xem hắn như đệ đệ, e là…

Tần Nguyên nghĩ giấu được đến đâu thì giấu vẫn tốt hơn.

Thịnh Nam nhìn thái độ của đệ đệ có thể đoán được tình hình đôi ba phần. Hắn lắc đầu khẽ cười. Đệ đệ của hắn về mặt tình cảm vẫn có chút hơi nhát thì phải. Hắn xoa đầu Thượng Nguyên như ngày xưa vẫn luôn dùng cách này để an ủi y.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, ta phải quay về cung giải quyết sự vụ. Chuyện bên mẫu hậu ta sẽ cố gắng giấu giúp đệ nhưng sợ không được lâu. Cho nên đệ cố gắng khỏe nhanh lên nhé!”

“Đệ biết rồi. Đa tạ hoàng huynh.”

“Còn nữa, người tên "A Thành" kia, ta nhất định phải gặp một lần.”

Thượng Nguyên chỉ mỉm cười không nói gì.

***

Đã năm ngày kể từ lúc vụ cháy xảy ra, Lâm Thành mới nhận được thư báo bình an của Nhậm Vũ, trong lòng cũng thấy đỡ lo lắng hơn chút. Kể từ sau khi mọi người biết Chung công tử là chủ nhân thực sự của quán A Thành, lại còn dùng số tiền kiếm được từ kinh doanh ở A Thành để lo cho "trạm xá", thái độ của người dân đối với hắn tốt lên nhiều.

Một người dân cho hắn thuê nhà của họ với giá rẻ để mở lại quán A Thành. Một vài người có gia cảnh khá một chút ủng hộ hắn tiền để mở rộng "trạm xá". "Trạm xá" hiện tại của hắn đã đón thêm những người thương thế bệnh tật khác đến chữa trị. Bệnh nhân chỉ việc chi trả tiền thuốc men và thời gian nằm điều trị tại "trạm xá" mà thôi.

Lâm Thành thi thoảng lại chạm tay vào cái hầu bao đeo bên hông. Ngày mà Tần Nguyên rời đi, hắn tìm thấy trong phòng y cái hầu bao này cùng với một bức thư. Nội dung bức thư như thế này:

"A Thành, ta biết nếu ta đưa trực tiếp cho ngươi số tiền này, ngươi chắc chắn sẽ từ chối nên mới dùng đến hạ sách này. Ta chỉ muốn góp một chút tiền vào việc kinh doanh của ngươi. Đây là tâm ý của ta, cũng đừng nghĩ đến chuyện trả lại ta. Ta sẽ không nhận đâu."

Bức thư đó đã được hắn cất đi, xem như trân bảo, còn hầu bao thì luôn đeo bên mình không lúc nào rời. Nhìn hoa văn trêи hầu bao có thể đoán được thân phận của Tần Nguyên không phải tầm thường. Trước kia hắn đã đoán như vậy, giờ lại càng thêm khẳng định.

Trước kia Tần Nguyên đã mấy lần ngỏ ý muốn đưa một số tiền giúp hắn kinh doanh nhưng hắn đều từ chối. Lâm Thành từ nhỏ đến giờ đều chưa từng dựa dẫm vào ai. Hắn một mình bươn chải, một mình vượt qua bao nhiêu khó khăn vốn đã quen rồi. Nếu không thực sự cần thiết, hắn sẽ không dùng tiền của bất kì ai, cho dù là Tần Nguyên thì cũng không ngoại lệ

"Đúng là tên ngốc!" Lâm Thành vuốt ve cái hầu bao, thầm mắng.

Sau trận hỏa hoạn hai bàn tay của hắn đã bị bỏng. Mọi sinh hoạt hàng ngày của hắn đều do Chung Văn lo liệu. Hắn không thể nấu nướng nhưng vẫn có thể đứng phía sau chỉ đạo cho những đầu bếp khác cách nấu nướng. Quán A Thành mở lại lần nữa vẫn đông khách như ngày nào, nhưng người thì không còn ở đó nữa.

Lâm Thành thường dành phần lớn thời gian đứng nhìn đống tàn tích sau trận hỏa hoạn kinh hoàng. Nơi này cách đây không lâu từng là nơi mà hắn khởi nghiệp tại Thành Nghị, là nơi chất chứa bao kỷ niệm vui buồn, bao mồ hôi nước mắt. Và trong những kỷ niệm đó luôn có mặt Tần Nguyên. Vậy mà chỉ sau một đêm, hắn mất tất cả. Mất cả quán ăn, mất cả Tần Nguyên. Nhưng bù lại hắn đã hoàn toàn được mọi người công nhận là "công dân lương thiện", được quan tâm chăm sóc, được giúp đỡ mọi bề.

Chỉ tiếc là Tần Nguyên đã không còn đứng bên cạnh hắn nữa.

"A Nguyên!"

Hắn đã gọi cái tên này rất nhiều lần trong suốt những ngày qua. Thư bình an đã nhận nhưng hắn vẫn lo lắng khôn nguôi. Hắn muốn tận mắt nhìn thấy Tần Nguyên vẫn ổn, nhưng y ở xa như thế, hắn không cách nào có thể với tới.

Hắn nhớ Tần Nguyên, càng ngày càng nhớ đến da diết, đến mức hắn cảm thấy mình sắp phát điên. Cảm giác kì lạ này hắn không sao lý giải được. Đối với Tần Nguyên, dường như có gì đó bên trong hắn đã vượt qua giới hạn của tình bằng hữu hay huynh đệ này rồi.

------oOo------

Chương 21: Mộng xuân

Nguồn: EbookTruyen.VN

“A Thành, quả nhiên tên nhóc nhà ngươi đang ở đây.”

“Hoa bà bà.”

Lâm Thành mỉm cười, cúi đầu lễ phép chào bà lão đang bước đến gần. Bà là một trong những khách hàng thân thiết của quán A Thành, cũng là một trong rất nhiều người thời gian gần đây luôn gọi hắn môt cách thân mật là “A Thành”, có lẽ cũng vì rất yêu thích quán A Thành của hắn.

Hắn rất vui khi được gọi như thế.

“Mất thì cũng đã mất rồi, con đừng buồn nữa. May mà con vẫn còn sống. Còn người là con tất cả, con trai ạ.”

Lâm Thành lắc đầu, “Không phải đâu. Lão bà đừng lo, con không phải đang buồn vì chuyện đó. Con chỉ là đang nhớ cố nhân thôi.”

“Cố nhân? Là vị Tần công tử vẫn luôn lẽo đẽo theo bên cạnh con như cún ấy à?”

Lâm Thành gật đầu, trong lòng cố nín cười. Không biết Tần Nguyên mà nghe được người ta nói về hắn như thế này hắn sẽ có cảm giác gì.

“Nếu không phải hai đứa đều là nam nhân, ta còn tưởng hai ngươi là một cặp.”

“Dạ?”

Lâm Thành sửng sốt trong một chốc rồi vội vã lắc đầu,

“Hoa bà bà lại đùa rồi. Cái này sao có thể chứ?.”

“Cho nên ta mới nói nếu không phải hai đứa đều là nam nhân mà. Hai đứa bây lúc nào cũng kè kè bên nhau như hình với bóng. Nếu không phải huynh đệ thì là người yêu còn gì.” Hoa bà bà vừa nói vừa cười rất sảng kɧoáï.

Lâm Thành ho nhẹ mấy tiếng, không biết phải phản bác thế nào nên đành im lặng.

“Tay con thế nào rồi? Còn đau nữa không?”

Lâm Thành nhìn hai bàn tay vẫn còn quấn băng trắng mỉm cười lắc đầu, “Không đau nữa ạ. Lại sắp có thể đứng bếp được rồi.”

“Con bị thương thì không cần miễn cưỡng. Con cứ đứng ngoài chỉ dạy cho mấy người khác là được. Bọn ta sẵn sàng chờ con mà.”

Lâm Thành ngoan ngoãn gật đầu. Hắn hiện tại đang sống trong sự thương yêu vô bờ bến của những người xung quanh. Đáng lẽ hắn phải hạnh phúc lắm nhưng lòng hắn vẫn luôn cảm thấy rất trống trải. Hắn biết nguyên nhân là do đâu.

***

Tay Lâm Thành bị thương nên không thể nấu nướng, thời gian ban ngày vẫn thường ở “A Thành” chỉ đạo kinh doanh, ban đêm không có việc gì làm, hắn bắt đầu uống rượu. Tất cả các loại rượu trong huyện hắn đều đã nếm thử qua. Dần dần tửu lượng không biết tự lúc nào đã tăng lên.

Nhưng hắn không bao giờ uống say cả. Hắn tìm đến rượu đơn giản chỉ vì muốn giải sầu.

Sống cùng nhau chưa đầy một tháng nhưng dường như Tần Nguyên đã trở thành một mảnh ghép không thể thiếu trong cuộc sống của hắn. Trong suốt năm ngày đó, hắn làm việc gì cũng gọi Tần Nguyên theo thói quen. Lúc nào hắn cũng nhìn thấy hình bóng của người kia ở bên cạnh mình.

Hắn bắt đầu cảm thấy không ổn.

Hắn cứ nghĩ mình đối với Tần Nguyên như ca ca quan tâm, lo lắng cho đệ đệ, nhưng sao lại đến mức ngày nhớ đêm nhung, ăn không ngon ngủ không yên như thế này. Cứ như thiếu nữ tương tư người yêu vậy.

Không đúng. Hắn còn chưa yêu bao giờ, làm sao mà biết được. Hắn chỉ từng nghe Viên Viên kể như thế, lúc con bé truyền thụ cho hắn kinh nghiệm yêu đương.

Nhưng điều quan trọng là hắn là trai thẳng, làm sao lại có cảm giác tương tư với một nam nhân khác được chứ? Chuyện này đúng là hoang đường. Hắn đối với Tần Nguyên có lẽ chỉ đơn giản là tình cảm yêu thương đệ đệ hơi quá chút mà thôi. Lâm Thành cứ tự nói với mình như thế.

***

Vừa nằm lên giường, Lâm Thành đã thấy buồn ngủ. Hôm nay hắn uống hơi nhiều rượu. Đều tại rượu mà Trần bá bá tặng ngon quá nên hắn không kìm được mà uống hơi quá chén. Hắn nhắm mắt từ từ chìm vào giấc ngủ.

“A Thành!”

Nghe giọng nói quen thuộc, Lâm Thành lập tức bừng tỉnh nhìn sang bên cạnh. Hắn nhìn thấy một nam nhân đang nằm bên cạnh mình, hơn nữa còn rất quen thuộc, quen thuộc đến mức hắn không dám tin vào mắt mình.

“A Nguyên! Là... A Nguyên thật sao?”

Tần Nguyên đang nằm bên cạnh hắn, nhìn có vẻ rất khoẻ mạnh, không giống như người đang bị thương nghiêm trọng chỉ cách đây mới mấy ngày. Y mỉm cười ngồi dậy tiến sát lại gần Lâm Thành, mỉm cười đáp:

“Là ta đây. Ta trở về thăm ngươi.”

“Sao ngươi quay trở lại nhanh vậy? Không phải ngươi bị thương nặng lắm sao? Vết thương của ngươi sao rồi? Cho ta xem!”

Lâm Thành nắm cổ áo Tần Nguyên định kéo ra thì bị Tần Nguyên nắm chặt lấy cổ tay giữ lại. Hắn nở nụ cười đầy thâm ý.

“A Thành, ngươi lúc nào cũng nói ta biến thái, ngươi xem hành động này của ngươi còn biến thái hơn cả ta.”

Nhận ra mình đang làm gì, Lâm Thành đỏ bừng mặt, nhưng hắn cũng không có ý định buông tay.

“Ngươi đừng ăn nói lung tung! Ta là muốn xem vết thương của ngươi thế nào. Nếu chưa khỏi hẳn mà đến tìm ta, ta sẽ ngay lập tức đá ngươi đi.”

Tần Nguyên đột ngột đè Lâm Thành xuống giường, nắm chặt hai tay hắn giữ hai bên đầu, không cho phản kháng. Lâm Thành sửng sốt kêu lên:

“Ngươi... Ngươi làm cái gì vậy? Mau bỏ ra!”

“A Thành, ta là đang chứng minh cho ngươi xem vết thương của ta không sao

cả. Nếu vẫn còn bị thương làm sao có thể làm được như vậy chứ? Đúng không?”

Lâm Thành chớp chớp mắt. Y nói có lý. Nếu Tần Nguyên vẫn đang bị thương nặng thì không thể đè hắn xuống thế này được. Nhưng tư thế của cả hai lúc này rất ái muội, nếu lỡ bị ai đó nhìn thấy rất dễ gây hiểu lầm. Hơn nữa, bản thân Lâm Thành cũng cảm thấy rất không thoải mái khi mặt Tần Nguyên sát gần mặt hắn thế này.

“Ta biết rồi. Ngươi mau đứng lên đi!”

“Không muốn.”

“Ngươi...”

Tần Nguyên ghé sát mặt xuống gần hơn, đến mức chóp mũi của cả hai chạm vào nhau. Tim của Lâm Thành đập thình thịch liên hồi, mặt cũng đỏ lên. Tần Nguyên hơi nghiêng đầu, mặt tiến sát lại gần hơn, cảm giác như hai đôi môi sắp chạm nhau.

Lâm Thành sửng sốt. Tần Nguyên... định hôn hắn sao?

Khoan đã! Thế này quá nhanh rồi!

“DỪNG LẠI!”

Lâm Thành kêu lớn ngồi bật dậy.

Hắn kinh ngạc mở tròn mắt. Xung quanh không có Tần Nguyên, không có chút dấu vết hay hơi ấm nào chứng tỏ y vừa mới ở bên cạnh hắn. Hắn nhận ra mình vừa mơ, một giấc mơ quá đỗi chân thực.

Lâm Thành thở mạnh, tay bóp chặt lồng ngực. Tim hắn vẫn đập mạnh quá. Hắn đúng là ngốc. Tần Nguyên bị thương nặng như thế, làm sao trong mấy ngày có thể bình phục mà xuất hiện ở đây được. Thường ngày hắn nghĩ về Tần Nguyên quá nhiều, ban đêm rốt cuộc lại mơ thấy y. Nhưng sao giấc mơ lại kì quái như vậy? Bỗng nhiên lại mơ thấy Tần Nguyên muốn hôn mình.

Cảm giác phía dưới đùi dính dính khó chịu, Lâm Thành ngạc nhiên kéo chăn ra nhìn. Cảnh tượng trước mắt làm hắn kinh hãi xém chút đã la lên nếu không kịp bịt chặt miệng. Lâm Thành trùm chăn che mặt lại, cảm thấy mình đúng là điên rồi. Hắn thế mà lại “bắn”, chỉ vì một giấc mơ ái muội với một nam nhân mà động tình. Hắn như thế này đúng là điên rồi.

“Mình phải làm sao đây? Thế mà lại có cái cảm giác đó với A Nguyên. Như thế này làm sao mình dám đối mặt với A Nguyên chứ? Hắn sẽ ghê tởm mình mất.”

Lâm Thành kéo chăn che kín người, không ngừng lẩm bẩm như thế. Hắn cảm thấy sợ hãi với bản thân, cảm thấy mình thật đáng hận. Hắn lẽ ra không nên có cảm giác này. Lần đầu tiên trong đời biết thế nào là thích một người, tại sao đối tượng mà hắn thích lại là nam nhân chứ? Hơn nữa còn là người mà hắn vô cùng trân trọng, là người mà hắn không nỡ đánh mất nhất ở thế giới này.

Phần tình cảm này ngay từ đầu đã là một sai lầm rồi.

------oOo------

Chương 22: Đối mặt với thái hậu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bẵng đi sau đó mấy ngày, Chung Văn cầm tờ khế đất từ trên tay Lâm Thành, nhìn y đầy do dự:. “Thiếu gia, thực sự muốn bán tiểu viện này đi sao?”

“Ta không ở nữa thì giữ lại làm gì, thà bán đi dùng tiền vào việc có ích hơn.”

Lâm Thành vừa nói vừa hí hoáy viết nốt mấy dòng cuối cùng rồi đưa tờ giấy hắn vừa viết xong cho Chung Văn, căn dặn:

“Sau khi ta đi ngươi cứ theo như những gì đã viết trong này mà chi tiêu số tiền cho hợp lý. Sau này ta trở về biết ngươi không làm đúng như lời căn dặn của ta thì ta chắc chắn sẽ khiến ngươi cả đời này phải hối hận.”

“Xin thiếu gia yên tâm. Thuộc hạ nhất định sẽ làm đúng như lời thiếu gia dặn.”

Lâm Thành gật đầu hài lòng. Hắn cũng tin tưởng Chung Văn sẽ không làm hắn thất vọng.

“Thuộc hạ có thể hỏi thiếu gia định đi đâu không? Bao giờ thì trở về?”

Lâm Thành bước ra ngoài cửa, nhìn một lượt căn nhà đã chứa đựng bao kỷ niệm của hắn từ lúc xuyên việt đến thế giới này, mỉm cười ngẩng đầu nhìn xa xăm. Đôi mắt hắn sáng long lanh ẩn chứa bên trong là niềm hi vọng và tự tin tràn đầy.

“Ta muốn đến kinh thành.”

Hắn muốn xác nhận lần nữa tình cảm của bản thân rồi mới và quyết định con đường đi của chính mình sau này.

...***...

Thái hậu của Đông Vân quốc là một người phụ nữ đa mưu túc trí hiếm có. Thượng Nguyên khi mới bốn tuổi đã mất mẹ. Bà khi đó là hoàng hậu, chỉ có một đứa con trai duy nhất là tam hoàng tử Thịnh Nam., còn Thượng Nguyên lúc ấy mới lên bốn đã thành côi nhi. Bởi vậy, thái hậu Bà đã nhận nuôi cậu Thượng Nguyên, cho cậu nhóc học văn, học võ và rất nhiều thứ khác. Đặc biệt là học võ, bà còn mời cả người trong giang hồ dạy võ cho Thượng Nguyên. Cho dù

người bên ngoài có nói ra nói vào về cách đối xử của bà, bà cũng chưa bao giờ xem nó vào mắt. Thượng Nguyên và Thịnh Nam từ ngày còn nhỏ đã thường xuyên ở chung với nhau, tình cảm thân thiết còn hơn cả anh em ruột thịt.

Cách đây sáu năm, tiên hoàng bị trúng độc, không thuốc nào có thể giải. Ông thường xuyên rơi vào tình trạng hôn mê kéo dài, không biết sẽ ra đi bất cứ lúc nào. Bảy vị hoàng tử của tiên hoàng bước vào cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị gay cấn và dữ dội suốt hai năm liền. Thượng Nguyên khi đó vừa tròn mười lăm tuổi, hoàng hậu đã yêu cầu hắn trở thành "cái bóng" và "thanh kiếm" của Thinh Nam, hỗ trợ Thịnh Nam đoạt hoàng vị. Vì ơn dưỡng dục cũng vì tình cảm huynh đệ với Thịnh Nam, hắn không do dự liền đồng ý.

Một cậu nhóc còn chưa đến tuổi thành niên, vốn hiền lành, ôn hòa, chỉ trong một thời gian ngắn trở thành một hung thần khiến ai nấy đều khiếp sợ. Trong đêm tối hắn cầm trên tay thanh kiếm dính đầy máu, lạnh lùng lấy đi tính mạng của biết bao nhiêu kẻ chống đối lại Thái huậ và Thịnh Namngười. Hắn ở sau lưng Thịnh Nam tiêu diệt tất cả những kẻ cản trở đến con đường lên hoàng vị của y.

Thịnh Nam không hề biết những chuyện này. Bình thường hắn vẫn cùng Thượng Nguyên bàn tính kế hoạch đối đầu các huynh đệ khác như thế nào. Tuy bình thường Thượng Nguyên ít nói nhưng vẫn luôn là một đệ đệ hiền lành, ngoan ngoãn. Chỉ sau khi chính mắt nhìn thấy Thượng Nguyên ra tay đâm chết đại hoàng tử khi huynh ấy định giết hắn, hắn mới sững sờ vỡ lẽ. Sau chuyện đó, Thịnh Nam cãi nhau với hoàng hậu một trận lớn. Cho đến tận sau này, dù trước mặt vẫn luôn tôn kính bà nhưng trong lòng vẫn luôn căm hận việc bà đã hủy hoại đi nhân cách của Thượng Nguyên.

Sau này, khi Thịnh Nam đăng cơ, hắn không cho phép Thượng Nguyên làm những chuyện như thế này nữa. Thịnh Nam thường xuyên kiếm cớ "đuổi" đệ đệ hắn ra ngoài cung, bắt đi ngao du bốn bể, cũng nhờ vậy mà y tình cờ quen biết Hoa Thiên Vũ, rồi không hiểu thế nào lại hình thành nên một Tần Thượng Nguyên vô sỉ, mặt dày, ham vui như bây giờ. Tuy rất phiền phức vì mỗi lần kêu đệ đệ trở về cung đều rất khó nhưng Thịnh Nam luôn cảm thấy vui vẻ, càng ra sức bảo hộ cho đệ đệ mình nhiều hơn.

Tần Thượng Nguyên lúc được đưa về cung đúng vào thời gian Thái hậu đến chùa cầu an nên mới không bị phát hiện. Hắn mới tĩnh dưỡng được ba hôm thì Thái hậu về tới. Ngay lập tức Thượng Nguyên bị triệu kiến. Trước khi đi hắn bôi thuốc tê, bảo bọc bản thân rất kỹ, còn nhờ cả hoàng huynh tới cứu viện khi cần thiết.

Lúc Thượng Nguyên đến tẩm cung của Thái hậu thì bắt gặp bà đang nói chuyện với một thiếu nữ trông chừng mười sáu, mười bảy tuổi, nhìn y phục có lẽ là vị

quận chúa nào đó. Thượng Nguyên nhớ hình như đã từng gặp qua người này một lần.

“Đến đúng lúc lắm. Vào đây!”

Thượng Nguyên bước vào thi lễ với thái hậu. Bà chỉ sang vị quận chúa kia, nói với hắn:

“Đây là Ninh Vân, con gái của Tả thừa tướng. Con đã gặp ở sinh thần của Nam nhi năm trước đó, còn nhớ không?”

Thượng Nguyên hờ hững gật nhẹ đầu chào như có lệ. Hắn đã nhớ ra đây là người mà mẫu hậu giới thiệu để hắn xem mắt lần đó.

“Tiểu nữ Ninh Vân bái kiến Thành vương gia!” Quận chúa cúi người hành lễ, gương mặt nàng ửng đỏ vì ngượng ngùng.

Thượng Nguyên thậm chí còn không liếc mắt nhìn qua, quay sang nói với thái hậu:

“Mẫu hậu cho gọi nhi thần có chuyện gì vậy?”

“Con bỏ ai gia đi lâu như thế, nay con trở về ai gia không thể gọi con đến nói chuyện sao?”

“Mẫu hậu, ý nhi thần không phải thế. Nhi thần biết mẫu hậu vừa trở về hẳn còn mệt mỏi nên muốn để cho người nghỉ ngơi. Ngày mai con và hoàng huynh sẽ đến sớm vấn an người.”

“Thôi khỏi. Hai huynh đệ các ngươi lúc nào cũng lấy cớ nhiều việc không thể đến thăm ai gia. Ai gia sắp buồn đến chết rồi. May mà có a đầu Ninh Vân thường vào cung trò chuyện với ai gia. Về tình và lý, con nên cảm ơn người ta một tiếng.”

“Không cần đâu ạ. Tiểu nữ làm vậy chỉ vì yêu quý thái hậu, muốn trò chuyện với thái hậu. Không cần phải cảm ơn đâu ạ.” Ninh Vận vội thanh minh.

“Mẫu hậu, là nàng ấy nói không cần cảm ơn.”

Ninh Vân kinh ngạc mở tròn mắt. Thái hậu nhíu mày, "bắn" ánh mắt đe doạ về phía Thượng Nguyên. Cái tính vô sỉ, tùy tiện của thằng nhóc này mãi vẫn không đổi. Ai lại đi nói chuyện với con gái người ta như thế bao giờ.

“Ninh Vân ở đây đã khá lâu rồi, con thay ta tiễn con bé về đi.”

“Vâng.”

Ninh Vân cúi chào thái hậu rồi vội chạy đến bên cạnh Tần Thượng Nguyên. Từ lần đầu gặp mặt tại sinh thần của hoàng thượng, nàng đã bị mê hoặc bởi vẻ soái khí, mỹ mạo, và cả tính cách lãnh đạm, bá đạo của Thành vương gia. Người đó, ngoại trừ hoàng thượng, thì dường như không mở lòng với bất kì một ai, lúc nào người cũng một bộ dáng lạnh lùng, không muốn tiếp xúc. Bây giờ ngài ấy cũng mang một bộ dáng y như vậy, nàng chỉ im lặng đi bên cạnh, không dám nói năng gì.

Nàng biết thái hậu có ý muốn tuyển nàng làm phi của Thành vương. Cho dù hiện giờ Thành vương không chú ý gì với nàng nhưng đợi đến khi nàng được gả vào vương phủ rồi, ngài ấy có muốn không chú ý cũng không được. Đến lúc đó nàng có thể vận dụng hết những gì mình có để làm tan chảy trái tim băng giá kia.

“Bản vương còn có việc, chỉ tiễn ngươi đến đây thôi.”

“A? ...Vâng.” Ninh Vân hơi sửng sốt. Ngài ấy đi cùng nàng còn chưa được nửa nén nhang.

Thượng Nguyên không nói gì nữa quay đầu bỏ đi, để lại ánh mắt vừa tiếc nuối vừa giận của vị quận chúa kia. Hắn nhanh chóng quay lại tẩm cung của thái hậu.

“Con đưa người ta về nhanh vậy sao?” Thái hậu ngạc nhiên hỏi.

“Biết sao được. Cô nương ấy không muốn con tiễn.”

Thái hậu liếc nhìn Thượng Nguyên, ánh mắt vẻ không tin tưởng. Bà thở dài lắc đầu.

“Con biết mình đã bao nhiêu tuổi rồi không? Bằng tuổi con người ta đã có con cái đầy nhà rồi. Con cứ đi ra ngoài suốt như thế, ta thay con tìm một cô nương phù hợp mà ai con cũng không chịu.”

“Mẫu hậu, chuyện chung thân đại sự của nhi thần, nhi thần muốn được tự mình làm chủ.”

“Nguyên nhi, ta nghĩ hình như còn đã quên mình vốn là gì rồi nhỉ?”

Thượng Nguyên nhíu mày không nói gì. Hai bàn tay dần siết chặt lại.

“Con là ‘“cái bóng”’ của Nam nhi. Mà ‘“cái bóng”’ thì không cần có tình cảm. Đừng quên con đã thề như thế nào với ta.”

“Nhi thần không quên. Mạng của nhi thần là của mẫu hậu và hoàng huynh ban cho. Nhi thần sẽ làm tất cả để bảo vệ hoàng huynh, cho dù có phải làm vấy bẩn đôi tay mình. Nhưng mẫu hậu, việc nhi thần muốn cưới người mà mình yêu cũng đâu ảnh hưởng đến việc nhi thần bảo vệ hoàng huynh.”

“Không ảnh hưởng? Con là đứa ngốc sao? Tuy Nam nhi giao cho con nhiều quyền lực nhưng nếu con không thiết lập những mối quan hệ thân thiết thì quyền lực còn giữ được nữa không? Không còn quyền lực con lấy tư cách gì đứng bên hoàng huynh của con, làm sao mà bảo vệ nó? Mà quan hệ thân thiết là được lập nên từ những cuộc liên hôn. Con đừng tưởng ta không biết con liên tục trốn ra ngoài là để tránh việc ta tứ hôn cho con. Lần này trở về rồi con đừng hòng chạy!”

Thượng Nguyên cắn môi, hắn muốn phản bác nhưng lại không biết phải nói thế nào. Hắn yêu Lâm Thành, cả đời này hắn đã nhận định sẽ chỉ cưới một mình Lâm Thành, làm sao có thể chấp nhận tứ hôn chứ. Nhưng hắn không thể phản bác, cũng không có tư cách để phản bác. Mẫu hậu là người đã cứu mạng hắn, có ơn dưỡng dục với hắn, hắn chưa bao giờ cãi lời người.

“Ai bảo đệ ấy không có tư cách?”

Tần Thịnh Nam đột ngột xuất hiện bên ngoài, lớn tiếng nói vọng vào.

“Chừng nào nhi thần còn tại vị, nhi thần sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào dám nói đệ ấy không đủ tư cách đứng cạnh nhi thần.”

Thái hậu trừng mắt nhìn hoàng đế. Thượng Nguyên trở nên như thế này cũng đều do đứa con ngỗ nghịch của bà luôn ở bên cạnh bảo hộ cho nó.

------oOo------

Chương 23: Đến kinh thành (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nam nhi đã tới sao không báo ai gia một tiếng?”

Thịnh Nam mặt tối sầm bước đến bên cạnh Thượng Nguyên, vỗ vai y như muốn nói mọi việc cứ giao lại cho mình.

“Nếu nhi thần không lẳng lặng tới làm sao biết mẫu hậu ở sau lưng nhi thần ép buộc Tiểu Nguyên chứ?”

“Ai gia ép buộc nó là vì ai? Tất cả cũng vì muốn tốt cho nó. Đệ đệ con hai mươi mấy tuổi vẫn không chịu lập thất, suốt ngày ở bên ngoài rong chơi. Con giao cho Nguyên nhi quyền lực lại để nó chơi bời lêu lổng như thế có biết người ở bên ngoài nói nó thế nào không?”

“Kẻ nào dám nói đệ ấy, trẫm lập tức tru di cả nhà kẻ đó!”

“Con...” Thái hậu tức muốn nghẹn họng.

“Mẫu hậu, tuy Tiểu Nguyên hay ở ngoài cung nhưng thực chất là thay nhi thần quan sát dân chúng, đâu phải chơi bời. Công việc của đệ ấy trong cung, đệ ấy đều làm rất tốt. Bọn chúng lấy tư cách gì chê bai đệ ấy? Chuyện hôn sự của đệ ấy, đệ ấy muốn tự quyết thì nhi thần cũng mong người hãy tôn trọng quyết định của đệ ấy.”

Thái hậu quyết không nhường nhịn, đứng dậy cùng tranh luận.

“Nam nhi, con đã quên mình là gì rồi à? Con đã quên mình ngồi trêи hoàng vị này như thế nào rồi à? Nếu không biết giữ vững nền tảng thì sau này ai sẽ phục con, ai sẽ theo con nữa đây? Con không thể cứ chiều chuộng Nguyên nhi như thế này được. Nó là ‘"cái bóng" của con, là ‘thanh kiếm’ của con. Kiếm nếu như không được mãi dũa thường xuyên thì sẽ không còn sắc nữa. Con xem con chiều nó ra cái dạng gì rồi?”

“Đó là đệ đệ của con!”

Thịnh Nam gào lớn với tất cả sự tức giận khiến thái hậu giật mình.

“Không phải ‘cái bóng’ hay ‘thanh kiếm’. Đệ ấy là đệ đệ của con. Tuổi thơ của

đệ ấy đã vì con mà bị hủy hoại còn chưa đủ sao? Con không cho phép bất cứ ai làm hại đệ ấy thêm nữa. Đệ ấy phải được sống vì bản thân mình."

Thái hậu bị sự cương quyết và giận dữ của hoàng đế làm cho giật mình. Tuy bà không cam tâm với cái lý luận ngu ngốc đó của hoàng nhi nhưng đứa con này của bà đang rất tức giận, nếu còn tiếp tục tranh luận không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Thấy tình hình căng thẳng, Thượng Nguyên vội đứng ra trấn an Thịnh Nam:

"Hoàng huynh, mẫu hậu đi xa về mệt mỏi, chúng ta nên để cho người nghỉ ngơi."

Đến lúc này ánh mắt của Thịnh Nam mới hoà hoãn trở lại. Hắn hướng thái hậu thi lễ:.

"Đã làm phiền mẫu hậu rồi. Bọn con xin phép lui."

Nói xong Thịnh Nam lập tức nắm tay Thượng Nguyên kéo đi. Thái hậu tức giận phất tay quay vào trong phòng, đóng cửa không muốn gặp ai nữa.

"Hoàng huynh, huynh việc gì phải nổi giận như vậy? Đệ không muốn vì mình mà huynh bất hòa với mẫu hậu."

Thịnh Nam thở dài, xoa đầu em trai. Chỉ khi ở bên cạnh người đệ đệ này hắn mới hoàn toàn thả lỏng, trở về là chính mình.

"Tiểu Nguyên, ta đã nói có chuyện gì thì cứ dựa vào ta, đừng chịu đựng một mình. Mặc kệ mẫu hậu nói gì, đệ cứ làm những gì mình muốn là được."

Thượng Nguyên cúi đầu, lòng đầy cảm kích. Năm xưa, mẹ của hắn vì bị gán cho tội mưu sát hoàng phi mà bị tống vào lãnh cũng rồi thắt cổ chết trong đó. Không ai muốn gần gũi với hắn ngoại trừ hoàng huynh. Khi mẫu hậu đón hắn về nuôi dưỡng, bà lúc nào cũng nghiêm khắc với hắn. Bà bắt hắn học rất nhiều; nhằm muốn hắn sau này theo hỗ trợ cho hoàng huynh. Hắn vì muốn được công nhận mà nỗ lực học tập. Hoàng huynh luôn động viên, giúp đỡ hắn, bảo vệ cho hắn. Hoàng huynh là người thân mà hắn xem trọng nhất, cho nên dù có phải là "cái bóng" của huynh ấy, có vì huynh ấy mà tay nhuốm đầy máu, hắn cũng không hối hận.

Cái ngày hoàng huynh nhìn thấy hắn ra tay giết đại hoàng tử, huynh ấy đã ôm hắn mà khóc. Hắn còn nhớ rất rõ từng lời huynh ấy nói hôm đó:

"Đệ nói mạng của đệ là của ta, vậy ta trao cái mạng này của ta cho đệ. Cả cuộc đời này của ta nợ đệ. Từ này về sau ta sẽ không để đệ phải chịu uất ức nào nữa. Nào Tần Thịnh Nam này sai lời, trời tru đất diệt!"

Thịnh Nam vẫn luôn giữ đúng lời hứa cho đến tận bây giờ. Hắn có thể bình an vui vẻ mà sống như thế này đều là vì có hoàng huynh ở sau lưng che chở.

...***...

Sau khi bán xong tiểu viện của mình, Lâm Thành cũng tạm biệt mọi người ở Thành Nghị mà rời đi. Hành trang của hắn rất đơn giản, chỉ có vài bộ quần áo, lương khô, và hầu bao của Tần Nguyên để lại.

Ngày mà Lâm Thành rời đi, người dân ra tiễn rất đông. Ai cũng muốn hắn ở lại nhưng hắn kiên quyết từ chối. Hắn nói mình phải đi tìm mục đích sống của đời mình.

Bởi vì vẫn đang trong quá trình trị liệu vết bớt trêи gương mặt nên Lâm Thành lúc nào cũng đeo một cái mặt nạ và cổ quàng một cái khăn mỏng. Dáng vẻ bí hiểm khiến ai nhìn thấy không khỏi tò mò.

Trong hầu bao mà Tần Nguyên đưa cho hắn chứa không ít bạc nên hắn không cầm thêm bạc theo. Nào ngờ đi một đoạn khá xa rồi hắn mới phát hiện ra trong tay nải có thêm một túi bạc nữa. Hắn đoán chừng là Chung Văn lén bỏ vào.

Đây không phải lần đầu Lâm Thành rời khỏi Thành Nghị nhưng là lần đầu hắn đi có một mình. Lần trước là đi cùng với Tần Nguyên. Hắn không khỏi bồi hồi nhớ lại lần đi dạo phiên chợ hôm đó. Nhớ đến lại đỏ mặt. Hắn liền dùng tâm thế tò mò nhìn cảnh vật xung quanh để xoá đi tâm trạng xấu hổ kia.

Hắn đi đến đâu cũng dừng lại quan sát, tò mò tìm hiểu, thấy món gì lạ cũng mua ăn. Một lần, hắn đang vừa đi vừa nhấm nháp kẹo hồ lô thì bắt gặp cảnh một đám thanh niên cao to lực lưỡng chặn đường một thư sinh có vẻ nhỏ người và hơi gầy.

"Tiểu tử, đi theo huynh! Thi cử để làm gì? Huynh thấy tiểu tử ngươi nhỏ người, lại xinh đẹp thế này, đi làm vợ cho người ta thì hợp lý hơn."

"Các ngươi tránh đường cho ta! Bỏ tay ra!"

Đang đi thì Lâm Thành nghe thấy có tiếng hét thất thanh, y đứng im lặng quan sát một chút. Một chàng trai dáng vẻ thư sinh có diện mạo rất đẹp, so với nữ tử thậm chí còn đẹp hơn, đang bị một đám nam nhân thô lỗ trêu ghẹo. Vị thư sinh

này trên vai đeo một cái tay nải lớn, ăn mặc bình dị nhưng vẫn không che giấu được vẻ non nớt sợ sệt trước bọn người hung hẵn kia. Lâm Thành hắn trông giống như con nai nhỏ lạc giữa bầy sói đói.

"Tên này đẹp như vậy bán đi làm kỹ nam chắc chắn được khối tiền."

"Bây giờ bán đi thì phí quá. Hay chúng ta hưởng chút đã rồi hẵng bán đi cũng không muộn?"

Bọn chúng bàn nhau như thế rồi cùng lôi tiểu thư sinh đó đi. Tiểu thư sinh không ngừng la lớn kêu cứu. Lâm Thành đã thăm dò xung quanh từ trước, nơi này rất vắng người, e rằng ngoài hắn ra không ai có thể cứu y. Lâm Thành không khỏi thở dài một hơi. Hắn không thích dính vào mấy chuyện kiểu này.

Ba kẻ đang đè tiểu thư sinh xuống, định giở trò thì bị đá ở đâu ném trúng. Chúng dừng lại, la lớn:

"Ai? Mau ra đây!"

"Ta đang ở đây."

Bọn chúng thấy một nam nhân đeo mặt nạ che kín mặt, trên tay cầm một thanh kiếm bằng gỗ.

"Ngươi là kẻ nào?"

"Là cha của bọn bây!"

Lâm Thành chỉ nói vậy rồi cầm thanh kiếm giả lao đến đập cho bọn chúng túi bụi. Hoảng hồn vì tưởng có cao thủ can thiệp, bọn chúng cắm đầu bỏ chạy.

"Đúng là nhát gan, mới tung chiêu có tí tẹo đã cụp đuôi bỏ chạy."

Lâm Thành khinh miệt đám tiểu nhân xong thì quay qua đỡ lấy tiểu công tử.

"Không sao chứ?" Lâm Thành vừa hỏi vừa phủi bụi trên người tiểu mỹ nhân.

"Không sao. Cảm ơn ân nhân đã cứu giúp."

"Đừng gọi ân nhân! Chẳng qua thấy chướng mắt thì ra tay thôi."

Lâm Thành lấy vải đen quấn chặt thanh kiếm gỗ rồi đeo chéo sau lưng. Người

ngoài nhìn vào cứ nghĩ hắn đang đeo kiếm thật. Đây là vũ khí mà Lâm Thành nhờ một thợ đẽo gỗ trong huyện làm giúp mình để mang đi phòng thân. Kiếp trước vì cuộc sống mưu sinh hắn cũng phải đi học lóm võ của người khác để tự bảo vệ bản thân, không ngờ bây giờ lại có cơ hội dùng đến.

"Sao huynh lại dùng kiếm gỗ?"

"Vì ta không biết dùng kiếm thật nên phải dùng kiếm gỗ chứ sao. Ngươi nên thấy may mắn vì chỉ gặp mấy kẻ gà mờ chứ gặp phải cao thủ thì ta cũng sẽ quay đầu bỏ chạy thôi."

Tiểu thư sinh bật cười, nói:

"Hôm nay đa tạ huynh đã cứu. Xin hỏi quý danh huynh đài là gì? Tại hạ tên Cố Y Tịnh, đang trên đường đến kinh thành dự thi."

Lâm Thành sửng sốt. Không ngờ lại gặp một trong hai nam chủ của bộ truyện trong tình cảnh này, ngay tại đây. Nhưng nhìn tình huống trước mặt hắn lại thấy vui mừng. Kế hoạch "bám đùi" Cố Y Tịnh của hắn có vẻ ngay từ đầu đã rất thuận lợi.

"Ta tên Lâm Thành. Ta cũng đang trên đường đến kinh thành, không bằng chúng ta đi chung nhé!"

------oOo------

Chương 24: Đến kinh thành (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kế hoạch ban đầu của Lâm Thành là sớm tìm ra Cố Y Tịnh và "bám đùi" hắn ta, nhân tiện tìm cách "tẩy trắng" bản thân. Bây giờ hắn "tẩy trắng" thành công rồi cũng là một bước khởi đầu rất thuận lợi, nhưng ở cái xã hội phong kiến có thể mất mạng bất cứ lúc nào, hắn cần một chỗ dựa vững chắc để bản thân có thể an ổn sống về sau này. Mà chỗ dựa vững chắc dễ kiếm nhất lúc này chính là Cố Y Tịnh, hắn nhất định phải lấy lòng y thật tốt.

Lâm Thành kéo Cố Y Tịnh vào một khách điếm, thuê một phòng ngủ, sau đó vẽ vài nét trên mặt Cố Y Tịnh che giấu đi một phần vẻ đẹp quá thu hút của y.

"Ngươi đó, hoàn toàn không ý thức được diện mạo của mình rất thu hút sao? Nếu hôm nay không gặp được ta thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Ta giúp ngươi trang điểm một chút, sau này hành tẩu cũng dễ dàng hơn."

Nhìn trên mặt mình xuất hiện thêm mấy vết tàn nhang, tuy có kém sắc đi một chút nhưng so với những người xung quanh thì không mấy khác biệt, Cố Y Tịnh rất hài lòng.

"Cảm ơn Thành đại ca! Không ngờ huynh có thể làm được như thế này."

Hơi bất ngờ khi Cố Y Tịnh gọi mình thân mật như vậy, Lâm Thành mỉm cười.

"Chỉ là một thủ thuật nhỏ để mưu sinh thôi, không tính là gì."

"Thành đại ca, chúng ta kết nghĩa huynh đệ được không?"

"Hả?"

"Từ lần đầu gặp huynh đệ đã xem huynh như người nhà rồi. Đệ ở đây không có người thân, huynh làm người thân của đệ được không?"

Lâm Thành đỡ trán. Tiểu bạch thỏ đáng yêu thế này bảo sao Thành vương gia bá đạo, lạnh lùng kia không bị tan chảy chứ. Hắn còn bị mềm lòng đây này.

"Được. Chúng ta kết nghĩa huynh đệ. Đệ đã gọi ta một tiếng Thành đại ca thì sau này nhất định phải nghe lời ta. Không được tùy tiện hành động, biết không?"

"Vâng."

Lâm Thành không kìm được giơ tay xoa đầu Cố Y Tịnh. Sự dễ thương của cậu nhóc này làm hắn nhớ đến Viên Viên. Hiện giờ không có con bé ở bên, hắn xem tiểu tử này như em trai, chăm sóc y như chăm sóc Viên Viên cũng tốt.

***

Trong Thành vương phủ có một căn hầm bí mật mà chỉ có Thành vương và một vài ảnh vệ thân tín biết được. Đây là nơi giam giữ cũng như hành hình những kẻ tử thù của Thành vương. Tần Thượng Nguyên đã bí mật xây dựng nơi này từ sau khi Thịnh Nam đăng cơ. Hắn biết hoàng huynh không thích hắn làm như vậy nhưng hắn đã từng thề rằng cả đời này sẽ là "cái bóng" của huynh ấy. Những kẻ mà huynh ấy không thể xử lý, hắn sẽ thay huynh ấy làm việc này.

Hôm nay, sau khi xử lý xong phần lớn công vụ trong thời gian hắn vắng mặt tại hoàng cung, Thượng Nguyên cùng Nhậm Vũ đi xuống tầng hầm. Cách đây mấy ngày, người của hắn bắt được một tên thích khách trong nhóm người tham gia ám sát hắn ở Thành Nghị. Từ lúc đưa về kẻ này luôn ngoan cố không khai dù đã bị nếm đủ loại nhục hình.

Lúc Thượng Nguyên xuống tầng hầm, kẻ đó đang bị giam trong thủy lao. Cả người thương tích đầy mình, không chỗ nào còn lành lặn, vậy mà tên này một câu cũng không hé răng. Thượng Nguyên không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Một người kiên định thế này lại là kẻ thù.

"Ta nhớ hình như ngươi có một thê tử xinh đẹp và một cô con gái năm tuổi nhỉ?"

Ánh mắt tên thích khách nãy giờ luôn trong tình trạng lờ đờ, không quan tâm đến bất cứ việc gì xảy ra xung quanh, vừa nghe một câu này đã lập tức thay đổi. Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tần Thượng Nguyên, ánh mắt lạnh lùng, đầy sát khí.

Thượng Nguyên kéo ghế ngồi xuống trước mặt hắn, gác chân lên bàn, phong thái vô cùng bất cần.

"Nhìn vẻ mặt kia của ngươi có vẻ ta đã đoán đúng?"

"Nếu ngươi dám đụng vào dù chỉ một sợi tóc của họ, ta có làm ma cũng không tha cho ngươi!"

“Câu này ta đã nghe cả trăm kẻ nói rồi nhưng rốt cuộc ta vẫn yên bình ngồi đây đấy thôi. Bây giờ ta chỉ nói ngắn gọn thôi. Nếu ngươi muốn thê tử và con gái nhỏ của ngươi được an toàn thì… ”

“Đê tiện! Bỉ ổi! Thành vương gia mà lại đi làm cái chuyện hạ đẳng này! Ngươi không xứng!”

“Nói thừa!”

Thượng Nguyên hất tay một cái, Nhậm Vũ ném một cái bọc vải màu đen xuống trước mặt kẻ kia. Từ bên trong văng ra một bàn tay nhỏ nhắn dính đầy máu.

"TA GIẾT NGƯƠI! TA LÀM MA CŨNG PHẢI LÔI NGƯƠI XUỐNG ĐỊA NGỤC!”

Tên thích khách kêu gào một cách tuyệt vọng, tay chân vung mạnh tìm cách thoát ra khỏi xiềng xích. Cổ tay hắn bị cứa chảy máu thành những vệt dài đỏ thẫm, nhưng xích sắt trêи tay hắn vẫn không hề suy chuyển.

Thượng Nguyên ngồi thong thả uống trà chờ cho đến khi hắn hét đến khản giọng, không còn sức để hét nữa mới thong thả nói:

“Đây chỉ mới là bàn tay thôi, nếu ngươi không cho bản vương một câu trả lời khiến bản vương hài lòng thì sau đó có thể sẽ thêm bàn chân hoặc thứ gì khác.”

Thượng Nguyên nghe thấy tiếng kẻ kia khóc rấm rứt. Y cúi đầu khóc hồi lâu rồi ngẩng lên cầu xin hắn:

“Xin Thành vương gia tha cho thê tử và con gái ta. Bọn họ không liên quan gì đến chuyện này cả. Chỉ cần ngài tha cho họ, ngài muốn gì ta cũng sẽ làm.”

“Nói chính sự!”

Tên đó hiểu rằng có gào khóc thêm nữa cũng vô dụng, cuối cùng cũng cúi đầu khai hết. Kẻ đã sai khiến y gây ra vụ ám sát đó là Tôn thượng thư, Tôn Lưu. Cách đây hai năm, Thượng Nguyên từng chém chết đệ đệ hắn ta vì tội tham ô tiền cứu trợ lũ lụt theo cách “tiền trảm hậu tấu”. Xem ra tên đó đã luôn ghi thù và tìm cơ hội để ra tay với hắn.

Thượng Nguyên cho thả vợ con của tên thích khách đó ra, cho họ đoàn tụ gia đình, còn cho người trị thương cho y. Lúc nhìn thấy bàn tay con gái mình hoàn toàn lành lặn, không chút thương tổn, y kinh ngạc hỏi thê tử:

“Thành vương gia có làm gì nàng và con không?”

“Ngoài việc bắt trói thiếp và con lại thì ngài ấy không làm gì khác cả.”

Nghe những lời này hắn xúc động không thôi. Mặc kệ thương tích đầy mình, hắn bò đến trước mặt Tần Thượng Nguyên dập đầu liên tục.

“Tạ ơn vương gia đã tha mạng cho cả nhà tiểu nhân. Tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp vương gia.”

“Trâu ngựa gì đó ta không thiếu. Về dưỡng thương đi rồi đưa thê tử đến nơi khác mà sinh sống. Đừng bao giờ quay trở lại nơi này nữa!”

“Vương gia, xin vương gia cho tiểu nhân ở lại. Mạng của tiểu nhân xin giao cho vương gia, cho ngài tùy ý sử dụng. Tiểu nhân Lôi Vệ từ nay thề tuyệt đối trung thành với ngài.”

Thượng Nguyên nhìn Lôi Vệ một chốc, môi khẽ nhếch vẽ lên một nụ cười. Hắn phất tay,

“Được rồi. Chuyện đó nói sau đi. Dẫn người đi trị thương!”

Sau khi an bài xong cho Lôi Vệ và gia đình y, Thượng Nguyên quay sang dặn dò Nhậm Vũ vài điều. Hắn muốn chuẩn bị một “đại lễ” lớn tặng cho vị Tôn thượng thư kia. Kẻ dám đụng đến người của hắn, hắn tuyệt đối sẽ bắt kẻ đó phải trả giá gấp trăm gấp ngàn lần.

Ngày hôm sau, phủ thượng thư độtđôt nhiên bốc cháy trong đêm. Kẻ gian nhân cơ hội đột nhập khố phòng lấy cắp không ít đồ vật giá trị. Một ngày sau đó, quý công tử độc tôn của Tôn Lưu bị bắt gặp gian díu với một vị phu nhân của một phú hộ trong thành, bị người ta cắt mất “của quý”. Sau đó nữa, hàng loạt cửa tiệm của Tôn Lưu mở ra đồng loạt bị niêm phong vì bị nghi ngờ có chứa hàng cấm. Tôn Lưu gào khóc trêu triều đường cầu xin hoàng thượng làm chủ cho mình. Rốt cuộc lại bị Tần Thịnh Nam ném vào mặt một loạt đơn tố cáo tội trạng của hắn suốt mấy năm trời.

Cuối cùng Tôn Lưu bị kết án chung thân, cả nhà bị lưu đày mười năm. Phủ thượng thư của hắn ta bị niêm phong, đem đi sung công.

“Đệ ra tay nhanh và quyết liệt thật đấy. Lão Tôn Lưu đó có thù oán gì với đệ vậy?” Thịnh Nam ngồi đánh cờ với đệ đệ, không nhịn được bèn hỏi.

“Đúng vậy. Ai bảo hắn dám đụng vào người của đệ. Nhưng không phải hoàng huynh cũng muốn diệt lão ta sao? Đệ đã giúp huynh thúc tiến việc này nhanh hơn một chút rồi đó.”

“Đúng là ta có ý diệt trừ lão ta lâu rồi nhưng đệ cũng biết tại sao ta chưa ra tay mà. Vị trí của lão ta nhất thời chưa tìm được người thay thế.”

“Hoàng huynh của đệ vốn rất giỏi mà. Đệ biết huynh đã nhắm tới một người rồi nhưng chưa tìm được cơ hội để cất nhắc thôi. Thời cơ tốt thế này huynh còn chờ gì nữa?”

Thịnh Nam bật cười hạ xuống một quân đen dồn Thượng Nguyên vào thế bí.

“Đệ rất biết cách gây chuyện rồi bắt ta dọn dẹp đấy.”

“Huynh sẵn lòng dọn thì đệ cũng không ngại làm đâu.”

Hai người họ nhìn nhau rồi cười phá lên.

* Lời tác giả: Tui viết ra mà tui còn thấy sợ hai huynh đệ nhà này.

------oOo------

Chương 25: Đến kinh thành (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc đọc tiểu thuyết, Lâm Thành đã biết trước là Cố Y Tịnh rất yếu ớt nhưng hắn không ngờ là y lại yếu ớt như vậy. Hai người bọn họ cùng trên đường đi đến kinh thành mới đi được một ngày thì trời đổ mưa tầm tã suốt mấy canh giờ. Hắn đã cẩn thận che mưa cho Cố Y Tịnh, còn tìm được quán trọ để nghỉ tạm trước khi mưa nặng hạt, vậy mà Cố Y Tịnh vẫn bị cảm, đêm đến liền sốt cao. Cũng may Lâm Thành có kinh nghiệm chăm em gái từ nhỏ, hắn túc trực bên giường chăm sóc cho y cả một đêm. Đến sáng hôm sau thì y hạ sốt, nhưng vẫn phải ở lại nghỉ dưỡng thêm hai ngày.

Họ tiếp tục đi được hai ngày nữa thì Cố Y Tịnh bị trời nắng nóng làm cho say nắng ngất đi. Vậy là cả hai tiếp tục dừng chân nghỉ lại trong khách điếm một ngày. Cố Y Tịnh cũng biết bản thân mình gây nhiều phiền phức cho Lâm Thành nên rất áy náy. Hắn nằm trên giường, luôn miệng nói xin lỗi với Lâm Thành, nói y không cần quan tâm đến hắn mà hãy tiếp tục đi tiếp. Lâm Thành cốc nhẹ đầu hắn một cái, mắng:

“Tiểu tử ngốc, đệ đã gọi ta một tiếng đại ca, sao ta có thể bỏ mặc đệ được chứ?”

“Nhưng mà đệ... đệ không muốn làm phiền đại ca lo lắng cho đệ nữa.”

“Nếu biết đang làm phiền ta thì cố gắng nhanh khoẻ đi rồi tiếp tục lên đường. Sau đó mỗi ngày đại ca sẽ dạy cho đệ ‘tập thể dục’ để nâng cao sức khỏe bản thân."

“"Tập thể dục”? Cố Y Tịnh ngơ ngác hỏi lại: “Đó là gì vậy ạ? Một dụng cụ nào đó sao?”

“Không. Đó là một loạt động tác liên tiếp nhau giúp cho đệ linh hoạt hơn, các bộ phận của cơ thể sẽ khỏe hơn, sức chịu đựng cũng sẽ cao hơn.”

Cố Y Tịnh hai mắt long lanh, tỏ ra vô cùng hào hứng.

“Có thứ tuyệt vời như vậy cơ à? Đệ sống bao nhiêu năm rồi mới nghe thấy thứ này lần đầu đấy.”

Lâm Thành ho nhẹ. Vẻ mặt ngạc nhiên của nam chủ quá sức dễ thương.

"Ta cũng mới nói cho đệ là người đầu tiên đấy. Nghỉ ngơi cho tốt đi rồi ta dạy cho."

"Vâng, đại ca."

Sau khi sức khỏe Cố Y Tịnh tốt hơn, mỗi sáng Lâm Thành đều gọi y dậy sớm dạy cho các bài thể dục đơn giản. Tập xong ngày đầu tiên Cố Y Tịnh bị đau nhức toàn thân nhưng Lâm Thành vẫn bắt hắn phải luyện tập thường xuyên, không cho nghỉ ngày nào, nếu đi không được thì hắn cõng. Sau vài ngày thì Cố Y Tịnh không còn đau nhức nữa, cơ thể cũng khoẻ hơn, đi được đường dài hơn. Dù vậy thi thoảng Cố Y Tịnh vẫn đổ bệnh, nhưng tình trạng nhẹ và nhanh khỏi hơn.

Lâm Thành từ trước giờ vẫn luôn tuân thủ liệu trình chữa trị của Hoa Thiên Vũ đưa cho mình, chưa từng trễ nải một ngày. Hắn nhớ mấy ngày đầu sử dụng, vết bớt đều sưng đỏ rất đau đớn. Khi ấy đều có Tần Nguyên ở bên cạnh an ủi hắn, thậm chí còn xuống bếp tự tay nấu cháo cho hắn. Sau khi Tần Nguyên rời đi, chỉ còn hắn thui thủi một mình chịu đựng cơn đau đớn. Mỗi lúc như vậy hắn lại càng nhớ Tần Nguyên nhiều hơn. Đó cũng là lý do mà hắn quyết tâm bán nhà để đi kinh thành tìm y.

Những ngày sau đó thì Lâm Thành không còn đau nữa. Hiện tại đã qua hai tháng, vết bớt trên mặt hắn đã mờ đi rất nhiều. Hôm nay là lần sử dụng thuốc cuối cùng. Lúc Lâm Thành tháo mặt nạ vẫn luôn băng kín ra, nhìn vào gương thì vô cùng sửng sốt. Vết bớt của hắn mới hôm qua còn mờ mờ, đến hôm nay đã biến mất hoàn toàn không một chút dấu vết. Nhưng khiến hắn kinh ngạc nhất chính là gương mặt này...

"Woa! Mỹ nhân a!"

Lâm Thành giật mình khi nghe giọng của Cố Y Tịnh. Không biết y đứng bên cạnh mình từ lúc nào. Y nhìn hắn với ánh mắt vô cùng kinh ngạc và ngưỡng mộ.

"Thành đại ca, huynh đẹp thật đó! Vậy mà huynh suốt ngày đeo mặt nạ, còn nói là mình có vết bớt xấu lắm. Đệ có thấy vết bớt nào đâu, chỉ thấy mỹ nhân."

Lâm Thành đỏ mặt cốc đầu Cố Y Tịnh một cái. Ai lại đi khen nam nhân đẹp bao giờ, nhưng y nói cũng không sai. Đến hắn cũng bất ngờ. Hắn đã đoán được sau khi nguyên chủ phục hồi lại diện mạo ban đầu chắc hẳn sẽ rất tuấn mỹ, nhưng không nghĩ lại đến mức này. Từ "tuấn mỹ" không đủ để diễn tả hết vẻ đẹp này, mà phải giống như Cố Y Tịnh nói: mỹ nhân.

Nếu như Cố Y Tịnh mang vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng, ngây thơ giống một tiểu bạch thỏ, thì vẻ đẹp của hắn sắc sảo và trưởng thành hơn, thậm chí có phần không chân thực, giống... giống như bước ra từ trong tranh.

Tần Nguyên mà nhìn thấy hắn thế này không biết sẽ có biểu cảm gì. Hắn lắc đầu. Chẳng hiểu sao lại nhớ người ta rồi.

“Đúng là trước kia trên mặt ta có một vết bớt lớn rất đáng sợ, nhưng sau khi chăm chỉ bôi dược hàng ngày thì khỏi rồi. Đây nè, ta không nói dối.” Lâm Thành đưa một hộp mỡ đã hết ra trước mặt Cố Y Tịnh.

“Ra là vậy. Nhưng mà huynh sau khi khỏi rồi thì đẹp thật đó. Đệ nhìn còn thấy thích.”

“Được rồi, A Tịnh. Ngậm miệng của đệ lại đi, còn nói thêm mấy câu nữa là ta cho đệ nhịn ăn luôn đó.”

Cố Y Tịnh ngay lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng. Lâm Thành thở dài một hơi. Nếu để lộ khuôn mặt này ra ngoài chắc chắn sẽ gặp không ít phiền phức. Vì vậy hắn ngồi lại trang điểm cho mặt mình xấu đi một chút.

Cố Y Tịnh tuy có vẻ ngây thơ và khá ngốc nhưng tư chất lại rất thông minh, hiểu biết rộng. Hắn vốn là người hiện đại xuyên về quá khứ nên rất nhiều thứ hắn còn mơ hồ. Những lễ hội, nghi thức truyền thống hay cả những vật dụng cổ xưa, những thứ đồ kì lạ hắn chưa từng thấy qua đều là Cố Y Tịnh ở một bên giải thích cặn kẽ cho hắn. Ban đêm Cố Y Tịnh thường hay chong đèn đọc sách đến tận khuya, Lâm Thành cho dù buồn ngủ cũng ráng mở mắt ngồi bên cạnh chong đèn, mài mực cho y.

“Thành đại ca, huynh ngủ trước đi. Không cần đợi đệ!”

“Không sao. Đệ chưa ngủ, huynh sao mà ngủ được. Cứ yên tâm mà học tiếp đi!” Lâm Thành ngoài mặt thì cười nhưng trong tâm đã muốn méo xệch, chỉ cầu mong Cố Y Tịnh đi ngủ nhanh một chút. Còn ngồi thêm chút nữa chắc hắn ngủ gục mất.

Chợt thấy có vật màu đen chạy qua, Lâm Thành vừa nhìn thấy đã sợ điếng hồn. Cố Y Tịnh đang đọc sách nhìn thấy sắc mặt trắng bệch như ma của y cũng bị dọa sợ, xém nữa thì hét lên.

“Thành đại ca, huynh… huynh làm sao thế?”

Lâm Thành sợ đến không mở miệng được, tay chỉ vào vật màu đen vẫn đang bò

dưới đất. Cố Y Tịnh nhìn theo, khi nhận ra thứ đó là gì hắn cảm thấy có chút không tin được.

“Thành đại ca, huynh… không phải huynh… sợ gián đấy chứ?”

“... Đuổi... Đuổi nó...” Lâm Thành cố gắng lắm mới rặn ra nổi mấy chữ, mắt nhắm chặt không dám nhìn thêm.

Cố Y Tịnh không nói nữa, ngay lập tức đứng dậy cầm giày đập một phát chết tươi con gián rồi ném nó ra ngoài cửa sổ.

Lâm Thành vẫn nhắm chặt mắt không dám mở ra cho đến khi nghe tiếng gọi:.

“A Thành!”

Hắn kinh ngạc, trái tim như bị hẫng một nhịp. Tần Nguyên đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, trêu chọc hắn.

“Có con gián mà cũng sợ đến vậy. Ngươi đáng yêu thật đấy!”

Hắn không tin nổi vào mắt mình. Hắn dụi mắt nhìn lại lần nữa.

“Thành đại ca, huynh không sao chứ? Đệ vứt nó đi rồi.”

Không có Tần Nguyên, chỉ có Cố Y Tịnh đang đứng trước mặt. Lâm Thành biết là mình lại tưởng tượng rồi. Tim hắn không kìm được mà nhói lên. Hắn lại nhớ Tần Nguyên rồi.

“Đại ca, huynh sao vậy?”

“Ta không sao. Ta nghĩ có lẽ mình mệt rồi. Ta ngủ trước đây.”

“Vâng. Huynh ngủ trước đi.”

Cố Y Tịnh ngạc nhiên nhìn theo. Vừa nãy bắt gặp ánh mắt của huynh nhìn mình rất lạ, Cố Y Tình có cảm giác Lâm Thành nhìn nhầm y thành ai đó, một người dường như rất thân thiết.

...***...

“A Nguyên!”

Tần Thượng Nguyên đang ngồi đọc báo cáo thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi quen thuộc nên quay đầu lại. Nhưng ngoài Nhậm Vũ vẫn luôn ở bên chong đèn cho mình thì không thấy ai khác cả. Từ lúc về cung Thượng Nguyên vẫn hay gặp tình trạng như vậy, không hiểu sao lại thường nghe thấy tiếng Lâm Thành gọi tên mình. Chắc hẳn là do hắn quá nhớ y.

Tần Thượng Nguyên vẫn thường xuyên cho người đến huyện Thành Nghị thăm dò tin tức của Lâm Thành. Hắn biết chuyện Lâm Thành bán nhà để đến kinh thành nên cho người men theo đoạn đường từ Thành Nghị đến kinh thành tìm người, nhưng không hiểu sao lại tìm mãi không thấy. Thượng Nguyên rất sốt ruột, muốn ra khỏi cung đích thân đi tìm nhưng công vụ không cho phép. Hắn đã rời cung quá lâu nên công vụ của hắn dồn lại rất nhiều, hơn nữa còn bị thái hậu canh chừng nghiêm ngặt, hắn có mọc cánh cũng không bay đi được.

“Chủ tử, người mệt rồi, nên nghỉ sớm đi!”

“Không sao. Nếu ta phải sớm hoàn thành xong hết việc thì mới có thể đi tìm A Thành được. Để hắn một mình bôn ba ở ngoài, ta không yên tâm nổi.”

“Chủ tử, thuộc hạ biết người lo lắng nhưng người làm việc liên tục như vậy sẽ kiệt sức mất. Nếu Lâm Thành biết được người như vậy thì cũng sẽ không vui đâu, ngược lại còn lo lắng đấy. Chắc chủ tử cũng không muốn như thế phải không?”

Thượng Nguyên đá xéo nhìn Nhậm Vũ. Bình thường tên này mồm nhanh miệng mười, không ngờ hôm nay lại nói được lời dễ nghe như vậy. Nhưng là, nếu hắn không làm việc liên tục thì sẽ lại nhớ nhung Lâm Thành đến điên mất.

“A Thành, sao ngươi đi mãi chưa tới nơi chứ?”

* Lời tác giả: A Thành đừng sợ. Mama con đây cũng sợ gián lắm.

------oOo------

Chương 26: Đến kinh thành (4)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành lôi Cố Y Tịnh chạy thục mạng vào một nhà dân gần đó rồi nhấn y vào trong đống rơm, còn mình chạy ra chuồng ngựa. Vừa mới nhìn thấy người lạ, một người phụ nữ có lẽ là chủ nhân ngôi nhà này sợ hãi định hét lên nhưng đã bị Lâm Thành bịt chặt miệng rồi dúi vào tay người này một túi tiền. Hắn nói nhỏ:

"Giúp ta thì chỗ bạc này sẽ là của ngươi."

Cầm chiếc túi thấy khá nặng, người phụ nữ ngay lập tức gật đầu, kéo hắn vào trong nhà trốn trong tủ quần áo. Hắn vừa kịp trốn xong thì một toán người chạy đến.

"Mụ kia, có thấy hai nam nhân xinh đẹp chạy qua đây không?"

"Ta mới từ trong nhà đi ra không kịp thấy gì cả. Các người chạy sang bên kia xem thử." Người phụ nữ vừa nói vừa chỉ tay về phía cánh rừng phía trước.

Bọn chúng không nghi ngờ vội vàng đuổi theo. Lâm Thành thở phào một hơi, đến đỡ Cố Y Tịnh từ trong đống rơm chui ra. Nhìn Cố Y Tịnh cả đầu toàn rơm bù xù như tổ chim khiến Lâm Thành không khỏi bật cười. Cố Y Tịnh không để ý chỉ lo lắng hỏi:

"Bọn chúng đi hết rồi chứ?"

"Đi hết rồi. Mau che mặt lại rồi chúng ta đi tiếp thôi."

Đến lúc này người phụ nữ mới có cơ hội nhìn rõ hai người mà mình vừa cứu. Đó là hai nam nhân diện mạo rất đẹp, đẹp hơn rất nhiều so với vô số nữ tử mà vị tỷ tỷ này từng thấy. Thảo nào mà đám thuộc hạ của Hồng Trang chủ lại muốn bắt về như thế. Dù là nữ nhân mà khi nhìn họ cũng không nhịn được mà đỏ mặt.

Lâm Thành chào tạm biệt người phụ nữ kia rồi kéo Cố Y Tịnh chạy theo hướng ngược lại. Bọn họ đi mua cho mỗi người một cái mũ trùm kín mặt, rồi thuê một chiếc xe ngựa thẳng tiến đến kinh thành.

"Thành đại ca, huynh đưa gần hết lộ phí của chúng ta cho người ta rồi. Sau này chúng ta sống thế nào?"

“Đệ còn biết đường mà hỏi câu này đấy. Là lỗi của ai mà chúng ta đến nông nỗi này hả?”

“Đệ xin lỗi. Đều là do đệ quá ham vui.” Cố Y Tịnh cúi mặt.

Lâm Thành rất muốn nổi giận nhưng nhìn gương mặt tiểu bạch thỏ ủy khuất kia khiến hắn giận không nổi. Hắn xua tay.

“Được rồi, cho rồi thì thôi. Ta vẫn còn ít tiền, muốn kiếm thêm bạc đại ca vẫn có cách. Còn mấy dặm nữa là đến kinh thành rồi, đệ ngoan ngoãn ngồi im cho ta!”

“Vâng.”

Lâm Thành thở dài một hơi. Đang yên đang lành tự nhiên bị dính vào chuyện này. Khởi đầu mọi sự cũng do Cố Y Tịnh ham vui gián tiếp gây nên.

Trêи đường đi, hai người họ tình cờ gặp một hội đối ẩm thơ. Khoảng mười người xếp thành vòng tròn chơi trò nối thơ, ai nối chậm sẽ phải chịu phạt một ly rượu. Cố Y Tịnh hào hứng tham gia ngay.

Ba vòng đầu tiên Cố Y Tịnh đối đáp rất nhanh, nhưng đến vòng thứ tư hơi chậm chút dù câu nối của y vẫn rất hay, thế là bị phạt uống rượu. Lâm Thành cứ nghĩ Cố Y Tịnh hào hứng tham gia trò chơi nối chữ phạt rượu này thì hẳn phải uống rượu tốt lắm, không dè y mới uống có một chén nhỏ đã chuếnh choáng. Mấy vòng sau đó y đều đối đáp chậm hẳn, Lâm Thành phải nhảy vào uống thay y.

Một khi đã tham gia thì không thể dừng nửa chừng, nếu như thua mà phải dừng lại thì người thua buộc phải uống phạt mười chén rượu. Lâm Thành tửu lượng tuy đã tốt hơn trước, nhưng đối với hắn mười chén rượu vẫn là cực hạn rồi.

Hai người ngà ngà say kéo nhau đến dòng suối gần đó rửa mặt cho tỉnh rượu,. Lâm Thành thậm chí còn móc họng để ói hết rượu ra. Cả hai người cứ vậy ngủ gục bên bờ suối, đến lúc tỉnh lại thì đã thấy mình bị một đám nam nhân lạ mặt vây xung quanh.

Hắn và Cố Y Tịnh vì đã rửa trôi hết chì vẽ trêи mặt mà diện mạo nghiêng nước nghiêng thành bị lộ ra, vô tình va phải cặp mắt háo nam sắc của lão già Hồng trang chủ gì đó vừa đi qua. Hắn đang định bắt người về thì hai người Lâm Thành tỉnh dậy.

“Này, mấy người định làm gì?” Lâm Thành lấy kiếm gỗ ra thủ thế.

Hồng trang chủ nhìn như một lão già ngoại ngũ tuần nhìn hai người bọn họ bằng ánh mắt thèm muốn không khác gì sắc lang.

“Hai mỹ nhân, theo ta về nhà. Ta nhất định sẽ cho các ngươi hưởng thụ vinh quang phú quý!”

“Lão biến thái, cút đi cho ta!” Cố Y Tịnh nấp sau lưng Lâm Thành, la lên. Mắt không ngừng dáo dác nhìn quanh tìm xem ai có thể giúp mình không.

“Không cần nhìn đâu. Nơi này không một ai dám đối đầu với Hồng Kính ta. Nào, hai mỹ nhân, đừng chống cự nữa. Theo ta về đi!”

Lâm Thành ghé tai Cố Y Tịnh nói nhỏ: “Lát nữa ta bảo chạy thì đệ chạy trước đi. Ta sẽ đuổi theo sau.”

“Không được. Đệ làm sao có thể bỏ huynh lại?!”

“Không được cãi! Hoặc là ta với đệ đều có thể thoát, hoặc cả hai đều bị bắt lại. Đệ phải tin tưởng ta chứ.”

Nghe Lâm Thành nói vậy Cố Y Tịnh ngay lập tức bình tĩnh lại, gật đầu chấp nhận. Lâm Thành cầm kiếm gỗ thủ thế trước mặt. Vài tên xông vào định bắt người thì bị Lâm Thành ném một nắm cát vào mắt.

“Chạy!” Lâm Thành hô lên.

Cố Y Tịnh lập tức bỏ chạy thật nhanh. Lâm Thành cùng lúc lao lên chọc kiếm gỗ vào bụng lão Hồng Kính khiến cả đám bọn chúng nháo nhào lên, rồi cả hai nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy. Bọn họ chạy nhanh vào một nhà dân mới ra kết cục như hiện tại.

Giờ nghĩ lại sự việc Lâm Thành cảm thấy rất buồn cười. Lâu lắm rồi hắn mới chạy trốn một cách liều mạng như thế., Cố Y Tịnh ngồi bên cạnh thấy vậy cũng bật cười.

Mặt đẹp quá cũng rất phiền.

***

Bọn họ đặt chân đến kinh thành vào sáng ngày hôm sau. Cổng thành rất lớn, Lâm Thành ngửa cổ đến mỏi nhừ mới có thể nhìn hết bao quát được nó. Lâm Thành đã từng được chứng kiến quang cảnh này qua một bức hoạ cổ vô cùng

nổi tiếng là “Thanh minh thượng hà đồ” của Trương Trạch Đoan, nhưng phiên bản đời thực này còn nguy nga hơn nhiều.

Bên trong thành người và xe ngựa qua lại vô cùng nhộn nhịp, hàng quán tấp nập, không khí vô cùng ồn ào. Công trình kiến trúc vô cùng hoành tráng, xa hoa gấp mấy lần huyện Thành Nghị khiến hắn nhìn đâu cũng thấy choáng ngợp. Quang cảnh sầm uất của kinh thành không thể dùng từ mà miêu tả hết được.

“Hoá ra đây là kinh thành sao? Tuyệt quá!”

Lâm Thành còn đang ngây ngốc trước sự hoành tráng của nó, vì câu nói này của Cố Y Tịnh mà tỉnh ra. Hắn cầm quạt gõ nhẹ lên đầu Cố Y Tịnh.

“Đệ khép cái mồm lại. Người ta đang nhìn kìa!”

Cố Y Tịnh xấu hổ ngậm chặt miệng. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt suy tư của Lâm Thành, hắn không nhịn được bèn hỏi:

“Đại ca đang lo lắng chuyện gì vậy?”

“Ta đã từng nói với đệ, ta đến kinh thành là để tìm người. Ngoài cái tên của huynh ấy ra thì ta không biết gì khác nữa. Kinh thành rộng lớn thế này ta không biết phải tìm huynh ấy thế nào.”

“Không phải chứ?” Cố Y Tịnh kinh ngạc, “Ngoài cái tên ra huynh không biết gì cả sao? Huynh nói với đệ đến kinh thành tìm người, đệ còn tưởng huynh đã có thông tin rồi?!”

Lâm Thành lắc đầu. Bản thân hắn rất rõ tìm một người nào đó ở chốn kinh thành phồn hoa này mà chỉ biết mỗi cái tên thì không khác gì “mò kim đáy bể”. Nhưng hắn vẫn quyết định đi bởi hắn không muốn mỗi ngày phải sống trong sự nhớ nhung khôn nguôi, không biết khi nào người kia mới trở lại thăm hắn.

“Được rồi, tới đâu hay tới đó. Không phải đệ lên kinh dự thi sao? Ta giúp đệ kiếm tiền và tìm chỗ ở trước đã rồi tính tiếp.”

“Vâng. Vậy chúng ta tìm chỗ ở trước.”

Hai người đi dọc phố tìm kiếm không lâu thì Lâm Thành nhìn thấy một quán trọ khá nhỏ nhưng sạch sẽ liền chạy vào hỏi thăm. Cố Y Tịnh vốn cũng định chạy vào theo thì chợt nhìn thấy một quầy hàng bán màn thầu ở bên kia đường. Đang sẵn đói bụng hắn liền chạy qua, không để ý có con ngựa đang phi nhanh tới.

“Mau tránh ra!”

Tiếng người ngồi trên ngựa hô lớn, Cố Y Tịnh vừa kịp nhìn thấy con ngựa thì nó đã chồm lên định nhảy qua mình. Cố Y Tịnh kinh hãi đứng như trời trồng.

Ngựa chạy nhanh qua va phải người hắn làm hắn ngã sấp sang một bên.

“Có sao không?” Nam nhân trên ngựa vội vàng nhảy xuống, hỏi.

Cố Y Tịnh bị xây xát khắp mình, định đứng dậy thì chân bị đau, ngã phịch lại xuống đất. Người kia vén quần của hắn lên nhìn thì phát hiện đầu gối bị chảy máu.

Cố Y Tịnh nhìn tên nam nhân vừa phi ngựa tông vào mình ghét bỏ đẩy y ra. Hắn muốn đứng dậy nhưng đau quá không cử động được. Người nam nhân kia nhíu mày nhìn cái chân bị thương của hắn rồi đột ngột tiến tới bế hắn lên như bế công chúa. Cố Y Tịnh ngượng chín mặt kêu lên:

“Ngươi làm gì thế? Bỏ ra!”

Ngươi kia làm như không nghe thấy, đem hắn đặt lên yên ngựa còn mình nhảy lên ngồi phía sau, rồi cứ vậy phi ngựa chạy đi, mặc cho hắn la ầm lên.

“Thả ta xuống! Ngươi làm cái gì đấy hả? Thành đại ca, cứu đệ với!”

* T/g: Tạm biệt A Tịnh! Không ai đến cứu con đâu.

------oOo------

Chương 27: A Tịnh bị bắt cóc?

Nguồn: [EbookTruyen.VN]

"Này, ngươi là ai hả? Giữa thanh thiên bạch nhật mà đi bắt cóc người như vậy hả? Có còn vương pháp hay không? Ngươi um …"

Cố Y Tịnh đang kêu la không ngừng thì bị nhét cho một quả táo vào miệng.

"Im lặng! Ồn quá!"

Miệng ngậm táo khiến Cố Y Tính có muốn la cũng la không nổi, miệng chỉ thoát ra được tiếng kêu "ưm ưm" nghe rất buồn cười. Hắn đành ôm một bụng tức ngồi im, không ngừng bắn ánh mắt hình viên đạn về phía "tên bắt cóc" kia.

"Tên bắt cóc" phi ngựa đến một y quán thì dừng lại, bế Cố Y Tịnh từ trêи ngựa xuống đi thẳng vào trong y quán. Y lớn tiếng gọi người bên trong:

"Mau xem chân cho y!"

Đại phu vội vàng chạy ra, người đó liền đặt Cố Y Tịnh nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, rồi cẩn thận vén ống quần của hắn lên rất nhẹ nhàng như sợ sẽ động đến vết thương của hắn.

Cố Y Tịnh rất bất ngờ. Con người bá đạo chỉ mới nãy lạnh lùng ôm hắn đi, còn bịt miệng hắn lại giờ sao lại có thể hành động dịu dàng đến như thế.

"Có thể nói được rồi đó." Người đó lấy quả táo trong miệng của Cố Y Tịnh ra.

Vốn hắn còn đang cảm kϊƈɦ trước sự dịu dàng của y, một hành động này của y thành công xóa sạch toàn bộ thiện cảm của Cố Y Tịnh. Hắn tức giận mắng người:

"Có ai cư xử với người bị thương như thế không hả? Á, đau quá!" Cố Y Tịnh kêu lên khi đại phu chạm vào vết thương của hắn.

"Vết thương không sâu đâu, công tử đừng lo lắng! Để ta rửa vết thương cho công tử."

Đại phu đứng dậy sai người chuẩn bị nước sạch và băng gạc. Cố Y Tịnh nhìn theo không khỏi cảm thấy lo lắng và hồi hộp. Rửa vết thương hẳn là rất đau.

Đột nhiên một bàn tay đưa ra trước mặt hắn.

“Làm cái gì vậy?”

“Đau thì cắn ta.”

Cố Y Tịnh ghét bỏ hất tay y ra. Hắn đâu có yếu đuối đến thế.

Người làm mang nước sạch và băng tới, đại phu bắt đầu rửa vết thương. Trong suốt quá trình đại phu làm việc, Cố Y Tịnh rõ ràng rất đau nhưng vẫn cắn môi chịu đựng, không kêu lên một tiếng. Đi cùng với Lâm Thành gần một tháng, hắn đã chứng kiến Lâm Thành vất vả chăm sóc và bảo bọc hắn như thế nào nên rất ngưỡng mộ và luôn nỗ lực cố gắng để có thể mạnh mẽ được như Lâm Thành. Vết thương nhỏ này có là gì so với những vất vả mà huynh ấy đã trải qua, nếu hắn còn không nhịn được thì còn mặt mũi nào gặp huynh ấy.

Vị công tử kia vẫn luôn ở một bên quan sát Cố Y Tịnh. Nét mặt đau đớn nhưng vẫn cố chịu đựng của Cố Y Tịnh in sâu vào trong mắt hắn khiến hắn áy náy không yên. Dù gì cũng là vì hắn mà y mới bị thương.

“Băng bó xong rồi. Công tử chỉ cần tránh để vết thương dính nước là được. Để ta kê đơn thuốc cho công tử, hai ngày sau công tử quay lại đây thay băng.”

“Không cần đâu, đại ca của tại hạ có băng và thuốc đầy đủ, tại hạ tự làm ở nhà cũng được, không cần làm phiền đến đại phu. ”

Sau khi nhận đơn thuốc, Cố Y Tịnh định đứng dậy thì người kia đã lại bế hắn lên, cũng lại là bế kiểu công chúa, khiến hắn ngượng chín mặt.

“Thả xuống! Ta tự đi được.”

“Đừng ồn! Động đến vết thương bây giờ.”

Cố Y Tịnh hậm hực im lặng để người đó bế hắn lên yên ngựa. Cho dù có khó chịu về cái kiểu ăn nói lạnh lùng, khó nghe của tên kia đi chăng nữa hắn cũng biết rõ là y đang giúp hắn. Chỉ là... không thể nói năng thân thiện một chút được sao?

Người này nếu nhìn kỹ thì cũng khá là tuấn tú (dĩ nhiên không thể so được với đại ca của hắn, đại ca hắn là đẹp nhất rồi.), thân hình cao lớn, bờ vai dài rộng, bước đi dài và vững chãi. Trên mí mắt hắn có một vết sẹo cũ nhưng không hề khiến gương mặt đó xấu đi, ngược lại còn tăng thêm phần gai góc, dạn dĩ. Một

người khí chất bất phàm như thế này có lẽ không phải nhân vật tầm thường.

“Ngươi tên gì?”

Cố Y Tịnh do dự hồi lâu mới cất tiếng hỏi. Nhưng câu trả lời nhận được lại khiến hắn tức đến nghẹn họng.

“Bèo nước gặp nhau thôi, không cần nhớ tên làm gì.”

“Ngươi... Ngươi không thể nói năng dịu dàng chút được sao? Ta là do ngươi nên mới bị thương đó.”

Y hơi sững lại. Gương mặt lạnh lùng bỗng chốc trở nên lúng túng và áy náy.

“Xin lỗi. Ta không cố ý. Ngươi muốn ta đền bù bao nhiêu tiền ta cũng sẽ trả.”

Cố Y Tịnh khá hài lòng khi nhìn thấy vẻ áy náy của y, lắc đầu nói:

“Ta không cần tiền của ngươi. Ngươi tự mình đưa ta đi trị thương là đủ biết ngươi hối lỗi rồi. Về sau đi đường nhớ quan sát cẩn thận chút là được.”

“Ừ.”

Nhìn tên nam nhân vốn lạnh lùng, bá đạo bị mình nói đến bộ dạng lúng túng thế kia Cố Y Tịnh đột nhiên lại cảm thấy áy náy, cứ cảm giác như mình mới là người đang bắt nạt y vậy. Rõ ràng là y làm hắn bị thương kia mà.

Người kia đưa hắn đi bốc thuốc rồi đưa hắn về chỗ cũ, nơi mà y tông vào hắn, rồi nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng bế hắn đặt xuống đất. Vừa lúc này thì Lâm Thành từ đâu chạy tới, bộ dạng lo lắng vô cùng. Nhìn dáng vẻ hớt hải và thấm đẫm mồ hôi của Lâm Thành có thể thấy huynh ấy đã chạy khắp nơi tìm mình, Cố Y Tịnh không khỏi cảm thấy áy náy.

“A Tịnh, đệ đi đâu vậy? Ta tìm đệ khắp nơi.”

“Đệ...”

Cố Y Tịnh còn đang suy nghĩ nên trả lời thế nào thì vị công tử kia đã nói:

“Là ta sơ suất làm công tử đây bị thương. Ta đưa hắn đi chữa trị.”

“Vị này là...?”

“Tại hạ họ Giang. Sự việc hôm nay là lỗi của ta. Tiền thuốc men bao nhiêu ta sẽ

chi trả hết.”

Lâm Thành cúi nhìn cái chân cà nhắc của Cố Y Tịnh, lại nhìn sắc mặt hồng hồng của y, không biết suy nghĩ gì mà chợt mỉm cười.

“Không sao,. Giang công tử đã đưa đệ đệ của ta đi trị thương rồi mà. Sự việc cũng không nghiêm trọng, công tử cũng đừng áy náy nữa.”

Cố Y Tịnh liếc xéo vị họ Giang kia, vẻ mặt rất không vui. Y hỏi tên thì làm ra vẻ lạnh lùng không thèm trả lời, trong khi đại ca vừa hỏi đã đáp ngay mình họ Giang rồi, chả biết y có hắn có ý đồ gì. Càng nghĩ Cố Y Tịnh càng cảm thấy tên này rất đáng ghét.

“Nhà hai vị ở đâu? Tại hạ có thể đưa về.”

“Không cần phiền đến công tử đâu. Nhà trọ ta đã thuê xong rồi. Ở ngay đây này.” Lâm Thành vừa nói vừa chỉ quán trọ Duyệt Lai ở ngay phía sau lưng bọn họ.

“Tại hạ đã biết. Vậy tại hạ có việc đi trước, lúc khác sẽ quay lại.”

“Giang công tử khách sáo rồi. Tạm biệt.”

Giang công tử leo lên ngựa, trước khi đi vẫn còn nhìn Cố Y Tịnh đầy áy náy khiến y còn phải ngượng ngùng phất tay “đuổi” đi cho lẹ. Đợi đến khi Giang công tử đi khuất, Lâm Thành mới mỉm cười quay qua hỏi Cố Y Tịnh:

“Người ta đã đi rồi. Đệ còn nhìn cái gì?”

Cố Y Tịnh đang mãi nhìn theo vị công tử họ Giang kia, nghe Lâm Thành hỏi mà giật mình.

“Đâu có! Đệ... Đệ là thấy tên này rất đáng ghét, tốt nhất không nên gặp nữa.”

“Sao đệ lại nói như thế? Tuy rằng y làm đệ bị thương nhưng cũng đã đưa đệ đi chữa trị đàng hoàng, sau đó cũng đưa đệ về rất cẩn thận. Đây là một người rất tử tế đấy.”

“Huynh có biết hắn nói năng với đệ rất thô lỗ không? Từ đầu đến cuối chẳng có lấy một câu tử tế. Đệ hỏi tên hắn không chịu nói, thế mà huynh vừa hỏi hắn đã nói hắn họ Giang rồi.”

Lâm Thành không khỏi bật cười. Lần đầu tiên thấy Cố Y Tịnh bức xúc đến như vậy, nhưng tiểu bạch thỏ này ngoài cứng trong mềm, rõ ràng là rất có cảm tình với người kia. Theo hắn quan sát người kia không tệ, chỉ tiếc là y họ Giang chứ không phải họ Tần. Ban đầu hắn còn hi vọng là Thành vương Tần Thượng Nguyên xuất hiện kia, vậy thì hắn khỏi phải mất công đi tìm.

Theo như trong tiểu thuyết, Cố Y Tịnh và Tần Thượng Nguyên gặp nhau sau khi Cố Y Tịnh chạy thoát khỏi Thành Nghị. Nhưng hiện tại Chung công tử là hắn đã thay đổi tình tiết, không đợi Cố Y Tịnh xuất hiện mà đã rời khỏi Thành Nghị rồi tình cờ gặp Cố Y Tịnh ở bên ngoài, bỏ mất cơ hội gặp gỡ nam chủ Tần Thượng Nguyên. Bây giờ đến kinh thành rồi cũng không biết Cố Y Tịnh có cơ hội nào gặp được nam nhân định mệnh của mình không.

Hắn ngẫm lại thì thấy Tần Nguyên và Tần Thượng Nguyên tên cũng gần giống nhau, thân phận của Tần Nguyên cũng không tầm thường, không biết là y có quan hệ họ hàng gì với Tần Thượng Nguyên hay không. Nếu may mắn hắn có thể nhờ y giúp Cố Y Tịnh gặp mặt Thành vương gia một lần cũng đủ rồi. Theo như trong nguyên tác thì hai nam chủ yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì họ là định mệnh của nhau. Vậy thì trước mắt hắn cứ tìm được Tần Nguyên đã rồi sau đó tính tiếp.

“Được rồi. Ta dìu đệ vào trong nghỉ ngơi. Mai chúng ta còn có việc phải làm.”

“Việc gì cơ ạ?”

“Ta có cách tìm được người ta cần tìm rồi.”

Ngày trước, Tần Nguyên đã từ “A Thành” mà tìm đến hắn, vậy thì lần này hắn sẽ dùng “A Thành” để tìm y.

* T/g: A Thành, cố lên! Các con sắp gặp lại nhau rồi.

------oOo------

Chương 28: Có là vương tôn công tử cũng phải xếp hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thi thoảng để giảm áp lực triều chính Thịnh Nam hay rủ đệ đệ Thượng Nguyên đến khu huấn luyện bí mật của ảnh vệ để so tài với nhau. Hai người bọn họ nếu nói về năng lực chiến đấu thì cả Đông Vân quốc này ngoại trừ Tiêu đại tướng quân và Thống lĩnh cấm vệ quân hoàng cung thì không ai đọ được với bọn họ. Tất cả các kỹ thuật chiến đấu từ cưỡi ngựa, bắn cung, đấu thương, đấu kiếm,... hai người đều gần như ngang ngửa nhau. Những lúc cả hai cùng đến khu huấn luyện thi đấu tất cả các ảnh vệ đều vô cùng phấn khích bởi khi đó khoảng cách giữa họ và chủ nhân của mình kéo gần thêm rất nhiều.

Hôm nay hơi khác biệt một chút, ngoài hai người họ ra, Thịnh Nam còn lôi thêm một người tới nữa, chính là vị Thống lĩnh cẩm y vệ sau một thời gian nghỉ phép đã quay lại hoàng cung.

“Sao ngươi quay lại sớm thế? Ta nhớ hình như ngươi còn chưa hết thời gian nghỉ phép.”

“Vi thần cảm tạ Thành vương gia đã quan tâm. Thần nghỉ phép ở nhà lâu quá cảm thấy không quen nên quay lại làm việc sớm một chút.”

“Vậy nên trẫm luôn nói Giang Thanh Bình ngươi nên sớm thành thân đi. Có thê tử rồi thì ngươi sẽ không còn cảm thấy chán mỗi lần nghỉ phép nữa đâu, ngược lại sẽ luôn mong kì nghỉ phép của mình sao không kéo dài mãi.”

“Bệ hạ chê cười rồi. Người thô kệch như thần ai sẽ chịu gả chứ?”

“Giang Thống lĩnh quá khiêm tốn rồi. Bản vương thấy có rất nhiều tiểu thư con các đại thần trong triều ta để ý đến ngươi a.”

Giang Thanh Bình nhìn hai người kia một bộ dáng muốn trêu chọc hắn, hắn vội cúi đầu chắp tay thưa:

“Bệ hạ, Thành vương gia, hôm nay vi thần hơi mệt, không thể bồi hai người được. Vi thần xin phép cáo lui!”

Ngay lập tức Thịnh Nam và Thượng Nguyên chạy tới, hai người hai bên níu

Giang Thanh Bình lại.

“Bọn ta đùa thôi mà. Thiếu mất Giang Thống lĩnh còn gì vui nữa. Nào, ngươi qua đây bồi trẫm và Tiểu Nguyên đi.”

Vậy là Giang Thanh Bình cứ như vậy bị hai người kia kéo đi chọn ngựa. Nhìn cách nói chuyện giữa họ có thể thấy quan hệ khá thân thiết. Trong triều đình không có quá nhều người biết về mối quan hệ giữa ba người này. Không nói đến Thịnh Nam và Thượng Nguyên là huynh đệ thân thiết, Giang Thanh Bình từ nhỏ đã sống trong cung, cùng học tập với các hoàng tử và vương tôn công tử khác. Tuổi tác của hắn so với hai huynh đệ Thịnh Nam không chênh lệch mấy. Ngày còn nhỏ sau một vài chuyện xảy ra, ba người này hay chơi với nhau nhưng sau khi Giang Thanh Bình theo cha ra ngoài cung huấn luyện thì không còn liên lạc với hai người kia nữa.

Giang Thanh Bình có thể nói là một thiên tài hiếm có của Đông Vân quốc. Hắn từ năm mười sáu tuổi đã thông thạo từ cưỡi ngựa, bắn cung, đến sử dụng nhuần nhuyễn các loại vũ khí kiếm, thương, đao,… Hắn trở thành Thống lĩnh cấm vệ quân khi chỉ vừa tròn hai mươi tuổi, là người trẻ tuổi nhất từ trước đến giờ ở Đông Vân quốc đảm nhận chức vụ này. Lúc Thịnh Nam cất nhắc Giang Thanh Bình làm Thống lĩnh cấm vệ quân đã vấp phải sự phản đối của rất nhiều đại thần trong triều, kể cả Thái hậu. Nhưng Giang Thanh Bình bằng tài năng của chính mình đã chứng tỏ cho tất cả mọi người thấy lựa chọn của hoàng đế Tần Thịnh Nam là chính xác.

Gần như sau lần đó, mối quan hệ của ba người Giang Thanh Bình, Thượng Nguyên và Thịnh Nam trở nên thân thiết giống như ngày còn nhỏ, nhưng bình thường họ sẽ không để lộ mối quan hệ này ra bên ngoài để tránh gây phiền phức và cũng để tạo thuận lợi cho việc tiến hành những hoạt động bí mật.

***

Lâm Thành thảo luận với một chủ quán ăn gần chỗ hắn ở trọ, cho hắn thuê lại với giá rẻ. Quán ăn này khá ế khách nên chủ quán đang muốn đổi sang loại hình kinh doanh khác, nghe Lâm Thành có ý định đó không do dự liền đồng ý.

Lần này hắn không trang điểm cho mình và Cố Y Tịnh nữa, ngược lại hắn muốn dùng nhan sắc trời cho này của hai bọn họ để dụ khách đến quán. Hắn bày một cái bàn ở gần cửa ra vào, nơi mà bất kì ai nhìn vào cũng có thể dễ dàng nhìn thấy vị trí ngồi của Cố Y Tịnh. Còn hắn ở bên cạnh đưa lên bàn y hết món này đến món khác để y thưởng thức. Cố Y Tịnh không giỏi ăn nói như Tần Nguyên, nhưng nhìn vẻ mặt của y khi ăn, bao nhiêu suy nghĩ đã viết hết lên mặt rồi.

Người đi đường thấy tên quán "A Thành" rất lạ, nhưng lại có hai mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên đang ngồi ăn ngon lành trong quán không khỏi cảm thấy háo hức và tò mò. Bọn họ bước vào được hai mỹ nhân nhiệt tình mời ăn thử các món ăn mà nghe cả tên và cách chế biến đều lạ lẫm, nhưng khi ăn vào mùi vị ngon và hấp dẫn thấm đến cổ họng. Vậy là mọi người lũ lượt kéo nhau vào gọi món.

"A Thành" chỉ mất nửa ngày để kéo khách đến đông nghịt.

Quận chúa Ninh Vân đi xe ngựa vào cung muốn thăm Thái hậu thì vô tình nhìn thấy cảnh tượng cả trăm người đứng xếp hàng trước một quán ăn nhỏ tên nghe rất đơn giản "A Thành", thì không khỏi ngạc nhiên, quay qua hỏi thị nữ của mình:

"Ta nhớ chỗ này là một quán ăn khác đúng không? Cái quán 'A Thành' kia ở đâu ra vậy?"

"Tiểu thư, quán ăn này là mới thuê lại. Không hiểu thế nào lại đông khách như vậy."

"Tiểu thư, nô tì nghe người ta nói chủ quán là hai nam nhân xinh đẹp lắm, còn đẹp hơn nữ nhân rất nhiều nữa."

Ninh Vân khinh bỉ lắc đầu, "Dùng nhan sắc câu dẫn khách thì khác gì hành vi đê hèn chứ. Giả tạo!"

"Không hẳn đâu, tiểu thư. Nô tì nghe nói chủ quán bên đó nấu ăn ngon lắm. Chính vì vậy mới kéo khách đến đông như thế."

"Vậy sao? Vậy mua một món đến ta ăn thử."

Tì nữ vâng lệnh chạy đi mua. Ninh Vân ngồi trong kiệu quan sát một lúc, không khỏi ngạc nhiên. Những người đang đứng xếp hàng kia trên tay đều cầm theo mấy cái đĩa, sau đó người nào người nấy đi ra hí hửng với chiếc đĩa đầy ắp đồ ăn. Có kiểu bán hàng như này, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tì nữ cầm bạc đi thẳng vào bên trong quán gọi đồ ăn mang về. Khi được yêu cầu phải xếp hàng, tì nữ kia tức giận lớn tiếng:

"Các ngươi có biết chủ nhân của ta là ai không mà bắt ta phải xếp hàng hả? Chủ nhân nhà ta thân phận tôn quý hạ mình đến quán ăn nhỏ của các ngươi đã là phúc ba đời nhà các ngươi rồi!"

Lâm Thành lúc đó đang trong bếp, đi ra ném bạc vào mặt cô ả, kiên quyết nói:

“Xin lỗi! Cho dù có là vương tôn công tử đến đây cũng phải xếp hàng như mọi người. Nếu chủ nhân của ngươi thân phận cao quý như thế thì quán ăn nhỏ này của ta tiếp đón không nổi. Không muốn ăn thì mời đi cho! Đừng làm phiền bọn ta làm việc!”

“Ngươi...” Ả tì nữ giận tím mặt, chỉ vào Lâm Thành đe doạ: “Ngươi dám ăn nói với chủ nhân ta như thế, có tin chủ nhân ta cho người tới dở quán của ngươi không?!”

Lâm Thành không chút lo sợ, bình tĩnh đáp trả: “Về nói với chủ nhân nhà ngươi, đừng có hở tí là lại đem thân phận cao quý ra nói chuyện. Ý quyền thế bức ép người khác thì chỉ càng khiến bản thân bị xem thường mà thôi.”

Người dân xung quanh cũng nhao nhao lên mắng ả kia ỷ thế hiếp người, đòi đuổi cô ả.

“Ngươi... Ngươi cứ đợi đấy!” Ả tì nữ tức giận bỏ đi.

Cố Y Tịnh ngồi bên cạnh hỗ trợ giao thức ăn, nhìn Lâm Thành càng thêm ngưỡng mộ.

...***...

Lần đầu tiên trong đời các thị vệ hoàng cung nhìn thấy vị thống lĩnh luôn luôn lạnh lùng và nghiêm túc của bọn họ lộ ra vẻ bồn chồn và lo lắng như thế. Tuy ngài ấy luôn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng cái vẻ đứng ngồi không yên đó không thể che mắt được bọn họ.

“Này, ngươi qua đây chút!” Giang Thanh Bình gọi một thị vệ tới, đưa cho hắn một cái túi nhỏ và nói nhỏ: “Ngươi đến quán trọ Duyệt Lai trong thành, tìm một người bị thương ở chân trái tên là A Tịnh, giúp ta đưa cho y thứ này. Y có hỏi cũng không được khai tên ta ra nghe chưa?”

Thị vệ nhìn cái túi nhỏ trên tay, hai mắt đột nhiên sáng bừng, nhìn Giang Thanh Bình lém lỉnh hỏi:

“Thống lĩnh, vậy ra người bồn chồn nãy giờ là vì lo lắng cho vị cô nương này à? Nếu lo lắng như vậy đại nhân vẫn là nên tự mình đi thì hơn.”

“Ta mà đi được thì còn tìm ngươi làm gì? Đi nhanh cho ta!” Vừa nói y vừa vung chân đá thị vệ kia.

“Vâng. Thuộc hạ đi ngay. Đại nhân đừng đánh nữa!”

Bỗng có một bóng người chạy vụt qua khiến Giang Thanh Bình chú ý. Tuy bóng người lướt qua rất nhanh nhưng hắn vẫn kịp nhận ra người đó là ai, cho nên hắn rất ngạc nhiên. Có chuyện gì mà Thành vương gia lại chạy vội như vậy?

Tần Thượng Nguyên chạy rất nhanh đến mức không nhận ra hoàng huynh của hắn đang đứng gần đấy. Đến khi Thịnh Nam cất tiếng gọi mới vội đáp:

“Hoàng huynh, đệ đang vội lắm! Khi nào quay về đệ sẽ nói chuyện với huynh.”

Thịnh Nam lòng đầy nghi ngờ. Người có thể khiến đệ đệ mấy hôm nay vẫn luôn u sầu đột nhiên trở nên phấn chấn như vậy có khả năng là liên quan đến người tên “A Thành” kia nhỉ? Hắn ra hiệu với ảnh vệ đứng phía sau.

“Ảnh Sát, ngươi đi theo hoàng đệ.”

“Vâng.”

Thịnh Nam nhìn theo Thượng Nguyên không khỏi cảm thấy hứng thú. Nếu đệ đệ càng muốn giấu hắn càng phải tìm ra cho bằng được.

T/g: A Nguyên, chờ lâu như vậy cuối cùng cũng gặp được rồi.

------oOo------

Chương 29: Tâm tư hỗn loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ninh Vân nghe tì nữ kể lại thì vô cùng tức giận. Cả đời nàng chưa từng bị người khác xem thường như thế, không chỉ vậy còn là một đám dân đen. Những kẻ không có tôn ti trật tự như thế đáng phải nhận hình phạt nghiêm khắc. Nàng phất tay cho người đánh xe ngựa đến trước cửa quán "A Thành". Ngay sau đó mấy tên thuộc hạ xông vào phá nát mọi thứ bên trong quán. Khách nhân sợ hãi chạy toán loạn hết cả.

Lâm Thành kéo Cố Y Tịnh đứng phía sau mình. Hắn không chạy cũng không chống lại, nhíu mày nhìn nữ nhân đang chầm chậm bước từ trên xe ngựa xuống rồi đi vào quán.

Nhìn vẻ mặt không chút sợ hãi của vị chủ quán tuấn mỹ đứng trước mặt, Ninh Vân không khỏi ngạc nhiên. Bị người khác phá nát kế sinh nhai mà vẫn có thể bình tĩnh đến như vậy. Nàng bước đến gần y, quan sát một hồi. Người này và cả người đang đứng phía sau y quả thực rất đẹp, đến nàng còn phải ghen tị.

"Vị tiểu thư này không đến ăn mà đến phá sao?"

"Ngươi là chủ quán? Hẳn không phải là người ở đây, thảo nào mà lại ngu ngốc như thế, không hợp với vẻ ngoài xinh đẹp của ngươi."

"Vậy thì tiểu thư đây bề ngoài xinh đẹp như hoa như ngọc nên rất hợp với hình tượng ỷ thế hiếp người, không tuân vương pháp rồi."

"Ngươi..."

Ninh Vân tức giận. Tên dân đen ở đâu mà dám đến ăn nói với nàng ngang ngược như thế? Nàng vung tay định tát cho Lâm Thành một cái nhưng bị tay hắn cản lại, còn hướng nàng nói mỉa: "Sao? Nói không lại thì đánh người à? Bên ngoài đang có nhiều người dân đang vây xem lắm đấy. Đánh tiếp đi rồi tiện thể báo tên tuổi luôn cho người người đều biết quý danh của tiểu thư xinh đẹp nhà ai mà nết na thế?"

"Tên khốn!" Ninh Vân muốn rút tay mà rút không ra, nổi giận lôi đình hét lên: "Còn đứng đấy làm gì? Giết hắn cho ta!"

"Kẻ nào dám giết người ở đây?!"

Giọng nói vừa vang lên, mấy tên lính đứng chắn trước cửa quán bị đá cho té văng qua một bên. Nhậm Vũ từ bên ngoài đi vào, lạnh lùng đến trước mặt Ninh Vân thi lễ.

Ninh Vân nhìn thấy Nhậm Vũ thì không khỏi run sợ. Lẽ nào Thành vương gia đang ở bên ngoài ư? Nàng tùy tiện giết người ở bên ngoài thế này nếu Thành vương biết có phải sẽ ghét bỏ nàng không?

“Quận chúa, ham vui như vậy đủ rồi, nên trở về thì hơn.”

Ninh Vân đứng chết trân. Nàng biết rõ lời nói này của Nhậm Vũ có ý nghĩa gì. Thành vương gia chắc chắn đã nhìn thấy chuyện vừa rồi, đã ghét bỏ nàng rồi. Nàng đau khổ ôm mặt khóc bỏ đi. Đám thuộc hạ cũng vội vàng đuổi theo.

Lâm Thành và Cố Y Tịnh nhìn một màn này không hiểu là có chuyện gì. Vị quận chúa kia trông có vẻ rất sợ Nhậm Vũ. Hắn vội chạy tới chỗ Nhậm Vũ định hỏi thì nghe tiếng gọi:

“A Thành!”

Trái tim hắn như bị hẫng một nhịp. Suốt hai tháng qua hắn đã nhớ mong giọng nói này, nhớ tiếng gọi thân thương này biết bao nhiêu lần. Con người hắn vẫn luôn nhớ mong hàng đêm đang từ từ đến đứng trước mặt hắn. Bao nhiêu lời muốn nói mà hắn tưởng tượng khi gặp mặt, vậy mà giờ phút này lại không thể thốt ra được từ nào. Hắn muốn lao vào lòng Tần Nguyên, muốn được y ôm giống như trước kia, nhưng lý trí không cho phép hắn làm như thế. Mang một tình cảm không nên có với người mà hắn coi trọng nhất, nếu hành động theo cảm tính sợ rằng sẽ đánh mất luôn y.

Nhậm Vũ túm lấy Cố Y Tịnh vốn định kéo ra ngoài thì phát hiện chân y bị thương, thế là lập tức vác người ra ngoài luôn, sau đó đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn lại Thượng Nguyên và Lâm Thành đứng nhìn nhau như thế.

Tần Thượng Nguyên ngay từ lúc nhìn thấy Lâm Thành đã muốn lập tức ôm lấy y, tận hưởng mùi cơ thể quen thuộc, nhưng lại sợ mình đường đột quá sẽ làm y sợ, cho là mình biến thái. Hắn muốn nói hắn nhớ y vô cùng lại sợ y nghĩ ngợi lung tung. Rốt cuộc cứ đứng nhìn y như thế với cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Mãi một lúc sau hắn mới lên tiếng hỏi:

“A Thành, vết bớt của ngươi khỏi rồi?”

Lâm Thành hơi bất ngờ vì câu đầu tiên y hỏi hắn lại là như thế.

“Ừm. Có phải... kì cục lắm không?”

“Không kì cục. Rất đẹp. Ta chưa từng thấy ai đẹp như ngươi.”

“Im đi! Cái miệng vô sỉ của ngươi mãi không thay đổi. Ai lại đi khen nam nhân đẹp chứ?” Lâm Thành đỏ mặt, mắng.

“Ta là nói thật mà. Nói thật mà ngươi cũng mắng ta.”

Đột nhiên cả hai nhìn nhau rồi im lặng, sau đó cùng lúc phì cười. Vừa nãy dường như bọn họ đã quay về như trước kia, lúc mà cả hai vẫn còn chí choé với nhau ở Thành Nghị, nhờ vậy mà không khí giữa bọn họ lúc này đỡ ngượng ngập hơn nhiều.

“A Thành, ta có thể ôm ngươi không?”

Lâm Thành đỏ bừng mặt quay đi. Tuy rằng hắn cũng muốn ôm y thật, nhưng đột nhiên bị hỏi như thế thì làm sao mà bảo hắn đáp lại được chứ.

“Ngươi nói lung tung cái gì đó? Hai nam nhân với nhau thì ôm…”

Hắn còn chưa nói xong cơ thể đã bị Thượng Nguyên ôm chầm lấy. Hắn yếu ớt kháng cự một chốc rồi cũng đứng im để cho y ôm. Bản thân hắn cũng đã nhịn không nổi nữa rồi.

“Xin lỗi! Để ta ôm một lúc rồi để ngươi muốn đánh thế nào cũng được.”

“Lão tử mới không thèm đánh ngươi.”

“A Thành vẫn là miệng lưỡi sắt đá như vậy.” Thượng Nguyên bật cười, càng ra sức ôm chặt hơn.

“Im… Im đi!”

Thượng Nguyên mỉm cười, hôn nhẹ lên tóc Lâm Thành, hôn rất nhẹ để y không nhận ra. A Thành của hắn vẫn là miệng cứng lòng mềm, rốt cuộc vẫn để cho hắn ôm lâu như thế. Một lúc nào đó hắn nhất định sẽ nói cho y biết, hắn yêu y nhiều như thế nào.

“A Thành, cảm ơn ngươi. Cảm ơn vì đã tới tìm ta.”

Lâm Thành hơi sững lại, dụi đầu vào lồng ngực rộng lớn của người kia, không

nói gì nữa.

Cũng thật may vì hắn đã đến đây. Thật may vì đã gặp được.

***

“Chủ nhân của ngươi rốt cuộc có thân phận thế nào?”

Cố Y Tịnh nhìn vào cánh cửa đóng chặt. Hắn muốn nghe lén bên trong đó nói gì nhưng người tên Nhậm Vũ này không cho phép.

“Tiểu tử ngươi không cần biết. Mà ngươi là thế nào với Lâm Thành vậy?”

“Ta là đệ đệ kết nghĩa của huynh ấy. Vậy chủ nhân huynh tên gì? Có quan hệ gì với Thành đại ca?”

Nhậm Vũ nhìn Cố Y Tịnh tự hỏi sao gần hai tháng không gặp Lâm Thành lại kiếm đâu được một tiểu bạch thỏ ngây thơ thế này. Nếu không có Lâm Thành bên cạnh không biết tên tiểu tử này sống sót kiểu gì.

“Ta tạm thời chưa thể cho ngươi biết nhiều. Ngươi chỉ cần biết ngài ấy họ Tần và là một người rất quan trọng với Thành đại ca của ngươi. Hãy cư xử cho tốt không lại chọ giận đại ca ngươi.”

Cố Y Tịnh bị vẻ mặt nghiêm túc của Nhậm Vũ dọa sợ, ngoan ngoãn gật đầu. Thật ra chẳng cần Nhậm Vũ nói hắn cũng đoán được vị họ Tần kia quan trọng với Thành đại ca của hắn thế nào. Huynh ấy mở quán “A Thành” cũng vì để tìm người kia.

Không bao lâu sau, cửa mở. Lâm Thành và Thượng Nguyên cùng bước ra, còn vừa đi vừa cười nói vui vẻ. Lâm Thành kéo Thượng Nguyên đến chỗ Cố Y Tịnh, giới thiệu:

“A Nguyên, đây là đệ đệ kết nghĩa mà ta đã kể với huynh, Cố Y Tịnh. Đệ ấy đến kinh thành là để dự thi. A Tịnh, đây là…”

“Là người mà huynh lặn lội đường xa đến đây để tìm phải không ạ? Đệ đoán ra rồi.”

Lâm Thành đỏ mặt ho khụ khụ. Thượng Nguyên mỉm cười xoa đầu Cố Y Tịnh.

“A Thành, ngươi kiếm được đệ đệ tốt đấy. Dự thi phải không? Còn bốn ngày

nữa là đăng ký thi rồi. Nghe A Thành nói ngươi đang bị thương ở chân, để ta giúp ngươi đăng ký.”

“Cảm ơn Nguyên ca ca.”

Lâm Thành nhíu mày: “Đệ gọi hắn là ca ca nhanh như vậy?”

“Nguyên ca ca là người quan trọng của huynh. Huynh là đại ca đệ thì dĩ nhiên huynh ấy cũng là ca ca của đệ rồi.”

Lâm Thành lại che miệng ho khụ khụ. Cái tên tiểu tử Cố Y Tịnh đúng là cái gì cũng nói ra miệng hết được. Hắn bây giờ càng muốn kiếm cái lỗ dưới đất để chui ngay xuống.

Thượng Nguyên thì ngược lại, tâm trạng càng thêm vui vẻ. Nếu những lời Cố Y Tịnh nói vừa nãy chính là tiếng lòng của Lâm Thành thì tức là Lâm Thành cũng có tình cảm đặc biệt với hắn rồi. Vậy thì tình yêu này của hắn sẽ sớm đơm hoa kết trái phải không?

“Phải rồi, ta còn muốn hỏi, thân phận của ngươi rốt cuộc là gì vậy? Vị quận chúa kia thậm chí còn sợ cả Nhậm Vũ.”

“Nàng ta là sợ chủ tử chứ không phải ta đâu. Vì ta xuất hiện nghĩa là chủ tử cũng đang ở gần đấy. Vị quận chúa này đối với chủ tử…”

“Nhậm Vũ, dạo này ngươi đang rảnh việc lắm đúng không? Có muốn đi cọ rửa nhà xí không?”

Nhậm Vũ rét run, vội xua tay, “Đừng đừng, chủ tử. Thuộc hạ ngậm mồm lại là được. Không nói nữa.”

“Được rồi. Huynh trả lời câu hỏi của ta đi. Thân phận thực sự của huynh là gì?”

“Thân phận của ta đối với ngươi quan trọng như vậy sao?”

Lâm Thành sững lại. Đây chỉ là một câu hỏi rất bình thường, sao thái độ của y lại có vẻ khó chịu như vậy? Không lẽ thân phận của y có gì đặc biệt không thể nói cho hắn biết sao?

“Không nói thì thôi vậy. Thân phận của huynh là gì đối với ta không quan trọng. Vậy ta hỏi một câu khác, huynh có quen biết với Thành vương gia không?”

“... Ngươi hỏi làm gì? Muốn gặp Thành vương gia?”

“Thành vương gia nổi tiếng khắp nơi, không ai không ngưỡng mộ. Ta dĩ nhiên cũng tò mò muốn biết vị vương gia nổi tiếng đó là ai.”

Thượng Nguyên nghe vậy vui như mở cờ trong bụng. Nếu như bây giờ hắn nói thật thân phận của mình cho y biết, y chắc hẳn sẽ không xa lánh hắn.

“Không được. Không thể hấp tấp được. Ai biết trong lòng A Thành thực sự nghĩ gì. Mình cứ phải thăm dò thêm đã.” Thượng Nguyên tự trấn an bản thân.

“Ngươi may mắn đấy! Ta có quen biết với Thành vương gia nhưng không thân lắm. Dù vậy ta vẫn có cách giúp ngươi gặp mặt vương gia một lần.”

“Thật sao? Ngươi có thể giúp ta gặp mặt ngài ấy?”

Nhìn đôi mắt Lâm Thành sáng lấp lánh Thượng Nguyên có chút cảm thấy ghen tị với chính mình.

“Có thể, nhưng phải đợi sau khi kỳ khoa cử kết thúc đã. Thành vương gia là một trong hai quan chủ khảo nên hiện tại đang rất bận rộn. Sau khi vương gia xong việc ta nhất định sẽ sắp xếp để ngươi gặp ngài ấy.”

* T/g: Con cứ việc nói cho hắn biết, hậu quả thế nào con tự chịu.

------oOo------

Chương 30: Y là Tần Thượng Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quán "A Thành" bị phá nát, Thượng Nguyên chi trả toàn bộ chi phí sửa chữa, còn hứa sẽ thay Lâm Thành cho vị quận chúa ngỗ nghịch kia một bài học. Dù hắn đã nói không cần phải làm thế nhưng Thượng Nguyên nhất quyết muốn làm. Theo cách nói của y thì càng là tiểu thư đài các càng cần phải dạy nếu không sau này sẽ thành quỷ hết. Tuy không hiểu lắm tại sao y lại nói thế nhưng hắn cũng không rảnh để cản.

Vì để tiết kiệm chi phí nên Lâm Thành và Cố Y Tịnh thuê chung một phòng trọ. Buổi tối lúc từ quán ăn về lại phòng trọ, Cố Y Tịnh đã được nhận một món đồ của một người giấu tên. Cố Y Tịnh đã nhìn ngắm nó cả buổi tối.

"Có mỗi bình Kim Sang Dược thôi mà ngắm mãi vậy à?" Lâm Thành mỉm cười trêu chọc.

"Đại ca, huynh nói xem, tại sao tên họ Giang đó không đến gặp đệ mà phải nhờ người đưa thuốc cho đệ? Chẳng lẽ hắn không muốn gặp đệ nên mới làm như vậy?"

"Làm gì có chuyện không muốn gặp chứ? Sao đệ không nghĩ thoáng hơn một chút, rằng y bận việc không thể đến được, hoặc vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó nên không tiện xuất hiện trước mặt đệ?"

"Nguyên nhân đặc biệt gì mà không thể xuất hiện trước mặt đệ được chứ? Chẳng lẽ có khả năng đó?"

"Dĩ nhiên là có. Tên ngốc! Chỉ có chuyện nhỏ như vậy đệ cũng khó chịu, không lẽ là đệ để ý người ta rồi?"

Cố Y Tịnh đỏ mặt vội lắc đầu, "Huynh... Huynh nói gì vậy chứ? Cái gì mà để ý? Đệ là nam nhân đó."

"Nam nhân thì đã sao? Đệ quan trọng giới tính như vậy à?"

"Đệ..."

Cố Y Tịnh im lặng, dường như không biết phải nói gì. Lâm Thành chỉ thở dài mà lắc đầu. Bây giờ Cố Y Tịnh còn lo lắng chuyện đó, chứ đến khi gặp nửa kia của mình là Tần Thượng Nguyên rồi thì sẽ không còn nghĩ đến vấn đề đó nữa đâu. Hắn cũng tiếc cho vị công tử họ Giang kia. E là ở thế giới này y chỉ là nhân vật phụ rồi.

Nghĩ đến đây Lâm Thành lại thấy sinh nghi. Tần Nguyên vì lý do gì mà phải che giấu thân phận của mình với hắn? Nghĩ đến việc mình cũng không đủ để y tin tưởng, hắn không khỏi cảm thấy chạnh lòng. Rốt cuộc thì trong suy nghĩ của Tần Nguyên, hắn xếp ở vị trí nào đây?

***

Những ngày sau đó Thượng Nguyên không đến được vì bận công việc, nhưng vẫn thường xuyên cử Nhậm Vũ hoặc Nhậm Huyền đến thăm Lâm Thành. Mỗi lần đến thăm đều sẽ mang đến một món quà, hầu hết đều là những nguyên liệu nấu ăn hiếm lạ trong cung, đôi khi quà là sách nấu ăn của người xưa để lại. Lâm Thành thích nhất chính là món quà dạng như thế này.

Cố Y Tịnh vẫn ngày ngày nhận về những món đồ khác nhau từ một người giấu mặt mà y luôn biết đó là ai. Ban đầu người kia còn đưa thuốc đến, sau này là đưa sách. Cố Y Tịnh tự hỏi người kia làm cách nào mà biết hắn chuẩn bị đi thi Tiến sĩ mà tặng sách như vậy. Bởi vì người thì không gặp được, Cố Y Tịnh viết một bức thư cảm ơn đến người kia. Người đó cũng viết thư đáp lại. Cứ như vậy bọn họ thường xuyên trao đổi thư cho nhau, nhưng tuyệt nhiên không hề nhắc đến thân phận của người kia. Cố Y Tịnh chỉ biết người đó tên họ đầy đủ là Giang Thanh Bình.

Trong suốt thời gian đó, Lâm Thành luôn bận rộn với việc kinh doanh quán ăn. Thi thoảng hắn có nhờ Cố Y Tịnh ra giúp sức kéo khách nhưng phần lớn thời gian là buộc Cố Y Tịnh phải ở trong phòng ôn luyện chuẩn bị cho kì thi. Ngày dự thi Tiến sĩ, chân của Cố Y Tịnh đã bình phục rất nhiều, có thể tự đi lại được, nhưng Lâm Thành vẫn không an tâm, tự mình đưa Cố Y Tịnh đến trường thi.

Theo quy định không một ai được ở xung quanh khu vực trường thi, nên sau khi các sĩ tử đi vào, dân xung quanh đó đều bị binh lính giải tán đi. Lâm Thành vốn cũng tính quay lại quán ăn, chờ khi nào Cố Y Tịnh thi xong sẽ quay lại đón cậu nhóc về, nhưng tiếng ồn ào của người dân trên đường khiến hắn chú ý.

Vị Thành vương gia danh chấn một phương, vốn rất ít khi lộ diện với bên ngoài, nghe nói năm nay lần đầu tiên được làm quan chủ khảo, hiện giờ đang trên đường đến trường thi. Lâm Thành nghe người dân khảo nhau như thế cũng tò

mò chạy theo xem. Hắn muốn biết nam chủ của tiểu thuyết, người định mệnh của Cố Y Tịnh có vẻ ngoài soái khí như miêu tả trong tiểu thuyết không.

Tần Thượng Nguyên cùng với Thượng thư bộ Lễ cùng làm quan chủ khảo cho kì thi Tiến sĩ năm nay. Ban đầu hắn cũng rất ngạc nhiên không hiểu sao hoàng huynh lại bắt hắn làm công việc này. Hắn năm nay mới hai mươi lăm tuổi, mà đi làm quan chủ khảo cho kì thi Tiến sĩ sợ rằng sẽ nhiều người không phục. Nhưng Thịnh Nam lại nói hắn giỏi nhất là mấy trò gian lận, để hắn làm quan chủ khảo đi bắt mấy tên gian lận thi cử là thích hợp nhất. Hắn cũng chẳng còn lời nào để phản bác.

Hắn nhìn dân chúng đang nhao nhao đứng bên ngoài trông vào kiệu, có chút lo lắng. Hắn không dám ló mặt ra sợ sẽ bị Lâm Thành trông thấy, nhưng rồi lại nghĩ Lâm Thành lúc này còn đang lo nấu ăn trong quán, không rảnh để ra đây nhìn mình, trong lòng cũng đỡ lo hơn một chút.

“Thành vương gia! Thành vương gia!”

Người dân bên ngoài không ngừng gọi lớn khiến Thượng Nguyên giật mình.

“Chủ tử, dân chúng mong muốn được diện kiến dung nhan ngài đó. Ngài cho họ nhìn chút đi!” Nhậm Vũ đi bên cạnh kiệu nói vào bên trong.

“Ta thấy ngươi dạo này càng lúc càng lớn gan rồi đấy, dám trêu chọc chủ nhân của ngươi?”

“Nào có a. Chủ tử, ngài quên rồi sao? Bệ hạ đã nói ngài đã có danh tiếng thì cũng nên tạo thiện cảm với người dân nữa. Cứ lạnh lùng như vậy không chừng người dân lại ghét ngài. Đây là cơ hội hiếm có để ngài trong mắt dân chúng trong thành gần gũi hơn nữa đó.”

Thượng Nguyên đằng hắng mấy cái. Nhậm Vũ liền ngậm miệng.

Ngày đó hoàng huynh cho người lén đi theo phía sau hắn nên phát hiện ra người mà hắn luôn nhớ nhung là một nam nhân. Hoàng huynh không những không trách hắn còn nỗ lực giúp hắn che giấu mẫu hậu. Hắn rất ngạc nhiên hỏi huynh ấy:

“Huynh không trách đệ yêu một nam nhân sao?”

“Sao ta phải trách đệ? Ta mà câu nệ mấy chuyện nam nữ đó thì còn kết thân với Hoa Thiên Vũ à? Đệ đệ ngốc! Ta chỉ lo lắng cho đệ thôi. Nếu là một nữ nhân

thôn dã đã đủ để mẫu hậu phản đối rồi, đằng này người đệ thích lại là nam nhân thì sợ rằng mẫu hậu sẽ không đời nào chấp nhận đâu. Con đường tình duyên của đệ đã định trước là lắm chông gai rồi."

"Đệ cũng biết là như vậy nhưng mà đệ thích hắn, đệ không muốn buông tay hắn."

"Ta đâu có bắt đệ buông tay hắn, nhưng chúng ta cần phải tìm ra cách để mẫu hậu dù có muốn phản đối đệ cũng không thể được."

"Huynh có cách nào không?"

"Lần thi Tiến sĩ này là một cơ hội tốt. Đệ nhất định phải có được sự công nhận của Lễ bộ Thượng thư và dành được sự ủng hộ của người dân trong thành. Sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng có bọn họ chống lưng cho đệ."

Thượng Nguyên hắn có thể cười nói vui vẻ, bày ra bộ dáng vô sỉ, mặt dày trước mặt Lâm Thành, nhưng đối với người khác hắn chỉ luôn trưng ra bộ mặt lạnh lùng, vô cảm, không muốn tiếp xúc. Nhưng hôm nay, Thượng Nguyên dù lòng không muốn cũng "ráng" vén rèm che, ló đầu ra chào người dân một cách thân thiện... chỉ trong một khắc. Nhưng một khắc đó thôi cũng đủ để mấy cô thôn nữ phấn khích hú hét khi được nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ bất phàm của Thành vương gia.

Lâm Thành đứng chết lặng trong đám đông. Khoảng khắc nhìn thấy diện mạo thật của Thành vương gia, đại não của hắn đã chấn động, đầu như bị sấm đánh "đùng" một cái. Ban đầu hắn còn nghĩ mình nhìn nhầm. Làm sao mà vị Thành vương gia kia lại giống Tần Nguyên đến như vậy, nhưng khi nhìn thấy Nhậm Huyền và Nhậm Vũ đi theo bên kiệu, hắn đã có thể khẳng định, đúng hơn lâu nay hắn đã bị lừa.

Người mà hắn vẫn luôn nhớ mong hàng đêm, Tần Nguyên của hắn chính là Thành vương gia Tần Thượng Nguyên danh chấn đỉnh đỉnh, là nam chủ của thế giới này, là người định mệnh của Cố Y Tịnh, và cũng là... mối tình thất bại của hắn.

Hắn không hận Tần Thượng Nguyên lừa hắn, hắn càng hận chính mình đã quá dễ dàng trao trái tim cho người mà hắn còn không biết rõ là ai. Một kẻ như hắn không có tư cách mơ tới y, cũng không thể giành người của A Tịnh. Ngay từ lúc nhận ra thân phận thật của y cũng là lúc hắn biết mình đã thất tình rồi.

Lâm Thành bị đám đông chen chúc xô ngã mấy lần cũng là từng ấy lần hắn đứng dậy thất thểu bước đi. Hai nam chủ đã gặp nhau, hắn chẳng còn lý do gì ở lại đây nữa. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành rồi.

“Chết tiệt!”

Lâm Thành tự rủa chính mình. Chuyện vui thế này sao hắn lại khóc chứ?

T/g: Tui muốn nói là... từ giờ không còn đường nữa.

------oOo------

Chương 31: Đường ai nấy đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc nhìn thấy Tần Thượng Nguyên tại trường thi, Cố Y Tịnh đã rất ngạc nhiên. Nhưng hắn cũng không ngốc để lộ ra việc mình quen biết quan chủ khảo, như vậy thì chỉ gây rắc rối cho chính mình. Mãi đến khi thi xong hắn mới lén lút đến tìm Tần Thượng Nguyên.

"Thành vương gia…"

"Ở đây chỉ có hai người, không cần phải gọi ta là vương gia nữa. Ta vẫn thích đệ gọi ta là Nguyên ca ca hơn."

"Vậy… Nguyên ca ca. Thật không ngờ lại gặp huynh ở đây."

"A Thành lúc nào cũng chê đệ ngốc nghếch nhưng ta thấy đệ rất thông minh. Ít ra đệ cũng biết diễn giống như chúng ta không quen biết."

"Nguyên ca ca cứ đùa. Đệ đâu phải không hiểu chuyện chứ."

Thượng Nguyên xoa đầu Cố Y Tịnh. Hắn cũng giống Lâm Thành, xem tiểu tử này như đệ đệ mình. Dù sao từ nhỏ đến lớn hắn cũng chưa từng có một đệ đệ thật sự.

"Thành đại ca có biết thân phận của huynh không?"

"… Ta hi vọng là hắn chưa biết. Lúc nào đó ta sẽ tự nói với hắn, cho nên chuyện hôm nay đệ giúp ta giữ bí mật nhé!"

"Vâng. Huynh yên tâm."

"Giờ này hẳn là A Thành đang bận rộn ở quán ăn rồi, để ta cho người đưa đệ về."

"Không cần đâu ạ. Lúc sáng đưa đệ tới đây, đại ca đã nói sau khi đệ thi xong sẽ đến đón đệ về."

Tần Thượng Nguyên nghe mà giật mình.

"Đệ nói lúc sáng A Thành đưa đệ tới trường thi?"

“Vâng. Nhưng huynh đừng lo. Đại ca nói với đệ là trở về quán ngay nên chắc chưa kịp nhìn thấy huynh đâu.”

Tuy Cố Y Tịnh nói như vậy nhưng Thượng Nguyên vẫn rất lo lắng. Lúc đó dân chúng ồn ào như thế lỡ như gây chú ý đến y,… Hắn rất muốn đi tìm Lâm Thành xem thế nào nhưng vị trí hiện tại của hắn không cho phép hắn rời đi. Chỉ cầu mong y vẫn chưa biết gì cả.

Lúc Cố Y Tịnh ra ngoài Trường thi đã thấy Lâm Thành đứng chờ sẵn ở đấy. Trêи tay còn cầm theo vài cái màn thầu do chính tay hắn làm.

“Đói lắm không?”

“Lúc thi đệ không thấy đói, vừa nhìn thấy màn thầu của đại ca đệ liền đói đến cồn cào.”

“Được rồi. Ăn lót dạ trước đã. Ở nhà ta đã chuẩn bị sẵn cho đệ một bàn đồ ăn rồi.”

“Huynh không hỏi đệ thi có tốt hay không sao?”

“Nhìn sắc mặt của đệ là ta đoán được rồi, hỏi làm gì. Hơn nữa, ta tin tưởng vào khả năng của đệ.”

Cố Y Tịnh tươi cười hớn hở ôm chầm lấy Lâm Thành. Lâm Thành cũng dịu dàng ôm lấy y, ánh mắt vui vẻ bỗng trở nên đượm buồn khó che giấu.

Trong tiểu thuyết Cố Y Tịnh không thi tiến sĩ vào thời gian này vì lúc y thành đôi với Thượng Nguyên đã gặp vô số rào cản, chịu nhiều tổn thương. Nguyên nhân cũng là vì sự yếu đuối của Cố Y Tịnh đã gây ra không ít sự phiền phức cho Thượng Nguyên. Nhưng Thượng Nguyên vẫn luôn bảo bọc, che chở cho người mà mình nhận định dù là xảy ra bất cứ chuyện gì. Mãi đến kì thi Tiến sĩ hai năm sau, vì muốn chứng minh khả năng của mình trước Thái hậu, Cố Y Tịnh đã đi thi và đỗ Trạng Nguyên.

Hiện giờ không giống lúc đó, nhưng Lâm Thành nghĩ với khả năng của Cố Y Tịnh vẫn đủ sức để thi đỗ một trong ba vị trí đầu tiên. Sau khi Cố Y Tịnh đỗ đạt sẽ được triều đình cấp cho Trạch viện, còn được ban quan tước, bổng lộc. Hơn nữa,… Cố Y Tịnh đã gặp Tần Thượng Nguyên, hai người có vẻ cũng rất có cảm tình với nhau dù là lần đầu gặp mặt, hẳn không bao lâu nữa sẽ phát sinh tình yêu.

Lâm Thành muốn rời đi trước khi chuyện đó xảy ra.

***

Những ngày sau đó Cố Y Tịnh luôn cảm thấy đại ca hắn có gì đó không đúng. Bình thường đại ca vốn đã cưng chiều hắn, mấy ngày này lại càng chiều chuộng nhiều hơn. Lâm Thành nấu đủ loại món ăn cho hắn, mỗi ngày đều là một thực đơn khác nhau. Huynh ấy cũng hay căn dặn hắn cẩn thận mọi chuyện, nên đề phòng những hạng người nào, nên tin tưởng ai. Hắn hỏi tại sao huynh ấy lại dặn dò nhiều như thế, huynh ấy nói sau này hắn làm quan rồi, phải ở nơi khác, huynh ấy không thể ở bên chăm sóc cho hắn nữa.

"Chuyện đó thì khó khăn gì. Đệ đón đại ca về ở chung với đệ."

"Không được. Đệ mà làm quan rồi thì phải học cách trưởng thành lên. Ta ở chung với đệ thì làm sao mà đệ khôn ra được. Hơn nữa, đại ca muốn tiếp tục nấu ăn tự do như thế này hơn."

Cố Y Tịnh xụ mặt, "Nhưng đệ không muốn xa huynh."

"Đệ sẽ phải quen với việc xa ta thôi. Đệ và ta còn phải có cuộc sống của riêng mình. Hiểu không?"

Cố Y Tịnh ngẩn ra một chút rồi đột nhiên mỉm cười gật đầu.

"Đệ hiểu rồi. Sau này huynh sẽ sống cùng Nguyên ca ca phải không?"

Lâm Thành giật mình. Nếu là mấy ngày trước, hẳn là hắn sẽ đỏ mặt rồi cốc đầu Cố Y Tịnh, mắng thằng nhóc một trận. Nhưng bây giờ những lời này chỉ khiến tim hắn càng thêm đau đớn. Hắn xoa đầu Cố Y Tịnh, nở một nụ cười chua chát.

"Không đâu. Ta và A Nguyên làm sao mà sống cùng nhau được. Đệ học ở đâu mấy suy nghĩ vớ vẩn như vậy hả?"

"... Đại ca, huynh sao thế? Hôm nay huynh lạ quá."

"Ta không sao. Hôm nay khách đông quá, ta hơi mệt. Ta đi ngủ trước."

"Đại ca..."

Lâm Thành không đáp lại mà đi thẳng lên giường đắp chăn ngủ. Cố Y Tịnh nhìn theo, trong lòng cảm thấy rất hoang mang. Hắn có một cảm giác rất lạ nhưng không biết phải diễn tả thế nào.

Hai hôm sau đó, kết quả thi Tiến sĩ được công bố. Cố Y Tịnh đỗ Thám Hoa. Buổi tối cùng ngày tất cả những người thì đỗ Tiến sĩ được mời vào cung dự yến. Cố Y Tịnh vui mừng khôn xiết, vội chạy về khoe với Lâm Thành. Nhưng khi hắn trở về, cảnh tượng trước mắt khiến hắn sửng sốt. Lâm Thành đang chuẩn bị rời khỏi quán trọ, trên vai còn đeo một tay nải. Hắn hốt hoảng chạy tới níu kéo Lâm Thành.

“Đại ca, huynh định đi đâu vậy? Huynh bỏ rơi đệ?”

“A Tịnh ngốc, sao ta nỡ lòng bỏ rơi đệ chứ? Ta về quê thăm nhà một thời gian rồi sẽ đến kinh thành thăm đệ.”

“Huynh về nhà? Sao lại đột ngột như vậy? Sao huynh không nói gì với đệ?”

“Xin lỗi A Tịnh. Ta đã định rời đi từ mấy ngày trước nhưng vẫn không yên tâm, muốn đợi đệ thi đạt công danh mới đi. Ta định nói với đệ mấy lần nhưng sợ đệ buồn nên ta vẫn lần lữa. Xin lỗi đệ.”

Cố Y Tịnh bật khóc. Tay vẫn nắm chặt Lâm Thành không buông. Lâm Thành nhìn nó cảm thấy thật giống Viên Viên, lòng không nỡ rời xa nhưng hắn cũng không muốn ở lại đây thêm nữa. Hắn ôm lấy Cố Y Tịnh, vỗ về.

“Ngoan nào, A Tịnh. Ta đã nói với đệ rồi. Đệ cần học cách trưởng thành lên. Ta đi rồi sẽ trở lại. Hi vọng đến khi gặp lại, đệ đã trở thành một vị quan thanh liêm chính trực như mong muốn của đệ vậy.”

Cố Y Tịnh gật đầu, dần nín khóc. Bản thân hắn cũng biết mình lâu nay đã quá dựa dẫm vào đại ca. Hắn không thể khiến đại ca lo lắng cho mình thêm nữa.

“Huynh đi rồi vậy Nguyên ca ca sẽ làm sao?”

Lâm Thành cười buồn. Đáng lẽ ra nên hỏi hắn xa Thượng Nguyên rồi hắn phải sống tiếp thế nào mới đúng.

“Vậy ta nhờ đệ chăm sóc A Nguyên giúp ta nhé!”

Cố Y Tịnh vội lắc đầu.

“Không được đâu. Đệ làm sao có thể thay thế huynh chăm sóc cho Nguyên ca ca được chứ. Lát nữa huynh ấy đến tìm huynh, đệ còn không biết phải ăn nói thế nào. Đại ca, sao huynh phải đi vội vã như vậy? Huynh ở thêm mấy ngày nữa

không được sao?"

"Không thể được. Thôi, không nói với đệ nữa. Ta phải đi đây."

Cố Y Tịnh còn muốn níu kéo nhưng Lâm Thành nhất quyết rời đi, hơn nữa còn đi rất dứt khoát khiến Cố Y Tịnh cảm thấy dường như huynh ấy đang muốn trốn tránh gì đó.

Lâm Thành đi được không bao lâu thì Thượng Nguyên phi ngựa chạy tới. Hắn vừa đặt chân xuống đất, Cố Y Tịnh đã túm lấy áo hắn nói vội:

"Nguyên ca ca, huynh mau đuổi theo Thành đại ca đi. Huynh ấy vừa đi xong."

"Hả? A Thành đi? Đi đâu?"

"Huynh ấy đòi về quê. Đệ cản không được, chỉ có thể nhờ huynh thôi. Huynh mau đi đi!"

Thượng Nguyên mơ hồ không hiểu tại sao mình mới đến mà Lâm Thành đã lại bỏ đi. Nhưng hắn không nghĩ nhiều được như vậy, vội vàng leo lên ngựa đuổi theo.

***

Thượng Nguyên phi nước đại, khó khăn lắm mới đuổi kịp chiếc xe ngựa chở Lâm Thành. Bọn họ hiện đã ra khỏi kinh thành, hoàn toàn tách biệt nơi kinh đô phồn hoa nhộn nhịp. Nơi này là cánh rừng hoang vu, bên kia là vực thẳm. Đây là con đường tắt để trở về Thành Nghị.

Thượng Nguyên phi ngựa lên phía trước chặn đầu xe ngựa không cho di chuyển tiếp. Lâm Thành nhận ra người chặn đường mình thì vô cùng sửng sốt. Hắn muốn trốn cũng không có cơ hội để trốn. Thượng Nguyên lôi Lâm Thành ra khỏi xe ngựa, còn yêu cầu chiếc xe ngựa đó chạy đi, để Lâm Thành ở lại. Lâm Thành tức giận.

"Huynh làm cái gì vậy hả?"

"Ta mới là người nên hỏi ngươi đang làm cái gì đấy. Tại sao bỗng nhiên lại muốn về quê? Tại sao quyết định về lại không thương lượng trước với ta?"

"Ta muốn về thì liên quan gì đến huynh mà phải thương lượng?"

"Ngươi nói cái gì?"

“Tần Thượng Nguyên, huynh là hoàng tử, là vương gia cao cao tại thượng, dân đen như ta không thể nào với tới huynh. Huynh tha cho ta đi!”

Thượng Nguyên sững người. Làm thế nào mà Lâm Thành phát hiện ra? Có phải là Cố Y Tịnh nói cho y biết? Suy nghĩ đó liền bị Thượng Nguyên gạt bỏ ngay. Hắn tin chắc Cố Y Tịnh sẽ không thất hứa. Vậy thì chắc chắn Lâm Thành đã có mặt lúc người dân trong thành la hét đòi nhìn thấy diện mạo của hắn. Hắn nắm chặt lấy bàn tay Lâm Thành, giọng hơi run run:

“Ngươi là giận ta đã lừa ngươi nên mới muốn bỏ đi sao? Ta xin lỗi, A Thành. Ta không muốn lừa ngươi. Ta cũng định sắp tới sẽ nói cho ngươi biết.”

“Đã muôn rồi. Ngay từ khi phát hiện ra ngươi lừa ta, ta đã không thể chấp nhận được. Chúng ta tốt nhất nên đường ai nấy đi.”

Thượng Nguyên bàng hoàng, không tin nổi vào tai mình. Hắn túm chặt lấy hai vai Lâm Thành, buộc y nhìn thẳng vào mắt mình.

“Ngươi nói cái gì? Đường ai nấy đi? Tình cảm giữa chúng ta lâu nay lại có thể nói một câu đường ai nấy đi đơn giản như vậy sao?”

“Đúng. Tình cảm của ta đối với huynh chỉ đơn giản như vậy thôi. Xin lỗi vì đã khiến huynh hi vọng quá nhiều. Huynh vẫn nên đi tìm một ai đó thật lòng với huynh hơn ta.”

Lâm Thành giấu đi bàn tay đang siết chặt. Từng lời nói ra như lưỡi dao cắt trong tim hắn. Hắn muốn Thượng Nguyên triệt để căm ghét mình, cũng là để mình cắt đứt hi vọng. Hắn và Tần Thượng Nguyên ngay từ đầu đã không nên gặp gỡ nhau rồi.

T/g: Ít vụn thủy tinh.

------oOo------

Chương 32: Xoay chuyển chỉ trong một khắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Không được. Ta không cho ngươi đi. Ngươi phải nói rõ ràng cho ta!”

“Ngươi còn muốn rõ ràng cái gì? Những gì cần nói ta đều đã nói cả rồi.”

“Không đúng. A Thành, ngươi vốn không phải người như thế. Ngươi đã từng nói với ta ngươi không quan tâm thân phận của ta là ai. Ngươi còn nói ngươi rất thích Thành vương gia, còn bảo ta giúp ngươi gặp một lần. Sao bây giờ biết ta chính là người mà ngươi muốn gặp, ngươi lại như thế hả?”

Lâm Thành cười khẩy.

“Ta và ngươi quen nhau được bao lâu mà ngươi cho rằng ta không phải là người như vậy? Những gì ta nói ngươi đều tin hết sao? Thành vương gia nổi tiếng là người thông minh xuất chúng, sao lại có thể ngốc như vậy?”

Thượng Nguyên lắc đầu nhất quyết không tin. Tuy quen biết nhau chưa lâu nhưng hắn tin vào cách nhìn người của bản thân. Người mà hắn tình nguyện trao cả trái tim mình không thể là kẻ dối trá như vậy. Nhất định là đã có chuyện gì đó.

“Được. Nếu ngươi đã nhất quyết khẳng định ngươi không có tình cảm gì với ta vậy thì dùng thanh kiếm gỗ ngươi mang bên mình đánh ta đi!”

Lâm Thành kinh ngạc, “Sao... sao tự dưng lại bảo ta đánh ngươi?”

“Vì ta đã lừa dối ngươi, không nói thân phận thật của mình cho ngươi. Ngươi nói không thể tha thứ cho ta. Vậy thì ngươi đánh đi!”

Thượng Nguyên còn lấy thanh kiếm gỗ sau lưng hắn ra, dúi vào tay hắn. Lâm Thành lúng túng, vội tìm một lý do từ chối.

“Ngươi... Ngươi là vương gia, làm sao dân đen như ta dám đánh chứ? Đánh ngươi không phải là mang tội chết sao?”

“Vậy ngươi chê ta ngốc, nói lâu nay lừa ta không phải là tử tội?”

"Ngươi..."

Lâm Thành im bặt, bắt đầu nổi cáu. Không ngờ lại bị tên kia lợi dụng lời nói của hắn trước đó chơi lại hắn.

Thượng Nguyên nhìn vẻ mặt khó chịu của Lâm Thành mà mỉm cười. Hắn biết ngay những lời Lâm Thành nói trước đó đều là nói dối. Y rõ ràng không hề quan tâm đến thân phận của hắn. Thượng Nguyên ghé mặt sát lại gần Lâm Thành, nói bằng giọng cợt nhả như hắn vẫn thường làm với y trước kia.

"Không nỡ đánh ta phải không?"

"Im đi! Đừng có trêu chọc ta!"

Lâm Thành vừa đỏ mặt vừa tức giận đẩy Thượng Nguyên ra. Hắn đang nói chuyện nghiêm túc y lại cợt nhả như thế. Như thế này… làm sao hắn nỡ buông tay y được đây? Hắn cắn môi ném thanh kiếm gỗ xuống đất, kiên quyết nói:

"Ta không thèm đánh ngươi. Ngươi muốn bị đánh thì tự đánh mình đi! Để cho ta đi!"

Lâm Thành quay người đi thì bị Thượng Nguyên nắm tay giữ lại, kéo thẳng vào trong lòng. Lâm Thành muốn la lên phản kháng thì bị môi của y chặn lại. Hắn mở to mắt sửng sốt.

Thượng Nguyên đang hôn hắn.

Sao bỗng nhiên y lại làm thế? Sao bỗng nhiên lại hôn hắn chứ? Thượng Nguyên muốn đẩy mà đẩy không ra. Thượng Nguyên giữ chặt lấy eo hắn, nắm lấy gáy hắn đẩy hắn vào môt nụ hôn sâu hơn. Lưỡi y lùa vào trong miệng hắn, cuốn lấy lưỡi hắn, khuấy đảo bên trong như muốn hút lấy từng ngụm khí của hắn khiến hắn bắt đầu thấy khó thở.

Thượng Nguyên bắt đầu thay đổi nhịp điệu, trở nên dịu dàng hơn. Y kéo hai tay Lâm Thành ôm lấy eo mình, mân mê bờ môi đang run lên của hắn. Lâm Thành lần đầu bị hôn cho choáng váng, đầu óc trở nên trống rỗng, không nghĩ được gì nữa, cơ thể như có luồng khí nóng chảy khắp người khiến tim hắn nhộn nhạo, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Chỉ đến khi Thượng Nguyên buông hắn ra, hắn mới hoàn hồn, miệng thở hồng hộc. Mặt hắn lúc này đã đỏ như trái cà chua, vừa tức vừa ngượng, đánh một cái

thật mảnh vào bả vai Thượng Nguyên, mắng:

"Ngươi… sao ngươi lại hôn ta?"

Thượng Nguyên lúc này mặt cũng đỏ như gấc. Hắn cũng là lần đầu tiên hôn một người, vừa hồi hộp vừa hạnh phúc không thôi. Hắn sợ Lâm Thành sẽ bài xích hắn, ghét bỏ hắn khi hắn làm vậy, nhưng nhìn biểu hiện của y rõ ràng cũng có tình cảm với mình. Vậy thì hắn còn chờ gì mà không bày tỏ tâm ý của mình với y.

"Bởi vì ta thích ngươi nên mới hôn ngươi."

"Thích… Thích ta?"

"Đúng. Ta thích ngươi. Tình cảm của ta dành cho ngươi lâu nay ta đã biểu hiện rất rõ ràng mà. Ta thích ngươi. Từ hồi còn ở Thành Nghị ta đã thích ngươi."

Lâm Thành cảm thấy như mình đang mơ, không dám tin đây là sự thật. Tần Thượng Nguyên thích hắn, không phải hắn một mình đơn phương. Tất cả những hành động ôm ấp, trêu chọc hắn đều là y thích hắn. Không phải Cố Y Tịnh ở trong lòng y mà là hắn. Lâm Thành không biết cảm giác trong lòng mình lúc này nên diễn tả thế nào. Hắn hạnh phúc, hạnh phúc đến mức cảm thấy không chân thật. Một người như Thượng Nguyên sao lại thích hắn chứ?

Tần Thượng Nguyên cầm lấy bàn tay Lâm Thành, đặt môi hôn nhẹ lên tay y, thủ thỉ:

"Ta từ lâu đã nhận định ngươi là người trong lòng của ta. Ta muốn cưới ngươi về làm Vương phi của ta. A Thành, gả cho ta có được không?"

Đại não Lâm Thành như bị sấm đánh "Đùng" một cái. Trở thành Thành vương phi, vị trí mà đáng lẽ phải là của Cố Y Tịnh. Hắn nhìn thẳng vào mặt Thượng Nguyên, hắn muốn xác nhận lần nữa những gì hắn đang nghe thấy không phải là đang nằm mơ. Hắn không muốn mơ một giấc mơ quá đẹp thế này để rồi khi tỉnh lại sẽ đau đớn biết chừng nào.

"Huynh nói… huynh thích ta? Là thật sao?"

Thượng Nguyên ôm lấy Lâm Thành, cảm thấy thật hối hận vì đã không bày tỏ với y sớm hơn, để y hiểu lầm rồi tự làm bản thân tổn thương như vậy. Nếu có thể hắn muốn móc quả tim đang đập loạn lên vì hạnh phúc của mình ra cho y thấy hắn yêu y nhiều đến thế nào.

“Ta nói thật. Lời nào của ta cũng là thật. Ta yêu ngươi. Ta muốn lấy ngươi, Thành nhi.”

Đôi mắt không ngừng run lên vì kích động. Hơi ấm từ lồng ngực của Thượng Nguyên, cảm giác ấm nóng từ nụ hôn của y vẫn còn đọng trên môi khiến hắn nhận ra rằng mình không phải đang mơ. Hắn ôm lấy Thượng Nguyên, vùi đầu vào hõm vai y. Hắn cứ như vậy ở bên Tần Thượng Nguyên sẽ không sao chứ? Hắn không phải người của thế giới này, cứ vậy mà chiếm lấy thứ mà ngay từ đầu đã định sẵn không phải là của mình sẽ không sao chứ?

“Cẩn thận!”

Thượng Nguyên đột ngột buông Lâm Thành, kéo y đứng phía sau mình, tay rút kiếm chém phạt hàng loạt mũi tên đang bắn tới. Lâm Thành kinh hoảng. Hắn phát hiện ra rất nhiều sát thủ áo đen xuất hiện xung quanh bọn họ, số lượng so với lần ở Thành Nghị chỉ có hơn chứ không có kém.

Lâm Thành nhớ trong tiểu thuyết từ sau cuộc chiến đoạt vị cách đây năm năm, Tần Thượng Nguyên bị rất nhiều thế lực ám sát. Lúc đấy hắn đọc không cảm thấy gì, nhưng khi đã nhận định con người trước mặt hắn là người mà hắn yêu thương, hắn cảm thấy mình có trách nhiệm phải đứng bên cạnh y, cùng y đương đầu với mọi hiểm nguy. Lâm Thành nhặt lấy kiếm gỗ, chuẩn bị nghênh đón đợt tấn công kế tiếp.

Sau loạt mũi tên bắn ra, hai nhóm sát thủ hai bên cánh rừng xuất hiện cùng lúc lao tới tấn công Tần Thượng Nguyên, số lượng phải lên tới gần năm mươi người. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ không biết từ chỗ nào xông đến chắn phía trước Tần Thượng Nguyên. Thượng Nguyên nắm tay Lâm Thành vừa chạy vừa đánh ngã tất cả những kẻ cản đường.

Thích khách lần này vô cùng đông đảo hơn nữa lại rất liều mạng. Bọn chúng để một đám giữ chân hai huynh đệ Nhậm gia, còn lại đều vây xung quanh Tần Thượng Nguyên. Thượng Nguyên lúc này đôi mắt đỏ ngầu, xung quanh lại như tỏa ra hàn khí. Không khí tỏ tình của hắn bị cái đám chết tiệt này phá hỏng cả. Hắn muốn khiến tất cả bọn chúng phải trả giá. Hắn cướp một thanh kiếm của thích khách, hai tay hai kiếm, trái chém phải giết, cả người vấy bẩn toàn là máu.

Lâm Thành đứng nhìn Thượng Nguyên không ngừng chém giết hệt như ác quỷ Tu La từ địa ngục mà không khỏi hoảng sợ. Đôi tay bất giác run lên làm rớt cả thanh kiếm đang cầm trên tay xuống đất. Lúc này thì có một tên sát thủ lao tới. Hắn luống cuống nhặt kiếm lên thì thấy tên đó đã bị một thanh kiếm phóng tới xuyên thủng bụng. Thượng Nguyên chạy tới chỗ hắn.

"Không sao chứ?"

"Không… không sao." Lâm Thành vội lắc đầu.

"Xin lỗi. Lại làm ngươi sợ rồi."

"Đã trải qua một lần rồi, sợ gì chứ. Ngươi đừng xem thường ta."

"Ừ."

Thượng Nguyên hôn chụt lên môi Lâm Thành một cái rồi lại lao vào chiến trường, tiếp tục sát phạt. Nhìn con người chỉ vài giây trước như một ác quỷ thế mà đảo mắt một cái bỗng trở nên dịu dàng hôn hắn, Lâm Thành càng cảm thấy Thượng Nguyên đáng yêu đến cực điểm.

Bất chợt Lâm Thành nhìn thấy một tên sát thủ bị Nhậm Vũ đánh ngã sang gần chỗ hắn, hắn cầm kiếm gỗ chạy tới đập tới tấp vào người tên kia đến khi không thấy gã động đậy nữa mới thôi. Rồi hắn lại thấy một mũi kiếm phóng tới. Hắn bước lùi lại kịp thời né kiếm nhưng ngay sau đó hốt hoảng nhận ra mình đang đứng bên mé vực thẳm. Tên sát thủ lại chém tới, Lâm Thành mất đà ngã xuống vực.

Lúc Tần Thượng Nguyên kịp nhìn sang bên này đã quá muộn. Hắn lao tới miệng vực thẳm, giơ tay muốn nắm lấy nhưng đã không thể với tới. Đôi mắt kinh hoàng nhìn Lâm Thành rơi xuống rồi mất hút trong làn sương trắng dày đặc dưới đáy vực sâu.

"A THÀNH!!!!!"

T/g: À, tui muốn nói nhưng mà... không biết nên nói gì.

------oOo------

Chương 33: Một lần nữa chia xa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thành vương phủ hiện tại đang loạn thành một đoàn. Tần Thịnh Nam đứng bên giường bệnh, nét mặt trắng bệch, căng thẳng không thôi. Các thái y không ngừng chạy ra chạy vào, trên mặt cũng căng thẳng không kém.

“Chết tiệt! Đệ ấy mà có làm sao thì trẫm cho tất cả các ngươi bồi táng theo đệ ấy!”

Tần Thịnh Nam hét lên. Các thái y sợ hãi quỳ sụp xuống.

“Xin bệ hạ bình tĩnh! Chúng thần sẽ cố gắng hết sức giữ mạng cho vương gia, nhưng vương gia bị thương rất nặng,...”

“Trẫm không muốn nghe. Các ngươi liệu mà làm!”

“Vâng, vâng.”

Tần Thịnh Nam bước ra ngoài thì bắt gặp ngay ánh mắt thất thần, xám xịt của hai huynh đệ Nhậm gia. Vừa nhìn thấy Thịnh Nam, cả hai vội quỳ sụp xuống.

Tần Thịnh Nam một bộ dạng tức giận như muốn phát hoả. Tần Thượng Nguyên ra ngoài cung bảo đón người tên A Thành vào cho hắn gặp mặt. Rốt cuộc khi trở về A Thành thì không thấy đâu, lại mang một thân thương tích đầy mình. So với lần bị thương trước đó còn nặng hơn rất nhiều. Thái y đã nói Thượng Nguyên sợ rằng không qua khỏi. Thịnh Nam nghe mà không tài nào bình tĩnh được.

Hắn nhìn xuống hai thị vệ đang quỳ sụp dưới đất. Cả hai đều đang bị thương không nhẹ nhưng lại không chịu chữa trị, một mực đứng trước giường của chủ nhân. Thịnh Nam đuổi cả hai ra sảnh, bắt đi chữa trị nhưng họ vẫn đứng ngoài sảnh, không chịu đi. Cả hai muốn đợi nghe tin chủ nhân qua cơn nguy kịch mới đi chữa trị. Thịnh Nam tuy rất giận dữ nhưng nhìn bộ dạng thương tích đầy mình lại thêm vẻ hối hận cùng cực của cả hai, hắn buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

“Nói ta nghe chị tiết đã xảy ra chuyện gì.”

Nhậm Huyền và Nhậm Vũ cúi đầu, kể lại cho hoàng thượng nghe mọi chuyện

không dám bỏ sót chi tiết nào.

“... Sau khi Lâm Thành bị rơi xuống vực, chủ tử vì quá đau đớn không chú ý được xung quanh liền bị tên sát thủ phía sau đâm trọng thương. Những tên khác lập tức xông vào. Bọn thuộc hạ khó khăn lắm mới đẩy lùi được bọn chúng. Nhưng chủ nhân lúc ấy như phát điên. Ngài ấy cầm kiếm lao vào giữa bọn chúng chém giết điên cuồng. Bọn thuộc hạ cản không được. Sau đó... sau đó bọn sát thủ bị giết sạch, những tên còn lại cũng cắn thuốc độc tự sát. Còn chủ tử cũng... cũng bị thương rất nặng.”

Thịnh Nam siết chặt bàn tay. Hắn biết rõ với khả năng của Thượng Nguyên làm sao có thể bị thương nặng như vậy. Rõ ràng là tận mắt nhìn thấy người yêu chết trước mặt mình khiến đệ ấy bi thương quá độ.

Tại sao ông trời lại bạc đãi đệ ấy như thế? Tuổi thơ đã không được sống như những đứa trẻ bình thường, khó khăn lắm mới yêu một người, chưa bao lâu thì lại chia cách âm dương. Thịnh Nam càng nghĩ càng căm hận bọn khốn kia cũng tự trách chính mình. Giá như hắn cho thêm người bảo vệ đệ ấy mỗi lần đệ ấy ra ngoài thì đã không xảy ra chuyện này.

“Đã cho ngươi xuống dưới vực tìm chưa?”

“Tâu bệ hạ, thần đã cho người đi tìm nhưng không thấy xác. Người của thần chỉ tìm thấy mảnh vải trên y phục của Lâm Thành vướng trên cành cây cheo leo trên vách đá.”

“Bình thường rơi từ trên vực xuống thì không thể còn sống được, nhưng lại không thấy xác. Có khi nào bị kền kền ăn mất rồi không?”

Hai người họ nhìn nhau không nói gì. Thịnh Nam cũng hiểu không nên tiếp tục hỏi chuyện này. Hắn đổi đề tài: “Vậy các ngươi có xác định được là kẻ nào làm không?”

“Tâu bệ hạ, hiện tại toàn bộ những kẻ ám sát lúc đó đều đã chết. Chúng thần nhất thời chưa tra được bọn chúng là do ai phái tới. Chúng thần cũng không dám đoán bừa.”

Thịnh Nam phất tay.

“Được rồi. Đứng lên cả đi! Các ngươi có ở đây cũng chẳng ích gì. Về trị thương đi! Sau này còn chăm sóc cho A Nguyên nữa.”

“Bệ hạ, chúng thần...”

Hai người nhìn nhau có vẻ như không muốn đi. Thịnh Nam tiến tới kéo cả hai đứng dậy.

“Các ngươi cứ về đi! Đừng tự trách mình nữa! Các ngươi cũng đã cố gắng hết sức rồi! Trẫm đã gửi thư cho Hoa Thần y, không quá một ngày hắn sẽ đến đây. Các ngươi đi trị thương rồi đón hắn đến đây cho trẫm!”

Vừa nghe đến việc mời Hoa thần y tới, hai người họ phấn chấn hẳn lên, nhanh chóng rời khỏi cung. Thịnh Nam cũng quay người bước vào bên trong, tiếp tục đốc thúc các thái y.

Chiều ngày hôm sau, hai huynh đệ Nhậm gia đưa Hoa Thiên Vũ về đến cung. Thiên Vũ cho đuổi hết mọi người trong phòng ra, nhốt mình ở bên trong chữa trị cho Tần Thượng Nguyên liên tục gần một ngày một đêm mới trở ra. Cả người hắn mệt mỏi không thôi, thậm chí còn xém nữa ngã gục. Châu Văn Phương truyền nội lực giúp hắn điều tức cơ thể.

“Hiện tại Thượng Nguyên đã qua cơn nguy kịch rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ bình phục. Mới nãy hắn có tỉnh một lúc.”

“Vậy sao? Để ta vào xem thế nào.”

Thịnh Nam định vào trong thì Hoa Thiên Vũ cản lại.

“Đợi đã, hắn ngủ rồi. Không cần vào bên trong vội. Ta có chuyện muốn hỏi.”

“Ngươi muốn hỏi gì?”

“Có phải hắn đã chứng kiến chuyện gì khủng khiếp lắm không? Lâm Thành đâu?”

“Bị rớt xuống vực thẳm, không tìm thấy xác. Đệ ấy tận mắt chứng kiến mọi việc.”

Ba người gia đình Thiên Vũ nghe xong đều bàng hoàng, không tin nổi vào tai mình.

“Thảo nào...” Hoa Thiên Vũ ôm đầu. Hắn đã đoán là có chuyện rất khủng khiếp đã xảy ra với Lâm Thành nhưng không ngờ lại đến mức này.

Cách nói của Hoa Thiên Vũ khiến Thịnh Nam cảm thấy có chuyện chẳng lành.

“Có chuyện gì vậy?”

“Thượng Nguyên có lẽ là bi thương quá độ dẫn tới kích thích đến thần kinh. Tất cả những ký ức liên quan đến Lâm Thành... hắn đều quên hết rồi. Hắn bây giờ thậm chí còn không nhớ nổi Lâm Thành là ai.”

“... Cái gì?”

***

Tiếng kêu “tít tít” vừa lạ vừa quen thuộc làm Lâm Thành bừng tỉnh. Hắn nhận ra mình đang ở trong một căn phòng mà từ ga giường cho đến rèm cửa, cả bức tường xung quanh đều thuần một màu trắng. Trên đỉnh đầu chiếc máy đo nhịp tim đang kêu “tít tít” từng tiếng đều đều. Lâm Thành kinh ngạc nhận ra nơi này chính là bệnh viện. Làm sao hắn lại xuyên việt trở về hiện đại rồi?

“Anh hai!”

Một giọng nói quen thuộc mà rất lâu rồi hắn chưa được nghe khiến tâm hắn không khỏi chấn động. Viên Viên xuất hiện xuất hiện trước mặt hắn nhào tới ôm lấy hắn, oà khóc như một đứa trẻ.

“Anh, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi. Em cứ tưởng anh bỏ em mà đi rồi chứ.”

Lâm Thành muốn xoa đầu em gái nhưng tay không cử động được. Hắn cũng không kìm được xúc động, hai mắt rưng rưng.

“Anh đã ngủ rất lâu sao?”

“Vâng. Anh đã hôn mê gần ba tháng rồi. Bác sĩ đã làm mọi cách mà anh vẫn không tỉnh. Họ còn nói... còn nói nếu anh cứ tiếp tục hôn mê thế này sợ rằng sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại nữa.”

Lâm Thành ngẩn người. Ba tháng, là bằng với thời gian hắn ở trong thế giới trong tiểu thuyết.

“Anh ở đây đợi em. Em đi gọi bác sĩ.” Viên Viên nói xong liền chạy vội ra ngoài.

Lâm Thành thần người nhìn trần nhà. Hắn đã từng mơ đến ngày được quay lại thế giới của mình, được gặp lại em gái, nhưng khi được trở về rồi, hắn lại không thấy vui nổi, cổ họng còn nghẹn đắng.

Từ lâu hắn đã không xem thế giới đó chỉ là thế giới trong cuốn tiểu thuyết, đã không xem những nhân vật bên trong đó đều là những nhân vật do người tạo ra. Hắn đã sống ở đấy, đã yêu, thậm chí đã từng nghĩ nếu lỡ như không thể quay về thì sống cả đời ở nơi đó cũng không tệ. Nhưng mà...

Hắn đã quay về khi còn chưa kịp nói lời nào với Tần Thượng Nguyên. Hắn nhớ trước khi xuyên về hắn bị rơi xuống vực. Hắn nhìn thấy Thượng Nguyên lao về phía mình nhưng hắn không thể với được tới tay y. Hắn thấy có tên sát thủ đứng phía sau Thượng Nguyên chuẩn bị ra tay với y nhưng lại không kịp cảnh báo cho y biết đã bị kéo xuống phía dưới rồi sau đó không biết gì nữa. Khi tỉnh lại hắn đã xuyên về nơi này.

“Anh, bác sĩ đến rồi.”

Viên Viên đột ngột mở cửa, Lâm Thành hoàn hồn, nhanh chóng khôi phục trạng thái. Bác sĩ tới khám hết một lượt cho Lâm Thành rồi nói:

“Cơ thể hiện tại không có vấn đề gì đáng ngại nhưng cô vẫn nên để anh cô ở lại đây theo dõi thêm vài ngày. Anh ấy hôn mê quá lâu nên cơ thể sẽ hơi khó cử động, cô chịu khó giúp cậu ấy. Dù sao cậu ấy có thể tỉnh lại đã là một kỳ tích rồi.”

“Vâng. Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm.”

Lâm Thành thử cử động tay lại nhưng không có sức. Cả cơ thể lúc này đều cứng đờ. Hiện chỉ mỗi cổ của hắn là cử động dễ dàng.

“Anh, để em gọi điện cho A Dương mua ít cháo cho anh nhé.”

Lâm Thành vẫn còn nhớ bạn trai của Viên Viên tên Dương. Trước khi hắn bị tai nạn hôn mê hai đứa nó đã cãi nhau một trận rồi tạm thời chia tay một thời gian. Vậy mà hiện giờ tình cảm lại tốt như thế, hắn cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

“Ừ. Sao cũng được. Trước tiên anh muốn mượn tiểu thuyết của em xem một chút.”

Viên Viên kinh ngạc. Anh trai mới tỉnh lại đã muốn xem tiểu thuyết của cô, lúc bình thường anh còn chẳng chủ động hỏi tới. Nhưng nếu anh ấy quan tâm đến việc viết lách của cô dĩ nhiên cô rất vui.

“Anh muốn xem tác phẩm nào, em mở web cho anh xem.”

“Chính là tiểu thuyết đầu tay của em, “Bạch Nguyệt Quang của vương gia” ấy.”

Ánh mắt Viên Viên chợt sáng lên lấp lánh.

“Tiểu thuyết đó ạ? Anh hai, anh không ngờ đâu, cuốn tiểu thuyết đó của em bây giờ nổi tiếng lắm. Đã được nhà xuất bản mua bản quyền in thành sách rồi. Đợt vừa rồi xuất bản bán được số lượng khá tốt. Tiền điều trị cho anh nằm viện là nhờ vào việc bán sách của em đó.”

Lâm Thành ngạc nhiên. Bản thân hắn khi đọc cũng cảm thấy truyện không mấy hấp dẫn, thế nào mà lại thu hút người khác như vậy? Không lẽ khả năng cảm thụ văn học của hắn kém đến vậy sao?

“Cho anh mượn xem thử.”

“À, em sẽ nói A Dương mang đến cho anh. Nhưng anh xem rồi thì không được mắng em đâu đấy.”

“Hả?” Lâm Thành bật cười. Em gái hắn viết truyện, hắn liên quan gì mà mắng chứ, “Sao anh lại phải mắng em?”

Viên Viên do dự một hồi rồi trả lời: “Là vì... em dùng tên của anh để viết truyện.”

T/g: A Thành, con đừng trách ma ma. Ai bảo tướng công của con bá quá ma ma phải tạo vài mảnh thủy tinh cho nó thêm phần tình sắc.

------oOo------

Chương 34: Người bí ẩn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoảng hai tiếng sau, Lâm Thành đã có thể tự ngồi dậy được, tay cũng đã có thể cử động nhưng chưa được linh hoạt lắm. Anh hiện tại đang ngồi tựa người vào thành giường, nghiêm túc nhìn cô em gái đang khép nép ngồi trước mặt, bên cạnh cậu bạn trai của nó.

Viên Viên ngồi trêи ghế, hai bàn tay run run siết chặt vào vạt quần, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên nhìn anh trai. Mãi một lúc sau cô bé mới mở lời:

"Em biết lỗi rồi. Anh đừng giận nữa được không? Em biết anh là trai thẳng, lẽ ra không nên tự tiện dùng tên của anh đặt cho nhân vật tiểu Thụ. Nhưng chuyện đã lỡ rồi, sách cũng đã xuất bản, em không thể… không thể đổi tên được."

"Chuyện đó anh không trách em, dù sao có trách cũng quá trễ rồi. Anh chỉ muốn hỏi rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Tại sao tiểu thuyết của em lại thay đổi như vậy? Nội dung khác hoàn toàn với nội dung ban đầu mà anh đã xem. Anh không tin em có thể tự nghĩ ra tất cả. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói rõ xem!"

Lâm Thành đã xem qua tác phẩm "Bạch nguyệt quang của vương gia" bản mới nhất mà A Dương đưa tới, và vô cùng kinh ngạc. Nội dung của tác phẩm xoay quanh nhân vật chính là Chung công tử và Tần Thượng Nguyên. Nhân vật Chung công tử còn có tên khác là "Lâm Thành" giống y như tên của anh. Hơn nữa những gì viết ra bên trong lại giống y hệt như những gì anh đã trải qua ở thế giới bên trong tiểu thuyết, giống từ tình tiết cho đến lời thoại. Quyển mà anh đang xem là quyển Một và đoạn kết thúc lại chính là đoạn mà nhân vật "Lâm Thành" bị rơi xuống vực. Còn quyển Hai, Viên Viên lại nói chưa có ý tưởng viết tiếp.

Câu chuyện trùng hợp và ly kỳ đến không thể tưởng tượng nổi.

Viên Viên lo lắng nhìn bạn trai đứng bên cạnh. Cậu thanh niên tên A Dương đó mỉm cười gật đầu động viên cô. Viên Viên nhìn Lâm Thành, do dự một chút rồi nói:

"Vậy em sẽ nói thật với anh. Chuyện này kì lạ lắm, chắc hẳn anh sẽ không tin. Sau khi anh bị tai nạn, rơi vào hôn mê, lúc ấy tâm trạng em bấn loạn lắm, may mà khi đó có A Dương ở bên cạnh động viên em. Nhưng dù vậy vấn đề viện phí

khi anh nhập viện vẫn khiến em không biết làm sao. Lúc ấy thì đột nhiên em nhận được một email của một người lạ. Người đó nói có cách để giúp em kiếm tiền.”

“Người đó nói em hãy thay đổi nội dung tác phẩm “Bạch nguyệt quang của vương gia” theo ý của người đó. Chắc chắn sẽ rất nổi tiếng, sẽ kiếm được nhiều tiền. Ban đầu em còn không tin nhưng lúc ấy em đang rất cần tiền nên mới liều thử xem. Thật không ngờ sau khi em làm theo lời người đó nói, tác phẩm thực sự rất được nhiều người chú ý. Sau đó thì càng lúc lại càng nổi tiếng, còn được đề nghị xuất bản thành sách rồi bán được rất nhiều tiền. Từ đó mà lo được viện phí cho anh.”

Lâm Thành nghe không sót một chữ, càng nghe càng cảm thấy kì quái.

“Viên Viên, em nói có người chỉ cho em viết như vậy? Toàn bộ nội dung truyện đều là ý của người đó?”

“Vâng. Mỗi ngày người đó đều gửi cho em một cái mail trong đó viết nội dung của một chương truyện, em cứ theo đó mà triển khai viết theo. Phải rồi. Việc lấy tên của anh đặt cho nhân vật tiểu Thụ là cũng chính người đó đề nghị với em.”

Lâm Thành ôm đầu. Những gì Viên Viên nói khiến anh cảm thấy hoang mang, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ở thời đại này mà còn có thể xảy ra chuyện kì ảo, huyễn hoặc đến như vậy sao?

“Người đó ở đâu? Đưa anh đến gặp hắn?”

“Em cũng không rõ. Em chưa gặp hắn ta bao giờ, chỉ liên lạc qua mail. Lúc đầu em đã hỏi hắn ta là ai, tại sao lại muốn em làm như thế, nhưng hắn không chịu nói tên, chỉ bảo với em rằng “làm như vậy là vì muốn tốt cho anh”. Sau này nếu em hỏi những câu tương tự như thế, hắn đều không bao giờ trả lời.”

Sau khi nghe hết mọi chuyện, Lâm Thành có thể khẳng định người bí ẩn này chính là ngọn nguồn của tất cả những chuyện xảy ra trêи người anh, là mấu chốt giúp anh trở lại thế giới đó.

“A Dương, cậu giỏi tin học. Cậu có cách nào giúp anh tra được người này không?”

“Thành ca, ngay khi nghe Viên Viên kể lại chuyện này cho em, em đã truy tìm hắn từ email nhưng không được. Mail của hắn lập là mail giả. Em đã nhờ sư huynh của em là một cao thủ hacker nhưng cũng không tài nào tìm ra hắn. Hắn cứ như không tồn tại vậy.”

Có tiếng kêu “tít” từ điện thoại. Viên Viên mở ra xem và ngạc nhiên:

“Anh, là mail hắn gửi tới.”

“Hắn viết gì vậy?”

Viên Viên nhìn vào điện thoại một hồi, ánh mắt chăm chú rồi hoang mang, dường như không biết phải đọc như thế nào. Nhìn biểu hiện đó Lâm Thành càng thêm sốt ruột.

“Sao vậy? Hắn viết gì thế?”

A Dương ghé mắt vào nhìn thử, bộ dạng cũng hoang mang không kém. Cậu nhìn Lâm Thành, ấp úng nói:

“Thành ca, cái này... hình như là gửi cho anh.”

Lâm Thành kinh ngạc, cầm lấy điện thoại trêи tay Viên Viên xem thử. Hắn nhìn thấy người gửi là một người có mail là vuthan. Nội dung trêи mail là:

“Đã tỉnh rồi thì tới tìm ta. Địa điểm chính là tại nơi mà ngươi lần đầu xuất hiện.”

Lâm Thành đọc xong cũng cảm thấy rất hoang mang. Nội dung trêи mail này đúng là gửi cho anh nhưng nghĩa của nó thì anh hoàn toàn không hiểu. “nơi lần đầu xuất hiện” là nơi nào? Là ý là địa điểm anh sinh ra hay quê hương của anh? Cho dù là đáp án nào thì anh thấy tìm người cũng quá ʍôиɠ lung. Anh thậm chí còn không biết người này trông như thế nào.

“Anh hai, có phải anh và người này quen biết nhau không? Tin nhắn của hắn ta...”

“Không. Anh không quen biết hắn.”

“Thật sao? Nhưng người này dường như biết rất rõ về anh. Thậm chí còn biết anh đã tỉnh nữa. Người này đúng là kì quái!”

Lâm Thành suy nghĩ một lúc rồi nhìn thẳng vào em gái, nói:

“Viên Viên, anh cần nói chuyện riêng với em.”

A Dương biết ý lẳng lặng lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai anh em. Lâm

Thành hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Anh nói thật với em. Chuyện của em đúng là ly kỳ thật, nhưng chuyện của anh còn ly kỳ hơn nhiều. Sau khi anh hôn mê, anh đã xuyên không và nhập vào nhân vật Chung công tử, cũng chính là "Lâm Thành". Những gì diễn ra trong tiểu thuyết của em cũng chính là những gì anh đã trải nghiệm, không khác một chút nào. Nói cách khác, anh và nhân vật "Lâm Thành’ kia là một. Những gì anh nói em có tin không?”

Viên Viên đờ người, không động đậy một lúc khá lâu đến mức Lâm Thành còn tưởng con bé hoá tượng đá luôn rồi.

“Này, em sao thế? Cảm thấy chuyện anh kể rất hoang đường?”

Viên Viên vội lắc đầu.

“Không. Em tin anh mà. Câu chuyện về người bí ẩn kia còn chưa đủ hoang đường sao. Em ngạc nhiên là vì cái khác. Anh nói anh và người tên "Lâm Thành’ kia là một, tức là... anh với Tần Thượng Nguyên kia...”

Lâm Thành giật mình. Mặt bỗng chốc đỏ lựng.

“Thật không ngờ anh trai em "cong" rồi.”

“Em... em nói gì đó!”

“Còn không phải? Anh dám nói anh không yêu nam nhân kia?”

“Anh... thì đúng là anh thích hắn đấy. Em có vấn đề gì?”

Viên Viên nín cười, lắc đầu đáp rất tự nhiên:

“Không vấn đề gì. Em vui mà.”

Dù rất xấu hổ khi thừa nhận mình yêu một nam nhân trước mặt em gái, nhưng thừa nhận thì cũng đã thừa nhận rồi, Lâm Thành tự nhiên cũng thấy lòng thoải mái hơn. Anh đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

“Anh đã nói rõ với em mọi chuyện rồi, em cũng hiểu là anh muốn làm gì rồi chứ?”

“Em hiểu. Em nghĩ mình có thể giúp được anh. Người kia nói "nơi lần đầu anh

xuất hiện" có lẽ chính là nói đến nơi "Lâm Thành’ lần đầu tiên xuất hiện.”

Lâm Thành khẽ “à” lên một tiếng. Anh cũng đã hiểu ra. Hai anh em không hẹn mà cùng thốt lên một từ “Thành Nghị”. Bọn họ biết có một nơi có cái tên như thế, một nhà nghỉ ế ẩm nằm trong một con hẻm nhỏ, gần tuyến đường mà Lâm Thành vẫn hay đi làm về.

“Anh không thể đến đó bây giờ được. Bác sĩ đã dặn anh phải ở lại theo dõi vài ngày.”

“Anh không đợi được. Em giúp anh trốn viện đi!”

T/g: A Thành, quả nhiên là con trai tui. Rất có tiền đồ!

------oOo------

Chương 35: Hai thế giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai anh em cùng lên kế hoạch trốn viện vô cùng kĩ lưỡng và tiến hành vào hai ngày sau, bởi vì phải để cho Lâm Thành có thời gian tập đi lại. Cơ thể thật của anh đã phải nằm một chỗ quá lâu, để có thể hoạt động linh hoạt cũng phải mất mấy ngày, nhưng Lâm Thành vì muốn đẩy nhanh thời gian mà tập luyện không ngừng nghỉ. Anh cứ tưởng tượng lại ánh mắt Thượng Nguyên đau đớn nhìn mình khi đó, lòng lại càng lo lắng hơn. Không biết hắn có bị thương không, có bình an trở về cung hay không. Anh muốn quay trở lại, muốn có thể chính mình nói với hắn rằng anh cũng yêu hắn, muốn được gả cho hắn.

Sự xuất hiện kì lạ của người bí ẩn kia đã cho anh thấy một điều: Thế giới đó đã thay đổi hoàn toàn sau khi anh xuyên đến. Nó không còn là thế giới mà hai nhân vật chính là Tần Thượng Nguyên và Cố Y Tịnh, mà là Lâm Thành và Tần Thượng Nguyên. Vậy thì anh còn do dự gì mà buông tay Thượng Nguyên đây? Anh đã quyết định, lần này nếu có thể trở lại, anh nhất định sẽ bám dính lấy hắn, cả đời cũng sẽ không buông hắn.

Ngày hôm đó, theo kế hoạch, A Dương và Viên Viên sẽ cùng đến thăm bệnh Lâm Thành. Sau đó, Lâm Thành mặc đồ của A Dương cùng Viên Viên bình thản rời khỏi bệnh viện. Còn A Dương giả làm Lâm Thành nằm trên giường bệnh, đợi sau khi hai người rời khỏi bệnh viện an toàn thì có thể đi ra.

Nhà trọ Thành Nghị nằm trong một con hẻm nhỏ ít người qua lại. Vị trí của nó rõ ràng không phù hợp với việc kinh doanh nhà trọ, nhưng không hiểu sao đã nhiều năm ông chủ của nó vẫn không đóng cửa. Khi Lâm Thành và Viên Viên tới thì thấy cửa đã mở toang nhưng bên trong lại không có lấy một người. Hai người ngạc nhiên đi vào bên trong xem xét.

Nhà trọ nhìn đơn sơ nhưng rất ngăn nắp và sạch sẽ. Đồ vật bày biện bên trong nhiều cái có niên đại cũng tầm mấy trăm năm. Thật không hiểu nhà có nhiều đồ quý như vậy sao lại không đóng cửa, chủ nhà không sợ trộm vào cuỗm đồ đi sao?

“Khách đã đến rồi, sao không vào?”

Một người đàn ông mặc đồ nâu đen, đội một cái mũ trùm kín gần hết mặt, bước từ trên cầu thang xuống. Hắn dường như cố ý biến giọng của mình cho khác đi nhưng không hiểu sao Lâm Thành vẫn cảm thấy có chút quen thuộc. Khi hắn ta

bước xuống đứng gần hai người, Lâm Thành muốn nhìn mặt hắn nhưng hắn bước lùi lại cố ý tránh né.

“Anh có phải là người có nick vuthan vẫn hay gửi mail cho tôi?” Viên Viên hỏi, mắt nhìn chăm chăm hắn ta từ đầu đến chân.

“Đúng vậy. Là tôi.” Hắn nhìn sang người đứng bên cạnh Viên Viên, hỏi: “Anh chắc hẳn là Lâm Thành?”

“Đúng vậy. Xin hỏi quý danh của anh là gì?”

“Chuyện này anh không cần biết.”

“Anh...” Viên Viên tức giận – “Anh rõ ràng biết rất rõ chúng tôi, thậm chí còn nắm được hành tung của bọn tôi, vậy mà tên lại không nói. Anh có âm mưu gì hả?”

Người đó bật cười mà đáp:

“Ta giúp cô kiếm tiền trả viện phí cho anh cô. Ta có thể có âm mưu gì.”

“Anh...”

“Được rồi.” Lâm Thành giơ tay cản Viên Viên đang nổi sùng lên – “Không nói tên cũng được. Nhưng anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc những chuyện xảy ra đối với tôi ba tháng qua là như thế nào?”

“Ta gọi cậu đến cũng vì lý do này. Lên lầu đi!”

***

Người bí ẩn đưa cả hai lên trên lầu hai, đi vào một căn phòng nhỏ. Bên trong phòng bày biện cực kỳ đơn điệu: chỉ có một bộ bàn ghế gỗ, một chiếc giường đơn và vài bức tranh treo trên tường. Nhưng điều khiến anh kinh ngạc nhất chính là sự xuất hiện của bức tranh vẽ một người con trai đang đứng nấu bếp thời cổ đại. Đó là bức tranh mà lúc còn ở Thành Nghị, Thượng Nguyên đã vẽ tặng cho anh. Trên bức tranh còn có bút tích của Thượng Nguyên. Lâm Thành tháo bức tranh xuống cầm trên tay. Cảm giác quá chân thật khiến tay anh không ngừng run lên vì kích động.

“Nhìn thấy rồi sao?”

“Chuyện này là thế nào?” Lâm Thành cố kìm lại xúc động, giơ bức tranh lên hỏi hắn.

“Thế giới mà cậu đã xuyên đến không phải được người tạo ra trong tiểu thuyết. Nó là hiện thực, và cuốn tiểu thuyết của em gái cậu là chìa khoá kết nối hai thế giới. Chính vì vậy mà bức tranh kia mới tồn tại.”

“Hai thế giới sao? Tôi vẫn không hiểu.”

Lâm Thành rất hoang mang. Viên Viên nghe mà sợ hãi, nấp sau lưng anh trai.

“Đó là một vị diện. Vũ trụ này tồn tại rất nhiều vị diện và cái mà cậu xuyên đến là một trong những vị diện đó.”

Trong lúc Lâm Thành còn đang ngẩn người thì đã nghe giọng của Viên Viên thì thầm sau lưng: “Em nghe mấy cái "vị diện" này trong tiểu thuyết quen lắm, nhưng không nghĩ ở hiện thực mà cũng tồn tại nha.”

“Xác thực là có tồn tại.”

Người bí ẩn kia đột ngột nói như thể nghe được câu nói thì thầm của Viên Viên khiến cô bé hoảng sợ, lại nép vào sau lưng Lâm Thành.

“Vậy thì anh là ai? Tại sao lại biết chuyện của tôi?”

“Tôi là sứ giả, hay còn gọi là Đại Vu. Làm sao tôi biết cậu, tôi e rằng có nói cậu cũng không hiểu. Tôi xuất hiện là để giải đáp cho cậu những gì mà cậu thắc mắc.”

Người tự xưng Đại Vu bước từng bước lại gần Lâm Thành, và dừng lại khi còn cách anh chỉ một bước chân. Hắn nói tiếp:

“Lâm Thành, cậu là người đã được số phận lựa chọn đến để thay đổi vị diện kia. Những chuyện xảy ra với cậu là để cậu có một ‘cái cớ" hoàn hảo giúp cậu có thể biến mất ở vị diện này và xuất hiện ở vị diện kia.”

“Vậy thì tại sao tôi lại trở về?”

“Một cơ hội để cậu lựa chọn. Nhiệm vụ của cậu ở vị diện kia đã hoàn thành, cậu có thể không cần trở lại đó và tiếp tục cuộc sống bình thường tại nơi này. Hoặc là... cậu rời bỏ nơi cậu sinh ra và lớn lên để đến vị diện kia, mãi mãi không bao giờ có thể trở về.”

“Cái gì? Không được! Khó khăn lắm anh hai tôi mới trở về, tôi không thể để

anh ấy đi mãi mãi như vậy được! Như thế có khác gì tôi mất anh hai chứ!” Viên Viên phản đối ngay.

“Chuyện này không phải do cô quyết định là được.”

“Anh... anh không thể nghe hắn. Trêи đời này em chỉ còn mỗi anh là người thân, em...”

Viên Viên mới nói đến đó liền sựng lại. Cô nhìn thấy ánh mắt đau đớn của anh trai mình. Cô mới nhận ra mình đã quá hấp tấp rồi. Cô là người đã viết cuốn tiểu thuyết đó nên cô cũng biết rõ anh ấy yêu người tên Tần Thượng Nguyên kia nhiều như thế nào, cũng biết bọn họ chia tay trong sự tiếc nuối đến thế nào. Đây đúng là chuyện không chỉ một lời của cô là có thể quyết định.

“Chuyện này tôi muốn suy nghĩ thật kỹ rồi sẽ trả lời anh.”

“Được. Tôi luôn ở tại nơi này đợi cậu.”

Lâm Thành kéo tay Viên Viên ra khỏi nhà trọ. Suốt đường đi cho đến khi về đến nhà, Lâm Thành không nói một câu nào. Viên Viên cũng không dám làm phiền.

Lâm Thành tự nhốt mình trong phòng, không thiết ăn uống. Đúng là trước kia anh đã từng nghĩ đến chuyện sẽ ở lại thế giới đó vĩnh viễn, nhưng đó là vì anh đinh ninh rằng mình không thể trở về. Nhưng giờ đã trở về rồi, gặp được em gái mà mình luôn bảo bọc, yêu thương, anh lại không nỡ rời đi. Nhưng... nhưng còn Tần Thượng Nguyên thì sao? Nếu anh không trở về, hắn sẽ thế nào? Sau một thời gian dài, năm năm, mười năm không gặp liệu hắn ta có lãng quên người tên Lâm Thành? Nghĩ đến chuyện bị Tần Thượng Nguyên lãng quên, anh không chịu nổi. Lồng ngực như bị bóp chặt đến khó thở. Không cần nói đến Thượng Nguyên, nếu anh mãi mãi không thể gặp hắn, anh cũng không biết mình sẽ phải sống tiếp thế nào.

“Anh hai, em nói chuyện với anh chút được không?”

Lâm Thành vội lau đi đôi mắt đã ươn ướt từ lúc nào, xốc lại tinh thần, đứng dậy mở cửa. Viên Viên đứng bên ngoài, ánh mắt tràn ngập lo lắng, nhìn khoé mắt ửng đỏ của anh trai, lòng cô lại càng áy náy không yên.

“Em muốn nói chuyện gì vậy?”

“Anh, em nghĩ kỹ rồi. Nếu anh muốn đi thì hãy đi đi!”

Lâm Thành kinh ngạc khi nghe Viên Viên nói thế. Lúc trước mặt Đại Vu, con bé đã cực lực phản đối mà?

“Em lớn rồi. Suốt thời gian anh hai nằm viện, em đã học cách tự chăm sóc cho bản thân. Hơn nữa, bên cạnh em còn có A Dương, em sẽ sống thật bình yên và hạnh phúc. Anh hai không cần phải lo lắng cho em đâu. Tuy rằng em rất muốn anh ở lại nhưng mà...” Viên Viên bật khóc, nhưng vẫn cố nói hết tâm ý của mình: “... nhưng em không thể ích kỷ được. Anh đã vất vả vì em nhiều rồi. Em cũng muốn anh hai được hạnh phúc.”

Lâm Thành ôm chầm lấy Viên Viên. Con bé ôm chặt lấy anh, khóc càng to hơn.

“Em xin anh đấy! Anh đi nhanh đi! Em sợ mình sẽ đổi ý mất!”

Lâm Thành ôm chặt lấy Viên Viên, hai hàng nước mắt chảy dài.

Em gái anh đã trưởng thành rồi.

“Sau khi anh đi nhất định phải tự chăm sóc cho bản thân thật tốt. Đừng để A Dương bắt nạt em, nghe không?”

“Anh yên tâm. Em sẽ bảo vệ cho Viên Viên!” A Dương đột nhiên chạy vào, nói lớn.

Lâm Thành mỉm cười đứng dậy ôm lấy A Dương, cho cậu ta một cái vỗ vai đầy tin tưởng. Trước kia anh không có ấn tượng tốt với thằng nhóc này lắm, vì nó mà Viên Viên đau buồn. Nhưng mấy ngày qua chứng kiến nó ở bên chăm sóc cho Viên Viên thế nào, anh hoàn toàn yên tâm giao con bé cho cậu ấy.

“Nhớ những gì cậu đã nói. Nam nhi đại trượng phu, đã nói là phải làm.”

“Vâng. Anh hai yên tâm.”

Lâm Thành quay lại ôm lấy Viên Viên lần nữa, đặt lên trán con bé một nụ hôn tạm biệt. Lần này sẽ là ra đi mãi mãi.

Lâm Thành nhanh chóng rời khỏi nhà đi thẳng tới Thành Nghị. Anh không thể đợi được để trở về bên cạnh hắn.

Lần này sẽ là vĩnh viễn ở cạnh bên nhau, mãi mãi không buông tay.

T/g: A Thành, lúc con trở về, đừng quá sốc nhé!

-------oOo------

Chương 36: Trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành nhìn chăm chăm xuống vực sâu hun hút không thấy đáy, lo sợ hỏi Đại Vu: “Ngươi có chắc là nhảy xuống đây sẽ về lại nơi đó không?”

“Không phải ở vị diện kia, ngươi cũng là rớt xuống vực mới quay về đây sao?”

“Nhưng... nhưng nếu không giống như anh nói thì tôi sẽ chết không toàn thây đó. Cái này... có chắc chắn là thành công không?”

“À, chắc là có.”

Lâm Thành nghe mà muốn rụng rời tay chân.

“Chuyện liên quan đến mạng người đấy, vậy mà anh nói không chắc chắn như vậy hả?”

“Không thì ta có thể nói sao? Ta chưa từng làm chuyện này cho ai khác ngoài cậu nên không thể đưa ra được kết luận chính xác. Con đường đến vị diện đó chỉ có đường này thôi. Cậu tự quyết định đi!”

Lâm Thành nhìn xuống vực thẳm một lần nữa. Vực sâu này giống hệt như vực sâu mà hắn đã bị té xuống và xuyên về thế giới này. Hắn cũng không hiểu Đại Vu đã tìm thấy nó bằng cách nào. Nhưng khi nhìn vào nó, hắn đột nhiên tràn trề hi vọng.

“Đằng nào thì tôi cũng không có lựa chọn, đành liều mạng vậy. Nếu tôi mà chết thật tôi sẽ biến thành ma quay về tìm anh.”

“Ha ha. Cách nói doạ dẫm đó xưa lắm rồi.”

Lâm Thành chỉ mỉm cười rồi nhắm mắt lại, dứt khoát nhảy xuống. Hắn rơi tự do như vậy cho đến khi mất hút trong làn sương trắng dày đặc dưới vực, sau đó không nghe thấy gì nữa. Đại Vu lúc này mới kéo chiếc mũ trùm trên đầu xuống, lộ ra gương mặt quen thuộc mà nếu Lâm Thành nhìn thấy chắc chắn sẽ kích động không thôi: gương mặt của Tần Thượng Nguyên.

“A Thành, ta đến đón ngươi về.”

***

Lúc Lâm Thành tỉnh lại đã thấy mình nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Xung quanh là rừng cây rậm rạp, không một bóng người. Y phục trên người thì rách rưới, cơ thể bẩn thỉu dính đầy bùn đất. Trông hắn lúc này chẳng khác gì kẻ ăn mày. Lâm Thành thấy thật buồn cười. Lần đầu tiên hắn đến thế giới này đã là một công tử rất giàu có, lần thứ hai quay lại thì thành tên ăn mày. Thời gian cũng có phải lâu lắm đâu, ba tháng bốn ngày chứ mấy.

Lâm Thành nhìn xung quanh, cố xác định xem bản thân đã lạc đến nơi nào. Nhưng hắn xuyên đến thế giới này mới có mấy tháng, chưa đi được mấy nơi. Cảnh vật nơi này quá lạ lẫm với hắn. Bất chợt hắn nghe thấy tiếng ồn ào cách nơi này không xa. Hắn vội theo tiếng nói chạy tới.

Lâm Thành nhìn thấy một nhóm thương buôn gần ba mươi người đang kéo theo hai thùng lớn bằng gỗ, trông hành động của họ có vẻ rất vội vàng. Lâm Thành vốn muốn đến đó hỏi thăm, vậy mà hắn vừa mới xuất hiện đã bị mấy người đó xua đuổi như đuổi tà vậy.

“Cái tên ăn mày này tránh xa ra! Bọn ta đang chở hàng cho quý nhân, không phải chỗ để cái tên dơ bẩn như ngươi chạm vào.”

“Thôi, đi nhanh lên! Đừng để Cố đại nhân chờ lâu!

Rồi đoàn thương nhân tiếp tục kéo hàng đi, Lâm Thành thấp thoáng nghe họ nói chuyện với nhau:

“Cố đại nhân đúng là tuổi trẻ tài cao nhỉ? Ta nghe nói cách đây ba năm ngài ấy đỗ Thám hoa, thế mà giờ đã được vào Hàn Lâm Viện rồi.”

“Chứ còn gì nữa. Ngươi xem Hàn Lâm Viện là nơi nào, là nơi biên soạn văn thư các triều đại đấy. Vào được Hàn Lâm Viện tức đó phải là người vô cùng tài giỏi.”

Lâm Thành mơ hồ đoán không biết vị Cố đại nhân mà bọn họ nói đến có phải là Cố Y Tịnh hay không. Giả sử đúng là Cố Y Tịnh thì tức là thời điểm hắn xuyên đến hiện tại đã là ba năm sau rồi sao? Lâm Thành vội vàng đuổi theo bọn họ. Hắn đi bộ theo không nổi đoạn đường dài, bèn nghĩ cách leo lên xe hàng và trốn trong đó.

Đoàn thương buôn rời khỏi khu rừng đến kinh thành nhộn nhịp. Lúc này khắp nơi trên phố đang bàn tán về việc liên hôn giữa Thành vương gia và công chúa

Tây Vực, Văn Á. Bọn họ nói Thành vương gia nhiều năm không chịu lập thất, cuối cùng lại chiều theo ý Thái hậu mà đồng ý cưới công chúa Tây Vực làm hoàng hậu. Công chúa Tây Vực xinh đẹp, mạnh mẽ không kém gì nam nhân, cũng rất yêu thích Thành vương.

Lâm Thành nghe những lời này mà không thể chịu đựng nổi. Tại sao chỉ một thời gian không gặp, y đã có thể quên hắn mà đi cưới một cô gái khác?

“Đến nơi rồi. Mau chuyển hàng vào trong!”

Lâm Thành còn đang mãi suy nghĩ nên không để ý mọi chuyện xung quanh. Đến lúc hắn kịp nhận ra thì…

“Có kẻ lạ mặt trên xe! Tên ăn mày hồi nãy nhảy lên xe này!”

Bọn họ lôi Lâm Thành từ trên xe xuống, đánh cho một trận. Lâm Thành bị đánh hội đồng đỡ không nổi, đành phải hai tay ôm bảo vệ đầu, cố chịu trận.

“Dừng lại! Sao lại gây ồn trước cửa phủ vậy hả?”

“Cố đại nhân! Cố đại nhân đến rồi!”

“Ai cho phép các ngươi đánh người trước cửa phủ của ta hả? Còn ra thể thống gì?!”

“Cố đại nhân, có tên ăn mày nhảy vào xe hàng của ngài.”

Lâm Thành nhận ra giọng nói vô cùng quen thuộc, hắn từ trong đám người cố sức kêu lớn: “A Tịnh!”

Cố Y Tịnh sững người, những tưởng là mình đang nằm mơ. Hắn lao tới kéo đám thương buôn đó ra để nhìn cái người vừa lên tiếng đó. Cho dù hiện tại người này ăn mặc rách rưới, mặt mũi bẩn thỉu nhưng Cố Y Tịnh vẫn có thể nhận ra người mà hắn vẫn luôn tìm kiếm không ngừng suốt bao năm. Hắn ôm chầm lấy người đó bật khóc mà gào lên:

“Thành đại ca, cuối cùng đệ cũng tìm thấy huynh rồi!”

Lâm Thành cũng xúc động suýt bật khóc. Thằng nhóc này quả nhiên là Cố Y Tịnh mà hắn vẫn luôn bảo bọc, chăm sóc trước kia, không hề thay đổi.

“A Tịnh, đệ làm quan rồi mà vẫn dễ khóc nhè như vậy sao?”

“Thành đại ca!”

Mấy tên thương buôn biết mình vừa đánh phải “nhân vật lớn” hoảng sợ quỳ xuống dập đầu. Lúc này thì lại có thêm một người từ trong phủ trạch của Cố Y Tịnh đi ra.

“A Tịnh, có chuyện gì thì vào bên trong hẵng nói!”

Lâm Thành nhìn người vừa gọi Cố Y Tịnh một cách thân mật như vậy cảm thấy ngờ ngợ. Đây chẳng phải là vị công tử họ Giang vẫn luôn nhờ người gửi thuốc chữa thương và sách cho A Tịnh ngày trước sao?

“Đây là… Giang công tử?”

Cố Y Tịnh lau nước mắt, kéo Lâm Thành đứng dậy đến trước mặt người kia, giới thiệu:

“Thành đại ca, đây là Giang Thanh Bình, huynh ấy là Thống lĩnh cẩm y vệ đó.”

Lâm Thành kinh ngạc, há hốc mồm. Không ngờ vị công tử lạnh lùng, ít nói ngày đó lại là Thống lĩnh cẩm y vệ, một chức vụ không hề nhỏ tí nào. Quan trọng là người này lại ở trong phủ trạch của Cố Y Tịnh, chứng tỏ quan hệ của hai người họ không bình thường. Lâm Thành cũng thấy mừng cho Cố Y Tịnh. Vị này chắc chắn là một người rất tốt, đủ sức để bảo bọc cho đệ đệ hắn.

“Lâm công tử, chúng ta vào trong nhà rồi nói.”

***

Phủ trạch của Cố Y Tịnh không có nhiều phòng, bài trì cũng khá đơn giản theo phong cách thanh nhã, không hào nhoáng. Khu vườn rộng rãi trồng rất nhiều hoa và cây ăn trái. Nhìn chúng mọc lên tươi tốt chứng tỏ chủ nhân của chúng chăm sóc chúng rất chu đáo.

Lâm Thành được đưa đi tắm rửa sạch sẽ và thay bộ y phục mới. Lúc nhìn mình trong gương thấy bản thân không thay đổi gì so với trước đây, hắn thở phào một hơi.

“Vậy là ta đã mất tích suốt ba năm?” Lâm Thành nghe Cố Y Tịnh kể lại mà vẫn thấy khó tin. Hắn ở thế giới hiện đại chỉ vỏn vẹn có bốn ngày mà xuyên đến đây đã là sau ba năm.

“Vâng. Sau khi đại ca rơi xuống vực, nghe nói Nhậm Huyền đã cho người

xuống vực tìm xác của huynh nhưng không thấy. Ai cũng nghĩ là huynh đã chết rồi, xác là bị kền kền ăn mất. Đệ không tin nên đã cho người đi khắp nơi tìm huynh nhưng suốt ba năm qua vẫn không thấy tin tức. Đệ những tưởng đã chẳng còn hi vọng nào nữa. Không ngờ… Đại ca, suốt ba năm qua huynh đã ở đâu vậy?"

Lâm Thành ho nhẹ mấy tiếng rồi dùng lý do hắn đã chuẩn bị từ trước mà trả lời: "Ta bị rớt xuống vực nhưng may mắn mắc kẹt trên một cành cây nên thoát chết. Ta được một nông phu cứu sống nhưng bị mất trí nhớ. Gần đây mới hồi phục lại ký ức nên vội đi tìm mọi người."

"Đại ca, huynh cũng bị mất trí nhớ à? Trùng hợp như vậy?"

"Trùng hợp? Trùng hợp cái gì cơ?"

"Thành đại ca, huynh chắc cũng nghe trên phố người ta nói gì rồi. Huynh nhất định không được trách Nguyên ca ca." Cố Y Tịnh nắm lấy tay Lâm Thành, nói liên hồi: "Sau khi tận mắt chứng kiến huynh rơi xuống vực, Nguyên ca ca gần như phát điên, lao vào chém giết bọn sát thủ dẫn đến bị thương rất nặng. Là Hoa thần y giữ mạng cho huynh ấy. Sau khi Nguyên ca ca tỉnh lại thì đã quên mất một phần ký ức, cho đến giờ vẫn chưa hồi phục."

"Cái gì? Hắn bị mất trí nhớ?" Lâm Thành đột nhiên nhớ đến lời đồn trên phố về việc liên hôn giữa Thượng Nguyên và vị công chúa kia, bắt đầu ngờ ngợ.

"Nguyên ca ca đã mất toàn bộ ký ức về Thành đại ca, có lẽ là do bi thương quá độ. Huynh ấy cũng không nhớ ra đệ."

"Vậy nên hắn đi cưới người khác?"

"Nguyên ca ca cũng là bị Thái hậu nương nương ép chứ ban đầu cũng không đồng ý. Hơn nữa… hơn nữa khi ấy ai cũng nghĩ huynh đã…"

"Được rồi. Ta đã hiểu mọi chuyện rồi. Đệ có cách nào đưa ta đến gặp hắn không?"

T/g: Màn ngược chỉ vừa mới bắt đầu. ^=^

------oOo------

Chương 37: Tần Thượng Nguyên của hiện tại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kể từ khi bị mất đi ký ức, tính cách của Tần Thượng Nguyên thay đổi hẳn, trở nên lạnh lùng, vô cảm, trước kia hắn vốn đã có vẻ không thích tiếp xúc giờ lại càng trở nên xa cách hơn. Và cũng từ ngày đó, không ai còn thấy Thượng Nguyên cười nữa. Ngay cả người duy nhất mà Thượng Nguyên cư xử thân thiện là hoàng đế Tần Thịnh Nam cũng không thể khiến hắn vui vẻ được. Không chỉ vậy, tất cả các buổi hội họp hay cung yến, Thượng Nguyên đều không bao giờ tham gia trừ khi là bắt buộc, nhưng cũng sẽ kiếm cớ để xin về sớm.

Cái tên "Lâm Thành" là cấm kị khi nhắc đến trước mặt Thành vương gia, vì mỗi khi nghe đến cái tên đó đầu hắn đều đau như búa bổ, đau đến mức đã có lần ngất đi. Cho nên Cố Y Tịnh đã bàn với Lâm Thành khi đến gặp Tần Thượng Nguyên chỉ nên dùng cái tên "A Thành" để nói chuyện.

Lâm Thành không ngờ rằng "cái chết" của mình lại tác động lớn đến Thượng Nguyên như vậy. Tuy có chút vui mừng vì biết Thượng Nguyên yêu mình rất nhiều, nhưng hắn lại càng đau đớn hơn khi Tần Thượng Nguyên mà mình biết lại trở thành một người như thế này. Không biết lần này gặp lại nhau y sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy hắn.

"Báo cho Thành vương là có Cố Y Tịnh của Hàn Lâm Viện cầu kiến!"

"Vâng. Cố đại nhân xin chờ một chút!"

Tên người làm cúi đầu vâng lệnh rồi vội chạy vào bên trong báo tin. Lâm Thành ngạc nhiên hỏi Cố Y Tịnh:

"Ta nhớ lần đầu gặp nhau hắn rất có cảm tình với đệ mà. Cho dù đã quên mất ta nhưng cũng không đến mức đã ba năm rồi vẫn đối xử với đệ xa lạ thế này chứ?"

"Đệ không biết. Mỗi lần gặp đệ, Nguyên ca ca đều có vẻ rất khó chịu, cũng có thể vì đệ rất thân với đại ca. Mỗi khi thấy đệ lại khiến Nguyên ca ca nhớ đến huynh, cho nên…"

Lâm Thành không hỏi nữa. Hắn cũng dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo.

Lúc thuộc hạ trong phủ đưa cả hai đến sảnh chính của vương phủ đã thấy Tần Thượng Nguyên đang ngồi ở đấy đọc văn thư. Cố Y Tịnh vừa vào đến cửa còn chưa kịp lên tiếng Tần Thượng Nguyên đã vứt quyển văn thư trên tay xuống trước mặt hắn, lớn tiếng mắng:

"Hàn Lâm Viện các ngươi làm ăn như thế này hả? Lịch sử trăm năm của Đông Vân quốc mà các ngươi viết sơ sài như vậy. Làm lại!"

Cố Y Tịnh thở dài, có vẻ như không phải gặp chuyện này lần đầu, kính cẩn thưa:

"Vâng, vương gia, hạ thần sẽ quay về làm lại ngay!"

Cố Y Tịnh nháy mắt bảo Lâm Thành tiến lên phía trước rồi nói với Tần Thượng Nguyên:

"Bẩm Thành vương, hôm nay hạ thần đến đây là muốn giới thiệu với Thành vương một người. Đây là bằng hữu của hạ thần, có khả năng nấu ăn rất tốt…"

"Bản vương không có nhu cầu, đem người đi đi!" Tần Thượng Nguyên không thèm đưa mắt nhìn đã đuổi người.

Lâm Thành thấy đệ đệ mình bị đối xử như thế không khỏi cảm thấy tức giận, đặc biệt là khi người bắt nạt đệ ấy còn là Tần Thượng Nguyên hắn lại càng cảm thấy không chân thực. Rõ ràng cách đây có mấy ngày y còn chiều chuộng Cố Y Tịnh chẳng kém gì hắn.

"Bẩm vương gia, là tiểu nhân nghe nói đã lâu lắm rồi ngài ăn uống không ngon nên đã xin với Cố đại nhân được đến đây chăm lo cho bữa ăn hàng ngày của ngài."

Tần Thượng Nguyên lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn. Đập vào mặt hắn là một nam nhân có gương mặt vô cùng xinh đẹp, đẹp hơn bất kì ai mà hắn từng thấy. Nhưng không hiểu sao nhìn thấy gương mặt này lại khiến hắn cảm thấy khó thở. Đầu như bị búa tạ gõ vào liên hồi, đau đớn vô cùng.

"Ngươi là ai vậy hả? Đầu ta đau quá!" Thượng Nguyên một tay ôm đầu, một tay chỉ vào Lâm Thành vẻ mặt vừa giận dữ, vừa đau đớn.

Quản gia của Thành vương phủ thấy chủ nhân ôm đầu khuỵu xuống đất liền hét lên:

“Người đâu, mau kéo cái tên lạ mặt kia ra ngoài, tuyệt đối không cho hắn bước chân vào cửa phủ! Cố đại nhân, tại sao người lại đưa kẻ lạ mặt này đến hại vương gia nhà ta?!”

Nhìn thấy Tần Thượng Nguyên đau như muốn chết đi sống lại, Lâm Thành hốt hoảng muốn chạy tới xem nhưng đã bị đám lính của vương phủ kéo đi. Cả Cố Y Tịnh cũng chịu chung số phận, bị bọn chúng lôi ra ngoài cửa.

“Đợi đã!” Có tiếng người gần đó la lên.

“Nhậm Vũ đại nhân!”

“Ai cho phép các người đối xử với Cố đại nhân như vậy hả? Mau buông người ra!”

Nhậm Vũ chạy tới, đánh cho mấy tên kia một trận rồi đuổi bọn chúng đi. Khi nhìn thấy người đứng bên cạnh Cố Y Tịnh, Nhậm Vũ đã đứng hình, tay dụi mắt mấy lần còn tưởng mình nhìn nhầm. Lâm Thành buồn cười nói:

“Không cần dụi mắt nữa. Là ta.”

Nhậm Vũ thực sự kích động, những tưởng là mình đang mơ. Hắn túm lấy vai Lâm Thành như muốn cảm nhận xem đây có phải người thực. Đến lúc chạm vào rồi hắn vẫn nghĩ là mình đang mơ.

“Lâm Thành, thực sự đúng là ngươi sao? Ngươi chưa chết? Nhưng lúc đó…”

“À, chuyện này một lời không thể nói hết. Ngươi vào xem chủ nhân nhà ngươi thế nào. Hắn vừa nhìn thấy ta hình như đầu rất đau, cho nên quản gia mới đuổi bọn ta ra ngoài.”

Nhậm Vũ hiểu ra mọi chuyện. Hắn cúi đầu tạ lỗi với Lâm Thành.

“Cũng do ta và đại ca không có mặt ở đấy, để ngươi phải chịu ủy khuất rồi. Ngươi đừng trách chủ tử, kể từ lúc mất đi ký ức, cho dù không nhớ ra ngươi nhưng bất kì ai nhắc đến ngươi thì chủ tử đều đau đầu. Bọn ta cũng không thể làm gì được.”

Lâm Thành im lặng. Hắn đã đoán trước lần này gặp lại nhau sẽ không dễ dàng gì nhưng không ngờ lại đến mức này. Thượng Nguyên không những không nhớ ra hắn, còn vì hắn mà đau đớn như thế. Lâm Thành siết chặt bàn tay. Cứ gặp mặt hắn là y lại đau đớn như thế thì làm sao hắn có thể gặp y được đây? Làm sao có thể giúp y lấy lại trí nhớ?

"Trước mắt để an toàn cho ngươi và cả chủ tử, tạm thời ngươi không nên gặp ngài ấy lúc này. Ta sẽ bố trí cho ngươi làm đầu bếp tại phủ rồi sau đó tính tiếp."

Lâm Thành gật đầu. Trước mắt hắn chỉ có thể chấp nhận như thế.

***

Đầu Thượng Nguyên mỗi khi nổi cơn đau đều phải dùng thuốc của Hoa Thiên Vũ để lại để giảm đi cơn đau. Suốt ba năm nay, hầu như đêm nào hắn cũng mơ thấy một cơn ác mộng. Hắn mơ thấy mình và một người nữa bị một nhóm áo đen truy sát. Trong lúc hắn đang mãi đấu với bọn sát thủ thì người đó không may bị trượt chân rơi xuống vực. Hắn không nhớ nổi gương mặt của người đó trông như thế nào, chỉ biết rằng khi nhìn thấy y bị rơi xuống vực thẳm, lòng hắn đau đớn như bị cắt từng khúc ruột, tim như bị bóp chặt khó thở đến bật khóc. Hàng đêm giấc mơ cứ lặp lại khiến hắn không thể ngủ ngon.

Mỗi lần bừng tỉnh khỏi ác mộng, Thượng Nguyên đều vẽ một bức tranh, bức tranh về một nam nhân thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của hắn, nhưng người đó... không có dung mạo. Hắn đã cố gắng rất nhiều lần nhưng vẫn không tài nào nhớ ra dung mạo của y, càng nhớ đầu lại càng đau.

Đêm nay đã lâu lắm rồi hắn không mơ ác mộng đó nữa. Hắn ngủ rất ngon. Trong mơ hắn nhìn thấy bóng người nam nhân quen thuộc đó đến giường của hắn, đắp chăn cho hắn, thì thầm vào tai hắn bằng giọng nói quen thuộc: "A Nguyên, ta về rồi."

Nghe câu nói đó hắn đã khóc, khóc một cách không tự chủ, tựa như hắn đã chờ để nghe câu nói này từ rất lâu rồi.

Lúc Thượng Nguyên tỉnh dậy đã nhìn thấy trêи bàn bày sẵn điểm tâm. Một bát cháo hành có thêm trứng và đậu xanh. Món ăn vô cùng đơn giản chưa từng xuất hiện trong phủ nhưng không hiểu sao Thượng Nguyên lại thấy nó rất thân quen, như thể hắn đã từng nhìn thấy qua, và không chỉ một lần.

"Chủ tử, người tỉnh rồi." Nhậm Vũ mang chậu nước bước vào – "Hôm nay người dậy muộn hơn bình thường, hình như là ngủ rất ngon."

Bình thường một ám vệ như Nhậm Vũ lẽ ra không nên làm công việc này, nhưng từ ba năm trước, tính cách của Thượng Nguyên thay đổi trở nên khó hầu hạ, bất cứ ai có hành động lỡ như thân mật một chút đều bị hắn lôi ra ngoài đánh chết. Chỉ có quản gia và hai huynh đệ Nhậm gia là chạm được vào

Thượng Nguyên một cách bình thường. Vì sự an toàn của mọi người trong phủ, mọi sinh hoạt cá nhân của Thượng Nguyên đều do hai ám vệ thân cận này thay phiên nhau làm.

"Ừ. Lâu lắm rồi không mơ thấy cơn ác mộng đó." Hắn nhìn bát cháo kia, quay qua hỏi: "Sao hôm nay lại đổi thực đơn rồi? Bình thường không có đơn giản như vậy."

"Chủ tử, hôm qua thuộc hạ có nói với người rồi, phủ chúng ta có đầu bếp mới. Người này nấu ăn ngon lắm, chắc chắn sẽ khiến chủ tử hài lòng."

Thượng Nguyên nhíu mày, vẻ không vui.

"Ngươi rảnh việc làm hay sao lại đi làm cái vụ đổi đầu bếp? Hay ta giao thêm việc cho ngươi nhé?"

"Đừng mà, chủ tử! Thuộc hạ làm vậy cũng là vì người mà. Chẳng phải người vẫn luôn nói không có khẩu vị, ăn không ngon sao? Như vậy rất không tốt cho sức khỏe. Thần nghe nói có một đầu bếp rất giỏi, các món ăn của người này vừa đơn giản vừa lạ mắt nhưng mùi vị ai ai cũng thích, mới đưa về phục vụ cho ngài. Chủ tử, sao ngài không ăn thử xem thế nào?"

Thượng Nguyên nghe vậy cũng cảm thấy tò mò. Nhậm Vũ là kẻ sành ăn, rất hiếm khi khen đồ ăn của ai nhiều như vậy. Hơn nữa, khi nhìn vào bát cháo trứng đơn giản này không hiểu sao hắn lại thấy hơi đói bụng. Hắn ngồi xuống bàn nếm thử.

Vừa cho thìa cháo đầu tiên vào miệng, Thượng Nguyên đã sững người. Hắn cảm thấy mùi vị này vô cùng quen thuộc nhưng lại không tài nào nhớ ra mình đã từng ăn ở đâu. Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện hình ảnh một nam nhân không rõ diện mạo bưng tới cho hắn một bát cháo giống hệt thế này. Nhưng rồi cũng chỉ như thế, hắn không thể nhớ thêm điều gì nữa. Đầu lại âm ẩn đau.

"Đầu bếp mới là ai thế?"

"Chính là người mà hôm qua Cố đại nhân đưa tới. Chủ tử, có phải người ăn bát cháo này thấy rất ngon không? Có muốn gặp thử người đó không?"

Thượng Nguyên nhớ ra hôm qua lúc Cố Y Tịnh đưa người này tới gặp hắn, không hiểu sao đầu hắn lại đau như búa bổ. Hắn lạnh nhạt phất tay.

"Không gặp. Cũng đừng để hắn xuất hiện trước mặt ta."

-------oOo------

Chương 38: Gặp hoàng thượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hắn thực sự nói như thế?” Lâm Thành vừa hỏi, tay vẫn thoăn thoắt nấu nướng trên bếp.

“Ừ. Nhưng ngươi nhất định không được giận chủ tử. Ngài ấy là do lần đó gặp ngươi thì bị đau đầu nên mới nói như thế.”

“Ta không trách hắn. Hắn như vậy cũng là vì ta, sao ta có thể trách hắn chứ? Ít ra hắn vẫn ăn hết bát cháo ta nấu. Vậy là được rồi.”

“Đúng rồi. Chủ tử rất thích món ăn mà người nấu. Ngươi có thể thông qua việc nấu ăn cho ngài ấy để khiến ngài ấy nhớ ra ngươi.”

Lâm Thành mỉm cười. Hắn cũng hi vọng như thế. Hắn nhớ lại ngày trước Thượng Nguyên vì yêu thích những món ăn hắn nấu nên đã mặt dày theo đuổi hắn. Còn bây giờ có vẻ như hắn đang dùng khả năng nấu ăn của mình theo đuổi y. Sự đời đúng là thay đổi thật không ngờ.

“Lâm Thành, quả nhiên là ngươi ở đây?”

Lâm Thành ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa.

“Đại ca, huynh về rồi.”

Theo lời của Nhậm Vũ, Nhậm Huyền đã ra ngoài từ sáng nhưng mọi chuyện trong phủ đều được Nhậm Vũ thông báo đầy đủ. Mãi đến tối mới thấy y về tới.

“Nhậm Huyền, lâu lắm mới gặp.”

“Ừ. Chào mừng trở về!” Nhậm Huyền nở nụ cười dịu dàng – “Chuyện ở đây ta đã tâu lên với bệ hạ rồi. Bệ hạ muốn gặp ngươi.”

Lâm Thành nghe mà giật mình.

“Cái gì? Ngươi nói với bệ hạ? Cái này...”

“Đừng lo lắng quá! Bệ hạ là một đấng minh quân, cũng rất yêu quý Thành vương. Chuyện của ngươi và chủ tử, bệ hạ đã biết từ lâu và luôn rất ủng hộ hai

người. Giai đoạn khó khăn này của ngươi nếu có bệ hạ hậu thuẫn sẽ rất tốt.”

Lâm Thành sững người trong chốc lát, gương mặt đột ngột đỏ bừng. Hắn tự hỏi thế này có tính là “ra mắt nhà chồng” không nhỉ?

...***...

Sáng hôm sau, Lâm Thành được Nhậm Huyền hộ tống đưa vào cung gặp hoàng thượng. Cuộc gặp này được bố trí một cách bí mật. Lâm Thành phải cải trang thành thái giám và gặp hoàng thượng tại thư phòng của người.

Tần Thịnh Nam lớn hơn Thượng Nguyên bốn tuổi nhưng nhìn trưởng thành hơn rất nhiều. Gương mặt thân thiện, hay cười, nhất là khi đó lại là của một vị quân vương, mang lại cho người đối diện tâm trạng thoải mái, đỡ áp lực vì cách biệt thân phận.

“Trẫm đã nghe A Nguyên kể nhiều về ngươi, bây giờ mới có cơ hội gặp. Quả nhiên là một mỹ nam khuynh quốc khuynh thành a.”

Lâm Thành đỏ mặt ho khụ khụ.

“Bệ hạ, có thể đừng dùng những từ này để nói về diện mạo của thảo dân được không?”

Thịnh Nam bật cười: “Cái này là Tiểu Nguyên nói, không phải ta a.”

Lâm Thành đỡ trán. Cái tên Thượng Nguyên đó không lẽ xem hắn là nữ nhân sao?

“Chuyện của ngươi trẫm đã nghe nói rồi. Trẫm muốn gặp ngươi trước là để xem thử người mà Tiểu Nguyên nhìn trúng trông như thế nào; thứ hai là muốn thay mặt đệ đệ xin lỗi ngươi.”

Vừa nói Thịnh Nam vừa đứng dậy định cúi đầu xin lỗi. Lâm Thành hốt hoảng vội cản lại.

“Bệ hạ, xin đừng làm vậy! Thảo dân không nhận nổi cái cúi đầu này của người đâu.”

“Là lỗi của ta nên ta phải xin lỗi. Ngươi không cho vua xin lỗi sao?”

“Bệ hạ, thảo dân còn muốn sống thọ thêm mấy năm.”

Thịnh Nam bật cười. Hắn bắt đầu hiểu tại sao Thượng Nguyên lại có thể thích người này nhiều đến như thế. Đây là một con người rất thú vị.

“Chắc ngươi đã biết chuyện liên hôn của Tiểu Nguyên và công chúa Tây Vực rồi. Chuyện này tuy là mẫu hậu ép hôn nhưng cũng có lỗi của trẫm. Lúc Tiểu Nguyên và ngươi bắt đầu phát sinh mối quan hệ, trẫm đã biết và luôn tận lực giúp hai người che giấu mẫu hậu. Nhưng đến khi Tiểu Nguyên bị thương đến mức suýt nữa mất mạng thì trẫm không thể giấu được nữa. Nhưng mẫu hậu chỉ biết Tiểu Nguyên thích một thường dân chứ không biết đó là ngươi. Chỉ riêng việc đó thôi mẫu hậu đã không chấp nhận được rồi. Suốt ba năm qua mẫu hậu liên tục gửi cho Tiểu Nguyên tranh vẽ của rất nhiều vị tiểu thư, yêu cầu đệ ấy phải nhanh chóng thành thân nhưng Tiểu Nguyên luôn tìm mọi cách từ chối. Nhưng cho đến cách đây một tháng, hoàng đế Tây Vực đưa theo công chúa Văn Á đến Đông Quốc lập quan hệ giao hảo. Văn Á vừa nhìn thấy Tiểu Nguyên đã rất yêu thích, rồi nói chuyện với hoàng đế Tây Vực đề xuất việc liên hôn với Đông Vân quốc. Mẫu hậu không hỏi qua ý kiến của trẫm đã tự mình chấp nhận việc liên hôn này.”

“Ban đầu trẫm đúng là đã kịch liệt phản đối, nhưng khi tiếp xúc với Văn Á, trẫm đã mềm lòng. Công chúa Văn Á là một cô gái tốt, cũng rất xinh đẹp, tính cách rất mạnh mẽ, quyết đoán. Nếu trở thành phi tử của Tiểu Nguyên ta nghĩ sẽ có ích cho việc thay đổi tình trạng hiện tại của nó, cho nên ta đã khuyên Tiểu Nguyên nên chấp nhận hôn sự. Lâm Thành, đây quả thật là lỗi của trẫm.”

“Không đâu, bệ hạ. Thảo dân hiểu suy nghĩ của người mà. Lúc ấy ai cũng nghĩ là thảo dân đã chết rồi, người làm vậy cũng vì nghĩ cho A Nguyên.”

Đó quả thực là suy nghĩ lúc này của Lâm Thành. Ban đầu đúng là hắn đã rất buồn và giận vì sau ba năm hắn mất tích, quá nhiều sự việc đã xảy ra khiến cho tình cảm của hắn và Thượng Nguyên lại càng thêm trắc trở và gian nan. Nhưng rồi hắn chứng kiến Thượng Nguyên đã đau đớn đến như thế nào, đã vì hắn mà trở nên vô cảm đến mức này; nhìn thấy Cố Y Tịnh vẫn cố chấp tìm kiếm hắn suốt ba năm chưa bao giờ hết hi vọng; chứng kiến Nhậm Huyền và Nhậm Vũ luôn sống trong sự tự trách, vì hắn mà làm bao nhiêu việc; giờ đây lại được nghe những tâm tình đầy cảm động của hoàng thượng. Hắn chỉ thấy hạnh phúc. Hóa ra xung quanh hắn và Thượng Nguyên có rất nhiều người yêu quý và quan tâm đến hai người bọn hắn. Có nhiều hậu thuẫn tuyệt vời thế này hắn sao có thể chịu thua, hắn nhất định phải cùng Thượng Nguyên sống thật hạnh phúc.

“Lâm Thành đã có kế hoạch gì tiếp theo chưa? Nếu cần gì cứ nói, trẫm sẽ giúp ngươi.”

“Tâu bệ hạ, thảo dân cũng đã có vài ý tưởng, quả thật rất cần bệ hạ giúp đỡ.”

...***...

Kể từ khi đổi đầu bếp, lần nào Tần Thượng Nguyên cũng ăn rất nhiều. Mỗi ngày bốn bữa sáng, chiều, tối, đêm, đều rất hợp khẩu vị, mỗi lần món ăn một khác khiến từ lúc nào hắn bắt đầu tò mò và chờ mong xem sắp tới sẽ được ăn món gì. Cho dù có việc phải rời phủ đi xa, Thượng Nguyên đều cố gắng trở về đúng bữa để ăn món do người đầu bếp đó nấu.

Thông thường đến giờ Tuất sẽ có người mang bữa ăn đêm đến thư phòng, nhưng hôm nay Thượng Nguyên đã ngồi chờ rất lâu rồi mà vẫn không thấy đồ ăn được đưa đến. Hắn trước giờ luôn cố gắng kìm chế bản thân để không thể hiện trước mặt các thuộc hạ rằng hắn nghiện đồ ăn của người đầu bếp mới, luôn giả vờ ăn uống một cách thản nhiên. Nhưng quái lạ là Nhậm Vũ dù biết rõ quá giờ ăn đêm của chủ tử cũng chả thèm đi hỏi thăm, vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Thượng Nguyên rốt cuộc kìm không nổi phải lên tiếng:

“Ngươi đi hỏi xem tại sao đến giờ đồ ăn đêm vẫn chưa được đưa tới?”

“À, thuộc hạ quên chưa nói lại với chủ tử. A Thành hồi chiều bị dính mưa nên bị cảm rồi, không thể nấu bữa ăn đêm cho người được.”

Tần Thượng Nguyên hốt hoảng đứng bật dậy.

“Cái gì? Y bị cảm? Sao các ngươi không nói sớm?”

“Chủ tử, người đã từng nói không muốn gặp A Thành mà, cho nên thuộc hạ nghĩ chủ tử có lẽ không quan tâm đến hắn.”

“Cái gì? Ai bảo ta không…”

Mới nói đến đây Thượng Nguyên liền im bặt. Hắn nhớ đúng là cách đây mấy ngày hắn đã nói là không muốn gặp tên đầu bếp mới này, cũng nói không để y xuất hiện trước mặt hắn. Thế mà chưa được bao lâu đã bị “vả mặt”.

“Thế hắn ta thế nào? Đã gọi đại phu đến khám chưa?”

“Thuộc hạ đã cho tìm đại phu xem cho y rồi, nhưng tình hình y hiện giờ thế nào thì… thuộc hạ cũng không rõ.”

Thượng Nguyên cả giận: “Từ lúc nào mà chuyện trong phủ ngươi lại hời hợt như vậy hả?”

“Chủ tử, ngươi tỏ ra ghét y như vậy thuộc hạ cứ nghĩ là người không thích y làm đầu bếp nữa nên cũng không để tâm lắm.”

“Cái tên này, sao bỗng nhiên ngươi lại nghe lời quá vậy hả?” Thượng Nguyên vung chân đá cho Nhậm Vũ một đá.

“Chủ tử, thuộc hạ nghe lời chủ tử cũng nổi giận a.”

Tần Thượng Nguyên không thèm cãi nhau với Nhậm Vũ, vội vàng chạy đi xem đầu bếp A Thành kia thế nào.

T/g: Mọi người đoán xem tiếp đến sẽ xảy ra chuyện gì?

------oOo------

Chương 39: Có phải chúng ta từng gặp nhau?

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Này, ngươi chắc chắn làm thế này A Nguyên sẽ đến chứ?” Lâm Thành nằm trên giường, chăn đã kéo lên ngang ngực.

“Chắc chắn. Ngươi còn nghi ngờ gì khả năng ăn nói của Nhậm Vũ nữa chứ! Cứ theo kế hoạch mà làm. A, vương gia đến rồi.”

Lâm Thành lập tức quay đầu vào trong. Nhâm Huyền đứng bên cạnh cố ý nói lớn:

“A Thành, ngươi thấy trong người khó chịu phải nói ra, đừng cố chịu đựng nữa!”

“Ta đã nói rồi. Ta không sao. Đừng làm phiền ta!”

Tần Thượng Nguyên ở bên ngoài nghe thấy vội vàng chạy vào.

“Hắn làm sao thế?”

“Chủ tử, lúc thuộc hạ tới thì thấy A Thành có vẻ choáng váng, đau đầu. Nhưng đến khi thuộc hạ hỏi thì hắn cứ nhất mực nói mình không sao cả.”

“Cái gì? Để ta xem nào!” Thượng Nguyên ngồi xuống giường, dịu dàng lay gọi Lâm Thành: “A Thành, ngươi thấy trong người thế nào? Nói bản vương nghe xem!”

“Nô... nô tài không sao.”

“Cái gì mà không sao? Quay lại đây cho bản vương xem nào, ngươi xoay mặt vào tường làm gì?”

“Nhưng nô tài sợ. Nô tài nghe nói vương gia ghét nô tài, không muốn nhìn thấy mặt của nô tài.”

“Ai nói với ngươi như vậy chứ? Ta sẽ trừng trị hắn!”

“Ai cũng biết vương gia vừa thấy nô tài là đau đầu. Nô tài sợ mình xoay lại vương gia nhìn thấy nô tài bị đau đầu thì nô tài chắc chắn sẽ chết.”

Thượng Nguyên đỡ trán. Việc này có thể trách ai, đều là do hắn tự làm tự chịu.

“Không đâu. Là bản vương sai rồi. Bản vương hứa với ngươi cho dù lúc nhìn thấy ngươi, ta có đau đầu thật thì ta cũng sẽ không giết ngươi.”

“Nhưng ngài sẽ đánh ta.”

“Không đánh. Không làm gì hết.”

Nhậm Huyền và Nhậm Vũ đứng ngoài nhìn thấy một màn này không khỏi cảm thấy buồn cười. Đã lâu lắm rồi bọn hắn mới thấy chủ tử cư xử dịu dàng với một ai đó như vậy. Quả nhiên chỉ có Lâm Thành mới làm được.

“Vương gia nói thật chứ?”

“Ngươi nghi ngờ cả lời của bản vương?”

“Nô tài không dám.”

“Được rồi. Quay qua đây bản vương xem nào!”

Lâm Thành từ từ quay đầu lại, trong lòng vẫn rất lo lắng. Hắn sợ nhìn thấy mình sẽ lại khiến Thượng Nguyên đau đầu như chết đi sống lại giống như cái ngày bọn họ gặp lại nhau. Nhưng đây là chuyện mà sớm muộn gì cũng xảy ra, hắn cần phải cho Thượng Nguyên quen dần với gương mặt này, rồi từng bước lấy lại ký ức cho y.

Khi Lâm Thành quay đầu lại Thượng Nguyên lại cảm giác đầu đau nhói lên, nhưng không giống như lần trước, cơn đau này chỉ nhói lên một lúc rồi thôi. Không chỉ vậy, trong khoảng khắc cơn đau nhói lên, hắn nhìn thấy hình ảnh của một nam nhân không rõ mặt mỉm cười gọi hắn “A Nguyên!”

Gương mặt của A Thành đối với Thượng Nguyên lúc này vô cùng quen thuộc nhưng hắn lại không nhớ nổi mình đã từng gặp qua người này ở đâu. Chỉ biết rằng dường như người này đối với hắn rất quan trọng.

“Có phải trước kia chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?”

Câu nói này như một gáo nước lạnh dội xuống xóa tan không khí đang có vẻ

khá hòa hợp này. Gương mặt Lâm Thành bỗng chốc tối sầm. Những lời nói đã chuẩn bị sẵn từ trước bây giờ hắn không cách nào thốt ra được nữa. Hắn và Thượng Nguyên tuy quen nhau không lâu nhưng những gì bọn họ trải qua, tình cảm của bọn họ đã có, những nuối tiếc không thể đạt thành,… vậy mà bây giờ câu nói mà hắn nhận được lại là "có phải chúng ta từng gặp nhau?"

Lâm Thành đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón chào tất cả những phản ứng xa lạ của Thượng Nguyên khi gặp mặt nhưng đôi lúc vẫn có những câu nói tuy chỉ là vô tình nhưng lại khiến lòng hắn đau đớn đến khó thở. Lâm Thành không nói nữa, quay đầu vào trong.

"Này, sao thế? Sao không nói gì nữa?"

"Nô tài mệt rồi. Không muốn tiếp chuyện. Xin vương gia ra ngoài cho!"

Bình thường một nô tài mà dám nói với chủ nhân như thế, Thượng Nguyên đã không do dự rút kiếm đâm chết y. Nhưng chỉ riêng người này, hắn không chỉ không thấy giận ngược lại bản thân cảm thấy mình có lỗi. Hắn biết có một đoạn thời gian hắn bị mất đi ký ức. Hoa Thiên Vũ từng nói với hắn đừng bao giờ ngừng nhớ lại nó, cho dù có đau đớn đến thế nào, bởi đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hắn. Người tên A Thành này phải chăng cũng nằm trong đoạn ký ức mà hắn đã mất đó?

"Vậy ngươi nghỉ ngơi đi. Bản vương không làm phiền nữa. Bản vương sẽ cho người mời đại phu đến khám cho ngươi."

***

Hai huynh đệ Nhậm gia chỉ dám nghe lén một đoạn nói chuyện giữa hai người kia rồi lẳng lặng rời đi. Nếu còn ham hố ở lại sợ rằng chủ nhân mà phát hiện ra không biết sẽ có hậu quả gì. Lúc chỉ có hai anh em đứng bên nhau, đột nhiên Nhậm Vũ hỏi:

"Đại ca, huynh có phải thích Lâm Thành không?"

"Hả?" Nhậm Huyền nhíu mày

"Huynh lúc nào cũng có vẻ lãnh đạm, ngoài nhiệm vụ thì không để tâm đến bất kì chuyện gì, chỉ riêng những chuyện liên quan đến Lâm Thành huynh luôn phản ứng rất mạnh. Huynh rất dịu dàng với y, âm thầm làm tất cả mọi việc cho y. Suốt ba năm qua trừ khi là có nhiệm vụ còn không huynh đều không có ở trong phủ. Đệ biết huynh luôn lặng lẽ tìm kiếm Lâm Thành. Đệ chưa từng thấy huynh đối với ai như vậy."

Nhậm Huyền đột nhiên mỉm cười, xoa đầu đệ đệ.

“Đệ quả nhiên rất nhạy bén.”

“Vậy là huynh thích Lâm Thành thật?”

“Đừng đề cập đến chuyện này nữa!”

Nhậm Vũ im lặng. Hắn dĩ nhiên hiểu suy nghĩ của đai ca mình. Đem lòng thích một người vốn dĩ không thuộc về mình, hơn nữa lại còn là người mà chủ tử yêu thương, phậm là thuộc hạ như bọn họ vốn không có tư cách với tới. Chỉ là… nếu đại ca đã sớm biết tình cảm đơn phương này của mình không có kết quả sao vẫn kiên trì suốt nhiều năm như vậy?

“Nhậm Huyền, Nhậm Vũ, các ngươi đến đây!” Tần Thượng Nguyên lúc đi qua chỗ hai người họ, vẫy tay gọi.

Hai anh em ngạc nhiên nhìn nhau. Hình như chủ nhân ra ngoài có hơi nhanh quá, hơn nữa tâm trạng có vẻ không tốt lắm.

Lúc hai anh em họ vào phòng đã nhìn thấy gương mặt Tần Thượng Nguyên rất căng thẳng. Hai bàn tay ngài ấy nắm chặt vào nhau tựa hồ đang lo lắng, nhưng sắc mặt rõ ràng rất kiên quyết.

“Chuyện của ba năm trước, các ngươi biết gì kể hết cho ta!”

Ba năm trước, ngày mà Thượng Nguyên tỉnh lại sau khi hôn mê, cứ nhắc đến Lâm Thành là đầu y lại đau như búa bổ. Điều này hoàn toàn không tốt cho việc trị thương nên không ai dám nhắc lại chuyện quá khứ với y. Sau này thái hậu lại ra lệnh cấm tất cả mọi người nhắc chuyện về con người thường dân mà y từng yêu. Ngày đó ai cũng nghĩ là người này đã chết rồi, nhắc lại chỉ khiến Tần Thượng Nguyên thêm đau khổ nên cũng tự phong ấn chuyện về “Lâm Thành” lại. Hai huynh đệ bọn họ dĩ nhiên cũng như thế. Bản thân Thượng Nguyên cũng không bao giờ nói về chuyện ký ức bị mất đi của mình. Nhưng hôm nay chính miệng y lại đề nghị muốn nghe chuyện đó. Hai anh em nhìn nhau, vừa vui mừng nhưng cũng không khỏi lo lắng. Giờ kể lại tất cả, đầu của chủ nhân sẽ không đau chứ?

“Không cần lo lắng cho bản vương. Cứ kể đi. Hôm nay dù cho có đau đầu đến chết bản vương cũng muốn nghe bằng hết.”

Ánh mắt đau đớn của A Thành khi hắn hỏi y câu đó ám ảnh hắn. Rõ ràng hắn đã

từng quen biết y, chắc chắn không chỉ là quen biết đơn thuần nhưng hiện tai hắn lại không nhớ chút gì. Hắn muốn biết rõ hơn về con người này, muốn biết năm xưa giữa hắn và y có quan hệ gì, cũng muốn làm rõ tâm trạng khó chịu hiện tại trong lòng mình.

"Vâng, chủ tử. Bọn thuộc hạ sẽ kể hết. Không dám giấu người nửa chữ."

***

Lâm Thành nằm một lúc rồi ngồi dậy nấu một bữa ăn đêm cho Thượng Nguyên. Lúc nãy dù bị y làm cho vừa buồn vừa giận nhưng vẫn không đành lòng để y chịu đói, cũng không muốn ai ngoài mình nấu ăn cho y. Rốt cuộc hắn vẫn muốn tự mình nấu ăn cho y, và lần này hắn tự mình mang đồ ăn đến thư phòng của Thành vương gia.

Hắn biết Tần Thượng Nguyên hay làm việc đến khuya, buổi sáng thì dậy sớm để thượng triều. Sống với thời gian biểu như thế hoàn toàn không tốt cho sức khỏe chút nào. Hắn muốn sau này nhất định phải tìm cách thay đổi thói quen sống không điều độ của y.

Lúc hắn vào thư phòng, nến vẫn còn thắp nhưng Thượng Nguyên lại không có ở bàn làm việc, trên giường cũng không thấy. Xung quanh cũng không thấy Nhậm Huyền và Nhậm Vũ. Căn phòng cứ như không có ai.

Lâm Thành đặt khay đồ ăn xuống bàn rồi định đi ra ngoài tìm người thì chợt nghe có tiếng nói: "Ai ở ngoài đó, mang y phục vào đây cho ta!"

Đó là tiếng nói của Thượng Nguyên và nó phát ra từ sau tấm bình phong ở góc phòng. Bấy giờ Lâm Thành mới để ý hình ảnh hiện lên trên tấm bình phong qua ánh sáng bởi ngọn nến. Có vẻ như là… y đang tắm?

Lâm Thành kinh ngạc. Bây giờ đang là nửa đêm mà còn tắm à? Y có bị điên không?

Hắn cầm lấy y phục để sẵn trên giường hùng hổ đi tới chỗ tấm bình phong định mắng cho y một trận, nhưng đi gần đến nơi thì khựng lại. Mặt hắn đỏ bừng như quả cà chua. Giờ mà cứ thế đi vào hình như không ổn?

T/g: Ko sao. Con cứ đi vào đi. Có mama đứng sau đây rồi.

------oOo------

Chương 40: Ăn miếng trả miếng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoa Thiên Vũ trước khi rời đi đưa cho Tần Thượng Nguyên hai loại dược liệu: một là dược giảm đau mỗi lần lên cơn đau đầu mà không thể chịu được; hai là dược để hoà nước tắm dùng ngâm mình khi mệt mỏi. Thượng Nguyên không hay ngâm mình. Thứ nhất hắn không có nhiều thời gian, thứ hai hắn làm việc với cường độ cao đã quen rồi. Cũng đã gần mười ngày kể từ lần cuối hắn ngâm mình trong dược thủy. Sau khi nghe huynh đệ Nhậm gia kể lại mọi chuyện ba năm trước hắn đã từng trải qua, hắn thực sự đã sốc.

Ngày đó hắn rời cung thay hoàng huynh vì hành chỉ là cái cớ để trốn việc thái hậu ngày ngày thúc ép hắn thành thân, chưa từng nghĩ mình sẽ gặp và yêu một người nào đó. Nhưng hắn đã yêu, còn là yêu một nam nhân, chính là người đầu bếp xinh đẹp đang nấu ăn trong phủ của hắn. Hắn không thể tưởng tượng nổi mình đã phát sinh quan hệ tình cảm sâu đậm với người này, còn là hắn mặt dày theo đuổi, đến mức bao lần hoàng huynh viết thư giục về cũng không chịu về.

Hắn cố nhớ lại những kỷ niệm đã từng trải qua ở huyện nhỏ Thành Nghị nhưng lại không thể nhớ rõ. Hắn càng cố nhớ thì đầu lại càng đau. Điều duy nhất hắn nhớ được là hình ảnh mơ hồ của một nam nhân không rõ mặt thường nở nụ cười với hắn. Không biết có phải chính là Lâm Thành không? Cái tên "Lâm Thành" này, mỗi lần hắn gọi tên đều cảm thấy thật thân thuộc dù không biết tại sao.

Hắn tin Nhậm Huyền và Nhậm Vũ không lừa mình nhưng lại không cách nào thuyết phục được bản thân rằng mình từng phát sinh quan hệ yêu đương với người kia. Hắn là nam nhân chân chính, lớn lên hoàn toàn bình thường, đâu có đoạn tụ, sao lại có thể yêu một nam nhân được. Rốt cuộc vì cái gì mà hắn nhìn trúng Lâm Thành? Thực sự chỉ vì đồ ăn do y nấu hay do y quá đẹp? Không thể. Cho dù y đúng là đẹp thật nhưng hắn trước giờ không phải kẻ háo sắc. Còn nếu là đồ ăn y nấu, tuy đúng là y nấu ngon thật nhưng cũng không đến mức làm hắn quăng hết liêm sỉ theo đuổi người ta chứ?

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy đau đầu nên quyết định ngâm dược thủy cho đầu óc được thư giãn. Trong lúc hắn ngâm mình thường không muốn ai làm phiền nên lúc nào cũng đuổi hết người trong phòng ra ngoài. Nhưng ngâm một lúc hắn chợt nhớ ra mình quên y phục ở trêu giường, đang muốn đứng dậy rời khỏi chậu để lấy đồ thì nghe có tiếng người bước vào. Cứ ngỡ là quản gia hoặc Nhậm Vũ nên mới gọi:

“Ai ở ngoài đó, mang y phục vào đây cho ta!”

Lâm Thành cầm y phục đứng ở bên ngoài do dự không biết có nên bước vào trong hay không, nhưng hiện tại ngoài hắn ra thì xung quanh cũng không có ai khác, hắn muốn tìm người giải cứu mà không thấy một người nào. Hắn đã tự động viên bản thân rằng nam nhân với nhau thôi, chỉ là đưa đồ chứ có gì mà ngại, nhưng… nhưng với điều kiện người đang ở bên trong không phải là Thượng Nguyên kìa.

“Sao lâu vậy? Ai đang ở ngoài đó?”

Giọng Thượng Nguyên có vẻ đang tức giận. Lâm Thành vội la lên:

“Là ta.”

Hắn nói xong lập tức bịt chặt miệng, xấu hổ lấy y phục che mặt. Thế nào mà miệng hành động còn nhanh hơn não. Hắn còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần cho việc đi vào mà.

Nghe giọng biết là Lâm Thành đứng ngoài, Thượng Nguyên vô cùng ngạc nhiên. Không hiểu mấy kẻ kia làm việc thế nào mà để y bước vào cũng không ai biết mà ngăn lại. Hắn vốn đang băn khoăn suy nghĩ vấn đề khúc mắc giữa mình và Lâm Thành, thế mà Lâm Thành lại đột nhiên xuất hiện khiến hắn không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

“Mình đang nghĩ cái gì vậy? Chỉ là đưa đồ thôi mà, có gì phải ngượng?” Lắc đầu xua tan đi cảm giác kỳ quái trong lòng, Thượng Nguyên nói ra bên ngoài: “Thế thì đưa đồ vào đây cho ta, làm gì ngoài đó lâu thế?

“Đợi… đợi chút!”

Nghe giọng Lâm Thành có vẻ không được bình thường. Không lẽ đang có suy nghĩ gì đó không đứng đắn với hắn? Thượng Nguyên bỗng nhiên nở nụ cười, không kìm được cảm giác muốn trêu chọc.

“Nhanh lên coi nào! Hay là để bản vương ra lấy?”

“Ngươi… ngươi đừng ra đây! Ta vào là được.”

Lâm Thành hít thở thật sâu rồi bước đến sau bình phong nhưng hắn nhắm chặt mắt, cầm y phục đưa về phía Thượng Nguyên.

Sau làn hơi nóng bốc lên từ dược thủy, Lâm Thành gương mặt đỏ lựng như trái cà chua, mắt nhắm nghiền, môi thì mím chặt, không hiểu sao trong mắt Thượng

Nguyên lúc này Lâm Thành y như một con thỏ nhỏ đáng yêu đến cực điểm. Hắn không kìm được muốn trêu chọc thêm. Hắn không lấy y phục trên tay Lâm Thành dù có thể với tới, nhưng vẫn nói: “Tiến gần hơn nữa đi. Xa quá, ta với không tới.”

Lâm Thành hơi ngạc nhiên, hắn rõ ràng đã canh khoảng cách chuẩn rồi mà. Lâm Thành bước thêm một bước nữa, áng chừng là đủ rồi thế mà Thượng Nguyên vẫn nói: “Chưa được. Bước lên bước nữa đi!”

Lâm Thành hơi bực mình, bước thêm một bước dài hơn chút thì đụng vào một vật cản. Hắn đưa tay chạm thử thì nhận ra đó là thùng tắm. Hắn phẫn nộ mở mắt mắng:

“A Nguyên, ngươi dám lừa ta! Ta...”

Lâm Thành còn muốn mắng nhưng lại không tài nào thốt nên lời. Trước mặt hắn, sát rất gần là nửa thân trên trần trụi của Tần Thượng Nguyên. Vóc người y rất đẹp, cơ bắp sáu múi đều đặn săn chắc, da hơi ngăm, lồng ngực rộng lớn cảm giác như có thể ôm gọn cả người hắn trong lòng. Lâm Thành nuốt nước bọt, tay không tự chủ giơ lên...

“Muốn sờ không?”

Lâm Thành giật mình, mặt bỗng chốc đỏ bừng đến bốc khói. Hắn dúi y phục đang cầm vào tay Thượng Nguyên rồi vùng chạy ra ngoài.

Tần Thượng Nguyên nhìn theo, bật cười. Trêu chọc người này thật vui, nhưng mà... không hiểu sao hắn lại cảm thấy việc này có chút quen thuộc tựa như trước kia đã từng làm qua rất nhiều lần.

...***...

Lâm Thành cắm đầu chạy ra ngoài thì va phải Nhậm Huyền suýt thì té ngửa, may mà Nhậm Huyền đỡ kịp.

“Sao thế? Chuyện gì mà chạy như ma đuổi vậy?”

Lâm Thành không trả lời chỉ lắc đầu. Nhậm Huyền nghi ngờ, giữ lấy đầu Lâm Thành nâng lên nhìn thì kinh ngạc.

“Sao mặt ngươi đỏ thế? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không sao. Ta về phòng đây.”

Lâm Thành vội vàng rời đi. Nhậm Huyền nhìn sang bên cạnh thấy Nhậm Vũ đang đi tới, trên mặt đệ đệ tràn đầy hứng thú mới sinh nghi.

“Có phải đệ lại mới bày trò gì không?”

“Bày trò gì đâu.”

“Thế sao giờ này không ở trong phòng phục vụ chủ tử, chạy ra đây làm gì?”

“Chủ tử đang ngâm dược thủy, không cần phục vụ.”

Nói đến đây Nhậm Huyền lập tức hiểu ra, lườm mắt nhìn Nhậm Vũ nhưng y đã quay lưng trở về thư phòng của Thành vương rồi.

Lâm Thành không về phòng mà lập tức tìm một nơi vắng người để “giải quyết”, miệng lầm rầm chửi rủa tên nào đó dù bị mất ký ức vẫn không bỏ thói quen thích trêu chọc hắn. Trước kia hắn không làm gì được y nhưng bây giờ thì chưa chắc.

“Ngươi trêu vào ta quá nhiều lần thế thì đừng trách lão tử đây trừng phạt ngươi!”

Ngay sáng hôm sau Thượng Nguyên được ăn một bữa điểm tâm là một cái màn thầu đặc biệt làm y ho sặc sụa, uống nước muốn đầy bụng mới đỡ ho. Thượng Nguyên trừng mắt nhìn Lâm Thành, gầm lên:

“Ngươi nấu cho ta ăn cái gì thế hả?!”

“Màn thầu a.”

“Màn thầu cho lắm tiêu như vậy làm gì? Ngươi muốn hại chết bản vương?”

“Làm sao mà chết được. Vương gia thân phận tôn quý, nô tài rất là có chừng mực.”

“Ngươi...” Thượng Nguyên tức giận đập tay mạnh xuống bàn, quát lên: “Tất cả các ngươi cút ra ngoài hết cho ta! Để Lâm Thành ở lại!”

“Ể, khoan! Khoan!”

Lâm Thành hốt hoảng khi thấy Nhậm Huyền và Nhậm Vũ lũ lượt ra ngoài, còn cho hắn một ánh mắt đầy ái ngại. Bọn họ cứ thế bỏ mặc hắn ở lại, ra ngoài đóng chặt cửa.

"Dám chơi mà còn sợ ta làm gì ngươi sao?"

Thượng Nguyên đứng dậy, từng bước từng bước lại gần Lâm Thành. Lâm Thành kinh hoảng bước lùi lại. Hắn bước còn chưa đến ba bước lưng đã chạm phải bức tường, Thượng Nguyên sấn tới dùng hai tay chặn bên đầu khiến hắn không còn chỗ chạy.

"Thành vương gia, có gì bình tĩnh nói chuyện. Là do ngài trêu chọc ta trước, ta chẳng qua chỉ cho ngài chịu thiệt một chút. Hay để ta nấu món khác bù lại cho ngài, được không?"

"Không được."

"Vậy ngài muốn thế nào thì mới tha cho ta?"

Thượng Nguyên nhìn Lâm Thành một chút. Lần đầu tiên nhìn người này ở cự ly gần như vậy, gần đến mức cảm nhận được hơi thở của y, mùi hương trên cơ thể y, không hiểu sao lại khiến hắn tham luyến muốn cảm nhận nhiều hơn. Đây là người mà trong quá khứ hắn đã từng yêu. Hắn nghĩ có lẽ mình cũng đã hiểu được một chút nguyên do rồi.

"Đêm nay thay Nhậm Vũ ở lại hầu hạ ta."

"Cái... Cái gì?"

T/g: Dám chơi thì dám chịu, con trai.

------oOo------

Chương 41: Ngủ chung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi nấu xong bữa tối cho Tần Thượng Nguyên, Lâm Thành phải thay Nhậm Vũ đứng hầu y làm việc. Tần Thượng Nguyên làm việc rất khuya, cho nên hay ăn đêm để bổ sung năng lượng. Trước kia, lúc ở cạnh Cố Y Tịnh chong đèn cho cậu nhóc học bài Lâm Thành đã gật lên gật xuống, bây giờ ở cạnh Thượng Nguyên hết chong đèn rồi mài mực, hắn vẫn như cũ buồn ngủ đến không chịu được. Không ít lần hắn cố tình thể hiện cho Thượng Nguyên thấy mình rất mệt mỏi và muốn đi ngủ nhưng y vẫn luôn làm lơ không để ý đến hắn.

"Vương gia, ngài đêm thì thức khuya sáng lại dậy sớm như vậy không tốt cho sức khỏe đâu. Ngài nên điều chỉnh lại thời gian làm việc của mình, nếu cứ tiếp tục kéo dài tình trạng như vậy, da ngài sẽ lão hóa nhanh chóng, trêu mặt sẽ mọc mụn, xuất hiện nếp nhăn, sẽ không còn giữ được vẻ trẻ trung như bây giờ nữa đâu."

"Ngươi bắt đầu nhiều lời không kém Nhậm Vũ rồi đấy. Việc ta đi ngủ hay dậy lúc nào liên quan gì đến ngươi?"

"Liên quan gì ư? Ngươi là người mà ta quan tâm nhất chứ sao?" Lâm Thành chạnh lòng tự nói thầm một mình. Bây giờ Thượng Nguyên chưa nhớ ra hắn cho nên mới nói những câu đau lòng như thế. Đợi đến khi y nhớ ra có xin lỗi hàng trăm lần hắn cũng không thèm tha thứ cho y.

"Nô tài vì sức khỏe của vương gia nên mới nói như thế. Nếu vương gia không muốn quan tâm thì được thôi. Sau này gương mặt tuấn mỹ của ngài có xấu đi cũng đừng trách nô tài không báo trước."

Thượng Nguyên bắt đầu bực mình. Cái tên này hẳn là đang tức giận vì bị hắn bắt đứng hầu không cho đi ngủ nên cứ lải nhải suốt, nói năng cũng không thèm giữ kẽ. Hắn cũng không hiểu tại sao lại có thể dung túng cho cái người này đến như vậy. Là bởi vì trong quá khứ hắn đã từng yêu người này sao? Không. Hắn hiện tại không nhớ được bao nhiêu cái quá khứ đó, nhưng trước mặt con người này không hiểu sao cho dù y có khiến hắn tức giận thế nào hắn cũng không nỡ ra tay trừng phạt.

"Chiều chuộng như vậy rất không tốt, sẽ làm Lâm Thành hư mất." Tần Thượng Nguyên đang nghĩ xem nên làm thế nào để trừng phạt Lâm Thành, vậy mà khi nhìn qua đã thấy y ngủ mất rồi.

Lâm Thành chống cằm kê tay lên bàn ngủ ngon lành, tay kia vẫn còn đang cầm thỏi mài mực. Thượng Nguyên thở dài nhẹ nhàng rút thỏi mài mực ra khỏi tay Lâm Thành rồi bế y đưa lên giường mình.

"Thế này đâu có giống ta trừng phạt ngươi, đang trừng phạt ta thì đúng hơn. Đến giường của ta cũng nhường cho ngươi rồi. Thấy ta tốt với ngươi không?"

Tần Thượng Nguyên lặng người nhìn Lâm Thành. Gương mặt y thật đẹp, làn da cũng rất mềm khiến hắn không kìm được lấy ngón tay chọc chọc vào má y. Bàn tay trắng ngần này khi hắn chạm vào cảm xúc rất quen thuộc. Hắn hơi do dự chút khi chạm tay vào vòng eo của Lâm Thành.

"Hắn gầy quá! Sao lại gầy như thế này? Dạo gần đây ăn uống không tốt sao?"

Lâm Thành khẽ cựa mình, đẩy tay của Thượng Nguyên ra, miệng nói mớ: "A Nguyên, đừng nghịch!"

"A Nguyên", cách gọi thân thương này vẫn thường vang lên trong những giấc mơ của hắn, nhưng hắn lại không thể nào thấy được rõ gương mặt người gọi tên mình. Giờ đây khi nghe Lâm Thành gọi như thế, Thượng Nguyên bất ngờ sững lại. Trái tim hắn như ngừng đập. Giọng nói này nghe rất giống. Hắn lay nhẹ Lâm Thành, vừa lay vừa nói: "Này, gọi lại lần nữa đi!"

Lâm Thành mơ mơ màng màng bị Thượng Nguyên gọi dậy, nhìn gương mặt hốt hoảng của y mà giật mình tỉnh hẳn ngủ, vội vàng ngồi bật dậy.

"Chuyện gì thế? Ngươi làm sao thế?"

Thượng Nguyên muốn nói nhưng chưa kịp mở miệng thì đầu bỗng nhiên nhói đau. Lần này đau rất dữ dội. Lâm Thành kinh hoảng vội ôm chầm lấy Thượng Nguyên, vừa la lớn lên:

"Nhậm Vũ! Nhậm Huyền! Mau vào đây nhanh lên!"

Lập tức cửa phòng bật mở, hai huynh đệ Nhậm gia chạy vào bên trong. Nhậm Huyền nhanh chóng lấy thuốc cho Thượng Nguyên uống, nhưng đầu của y có vẻ rất đau, không thể nào cầm được thuốc để uống. Cả người y khuỵu xuống, tay ôm lấy đầu không ngừng kêu lên đau đớn. Lâm Thành chưa bao giờ thấy Thượng Nguyên đau đớn đến thế, hai hàng nước mắt không tự chủ mà chảy dài. Hắn lấy thuốc từ tay Nhậm Huyền cho vào miệng mình rồi ôm lấy đầu Thượng Nguyên nâng lên, dùng miệng của mình mớm thuốc cho y.

Nhìn cảnh Lâm Thành cho Thượng Nguyên uống thuốc trong khi hai hàng nước mắt chảy không ngừng Nhậm Huyền chỉ cảm thấy xót xa. Hai bàn tay hắn siết chặt. Vì cớ gì mà chủ nhân và người mà hắn yêu thương lại phải chịu nhiều đau đớn đến thế? Hắn chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm được gì.

Thượng Nguyên sau khi được đút thuốc đầu đã không còn đau nữa, mệt mỏi gục trên người Lâm Thành. Nhậm Vũ giúp Lâm Thành đỡ Thượng Nguyên nằm xuống giường sau đó lấy khăn đưa cho Lâm Thành lau nước mắt.

“Ngươi không sao chứ?”

“A Nguyên có thường bị đau đầu đến như vậy không?”

“Lâu lâu nếu có người khiến chủ tử nhớ lại chuyện quá khứ ngày đó thì đầu của chủ tử đều đau, nhưng chưa lần nào đau đến mức như vậy. Mọi khi dù có đau đến mức nào chủ tử cũng vẫn cầm thuốc uống được, đây là lần đầu tiên đau đến mức …”

Nhậm Vũ không nói được hết câu khi thấy sắc mặt Lâm Thành đột nhiên sa sầm.

“Lâm Thành, ngươi đừng có nghĩ đến chuyện bỏ cuộc đấy. Từ khi ngươi đến chủ tử đã thay đổi rất nhiều, trở nên vui vẻ và nhu thuận hơn. Cho dù hiện giờ chủ tử chưa nhớ ra ngươi nhưng sâu bên trong trái tim của ngài ấy rõ ràng đã nhận ra ngươi rồi. Cứ tiếp tục như thế này chắc chắn không bao lâu nữa ngài ấy sẽ nhận ra ngươi.”

“Ừm.”

Lâm Thành đáp lại như thế nhưng nhìn ánh mắt y, Nhậm Vũ biết y hiện tại vẫn rất đau đớn và hoang mang. Mấy ngày vừa rồi ở bên Lâm Thành có vẻ đã khiến chủ tử nhớ ra vài chuyện, đầu hay nổi cơn đau nhưng chỉ một thoáng là hết, hơn nữa cũng không quá đau đớn. Nhưng lần này đột nhiên chủ tử lại đau đến vậy hẳn là đã bị cái gì đó kích động. Hắn không chắc nếu cứ tiếp tục như thế này có phải sẽ tốt hơn không, nhưng nhìn hai người bọn họ rõ ràng là yêu nhau như vậy, đã có cơ hội ở bên cạnh nhau nhưng lại trong tình cảnh éo le thế này. Hắn thực sự không đành lòng.

“Đêm nay Lâm Thành ở lại đây chăm sóc cho chủ tử đi. Bọn ta sẽ ở bên ngoài, có gì thì cứ gọi bọn ta.”

Lâm Thành gật đầu. Hắn cũng có ý định như thế. Thượng Nguyên bị đau đến như vậy, hắn không đành lòng rời đi trong lúc này.

Nhậm Huyền cho Lâm Thành một cái vỗ vai động viên trước khi cùng đệ đệ rời đi. Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người. Lâm Thành thổi tắt nến rồi nhẹ nhàng leo lên giường nằm xuống bên cạnh Thượng Nguyên. Đây không phải lần đầu hai người họ nằm cạnh nhau. Hẵn vẫn còn nhớ lần trước là hắn bị Thượng Nguyên vô thanh vô tức leo lên nằm cạnh sau đó còn trêu chọc hắn nổi điên. Còn bây giờ là hắn chủ động lên nằm cạnh y nhưng tâm trạng hắn hiện tại rất hỗn loạn.

Chính mắt nhìn thấy Tần Thượng Nguyên đau đớn rồi gục trên tay mình, lòng hắn cũng đau đớn như muốn cắt từng khúc ruột. Nhớ lại quá khứ khiến y đau đến như vậy, hắn không muốn cũng không nỡ. Trong khoảng khắc ôm lấy Thượng Nguyên đang đau đớn quằn quại, hắn đã muốn bỏ hết tất cả. Không cần Thượng Nguyên phải nhớ ra hắn, chỉ cần y sống yên ổn không có hắn cũng không sao. Nhưng… hắn vẫn là không bỏ được. Hắn không chịu được việc Thượng Nguyên quên mất mình. Hắn không biết mình nên làm gì tiếp theo. Hắn gác tay lên che đi đôi mắt, hai hàng nước mắt lại chảy dài, thấm ướt xuống dưới gối. Môi hắn mím chặt cố gắng không phát ra tiếng.

Đột nhiên Thượng Nguyên choàng tay qua ôm chầm lấy Lâm Thành kéo hắn vào trong lòng. Lâm Thành ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn. Thượng Nguyên vẫn đang nhắm mắt, hơi thở đều đặn, rõ ràng là vẫn đang ngủ. Nhưng sao đột nhiên lại hành động kì quặc thế này, hay là y đã nhớ ra gì rồi?

Lâm Thành quan sát Tần Thượng Nguyên một lúc lâu vẫn không thấy y có phản ứng gì khác, hắn cũng lười đoán thêm. Nhìn gương mặt Thượng Nguyên rất thư giãn, xem ra không phải đang mơ ác mộng. Lâm Thành mỉm cười dang tay ôm lại y, thoải mái dụi đầu vào trong lòng, nhắm mắt ngủ.

Đợi đến khi Lâm Thành ngủ say Thượng Nguyên mới từ từ mở mắt, khẽ khàng hôn lên trán người trong lòng. Lúc hắn mệt mỏi nằm gục trên người Lâm Thành, hắn vẫn chưa hoàn toàn ngủ nên mọi việc diễn ra xung quanh hắn vẫn biết. Trong lúc bị cơn đau đầu hành hạ, một vài những mảnh vụn ký ức xuất hiện trong đầu hắn, tuy không đầy đủ nhưng hắn có thể xác định người tên Lâm Thành này thường xuyên xuất hiện trong những đoạn ký ức rời rạc đấy của hắn, là người vẫn luôn gọi hắn đầy thân thương "A Nguyên". Hắn đã muốn tỉnh dậy nhưng khi mở mắt ra nhìn thấy Lâm Thành đang che mặt khóc hắn lại không đủ dũng khí để đối diện với y lúc này. Hắn giả vờ mình vẫn đang say ngủ, dang tay kéo y vào trong lòng, dùng hành động có vẻ "biến thái" này an ủi y.

Cho đến giờ Thượng Nguyên vẫn chưa thể nhớ ra hết mọi chuyện nhưng con

người trước mắt này hắn muốn bảo vệ, muốn dành cho y những gì tốt đẹp nhất, không muốn phải một lần thấy y rơi nước mắt như vậy nữa.

------oOo------

Chương 42: Chuyện của Cố Y Tịnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Lâm Thành tỉnh dậy bên cạnh đã không có ai. Nghe nói Tần Thượng Nguyên đã dậy từ sớm để thượng triều và còn dặn các thuộc hạ không ai được làm phiền hắn ngủ. Lâm Thành biết chuyện rất cảm động. Chợt nhớ đến mình được Thượng Nguyên ôm trong lòng ngủ cả đêm qua mặt hắn bỗng chốc bừng đỏ. Đây có vẻ là một tín hiệu rất tốt chứng tỏ Thượng Nguyên đang dần có lại tình cảm với hắn.

Khoảng gần trưa thì Cố Y Tịnh đến Thành vương phủ tìm Lâm Thành. Kể từ lần Cố Y Tịnh đưa Lâm Thành đến tìm Tần Thượng Nguyên cũng đã hơn một tuần trôi qua bọn họ chưa gặp lại nhau, nhưng hai người vẫn thường trao đổi thư để báo tình hình. Hôm nay Cố Y Tịnh mới tranh thủ được thời gian đến thăm Lâm Thành.

"Hôm nay đệ không phải thượng triều sao?"

"Vị trí của đệ khá đặc biệt, không nhất thiết lúc nào cũng phải có mặt trêu triều. Đệ chủ yếu làm việc ở Hàn Lâm Viện. Mấy ngày vừa rồi thực sự quá bận rộn, giờ đệ mới có thời gian đến thăm huynh."

"Bận thì không cần phải cố đến thăm ta đâu. Ta ở đây rất tốt, đệ đừng lo!"

"Nhận được thư của huynh nghe nói tình hình của huynh và Nguyên ca ca đang tiến triển tốt đệ vui lắm nhưng vẫn muốn đến gặp huynh xem thế nào. Lúc nãy đệ có nghe mấy tì nữ trong phủ nói chuyện với nhau, dạo gần đây Nguyên ca ca đối xử với huynh rất tốt. Đệ mừng cho huynh. Đệ tin nhất định huynh ấy sẽ sớm ngày lấy lại ký ức thôi."

"Ừ. Cảm ơn đệ. Đừng nói chuyện của ta nữa, nói chuyện của đệ đi. Đệ với Giang đại nhân quan hệ đã tiến triển đến mức nào rồi?"

Nhắc đến chuyện của mình khuôn mặt Cố Y Tịnh lập tức đỏ bừng, nói năng cũng trở nên lúng túng: "Tiến... Tiến triển gì chứ? Huynh nói gì đệ... đệ không hiểu."

"Mặt đã đỏ như vậy rồi còn bảo không có gì. Đệ không cần giấu ta. Lần cuối ta gặp đệ cách đây ba năm đệ với Giang đại nhân lúc ấy chỉ đơn giản là viết thư qua lại, rồi sau đó chuyện của hai người diễn tiến thế nào?"

Nhắc đến khoảng thời gian ấy, sắc mặt Cố Y Tịnh bỗng chốc chùng xuống. Đó là khoảng thời gian khó khăn nhất và cũng đáng nhớ nhất của hắn. Ngày mà hắn biết mình đỗ Thám Hoa cũng là ngày mà Lâm Thành bị ngã xuống vực, Tần Thượng Nguyên bị thương nặng đến suýt mất mạng rồi sau đó mất trí nhớ. Hắn đã suy sụp vô cùng tưởng như không thể gượng dậy nổi. Chính lúc đó Giang Thanh Bình đã đến bên cạnh hắn.

Ngày đó, sau khi biết tin Lâm Thành gặp nạn, Cố Y Tịnh tim đến nơi vực thẳm đó vừa gào khóc vừa đi tìm Lâm Thành. Giang Thanh Bình đột ngột xuất hiện và ôm lấy hắn. Y không nói gì mà chỉ ôm chặt hắn vào lòng để hắn khóc cho thật thỏa.

Sau đó Giang Thanh Bình ôm hắn về phủ đệ của mình, dặn dò người nhà chăm sóc hắn chu đáo. Sự việc ám sát Thành vương gia được giữ bí mật cho nên dù không có tâm trạng hoàng đế Tần Thịnh Nam vẫn phải tổ chức cung yến để chúc mừng cho các sĩ tử đỗ Tiến sĩ. Cố Y Tịnh cũng như vậy, hoàn toàn không có tâm trạng để tham gia. Nhưng khi ấy Giang Thanh Bình đã khuyên nhủ hắn. Y nói Lâm Thành đã đặt rất nhiều hi vọng vào hắn, đã luôn chăm sóc và bảo bọc hắn suốt thời gian qua. Cung yến lần này rất quan trọng, là nơi mở ra con đường công danh của Cố Y Tịnh nên dù không có tâm trạng thì vì Lâm Thành, hắn cũng phải cố gắng tham gia. Hắn gật đầu nuốt nước mắt mà đứng dậy.

Lần đấy Giang Thanh Bình đã hộ tống hắn đến cung yến và cũng chính hôm ấy hắn mới biết người vẫn luôn giúp đỡ mình lâu nay là thống lĩnh cấm vệ hoàng cung.

Cố Y Tịnh vô cùng kinh ngạc và không khỏi cảm thấy lo lắng khi biết thân phận của Giang Thanh Bình đến mức những ngày sau đó hắn luôn tìm cách tránh mặt y. Giang Thanh Bình tìm đến hắn và hỏi thẳng hắn:

“Ngươi không muốn làm bằng hữu với ta nữa?”

“Ta… ta không phải.”

“Ngươi sợ ta?”

“Không… không có.”

“Vậy tại sao lại luôn tránh mặt ta?”

Cố Y Tịnh im bặt không biết phải trả lời ra sao. Hắn có thể nhìn thấy Giang

Thanh Bình đang rất giận, hắn càng không dám nói thật lý do. Hắn vẫn luôn tự hỏi một Thống lĩnh cấm quân lạnh lùng, mạnh mẽ như Giang Thanh Bình tại sao lại quan tâm đến hắn như vậy? Sau Lâm Thành và Tần Thượng Nguyên thì y chính là người đối xử với hắn tốt nhất. Điều đó khiến Cố Y Tịnh hoang mang cảm giác thấy không chân thực, vì cảm giác không thực nên hắn lại càng sợ. Hắn sợ mình chìm đắm vào sự chăm sóc của y, đến khi tỉnh dậy biết tất cả chỉ là giấc mơ hắn sẽ đau khổ và nuối tiếc đến nhường nào.

“Tại sao huynh lại đối xử với ta tốt như thế?”

“Cái gì?”

“Từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến giờ huynh vẫn luôn đối rất tốt với ta mà chẳng có lấy một lý do đặc biệt nào. Với ai huynh cũng tùy tiện mà đối tốt như thế này sao?”

“Ngươi đang nói cái gì vậy?” Giang Thanh Bình nhíu mày, cảm giác thái độ của Cố Y Tịnh có chút không đúng lắm.

“Những ai ở bên cạnh ta đều có kết cục không tốt. Lâm Thành đại ca và Nguyên ca ca đều gặp chuyện. Huynh thân thiết với ta như thế chắc chắn cũng sẽ không có kết quả tốt. Huynh giỏi như vậy, tốt như vậy không nên liên quan đến người như ta. Huynh…ưm.”

Cố Y Tịnh kinh ngạc mở tròn mắt. Giang Thanh Bình đột ngột ôm lấy mặt hắn và hôn hắn. Nụ hôn không lâu, chỉ kéo dài trong vài giây. Hôn xong y còn đưa ngón tay quệt nhẹ lên môi, lạnh nhạt nói: “Ồn quá!”

Thái độ quá sức điềm nhiên khiến Cố Y Tịnh ngẩn người không biết nên phản ứng thế nào.

“Đừng nói mấy lời vớ vẩn như vậy nữa! Ta đối tốt với ngươi vì ta muốn thế và ngươi đáng được như thế.”

Giang Thanh Bình nói xong rồi kéo Cố Y Tịnh đi ăn nói để giải tỏa tâm trạng. Cũng từ hôm đó Cố Y Tịnh không còn tránh mặt Giang Thanh Bình nữa.

...***...

“Khoan đã!” Lâm Thành cắt ngang câu chuyện Cố Y Tịnh đang kể, rất ngạc nhiên hỏi y: "Nói vậy là hai người đã hôn nhau rồi thì không phải quan hệ của cả hai chẳng phải đã rất sâu sắc rồi sao? Sao đệ lại nói là không tiến triển gì?”

“Lần ấy hắn hôn đệ chỉ để buộc đệ im lặng thôi, không có ý gì khác đâu. Sau đó

bọn đệ vẫn là bằng hữu bình thường cho đến bây giờ. Hoàn toàn không phải quan hệ như huynh nghĩ đâu.”

“Hả? Lại còn có cách sử dụng hôn môi như thế á?” Lâm Thành sờ cằm cảm thấy quan niệm cuộc sống của mình trước giờ hình như hơi cổ hủ - “Thời đại này phóng khoáng đến như thế cơ à?”

Cố Y Tịnh chỉ im lặng không nói gì cả. Ánh mắt nhìn chăm chăm xuống chén trà trước mặt không biết đang nghĩ gì. Lâm Thành quan sát Cố Y Tịnh một lúc rồi chợt hỏi:

“Vậy đệ có thích hắn không?”

Cố Y Tịnh giật mình ngẩng đầu, đỏ mặt ấp úng xua tay:

“Đệ không...”

“Nói dối. Câu trả lời "đệ thích hắn" viết hết trên mặt đệ rồi kìa!”

Cố Y Tịnh im bặt. Mặt càng lúc càng đỏ hơn, hai bàn tay nắm chặt vào nhau. Lâm Thành nắm lấy bàn tay hắn, giúp hắn lấy lại bình tĩnh.

“Có đại ca ở đây đệ có tâm sự gì cứ nói ra. Biết đâu ta có thể giúp được đệ.”

Cố Y Tịnh ngẩng đầu do dự nhìn Lâm Thành một lúc rồi đáp:

“Đệ cũng không biết mình có thật sự thích hắn không. Đệ chỉ thấy mỗi lần cả hai ở sát gần nhau, tim đệ đều... đều đập rất nhanh. Đệ rất căng thẳng. Giang Thanh Bình hắn được nhiều vị tiểu thư thích lắm. Đệ thấy trong nhà hắn có rất nhiều bức vẽ của các tiểu thư do các nhà quan lại gửi tới. Ai cũng đẹp như hoa. Đệ sợ... sợ hắn đi lấy người khác. Đệ...”

“Ta hiểu rồi. Đệ đệ ngốc của ta. Đệ biết câu trả lời của cảm xúc của mình rồi còn gì. Đệ đã nói cho hắn biết chưa?”

Cố Y Tịnh lập tức giảy nãy lên.

“Đệ làm sao dám nói cho hắn biết chứ? Hắn chỉ xem đệ như bằng hữu. Nhỡ đâu nói ra hắn ghét đệ, không muốn gặp đệ nữa thì sao?”

Lâm Thành ngẫm lại thấy Cố Y Tịnh nói cũng có lý. Tuy Giang Thanh Bình đã từng hôn Y Tịnh nhưng đã ba năm qua rồi cũng có thấy y thổ lộ hay gì đâu. Một

người hôn người khác mà còn điềm nhiên như thế cũng không biết người đó thực sự suy nghĩ gì.

“Hay để ta thăm dò hắn giúp đệ được không?”

“Đừng, đại ca! Huynh không cần làm thế! Đệ... đệ không...”

Cố Y Tịnh nói đến đó liền im bặt. Lâm Thành nghĩ chuyện này nên làm rõ sẽ tốt hơn cho cả hai người họ, tránh để giống như hắn và Thượng Nguyên ngày trước, trong lòng có nhau nhưng không ai dám nói để rồi sau này lại hối hận. Nhưng hắn không quen thân với Giang Thanh Bình, sợ là không dò hỏi được gì. Hắn nghĩ mình nên tìm một người khác giúp đỡ.

T/g: Hôn rồi làm sao mà làm bạn được. Con ngây thơ quá rồi.

------oOo------

Chương 43: Buổi hội ngộ đặc biệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi hạ triều Tần Thịnh Nam cùng đệ đệ Thượng Nguyên đến thỉnh an thái hậu. Kể từ sự việc xảy ra cách đây ba năm, thái hậu để tâm đến cuộc sống của Thượng Nguyên nhiều hơn, cũng yêu cầu hai anh em họ đến thỉnh an bà thường xuyên.

“Dạo gần đây tâm trạng con có vẻ tốt hơn nhiều, hình như cũng có da có thịt hơn trước. Con ăn uống đã tốt hơn rồi sao?”

“Vâng. Gần đây phủ con đổi đầu bếp. Y nấu rất vừa miệng nên con ăn cũng tốt hơn.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá. Trước kia ai gia đưa đến cho con mấy đầu bếp mà ai cũng không làm con vừa ý, ai gia còn lo con bị mất khẩu vị. Thế mà giờ lại có thể tìm được người khiến con hài lòng. Ai gia thật tò mò không biết người đầu bếp nào mà đặc biệt như vậy. Hay con bảo y đến đây nấu cho ai gia một bữa để ai gia thưởng thức tài năng của hắn?”

“Mẫu hậu, y vốn là một thường dân, không hiểu quy củ trong cung, sợ rằng nếu y đến đây có thể sẽ làm người không hài lòng.” Thượng Nguyên ngay lập tức từ chối. Hắn đã nghe Nhậm Vũ nói từ trước thái hậu không thích những người xuất thân là thường dân. Nếu biết chuyện của hắn và Lâm Thành nhất định sẽ kịch liệt phản đối.

Thái hậu kinh ngạc thốt lên: “Con đang nói lâu nay mình ăn món của thường dân sao? Món ăn của đám dân thường quê mùa đó làm sao sạch sẽ và tốt bằng đồ trong cung được. Con kiếm y ở đâu ra thế hả?”

“Mẫu hậu, y là người duy nhất có thể khiến Tiểu Nguyên cải thiện sức khỏe đấy. Người muốn đệ ấy lại ăn không vô, gầy còm như trước sao?” Thịnh Nam ngồi uống trà bên cạnh, rất bình tĩnh nói.

Thái hậu lườm mắt nhìn Thịnh Nam, có vẻ như không thể phản bác nhưng vẫn quay sang dặn dò Thượng Nguyên:

“Đồ của dân thường đâu có gì ngon lành, chắc chắn là y đã bỏ gì đó vào đồ ăn để mê hoặc con. Con phải cẩn thận.”

“Mẫu hậu, người nói như thế là đang xúc phạm dân thường đấy.” Thượng Nguyên đã không thể kiềm chế thêm – “Nếu có thể người nên vi hành cùng con một thời gian để hiểu thêm về cuộc sống cơ cực của người dân. Bọn họ rất đáng được tôn trọng.”

Hiếm khi lại thấy Thượng Nguyên bức xúc cãi lại mình như vậy, thái hậu không nói gì nữa. Bà bắt đầu chuyển đề tài thay đổi tâm trạng của Thượng Nguyên.

Bắt đầu từ ba năm trước, sau khi trải qua một vụ thích sát thất bại, mất đi một đoạn ký ức, tính cách của Thượng Nguyên đã thay đổi rất nhiều. Nó trở nên lầm lì hơn, ít nói và không hay biểu đạt cảm xúc trước bà nữa. Bà nghe nói thằng bé vì tận mắt nhìn thấy người mình yêu bị ngã xuống vực ngay trước mắt nên mới đau khổ mà dẫn tới mất ký ức. Không cần biết người đó làm việc gì, khi nghe rằng người đó là một thường dân, bà đã rất không vừa lòng. Đối với bà, quên đi phần ký ức đó là một chuyện tốt. Thượng Nguyên sẽ tìm được một mối nhân duyên phù hợp hơn. Tính cách của Thượng Nguyên thay đổi, cũng tốt, bà không thích cái cách nó nói chuyện với các vị tiểu thư một cách lạnh nhạt như thế. Nhưng bà không ngờ rằng sau khi thay đổi, nó đối với nữ tử còn vô cảm hơn, thậm chí đến cái liếc mắt cũng không muốn cho.

Sau khi rời khỏi tẩm cung của thái hậu, Thịnh Nam kéo tay Thượng Nguyên, tươi cười hỏi:

“Này, đệ từ chối không để người đầu bếp mới kia nấu ăn cho mẫu hậu, còn ta thì sao? Ta cũng rất muốn ăn thử món của y nấu. Đệ sẽ không tiếp tục từ chối ta chứ?”

“Hoàng huynh nói gì thế? Huynh biết đệ sẽ không bao giờ từ chối huynh mà.”

“Vậy để hôm nào đó ta đến phủ của đệ xin một bữa ăn nha. Gọi thêm Thanh Bình nữa được không?”

“Vâng. Lâu rồi đệ chưa gặp y.”

“Vậy còn Cố Y Tịnh thì sao? Ta nhớ đệ hình như không thích hắn.”

Thượng Nguyên im lặng. Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại không thích Cố Y Tịnh, ngay từ lần đầu gặp y đã không thích rồi. Mỗi lần nhìn thấy Cố Y Tịnh là đầu hắn lại khó chịu, cho nên mới luôn không muốn gặp y. Cũng chính vì nguyên nhân này mà Giang Thanh Bình trở nên lạnh nhạt với hắn. Theo lời kể của Nhậm Vũ, Cố Y Tịnh là đệ đệ kết nghĩa của Lâm Thành, trước kia đối với hắn cũng rất thân thiết. Hắn không biết có phải vì Cố Y Tịnh có liên quan đến

Lâm Thành nên hắn mới đau đầu mỗi lần gặp y hay không. Nhưng đây là một dịp tốt để hàn gắn mối quan hệ của bọn họ.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày. Tối nay huynh đến luôn đi!”

“Được nha. Quyết định vậy đi. Vậy để ta đi gọi Thanh Bình và Cố Y Tịnh.”

***

Lâm Thành vốn đang nghĩ cách làm sao để thăm dò Giang Thanh Bình thì đùng một cái cơ hội tới. Hắn không hay biết Giang Thanh Bình, Thượng Nguyên và hoàng đế lại có quan hệ tốt như thế, đến mức cùng nhau kéo đến phủ Thành vương ăn tối. Thượng Nguyên chỉ cho Nhậm Huyền về báo cho hắn biết chứ không trực tiếp về nên hắn không hỏi được khẩu vị của hai người kia. Hắn đành phải hỏi Nhậm Huyền:

“Khẩu vị của hoàng thượng và Giang đại nhân thế nào? Ngươi có biết không?”

“Hai ngài ấy chưa ăn món dân dã bao giờ nên ngươi cứ nấu tự nhiên đi, muốn nấu cái gì thì cứ nấu cái đó.”

“Trong hai người có một người là hoàng thượng đấy. Nhỡ ta nấu phải món mà ngài ấy bị dị ứng thì phải làm sao?”

“Không sao. Bệ hạ không bị dị ứng món gì đâu. Có chuyện gì xảy ra thì đã có chủ tử gánh thay ngươi. Đừng lo!”

Khóe mắt Lâm Thành khẽ giật. Thuộc hạ mà đẩy hết trách nhiệm qua chủ tử kiểu này hả? Nhưng cách y nói lại khiến tâm trạng lo lắng của Lâm Thành giảm đi rất nhiều. Lâm Thành khẽ cười, xắn tay áo lên bắt đầu làm việc.

“Đầu bếp Lâm, có cần trợ thủ không? Ta có thể giúp.”

“Ngươi làm chạy bàn thì được, nấu bếp thì biết gì mà giúp chứ? Đi tìm mấy phụ bếp có năng lực đến đây cho ta!” Lâm Thành vừa nói vừa đẩy Nhậm Huyền ra ngoài. Nhậm Huyền ngẩn người nhìn rồi đột nhiên phì cười, lắc đầu rời đi.

Một vài tì nữ may mắn được chứng kiến khoảng khắc hiếm hoi này. Bọn họ không ngừng la lên đầy phấn khích (nhưng không dám la quá lớn):

“Nhậm Huyền đại nhân vừa cười kìa! Lần đầu tiên ta thấy đại nhân cười đấy!”

“Nhậm Huyền đại nhân cười đẹp quá! Ai có diễm phúc làm ngài ấy cười được vậy?”

“Thấy ngài ấy vừa đi từ chỗ nào ra không? Từ nhà bếp ra đó. Trong đấy không phải là đầu bếp mới tới Lâm Thành sao?”

Nhậm Huyền tính ra cũng là một đại mỹ nam trong Thành vương phủ nhưng vì hắn bình thường lúc nào cũng lạnh lùng, xa cách, lại ít nói nên không ai dám đến gần hay bắt chuyện với hắn. Người duy nhất trong phủ mà hắn thân thiết chỉ có người đệ đệ Nhậm Vũ. Sau này bọn họ còn phát hiện ra Nhậm Huyền cũng rất hay nói chuyện với đầu bếp mới Lâm Thành. Lâm Thành có vẻ rất thân với hai huynh đệ họ Nhậm và còn đáp ứng được yêu cầu của vị chủ nhân khó tính của bọn họ. Chúng nô tì trong phủ ai cũng rất nể phục Lâm Thành. Y cũng rất thân thiện, nấu ăn rất ngon nên rất được lòng mọi người trong phủ. Bây giờ bọn họ lại phát hiện ra y có thể làm cho người như Nhậm Huyền cũng có thể nở nụ cười, lại càng nể phục hơn. Nhậm Huyền vừa đi khỏi đã có vài người chạy đến chỗ y hỏi bí quyết.

Lâm Thành rất ngạc nhiên khi có người đến hỏi hắn bí quyết làm Nhậm Huyền nở nụ cười. Từ ngày quen biết với Nhậm Huyền, tuy y khá lạnh lùng và ít nói nhưng đối với hắn luôn rất thân thiện, cũng không ít lần mỉm cười. Hắn không biết rằng Nhậm Huyền ở trong phủ lại khó gần như vậy, cũng thắc mắc không hiểu tại sao y lại luôn cười với mình. Cho nên khi mọi người hỏi hắn như thế hắn chỉ biết lúng túng cười trừ chứ không biết phải trả lời thế nào.

...***...

Buổi tối hôm ấy, Thịnh Nam đi cùng với Giang Thanh Bình và Cố Y Tịnh đến. Trông Y Tịnh có vẻ khá lúng túng khi đi cùng xe với hoàng thượng. Lâm Thành đã tiếp xúc với hoàng thượng từ trước nên khi đối mặt với người một lần nữa thái độ khá là tự nhiên.

Trước khi ngồi xuống bàn ăn, Lâm Thành kín đáo kéo Thượng Nguyên qua một bên hỏi nhỏ:

“Vương gia, tửu lượng của Giang đại nhân thế nào?”

“Hắn tửu lượng khá lắm đấy, còn hơn cả ta.”

Thấy sắc mặt Lâm Thành có vẻ thất vọng, Thượng Nguyên sinh nghi, hỏi:

“Ngươi định chuốc say hắn?”

“Ta đoán Giang đại nhân đối với A Tịnh có tình cảm đặc biệt nhưng không có

cách nào thăm dò hắn. A Tịnh rất thích hắn, ta muốn giúp A Tịnh. Nhưng nếu như Giang đại nhân đối với A Tịnh không phải là loại tình cảm đó, ta sẽ khuyên đệ ấy từ bỏ.”

“Hiểu rồi. Nhưng chuốc say Thanh Bình không được đâu, ngược lại để Cố Y Tịnh say còn có khả năng hơn.”

“Tửu lượng A Tịnh rất kém, uống rượu rất dễ say, nhưng sao ta có thể để đệ ấy say chứ? Ta..” Nói đến đây Lâm Thành chợt sững lại. Hắn đã hiểu ý của Thượng Nguyên: “Ta biết mình phải làm gì rồi. Cảm ơn vương gia.”

Sau đó Lâm Thành chạy qua kéo Cố Y Tịnh thì thầm gì đó. Cố Y Tịnh mỉm cười đồng ý. Giang Thanh Bình và Thịnh Nam hiện giờ đang nhìn chăm chăm vào các món ăn lần lượt được đưa lên bàn, không rảnh chú ý sang bên này. Các món ăn đều là những món mà lần đầu tiên hai người họ nhìn thấy. Nhìn có vẻ khá đơn giản nhưng trình bày khá bắt mắt, cũng rất dậy mùi thơm khiến họ nhịn không được muốn thử ngay.

“Nào nào, tất cả ngồi vào bàn đi! Nhìn chỗ đồ ăn trên bàn trẫm bắt đầu thấy đói rồi."

T/g: có ai hóng cặp đôi phụ không? Tui mỗi lần viết đến cp này đều rất muốn cười.

------oOo------

Chương 44: Thổ lộ trên giường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đồ ăn đem lên chưa được bao lâu đã được người trên bàn ăn gần hết. Lâm Thành phải chạy xuống bếp đốc thúc thêm.

"Đồ ăn của Lâm Thành nấu quá ngon. Kiểu này chắc trẫm phải đến đây xin ăn ké mấy bữa quá."

"Nếu bệ hạ không chê thì thi thoảng nô tài làm vài món ăn nhờ Thành vương gia mang đến cung gửi cho bệ hạ."

Thịnh Nam nghe vậy mừng rỡ, "Nhớ đấy nhé! Trẫm rất thích tay nghề của ngươi."

"Này, ngươi nhờ ta mang đồ ăn cho hoàng huynh cũng không thèm bàn qua với ta." Thượng Nguyên ngồi bên cạnh huých nhẹ khuỷu tay vào tay Lâm Thành, làm mặt dỗi: "Còn ta thì sao? Ta có phần không?"

Lâm Thành nheo mắt nhìn y. Hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà còn hành động như con nít vậy.

"Nô tài sẽ nấu cho ngài mang đi nữa, có được không?"

"Được."

Thịnh Nam nhìn cái vẻ mặt đồng ý miễn cưỡng nhưng trong lòng thì vui vẻ của Thượng Nguyên khiến hắn không khỏi buồn cười. Xem ra tình hình của hai người này khá tốt.

Thượng Nguyên cầm một ly rượu hướng về phía Cố Y Tịnh nói: "Bao năm qua giữa chúng ta đã xảy ra chút hiểu lầm khiến quan hệ giữa hai bên không được tốt. Hôm nay bản vương mời ngươi một ly xóa bỏ hiểu lầm, mong ngươi không trách bản vương. Từ nay ngươi sẽ là khách quý của vương phủ."

Cố Y Tịnh hốt hoảng, vội vàng cầm ly rượu đứng dậy, nói: "Thành vương gia, xin đừng nói vậy! Hạ thần sao dám trách vương gia chứ. Ly rượu này phải để hạ thần mời ngài mới phải."

Cố Y Tịnh định uống thì Giang Thanh Bình ngăn lại.

“A Tịnh không uống rượu được, để ta uống thay hắn.”

“Không sao đâu, Thanh Bình. Một ly rượu ta vẫn có thể uống. Vương gia mời rượu sao ta có thể để ngươi uống thay chứ?”

“Đừng lo, Giang đại nhân.” Lâm Thành mỉm cười: “Ta biết tửu lượng của A Tịnh. Đệ ấy vẫn uống được một ly. Dù sao cũng là ly rượu làm hòa của Thành vương gia, ngài cứ để cho đệ ấy uống.”

Giang Thanh Bình nghe vậy thì không cản nữa nhưng trên gương mặt vẫn không khỏi lo lắng. Cố Y Tịnh nâng chén uống cạn, nhìn có vẻ vẫn khá tỉnh táo.

Mọi người ăn uống nói chuyện vui vẻ khoảng một lúc thì Cố Y Tịnh bắt đầu thấy buồn ngủ, tinh thần cũng không còn minh mẫn nữa. Lâm Thành kinh ngạc:

“Ta nhớ tửu lượng của A Tịnh ít nhất cũng phải được hai ly rượu, sao mới một ly đã chuếnh choáng rồi?”

“Chắc rượu hôm nay hơi mạnh hơn so với mọi hôm rồi. A Bình, ngươi đưa hắn vào phòng nghỉ đi.”

Giang Thanh Bình gật đầu rồi bế Cố Y Tịnh vào bên trong. Thịnh Nam đang mải mê thưởng thức các món ăn kì lạ nên không để ý đến ánh mắt kín đáo của Lâm Thành và Thượng Nguyên nhìn nhau.

***

Giang Thanh Bình bế Cố Y Tịnh vào khách phòng, nhẹ nhàng đặt xuống giường. Hắn vừa cởi bớt đồ trên người Y Tịnh vừa lẩm bẩm:

“Ta đã nói là để ta uống thay rồi mà ngươi không nghe. Mà hôm nay sao tửu lượng của ngươi lại kém thế chứ?”

Sau khi cởi bỏ lớp áo ngoài, đến lúc chạm vào lớp y phục bên trong, Giang Thanh Bình chợt đỏ mặt, hai tay khựng lại, lúng túng không biết có nên cởi tiếp hay không. Do dự một lúc lâu Giang Thanh Bình vẫn quyết định cởi đồ. Dù sao cũng không thể để Y Tịnh mang đống đồ nhiều lớp như vậy đi ngủ, sẽ không thoải mái. Trong lúc y đang cố lột lớp y phục bên trong, chỉ để chừa lại lý y cho Cố Y Tịnh thì đột nhiên Cố Y Tịnh cựa mình, miệng khẽ kêu lên một tiếng “ưm” nhẹ.

Giang Thanh Bình khựng lại, cổ họng nuốt ực một cái. Hắn ngồi im như tượng, không dám động đậy. Cố Y Tịnh cựa mình một lúc rồi xoay người nắm lấy tay Giang Thanh Bình kéo vào lòng, cứ như vậy mà ôm lấy cái tay đó đi ngủ.

Sợi dây lí trí còn sót lại trong đầu Giang Thanh Bình đứt cái phựt. Hắn đột ngột đè Cố Y Tịnh ra rồi cúi xuống hôn rất mạnh mẽ.

Cố Y Tịnh vốn chỉ giả vờ say. Hắn nghe lời Lâm Thành giả vờ nằm im trên giường để thử phản ứng của Giang Thanh Bình. Lúc cảm thấy y đang cởi đồ mình, tim của Cố Y Tịnh đập rất mạnh. May mà trong phòng khá tối nên Thanh Bình không thấy được gương mặt căng thẳng của hắn. Nhưng rồi… Giang Thanh Bình đột ngột hôn hắn, hôn rất nồng nhiệt, còn rất sâu. Lưỡi của y lùa vào miệng hắn, quấn lấy lưỡi của hắn khiến hắn không thở nổi. Hắn cố sức đẩy y ra, nói trong hơi thở hỗn loạn:

“Huynh… huynh làm gì vậy?”

“Cho ta đi!”

“Cái… cái gì?”

Giang Thanh Bình vừa nói vừa nhanh chóng cởi đồ của mình ném xuống đất. Cố Y Tịnh trợn mắt nhìn từng lớp y phục bị cởi bỏ đến lúc toàn bộ phần thân trên của Giang Thanh Bình hoàn toàn phơi bày, hắn mới hoảng hồn phản ứng lại:

“Huynh… huynh cởi đồ làm gì?”

Giang Thanh Bình đè lại Cố Y Tịnh xuống giường, hai mắt đã tối sầm chứa đầy dục vọng. Hơi thở của hắn dần trở nên nặng nề.

“Ngươi nghĩ ta đang muốn làm gì?”

Giang Thanh Bình lần tay xuống kéo lý y của Cố Y Tịnh ra để lộ bờ vai trần, Cố Y Tịnh chụp tay hắn, ngăn lại.

“Huynh… huynh muốn làm chuyện đó với ta sao? Huynh… huynh thích ta?”

“Ta thích ngươi hay không ngươi còn không biết sao?”

“Ta…ưm…”

Thanh Bình cúi xuống hôn Cố Y Tịnh thêm một lần nữa, hai bàn tay đan vào nhau. Một nụ hôn dịu dàng nhưng cũng rất mãnh liệt, để Y Tịnh dần cảm nhận

được tình cảm của hắn.

“Ta thích ngươi, A Tịnh.”

Cố Y Tịnh sững lại. Đôi mắt rưng rưng đầy xúc động. Hóa ra hai người bọn họ đều có tình cảm với nhau. Hóa ra không phải hắn đơn phương. Hắn hạnh phúc choàng tay qua cổ Giang Thanh Bình kéo y xuống cho một nụ hôn. Thanh Bình cũng ôm lấy hắn. Y tháo bỏ lý y, bắt đầu hôn xuống.

Mặc dù hiện tại tiết trời đã sang thu, ban đêm nhiệt độ hạ xuống se se lạnh nhưng trong phòng lúc này không khí lại rất nóng bỏng. Cố Y Tịnh khỏa thân nằm trêи giường, hai tay bám chặt trêи đôi vai đang thấm đẫm mồ hôi của người kia, run rẩy cảm nhận từng đụng chạm đầy kϊƈɦ thích trêи cơ thể mình, kɧoáı cảm khiến miệng không ngừng thoát ra tiếng rêи rỉ.

“Huynh… huynh ác lắm. Huynh làm ta nghĩ mình… yêu đơn phương suốt ba năm… ưm… ”

Giang Thanh Bình hài lòng nhìn những dấu đỏ mình để lại trêи làn da trắng ngần của Y Tịnh, bắt đầu nâng đùi y lên, chuẩn bị cho bước tiếp theo. Ngón tay vừa đảo qua nơi miệng nhỏ, vừa đáp lại những cảm xúc “ức chế” của Y Tịnh.

“A Tịnh, ta cũng đã thích ngươi ba năm. Ta kìm chế cho đến giờ không chạm vào ngươi cũng đã ba năm. Ai khiến ai khổ sở hơn chứ?”

“Đừng… Huynh đang làm… ưm… khó chịu…”

Cố Y Tịnh không ngừng đung đưa eo nhỏ, muốn tránh thoát dị vật đang đưa vào bên trong mình nhưng hông đã bị Giang Thanh Bình giữ chặt.

“Chịu khó một chút. Sắp xong rồi.”

Đã ba ngón tay ra vào bên trong miệng nhỏ của hắn. Cố Y Tịnh sắp chịu không nổi nữa, hai hàng nước mắt chảy dài.

“Hức. Sao huynh lại đột ngột như vậy chứ! Ta… ta còn chưa… chưa kịp chuẩn bị…ưm…a khoan!”

Cố Y Tịnh la lên khi cảm nhận được một vật vừa to vừa cứng đang dần cắm sâu vào bên trong mình. Hắn không ngừng mắng mỏ Thanh Bình, làm cái gì cũng không thèm báo trước cho hắn.

“Ta nói ra ngươi sẽ chịu để ta làm sao? Hôm nay ta không có ý định làm ngươi. Đều là ngươi tự tìm.”

“Huynh nói cái gì hả? A đừng động… A ha ha…”

“A Tịnh, là ngươi câu dẫn ta. Ngươi phải chịu trách nhiệm.”

***

Lâm Thành thấy hai người kia đi lâu quá nên lo lắng đi xem thử. Đột nhiên trong phòng đang yên ắng rồi vang lên những âm thanh rêи rỉ kì lạ khiến Lâm Thành đỏ mặt, vội vàng rời đi.

“Sao… sao mọi chuyện tiến triển nhanh quá vậy!”

Hắn vừa quay lưng lại đã đụng ngay mặt Thượng Nguyên cũng đang đứng đấy không biết từ lúc nào. Hắn liền nắm tay y kéo đi.

Sự việc diễn ra có thể thấy Giang Thanh Bình cũng thích Cố Y Tịnh, đây là một chuyện vui. Nhưng tại sao hai người bọn họ không kìm chế được mà làm luôn chuyện đó tại đây khiến hắn sốc không đỡ kịp, bản thân cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Hắn đã chạy khá xa khỏi căn phòng đó rồi mà tim vẫn không khống chế được đập điên cuồng, cả bên dưới cũng… Đã vậy Thượng Nguyên còn đứng ngay bên cạnh. Lâm Thành ngồi sụp xuống cố đè nén cảm xúc của mình lại.

Tần Thượng Nguyên so với Lâm Thành thì thái độ bình tĩnh hơn một chút. Qua trao đổi với Lâm Thành trước đó hắn mới biết hóa ra hai người Giang Thanh Bình và Cố Y Tịnh có quan hệ như vậy nhưng cũng rất bất ngờ khi Thanh Bình lại “đè” người kia ra luôn ở nhà hắn. Trông có vẻ Thanh Bình đã nhịn khổ sở lắm, hắn cho là mình có thể hiểu. Hắn là đang nghĩ hai nam nhân cũng có thể “làm” như vậy? Bất giác Thượng Nguyên nhìn qua Lâm Thành. Trong đầu bỗng lướt qua một suy nghĩ kì lạ: nếu đè người kia xuống thì sẽ thế nào nhỉ?

Thượng Nguyên đập vào mặt mình một cái cho tỉnh ra. Hắn chắc hẳn là say rồi.

T/g: Sau một thời gian ăn chay hôm nay tặng cho mọi người ít thịt.

------oOo------

Chương 45: Thái hậu tức giận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thịnh Nam uống chưa say nhưng vì ăn quá nhiều mà đâm mệt mỏi, ngủ gục ngay trên bàn. Nhậm Huyền giúp đỡ đưa y đi nghỉ. Lúc Lâm Thành và Thượng Nguyên quay về đã không còn ai ở đó. Thượng Nguyên ra lệnh dọn bàn ăn.

Kể từ lúc trở về từ căn phòng "nóng bỏng" đó, hai người cứ chạm mặt nhau là lại ngượng ngùng đỏ mặt, dù họ vốn chẳng làm gì. Thượng Nguyên ho mấy cái tìm cách phá vỡ không khí ngượng ngùng này.

"Xem như chuyện của đệ đệ ngươi đã xong. Không còn gì lo lắng nữa nhé. Ngươi cũng nên lấy lại tinh thần chút đi. Nếu không sáng mai Cố Y Tịnh nhìn thấy ngươi thế này sợ là sẽ xấu hổ đến chết mất."

Lâm Thành ho nhẹ gật đầu. Thượng Nguyên không nói hắn cũng biết mình nên điều chỉnh tâm trạng. Nhưng mà... vẫn là rất xấu hổ.

"Hôm nay bản vương cũng muốn cảm ơn ngươi. Vì chuyện của Cố Y Tịnh mà lâu nay quan hệ giữa ta và Thanh Bình không được tốt lắm. Bây giờ xem ra ba người bọn ta lại có thể thân thiết như trước rồi."

"Chuyện đó vương gia không cần cảm ơn. Ta cũng là vì A Tịnh thôi. Giang đại nhân là một người tốt. Có người như vậy ở bên chăm sóc cho A Tịnh cũng khiến ta rất an tâm."

"Vậy ngươi thì sao? Ngươi muốn một người như thế nào ở bên cạnh mình?" Thượng Nguyên muốn hỏi như thế nhưng rồi đành ngậm ngùi im lặng. Người mà Lâm Thành yêu không phải chính là hắn hay sao. Hắn không biết mình bây giờ có giống với Tần Thượng Nguyên trong mắt Cố Y Tịnh ngày xưa hay không. Hắn đối xử lạnh nhạt với Lâm Thành như vậy, tình yêu của Lâm Thành dành cho "Tần Thượng Nguyên" có còn như xưa nữa hay không hay đã phai nhạt rồi? Hắn muốn hỏi nhưng lại sợ phải nghe đáp án nên không dám mở lời.

Hắn nhận ra mình càng ngày càng dành tình cảm đặc biệt cho Lâm Thành. Không chỉ bởi những ký ức vụn vặt trong quá khứ, hắn thích Lâm Thành từ tận sâu thẳm trong trái tim. Thích tay nghề nấu ăn của y, thích nụ cười của y, thích trêu chọc y, thích cả lúc y tức giận. Trong đầu hắn lúc nào cũng tràn ngập hình ảnh của Lâm Thành. Đây phải chăng là lý do "Tần Thượng Nguyên" của quá khứ yêu người này đến như thế.

Lúc phát hiện Giang Thanh Bình đang làm chuyện đó với Cố Y Tịnh, trong đầu hắn đột nhiên có một ý nghĩ nếu như mình cũng làm chuyện đó với một ai đấy thì người đó chắc chắn sẽ là Lâm Thành. Lúc ấy hắn nghĩ là mình đã say nhưng bây giờ khi bình tĩnh lại, hắn vẫn có suy nghĩ như thế. Đấy là suy nghĩ bình thường của một người đối với người mà mình thích. Là vì hắn thích Lâm Thành mới muốn ngủ với y. Còn y, có từng có suy nghĩ như vậy với "Tần Thượng Nguyên" của hiện tại không?

...***...

Lúc Cố Y Tịnh tỉnh dậy trời đã gần trưa. Hắn vừa cử động đã thấy eo và hông đau nhức không thôi. Đêm qua hắn bị Giang Thanh Bình đè ra làm hai lần mà người đã đau nhức thế này rồi, thế mà y còn chưa thỏa mãn đòi làm thêm. May mà hắn giả vờ ngất đi chứ không còn chưa biết sáng nay làm thế nào dậy được. Nhưng mà... hắn thật sự rất thoả mãn. Bao nhiêu tình cảm kìm nén suốt ba năm đều đã được giải toả hết. Có thể chân chính trở thành người của Giang Thanh Bình khiến hắn hạnh phúc đến muốn hét lên thật to.

"Nhìn cái mặt hạnh phúc của đệ kìa, thật làm ta hâm mộ quá đi!"

Cố Y Tịnh giật mình nhìn qua. Hắn không phát hiện là Lâm Thành đang ngồi ở cái ghế gần đó nhìn hắn. Cố Y Tịnh xấu hổ kéo chăn che gần hết mặt.

"Mọi người... biết cả rồi sao?"

"Còn có thể không biết ư? Rõ ràng thế còn gì."

Lâm Thành thấy gương mặt tiểu bạch thỏ đỏ bừng như gấc chín thì không khỏi thấy buồn cười, không nhịn được trêu chọc:

"Thế nào? Đêm qua ngủ ngon lắm hả? Ngủ đến tận giờ mới chịu dậy."

"Không phải đệ ngủ nhiều. Tại... tại đêm qua..." Cố Y Tịnh xấu hổ, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Biết Cố Y Tịnh định nói gì Lâm Thành đỏ mặt ho nhẹ. Nhưng hắn vẫn không hiểu, đêm qua làm chuyện đó với việc ngủ đến tận trưa mới dậy thì liên quan gì đến nhau. Cố Y Tịnh xấu hổ như vậy hắn cũng không tiện hỏi.

Cố Y Tịnh muốn ngồi dậy trò chuyện nhưng eo vẫn còn đau mà bản thân cũng không muốn thể hiện rõ chuyện này cho Lâm Thành biết. Cũng may cơ thể hắn

hiện tại đã được tắm rửa sạch sẽ, thay y phục mới chứ nếu không hắn càng thêm xấu hổ. Giờ này hẳn là ba người kia đều đã thượng triều cả rồi, hắn cũng không nên ở lại thêm nữa.

“Chúc mừng đệ nhé! Đệ tìm được hạnh phúc, đại ca rất vui.”

Cố Y Tịnh nắm lấy bàn tay Lâm Thành chân thành động viên: “Đệ tin chắc huynh sẽ mau chóng có được hạnh phúc trọn vẹn. Huynh cố gắng lên!”

“Ừ. Cảm ơn đệ. Mà sao đệ cứ nằm đó vậy? Dậy đi chứ!”

“... Huynh ra ngoài đợi đệ một chút đi.”

Lâm Thành nheo mắt nhìn Cố Y Tịnh, nhìn chăm chăm đến mức hắn nóng hết cả người, đành phải nhỏ miệng nói:

“Chuyện kia rất mệt. Eo đau. Huynh chưa trải qua nên không biết thôi.”

Mặt Lâm Thành bỗng chốc đỏ bừng, xấu hổ không thể tả, cũng kinh ngạc không thôi. Thế ra nãy giờ Cố Y Tịnh cứ nằm đó là vì hôm qua bị “làm” cho đau eo à. Lâm Thành bắt đầu tưởng tượng trong đầu đủ thứ hình ảnh nhưng hắn vẫn không hình dung được nam nhân với nhau khi “làm” thì sẽ như thế nào. Sao phải đau eo chứ? Hắn do dự một chút rồi vẫn quay qua hỏi:

“Thật sự đau lắm sao?”

“Đau lắm.”

“Nhưng ta thấy Giang đại nhân đi lại bình thường mà.”

“Đó là vì huynh ấy nằm trên. Đệ bị đè ở dưới.”

Lâm Thành nhíu mày khó hiểu: “Sao đệ lại bị đè ở dưới?”

“Thì... tự nhiên nó thế. Huynh sau này cũng không khác gì đệ đâu.”

“Không thể nào. Ta sao có thể là người bị đè chứ? Ta nhất định sẽ nằm trên.”

“Cái đó... không phải huynh muốn là được đâu.”

“Đó là do đệ quá hiền thôi. Ta còn lâu mới chịu thiệt như vậy.”

Cố Y Tịnh chỉ cười trừ. Nhìn cái dáng người của đại ca hắn, vốn không có khả năng nằm trên. Tranh luận chuyện này bây giờ chỉ có ấu trĩ mới làm thế.

...***...

Sáng nay đột nhiên thái hậu cho người gọi Thượng Nguyên đến nói chuyện, có vẻ là việc rất gấp. Thái hậu báo với hắn một tháng nữa Văn Á cùng hoàng đế Tây Vực sẽ đến đây bàn việc tổ chức hôn lễ, nói hắn nên bắt đầu chuẩn bị mọi thứ để đón vương phi tương lai. Thượng Nguyên nghe vậy giật mình, vội vàng quỳ xuống nói:

"Mẫu hậu, con có thể hủy hôn không?"

Thái hậu giật mình đến đánh rơi chén trà trong tay xuống đất. Trà văng ra khắp nơi, văng cả lên y phục của bà, nhưng bà không quan tâm. Bà hiện tại đang rất tức giận.

"Con nói cái gì thế hả? Chuyện này vốn đã được hai bên đồng ý, hủy là hủy thế nào? Con có còn tỉnh táo không thế?"

"Mẫu hậu, chấp nhận hôn sự này là sai lầm của con, nhưng nếu con tiếp tục đâm đầu vào thì sai lầm sẽ càng thêm nghiêm trọng. Trong lòng con đã có một người, cho dù ký ức đã mất nhưng ba năm qua người ấy vẫn luôn hiện hữu trong tim con, chưa bao giờ mất đi. Con không thể dành tình cảm cho Văn Á. Nếu con cưới nàng ấy mà không yêu nàng ấy thì chẳng phải sẽ làm khổ nàng ấy sao?"

"Con đang nói lung tung gì vậy? Ký ức con đã mất thì làm sao còn nhớ được người con yêu trước kia là ai. Văn Á là một cô nương tốt, là công chúa một nước cao quý ngàn vàng như vậy. Con bỏ lỡ nó để đi theo một người mà thậm chí con còn không nhớ rõ người đó là ai thì có đáng không?"

"Nếu con nói con nhớ ra rồi thì sao?"

Thái hậu kinh ngạc đứng bật dậy.

"Con... con nhớ lại toàn bộ rồi?"

"Không. Con không nhớ hết được toàn bộ nhưng trong đầu con đã bắt đầu xuất hiện những mảnh ký ức vụn vặt. Con biết trái tim con luôn có người đó. Con muốn cưới người đó. Con không thể thành thân với Văn Á được. Xin mẫu hậu thành toàn cho con!"

Thái hậu đứng chết trân, hai bàn tay đang run lên vì giận dữ. Đấy chính là điều

mà bà sợ nhất. Bà sợ Thượng Nguyên nhớ ra toàn bộ chuyện trước kia rằng nó đã từng yêu tha thiết một người dân thường, như vậy với tính cách của nó thì nhất định sẽ không chịu cưới một ai khác, chưa kể phía sau nó còn có Thịnh Nam chống lưng. Bà đã cấm bất kỳ ai nhắc đến chuyện quá khứ với nó, làm sao mà nó nhớ lại được?

"A Nguyên, chuyện này con phải suy nghĩ kỹ. Đây là thể diện quốc gia. Con đồng ý với hôn ước này rồi bây giờ lại hủy hôn, thể diện của Văn Á, của Đông Vân quốc thì thế nào?"

"Con thấy Văn Á là người hiểu chuyện. Con sẽ nói chuyện của con cho nàng ấy hiểu. Chắc chắn nàng sẽ đồng ý hủy hôn."

"CHÁT!" Thái hậu vung tay tát cho Thượng Nguyên một cái thật mạnh đến mức mà khoé miệng hắn chảy máu, nhưng hắn không hề kêu lên một câu.

"Con điên rồi! Con đúng là điên rồi. Vì một kẻ chẳng ra gì mà dám phản ai gia. Con cút đi cho ta!"

Thượng Nguyên cúi lạy thái hậu, bình tĩnh nói:

"Bây giờ người đang tức giận nên con xin phép cáo lui. Hôm khác còn sẽ đến tiếp chuyện người."

"Cút đi! Ai gia không muốn nhìn thấy mặt ngươi!"

Thượng Nguyên không nói gì nữa, quay đầu bỏ đi, nhưng ánh mắt vẫn luôn kiên định, rõ ràng không hề có ý từ bỏ. Lần tới hắn sẽ cùng hoàng huynh đến thuyết phục mẫu hậu.

------oOo------

Chương 46: Dục vọng kìm nén

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Thượng Nguyên về phủ mang theo dấu hằn đỏ trên mặt khiến Lâm Thành phát hoảng. Nhìn cái dấu đó là biết ngay bị ai làm rồi. Ở trong hoàng cung còn ai dám làm điều đó với Thành vương gia ngoài thái hậu chứ. Nhậm Huyền đưa cho hắn hộp thuốc rồi kéo đệ đệ mình ra ngoài, cho cả hai một không gian riêng.

Lâm Thành lấy khăn sạch chấm nhẹ lên bên má đỏ đang bắt đầu sưng lên của Thượng Nguyên.

“Vương gia có phải chọc tức gì thái hậu không? Sao lại đến mức bị đánh nặng thế này?”

Thượng Nguyên không nói gì chỉ quay qua ôm chầm lấy Lâm Thành khiến hắn bất ngờ. Hắn vỗ vai y dỗ dành. Xem chừng là đang chịu uất ức rồi. Hắn vừa xót xa khi thấy Thượng Nguyên bị đánh, nhưng cũng có chút buồn cười nhìn dáng vẻ như tiểu hài tử đang làm nũng của y. Trước kia cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự thế này khiến hắn thật hoài niệm.

“Một tháng nữa công chúa Văn Á sẽ đến đây để bàn chuyện hôn lễ. Ta đã nói với mẫu hậu là muốn hủy hôn.”

Bàn tay đang vỗ trên lưng Thượng Nguyên chợt khựng lại. Thế ra đó là lý do y bị Thái hậu đánh. Đến đây một thời gian hắn suýt nữa thì quên chuyện Thượng Nguyên đang có hôn ước với một người khác. Ngày đó sau khi nói chuyện với hoàng thượng hắn đã hiểu và không còn giận y nữa. Biết y muốn hủy hôn với người con gái kia hắn dĩ nhiên rất vui mừng. Nhưng người ta dù gì cũng là một công chúa, bị hủy hôn sợ sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thanh danh của cô ấy.

“Ngài vội vàng quá rồi. Đây là chuyện lớn, lẽ ra nên bàn bạc với bệ hạ trước.”

“Ta biết. Lần tới ta sẽ cùng hoàng huynh đến thuyết phục mẫu hậu.”

Nói đến đây đột nhiên Thượng Nguyên nắm lấy tay Lâm Thành khiến hắn bất ngờ đỏ mặt.

“Ta xin lỗi. Ta biết trước kia chúng ta đã từng yêu nhau. Cho dù ta không nhớ ra ngươi nhưng cũng không nên tùy tiện tiếp nhận hôn ước như thế. Là ta đã phụ

ngươi rồi.”

“Nói gì vậy? Ngươi không nhớ ra ta mà vẫn muốn hủy hôn. Ta mừng còn không hết, sao có thể trách ngươi. Đừng suy nghĩ mấy chuyện này nữa, để khi nào gặp bệ hạ rồi bàn sau.”

Thượng Nguyên gật đầu. Lâm Thành nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của y xém chút đã định xoa đầu như đối với hài tử.

“Ngươi nghỉ ngơi đi. Ta sẽ làm cho ngươi ít đồ ăn đêm.”

Lâm Thành đứng dậy muốn đi ra cửa nhưng cơ thể đột nhiên bị ôm chầm lấy từ phía sau. Lâm Thành kinh ngạc, đứng đơ như tượng. Thượng Nguyên ôm hắn, cằm gác lên vai hắn, phả ra hơi thở nam tính đầy mê hoặc.

“Đứng yên thế này một lúc. Ta muốn ôm ngươi.”

Lâm Thành đứng im không dám cử động, tim đập thình thịch liên hồi. Mặc dù cách nhau qua mấy lớp vải hắn vẫn cảm nhận được lồng ngực ấm nóng của Thượng Nguyên đang phập phồng lên xuống sau lưng mình. Hắn lại càng run rẩy, cảm giác nếu giây phút này kéo dài thêm một lúc nữa hắn sẽ không chịu đựng nổi mà mất kiểm soát.

“Vương gia còn muốn ôm bao lâu?”

Thượng Nguyên đang tận hưởng mùi hương trên cơ thể của Lâm Thành, vốn không muốn buông ra quá nhanh. Nghe Lâm Thành hỏi thế hắn siết chặt thêm vòng tay, thổi nhẹ vào tai y khiến y run lên một cái. Hắn khẽ cười. Ra đây là nơi nhạy cảm rồi.

“Ôm ngươi rất thoải mái, ta chưa muốn buông. Hôm nay bản vương chịu ủy khuất như vậy ngươi không thể chiều bản vương một chút sao?”

“Không phải ta đã để ngươi ôm rồi sao? Ngươi ôm nãy giờ còn chưa đủ?”

“Chưa đủ. Ta còn muốn hôn ngươi.”

“Hả? Ưm.”

Lâm Thành kinh ngạc xoay qua thì bị Thượng Nguyên giữ cằm lại, đột ngột hôn hắn. Một nụ hôn rất dịu dàng. Lâm Thành mở to mắt, cảm giác như bản thân đang mơ.

“Không ổn rồi. Ta còn muốn nhiều hơn thế này.”

Thượng Nguyên xoay người Lâm Thành lại kéo hắn vào một nụ hôn khác nồng nàn và sâu hơn. Lưỡi y cạy mở hàm răng hắn rồi nhanh chóng lùa vào khuấy đảo vòm miệng, chạm tới từng ngóc ngách như muốn hút hết dưỡng khí bên trong. Lâm Thành bị hôn đến khó thở nhưng hắn chỉ vừa kịp rời môi thở một chút lại bị đẩy vào một nụ hôn khác. Lâm Thành bị hôn đến choáng váng, cả người mềm nhũn, đến mức hắn bị Thượng Nguyên bế lên đưa thẳng vào giường cũng không phản kháng được.

Thượng Nguyên đặt Lâm Thành lên giường lại tiếp tục đè y ra hôn tiếp. Hắn cảm thấy mình dường như bị trúng mê dược. Từ khoảng khắc chạm vào môi Lâm Thành, dây thần kinh lý trí trong đầu hắn thi nhau đứt phựt phựt, không khống chế nổi bản thân, cứ như thể sâu thẳm bên trong hắn luôn khao khát chuyện này, tựa như cơ thể đã bị kìm nén rất lâu và bây giờ thì bộc phát toàn bộ.

Lâm Thành bị Thượng Nguyên giữ chặt hai tay trêи đỉnh đầu, môi bị hôn cho sưng lên mà người kia vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại. Cái tay không yên phận kia của y bắt đầu cởi y phục của hắn. Lâm Thành cảm nhận có một thứ cứng rắn và nóng bỏng đang cạ vào đùi mình. Hắn giật mình cảm thấy không ổn nhưng tay lại giãy không ra.

Thượng Nguyên rời khỏi đôi môi chuyển sang hôn lên tai hắn, cắn nhẹ vành tai hắn, dùng lưỡi miêu tả đôi tai đang đỏ rực kia. Tay còn lại lần vào trong y phục chạm vào da thịt khiến hắn bất giác run lên. Bên tai nhạy cảm không ngừng bị đùa giỡn khiến hắn muốn nói cũng không thể nói được tròn câu.

“Ưm ... Dừng lại! Ngươi... ngươi làm gì vậy?... Dừng lại!”

Thượng Nguyên lúc này mới chịu dừng hành động của mình, nhìn Lâm Thành ngạc nhiên, hỏi: “Ngươi không thích ta làm thế này ư?”

“Ta...” Hắn dĩ nhiên là thích chứ. Từng động chạm của Thượng Nguyên mang đến cho hắn những kɧoáı cảm kì lạ khiến hắn càng ham muốn nhiều thêm. Nhưng đây không phải là chuyện mà hắn và y nên làm lúc này. Hắn kìm nén dụƈ vọng của bản thân mà đáp: “Ngươi có biết mình đang làm gì không? Chuyện này chỉ nên làm với người mà ngươi thích.”

“Đúng. Ta thích ngươi.”

Lâm Thành nghe mà chấn động. Môi run run hỏi lại:

“Ngươi thích ta? Ngươi... nhớ lại cả rồi?”

“Không phải. Ta vẫn chưa nhớ được gì thêm nhưng ta biết mình thích ngươi. Ta thích ngươi của hiện tại. Ngươi có biết khi phát hiện ra Thanh Bình và Cố Y Tịnh đã làm chuyện ấy trong nhà mình, ta có suy nghĩ gì không?” hắn ghé tai Lâm Thành thì thào, còn cố ý nhấn mạnh từng từ một: “Ta cũng muốn đè ngươi ra làm chuyện đó giống như bọn họ.”

Lâm Thành sững sờ nhìn hắn, đồng tử rung lên đầy kích động. Hai hàng nước mắt không tự chủ trào ra ngoài. Thượng Nguyên hốt hoảng, vội vàng buông tay Lâm Thành, dùng vạt áo lau nước mắt cho y:

“Sao ngươi lại khóc? Nếu ngươi không thích ta làm thế này ta sẽ không làm nữa.”

Lâm Thành lắc đầu. Không phải hắn không thích. Hắn chỉ quá hạnh phúc đến không thốt nên lời. Thượng Nguyên cho đến giờ vẫn không nhớ ra hắn nhưng vẫn thích hắn. Y nói rằng y thích hắn của hiện tại, cho nên muốn hôn hắn, còn muốn làm cả chuyện kia với hắn. Còn gì hạnh phúc hơn hiện tại chứ. Lâm Thành nắm lấy bàn tay Thượng Nguyên đang lau nước mắt cho mình, hôn vào lòng bàn tay y, áp lên má mình mà dụi dụi.

“Biểu hiện này của ngươi ta nên hiểu thế nào đây?”

Lâm Thành ôm mặt Thượng Nguyên kéo xuống và đặt lên môi y một nụ hôn, mỉm cười đáp: “Ngươi nghĩ thế nào thì là thế đó.”

...***...

Nhậm Vũ nhìn căn phòng vẫn đang đóng kín phân vân không biết có nên vào trong hay không. Hắn quay sang hỏi Nhậm Huyền đang ngồi cạnh đó:

“Đại ca, đến giờ nấu bữa đêm rồi mà sao vẫn không thấy Lâm Thành đi ra. Không có vấn đề gì chứ? Đệ có nên vào trong xem không?”

“Ngồi đợi thêm một lúc đi.”

Nhậm Vũ chán nản ngồi đợi một lúc thì chợt thấy nến trong phòng đột nhiên tắt ngúm mà người thì không thấy ra. Nhậm Huyền nhìn thấy khẽ mỉm cười. Chuyện gì tới cũng phải tới và nó cũng là sự dập tắt cho hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng của hắn. Nhậm Huyền khoác vai đệ đệ kéo đi.

“Nào, đêm nay trăng đẹp, đi uống rượu ngắm trăng với đại ca nào!”

“Được a. Lâu lắm chúng ta mới uống rượu. Không say không về nhé.”

“Đừng đùa, nhóc con!”

------oOo------

Chương 47: Đoàn tụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thượng Nguyên có vẻ thích đùa nghịch vành tai của Lâm Thành. Mỗi lần bị Thượng Nguyên chạm vào Lâm Thành đều không kìm được mà phát ra những tiếng kêu kiều mị mê người. Y phục đã bị lột đi gần hết, chỉ còn sót lại lý y vẫn còn mắc trêи cẳng tay. Bàn tay Thượng Nguyên vuốt ve cơ thể trần của Lâm Thành rồi dừng lại trêи hai đầu nhũ mà vân vê. Lưỡi của hắn từ vành tai đi xuống cổ, rồi xương quai xanh, rồi đến ngực. Nơi nào hắn cũng để lại những dấu đỏ trêи làn da trắng ngần như thể đang đánh dấu chủ quyền.

“Ưm... Đừng.. ưm..”

Lâm Thành muốn ngăn bàn tay nghịch ngợm của Thượng Nguyên lại thì đột nhiên đôi tay bị y kéo qua đỉnh đầu rồi “soạt soạt” mấy cái đã bị trói chặt bằng chính dây lưng của mình.

“Ngươi làm gì vậy? Sao lại...”

“Để ngươi yên phận chút.”

Thượng Nguyên mỉm cười nhìn hai bàn tay đã bị trói chặt kia, cúi người dùng lưỡi đùa nghịch thoả nhũ hồng của Lâm Thành, một tay chọc chọc nhũ hồng bên kia, tay còn lại nắm lấy vật nhỏ đang ***** **** của Lâm Thành mà vuốt lộng. Cùng lúc bị đùa nghịch ở nhiều nơi mang đến kɧoáı cảm không ngừng khiến Lâm Thành không nhịn được mà rêи rỉ, nước mắt sinh lý không tự chủ được chảy tràn qua hai bên.

“Hức, ngươi bắt nạt ta... Ưm...hức..”

“Sao lại gọi là bắt nạt? Ta là đang giúp ngươi thoả mãn.”

Thượng Nguyên giúp Lâm Thành phát tiết xong thì ngồi dậy nhanh chóng trút bỏ toàn bộ y phục trêи người. Lâm Thành nhìn phân thân to lớn bất thường của Thượng Nguyên mà hoảng hồn. Y định đâm cái thứ to lớn đó vào người hắn? Đâm vào chỗ nào?

Câu hỏi của Lâm Thành nhanh chóng có được câu trả lời. Thượng Nguyên lấy ở đâu một hộp mỡ và vói từ trong đó một ít, bôi lên miệng nhỏ của Lâm Thành, rồi đột ngột đâm một ngón tay vào.

“A ưm... Ngươi làm gì vậy? Bỏ ra! ưm.”

“Ta đang chuẩn bị cho ngươi. Thứ của ta khá lớn, nếu không làm khâu chuẩn bị thật tốt lúc ta đâm thứ này vào sẽ đau lắm đấy.”

“Ngươi … ngươi định đâm thứ đó vào mông ta? Không được. Sẽ hỏng mất. Ưm... ha a…”

“Ngoan nào, chịu khó chút.”

Hai ngón tay ra vào bên trong huyệt động khiến Lâm Thành khó chịu không thôi. Một cảm giác ngứa ngáy lan khắp huyệt động nhỏ của hắn. Thêm một ngón tay nữa đưa vào trong. Sự khó chịu lại tăng lên nhưng kèm theo đó là một khoái cảm kì lạ sinh ra từ nơi giao hợp khiến hắn không kìm được mà rên rỉ.

“Mấy chuyện này... làm sao ngươi lại rành thế chứ? Ngươi cũng đã... đã làm qua bao giờ đâu.”

“À, thì hỏi kinh nghiệm người đi trước.” Thượng Nguyên vừa trả lời vừa đưa thêm ngón tay thứ tư vào. Trán hắn đã ướt đẫm mồ hôi, thứ bên dưới trướng đau khó chịu nhưng vẫn không dám vội vàng hành động.

Nói đến đây Lâm Thành đã đoán biết được là Thượng Nguyên đã hỏi ai rồi. Cái tên họ Giang đó có ngày hắn sẽ cho y một trận. Không hiểu là thuốc mỡ hay do động tác của Thượng Nguyên, cái chỗ đó của hắn vừa lành lạnh, vừa ngứa ngáy khó chịu. Cảm giác dị vật bên trong cơ thể thật chẳng dễ chịu gì.

Đột nhiên ngón tay của Thượng Nguyên không biết đụng chạm vào chỗ nào, khiến hắn cảm giác như có một luồng điện lưu chạy dọc sống lưng. Hai chân run rẩy, co cứng, lông tơ bị kích thích dựng hết lên. Thượng Nguyên phát hiện ra điểm này lại nảy sinh ý muốn trêu chọc, càng cọ vào điểm gờ đó bên trong hắn.

“Ưm… Đừng… đừng chạm vào chỗ đó… ưm…a…”

Thượng Nguyên mỉm cười rút ngón tay ra, thay vào đó đưa phân thân trướng đến phát đau của mình đến trước miệng nhỏ. Hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Thành bị hắn đùa giỡn đến nằm thở dốc, cơ thể mềm mại, nhỏ nhắn lấm tấm những giọt mồ hôi, vẻ đẹp yêu diễm bày ra trước mắt khiến Thượng Nguyên không kìm được ý nghĩ muốn hung hăng chà đạp.

Hắn cúi xuống ngậm lấy bờ môi Lâm Thành cùng lúc đẩy phân thân cứng rắn cắm sâu vào bên trong huyệt động nhỏ. Lâm Thành bị đâm vào đau không chịu được nhưng miệng bị chặn không thốt được nên lời. Cơn đau chỉ kéo dài trong chốc lát, thay vào đó là một kɧoáï cảm kì lạ lan khắp toàn thân, phía dưới chỗ giao hợp ngứa ngáy khó chịu đòi hỏi được "đút" thêm.

Thượng Nguyên bắt đầu động thân, tay cởi trói cho Lâm Thành, ôm chặt hắn vào lòng. Kɧoáï cảm ngập trời chạy khắp toàn thân khiến đầu óc Lâm Thành như trống rỗng. Cả đời hắn chưa từng trải qua cảm giác tuyệt vời đến thế này. Kɧoáï cảm cao độ khiến hắn dường như chỉ còn hành động theo bản năng. Hai tay choàng qua cổ Thượng Nguyên, bấu chặt lấy vai y, miệng rêи rỉ không ngừng.

"Ưm ưm… Chậm… chậm lại a a… Ta không… ư a…"

"A Thành, bên trong ngươi tuyệt quá! Thực sự quá tuyệt!"

Động tác của Thượng Nguyên càng lúc càng nhanh hơn. Lâm Thành bị kɧoáï cảm kïcɦ thích đến không thể chịu nổi, bắt đầu chửi bậy:

"Tên khốn! Ngươi có chậm lại không hả? A a… ư ư… không được. Hỏng mất…"

"Sẽ không đâu. A Thành, ta yêu ngươi. Yêu ngươi đến muốn điên rồi."

Thượng Nguyên kéo Lâm Thành ngồi lên người mình khiến phân thân lại càng đâm sâu hơn vào huyệt khẩu, hai tay ôm lấy hai bên cánh мôиɠ tiếp tục động tác lên xuống không ngừng. Lâm Thành bị đâm đến toàn thân vô lực chỉ đành phó mặc cho người kia muốn làm gì thì làm, thế mà mãi vẫn không thấy dừng lại. Hắn giận đến muốn điên lên.

"Ngươi… cầm thú! Dừng lại cho ta! Ưm a a… Tên hỗn đản..a a…"

Dường như kɧoáï cảm đã đạt đến cao trào, phân thân đâm một cái thật mạnh, Thượng Nguyên kêu lớn lên một tiếng rồi bắn hết dịch vào bên trong cơ thể Lâm Thành. Dịch thể chảy tràn ra ngoài, ướt cả ra giường. Lâm Thành xụi lơ nằm gục trêи vai Thượng Nguyên. Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

"A Thành, cảm thấy thế nào? Có thích không?"

Tuy rằng làm chuyện này rất mệt mỏi nhưng quả thật đã đem đến cho hắn kɧoáï cảm mà hắn chưa từng cảm nhận được. Lâm Thành xấu hổ không thể không thừa nhận.

“Ừm. Kỹ thuật không tệ.”

“Ha ha, lần đầu tiên đã được khen thế này đúng là vinh hạnh mà. Ta sẽ tiếp thu để lần sau làm tốt hơn.”

“Không được. Vừa nãy là ta bị bất ngờ nên để ngươi chiếm tiện nghi. Lần này ta sẽ nằm trêи.”

Thượng Nguyên bất ngờ, nhìn Lâm Thành hỏi lại:

“Ngươi xác định muốn nằm trên? Có làm được không đó?”

“Sao không? Ngươi làm được chẳng lẽ ta lại không làm được sao?”

Thượng Nguyên nhướng mi. Lâm Thành rất thông minh, sợ là học theo rất nhanh không biết chừng. Hắn nắm lấy hai bờ ʍôиɠ Lâm Thành nhẹ bóp một cái. Lâm Thành vừa bị làm cho một trận, bị bóp ʍôиɠ không khỏi kêu lên đau đớn.

“A Nguyên, ngươi lại chơi xấu ta.”

Lâm Thành rõ ràng là đang mắng người nhưng trong mắt Thượng Nguyên nghe giống như là đang nũng nịu hơn. Phân thân một lần nữa bị kϊƈɦ động trở nên cứng rắn.

Lâm Thành còn đang nghĩ nên làm gì tiếp theo thì đột nhiên bị Thượng Nguyên đè xuống giường. Nhìn thấy phần thân to bất thường của y cạ vào người mình, Lâm Thành hoảng hồn kêu lên:

“Ngươi… không được! Lần này phải đến lượt ta chứ!”

“Ta đâu có cản ngươi. Nếu ngươi muốn nằm trêи thì thử xem có làm được không.”

“Ngươi… Đợi đã! Ta còn chưa kịp chuẩn bị mà. Đừng! Không được trói! A đừng a a… Chết tiệt! ưm... ”

“A Thành, ngươi ồn thật đó!”

“Cởi trói cho ta! Ngươi là M à? Ưm ưm … Chậm... chậm lại... Cầm thú...ưm...”

...***...

Đêm hôm đó Tần Thượng Nguyên đã có một giấc mơ rất dài. Hắn mơ thấy mình vi hành đến một huyện nhỏ tên Thành Nghị, gặp được một người là Lâm Thành. Vì thích tay nghề nấu ăn của y mà mặt dày bám theo rồi thích người ta lúc nào không hay. Hắn mơ thấy khi mình đang tỏ tình với Lâm Thành thì bị một toán người áo đen ám sát. Lâm Thành bị rơi xuống vực ngay trước mắt hắn khiến hắn đau đớn đến muốn chết đi.

Lúc Lâm Thành tỉnh dậy mở mắt ra đã nhìn thấy Tần Thượng Nguyên nằm ngủ mà khóc đến đỏ đã cả hai mắt. Hắn hốt hoảng vội lay gọi y:

“A Nguyên! A Nguyên, tỉnh dậy đi! Ngươi sao thế?”

Thượng Nguyên mở mắt tỉnh dậy liền ôm chầm lấy Lâm Thành, nước mắt chảy dài ướt đẫm cả bờ vai trần của hắn.

“A Thành, Thành nhi của ta, cuối cùng ngươi cũng trở về bên ta rồi. Thật may là ngươi còn sống. May là ngươi không chết.”

Lâm Thành kinh ngạc kéo Thượng Nguyên ra nhìn lại. Ánh mắt Thượng Nguyên lúc này đỏ ửng vì khóc quá nhiều, ánh mắt nhìn hắn vừa hạnh phúc lại vừa đau đớn, hoàn toàn khác hẳn mọi khi.

“Ngươi… Có phải ngươi… nhớ ra cả rồi?”

“Ừ. Ta nhớ hết rồi, nhớ toàn bộ rồi. A Thành, ta xin lỗi. Ta đã khiến ngươi chịu khổ rồi.”

Lâm Thành chỉ lắc đầu, không nói gì cả. Thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng một lời này của y. Tần Thượng Nguyên của hắn cuối cùng đã trở lại.

Hai người họ ôm lấy nhau, trao cho nhau một nụ hôn tràn đầy nước mắt của cả đau đớn và hạnh phúc. Qua bao nhiêu vất vả khó khăn cuối cùng họ đã có thể ở bên nhau như thế này.

"Chào mừng trở về, A Nguyên."

T/g: Mama đã trả lại một Tần Thượng Nguyên trọn vẹn cho con rồi nhé.

------oOo------

Chương 48: Tiểu tử họ Dương

Nguồn: [EbookTruyen.VN]()

Lúc Cố Y Tịnh đến Thành vương phủ thì thấy Lâm Thành đang mệt mỏi nằm úp sấp trên giường, thấy hắn đến cũng không buồn dậy. Gương mặt Cố Y Tịnh đầy vui mừng, vừa nhìn thấy hắn đã nói ngay:

“Đại ca, thật không ngờ Nguyên ca ca nhớ lại được hết mọi chuyện rồi. Sáng nay lúc gặp nhau huynh ấy gọi đệ là "Y Tịnh", đệ còn tưởng mình nghe nhầm cơ.”

“Ừ.” Lâm Thành chỉ đáp lại có một từ gọn lỏn như thế.

“Huynh sao thế?” Quan sát tình trạng của Lâm Thành một lúc, Cố Y Tịnh đã dần đoán ra – “Hôm qua hai người đã... đã làm chuyện đó rồi?”

“A Tịnh, đệ nói đúng. Cái chuyện đó làm đúng là mệt thật, vừa mệt vừa đau. Cái tên khốn đó đúng là cầm thú.”

Lâm Thành lầm rầm chửi rủa Thượng Nguyên là cầm thú từ sáng đến giờ không biết bao nhiêu lần. Đêm qua hắn bị y đè ra làm hai lần mệt muốn ngất đi. Thế mà sáng nay, còn đang cảm động vui mừng khi biết Thượng Nguyên đã nhớ lại tất cả mọi chuyện đã lãng quên trong quá khứ, y lại đè hắn ra làm thêm lần nữa, rồi sau đó thần thanh khí sảng đi thượng triều, còn hắn thì nằm bẹp dí trên giường không dậy nổi.

“Ừm. Đệ hiểu cảm giác của huynh.” Cố Y Tịnh gật đầu cái rụp. Đêm qua nếu không phải hắn cầu xin thì đã bị Giang Thanh Bình làm đến sáng cũng dậy không nổi.

“Lúc làm chuyện đó đệ có bị tên họ Giang đó trói không?”

“Không a.” Cố Y Tịnh kinh ngạc: “Nguyên ca ca trói huynh sao?”

“Mẹ nó! Hắn trói chặt hai tay của ta khiến ta muốn vùng vẫy cũng không được. Sáng nay còn cột một tay vào thành giường. Tên khốn đó bị M à?”

“Bị M là sao?”

“Không sao. Đệ không trải qua là tốt. Đệ mà giống như ta khẳng định sẽ chịu

không nổi đâu.”

Cố Y Tịnh vừa xoa eo cho Lâm Thành vừa ngạc nhiên, tưởng tượng trong đầu hình ảnh mình bị trói vào giường rồi bị Giang Thanh Bình đè ra làm thì cảm thấy rùng mình. Không ngờ Thành vương gia lại có sở thích trói người như vậy.

“Mà sao hôm nay đệ lại đến đây?”

“Nguyên ca ca nhờ đệ đến chăm sóc cho huynh.”

Lâm Thành quay đi không nói gì nữa. Hai má hơi ửng hồng. Thượng Nguyên ít ra còn biết quan tâm hắn như vậy, hắn sẽ tạm thời tha thứ cho y lần này.

“A Tịnh, chúng ta lên kế hoạch phản công đi!”

“Hả? Phản công gì?”

“Chẳng lẽ đệ không muốn nằm trên sao? Đệ cam tâm nằm dưới để cho tên cầm thú đó muốn làm gì thì làm sao?”

Cố Y Tịnh sững người. Tưởng tượng đến cảnh mình có thể đè Giang Thanh Bình xuống dưới thân, làm cho y phải năn nỉ xin tha thì không khỏi phấn khích. Hắn gật đầu ngay.

“Đệ muốn. Đệ giúp huynh.”

...***...

Chuyện Tần Thượng Nguyên lấy lại được ký ức chỉ cho rất ít người biết. Có hai huynh đệ Nhậm gia, Thịnh Nam cùng Giang Thanh Bình biết, không kể Lâm Thành và Cố Y Tịnh. Bọn họ đều nhất trí theo quyết định này của Thượng Nguyên, vì đó là cơ hội để tóm được kẻ chủ mưu ám sát Thượng Nguyên ba năm trước.

“Sau khi có lại ký ức đệ đã nhớ ra một chi tiết quan trọng. Trong những kẻ ám sát đệ hôm đó có một kẻ đệ đã từng gặp qua một lần. Hắn có một vết xăm hình bạch hổ trên vai trái, là lúc chém rách áo hắn đệ đã nhìn thấy. Hai người có nhớ đã từng gặp qua người như vậy ở đâu chưa?”

Giang Thanh Bình suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Thần biết một người. Y là ám vệ thân cận bên cạnh Sở vương gia. Cách đây

bốn năm thần từng giao chiến với hắn một lần.”

“Có phải là kẻ đã thách thức vị trí Thống lĩnh cấm y vệ của ngươi không?”

“Đúng. Là hắn, Lục Hoành.”

Sở vương gia, Sở Kình, là cửu cửu của đại hoàng tử, người đã bị chính Tần Thượng Nguyên lấy mạng cách đây năm năm. Ngày đó đại hoàng tử bày kế hãm hại Thịnh Nam, vu cho Thịnh Nam tội thông đồng với địch phản quốc, còn cho quân vây giết. Thượng Nguyên cùng người của mình tả xung hữu đột vào cứu, rồi đâm chết đại hoàng tử khi y định đâm lén Thịnh Nam. Ngày đó Sở Kình chạy đến cứu viện trễ, không những không trách Thượng Nguyên, còn lớn tiếng chỉ trích cháu mình là đại hoàng tử hãm hại huynh đệ, tội không thể tha. Ông ta còn rất tích cực giúp đỡ Thịnh Nam đăng hoàng vị.

Nếu đúng người ám sát Thượng Nguyên ngày đó là Lục Hoành, cũng có nghĩa Sở Kình chính là kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện, thì có thể thấy kẻ này chính là một tên cáo già vô cùng nham hiểm.

Ba năm qua kẻ địch im hơi lặng tiếng không chút động tĩnh có lẽ cũng là muốn thăm dò xem Thượng Nguyên hắn có bị mất trí nhớ thật không. Thêm nữa, tính cách Thượng Nguyên đã thay đổi, điểm yếu cũng không còn, cho nên bọn chúng mới nằm im chờ cơ hội. Chuyện của Thượng Nguyên và Lâm Thành không thể kéo dài nên bọn họ phải nhân lúc này tìm cách lôi kẻ chủ mưu ra ánh sáng.

Ba người bàn nhau bí mật thăm dò những kẻ xung quanh Sở Kình, đặc biệt là Lục Hoành. Từ bây giờ sẽ không dùng bồ câu mà dùng mạng lưới truyền tin mà Thịnh Nam và Giang Thanh Bình bí mật tạo ra ba năm nay.

“Hai người... Thế mà lại giấu ta?” Thượng Nguyên bức xúc.

“Không thể trách bọn ta được. Ngày đó ngươi bị thương suýt chết, còn mất cả ký ức, tâm trạng thường xuyên không ổn định. Ta mới bàn với Thanh Bình, bí mật lập một mạng lưới thông tin ngầm chờ ngươi bình phục hoàn toàn sẽ dùng nó để giúp ngươi trả thù.”

Thượng Nguyên im lặng, trong lòng không khỏi cảm kích. Thật may vì hắn đã có những người huynh đệ tốt.

“Người đứng đầu mạng lưới thông tin này là ai? Có thể cho đệ biết không?”

“Một người đệ quen đấy. Còn nhớ người cạnh tranh với đệ vị trí nhất bảng trong cuộc thi đi săn cách đây ba năm, ngay trước khi đệ đi vi hành ấy?”

Thượng Nguyên ngẩn người sờ cằm suy nghĩ. Cứ hai năm một lần triều đình lại tổ chức một cuộc đi săn dành cho các hoàng tử, vương tôn và các tài năng trẻ thể hiện bản thân. Hai kì thi liên tiếp hắn đều đứng đầu các cuộc đi săn, không có đối thủ. Cuộc thi săn năm ngoái cũng như thế. Hắn trước giờ không quan tâm đến cuộc thi đó, đi thi chỉ đơn giản là để chiều lòng thái hậu, nên dĩ nhiên hắn hoàn toàn không ấn tượng với đối thủ của mình.

Thịnh Nam và Giang Thanh Bình nhìn vẻ mặt suy tư của Thượng Nguyên không khỏi thở dài một hơi. Thật uổng công cho người kia lại để tâm đến hắn như thế.

“Đệ quả nhiên không nhớ ra y. Vậy để ta nhắc cho đệ nhớ vậy. Ba năm trước có một thằng nhóc chưa đầy hai mươi tuổi cạnh tranh chức vị nhất bảng với đệ, chỉ thua đệ duy nhất một con thỏ. Có nhớ ra là ai chưa?”

Nói đến đây thì Thượng Nguyên cuối cùng đã nhớ ra. Cuộc thi ba năm trước có một tên tiểu tử họ Dương, vốn là con út của Dương đại tướng quân, năm đó chỉ mới mười bảy tuổi đã được xưng tụng là thiên tài trong lớp thanh niên trẻ ngày đó. Ngay trước cuộc thi tên đó đến gặp hắn còn tuyên bố hùng hồn sẽ lật đổ vị trí nhất bảng của hắn. Hắn không quan tâm nên cũng không để ý lắm.

“Đệ nhớ ra rồi. Thằng nhóc đó tên Dương… Dương gì nhỉ?”

“Là Dương Kỳ Ngọc. Đệ thật là… ” Thịnh Nam lắc đầu – “Cái ngày mà đệ bị thương hôn mê cách đây ba năm, không biết tên tiểu tử đó bằng cách nào biết được, ngày nào cũng đến thăm đệ, còn tặng cho đệ rất nhiều dược liệu quý.”

“Hả? Sao đệ không có chút ký ức nào về chuyện này?”

“Từ lúc tỉnh lại đệ đã hay đau đầu, tính khí thay đổi thất thường, vừa mới nhìn thấy nó đã đuổi ra khỏi cửa rồi. Vậy mà nó cũng không giận đệ, còn chủ động muốn tìm kẻ đã hại đệ. Mối quan hệ của tiểu tử này rất rộng, ta mới đề nghị cho nó nhiệm vụ này. Nó lập tức đồng ý không do dự.”

Tần Thượng Nguyên không ngừng há hốc ngạc nhiên. Bên cạnh hắn có một người quan tâm đến mình như thế mà hắn không hay biết gì.

“Sau khi nghe đệ nói về chuyện lấy lại được ký ức, ta đã cho gọi hắn đến để đệ gặp một lần. Giờ chắc đã đến rồi đấy.”

Vừa mới nói đến đó thì đã thấy một người đang đến trước cửa. Đó là một nam

nhân vận bạch y, nhìn qua người có vẻ hơi gầy nhưng khi đến gần thì nhận ra cơ thể rất săn chắc. Gương mặt tuy vẫn còn nét trẻ con nhưng ánh mắt sắc sảo, dày dạn, nhìn cứ như một con hồ ly nhỏ. Vừa nhìn thấy Tần Thượng Nguyên, Dương Kỳ Ngọc không giấu được ánh mắt mừng rỡ, nhưng vẫn giữ bình tĩnh cúi người kính cẩn thưa:

"Hạ thần Dương Kỳ Ngọc bái kiến hoàng thượng, Thành vương gia, Giang thống lĩnh."

* T/g: tui chiều ý mọi người tạo cp.

------oOo------

Chương 49: Phản công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mối quan hệ đặc biệt của Giang Thanh Bình và Cố Y Tịnh ngoài trừ những người vô cùng thân thiết thì chỉ có những người trong phủ của hắn biết. Cố Y Tịnh thường cải trang đến phủ của Giang Thanh Bình và ở lại qua đêm. Công việc của Giang Thanh Bình rất bận rộn thường đến đêm mới trở về. Hai người họ sẽ cùng ăn bữa tối muộn rồi tận hưởng những giây p:hút hạnh phúc bên nhau.

Đêm nay lúc Giang Thanh Bình về đến nơi thì đã thấy một bàn đồ ăn bày sẵn, trêи bàn còn có một bình rượu. Cố Y Tịnh đang chống cằm ngồi ở bàn đợi hắn.

“Thanh Bình, huynh về rồi.”

Giang Thanh Bình đón chào cái ôm thân mật của Cố Y Tịnh, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

“Hôm nay có chuyện gì mà vui thế?”

“Nguyên ca ca đã lấy lại được ký ức, chuyện này không đáng để vui mừng sao?”

Giang Thanh Bình nhíu mày: “Ngươi từ lúc đó cứ gọi ‘Nguyên ca ca’ suốt. Cái tên của Thành vương gia để ngươi gọi thân mật như thế sao?”

“Ngươi sao thế hả? Tự dưng lại giận?”

Giang Thanh Bình không nói gì, ngồi xuống bàn rồi rót rượu vào ly uống cạn chỉ trong một lần. Cố Y Tịnh hơi giật mình. Hắn còn chưa kịp giăng bẫy Thanh Bình đã tự mình bước vào, uống rượu mà hắn đã chuẩn bị sẵn, giờ chỉ còn chờ đợi. Tuy vậy thái độ khó chịu của Giang Thanh Bình không khỏi khiến hắn lo lắng và ngạc nhiên.

“Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Chuyện quá khứ giữa ta với Thành đại ca và Nguyên ca ca, đâu phải ta chưa từng kể cho ngươi nghe. Thành vương gia cũng đồng ý để ta gọi huynh ấy như thế, ngươi cũng ở bên cạnh ta khi đó kia mà. Vậy thì ngươi tức giận cái gì?”

Giang Thanh Bình nhìn Cố Y Tịnh một chốc rồi đột nhiên nói: “Ta là đạo lữ của

ngươi còn không được ngươi gọi thân mật như vậy."

Cố Y Tịnh Kinh ngạc sững sờ. Giang Thanh Bình hiếm khi đỏ mặt, bây giờ lại đang tỏ vẻ xấu hổ khiến Cố Y Tịnh Không nhịn được cười. Trong mắt hắn Giang Thanh Bình lúc này đáng yêu vô cùng.

"Ra là Thanh Bình đang ghen à? Vậy huynh muốn ta gọi ngươi thế nào? Thanh Bình ca ca hay… 'tướng công'?"

Lời vừa nói ra đôi mắt Giang Thanh Bình đã mở lớn. Hắn đứng phắt dậy nhưng chưa kịp làm gì thì toàn thân đột nhiên trở nên vô lực, ngã gục lên người Cố Y Tịnh. Cố Y Tịnh đỡ Thanh Bình lên giường. Cơ thể y cao lớn hơn hắn nhiều nên hắn đỡ lên khá khó khăn.

"Chuyện này là thế nào? A Tịnh, ngươi hạ dược ta?"

"Huynh yên tâm. Đây chỉ là dược tính nhẹ, tác dụng không lâu." Cố Y Tịnh vừa đáp vừa cởi y phục của Giang Thanh Bình, "Hai lần trước ta chân yếu tay mềm để huynh đè xuống lăn qua lăn lại đến muốn ngất đi. Lần này huynh chỉ có thể nằm đó phó mặc cho ta muốn làm gì thì làm."

Giang Thanh Bình thở dài một hơi. Từ lúc nào mà tiểu bạch thỏ của hắn có tư tưởng phản công vậy, lại còn bày ra cả trò này?

Cố Y Tịnh đã lột hết đồ trên người của Giang Thanh Bình, còn mỗi tiết khố. Hắn tiếp tục cởi đồ của mình, cởi gần hết thì đột ngột Giang Thanh Bình ngồi dậy đè hắn xuống. Cố Y Tịnh kinh ngạc:

"Huynh… huynh làm sao cử động được?"

"A Tịnh, ngươi ngây thơ thật đó. Chỉ là thứ dược vớ vẩn này mà ta cũng không xử lý được thì còn có thể làm được Thống lĩnh cấm vệ quân à?"

"Huynh… huynh đợi đã! Khoan, ta… ta chỉ đùa cho vui thôi mà. Ta chưa chuẩn bị ưm…"

"Đồ cũng đã cởi hết rồi, ngươi còn nói chưa chuẩn bị. A Tịnh, hôm nay ta nhất định phải làm cho ngươi không bao giờ có tư tưởng sẽ thượng ta."

"Không. Ta từ giờ không dám nữa. Huynh tha cho ta đi! Đừng…A!"

Liền sau đó là tiếng kẽo kẹt vang lên không ngừng đi cùng với tiếng rên rỉ kêu

than đứt quãng.

“Thanh Bình ca ca… tướng công a… Tha cho ta… hức… ta không chịu nổi nữa…ưm a…”

...***...

Lúc này phía bên Thành vương phủ, bằng phương pháp tương tự, Lâm Thành cũng lừa được Tần Thượng Nguyên ăn loại dược mà hắn đã trộn vào thức ăn. Đây vốn là dược phòng thân mà Ninh Cảnh Thần đưa cho hắn trước khi chia tay. Hắn lại đưa dược đó cho Cố Y Tịnh giữ phòng khi bất trắc. Không ngờ hiện tại lại có cơ hội dùng đến. Hắn chỉ bỏ ít dược nên thời gian tác dụng chắc hẳn không lâu, nhưng cũng đủ để hắn thượng được y một lần. Thế cũng đủ rồi.

Lâm Thành khỏe hơn so với Cố Y Tịnh, hắn không quá khó khăn để kéo được Tần Thượng Nguyên lên giường. Hắn cởi hết đồ của Thượng Nguyên, trói hai tay y vào thành giường như cách y từng làm với hắn. Tần Thượng Nguyên ban đầu rất bất ngờ với cách làm của Lâm Thành, nhưng sau đó thì nằm im thư thái chờ đợi xem Lâm Thành sẽ làm những gì.

Đây dĩ nhiên không phải lần đầu Lâm Thành nhìn thấy cơ thể trần của Thượng Nguyên, nhưng chưa có lần nào được chạm vào một cách thỏa thích thế này. Mấy lần trước chưa kịp làm gì đã bị Thượng Nguyên đè ra làm đến ngất lên ngất xuống, nhưng hôm nay có cơ hội đó hắn muốn thử thể nghiệm, làm tất cả những gì mà y đã làm cho hắn.

“Ưm”. Tần Thượng Nguyên khẽ kêu lên một tiếng khi Lâm Thành cố ý chọc vào đầu nhũ của mình. Bàn tay mềm mại của y lướt trêи cơ thể hắn, chạm vào từng thớ thịt nhưng đụng chạm của Lâm Thành chỉ khiến hắn cảm giác như chuồn chuồn lướt qua, không mang lại kɧoáï cảm lắm, chỉ đến khi y chọc vào thứ đó…

“Ta còn tưởng ngươi không có cảm giác cơ. Xem ra đã tìm được điểm nhạy cảm rồi.”

“Thành nhi, ngươi đang đùa với lửa đó.”

“Thì sao chứ? Bây giờ ngươi cũng đã bị ta chế ngự rồi, ngươi có thể làm gì ta?”

“Bây giờ đúng là ta không thể làm gì ngươi, nhưng ngươi không nghĩ sau khi dược hết tác dụng ngươi sẽ phải chịu hậu quả gì à?”

Lâm Thành giật mình. Đúng nhỉ. Hắn mãi nghĩ đến chuyện phải thượng tên này mà quên mất hậu quả sau đó rồi. Nhưng mà vậy thì sao nhỉ? E rằng ngoài trừ

lần này ra hắn khó có cơ hội nào có thể thượng được y.

“Không ảnh hưởng lắm. Cứ xong đêm nay đã rồi tính sau.”

Lâm Thành túm lấy vật nhỏ bên dưới của Thượng Nguyên định vuốt lộng nhưng chỉ mới làm vài động tác nhỏ vật đó đã cứng đến lợi hại. Rồi cơ thể hắn đột nhiên bị túm lấy, chỉ trong một khắc tình thế xoay chuyển hắn bị đè xuống giường. Lâm Thành mở to mắt kinh ngạc.

“Ngươi… sao ngươi…?”

“A Thành, ngươi có phải xem thường bổn vương quá rồi không? Dựa vào mấy thứ này mà cũng muốn khống chế ta?” Thượng Nguyên một tay giữ chặt hai tay của Lâm Thành trêи đỉnh đầu, tay khác cởi bỏ tiết khố của y, tiến hành các bước chuẩn bị.

“Ngươi… đợi …ưm…”

“Ta đã sớm cảnh cáo ngươi rồi. Ngươi đang đùa với lửa mà ngươi không nghe.”

“Từ lúc nào…ưm…” Lâm Thành đung đưa eo nhỏ. Hai ngón tay đang ra vào bên trong hắn khiến hắn rất khó chịu.

“Ngay từ đầu ta đã vận công kháng được thuốc rồi. Ta chỉ vờ nằm im như thế xem ngươi định làm gì thôi. A Thành, ngươi quả thật làm ta ngạc nhiên đó. Thế mà dám bày trò này để thượng ta?”

“Ưm… Ngươi không thể… không thể nhường ta một lần sao? Nằm dưới… rất kϊƈɦ thích đó. Ngươi có thể ưm… thử một chút… Ưm… đừng … chỗ đó …a a…”

“Ngươi nói nằm dưới kϊƈɦ thích như thế thì ta nhường cho ngươi đấy!”

“Chết tiệt! Tại sao thuốc… thuốc lại không có công hiệu gì cả vậy? Ưm…”

“Đồ ngốc! Thứ thuốc đó chỉ dùng để đề phòng mấy kẻ tầm thường thôi, với đại cao thủ như ta dĩ nhiên không có tác dụng.” Hắn rút các ngón tay ra và đưa phân thân của mình vào trước cửa hậu huyệt, bật cười nói: “A Thành, mọi thứ đã chuẩn bị xong, ngươi chuẩn bị chịu phạt đi.”

“Khoan a… ưm a a… Ngươi quá đáng! Dám chơi ta… ưm… Sao Cảnh Thần không nói trước cho ta chuyện này a…ưm ư …”

"Sao ngươi không nghĩ nếu thứ thuốc đó lợi hại như vậy Cảnh Thần đã sớm đè hai lão công của hắn ra thượng rồi. Các ngươi vẫn là quá ngây thơ."

Thượng Nguyên gác một chân của Lâm Thành lên vai khiến phân thân đâm vào càng sâu, tốc độ bắt đầu tăng lên.

"Khốn kiếp! Ư a… ngươi chậm lại cho ta…ưm a.. ưm…"

Hậu quả của việc "phản công" thất bại lần này là Lâm Thành nằm liệt giường tới tận trưa mới gượng dậy nổi. Hắn còn chẳng thành công thì tin chắc bên phía Cố Y Tịnh kết quả cũng không khác gì. Sáng nay không thấy y qua bên này gặp hắn là đoán được rồi. Lâm Thành ôm cái eo đau từ từ ngồi xuống ghế, miệng vẫn không ngừng lầm rầm chửi rủa:

"Tên khốn đó lăn qua lăn lại mình đến tận sáng. Sao mà khỏe thế không biết? Hôm nay đừng hòng mình cho bước lên giường lần nữa. Khốn kiếp! Cầm thú!"

Lâm Thành đang uống trà cho hạ hỏa thì đột nhiên một thuộc hạ trong phủ hốt hoảng chạy vào báo:

"Lâm công tử, mau trốn đi! Thái hậu tới."

"Cái gì?"

"Nhanh lên! Nếu để Thái hậu biết ngươi ở trong phòng ngủ của vương gia thì ngươi chết chắc."

Người đó kéo tay hắn đi nhưng vẫn chưa kịp chạy thì thái hậu đã đến trước cửa rồi.

T/g: hưởng chút ngọt trước khi ăn rổ thủy tinh.

------oOo------

Chương 50: Liều mình chống đối

Nguồn: [EbookTruyen.VN]

Mấy ngày nay thái độ của Thượng Nguyên rất lạ, dần dần trở về giống tính cách của nó ngày trước khiến Thái hậu không khỏi sinh nghi. Ba năm qua chẳng có thay đổi gì, đột nhiên mấy ngày gần đây nhớ lại đươc chuyện trước kia, tính cách thì trở về, lại còn đòi hủy hôn, rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó. Bà chợt nhớ lại Thượng Nguyên từng nói với bà về người đầu bếp mới đến. Trùng hợp thế nào y cũng là một thường dân. Thái độ ấp úng của Thượng Nguyên khi nói về tên đầu bếp đó khiến bà không khỏi sinh nghi. Nhân lúc Thượng Nguyên và Thinh Nam có việc phải đi ra ngoài cung, bà lặng lẽ đến Thành vương phủ gặp tên đầu bếp kia.

Thái hậu vừa xuất hiện, người trong Thành vương phủ hoảng hốt vô cùng. Ánh mắt của chúng vừa sốt sắng vừa lo âu cứ như thể sợ bà phát hiện ra điều gì đó. Bà nghi hoặc đi thẳng đến phòng ngủ của Thượng Nguyên xem thử, càng không cho bất cứ tên thuộc hạ nào chạy ra ngoài báo tin, bắt tất cả đứng yên một chỗ.

Và khi đến phòng ngủ bà vô cùng kinh ngạc khi thấy một tên nam nhân đang hiện diện ở đó. Không phải một nữ nhân xinh đẹp nào đó mà là một nam nhân. Bà vẫn cho là mình nghĩ nhiều cho đến khi phát hiện ra ẩn sau lớp y phục bình thường kia có một dấu đỏ đầy ái muội.

Bà vạch áo của cái tên đó ra xem và bàng hoàng khi nhìn thấy trêи khắp người hắn đều có những dấu vết đỏ như thế. Bà giận đến run người.

“Nói! Những dấu vết này là ai gây ra?”

Việc xuất hiện đột ngột của thái hậu khiến Lâm Thành không kịp trở tay. Hắn vội vàng quỳ lạy chào như những người khác. Thái hậu ngay từ đầu đã nhìn chăm chăm vào hắn rồi đột ngột lao đến kéo áo hắn. Nhìn những dấu vết ái muội mà Tần Thượng Nguyên để lại trêи người mình đêm qua, Lâm Thành biết lần này hắn chết chắc rồi. Hắn không phải chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ đối mặt với thái hậu nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ đối mặt trong tình cảnh này. Hắn và Thượng Nguyên còn chưa hưởng hạnh phúc thực sự được mấy ngày.

Chuyện đã đến nước này rồi không thể nào giấu được nữa.

“Bẩm thái hậu, những dấu vết này là do vương gia để lại.”

“Chát!” Một cái tát cực mạnh vung thẳng vào mặt hắn, mạnh đến mức một bên mặt hắn sưng vù lên, máu từ bên khóe miệng chảy ra.

“Tiện nhân, ngươi dám leo lên giường của Nguyên nhi.”

“Thái hậu, A Nguyên là người thế nào thái hậu còn không rõ sao? Thảo dân làm sao có thể tự mình leo lên giường y chứ?’

“Lại còn dám gọi thẳng tên nó.”

Bà vung tay còn định tát thêm một cái nữa thì Lâm Thành chụp được cản lại.

“Thái hậu, người vừa đến chưa nói được quá hai cậu đã vung tay đánh người. Cho dù đối tượng ngài ra tay có là một thường dân chân yếu tay mềm thì cũng nên nói lý một chút chứ.”

“Ngươi dám trả treo với ai gia…”

Những tên thị vệ đứng cạnh đó ngay lập tức bắt giữ Lâm Thành, đạp hắn nằm xuống dưới chân.

“Lần đầu tiên ta gặp một tên thường dân dám nói chuyện với thái hậu nương nương như vậy. Ngươi có phải là kẻ ba năm trước đã rơi xuống vực?”

“Thưa vâng. Nô tài Lâm Thành, là đầu bếp của Thành vương phủ, lần đầu diện kiến Thái hậu nương nương.”

Bà nhìn kẻ đang bị áp chế nằm dưới đất mà trong lòng không chút run sợ càng cảm thấy ngứa mắt. Một tên thường dân sao lại có gan lớn như vậy?

“Ngươi xem ra không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp hơn người mà còn ngu ngốc. Nghĩ có Nguyên nhi chống lưng phía sau thì ta không dám giết ngươi?”

“Thái hậu nhầm rồi. Ngay từ lúc người xuất hiện tại đây nô tài đã biết mạng của mình khó giữ. Nhưng nếu trước sau gì thái hậu cũng giết nô tài vậy thì sao không thể bình tĩnh nói chuyện với nô tài một chút. Dù gì nô tài cũng là người trong lòng của Thành vương gia. Thái hậu không muốn biết thêm về con người của vương gia sao?”

“Người trong lòng? Ngươi đừng tưởng bở! Ngươi dùng gương mặt xinh đẹp của mình mê hoặc nó. Bây giờ ta hủy dung của ngươi, xem nó có còn thích ngươi nữa không.”

Lâm Thành đột nhiên bật cười.

“Thái hậu, trước khi nói người khác lẽ ra nên tìm hiểu thông tin trước đã chứ. Lần đầu gặp Thành vương gia cho đến khi vương gia rời khỏi huyện Thành Nghị, dung mạo của nô tài khi ấy rất xấu xí. Trên mặt nô tài có một vết bớt rất lớn khiến bất cứ ai nhìn vào đều thấy sợ hãi. Ra đường nô tài còn phải dùng mạng che mặt lại. Lúc đó Thành vương gia ngày ngày bám theo phía sau nô tài, mặt dày theo đuổi. Chuyện này thái hậu có thể hỏi Nhậm Huyền hoặc Nhậm Vũ hoặc cứ cho người đến huyện Thành Nghị điều tra xem. Cả huyện đều biết chuyện đó.”

Sắc mặt thái hậu từ đỏ sang xanh rồi chuyển sang đỏ, giận đến cả người đều muốn bốc hỏa.

“Hoang đường! Nguyên nhi từ nhỏ đến lớn đều phát triển bình thường, sao có thể thành đoạn tụ chứ! Là ngươi bỏ bùa mê thuốc lú mê hoặc nó, nếu không sao nó có thể đi theo đuổi một tên tiện dân xấu xí như ngươi. Ta phải đánh chết ngươi! Người đâu, đánh hắn!”

Đám thái giám không biết lôi mấy cái gậy đâu ra lao đến liên tục đập vào người Lâm Thành. Lâm Thành còn muốn nói mấy lời nhưng bị chúng đánh đến không có sức để mở miệng. Hắn cắn rang không kêu lên một tiếng nào.

Đột nhiên một bóng người lao đến đánh ngã mấy tên thái giám kia rồi quỳ xuống chắn trước mặt Lâm Thành.

“Nhậm Huyền, ngươi làm cái gì vậy hả?” Thái hậu lớn tiếng gầm lên nhìn kẻ đang quỳ trước mặt – “Ngươi dám đánh người của ai gia?”

Hôm nay Tần Thượng Nguyên ra ngoài chỉ mang theo Nhậm Vũ. Nhậm Huyền túc trực tại vương phủ. Hắn mới rời khỏi phủ một lúc không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Bẩm thái hậu, xin người bớt giận. Lâm Thành là người rất quan trọng với Thành vương. Nếu người giết hắn bây giờ sợ rằng vương gia sẽ rất đau đớn. Người cũng thấy ba năm trước, khi ngỡ rằng Lâm Thành đã chết, vương gia nổi điên chém giết mới dẫn đến bị thương nặng, suýt mất mạng. Nếu bây giờ hắn mà chết thật thì không biết chuyện tồi tệ gì có thể xảy ra.”

“Chỉ là một tiện dân thì quan trọng gì chứ. Chẳng phải Nguyên nhi đã từng quên hắn rồi sao? Nếu không phải hắn trở về thì Nguyên nhi sao có thể nhớ ra

chứ. Cứ cho là lần này nó sẽ không mất trí nhớ nhưng qua thời gian cũng sẽ quên hết thôi. Năm năm không được thì mười năm, rồi dần sẽ không nhớ ra hắn là ai nữa.”

“Lỡ như vương gia nhớ mãi không quên thì sao?”

“Ngươi…” Thái hậu tức giận đập bàn, “Ngươi đe dọa ta? Ta cứ giết hắn đấy. Nguyên nhi có thể làm gì được ta? Nó sẽ giết ta sao?”

“Thái hậu, thuộc hạ cầu xin người đừng làm như vậy!” Nhậm Huyền dập đầu xuống: “Suốt ba năm qua vương gia đã sống trong đau khổ như thế nào thái hậu đã thấy rồi mà. Khó khăn lắm ngài ấy mới có thể sống vui vẻ như hiện tại, đều là nhờ sự xuất hiện của hắn. Bọn họ đã vượt qua muôn ngàn khó khăn mới đến được với nhau. Xin người!”

“Nhậm Huyền, huynh đứng lên đi! Không cần phải vì ta làm đến mức đó.” Lâm Thành bị đánh gãy mất mấy cái xương, đau đến thấu trời nhưng hắn càng đau xót hơn khi thấy có người đang quỳ lạy xin tha cho mình. Cho dù người trước mặt có là thái hậu cao cao tại thượng, hắn cũng không muốn Nhậm Huyền làm như thế.

“Nhậm Huyền, vì ngươi là thuộc hạ trung thành của Nguyên nhi nên ta không muốn đánh ngươi, nhưng nếu ngươi còn cản ta thì ta sẽ đánh cả ngươi.”

“Thái hậu, như người đã nói, tiểu nhân là thuộc hạ trung thành của vương gia nên càng không thể tránh được. Nếu người muốn đánh hắn thì phải bước qua xác của tiểu nhân đã.”

“Nhậm Huyền, ngươi dám chống đối ai gia?!” Thái hậu siết chặt hai tay. Thật không ngờ vì một tên thường dân mà ám vệ của Thượng Nguyên lại liều mình như vậy - “Được. Nếu ngươi muốn chết thì ta sẽ giết ngươi trước rồi giết hắn. Người đâu!”

Lập tức một đám thị vệ khoảng năm sáu tên chạy đến vây quanh Nhậm Huyền. Nhậm Huyền từ từ đứng dậy rút kiếm, ánh mắt đầy sát khí nhìn lướt qua tất cả bọn chúng.

T/g: Nhậm Huyền uy vũ!

------oOo------

Chương 51: Hồ ly ranh mãnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhận được tin báo của Dương Kỳ Ngọc, Thượng Nguyên và Thịnh Nam phi ngựa hết tốc lực chạy về hoàng cung. Thượng Nguyên lo lắng khôn nguôi, sợ rằng mình không về kịp. Hắn và hoàng huynh đã rời khỏi cung đi khá xa.

“Đừng lo, sẽ về kịp thôi. Còn có Kỳ Ngọc ở đó mà.”

“Hắn có thể làm gì?”

“Đệ không biết đó thôi. Tên nhóc đó có cái lưỡi làm bằng vàng đấy.”

...***...

Lâm Thành chống tay muốn ngồi dậy nhưng không dậy nổi. Nhìn Nhậm Huyền đứng trước mặt che chắn cho mình mà bản thân lại bất lực khiến hắn vừa khó chịu vừa đau đớn vô cùng. Cho dù chỉ vì hắn là người của Tần Thượng Nguyên cũng không đáng để y phải làm như thế. Chống đối với thái hậu là tội chết không thể nghi ngờ.

“Nhậm Huyền, huynh…”

“Ta sẽ không để bất cứ ai động đến ngươi.”

Lâm Thành đấm mạnh xuống đất, giận dữ nói với bóng lưng sừng sững trước mặt:

“Vậy thì huynh nhất định phải sống cho ta! Huynh mà chết cả đời này ta sẽ không tha cho huynh!”

Nhậm Huyền chỉ mỉm cười. Nếu qua lần này có thể sống sót hắn có lẽ sẽ nói cho Lâm Thành biết tình cảm sâu kín mà hắn cất giữ trong lòng suốt từng ấy năm. Còn giờ hắn nhất định sẽ không để bất cứ ai đụng vào y.

Đám thị vệ kia ai nấy đều đằng đằng sát khí, đang chuẩn bị xông vào thì bất ngờ một tiếng nói lạ vang lên: “Đợi đã!”

Ngay sau đó một người mặc bạch y, dáng người hơi gầy, không được cao lắm, cầm theo một chiếc phiến bằng sắt nhanh nhẹn bước vào. Lúc đi qua Nhậm

Huyền, y có dừng lại một chốc nói rất nhỏ đảm bảo chỉ có Nhậm Huyền nghe được: “Nếu không muốn ngươi và cả tên nằm dưới kia cùng chết thì hạ kiếm xuống!”

Nhậm Huyền còn đang ngạc nhiên không hiểu ý của tên này là gì thì y đã đi đến chỗ thái hậu, thái độ rất tự nhiên nói:

“Chỉ là một tên đầu bếp nhỏ nhoi cũng đáng để thái hậu nương nương lao tâm đến như vậy sao?”

Thái hậu ngạc nhiên nhìn y.

“Dương Kỳ Ngọc, ngươi về từ lúc nào? Tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây?”

“Bẩm thái hậu, hạ thần mới về cung ngày hôm qua, được Thành vương gia mời về phủ làm khách khanh. Hạ thần vốn định hôm nay đến vấn an thái hậu nương nương, không ngờ người đã tự mình đến đây rồi. Hạ thần thật quá thất lễ.”

Nhậm Huyền và Lâm Thành đều ngạc nhiên nhíu mày. Trong phủ làm gì có khách khanh nào, đừng nói đến một kẻ tên Dương Kỳ Ngọc lạ hoắc. Hơn nữa, tại sao y đột nhiên xuất hiện trong phủ mà không một ai phát hiện ra?

Nhậm Huyền có nghe qua cái tên Dương Kỳ Ngọc này. Y là con trai út của Dương đại tướng quân hiện đang đóng quân tại biên cương. Dương Kỳ Ngọc là thiên tài của Dương gia tướng nhưng lại theo con đường võ tướng phục vụ tại triều đình chứ không ra chiến trận xa trường như hai anh trai của y. Cách đây ba năm, Dương Kỳ Ngọc theo lệnh của hoàng đế mang quân đi bình ổn một nhóm phiến loạn, sau đó không ai nghe thông tin gì về y nữa. Không ngờ giờ lại đột nhiên trở về lại còn xuất hiện trong Thành vương phủ.

Thái hậu nhìn thấy Dương Kỳ Ngọc ánh mắt đã hòa hoãn hơn chút, có thể thấy người họ Dương này rất vừa mắt thái hậu.

“Thái hậu, hạ thần đứng bên ngoài đã nghe hết mọi chuyện xảy ra rồi. Hạ thần thấy người không cần thiết phải vì chuyện nhỏ này mà tức giận rồi hại đến sức khỏe.”

“Ngươi nói đây là chuyện nhỏ ư? Nguyên nhi nó…”

“Chuyện nhỏ thôi. Bây giờ ngoài thái hậu nương nương đã có ai khác biết đâu. Người có thể xử lý mọi chuyện trong âm thầm. Bây giờ thái hậu làm ầm mọi

chuyện trong vương phủ lên, sợ rằng sẽ bị mọi người bên ngoài biết được. Đến lúc đó chẳng phải đã thành chuyện lớn rồi sao?"

Nghe nói vậy thái hậu giật mình.

"Thái hậu cũng nghe nói Thành vương gia đối với tên đầu bếp này tình cảm sâu sắc đến thế nào. Bây giờ người kiên quyết muốn giết hắn, lại còn ngay trong phòng ngủ của Thành vương, chắc chắn sẽ tạo thành bóng ma trong lòng vương gia, thậm chí còn khiến ngài ấy căm thù thái hậu, không bao giờ chịu nghe lời người nữa. Vậy thì mọi chuyện càng tệ hơn rồi."

Nhậm Huyền từ từ hạ kiếm. Hắn không hiểu tại sao Dương Kỳ Ngọc lại làm thế nhưng rõ ràng y đang giúp hắn và Lâm Thành.

Càng nghe Dương Kỳ Ngọc nói thái hậu càng cảm thấy có lý, cảm thấy mình đúng là quá vội vàng. Tất cả cũng chỉ vì bà quá nóng giận.

"Vậy ngươi nói xem ai gia nên làm như thế nào?"

"Để hạ thần thử khuyên hắn xem. Tốt nhất là nên để hắn tự chủ động buông tay thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn."

"Tên tiện nhân đó dám thách thức ai gia, làm gì có chuyện tự chủ động buông tay chứ."

"Vậy thái hậu để hạ thần thử xem. Người thấy hạ thần đã thất bại lần nào chưa?"

Thái hậu nhìn Dương Kỳ Ngọc một chốc rồi gật đầu đồng ý. Bà cũng biết tên này khả năng ăn nói rất tốt. Ai cũng thua cái lưỡi của tên đó.

"Vậy ngươi thử đi."

"Vâng. Mời thái hậu nương nương ngồi xuống ghế uống trà chờ đợi một lúc."

Dương Kỳ Ngọc bước đến trước mặt Nhậm Huyền, nhíu mày nhìn y. Chẳng lẽ y không thấy hắn đang ra sức giúp cho y và Lâm Thành sao mà còn đứng trước mặt chắn hắn như vậy.

"Tránh qua một bên đi!"

Nhậm Huyền nhìn hắn một chút rồi bước qua một bên. Dương Kỳ Ngọc nhìn xuống Lâm Thành đang nằm dưới đất, ra lệnh với mấy thái giám đứng hai bên: "Đỡ hắn lên. Nằm như thế này ta nói chuyện rất không thoải mái."

Hai thái giám chạy tới đỡ Lâm Thành ngồi dậy. Bị gãy mấy cái xương sườn khiến mỗi động tác đụng đến lưng đều khiến Lâm Thành đau thấu trời nhưng hắn vẫn cắn răng không kêu một tiếng. Hắn nhìn cái người đang ngồi xuống đối mặt với mình.

“Lâm Thành a Lâm Thành, ngươi chỉ là một thường dân lại dám tư tình với Thành vương gia. Ngươi biết đây là con đường đi đến chỗ chết không?”

Lâm Thành không thể nhìn ra người trước mặt mình đang toan tính điều gì. Dáng dấp người này cao hơn hắn một chút, nét mặt có phần non nớt nhưng ánh mắt lại sắc như dao. Người này là đang giúp hắn phải không?

“Thế nào? Trả lời đi chứ?”

“Bẩm Dương đại nhân, nô tài thật lòng thật dạ với Thành vương gia, cho dù biết con đường mình đi là xuống dưới hoàng tuyền chăng nữa cũng nguyện ý, chỉ một lòng mong muốn được ở bên cạnh vương gia. Huống chi ngài ấy cũng có tình cảm với nô tài.”

Thái hậu tức giận đập bàn.

“Ngươi nói cái gì?!”

“Thái hậu, xin người bớt giận. Người đã nói là giao cho hạ thần rồi mà.”

Bà hậm hực uống trà cho hạ hỏa. Dương Kỳ Ngọc quay lại nhìn Lâm Thành, hỏi tiếp:

“Nếu ngươi đã nói như thế tức là ngươi sẵn sàng chết vì Thành vương gia có phải không? Nhưng chỉ nói lời suông thì ta không thể tin. Nếu ta muốn ngươi chứng minh thì ngươi sẵn sàng làm chứ?”

“Chứng minh như thế nào?”

Dương Kỳ Ngọc ghé tai nói nhỏ với Lâm Thành: “Hay là... ngươi tự sát ngay tại đây đi?”

“Ngươi...” Lâm Thành trợn mắt.

“Sao? Ngươi nói sẵn sàng chết kia mà, không dám làm ư?”

“Việc ta sẵn sàng chết vì vương gia và việc ta phải tự sát ở đây thì liên quan gì chứ?”

“Vậy ngươi không nhận ra sự bướng bỉnh của ngươi đang hại chết rất nhiều người vô tội hay sao? Nếu Nhậm Huyền không trụ nổi chắc chắn sẽ bị giết chết, thái hậu cũng sẽ ra tay với ngươi. Không chỉ ngươi, sợ rằng tất cả những người làm trong phủ cố gắng che giấu cho ngươi cũng sẽ chết. Ngươi muốn như vậy sao?”

Lâm Thành chấn động, tim như ngừng đập. Đôi mắt hắn mở lớn bàng hoàng. Nếu hắn cứ cương quyết thế này sẽ khiến nhiều người chết vì hắn đến vậy sao?

Dương Kỳ Ngọc hứng thú nhìn sắc mặt biến đổi của Lâm Thành thì đột nhiên cảm nhận được mũi kiếm đang dí sát vào cổ mình cùng luồng sát khí không chút che giấu phát ra bên cạnh.

Những tên thị vệ gần đó lập tức chĩa kiếm về phía Nhậm Huyền. Thái hậu nhìn thấy nhưng không nói gì. Năng lực của Kỳ Ngọc bà biết rất rõ. Nhậm Huyền vốn không phải là đối thủ của hắn.

Dương Kỳ Ngọc rất bình tĩnh ngồi ở đó, liếc mắt nhìn Nhậm Huyền mỉm cười.

“Gan ngươi cũng lớn đấy. Trong tình cảnh này vẫn có dũng khí chĩa kiếm vào ta?”

“Dương đại nhân, thuộc hạ đã nói rồi. Bất cứ ai cũng không được làm hại đến hắn.”

“Ta có làm gì hắn đâu. Ta chỉ mới nói chuyện mà thôi. Ngươi kích động cái gì hả? Trên tay ta cũng không hề cầm vũ khí.”

Nhậm Huyền quan sát Kỳ Ngọc đúng là không cầm vũ khí. Quạt sắt của y cũng là dắt ở sau lưng, nhưng cách y nói chuyện với Lâm Thành khiến hắn không thể nhịn nổi.

“Nhậm Huyền, thu kiếm lại đi. Không được vô lễ với Dương đại nhân!” Lâm Thành bình tĩnh nói.

Nhậm Huyền nhíu mày, tay cầm kiếm khẽ run lên. Dương Kỳ Ngọc quan sát rất kỹ sắc mặt phức tạp của hắn, nụ cười nở ra càng sâu.

“Sao hả? Đến lời nói của y ngươi cũng không nghe?”

Nhậm Huyền lườm mắt nhìn Dương Kỳ Ngọc cảnh cáo rồi thu kiếm lại. Ánh

mắt vẫn dè chừng nhìn y. Con cáo này không hiểu đang mưu tính cái gì.

Dương Kỳ Ngọc quay lại nhìn Lâm Thành gương mặt lúc này đang rất căng thẳng, rồi đột nhiên bật cười, vỗ vào vai hắn.

“Ta chỉ đùa thôi. Nhiệm vụ của ta đến đây là kết thúc rồi.”

Y vừa dứt lời thì có tiếng chạy rầm rập bên ngoài. Tần Thượng Nguyên cùng Thịnh Nam đang chạy thẳng vào. Lâm Thành kinh ngạc nhìn Dương Kỳ Ngọc. Người này nãy giờ là đang câu giờ sao? Là người của Thượng Nguyên?

T/g: Ai đoán được chap sau sẽ diễn tiến thế nào đây?

------oOo------

Chương 52: Chấp thuận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái hậu kinh ngạc đứng bật dậy. Bà không hiểu làm cách nào mà Thượng Nguyên và cả Thịnh Nam lại có thể quay về nhanh như vậy. Lúc vào phủ bà đã cho khống chế mọi tên người làm trong phủ, không cho bất cứ ai chạy ra ngoài báo mà.

Thượng Nguyên chạy tới bên cạnh Lâm Thành, kiểm tra sơ qua một hồi phát hiện ra Lâm Thành bị đánh gãy mất mấy cái xương thì tức giận vô cùng.

"Mẫu hậu, sao người lại tùy tiện đánh người của nhi thần?"

Lần đầu tiên trong đời thái hậu thấy Thượng Nguyên giận dữ với mình. Nó trước giờ là một đứa ngoan ngoãn và hiếu thuận, lại có thể vì một tên thường dân mà dùng ánh mắt giận dữ này đối với người đã dưỡng dục ra nó.

"Từ bao giờ mà ai gia dạy dỗ người của ngươi còn phải xin phép ngươi vậy?"

"Vậy bây giờ nhi thần chém chết tất cả những kẻ đã đánh bị thương hắn luôn cũng được phải không?"

"Con dám..." Thái hậu giận tím mặt.

Lâm Thành kéo áo Thượng Nguyên nói nhỏ: "Ta không sao. Huynh đừng nóng!"

"Ngươi bị gãy mấy cái xương rồi còn nói không sao. Đi, ta đưa ngươi đi trị thương."

Thượng Nguyên bế Lâm Thành lên rồi quay lưng định rời đi thì thái hậu gọi giật lại.

"Con đứng lại đó! Ta chưa nói chuyện xong con đi đâu hả?"

"Mẫu hậu, người muốn nói chuyện phải không? Vậy con nói. Hôm nay tại đây con tuyên bố với người: con muốn cưới Lâm Thành làm phi. Nếu người không đồng ý thì con sẽ lập tức đưa y rời khỏi hoàng cung và cưới y, sống cuộc đời bình lặng như một thường dân. Còn nếu người muốn giết y, con sẽ tự sát ngay trước mặt người."

Cả người thái hậu run lên vì bàng hoàng và tức giận, ngón tay run run trỏ vào Thượng Nguyên mà không thốt nổi một câu. Thượng Nguyên không nói gì nữa, quay người ôm Lâm Thành rời đi. Thái hậu quá sốc, đứng cũng không vững. Thịnh Nam và Dương Kỳ Ngọc vội vàng chạy tới đỡ bà ngồi xuống ghế.

“Điên rồi! Nó điên rồi! Vì tên tiện dân đó...”

“Mẫu hậu, người việc gì phải chấp nhặt như thế. Nếu Tiểu Nguyên muốn cưới y thì cứ để cho y cưới đi. Có ảnh hưởng gì đâu.”

“Con nói gì vậy? Hôn ước giữa hai nước tất cả mọi người đều biết, để nó cưới một tên nam nhân về làm phi, vậy công chúa Văn Á để ở đâu? Danh dự của Đông Vân quốc để đi đâu?”

“Vậy ý của thái hậu là vấn đề không nằm ở vương gia mà là ở công chúa Văn Á phải không ạ? Nếu thế thì chỉ cần công chúa chủ động hủy hôn thì không phải mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?”

Thái hậu trợn mắt nhìn Dương Kỳ Ngọc.

“Ngươi nói cái gì? Bảo công chúa Văn Á chủ động hủy hôn? Làm sao mà được chứ? Chính nàng ta là người cầu xin ai gia muốn gả cho Nguyên nhi.”

“Thái hậu yên tâm, hạ thần sẽ có cách.”

Nghe Dương Kỳ Ngọc nói thế thái hậu cũng không có ý kiến gì nữa. Giờ Thượng Nguyên bày tỏ thái độ chống đối đến cùng như thế bà có làm căng thêm cũng không ích gì. Kỳ Ngọc lại nói có thể có thể giải quyết được chuyện của Văn Á. Bà có thể làm gì khác đây.

“Thôi được rồi. Ai gia già rồi, không nói nổi các ngươi. Các ngươi muốn làm gì thì làm.”

“Mẫu hậu… người nói thật sao?”

“Vậy giờ ai gia có thể làm gì? Bảo ai gia ép chết Nguyên nhi?! Các ngươi thật biết bắt nạt bà già này. Nếu nó muốn cưới thì cưới đi.”

Nghe thái hậu nói thế Thịnh Nam rất đỗi vui mừng. Hắn vội đỡ thái hậu khi người định đứng dậy.

“Mẫu hậu, để nhi thần đưa người về cung.”

“Hoàng nhi, chuyện hôm nay sẽ có lúc ai gia tính sổ với con. Tất cả cũng vì còn chiều hư Nguyên nhi.”

“Mẫu hậu, nhi thần biết lỗi rồi. Người có thể chấp nhận cho đệ đệ là chuyện tốt. Chắc chắn sau này đệ ấy sẽ nghe lời người.”

...***...

“Thật sao? Mẫu hậu đã nói như thế?” Thượng Nguyên không tin được hỏi lại Kỳ Ngọc.

“Đúng vậy. Bệ hạ khi đó cũng nghe thấy mà. Nếu vương gia không tin có thể hỏi lại bệ hạ.”

Thượng Nguyên không khỏi xúc động. Vậy là cuối cùng chuyện của hắn cũng đã có sự đồng ý của mẫu hậu. Quá tốt rồi.

“Kỳ Ngọc, hôm nay may mà có ngươi nếu không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Thành vương đừng nói vậy. Đây là chuyện mà hạ thần nên làm.”

Lâm Thành hiện tại đang nằm trên giường. Vết thương của hắn không quá nặng, sau khi băng bó xong nằm nghỉ ngơi tầm một tháng sẽ ổn. Hắn cúi đầu nhẹ với Dương Kỳ Ngọc.

“Nô tài cũng muốn nói lời cảm ơn đến Dương đại nhân. Thật may vì hôm nay có đại nhân.”

“A, Lâm Thành, ngươi hiện tại là người trong lòng của Thành vương, có thể đừng xưng là nô tài hay không? Ta sẽ tổn thọ mất. Gọi tên được rồi.”

Lâm Thành do dự nhìn sang Thượng Nguyên, thấy y gật đầu với mình mới mỉm cười nói:

“Vậy thì gọi là Kỳ Ngọc nhé!”

“Đúng rồi. Ta có thể gọi huynh là Thành đại ca không?”

“Kỳ Ngọc hình như còn ít tuổi hơn A Tịnh nữa phải không? Vậy thì cứ gọi vậy đi.”

"Vâng. Thành đại ca."

Mọi người trong phòng đều bật cười vui vẻ. Bất giác Dương Kỳ Ngọc nhìn về phía cửa phòng vừa đúng lúc nhìn thấy Nhậm Huyền lặng lẽ quay đầu bỏ đi. Ánh mắt hắn hơi trầm tư, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

"Kỳ Ngọc, có chuyện này ta muốn hỏi… Những lời đệ nói với ta khi đó… nếu như A Nguyên không đến kịp có phải chuyện sẽ xảy ra như thế?"

"Hả? Chuyện gì vậy? Kỳ Ngọc đã nói gì?" Thượng Nguyên ngạc nhiên hỏi.

Dương Kỳ Ngọc ngồi xuống giường, nắm lấy tay Lâm Thành, dịu dàng nói: "Trước hết đệ xin lỗi Thành đại ca vì đã nói với huynh những lời như thế. Đệ nói những lời đó chỉ là muốn diễn cho thái hậu xem mà thôi để người không nghi ngờ đệ. Huynh đừng nên suy nghĩ nhiều. Thái hậu tuy rất tức giận nhưng cũng không đến mức lạm sát đến như vậy đâu. Cho dù có thì còn có đệ ở đó mà."

"Ta hiểu rồi. Cảm ơn đệ, Kỳ Ngọc."

...***...

Nhậm Huyền chỉ đứng ở cửa phòng chứ không vào. Khi biết chắc Lâm Thành đã ổn hắn mới yên tâm rời đi. Nhớ lại cảm giác lúc đối mặt với thái hậu, tay hắn bất giác run lên. Hắn cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại có dũng khí đến như vậy. Suy nghĩ duy nhất của hắn lúc đó là không để bất cứ ai làm hại đến Lâm Thành, cho dù người đứng trước mặt hắn có là thánh thượng, hắn cũng không cho phép. Hắn chỉ hối hận là tại sao mình lại không xuất hiện sớm hơn thì Lâm Thành đã không bị thương như vậy.

"Cứ như vậy mà đi không thấy tiếc à?"

Nhậm Huyền giật mình nhìn sang bên cạnh, đôi mắt lập tức tối sầm. Hắn cúi đầu kính cẩn thi lễ: "Dương đại nhân!"

Dương Kỳ Ngọc lần đầu nhìn thấy người này đã rất có ấn tượng. Thân là ám vệ vậy mà đối mặt với hắn, một người chức vị cao hơn hắn y, chưa từng che giấu đi ánh mắt ghét bỏ đối với hắn, nhất là sau khi hắn nói những lời đó với Lâm Thành. Chính vì vậy hắn mới có thể khẳng định người này đối với Lâm Thành tình cảm chắc chắn không phải bình thường.

"Ngươi tên Nhậm Huyền phải không?"

“Vâng. Thuộc hạ tên Nhậm Huyền, là ám vệ thân cận của Thành vương gia. Nghe danh tiếng của Dương đại nhân đã lâu, bây giờ mới có cơ hội gặp mặt. Thuộc hạ vô cùng vinh hạnh. Ngày hôm nay thuộc hạ rất cảm kích Dương đại nhân đã kịp thời xuất hiện ứng cứu cho Lâm Thành và cả thuộc hạ. Ơn này cả đời thuộc hạ sẽ luôn ghi nhớ, không bao giờ quên.”

“Ngươi nói những lời đó với ta có thực là những gì ngươi nghĩ không đó? Ta thấy ánh mắt ngươi nhìn ta hình như không phải thế.”

Nhậm Huyền đứng thẳng lại. Hắn cao hơn Dương Kỳ Ngọc nửa cái đầu, và hiện tại đang đứng nhìn thẳng vào y không chút e sợ, trả lời:

“Sự cảm kích là thật. Ơn cứu mạng ngày hôm nay thuộc hạ sẽ dùng tính mạng của mình để trả lại. Nhưng vẫn mong đại nhân về sau tránh xa Lâm Thành một chút.”

Dương Kỳ Ngọc mỉm cười, hứng thú nhìn Nhậm Huyền.

“Tại sao? Ngươi sợ ta sẽ làm hại hắn sao? Ta cũng là người của Thành vương gia, phục vụ dưới trướng của ngài ấy. Sao có thể làm hại đến Thành vương phi tương lai chứ?”

“Xin lỗi. Thuộc hạ không tin đại nhân.”

Trên trán hắn bắt đầu nổi gân xanh. Cái người này nói chuyện cũng thẳng quá đấy.

“Sao ngươi cứ phải cố chấp như thế nhỉ? Ngươi thích Lâm Thành hả?”

Nhậm Huyền hơi sững lại. Ánh mắt nhìn sang hướng khác, im lặng, không nói gì cả.

“Nếu thích người ta thật thì cũng nên mạnh dạn bày tỏ một lần. Dù bị từ chối cũng không sao, vẫn tốt hơn là cả đời người ta sẽ không bao giờ biết đến tình cảm của ngươi.”

Nhậm Huyền vẫn im lặng, không nói gì rồi đột nhiên chắp tay thi lễ nói:

“Thuộc hạ còn có việc, không thể tiếp chuyện Dương đại nhân. Xin phép!”

Nhậm Huyền nói vậy xong quay người rời đi ngay để lại Kỳ Ngọc ngớ người đứng đó. Kỳ Ngọc bực bội cầm chiếc phiến quạt liên tục, lẩm bẩm:

“Cái tên nhạt nhẽo, chẳng thú vị gì cả.’

T/g: Vâng. Thằng bé rất nhạt nhẽo.

------oOo------

Chương 53: Tam thiếu gia của Sở phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Hoành đi nhanh trên hành lang, có vẻ rất vội. Lúc đi đoạn gấp khúc, hắn va phải một tên người làm. Chén canh mà y bưng đổ cả lên tay hắn. Y sợ hãi vội vàng quỳ xuống dập đầu:

“Nô tài đáng tội! Cầu xin Lục đại nhân tha mạng cho nô tài! Cầu xin đai nhân!”

Canh không quá nóng nên hắn chưa đến mức bị bỏng nhưng vẫn không khỏi làm Lục Hoành khó chịu và tức giận. Hắn kéo tay áo lên để lộ hình xăm Bạch Hổ trên cổ tay, nhanh chóng dùng khăn lau sạch chỗ canh nóng. Lục Hoành điên tiết giơ chân đạp tên người làm ngã lăn ra, rút kiếm định chém chết y thì có một người khác lao tới ngăn lại.

“Lục thúc, xin thúc hãy tha cho hắn! Hắn không cố ý.”

Lục Hoành nhíu mày nhìn người kia, “Tam thiếu gia, tốt nhất ngươi không nên lo chuyện bao đồng, kẻo lại rước hoạ vào thân đấy.”

“Nhưng ta cũng không thể giương mắt nhìn thúc giết người trước mặt ta được. Y chỉ lỡ tay thôi mà, nếu chỉ như vậy mà phải chết thì nhẫn tâm quá. Thúc xem như nể mặt ta mà tha chết cho y đi.”

Lục Hoành nhìn vị tam thiếu gia này một lúc rồi thở dài thu kiếm.

“Thôi được rồi. Nếu tam thiếu gia đã mở lời cầu xin như thế ta sẽ tha cho hắn một mạng.”

“Cảm ơn Lục thúc.”

“Tạ ơn Lục đại nhân!” Nô tài kia vội vàng dập đầu cảm tạ.

Đợi đến sau khi Lục Hoành rời khỏi, tam thiếu gia của Sở vương phủ mới gọi nô tài kia dọn dẹp rồi theo hắn về phòng.

“Tiểu Hà, đóng cửa lại rồi ngồi xuống!”

Tiểu Hà cẩn thận xem xét không có ai nhìn thấy bọn họ mới cẩn thận đóng cửa lại. Hắn ngồi xuống ghế chờ đợi tam thiếu gia.

Sở vương Sở Kình có bốn người con trai thì vị tam thiếu gia Sở Hàng Châu này tuy là thứ ba nhưng lại có thân phận thấp kém nhất bởi vì mẫu thân của hắn xuất thân là kỹ nữ. Trong phủ Sở Hàng Châu bị xem thường và bắt nạt thường xuyên bởi những thiếu gia khác, thậm chí cả người làm trong phủ cũng không mấy người thực sự xem trọng hắn. Dù vậy Lục Hoành vẫn luôn có sự tôn trọng nhất định với Hàng Châu, với hắn như vậy vẫn là rất tốt.

Sở Hàng Châu mang một cái hộp gỗ nhỏ đặt xuống bên cạnh, rồi lấy trong đó ra thuốc mỡ và băng trắng sơ cứu cho vết thương đang chảy máu trên bàn tay Tiểu Hà.

“Làm sao tam thiếu gia biết tay nô tài bị thương?”

“Ta đã thấy lúc ngươi quỳ lạy Lục thúc sơ ý đã để tay đâm phải một mảnh thủy tinh nhỏ làm chảy máu. Về sau ngươi nhất định phải đi đứng cẩn thận. Lần này may mà có ta nhìn thấy mà kịp cứu ngươi. Nếu còn có lần sau ta sợ rằng mình không thể cứu được ngươi nữa đâu.”

Tiểu Hà gật đầu, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy. Sự việc đó vốn không phải may mắn, là hắn nhìn thấy Sở Hàng Châu ở gần đó nên mới cố tình tông vào người Lục Hoành và đổ canh lên tay trái của y. Mục đích của hắn là để xác nhận hình xăm hình bạch hổ có trên cổ tay trái của y hay không.

Tiểu Hà theo phân phó của Dương Kỳ Ngọc, cùng một người nữa đã thâm nhập vào Sở vương phủ ẩn mình gần một năm trời. Những chuyện lớn nhỏ trong phủ, người tốt kẻ xấu, số phận hạnh phúc hay bi thảm, hắn đều đã chứng kiến qua không ít. Vì vậy hắn mới biết giữa cái chốn sói hổ hang hùm này có một Sở Hàng Châu hiền lành, nhu mì, tốt bụng và nhiệt thành. Hắn là một trong số rất ít người hay trò chuyện với y.

Sở Hàng Châu mang cái danh tam thiếu gia nhưng vốn chỉ có cái danh chứ không có quyền lực gì. Hắn vẫn phải làm việc, tự mình lo từ đồ ăn đến thức uống, y phục nghèo nàn, rẻ tiền chẳng hơn gì đám hạ nhân; đi học chung với các huynh đệ thì bị xem thường, bị bắt nạt. Sở Kình chưa bao giờ xem trọng đứa con trai này nên cứ vậy bỏ mặc nó chịu bao tủi nhục. Đứa con với một kỹ nữ là chuyện ngoài ý muốn. Nếu không phải cha của ông bắt phải giữ đứa bé này, ông đã giết nó ngay từ khi nó mới lọt lòng.

Sở Hàng Châu yêu thích y học. Hắn tự đi tìm sách, tự nghiên cứu, học tập. Cho

đến giờ những thương tích hay bệnh tật của Tiểu Hà đều là do Sở Hàng Châu chữa trị. Tiểu Hà luôn rất biết ơn y, nhưng vì nhiệm vụ không thể không lợi dụng y. Bây giờ nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, hắn sẽ sớm tìm cách rời khỏi nơi này. Nếu có thể hắn cũng muốn đưa theo Sở Hàng Châu rời khỏi Sở phủ. Một người nhân hậu như Hàng Châu không nên tiếp tục ở lại nơi này.

"Tam thiếu gia, người đã có bao giờ… từng nghĩ đến việc rời khỏi phủ chưa?"

Sở Hàng Châu kinh ngạc nhìn Tiểu Hà, đôi mắt ánh lên nét cười nhưng ẩn trong đó là nỗi buồn vô tận.

"Ta muốn đi nhưng có thể đi được không đây? Trong tay ta không có một thứ gì, thậm chí còn mang nợ mà không biết khi nào có thể trả. Ta làm sao mà đi được."

"Không đi được thì trốn đi. Nếu người muốn nô tài nhất định sẽ giúp ngài trốn khỏi đây."

Sở Hàng Châu mỉm cười xoa đầu hắn.

"Ngươi lo cho bản thân còn chưa xong còn muốn đưa theo ta? Nếu có thể đi được thì đi nhanh đi. Những việc làm nguy hiểm của ngươi sẽ không giấu được bọn họ lâu đâu."

Tiểu Hà sững sốt nhìn người nam nhân ngồi trước mặt mình. Sở Hàng Châu khá cao nhưng do ăn uống không được đầy đủ nên hơi gầy, làn da hơi sạm, thô ráp, ăn mặc cũng quá đơn giản chứ không với ngũ quan của y nếu cũng ăn mặc tươm tất như bao người khẳng định so với đám vương tôn công tử cũng không thua kém. Y cũng rất thông minh nếu không đã không thể tự mình học y mà đã đến trình độ gần như các bệnh chỉ không cần là nghiêm trọng đều có thể chữa rất nhanh chóng, chẳng kém đại phu tầm trung là mấy. Một người thông minh như vậy nếu được cho ăn học đàng hoàng không biết sẽ đạt đến công danh gì.

Tiểu Hà thu lại cảm giác tiếc nuối về một tài năng bị chôn vùi, hắn ngạc nhiên hơn là tại sao Sở Hàng Châu lại có thể phát hiện ra những việc mà hắn đang lén lút làm. Hắn đã rất cẩn trọng không để ai nghi ngờ kia mà.

"Đừng lo lắng cho ta! Sở Hàng Châu ta không phải là người dễ dàng đầu hàng số phận. Ta nhất định sẽ có một ngày chân chính rời khỏi nơi này. Ngược lại là ngươi, Tiểu Hà. Ta không biết là ngươi đang làm việc cho ai nhưng hãy thay ta báo với người đó. Sở vương gia không phải là một người dễ đối phó. Ông ta thâm sâu và tham vọng hơn cái vẻ bên ngoài nhiều. Bảo người đó nhất định phải cẩn trọng."

“Tam thiếu gia, có phải người đã phát giác ra chuyện gì không?”

Sở Hàng Châu chỉ cười và xoa đầu Tiểu Hà.

“Mau đi đi! Ta ở lại còn có rất nhiều việc phải làm. Từ giờ phải bảo trọng đấy.”

Tiểu Hà gật đầu. Thật không ngờ hắn đã sống ở đây một năm lại không hề nhận ra người trước mặt hắn vốn không phải một quả hồng mềm mặc cho người xâu xé. Trong lòng hắn cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

...***...

Lục Hoành nhẹ nhàng gõ cửa một căn phòng rồi bước vào, sau đó cẩn thận đóng cửa lại. Hắn cúi đầu, kính cẩn thi lễ với người đang ngồi sau bàn làm việc kia: “Vương gia.”

Sở vương Sở Kình năm nay đã qua ngũ tuần nhưng trông vẫn phong độ không thua gì đám thanh niên trai tráng. Tổ tiên của Sở Kình là công thần khai quốc nên được tiên hoàng đầu tiên ban cho phong hiệu Sở vương. Đã qua bao nhiêu năm, Sở vương vẫn luôn là thế lực hùng cứ một phương ở Đông Vân quốc. Ngay cả hoàng đế cũng phải nể mặt đôi phần.

“Có chuyện gì?” Sở Kình không rời mắt khỏi chiếc bản đồ trêи bàn, lạnh lùng hỏi.

“Vương gia, bên khu mỏ báo vừa rồi hang núi bị sập, chết mất mấy chục nhân mạng.”

“Chuyện đó bọn chúng không tự giải quyết được hay sao mà phải báo lên? Đừng nói ngươi đến làm phiền bổn vương vào giờ này chỉ vì chuyện cỏn con đó.”

“Thưa vương gia, thuộc hạ đến đây là để bẩm báo một chuyện. Người ở cạnh Thành vương gia năm đó, người ba năm trước từng bị rơi xuống vực đã trở về rồi.”

Sở Kình lúc này mới ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi:

“Trở về rồi? Nhưng ngươi nói chính mắt đã nhìn thấy hắn rơi xuống vực rồi mà?”

“Vâng. Đúng là thuộc hạ đã tận mắt nhìn thấy, nhưng đúng là hắn đã trở về, còn

không có chút thương tổn nào. Người của chúng ta ở bên cạnh thái hậu đã xác nhận điều đó. Thành vương gia còn gây một trận lớn với thái hậu vì nhất định đòi cưới hắn làm phi.”

Sở Kình hiếm khi nở nụ cười.

“Haha. Quả là một tin tốt đấy. Đợi suốt bao năm, cơ hội của bổn vương cuối cùng cũng đến rồi.”

T/g: chương sau là đến màn tỏ tình của bạn nào đó. Vẫn ngọt. Chưa có thủy tinh đâu.

------oOo------

Chương 54: Người mà ta thích...

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dạo gần đây Thượng Nguyên có vẻ rất bận rộn, thường xuyên không có mặt trong phủ, nhưng ban đêm hắn vẫn luôn cố gắng trở về nằm ôm Lâm Thành ngủ, đến sáng sớm lại rời đi lúc y còn chưa tỉnh dậy.

Vết thương của Lâm Thành hồi phục rất nhanh chóng. Cố Y Tịnh thời gian này cũng hay đến thăm hắn, trò chuyện với hắn. Người mà hắn nhìn thấy nhiều nhất và cũng là người luôn chăm sóc hắn nhiều nhất chính là Nhậm Huyền. Bất cứ khi nào hắn mở mắt dậy (nếu không phải là ban đêm) thì đều thấy Nhậm Huyền đang đứng cạnh mình.

Qua hai tuần điều trị tích cực Lâm Thành đã có thể từ từ vận động thân thể, cũng đã tự mình bước ra bên ngoài hóng gió. Ở bên ngoài đã được Nhậm Huyền đặt sẵn một cái tràng kỉ có lót đệm chăn êm ái để Lâm Thành có thể ngả người nằm mà không bị ảnh hưởng đến vết thương. Dù Lâm Thành nói có thể tự mình làm nhưng Nhậm Huyền vẫn luôn bế hắn đặt nằm lên tràng kỉ.

"Thời gian qua vẫn luôn muốn nói một câu cảm ơn đàng hoàng đến huynh, Nhậm Huyền. Cả chuyện ngày đó nữa, nếu không có huynh kịp thời xuất hiện ta e rằng đã bị thái hậu đánh chết rồi. Đợi sau khi bình phục ta nhất định sẽ nấu một bữa thật ngon mời huynh."

Nhậm Huyền mỉm cười, xoa đầu hắn nói:

"Ngươi nói mấy lời này mãi không thấy chán à? Ta đã nói rồi. Đây là việc ta muốn làm, ân huệ gì chứ? Ngươi nói vậy tức là không xem ta là bằng hữu rồi."

"Huynh nói gì vậy? Huynh và Nhậm Vũ mãi mãi là bằng hữu tốt của ta. Nhưng huynh đã vì ta mà làm nhiều việc đến như vậy, chăm sóc cho ta chu đáo như thế, ta sao có thể xem như bình thường chứ. Chỉ tiếc ta ngoài khả năng nấu nướng ra thì làm việc gì cũng không tốt. Nếu huynh thích ăn món gì, dù khó đến đâu ta cũng nhất định học rồi nấu cho huynh ăn. Huynh đừng ngại, nếu không sẽ làm ta đau lòng."

"Ta không ngại. Chỉ cần là ngươi nấu thì món gì ta cũng thích ăn. Cứ như vậy đi. Đừng suy nghĩ mấy chuyện này nữa, nghỉ ngơi cho khoẻ đi."

Lâm Thành ngoan ngoãn gật đầu. Nhậm Huyền lúc nào cũng cư xử rất dịu dàng

với hắn chẳng kém gì Thượng Nguyên. Ở bên Nhậm Huyền hắn có cảm giác như ở bên một người anh lớn vậy. Hắn không có anh trai nên nếu có chắc hẳn cũng là thế này đi. Nhậm Huyền tốt với hắn như thế nếu hắn chỉ nấu ăn để cảm ơn thôi thì cảm thấy có phần đơn giản quá. Hắn muốn mình phải làm một cái gì đó đặc biệt hơn.

"Nhậm Huyền, huynh muốn thê tử của mình là người như thế nào?"

"Hả? Sao bỗng nhiên lại hỏi như thế?"

"Nếu ta nhớ không nhầm huynh cũng tầm tuổi với A Nguyên, tức là đã đến tuổi thành gia lập thất rồi. Nếu huynh tin ta, huynh nói cho ta mong muốn của huynh có một thê tử như thế nào, ta và A Nguyên sẽ giúp huynh tìm một mối hôn sự thật tốt."

Nhậm Huyền chớp mắt nhìn Lâm Thành, lúng túng đáp:

"Ta... không cần đâu. Ta chưa có suy nghĩ muốn thành thân."

"Ta biết huynh lúc nào cũng nghiêm túc làm việc, ít có khi nào suy nghĩ đến chuyện lập thất. Nhưng đó là do huynh chưa gặp được người mà huynh thích thôi. Ta giúp huynh tìm vài cô nương phù hợp cho huynh chọn. Huynh thấy ưng ý cô nương nào thì... ưm."

Lâm Thành chưa nói hết câu đã bị Nhậm Huyền lấy tay bịt miệng.

"Được rồi. Không cần nói nữa. Ta hiểu tấm lòng của ngươi, nhưng không cần thiết phải vậy. Ta... thực sự ta đã có người mình thích rồi."

Lâm Thành ngạc nhiên, ánh mắt mừng rỡ liền hỏi:

"Huynh có người mình thích rồi ư? Là mỹ nhân nào vậy? Có thể giới thiệu cho ta gặp được không?"

"Ngươi... thực sự muốn gặp?"

"Dĩ nhiên rồi. Huynh là bằng hữu của ta, huynh có người mình thích ta dĩ nhiên cũng muốn biết để chia vui cùng huynh."

"Kể cả khi... người đó không thích ta?"

"Không thể nào. Huynh tốt như vậy, giỏi như vậy, ai mà không thích huynh

người đó là kẻ ngốc. Huynh nói cho ta biết cô nương đó là ai để ta nhìn xem đó là người như thế nào mà lại ngốc như vậy.”

Lâm Thành vừa dứt lời gương mặt Nhậm Huyền đột nhiên sát lại gần và rồi một nụ hôn như chuồn chuồn lướt đặt lên môi hắn. Lâm Thành chết trân nhìn Nhậm Huyền. Y cười với hắn, một nụ cười vừa hạnh phúc lại vừa đau đớn, luyến tiếc, nụ cười mà cả cho đến về sau này mãi mãi Lâm Thành không bao giờ có thể quên được.

“Người mà ta thích, là ngươi.”

Lâm Thành kinh ngạc, sốc đến không nói nên lời. Môi hắn mấp máy một hồi rồi lại mím chặt, dường như không biết phải nói gì. Gương mặt hắn đỏ lựng, ánh mắt đảo sang hướng khác, không dám nhìn thẳng vào Nhậm Huyền. Mãi một lúc lâu sau Lâm Thành mới ấp úng nói:

“Tại sao huynh... huynh lại nói với ta những lời này chứ? Huynh biết ta... ta...”

“Ta biết. Ngay từ khi phát hiện ra ngươi và chủ tử có tình cảm với nhau ta đã rút lui rồi.”

Hắn đã chấp nhận thua cuộc và tự nguyện rút lui từ ba năm trước. Hắn không biết mình đã trao trái tim của mình cho Lâm Thành từ lúc nào. Cho đến khi ba người bọn hắn và Lâm Thành chia tay ở Thành Nghị để trở về cung hắn đã phát hiện ra mình đối với Lâm Thành luôn là sự nhớ thương khôn nguôi. Chính lúc đó hắn đã biết mình thất tình rồi. Hắn đã rút lui và lặng lẽ đứng phía sau ủng hộ và bảo vệ cho tình yêu của hai người đó, cố gắng quên đi mối tình đơn phương này. Nhưng suốt ba năm hắn không thể làm được. Từ ngày Lâm Thành ngã xuống vực, hắn điên cuồng tìm kiếm y khắp nơi. Chỉ cần không tìm thấy xác thì vẫn còn hi vọng. Và cuối cùng Lâm Thành đã trở về nhưng hắn lại không thể dang tay ôm lấy y, thậm chí hắn không dám chạm vào y vì sợ rằng mình sẽ không kìm nén được mà hành động quá phận. Nhưng hôm nay hắn muốn tùy ý một lần, một lần duy nhất để có thể buông tay thật sự.

“Ta nói chuyện này ra không phải mong ngươi chia sẻ tình cảm của bản thân cho ta. Ta chưa bao giờ có ý định tranh giành với chủ tử cả. Ta chỉ muốn cho ngươi biết rằng ngoài Thành vương, vẫn còn có người trên đời này đặt ngươi ở bên trong trái tim. Từ giờ phút này ta đã có thể thật sự buông tay rồi.”

“Nhậm Huyền...”

“Ngươi và chủ tử nhất định phải sống thật hạnh phúc. Những gì hai người đã phải trải qua và chịu đựng là quá đủ rồi. Ta thật sự chúc phúc cho hai người.”

Lâm Thành nắm chặt lấy tay Nhậm Huyền, đồng tử rung rung, môi mỏng mím chặt đủ biết hắn đang xúc động đến thế nào. Hắn có vẻ như rất muốn nói nhưng lại không thể nói được. Nhậm Huyền mỉm cười xoa đầu hắn. Hai tay Lâm Thành nắm lấy bàn tay Nhậm Huyền đưa lên gần môi, sau đó lầm rầm nói một điều gì đó mà Nhậm Huyền nghe không hiểu, sau đó đặt nhẹ lên bàn tay y một nụ hôn khiến toàn thân y cứng đờ.

“Cảm ơn huynh, Nhậm Huyền. Ta vừa cầu nguyện cho huynh được bình an cả đời này, tìm được một người tốt thực sự yêu thương huynh.”

“Vừa ... vừa nãy là cầu nguyện à?”

“Ừm. Là hình thức cầu nguyện ở quê hương của ta, khá giống với việc chúc phúc ở nơi này vậy. Đó là lời cảm ơn của ta dành cho huynh.”

Nhậm Huyền hơi bối rối, chạm vào bàn tay nơi mà Lâm Thành vừa hôn xuống, tim đập thình thịch liên hồi. Hắn đang nghĩ ở Thành Nghị có hình thức cầu nguyện như thế này vậy mà hắn lại chưa thấy bao giờ.

“Sau này chúng ta vẫn có thể là bằng hữu chứ?” Lâm Thành lo lắng nhìn Nhậm Huyền. Hắn không muốn vì chuyện này mà mất đi một người bạn quý giá như y.

“Dĩ nhiên rồi. Nhưng chuyện ngày hôm nay nhất định phải giấu chủ tử đấy, nếu không ta sợ mình sẽ không toàn mạng mà trở ra đâu.”

“Ừ. Ta cũng không muốn để A Nguyên biết. Hắn mà nổi cơn ghen thì không biết ta sẽ phải chịu hậu quả gì.”

Hai người trò chuyện với nhau rất thoải mái, cười đùa vui vẻ còn thân thiết hơn cả trước kia. Trò chuyện một hồi Nhậm Huyền đứng dậy, nói:

“Chắc ngươi đói rồi. Để ta đi bảo đầu bếp làm vài món cho ngươi lót dạ.”

“Vâng. Cảm ơn Nhậm đại ca.”

Nhậm Huyền gõ nhẹ lên đầu Lâm Thành một cái rồi rời đi. Gương mặt hắn vẫn luôn mỉm cười, nhưng sau khi quay lưng nụ cười dần tắt, thay vào đó là nét buồn bã và đau đớn không thôi. Nhậm Huyền đưa tay lên che đi đôi mắt đang sầu thảm của bản thân không muốn để bất cứ ai nhìn thấy. Hắn đã biết trước là mình sẽ bị từ chối nhưng vẫn không khỏi cảm thấy đau buồn. Lâm Thành càng dịu dàng với hắn, hắn càng cảm thấy luyến tiếc. Một người tuyệt vời như y, hắn

vốn không thể với tới.

Cảm nhận có người đang đi bên cạnh, Nhậm Huyền giật mình nhìn sang thì bắt gặp cái tên âm hồn bất tán, mấy ngày gần đây thường xuyên lảng vảng trong phủ. Trên trán hắn nổi đầy gân xanh.

"Dương đại nhân dạo này không có việc gì làm à? Rảnh rỗi đi hóng chuyện của người khác?"

"Sao lại không có việc gì làm? Ta ở đây chính là vì công việc mà. Chính nhờ vậy mà ta mới có cơ hội chứng kiến một màn bày tỏ tâm ý lãng mạn như vậy chứ."

Nhậm Huyền lườm mắt nhìn hắn rồi quay đầu bỏ đi. Dương Kỳ Ngọc vội vàng đuổi theo.

"Đừng giận! Ta mời ngươi uống rượu được không?"

"Không cần."

"Đừng phũ phàng thế chứ. Ta là thật lòng xin lỗi mà."

"Vậy thì cảm phiền đại nhân tránh ra xa chút."

T/g: Chương này tui viết dành tặng cho Nhậm Huyền, một trong những nhân vật mà tui yêu thích nhất.

Một chút ngọt ngào cho một chặng đường rải đầy thủy tinh phía trước.

------oOo------

Chương 55: Vuột tay lần nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Thượng Nguyên trở về đến nơi, nến trong phòng đều đã thổi tắt. Như mọi khi, Thượng Nguyên nhẹ nhàng mở cửa, cởi y phục rồi leo lên giường nằm chung với Lâm Thành. Mọi hành động hắn đêù hết sức nhẹ nhàng để tránh làm Lâm Thành thức giấc, nhưng hôm nay hắn vừa nằm xuống người bên cạnh đã lập tức quay sang ôm chầm lấy hắn.

“Ta làm ngươi thức giấc à?”

“Không. Ta vẫn chưa ngủ. Ta đợi ngươi về.”

“Sao lại đợi? Ta đã nói là không cần đợi rồi mà. Phải chú ý giữ gìn sức khỏe chứ.”

Từ lúc nhận được tin của Dương Kỳ Ngọc báo đã xác nhận danh tính của một trong những tên thích khách ngày đó là Lục Hoành, Thượng Nguyên cùng Thịnh Nam và Thanh Bình, Kỳ Ngọc lên kế hoạch để bắt giam Sở Kình, thành ra mấy hôm nay đều rất bận. Hắn để Nhậm Huyền ở lại phủ chăm sóc cho Lâm Thành cũng cảm thấy an tâm đôi chút.

“Mấy hôm nay huynh đều bận như vậy, ta thực sự rất lo. Sức khỏe của huynh không sao chứ?”

“Không sao.” Thượng Nguyên hôn nhẹ lên trán người thương, thì thầm: “Xin lỗi vì mấy hôm nay không thể ở bên chăm sóc cho ngươi. Cho ta thêm ít thời gian nữa, để ta xử lý xong chuyện kia chúng ta có thể mãi mãi hạnh phúc bên nhau rồi.”

Lâm Thành im lặng không nói gì khiến Thượng Nguyên có hơi lo lắng. Hắn còn đang định hỏi thì đột nhiên nghe y nói: “Chúng ta "làm" đi.”

“Hả?”

“Ta muốn làm chuyện đó với ngươi.”

Thượng Nguyên kinh ngạc nhìn Lâm Thành, lần đầu tiên thấy y lại chủ động đề nghị như vậy. Không lẽ uống rượu say rồi sao? Nhưng trêu người y không có mùi rượu.

“Ngươi không muốn ta?”

“Ta dĩ nhiên muốn chứ. Lúc nào ta cũng muốn ngươi. Nhưng ngươi đang bị thương, ta sợ...”

Lâm Thành đột ngột đổi tư thế leo lên ngồi trêи người hắn, “Như vậy thì không sợ ảnh hưởng đến vết thương nữa. Ngươi còn lo lắng cái gì?”

Thượng Nguyên tròn mắt ngó người một lúc rồi ngồi bật dậy, ôm lấy Lâm Thành, kéo hắn vào một nụ hôn thật sâu. Tay nhanh chóng cởi y phục của cả hai ném xuống đất.

“Đây là ngươi chủ động đấy. Đừng có mà cầu xin ta, ta sẽ không dừng lại đâu.”

“Ừ. Cứ làm những gì ngươi muốn đi.”

Kể từ lúc Nhậm Huyền bày tỏ tâm ý với mình, Lâm Thành luôn trong tâm trạng vừa vui, vừa hồi hộp và cũng áy náy không thôi. Hắn tự trách bản thân tại sao lại không nhận ra tình cảm của Nhậm Huyền dành cho mình. Nếu như hắn nhận ra sớm hơn thì... thì hắn có thể làm gì. Hắn cũng không thể đáp lại tình cảm của người ta. Điều duy nhất hắn có thể làm là cùng với Thượng Nguyên sống thật hạnh phúc để không phụ với những gì mà Nhậm Huyền đã làm cho hắn. Càng suy nghĩ như thế hắn lại càng muốn đắm chìm vào tình yêu của Thượng Nguyên ngay lúc này, muốn hoan ái cùng y, muốn nói cho y biết hắn yêu y nhiều đến thế nào.

“Bảo bối, nhiệt tình như vậy thật khiến vi phu ngạc nhiên nha. Có chuyện gì xảy ra với ngươi sao?” Thượng Nguyên thổi vào tai Lâm Thành, thì thầm bằng chất giọng khàn khàn đầy mị hoặc. Đôi tay hắn đang nắm lấy cánh ʍôиɠ tròn mềm mại của Lâm Thành nhịp nhàng chuyển động lên xuống.

Trong đêm tối, tiếng nước lép nhép lẫn trong tiếng va chạm cơ thể càng thêm rõ ràng khiến Lâm Thành xấu hổ không thôi. Bởi vì vết thương chưa lành hẳn nên Thượng Nguyên không dám làm quá mạnh bạo, kìm nén giữ nguyên tốc độ không nhanh không chậm nhưng mỗi lần đều đỉnh đến chỗ sâu nhất khiến kɧoái cảm của Lâm Thành lên đến tận cùng, không kìm nổi mà phát ra những tiếng rêи rỉ kiều mị.

“Ngươi tưởng chỉ mình ngươi... có nhu cầu sao? Ưm... lão tử ưm... cũng có mà...”

Dây thần kinh lí trí thi nhau đứt phựt phựt.

“A! Tên khốn! A a huynh... huynh có chậm lại không hả? A a ưm... Huynh muốn... muốn giết người à ưm.. ưm a ha ha..”

“Xin lỗi! Ta không kìm được.” Thượng Nguyên hốt hoảng thả chậm tốc độ lại.

“Tên cầm thú! A ưm ưm...”

...***...

Khi thời gian mà công chúa Văn Á đến Đông Vân quốc ngày càng gần thì ở Tây Vực xảy ra nội loạn, thời gian đến Đông Vân quốc buộc phải dời lại. Lúc này vết thương của Lâm Thành cũng đã bình phục hoàn toàn. Hắn rủ Cố Y Tịnh ra ngoài thành với ý định mua quà sinh thần cho Tần Thượng Nguyên sắp tới.

“Đại ca, xem huynh dụng tâm như vậy rốt cuộc là định tặng món quà gì?”

“Ta định làm một cặp nhẫn. Đệ biết không, ở nơi ta sống một cặp nhẫn đôi đeo ở ngón áp út trêи bàn tay trái của mỗi người tượng trưng cho sự gắn kết của đôi tình duyên, cũng là cách để đánh dấu chủ quyền. Ta cũng muốn làm một cặp nhẫn đôi đeo trêи tay ta và A Nguyên.”

Cố Y Tịnh nghe vậy đột nhiên có suy nghĩ cũng muốn làm một cặp nhẫn đôi cho mình, nhất là khi sắp tới Giang Thanh Bình dự định sẽ công bố với tất cả mọi người về mối quan hệ của hai người bọn họ, thậm chí Thanh Bình còn định tổ chức một hôn lễ để chính thức đón hắn về Giang gia.

Nhậm Huyền vẫn luôn là người được giao nhiệm vụ theo sát bên cạnh bảo vệ cho Lâm Thành, cho nên lần ra ngoài cung này hắn cũng đi chung. Sau ngày tỏ tình hôm đó, mối quan hệ giữa Lâm Thành và Nhậm Huyền vẫn tự nhiên như trước kia, thậm chí còn có chút thân thiết hơn, giống như huynh đệ một nhà.

Sau khi lượn phố cả nửa ngày trời, Lâm Thành cuối cùng cũng chọn được một cửa hàng gia công trang sức ưng ý để làm một cặp nhẫn thật đặc biệt cho mình. Sau đó hắn và Cố Y Tịnh mua thêm vài thứ nữa rồi lên xe ngựa quay trở về cung.

Trong quá trình thúc ngựa trở về Nhậm Huyền chợt phát hiện có người đang theo dõi bọn họ. Hắn dặn mấy thị vệ đi cùng bảo vệ cẩn thận cho hai người trong xe còn bản thân đi điều tra xem kẻ theo dõi là ai.

Lâm Thành vén rèm nhìn ra bên ngoài. Trên đường người qua lại tấp nập, ồn ào, không có gì khác thường, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại có cảm giác rất bất an, cứ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì không hay.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng động lạ, máu bắn lên chiếc rèm cửa khiến Lâm Thành và Cố Y Tịnh giật nảy mình. Ngay lập tức có một tên bịt mặt nhảy vào trong xe khống chế cả Y Tịnh và Lâm Thành xuống sàn xe. Cổ của bọn họ bị siết chặt khiến không thể thốt nên câu nào. Cố Y Tịnh bị siết đến ngất đi. Lâm Thành cố sức rút thanh chủy thủ giấu trong ngực đâm vào tay tên kia, nhưng chưa kịp hành động đã bị y nắm lấy cổ giộng đầu vào bên vách của xe ngựa làm hắn ngất ngay tại chỗ.

Nhậm Huyền đi theo kẻ khả nghi kia một đoạn mới nhận thấy có vấn đề liền nhanh chóng quay trở lại. Hắn trở về vừa lúc phát hiện chiếc xe ngựa bị cướp liền vội vàng đuổi theo. Tên đang đánh xe ngựa nhìn thấy có người đuổi theo vội vàng báo cho kẻ đang ở bên trong. Hắn thò đầu ra ngoài cửa sổ nhỏ nhìn thấy Nhậm Huyền đang đuổi gần đến nơi, hắn không do dự tóm lấy Cố Y Tịnh ném thẳng ra khỏi xe ngựa. Nhậm Huyền kinh hoàng vội vàng chạy tới đỡ lấy Cố Y Tịnh nhưng không kịp.

Chiếc xe ngựa vẫn chạy đi với tốc độ nhanh không tưởng, Nhậm Huyền ôm trên tay Cố Y Tịnh đang chảy đầy máu bàng hoàng và đau đớn nhìn Lâm Thành vuột khỏi tay mình thêm một lần nữa.

Hắn đấm mạnh bàn tay xuống đất đến bật máu mà gào lên:

“A Thành!!!”

T/g: Lần này rời đi sẽ rất lâu mới có thể gặp lại.

------oOo------

Chương 56: Tự cứu lấy mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thượng Nguyên hất đổ toàn bộ ly chén trên bàn xuống đất làm vỡ tan tành ra từng mảnh khiến những người đứng quanh đấy đều giật mình hoảng hồn. Cơn giận đã bốc lên đến đỉnh điểm khiến toàn bộ cơ thể hắn như đang bốc hoả. Trước mặt hắn Nhậm Huyền đang dập đầu quỳ dưới đất. Hai bàn tay y đang siết chặt đến rướm máu. Nhậm Vũ quỳ xuống bên cạnh Nhậm Huyền, nhìn vẻ tức giận của chủ nhân mà vô cùng hoảng sợ, lo lắng chủ nhân sẽ trút giận lên huynh ấy mà làm gì đó quá đáng.

“Chủ tử, là lỗi của thuộc hạ không bảo vệ tốt cho Lâm Thành và Cố đại nhân. Tội thuộc hạ đáng chết!” Nhậm Huyền dập đầu xuống đất không dám ngẩng lên.

Nhậm Vũ muốn xin tội cho Nhậm Huyền nhưng lại không thể thốt nên được câu nào. Hắn hiện tại cũng cảm giác rất đau đớn. Giá như hắn cũng có mặt lúc đó thì hẳn hai người họ đã không xảy ra chuyện. Cố Y Tịnh bị chấn thương nặng hiện giờ đang nằm hôn mê không biết sống chết thế nào. Còn Lâm Thành...

“Đáng chết cái gì? Bản vương không trách ngươi. Đứng dậy đi!”

Nhậm Vũ vội vàng đỡ Nhậm Huyền đứng dậy. Hơn ai hết hắn hiểu rõ huynh ấy bây giờ trong lòng đau đớn đến mức nào. Người bị bắt đi cũng chính là người trong lòng của huynh ấy, chắc hẳn bản thân đang tự trách rất nhiều. Nhậm Vũ xoa lấy hai vai Nhậm Huyền, động viên y vực dậy tinh thần.

Thượng Nguyên cho dù bây giờ tức giận vô cùng nhưng cũng không đến mức mất lý trí mà đổ hết trách nhiệm lên Nhậm Huyền. Qua hành động của bọn bắt cóc có thể thấy chúng đã lên kế hoạch rất kỹ càng để bắt Lâm Thành đi. Hai kẻ bọn chúng cử đi đều là cao thủ, ra tay vừa dứt khoát, vừa tàn độc. Là lỗi của hắn đã chủ quan không sắp xếp thêm người bảo vệ cho Lâm Thành. Hắn là giận chính bản thân mình.

Kỳ Ngọc đứng bên cạnh suy nghĩ mạng lưới tình báo của hắn vậy mà không hề nắm được chút thông tin nào về việc bắt cóc này. Có thể việc này chỉ những người vô cùng thân tín của bọn chúng lên kế hoạch. Hắn nhận định mình cần phải củng cố mạng lưới thông tin thêm nữa. Hắn nhìn Nhậm Huyền đau lòng tự trách bản thân mà không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu.

Lúc này có một người chạy vào đưa cho Tần Thượng Nguyên một chiếc hộp nhỏ, nói là có người gửi cho hắn. Thượng Nguyên mở hộp, nhìn thấy miếng ngọc bội nằm bên trong mà kích động vô cùng, bàn tay hắn run run suýt nữa làm rơi chiếc hộp trên tay. Đây là ngọc bội mà hắn đã nhờ thợ gia công giỏi nhất kinh thành làm theo mẫu hắn thiết kế tặng cho Lâm Thành. Đó là miếng ngọc bội duy nhất trên đời này, tuyệt không có cái thứ hai nên miếng ngọc bội hắn cầm trên tay chắc chắn là của Lâm Thành vẫn luôn đeo trên người. Hắn cầm lấy tờ giấy nhỏ đặt trong hộp lên xem. Bên trong chỉ có vài dòng: "Giờ Thân, một mình đến cầu Vọng Nguyệt đón người."

Thượng Nguyên đưa thư cho Kỳ Ngọc để y đọc cho những người khác nghe. Ánh mắt hắn lúc này rất kiên quyết, rõ ràng đã có quyết định.

"Vương gia, ngài định một mình đến đó thật sao? Đó rõ ràng là một cái bẫy."

"Nhưng ta có lựa chọn nào khác sao? Tính mạng của A Thành đang ở trong tay bọn chúng. Ta sẽ đi, việc bố trí thế nào ngươi tự sắp xếp, đừng để bọn chúng phát hiện ra là được."

"Vâng." Dương Kỳ Ngọc đành cúi đầu vâng lệnh.

"Bên Y Tịnh thế nào rồi?"

"Thần đã cho người đi hỏi. Cố đại nhân đã qua cơn nguy kịch rồi nhưng vẫn chưa tỉnh lại."

"Ừ. Bảo với Thanh Bình, tạm thời đừng nói chuyện của A Thành cho hắn biết, giấu được đến đâu thì giấu. Y Tịnh mà biết chuyện không biết sẽ làm những gì."

"Vâng. Giang thống lĩnh cũng có chủ ý như vậy."

"Cứ như vậy đi. Nhậm Huyền, phấn chấn tinh thần lên, cùng ta đi cứu người."

Nhậm Huyền cúi đầu xuống vâng lệnh. Bàn tay hắn một lần nữa siết chặt lại.

...***...

Lâm Thành tỉnh lại nhìn thấy bản thân đang ở một nơi xa lạ. Hắn thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn màu hồng, xung quanh rải rất nhiều hoa. Bên cạnh giường có một chiếc bàn trang điểm, đặt trên đó là một gương đồng,

trên bàn la liệt phấn son và tram cài. Đây rõ ràng là căn phòng của một cô gái, nhưng không phải là một cô nàng hiền thục, nết na gì, nhìn cách bài trí trong phòng rất giống… trong kỹ viện.

Lâm Thành nhìn lại y phục trên người hắn thì kinh hãi. Mắt hắn chớp chớp nhiều lần. Tay sờ lên bộ y phục mỏng manh, hở hang kia mà run người. Lâm Thành vội chạy đến chỗ chiếc gương đồng nhìn xem thì vô cùng hoảng hốt. Hắn đang mặc trên người bộ y phục của nữ nhân, không chỉ vậy còn rất hở hang và gợi cảm đến mức hắn đỏ cả mặt.

“Cái quái gì đang xảy ra thế này? Không phải ngủ xong một giấc mình liền chuyển giới luôn đấy chứ?”

Lâm Thành sờ lại phần ngực và chỗ kia thấy vẫn còn nguyên mới thở phào một hơi. Hắn bình tĩnh lại suy xét mọi việc. Dường như hắn bị bắt cóc đến một kỹ viện rồi bị cho ăn mặc như một kỹ nữ, không hiểu là bọn chúng có mục đích gì. Bắt hắn ra ngoài tiếp khách sao?

Có tiếng bước chân đến gần. Lâm Thành vội vàng leo giường giả vờ như mình vẫn còn đang ngủ. Cửa mở ra, có một nam nhân bước vào. Hắn đến gần giường quan sát, nhận thấy Lâm Thành vẫn chưa tỉnh. Hắn lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ, đổ từ trong đó ra một viên thuốc, rồi lay gọi Lâm Thành tỉnh dậy.

Lâm Thành giả vờ như mình vừa mới tỉnh, vốn muốn tiếp tục giả vờ như vẫn chưa nhận ra tình huống của bản thân thì đã bị tên nam nhân kia bóp miệng rồi đút thuốc vào. Lâm Thành ho khụ khụ, lườm mắt nhìn hắn.

“Ngươi vừa cho ta uống cái gì?”

“Đã tỉnh từ trước rồi à? Nhưng cũng chẳng thay đổi được số phận của ngươi. Ta vừa cho ngươi uống một loại xuân dược khá mạnh đấy. Chờ phục vụ khách đi nhé!”

Hắn cười phá lên, bước ra ngoài và đóng sập cửa lại. Lâm Thành còn nghe rõ cả tiếng hắn khóa trái cửa.

Lâm Thành móc họng, cố gắng lôi viên thuốc đó ra nhưng không được. Ngược lại, cơ thể hắn bắt đầu xuất hiện những cảm giác kì lạ. Bên trong cơ thể hắn nóng lên bất thường, phần dưới của hắn bắt đầu có phản ứng. Hai bàn tay run run, dần cảm thấy vô lực. Lâm Thành hốt hoảng với tác dụng quá nhanh và mạnh của thứ thuốc này. Bên ngoài có tiếng bước chân đang đến gần. Lâm Thành lấy hết sức bình sinh vác ghế đập vỡ cửa sổ. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ thì

phát hiện ra căn phòng của mình đang ở tầng ba, nếu nhảy từ đây xuống e rằng khó mà sống được.

Nghe có tiếng đập vỡ đồ đạc bên trong, người bên ngoài vội vàng mở cửa. Lâm Thành tháo rèm cửa, cầm chắc lấy hai đầu của rèm rồi leo lên cửa sổ. Đúng lúc này thì cánh cửa phòng bật mở. Tên nam nhân lạ mặt kinh hoàng nhìn thấy nữ nhân mà mình mua một đêm thế mà dám nhảy từ cửa sổ tầng ba xuống. Hắn chạy tới muốn ngăn lại nhưng quá muộn.

Lâm Thành nhảy khỏi cửa sổ. Rèm cửa bung lên hình thành một cái dù lớn giúp hắn hạ cánh an toàn.

“Có kẻ chạy trốn! Mau bắt lại!”

Chân vừa đặt xuống đất cả người Lâm Thành đã khuỵu xuống. Tác dụng của xuân dược đến ngày càng nhanh. Lâm Thành chống tay cố gắng gượng dậy, nhấc chân lên mà chạy, dùng chút sức cuối cùng chạy ra đường lớn hi vọng tìm được người giúp.

Phát hiện ra có kẻ chạy trốn, kỹ viện lập tức cho người đuổi theo. Lâm Thành không biết là có bao nhiêu kẻ đang đuổi theo mình, các giác quan của hắn vì tác dụng của xuân dược đang dần kém đi, lý trí cũng dần không còn được tỉnh táo nữa. Mắt nhìn thấy có bóng người phía trước, cho dù không nhìn rõ được là ai Lâm Thành vẫn lao thẳng vào người đó, níu lấy vạt áo của y, hết sức van nài: “Mau cứu ta! Xin hãy cứu ta với!”

Sở Hàng Châu khó khăn lắm mới rời khỏi phủ được lúc này để ra ngoài mua ít dược liệu về thử nghiệm, không ngờ giữa đường lại bắt gặp phải chuyện kì lạ này. Một thiếu nữ ăn mặc hở hang đâm sầm vào người hắn, níu lấy hắn mà van xin khẩn thiết hắn hãy cứu nàng. Hắn nhận ra tình trạng của thiếu nữ này rất lạ. Cơ thể nóng bừng, làn da mềm mại mướt mồ hôi thấm ra cả bên ngoài y phục, cả gương mặt đều đỏ bừng, hơi thở nặng nề. Đây là tình trạng của trúng xuân dược. Hắn lại nghe thấy tiếng chân của rất nhiều người đang chạy tới phía sau.

Tuy không rõ lắm chuyện mà thiếu nữ này đang gặp phải, nhưng nàng đã mở miệng cầu xin khẩn thiết như vậy hắn không thể đứng nhìn. Sở Hàng Châu cúi người bế nàng lên rồi chạy thật nhanh vào một ngõ hẻm tối gần đấy.

------oOo------

Chương 57: Phá vòng vây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe tiếng chân đám người đã chạy qua được khá xa, Sở Hàng Châu mới thở phào một hơi. Thiếu nữ trong lòng hắn dường như đã không còn giữ được lý trí, tay bắt đầu sờ soạng lên khắp người hắn, môi không ngừng thì thào: “Nóng quá! Giúp ta với!”.

Trong đêm tối ôm một cô gái vô cùng xinh đẹp lại ăn mặc hở hang, thân thể nóng bỏng níu lấy mình mà cầu xin khẩn thiết như vậy, bất cứ tên nam nhân nào cũng phải động lòng mà giúp cô gái đó giải tỏa. Sở Hàng Châu cũng không ngoại lệ. Hắn chưa từng thấy một người con gái nào xinh đẹp đến như vậy. Cơ thể nàng ấy thật quá hấp dẫn kїcħ thích đến bản năng đàn ông vốn có của hắn. Nhưng hắn cũng biết rõ nàng đang bị trúng xuân dược và hắn là một đại phu.

Sở Hàng Châu lấy từ trong người một cái bình nhỏ rồi đổ thuốc vào trong miệng của cô gái xa lạ. Một chốc sau nàng dần dần chìm vào giấc ngủ. Hiện tại đêm đã muộn, Sở Hàng Châu không yên tâm để nàng nằm trong khách điếm một mình trong tình trạng nguy hiểm như vậy. Hắn quyết định đưa nàng về phủ cùng mình. Dù sao hắn ở trong phủ chẳng khác nào người làm, hắn có đi đâu làm gì vốn không có ai quan tâm. Hắn cởi áo ngoài của mình khoác lên người nàng rồi ôm nàng lặng lẽ rời đi.

...***...

Thượng Nguyên theo giấy hẹn, đúng giờ Thân một mình đến cầu Vọng Nguyệt. Lúc hắn đến nơi chỉ nhìn thấy một kẻ bịt mặt đứng ở đấy. Không để Thượng Nguyên kịp hỏi câu nào, tên đó đã lên tiếng trước:

“Đi theo ta!”

“Đợi đã! Các ngươi đã nói ta đến đây đón người kia mà. Bây giờ lại bắt ta đi đâu?”

“Thành vương gia, bọn ta không ngu. Quân tiếp viện của ngài đang đứng cách đây không xa. Phải tách quân của ngài ra chứ. Ngài không có sự lựa chọn đâu, nếu không muốn tiểu bảo bối kia của ngài bị tổn thương.”

Thượng Nguyên tức giận mà không làm gì được. Chỉ có thể đi theo kẻ đó. Tình huống này hắn cũng đã đoán trước được và cũng đã có chuẩn bị. Trêu người

hắn đang đeo một túi bột đặc biệt. Đó là một túi màu đen nhỏ được hắn đeo lủng lẳng ở thắt lưng. Chỉ cần hắn cử động nhẹ bột trong túi sẽ rơi xuống đất. Thứ bột này có mùi vị rất đặc trưng mà chỉ có một loại bướm màu xanh đặc biệt mới nhận ra được. Loại bướm đó là vật nuôi của Dương Kỳ Ngọc.

"Đợi đã!"

Thượng Nguyên vừa đi được vài bước thì khựng lại. Tên áo đen đó tiến đến sát gần chỗ Thượng Nguyên, nói:

"Cảm phiền Thành vương cho phép bọn ta khám xét qua người. Vũ khí ngài cũng không thể đem theo. Bất cứ thứ gì kì lạ cũng đều không được phép mang."

Lệnh này của bọn chúng đúng là nham hiểm. Lần này hắn biết chắc mình sẽ đi vào cửa tử, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn không hề có chút e sợ, chỉ thấy phấn khích. Bọn chúng muốn hắn chết, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Tên kia khám người Thượng Nguyên lôi ra được cái túi đen kia liền vứt qua một bên. Sau đó thu lại kiếm của hắn rồi mới chịu dẫn hắn đi. Thượng Nguyên lẩm bẩm chửi rủa tên kia cáo già, hậm hực bước theo.

Tưởng hắn đã chịu thua? Đâu phải chỉ trên thắt lưng của hắn mới có túi bột, dưới đế giày của hắn cũng đã được bôi đầy thứ bột đó. Thượng Nguyên vờ như tức giận chỉ để tên kia tưởng rằng là hắn đã bị thu hết đồ trên người.

Tên bịt mặt kia đưa Thượng Nguyên đi rất xa khỏi địa điểm cũ, vòng qua rất nhiều đường rẽ rồi dừng chân lại trước một căn nhà bỏ hoang. Xung quanh rất vắng vẻ, không một bóng người, nhưng bằng trực giác hắn có thể cảm nhận được có rất nhiều kẻ đang ẩn nấp quanh đấy.

"Ta cũng đã theo lời các ngươi đến đây, các ngươi định lật lọng?"

"Không có. Bọn ta sẽ trả tiểu bảo bối lại cho ngươi... nhưng là ở dưới hoàng tuyền."

Hắn vừa dứt lời xung quanh lập tức xuất hiện gần hai mươi tên mặc áo đen nhảy ra. Kẻ nào cũng đằng đằng sát khí lao vào muốn lấy mạng hắn. Tần Thượng Nguyên không chút nao núng, đôi mắt dường như biến đỏ. Chân trái xoạc ra, ngay khi bọn sát thủ tiếp cận, Thượng Nguyên vung chân tung cát bay thẳng vào mặt đám bên trái rồi né người tránh đám bên phải, thuận tiện khống chế cướp lấy một thanh kiếm.

Thượng Nguyên lao vào chém giết không chút nhân nhượng. Hắn cướp thêm một thanh kiếm nữa, lao vào giữa đám sát thủ hai tay hai kiếm phạt ngang phạt dọc. Bọn sát thủ thi nhau ngã xuống. Lục Hoành đứng bên ngoài quan sát mọi chuyện không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Lần thích sát cách đây ba năm, khả năng sát phạt của Tần Thượng Nguyên đâu có kinh khủng như vậy. Hắn mới nhận ra lần đó Thượng Nguyên còn kìm lại vì vẫn còn Lâm Thành ở bên cạnh. Còn lúc này đây mới chính là con người thật của hắn. Hắn ra lệnh cho một toán sát thủ khác đang đứng đợi sẵn xông lên.

...***...

Xuôi theo đàn bướm xanh phát quang trong đêm, nhóm người của Nhậm Huyền và Nhậm Vũ đã đến gần được địa điểm Tần Thượng Nguyên bị đưa đi thì bị một nhóm sát thủ nhảy ra chặn đường. Nhóm này phải đến hai mươi mấy tên, không nói gì mà nhảy thẳng vào tấn công bọn họ. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ nhìn nhau, cùng gật đầu rồi rút kiếm xông vào ứng chiến. Bọn họ hiểu rằng chủ tử chắc chắn đang gặp nguy hiểm, họ nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi vòng vây đến ứng cứu.

Đám sát thủ này đều là cao thủ, trong số đó không ít người đã đạt đến trình độ ám vệ hoàng cung. Hai anh em họ Nhậm tả xung hữu đột nhưng mãi không thoát được vòng vây. Họ tránh được đám này thì lại có đám khác xông vào. Thời gian càng lâu càng khiến cả hai sốt ruột không thôi.

Đúng lúc này thì Dương Kỳ Ngọc phi ngựa vào đột phá vòng vây. Hắn phi ngựa chạy đến chỗ Nhậm Huyền liền đưa tay ra. Nhậm Huyền lập tức nắm lấy, được Kỳ Ngọc kéo lên yên ngồi phía sau lưng mình. Thêm vài con ngựa khác chạy đến phía sau bọn họ hỗ trợ Nhậm Vũ và một số người nữa leo lên. Tất cả đều phi nước đại đuổi theo đàn bướm xanh đến chỗ Thượng Nguyên.

Tần Thượng Nguyên lúc này vẫn bị vây bởi rất nhiều kẻ áo đen. Cả người hắn đã nhuốm đầy máu, hơi thở nặng nề hơn. Trên cơ thể chi chít vết thương nhưng không có cái nào nặng cả. Rõ ràng lần này kẻ thù muốn giết bằng được hắn, đến mức không ngại cử đi nhiều sát thủ như vậy. Nãy giờ hắn không biết đã chém bao nhiêu kẻ, hai bàn tay vung kiếm đã muốn mỏi vậy mà vẫn không ngớt kẻ xông lên. Nếu không vượt qua được vòng vây này hắn không thể tìm được tung tích của Lâm Thành. Hắn tự nhủ bản thân nhất định phải trụ vững đến khi quân tiếp viện đến.

Lục Hoành vẫn đứng bên ngoài quan sát nãy giờ, nhận thấy động tác của Tần Thượng Nguyên đã chậm đi liền quyết định nhảy vào tham chiến. Năng lực của lão tướng như Lục Hoành vượt hơn hẳn mấy tên sát thủ kia. Hắn vừa xông vào đã chém bị thương cánh tay trái của Thượng Nguyên.

Tần Thượng Nguyên không ngờ được có kẻ như vậy xông vào. Chỉ trong một tic tắc lơ đễnh hắn đã bị kẻ này chém một kiếm mà không kịp tránh. Vết thương khiến tay trái hắn không cầm nổi kiếm. Những kẻ khác nhân cơ hội liền nhảy vào tấn công. Tần Thượng Nguyên vất vả chống đỡ. Hắn bị kiếm chém trúng càng nhiều hơn. Vết thương mỗi lúc một nặng và sâu hơn. Lục Hoành chỉ đứng bên ngoài, nhân lúc sơ hở liền đột ngột đâm cho hắn một kiếm khiến tình trạng của hắn càng thêm khó khăn. Tần Thượng Nguyên có thể nhận ra kẻ này chính là kẻ đã đâm hắn bị thương nặng ba năm trước. Chắc chắn là y.

Tần Thượng Nguyên nổi giận. Sức mạnh đột nhiên tăng lên. Hắn chém bay những kẻ cản đường lao đến tấn công Lục Hoành. Vừa đánh vừa hỏi:

"Các ngươi đem A Thành đi đâu?"

"Đã sớm nói qua với ngươi rồi. Xuống hoàng tuyền tự khắc sẽ gặp."

"Các ngươi giết hắn rồi?" Thượng Nguyên không khỏi giật mình.

"Ngươi nói xem."

Lục Hoành càng úp mở Thượng Nguyên càng thêm sốt ruột. Máu từ vết thương chảy ngày một nhiều khiến cơ thể hắn yếu dần đi. Thượng Nguyên đánh dường như chỉ bằng lí trí. Hắn phạt ngang chém bị thương phần bụng của Lục Hoành thì cũng nhận một kiếm đâm lén sau lưng của một kẻ khác. Thượng Nguyên khuỵu xuống, ho cả ra máu.

Lục Hoành ôm cái bụng chảy đầy máu tức giận cầm kiếm định đâm Thượng Nguyên thì một thanh kiếm khác bay tới đánh bay kiếm của hắn. Liền lúc đó, Dương Kỳ Ngọc cưỡi ngựa lao tới, lập tức nhảy xuống đỡ lấy Thượng Nguyên. Nhậm Vũ, Nhậm Huyền cùng những ám vệ khác đánh chặn những kẻ áo đen còn lại.

Biết hành động không thành công, hai kẻ áo đen chạy đến đỡ lấy Lục Hoành chuẩn bị rời đi. Lục Hoành trước khi đi nói với Thượng Nguyên: "Tiểu bảo bối của ngươi đang ở Nghiên Hương Lầu vui vẻ cùng các nam nhân khác rồi. Ngươi không cứu được hắn đâu."

Sau khi Lục Hoành rời đi, những kẻ áo đen khác cũng lần lượt bỏ chạy. Tần Thượng Nguyên bị thương rất nặng đến đứng cũng không vững nhưng vẫn bám lấy Dương Kỳ Ngọc ra lệnh: "Đưa ta đến Nghiên Hương Lầu, nhanh lên!

"Vương gia, người chảy nhiều máu quá! Phải băng bó đã!"

“Không kịp đâu. Ta phải cứu A Thành!”

Dương Kỳ Ngọc thở dài dứt khoát vung tay đánh ngất Thượng Nguyên, điểm huyệt làm máu ngừng chảy. Vết thương của y nặng đến như vậy nếu còn cố chấp thì sợ rằng y chưa đến được Nghiên Hương Lầu đã chết vì mất máu rồi.

“Đại ca, huynh đi đâu vậy?”

Dương Kỳ Ngọc quay đầu lại nhìn thì đã thấy Nhậm Huyền leo lên ngựa phóng đi rồi. Trong lòng không khỏi bực bội. Y vậy mà tự ý hành động không thèm trao đổi trước với hắn.

“Nhậm Vũ, ngươi dẫn theo mấy người nữa đi theo hắn đi. Vương gia cứ giao cho ta.”

“Vâng. Xin nhờ cậy Dương đại nhân.”

Nhậm Vũ nói xong rồi vội vàng leo lên ngựa đuổi theo Nhậm Huyền. Dương Kỳ Ngọc lúc này mới thở dài một hơi nhìn Tần Thượng Nguyên đang nằm ngất trên tay mình. Đã là lần thứ bao nhiêu Thành vương gia phải mang thương tích nặng đến như vậy rồi? Không biết đến bao giờ ngài ấy mới có thể thực sự được hưởng một cuộc sống an bình, hạnh phúc. Dương Kỳ Ngọc càng nghĩ càng giận chính mình. Hắn mất thời gian ba năm để xây dựng mạng lưới thông tin trên khắp Đông Vân quốc mục đích là để bảo vệ cho vương gia, nhưng rốt cuộc vẫn để ngài ấy phải chịu thương tổn nhiều như vậy. Hắn đúng là kẻ vô dụng.

T/g: lại để A Nguyên bị thương nặng rùi. Tui cũng tự thấy mình ác thật.

------oOo------

Chương 58: Ở trong hang sói

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe tiếng chân đám người đã chạy qua được khá xa, Sở Hàng Châu mới thở phào một hơi. Thiếu nữ trong lòng hắn dường như đã không còn giữ được lý trí, tay bắt đầu sờ soạng lên khắp người hắn, môi không ngừng thì thào: "Nóng quá! Giúp ta với!".

Trong đêm tối ôm một cô gái vô cùng xinh đẹp lại ăn mặc hở hang, thân thể nóng bỏng níu lấy mình mà cầu xin khẩn thiết như vậy, bất cứ tên nam nhân nào cũng phải động lòng mà giúp cô gái đó giải tỏa. Sở Hàng Châu cũng không ngoại lệ. Hắn chưa từng thấy một người con gái nào xinh đẹp đến như vậy. Cơ thể nàng ấy thật quá hấp dẫn kích thích đến bản năng đàn ông vốn có của hắn. Nhưng hắn cũng biết rõ nàng đang bị trúng xuân dược và hắn là một đại phu.

Sở Hàng Châu lấy từ trong người một cái bình nhỏ rồi đổ thuốc vào trong miệng của cô gái xa lạ. Một chốc sau nàng dần dần chìm vào giấc ngủ. Hiện tại đêm đã muộn, Sở Hàng Châu không yên tâm để nàng nằm trong khách điếm một mình trong tình trạng nguy hiểm như vậy. Hắn quyết định đưa nàng về phủ cùng mình. Dù sao hắn ở trong phủ chẳng khác nào người làm, hắn có đi đâu làm gì vốn không có ai quan tâm. Hắn cởi áo ngoài của mình khoác lên người nàng rồi ôm nàng lặng lẽ rời đi.

***

Thượng Nguyên theo giấy hẹn, đúng giờ Thân một mình đến cầu Vọng Nguyệt. Lúc hắn đến nơi chỉ nhìn thấy một kẻ bịt mặt đứng ở đấy. Không để Thượng Nguyên kịp hỏi câu nào, tên đó đã lên tiếng trước:

"Đi theo ta!"

"Đợi đã! Các ngươi đã nói ta đến đây đón người kia mà. Bây giờ lại bắt ta đi đâu?"

"Thành vương gia, bọn ta không ngu. Quân tiếp viện của ngài đang đứng cách đây không xa. Phải tách quân của ngài ra chứ. Ngài không có sự lựa chọn đâu, nếu không muốn tiểu bảo bối kia của ngài bị tổn thương."

Thượng Nguyên tức giận mà không làm gì được. Chỉ có thể đi theo kẻ đó. Tình huống này hắn cũng đã đoán trước được và cũng đã có chuẩn bị. Trên người

hắn đang đeo một túi bột đặc biệt. Đó là một túi màu đen nhỏ được hắn đeo lủng lẳng ở thắt lưng. Chỉ cần hắn cử động nhẹ bột trong túi sẽ rơi xuống đất. Thứ bột này có mùi vị rất đặc trưng mà chỉ có một loại bướm màu xanh đặc biệt mới nhận ra được. Loại bướm đó là vật nuôi của Dương Kỳ Ngọc.

"Đợi đã!"

Thượng Nguyên vừa đi được vài bước thì khựng lại. Tên áo đen đó tiến đến sát gần chỗ Thượng Nguyên, nói:

"Cảm phiền Thành vương cho phép bọn ta khám xét qua người. Vũ khí ngài cũng không thể đem theo. Bất cứ thứ gì kì lạ cũng đều không được phép mang."

Lệnh này của bọn chúng đúng là nham hiểm. Lần này hắn biết chắc mình sẽ đi vào cửa tử, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn không hề có chút e sợ, chỉ thấy phấn khích. Bọn chúng muốn hắn chết, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Tên kia khám người Thượng Nguyên lôi ra được cái túi đen kia liền vứt qua một bên. Sau đó thu lại kiếm của hắn rồi mới chịu dẫn hắn đi. Thượng Nguyên lẩm bẩm chửi rủa tên kia cáo già, hậm hực bước theo.

Tưởng hắn đã chịu thua? Đâu phải chỉ trên thắt lưng của hắn mới có túi bột, dưới đế giày của hắn cũng đã được bôi đầy thứ bột đó. Thượng Nguyên vờ như tức giận chỉ để tên kia tưởng rằng là hắn đã bị thu hết đồ trên người.

Tên bịt mặt kia đưa Thượng Nguyên đi rất xa khỏi địa điểm cũ, vòng qua rất nhiều đường rẽ rồi dừng chân lại trước một căn nhà bỏ hoang. Xung quanh rất vắng vẻ, không một bóng người, nhưng bằng trực giác hắn có thể cảm nhận được có rất nhiều kẻ đang ẩn nấp quanh đấy.

"Ta cũng đã theo lời các ngươi đến đây, các ngươi định lật lọng?"

"Không có. Bọn ta sẽ trả tiểu bảo bối lại cho ngươi... nhưng là ở dưới hoàng tuyền."

Hắn vừa dứt lời xung quanh lập tức xuất hiện gần hai mươi tên mặc áo đen nhảy ra. Kẻ nào cũng đằng đằng sát khí lao vào muốn lấy mạng hắn. Tần Thượng Nguyên không chút nao núng, đôi mắt dường như biến đỏ. Chân trái xoạc ra, ngay khi bọn sát thủ tiếp cận, Thượng Nguyên vung chân tung cát bay thẳng vào mặt đám bên trái rồi né người tránh đám bên phải, thuận tiện khống chế cướp lấy một thanh kiếm.

Thượng Nguyên lao vào chém giết không chút nhân nhượng. Hắn cướp thêm một thanh kiếm nữa, lao vào giữa đám sát thủ hai tay hai kiếm phạt ngang phạt

dọc. Bọn sát thủ thi nhau ngã xuống. Lục Hoành đứng bên ngoài quan sát mọi chuyện không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Lần thích sát cách đây ba năm, khả năng sát phạt của Tần Thượng Nguyên đâu có kinh khủng như vậy. Hắn mới nhận ra lần đó Thượng Nguyên còn kìm lại vì vẫn còn Lâm Thành ở bên cạnh. Còn lúc này đây mới chính là con người thật của hắn. Hắn ra lệnh cho một toán sát thủ khác đang đứng đợi sẵn xông lên.

***

Xuôi theo đàn bướm xanh phát quang trong đêm, nhóm người của Nhậm Huyền và Nhậm Vũ đã đến gần được địa điểm Tần Thượng Nguyên bị đưa đi thì bị một nhóm sát thủ nhảy ra chặn đường. Nhóm này phải đến hai mươi mấy tên, không nói gì mà nhảy thẳng vào tấn công bọn họ. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ nhìn nhau, cùng gật đầu rồi rút kiếm xông vào ứng chiến. Bọn họ hiểu rằng chủ tử chắc chắn đang gặp nguy hiểm, họ nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi vòng vây đến ứng cứu.

Đám sát thủ này đều là cao thủ, trong số đó không ít người đã đạt đến trình độ ám vệ hoàng cung. Hai anh em họ Nhậm tả xung hữu đột nhưng mãi không thoát được vòng vây. Họ tránh được đám này thì lại có đám khác xông vào. Thời gian càng lâu càng khiến cả hai sốt ruột không thôi.

Đúng lúc này thì Dương Kỳ Ngọc phi ngựa vào đột phá vòng vây. Hắn phi ngựa chạy đến chỗ Nhậm Huyền liền đưa tay ra. Nhậm Huyền lập tức nắm lấy, được Kỳ Ngọc kéo lên yên ngồi phía sau lưng mình. Thêm vài con ngựa khác chạy đến phía sau bọn họ hỗ trợ Nhậm Vũ và một số người nữa leo lên. Tất cả đều phi nước đại đuổi theo đàn bướm xanh đến chỗ Thượng Nguyên.

Tần Thượng Nguyên lúc này vẫn bị vây bởi rất nhiều kẻ áo đen. Cả người hắn đã nhuốm đầy máu, hơi thở nặng nề hơn. Trên cơ thể chi chít vết thương nhưng không có cái nào nặng cả. Rõ ràng lần này kẻ thù muốn giết bằng được hắn, đến mức không ngại cử đi nhiều sát thủ như vậy. Nãy giờ hắn không biết đã chém bao nhiêu kẻ, hai bàn tay vung kiếm đã muốn mỏi vậy mà vẫn không ngớt kẻ xông lên. Nếu không vượt qua được vòng vây này hắn không thể tìm được tung tích của Lâm Thành. Hắn tự nhủ bản thân nhất định phải trụ vững đến khi quân tiếp viện đến.

Lục Hoành vẫn đứng bên ngoài quan sát nãy giờ, nhận thấy động tác của Tần Thượng Nguyên đã chậm đi liền quyết định nhảy vào tham chiến. Năng lực của lão tướng như Lục Hoành vượt hơn hẳn mấy tên sát thủ kia. Hắn vừa xông vào đã chém bị thương cánh tay trái của Thượng Nguyên.

Tần Thượng Nguyên không ngờ được có kẻ như vậy xông vào. Chỉ trong một tic tắc lơ đểnh hắn đã bị kẻ này chém một kiếm mà không kịp tránh. Vết thương

khiến tay trái hắn không cầm nổi kiếm. Những kẻ khác nhân cơ hội liền nhảy vào tấn công. Tần Thượng Nguyên vất vả chống đỡ. Hắn bị kiếm chém trúng càng nhiều hơn. Vết thương mỗi lúc một nặng và sâu hơn. Lục Hoành chỉ đứng bên ngoài, nhân lúc sơ hở liền đột ngột đâm cho hắn một kiếm khiến tình trạng của hắn càng thêm khó khăn. Tần Thượng Nguyên có thể nhận ra kẻ này chính là kẻ đã đâm hắn bị thương nặng ba năm trước. Chắc chắn là y.

Tần Thượng Nguyên nổi giận. Sức mạnh đột nhiên tăng lên. Hắn chém bay những kẻ cản đường lao đến tấn công Lục Hoành. Vừa đánh vừa hỏi:

"Các ngươi đem A Thành đi đâu?"

"Đã sớm nói qua với ngươi rồi. Xuống hoàng tuyền tự khắc sẽ gặp."

"Các ngươi giết hắn rồi?" Thượng Nguyên không khỏi giật mình.

"Ngươi nói xem."

Lục Hoành càng úp mở Thượng Nguyên càng thêm sốt ruột. Máu từ vết thương chảy ngày một nhiều khiến cơ thể hắn yếu dần đi. Thượng Nguyên đánh dường như chỉ bằng lí trí. Hắn phạt ngang chém bị thương phần bụng của Lục Hoành thì cũng nhận một kiếm đâm lén sau lưng của một kẻ khác. Thượng Nguyên khuỵu xuống, ho cả ra máu.

Lục Hoành ôm cái bụng chảy đầy máu tức giận cầm kiếm định đâm Thượng Nguyên thì một thanh kiếm khác bay tới đánh bay kiếm của hắn. Liền lúc đó, Dương Kỳ Ngọc cưỡi ngựa lao tới, lập tức nhảy xuống đỡ lấy Thượng Nguyên. Nhậm Vũ, Nhậm Huyền cùng những ám vệ khác đánh chặn những kẻ áo đen còn lại.

Biết hành động không thành công, hai kẻ áo đen chạy đến đỡ lấy Lục Hoành chuẩn bị rời đi. Lục Hoành trước khi đi nói với Thượng Nguyên: "Tiểu bảo bối của ngươi đang ở Nghiên Hương Lầu vui vẻ cùng các nam nhân khác rồi. Ngươi không cứu được hắn đâu."

Sau khi Lục Hoành rời đi, những kẻ áo đen khác cũng lần lượt bỏ chạy. Tần Thượng Nguyên bị thương rất nặng đến đứng cũng không vững nhưng vẫn bám lấy Dương Kỳ Ngọc ra lệnh: "Đưa ta đến Nghiên Hương Lầu, nhanh lên!

"Vương gia, người chảy nhiều máu quá! Phải băng bó đã!"

"Không kịp đâu. Ta phải cứu A Thành!"

Dương Kỳ Ngọc thở dài dứt khoát vung tay đánh ngất Thượng Nguyên, điểm huyệt làm máu ngừng chảy. Vết thương của y nặng đến như vậy nếu còn cố chấp thì sợ rằng y chưa đến được Nghiên Hương Lầu đã chết vì mất máu rồi.

“Đại ca, huynh đi đâu vậy?”

Dương Kỳ Ngọc quay đầu lại nhìn thì đã thấy Nhậm Huyền leo lên ngựa phóng đi rồi. Trong lòng không khỏi bực bội. Y vậy mà tự ý hành động không thèm trao đổi trước với hắn.

“Nhậm Vũ, ngươi dẫn theo mấy người nữa đi theo hắn đi. Vương gia cứ giao cho ta.”

“Vâng. Xin nhờ cậy Dương đại nhân.”

Nhậm Vũ nói xong rồi vội vàng leo lên ngựa đuổi theo Nhậm Huyền. Dương Kỳ Ngọc lúc này mới thở dài một hơi nhìn Tần Thượng Nguyên đang nằm ngất trên tay mình. Đã là lần thứ bao nhiêu Thành vương gia phải mang thương tích nặng đến như vậy rồi? Không biết đến bao giờ ngài ấy mới có thể thực sự được hưởng một cuộc sống an bình, hạnh phúc. Dương Kỳ Ngọc càng nghĩ càng giận chính mình. Hắn mất thời gian ba năm để xây dựng mạng lưới thông tin trên khắp Đông Vân quốc mục đích là để bảo vệ cho vương gia, nhưng rốt cuộc vẫn để ngài ấy phải chịu thương tổn nhiều như vậy. Hắn đúng là kẻ vô dụng.

Chương 58:

Lâm Thành tỉnh dậy lần nữa cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi. Trên người đang mặc một bộ lý y sạch sẽ, hơi rộng một chút. Cạnh giường hắn nằm là hình ảnh một nam nhân lạ mặt đang chong đèn ngồi đọc sách. Lâm Thành mơ màng nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Lúc hắn bị trúng xuân dược chạy thục mạng ra đường lớn đã đâm sầm vào một người. Hắn không nhìn rõ được dung mạo của người đó nhưng mơ hồ thấy được dáng người và y phục của người đó. Một thân bạch y khoác bên ngoài là một chiếc áo màu lục tối màu, nhìn rất giống hình dáng của người đang ngồi ở trên bàn kia. Lâm Thành cố gượng dậy, dựa người vào thành giường.

Nghe tiếng động Sở Hàng Châu nhìn qua thì thấy người mình đưa về đã tỉnh. Hắn mỉm cười đứng dậy đi tới gần, ân cần hỏi:

“Thấy trong người sao rồi?”

“Khá ổn. Cảm ơn huynh đã cứu giúp.”

“Không có gì. Gặp người bị nạn thì giúp là đương nhiên. Thật may là ta biết chút y thuật chứ không ta cũng không biết làm thế nào để cứu được ngươi.”

“Vâng. Thật may là ta gặp được huynh. Ta tên Lâm Thành, xin hỏi quý danh huynh là gì?”

“Không dám nói là quý danh. Ta tên Sở Hàng Châu. Gọi ta là Châu ca là được. Nhìn ngươi có lẽ ít tuổi hơn ta một chút.”

“Vâng, Châu ca. Vậy Châu ca gọi đệ là A Thành đi.”

“Ừ.” Sở Hàng Châu rót cho Lâm Thành một ly nước ấm đưa cho hắn uống rồi từ từ hỏi: “Tại sao đệ là nam nhân lại bị bắt mặc y phục của nữ nhân, lại còn bị trúng xuân dược vậy?”

“À, cái đó... Đệ cũng không biết là mình bị ai bắt đi. Đến bây giờ vẫn còn khá mơ hồ.”

Nghĩ lại sự việc, Sở Hàng Châu không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt. Lâm Thành dung mạo rất đẹp, lúc mặc trang phục của nữ nhân còn đẹp hơn gấp mấy lần hoa khôi của Nghiên Hương Lầu. Hắn xém chút đã động tình nếu không phải vô tình phát hiện ra y là nam nhân. Nam nhân mà đẹp thế này hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Vậy đệ tiếp theo định làm thế nào?”

“Đệ cũng chưa biết. Đệ còn chưa biết là mình đã bị đưa đến nơi nào nữa. Đây là đâu vậy?”

Sở Hàng Châu hơi do dự một chút rồi đáp: “Đây là nhà của ta, Sở vương phủ.”

Lâm Thành nghe vậy mà giật mình. Hắn đang ở trong phủ của Sở vương gia? Nhưng rồi bỗng nhiên hắn sững lại. Hắn vừa nhớ ra cái tên Sở vương gia này nghe rất quen.

“Ý huynh là đây là phủ của Sở vương gia, Sở Kình ư?”

“Ừ... Có phải làm ngươi sợ rồi không?”

Không phải sợ mà giật mình mới đúng. Sở Kình chẳng phải là nhân vật phản diện số một trong tiểu thuyết sao? Không biết việc hắn bị bắt cóc có liên quan gì đến lão ta không. Còn người tên Sở Hàng Châu này nói rằng đây là nhà mình, vậy thì đây là con trai của Sở Kình ư? Hắn vậy mà được con trai của Sở Kình cứu?

"Không. Đệ chỉ ngạc nhiên thôi. Nói vậy huynh là con trai của Sở vương gia à?"

"Ừm. Ta là tam thiếu gia của Sở vương phủ nhưng chỉ là hữu danh vô thực thôi. Sự tồn tại của ta trong phủ này chẳng khác gì so với đám nô tài, vốn không có sự tôn trọng."

Lâm Thành kinh ngạc. Hắn nhìn lại căn phòng của Sở Hàng Châu. Nó rất đơn sơ và nghèo nàn, hoàn toàn không xứng với cái danh thiếu gia Sở vương phủ của y.

"Tại sao lại như vậy?"

"Bởi vì mẫu thân của ta là một kỹ nữ. Phụ thân không hề muốn có một đứa con như ta nhưng mẫu thân vẫn cố chấp sinh ra ta rồi đưa ta đến đây nhận cha. Khi đó ta mới bốn tuổi. May nhờ nội tổ kiên quyết muốn giữ ta lại nếu không phụ thân đã bóp chết ta từ lúc đó rồi. Mẫu thân thì bị đuổi đi, không bao giờ được phép bước chân vào phủ. Nhưng thật sự ta thà sống cuộc sống thiếu thốn đủ điều nhưng ít ra vẫn còn được yêu thương cùng với mẫu thân còn hơn là vào phủ sống mà bị ghẻ lạnh như vậy."

"Xin lỗi. Lẽ ra đệ không nên nhắc lại chuyện buồn của huynh." Lâm Thành không khỏi cảm thấy áy náy. Không ngờ cùng là con trai mình sinh ra mà Sở vương gia lại đối xử khác nhau như vậy. Nếu đã không thích đứa trẻ đó thì trả nó về cho mẹ của nó đi là được mà. Giữ thằng bé ở lại làm gì vừa gây tổn thương cho nó vừa khiến mình không vừa mắt.

"Không sao. Ta sớm đã quen rồi."

Lâm Thành suy nghĩ. Tuy có hơi liều lĩnh nhưng không dễ gì mới có cơ hội vào bên trong phủ của Sở vương. Hắn muốn tận dụng cơ hội này để giúp Tần Thượng Nguyên thăm dò lão cáo già này. Hơn nữa, nếu như bọn bắt cóc hắn là người của Sở vương thì chẳng phải trốn ngay trong phủ của lão ta là nơi an toàn nhất sao? Hắn nói với Hàng Châu:

"Châu ca, ta bị người ta bắt đến đây giờ cũng không biết đi đâu. Hay huynh xin cho ta được làm việc ở đây đi!"

"Hả? Ngươi nói thật đấy à? Không được đâu. A Thành, ta nói ngươi biết nơi này là một hang sói đấy. Đây không phải là nơi thích hợp cho ngươi, đặc biệt là… Ngươi đẹp như vậy, ở nơi này sẽ chịu thiệt đấy."

Lâm Thành cười xòa. Hắn biết cái diện mạo quá bắt mắt của hắn sẽ gây rất nhiều phiền phức.

“Không sao. Hóa trang cho xấu một chút là được. Việc này đệ giỏi lắm.”

Sở Hàng Châu nhíu mày, có vẻ vẫn không đồng ý. Lâm Thành liền níu tay hắn, nài nỉ:

“Châu ca, huynh giúp đệ đi mà. Bây giờ mà đẩy đệ ra ngoài đệ sẽ chết đói mất, còn có thể sẽ gặp nguy hiểm nữa. Huynh xin cho đệ ở đây, khi nào đệ tìm lại được người thân đệ sẽ lập tức rời đi.”

Sở Hàng Châu thở dài. Có vẻ như hắn không thể làm cho Lâm Thành thay đổi quyết định được.

“Vậy đệ muốn xin làm việc gì?”

“Trong phủ có thiếu phụ bếp không?”

***

Nhậm Huyền cùng người của mình chạy xuyên đêm đến Nghiên Hương Lầu. Kỹ viện này nằm ở ngoài kinh thành, là kỹ viện lớn nhất của phủ Hoan Châu, cách chỗ cả nhóm xuất phát hơn trăm dặm. Bọn họ phi ngựa hết cỡ cũng phải đến khi trời gần sáng mới đến nơi.

Lúc ấy Nghiên Hương Lầu còn chưa mở cửa tiếp khách đã bị người bên ngoài đập cửa ầm ầm. Các cô nương ai nấy đều hoảng sợ chạy khắp nơi khi thấy có một nhóm người đeo kiếm xông vào Lầu. Tất cả những tên cao to lực lưỡng bảo vệ Lầu đều bị đám người này đánh bay hết chỉ trong một đòn. Bọn họ xông vào từng phòng tìm người. Người đứng đầu trong bọn họ túm lấy tú bà hỏi: “Có một nam nhân nào rất đẹp bị đưa bán vào đây không?”

“Quan nhân, ngài chắc có nhầm lẫn. Chỗ của cô gia chỉ thu các cô nương thôi, làm sao lại có nam nhân bị bán vào đây được chứ?”

Nhậm Huyền hừ lạnh, quay qua nói lớn với thuộc hạ: “Đốt trụi hết nơi này cho ta!”

Tú bà nghe vậy phát hoảng vội quỳ xuống dập đầu.

“Đừng quan nhân! Cô gia nhớ rồi. Đêm qua đúng là có hai người lạ mặt đưa đến đây một nam nhân rất đẹp bán rẻ cho bọn ta. Hai người đó nói bọn ta mặc

đồ nữ cho y rồi để y tiếp khách."

Nhậm Huyền tức giận đạp cho bà ta một cái ngã lăn ra. Từ lúc Lâm Thành mất tích đến giờ đã nửa ngày, sợ rằng đã xảy ra chuyện.

"Vậy người đó đâu?"

"Dạ đã… đã nhảy lầu trốn rồi."

"Cái gì?" Nhậm Huyền nắm áo lôi bà ta tới gần, gằn giọng: "Ngươi nói nhảy lầu là sao?"

"Quan nhân, cô gia nói thật đó. Không hiểu bằng cách nào người đó lại có thể nhảy từ cửa sổ tầng ba xuống đất mà vẫn còn sống. Sau đó đã chạy mất rồi."

Người bà ta không ngừng run lên, có thể thấy bà ta không dám nói dối. Nhảy từ tầng ba xuống đất mà không chết, lại còn chạy trốn được. Nếu là người khác thì có lẽ Nhậm Huyền sẽ không tin, nhưng nếu đó là Lâm Thành thì hắn không thấy làm lạ. Con người của Lâm Thành dường như không có việc gì là không làm được. Y đã chạy thoát được hắn cũng đỡ lo hơn một chút. Có điều nếu Lâm Thành đã chạy thoát vậy hiện tại y đang ở đâu?

Lúc này Nhậm Vũ và những người khác sau khi lục soát các phòng xong đã chạy xuống tập hợp. Nhậm Huyền báo tình hình sơ qua cho những người kia biết rồi tất cả cũng nhanh chóng rời khỏi trước khi đám quan phủ ở đây đến làm phiền.

"Chắc chắn không chỉ có chúng ta mà đám người bắt cóc kia cũng đang đi tìm Lâm Thành. Chúng ta không thể công khai tìm người được, sợ sẽ khiến y hoảng mà trốn chúng ta. Vũ, hiện tại Lâm Thành chỉ biết mặt ta và đệ, hai chúng ta vẫn nên tự mình đi tìm trước. Những người khác tạm thời tản đi, sẽ có lệnh sau."

"Vâng."

Nhậm Vũ thấy anh mình đã bình tĩnh lại khẽ thở phào một hơi. Lâm Thành lúc nào cũng khiến người khác cảm thấy ngạc nhiên. Từ lúc Lâm Thành gặp chuyện huynh ấy lúc nào cũng trong tâm trạng vừa căng thẳng vừa tự trách. Bây giờ huynh ấy đã giải tỏa tâm lý được một chút.

Nhậm Vũ bất chợt nhìn thấy một nam nhân mặc lục y, dung mạo cũng khá tuấn mỹ nhìn sang bên này, vừa chạm phải ánh mắt của hắn thì liền quay sang hướng khác. Cảm thấy nghi ngờ hắn liền tiến đến gần y.

Sở Hàng Châu sáng sớm đi ra ngoài mục đích là để xem có kẻ nào đang tìm Lâm Thành hay không. Hắn thấy một nhóm người bước ra từ trong Nghiên Hương Lầu, nghi chắc là bọn đã bắt Lâm Thành nên vội vàng rời đi. Nào ngờ chưa đi được bao xa thì bị gọi giật lại.

"Vị huynh đệ này, có thể hỏi thăm một chút không?" Nhậm Vũ mỉm cười hỏi.

"Ngươi muốn hỏi gì?"

"Huynh đệ có từng nhìn thấy qua một nữ nhân ăn mặc hở hang có gương mặt rất đẹp bị truy đuổi không? Ta là người quen của cô nương ấy."

Lông mày Sở Hàng Châu khẽ nhíu. Quả nhiên là tìm Lâm Thành. Hắn nhìn Nhậm Vũ bằng ánh mắt dò xét, cảm thấy người này trông bộ dáng cũng được vậy mà lại đi hãm hại người khác. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

"Mấy cô nương như thế trong Nghiên Hương Lầu nhiều lắm. Ngươi cứ vào đó mà tìm."

Sở Hàng Châu nói xong lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Nhậm Vũ ngẩn người. Cái cách người kia nhìn hắn sao cứ như nhìn một tên biến thái vậy?

T/g: thế thì con nên xem lại cách ăn ở của mình đi a.

------oOo------

Chương 59: Trong Sở phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Thượng Nguyên tỉnh lại khi cơ thể đã được băng bó dày đặc toàn băng trắng. Hắn muốn dậy nhưng đều bị Thịnh Nam đè xuống.

“Đệ điên đủ chưa? Muốn chết sớm đến vậy à?”

“A Thành bị bọn chúng đưa vào kỹ viện, không biết nguy hiểm như thế nào. Làm sao đệ có thể yên tâm nằm đây được.”

“Lâm Thành đã trốn thoát khỏi kỹ viện rồi. Khả năng độc lập của hắn rất cao, việc hắn có thể tự mình trốn thoát được ra ngoài là minh chứng rõ cho điều đó. Đệ chịu khó tĩnh dưỡng mấy hôm đi, chứ bị thương thế này thì đi kiếm người thế nào. Tự bảo vệ bản thân còn chưa xong.”

“Nhưng mà đệ…”

“Ta đã cử thêm người hỗ trợ Nhậm Huyền và Nhậm Vũ tìm người rồi. Đệ đừng lo lắng quá, cố gắng tĩnh dưỡng đi!”

Thượng Nguyên nằm xuống giường, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Thịnh Nam chỉ biết thở dài, lắc đầu, trong lòng tự nhủ phải phái thêm người canh gác nếu không e rằng hắn vừa đi tên tiểu tử này sẽ lại trốn mất.

“Đệ có nghĩ sự việc lần này là do Sở Kình gây ra không?”

“Có thể huy động được nhiều sát thủ như vậy sợ rằng ngoài lão ta ra thì không còn kẻ nào khác làm được.”

“Hành động lớn như vậy xem ra là không muốn che giấu nữa. Muốn chiến một trận cuối với chúng ta rồi đấy. Không biết lão lấy đâu ra tự tin như thế.”

“Nằm im suốt ba năm qua đột nhiên bây giờ lại hành động lớn như vậy có lẽ vì chúng đã phát hiện ra việc A Thành đã quay trở lại. Trong cung của chúng ta có nội gián của hắn, hơn nữa còn có khả năng là người của mẫu hậu.”

Chuyện Lâm Thành là người ba năm trước đã từng bị rơi xuống vực rất ít người trong cung biết được. Ngay cả trong Thành vương phủ cũng chỉ có những hạ nhân thân tín mới biết. Sau vụ thái hậu đột ngột đến thăm phủ của hắn mới thêm

nhiều người biết chuyện này nhưng cũng chỉ bó gọn những người có mặt trong phủ hôm ấy. Bây giờ tin tức hắn tìm được người ái nhân đã mất còn chưa mấy ai biết cho thấy mẫu hậu đã cho phong tỏa tin tức này. Vậy mà kẻ thù lại biết thì có thể đoán được là do người trong cung truyền tin ra ngoài.

“Ta hiểu rồi. Chuyện này sẽ giao cho Kỳ Ngọc thẩm tra xem. Phải rồi, ta nói cho đệ biết một tin. Cố Y Tịnh đã tỉnh rồi.”

“Vậy thì tốt rồi. Thanh Bình cũng yên tâm hơn chút.”

“Đệ nói với ta những kẻ tấn công đệ hôm qua không ít người có trình độ ám vệ hoàng cung. Chuyện này cứ giao cho Thanh Bình điều tra đi. Việc của đệ hiện giờ là cố gắng tĩnh dưỡng cho tốt. Ta sẽ thường xuyên đến trao đổi tình hình và bàn bạc với đệ. Hiểu chưa?”

“Đệ còn biết làm gì khác đây chứ?” Thượng Nguyên gác tay lên che hai mắt lại, giọng như nghẹn lại: “A Thành đang ở bên ngoài một mình đương đầu với nguy hiểm vậy mà đệ chỉ có thể bất lực nằm ở đây. Giá như đệ có thể mạnh hơn nữa thì tốt biết mấy.”

Thịnh Nam xoa đầu đệ đệ, không nói gì. Tần Thượng Nguyên bây giờ vốn đã rất mạnh rồi. Cả Đông Vân quốc này gần như không ai một đối một lại được với đệ ấy, cho nên kẻ thù mới phải nhiều sát thủ như vậy để giết đệ ấy, vậy mà còn không giết được. Nếu nói đến hai từ “bất lực” không phải là dùng cho hắn thích hợp nhất sao? Đệ đệ năm lần bảy lượt bị thích sát đến suýt mất mạng, người là hoàng huynh như hắn đã làm được những gì?

...***...

Sở Hàng Châu không khỏi kinh ngạc, tròn mắt nhìn Lâm Thành ngồi trước gương dùng bút chấm lên mặt mình những vết tàn nhang, khiến gương mặt xinh đẹp tựa thiên tiên bỗng chốc trở nên bình thường như bao người.

“Không ngờ đó, A Thành. Ta không nhận ra đệ luôn.”

“Chỉ là chút mánh khoé mưu sinh mà thôi. Không đáng nhắc đến.”

“Cái gì mà không đáng nhắc đến. Cái này dùng để dịch dung thì đúng là quá tuyệt. Đệ dạy ta được không? Đổi lại ta sẽ chỉ cho đệ các cách sơ cứu giữ mạng.”

“Được thôi. Châu ca thật hào phóng.”

Sở Hàng Châu lục trong tủ đồ của mình lấy ra một bộ đồ màu nâu sậm cũ kỹ đưa cho Lâm Thành và nói: “Thay đồ xong ta sẽ đưa đệ đến nhà bếp. Ta đã nói trước với Hoàng bá bá rồi.”

“Hoàng bá bá? Cách huynh gọi như vậy có phải huynh với bá bá rất thân thiết?”

“Ừ. Hoàng bá bá là một trong số rất ít người trong phủ đối tốt với ta. Bá bá thường giấu đồ ăn đưa cho ta, nhờ nó mà cứu ta nhiều lần thoát khỏi tình trạng chết đói.”

Lâm Thành không biết phải nói gì. Đường đường là thiếu gia của Sở phủ vậy mà lại bị bỏ đói trong chính nhà mình. Thật trớ trêu làm sao.

“Lúc sáng ta có đi qua Nghiên Hương Lầu xem tình hình thì thấy có một nhóm người bước từ trong đó ra. Bọn họ đang tìm ngươi, chắc hẳn là bọn bắt cóc ngươi.”

Lâm Thành suy nghĩ. Cũng có thể nhóm người đó là người của Tần Thượng Nguyên phái đi tìm hắn. Nhưng nếu là người của A Nguyên thì tại sao y không tự mình đi mà phải cử người khác đi tìm? Không lẽ y gặp chuyện gì rồi? Lâm Thành lắc đầu. Hiện tại hắn không có bất cứ thông tin nào, chỉ ở một chỗ thì không thể phán đoán linh tinh được.

Hắn nhớ trước đây Dương Kỳ Ngọc từng nói cho hắn biết cách thức liên lạc đặc biệt trong mạng lưới thông tin của y. Mọi người không ai biết mặt nhau, chỉ thông qua một ký hiệu đặc biệt để truyền tin. Lâm Thành lấy giấy ra vẽ lại ký hiệu đó theo trí nhớ của bản thân rồi gấp lại cẩn thận đưa cho Sở Hàng Châu, nói:

“Huynh lúc nào đi ra ngoài tìm giúp đệ có cửa hàng nào trên đèn lồng của họ có vẽ ký hiệu này không, rồi đưa cho họ tờ giấy này, nói với họ rằng đệ vẫn ổn.”

Sở Hàng Châu ngớ người, có vẻ vẫn chưa hiểu lắm. Lâm Thành liền nói rõ lại lần nữa: “Đây là cách thức để đệ liên lạc với người của mình. Huynh giúp đệ nhé!”

Sở Hàng Châu nhìn vào tờ giấy mình đang cầm trên tay rồi lại nhìn Lâm Thành. Nếu như Lâm Thành đã có cách liên lạc với người thân thì còn cố chấp ở lại nơi này làm phụ bếp làm gì. Không chỉ vậy, cách thức liên lạc kiểu này không thể là của một người bình thường. Ánh mắt Sở Hàng Châu đột nhiên trở nên rất nghiêm túc.

“A Thành, thật ra thân phận thật sự của đệ là gì?”

Lâm Thành chỉ mỉm cười đáp: "Đệ nói thật huynh có tin không? Đệ thật sự chỉ là một đầu bếp thôi."

***

Sở Hàng Châu giới thiệu cho Lâm Thành với lão Hoàng đầu bếp. Sau khi kiểm tra tay nghề một lúc, Lâm Thành thuận lợi thông qua để được nhận vào làm phụ bếp. Lâm Thành cố tình không bộc lộ hết năng lực của bản thân nên trong mắt lão Hoàng và những người khác, hắn đơn giản chỉ là một người biết nấu ăn và khá nhanh nhẹn.

Lâm Thành còn đang muốn cảm ơn Sở Hàng Châu, quay sang thì đã nhìn thấy cảnh y đang chịu lăng mạ bởi một thiếu niên. Thiếu niên này nhìn cung cách ăn mặc và cách nói chuyện thì có lẽ chính là một trong các vị thiếu gia khác của Sở phủ. Và hiện tại thằng nhóc đang giẫm chân lên một cuốn sách. Hắn nhìn sơ qua đã có thể đoán được tình hình rồi.

"Ngũ đệ, trả sách lại cho ta đi!"

"Ai là ngũ đệ của ngươi? Ngươi xứng làm ca ca của ta sao? Cái đồ nghiệt chủng không biết xấu hổ. Thật không hiểu nổi tại sao cha vẫn không đuổi ngươi đi."

Hai bàn tay Sở Hàng Châu siết chặt. Đứng trước tên tiểu tử thấp hơn mình một cái đầu nhưng hắn cũng không cách nào có thể thẳng thắn đối mặt.

"Xin đệ... trả sách cho ta!"

"Đó là cách ngươi cầu xin ta đó hả? Không ai dạy ngươi phải cầu xin như thế nào à? Quỳ xuống!"

Lâm Thành đứng ngoài chứng kiến mà bất bình không thôi. Anh em một nhà làm gì có cái lý người này bắt người kia quỳ xuống chứ. Cho dù có là địa vị khác nhau cũng không được phép làm như vậy. Lâm Thành muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm. Hắn hiện tại chỉ là một phụ bếp, lại còn do chính Sở Hàng Châu đưa vào, nếu ra mặt sợ rằng sẽ liên lụy đến Sở Hàng Châu, còn khiến y gặp phiền phức hơn.

Sở Hàng Châu nhìn vị ngũ thiếu gia trên mặt vẫn còn vênh vênh tự đắc, không nói lời nào lạnh lùng quay đầu bỏ đi. Ngũ thiếu gia kinh ngạc, nụ cười trên môi tắt ngúm, gương mặt thằng nhóc trở nên giận dữ khó chịu.

“Ngươi không cần sách nữa sao?”

“Sách đó ta đã đọc xong. Nếu đệ thích thì cứ giữ lấy.”

“Ta mà thèm cuốn sách vớ vẩn đó của ngươi.”

Thiếu niên vừa nói vừa vung chân đá bay cuốn sách. Lâm Thành chạy tới chụp kịp, còn cẩn thận vuốt lại sách cho phẳng phiu. Thiếu niên nhíu mày quát lên:

“Ngươi là kẻ nào? Ai cho phép ngươi nhặt sách cho hắn?”

Lâm Thành rất thức thời vội quỳ xuống dập đầu, kính cẩn nói:

“Bẩm thiếu gia, tiểu nhân cũng là người yêu sách. Nhìn sách bị rách thì cảm thấy rất đau xót cho nên đã vô tình thất lễ. Mong thiếu gia tha thứ!”

Thiếu niên nhìn chăm chăm người trước mặt. Cậu nhóc chưa nhìn thấy người này bao giờ nên đoán có lẽ là người mới. Tuy là người mới đến nhưng rất biết cách cư xử, nói năng cũng dễ nghe, tự nhiên trong lòng cảm thấy vui vẻ.

“Được rồi. Thấy ngươi thích sách như thế bản thiếu gia tha tội cho ngươi. Giờ ta phải ra ngoài rồi. Ta sẽ nói chuyện với ngươi sau.”

Thiếu niên cười ha hả, sảng kɧoáï rời đi. Sở Hàng Châu vội vàng chạy tới đỡ Lâm Thành đứng dậy.

“Cảm ơn đệ, A Thành. Lần sau đệ không cần vì ta mà làm như vậy.”

“Không sao. Mấy chuyện này đệ không phải chưa từng trải qua. Huynh bận việc gì thì mau đi đi, tránh lại gặp rắc rối.”

“Ừ. Ta sẽ quay về nhanh thôi.”

Lâm Thành phủi bụi trên quần áo, trong lòng lầm rầm chửi rủa. Thằng nhóc hỗn xược đó sẽ có ngày hắn cho nó một bài học.

------oOo------

Chương 60: Ác cảm khó hiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuốn sách này vốn là Sở Hàng Châu thuê lại từ một tiệm sách cũ, hôm nay là đến hạn phải trả. Cũng may lúc bị ngũ đệ ném sách Lâm Thành đã chụp kịp nếu không sách mà rách, hắn cũng không biết lấy tiền đâu mà đền. Lần sau nếu có mang sách đi trả hắn cần phải cẩn trọng hơn. Trong mấy anh em, ngũ đệ luôn thích bắt nạt hắn, lấy việc nhìn hắn chịu nhục nhã trước bao người là thú vui. Ngày hôm nay là nhờ Lâm Thành đứng ra giải vây nếu không sợ là thằng nhóc sẽ không để yên cho hắn như thế.

Sở Hàng Châu cứ mãi suy nghĩ, không để ý đường đi nên bị va phải vào một đại hán. Đại hán này vốn đang vừa đi vừa cầm một bình rượu. Cú va chạm đó làm y giật mình rớt mất bình rượu xuống đất, vỡ tan tành. Gã đại hán tức giận, túm lấy cổ áo Sở Hàng Châu kéo lại gần mà gầm lên:

“Tên này, ngươi không có mắt à?! Làm đổ bình rượu của lão tử rồi. Đền tiền đi!”

Sở Hàng Châu bị doạ sợ đến cứng miệng. Hắn không cố ý va phải người đó, giờ nhìn y tức giận như vậy, thân hình còn cao to lực lưỡng hơn hắn nhiều, nếu bị đánh e rằng phải nằm liệt giường là còn may. Hắn ấp úng mãi mới nói được một câu:

“Bao... bao nhiêu tiền ta sẽ trả?”

“Hai mươi lượng. Trả đây!”

Ban đầu là bị doạ sợ nhưng khi nghe đến số tiền đó Sở Hàng Châu bình tĩnh lạ thường. Hắn túm lấy tay của gã vẫn đang nắm cổ áo hắn, giận dữ hỏi lại:

“Bình rượu gì mà tới hai mươi lượng? Ngươi đang ăn cướp à?”

“Ngươi làm vỡ bình rượu của lão tử còn dám trả treo. Không đền tiền thì ta đánh chết ngươi.”

Hắn vừa nói vừa vung nắm đấm lên. Sở Hàng Châu nhắm mắt chịu trận. Nhưng đợi một lúc vẫn không có cảm giác gì, hắn ngạc nhiên mở mắt ra nhìn thì thấy cánh tay vung lên của hán tử bị chặn lại bởi một người khác, một người dáng dấp cũng chẳng lớn hơn hắn là mấy. Hơn nữa, người này trông quen quen.

“Có chuyện gì từ từ nói, sao lại động tay động chân?”

Nhìn thấy người kia chỉ cần một tay đã dễ dàng chặn lại nắm đấm mình đang vung đến, hán tử nhận ra người này không dễ chọc bèn thu tay lại, cũng thả Sở Hàng Châu ra, nói năng cũng hoà nhã hơn.

“Không có chuyện gì. Chỉ là xích mích nhỏ thôi. Hắn làm vỡ rượu của ta nhưng không chịu đền tiền nên ta định cho hắn một bài học thôi.”

“Ai bảo là ta không đền? Là do người ra cái giá quá cao. Rõ ràng là muốn ăn cướp.”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi bảo ai ăn cướp? Nghèo không có tiền thì nhận luôn đi!”

Nhậm Vũ nhìn người vừa nãy bị doạ sợ đến vỡ mặt thế mà chỉ trong chốc lát lại có dũng khí cái tay đôi với người ta mà không khỏi ngạc nhiên.

“Thế này đi, bình rượu đó bao nhiêu tiền, ta thay người này trả cho ngươi.”

“Ai cần ngươi trả thay chứ?” Sở Hàng Châu lập tức bác lại.

“Ngươi im lặng để ta giải quyết được không?” Nhậm Vũ nở nụ cười nhưng gương mặt thì đã biến đen, rõ ràng đang rất tức giận. Sở Hàng Châu đành ngậm miệng. Nhậm Vũ quay sang tiếp tục hỏi vị đại hán kia: “Xin hỏi tiền rượu là bao nhiêu?”

Đại hán nhìn thấy thái độ của Nhậm Vũ như vậy cũng cảm thấy sợ, ấp úng đáp:

“Năm… năm lượng.”

Sở Hàng Châu quắc mắt nhìn tên hán tử kia. Bình rượu có năm lượng thế mà tên đó ban nãy dám hét giá hai mươi.

Nhậm Vũ lấy từ trong hầu bao ra mấy vụn bạc đưa cho hán tử. Y nhận được bạc vội vàng quay đầu bỏ chạy. Sở Hàng Châu hậm hực chỉnh lại cổ áo bị nhăn nhúm rồi quay đầu nói với Nhậm Vũ: “Chỗ bạc kia ta hiện tại không mang đủ năm lượng trong người. Ngươi tên gì, sống ở đâu, ta sẽ về nhà lấy bạc trả ngươi.”

“Tiền không mang đủ mà lúc nãy mạnh miệng thế?” Nhậm Vũ nhìn Sở Hàng Châu tự hỏi. Hắn ho nhẹ mấy cái rồi đáp:

“Không cần đâu. Chẳng đáng bao nhiêu tiền.”

“Không được. Ta không muốn mang nợ ngươi.”

Ánh mắt của Sở Hàng Châu nhìn Nhậm Vũ từ đầu đến cuối đều không chút thiện cảm cho dù ban nãy hắn vừa giải nguy cho y khiến Nhậm Vũ cảm thấy rất ngạc nhiên. Hắn nhíu mày hỏi: “Này, chúng ta tính ra chỉ mới gặp nhau đây là lần thứ hai, sao ta cảm thấy ngươi hình như không thích gặp ta thì phải. Ta đã làm gì khiến ngươi có ác cảm sao?”

Cứ nghĩ đến người có gương mặt ưa nhìn kia vậy mà lại có thể làm ra hành động hãm hại Lâm Thành như vậy Sở Hàng Châu đã không thể có cảm tình nổi. Nhưng hắn cũng không thể nói chuyện đó ra như vậy sẽ làm lộ vị trí của Lâm Thành.

“Không có gì. Ngươi nghĩ nhiều rồi. Nếu không thích nói cho ta biết chỗ ở của ngươi thì thôi. Dù sao ngày nào ta cũng đi qua đây, khi nào gặp lại ta sẽ trả lại tiền cho ngươi.”

“Cũng chẳng có gì khó nói. Ta tên Nhậm Vũ, mấy ngày gần đây có việc hay qua lại nơi này. Nếu ngươi đã hay đến đây thì kiểu gì cũng sẽ gặp lại nhanh thôi.”

Sở Hàng Châu cúi đầu chào rồi bỏ đi. Nhậm Vũ nhìn theo y, trong lòng không ngừng tự hỏi mình rốt cuộc đã đắc tội với người này ở chỗ nào.

...***...

Theo thông tin điều tra được thì cách kinh thành gần ba trăm dặm có một mỏ đá khai thác trái phép dưới tên của một đại phú hộ, nhưng theo tin mật mà Dương Kỳ Ngọc điều tra được thì mỏ đá đó là của Sở Kình. Khai thác đá mà phải làm lén lút như vậy khiến Thịnh Nam và Thượng Nguyên không khỏi đặt nghi vấn. Chắc chắn nơi này có ẩn giấu bí mật gì đó. Cần phải có người đến tận nơi điều ra mới có thể biết được, nhưng hiện tại người mà bọn họ có thể tin tưởng được không nhiều.

“Để thần đến đó thẩm tra xem.” Dương Kỳ Ngọc đề nghị.

“Không được. Ngươi là người đứng đầu của mạng lưới thông tin toàn thành, nếu ngươi xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

“Bệ hạ đang nghi ngờ năng lực của thần sao? Nếu bây giờ để thần đọ sức với Giang thống lĩnh chưa biết ai thắng ai đâu.”

“Không phải chuyện đó. Ta đã có nhiệm vụ quan trọng cần giao cho ngươi rồi.

Tạm thời ngươi không thể rời khỏi kinh thành được. Chờ thêm vài ngày nữa đã rồi tính sau. Không vội.”

Thịnh Nam nhìn sang Thượng Nguyên. Hắn hiểu tại sao đệ đệ mình lại nói thế. Khi nói về chuyện đi thám thính mỏ đá thì Thượng Nguyên là người thích hợp nhất. Một kẻ đã từng lăn lộn giữa những âm mưu nội loạn suốt năm năm như Thượng Nguyên quá rõ cách để ứng biến trong hoàn cảnh phức tạp, khó khăn như vậy. Nhưng chuyện của Lâm Thành, lại còn vết thương nặng chưa kịp bình phục thì khó có thể đi ngay lúc này. Vậy thì cứ đợi thêm mấy ngày nữa vậy. Bọn họ cũng cần tìm thêm người giúp đỡ.

...***...

Buổi sáng đang yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng đồ đạc vỡ loảng xoảng bên trong thư phòng của Sở vương gia khiến đám người hầu giật mình sợ hãi nhưng không ai dám đến gần xem thế nào. Hơn ai hết bọn họ biết rõ vương gia nhà họ khi tức giận thì đáng sợ. Lâm Thành chỉ đứng trong bếp cũng đã nghe đám người làm kháo nhau. Hắn nghe được rằng thuộc hạ thân tín của Sở vương Lục Hoành trở về lúc nửa đêm với cơ thể đầy thương tích. Hình như là nhiệm vụ không hoàn thành nên Sở vương gia rất giận dữ mới ném đồ lung tung như vậy. Những thông tin đó lại càng khiến Lâm Thành thêm khẳng định người đã bắt cóc hắn chính là vị Sở vương này, nhưng đồng thời cũng khiến hắn thêm một nghi vấn. Tại sao Lục Hoành lại bị thương? Liệu Tần Thương Nguyên có gặp chuyện gì hay không. Càng nghĩ hắn lại càng lo lắng không thôi.

Các căn phòng quan trọng trong Sở phủ đều được thiết kế cách âm nên nếu từ trong thư phòng của Sở vương mà lại nghe tiếng đập vỡ đồ lớn đến như vậy đủ biết số đồ bị phá hoại là không nhỏ, hơn nữa còn phá rất dữ dội. Lần này quả thật Sở Kình rất giận dữ. Không dễ gì mới có cơ hội đặt bẫy Tần Thượng Nguyên nên lão đã huy động rất nhiều nhân lực, cứ ngỡ lần này có thể g.iết chết được y rồi. Vậy mà người bắt được thì chạy mất, người cần giết thì không giết được, bảo lão làm sao có thể không tức giận.

Lục Hoành đã được băng bó cẩn thận vội vàng quỳ xuống trước mặt Sở Kình dập đầu tạ tội.

“Vương gia, thuộc hạ đã phụ sự tin tưởng của ngài để cho Tần Thượng Nguyên thoát chết. Xin vương gia trị tội!”

“Không trách ngươi. Bản vương cũng không nghĩ Tần Thượng Nguyên lại có năng lực thoát chết giữa một rừng sát thủ như vậy. Hắn mạnh hơn nhiều so với ba năm trước. Không ngờ ba năm bị mất trí nhớ lại có thể khiến hắn mạnh hơn, đúng là không lường được. Nhưng mà…”

Sở Kình liếc nhìn đống đồ đạc đổ vỡ đang nằm đè lên xác chết mà lạnh lùng quay đi. Lúc mới nghe tin tiểu bảo bối của Tần Thượng Nguyên trốn mất, lại còn nhảy từ tầng ba xuống đất khiến lão không thể tin nổi, nổi điên chém vỡ tấm bình phong lớn khiến cho nó nằm đè lên g.iết chết kẻ đến báo tin. Thật không ngờ tên nam nhân có vẻ yếu đuối đó lại có thể làm được những điều không tưởng đến như vậy. Lão đã cho người đi khắp Hoan Châu để tìm mà đến giờ vẫn không có tin tức nào. Không biết làm sao mà Lâm Thành có thể trốn được đến tận giờ, hay là đã được ai cứu. Nếu không thể bắt lại y thì sẽ không thể khống chế được Tần Thượng Nguyên nữa.

“Băng bó xong rồi thì đi tìm người tên Lâm Thành kia cho ta! Không tìm được hắn thì đừng có trở về phủ.”

“Vâng, vương gia.”

------oOo------

Chương 61: Không thể bình tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việc lính của phủ nha tản đi khắp nơi tìm một người ồn ào khắp cả đường phố. Không ai biết được chính xác người họ muốn tìm là ai, chỉ thấy quân lính nhìn thấy ai có diện mạo xinh đẹp bất kể là nam hay nữ đều bị đưa đi. Một chốc sau thì những người đó lại được thả về vì không phải đúng người cần tìm. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ vẫn luôn ở phủ Hoan Châu tìm Lâm Thành, thấy động tĩnh ồn ào như vậy cũng không dám manh động, đành nằm yên chờ thời cơ.

“Huynh đừng lo lắng quá! Lâm Thành còn chưa bị bắt chứng tỏ hắn vẫn an toàn.”

“Ừm, nhưng hiện giờ không biết là hắn đang ở đâu. Chừng nào tận mắt thấy được hắn an toàn ta mới có thể yên tâm.”

Nhậm Vũ nhìn ca ca mình không khỏi lo lắng và cả đau đớn. Nhìn huynh ấy có vẻ vẫn còn nặng tình với Lâm Thành lắm.

“Xin lỗi huynh. Đệ đã sớm nhận ra tình cảm đặc biệt của huynh với Lâm Thành vậy mà không ngăn cản. Nếu đệ kiên quyết hơn từ đầu thì có lẽ…”

“Sao đệ lại tự trách mình? Chuyện tình cảm đâu phải ai cũng có thể can thiệp được. Là do ta đã yêu phải một người vốn không dành cho mình. Ta không sao. Đệ không cần phải bày ra cái vẻ mặt thương cảm đó.” Nhậm Huyền vừa nói vừa xoa đầu đệ đệ.

“Nếu huynh đã nói thế rồi thì đệ còn biết nói gì hơn nữa. Đệ chỉ hi vọng huynh có thể mau chóng tìm được một người thực sự yêu thương mình.”

Nhậm Huyền chỉ cười. Yêu thương hắn ư? Hắn còn không biết mình có thể dành trái tim này cho ai khác nữa hay không. Dù sao bây giờ việc tìm Lâm Thành quan trọng hơn. Hắn không thể để bị phân tâm vào những chuyện khác.

...***...

Vì quan phủ ráo riết đi tìm người nên trong hai ngày Sở Hàng Châu ở yên trong phủ, không ra bên ngoài. Thời gian này Lâm Thành với tay nghề và sự nhiệt tình của mình rất được lòng những người làm trong phủ. Biết Lâm Thành là do tam thiếu gia giới thiệu đến, bọn họ đối với vị thiếu gia này cũng đã có sự tôn

trọng hơn một chút. Sở Hàng Châu đối với Lâm Thành lại càng yêu quý và bảo bọc nhiều hơn, coi Lâm Thành là quý nhân mà mình may mắn có được.

Sau hai ngày tìm kiếm không có kết quả, Lục Hoành mở rộng phạm vi tìm kiếm ra bên ngoài phủ Hoan Châu. Lúc này Sở Hàng Châu mới dám ra ngoài phủ tiếp tục tìm kiếm giúp Lâm Thành. Hắn vẫn luôn cẩn thận xem xét từng cái đèn lồng trên mỗi cửa hàng mà mình đi qua và cuối cùng đã tìm thấy thứ mình cần tìm. Trên một cái đèn lồng treo trước cửa tiệm bán trâm cài, hắn đã nhìn thấy hình vẽ của ký hiệu đặc biệt được vẽ một cách rất khéo léo, nhìn qua cảm thấy vô cùng tự nhiên. Hắn liền đưa tờ giấy mà Lâm Thành chuẩn bị cho người chủ cửa tiệm đó và nói giống như những gì mà Lâm Thành đã dặn:

"Có người nhờ ta nhắn lại với các người là người mà các ngươi cần tìm vẫn đang an toàn."

Người chủ tiệm vừa nghe thế lập tức đòi giữ hắn lại để chờ chủ nhân của mình đến xác nhận nên Sở Hàng Châu đành phải nán lại một chút. Trong lúc chờ đợi hắn tiện thể xem những chiếc trâm được thiết kế tinh xảo bày trên quầy hàng, trong lòng suy nghĩ liệu có thể mua một cái trâm tặng cho Lâm Thành hay không.

Và khi hắn đợi được vị chủ nhân đó xuất hiện hắn vô cùng kinh ngạc.

"Vậy mà lại là ngươi sao?"

Sở Hàng Châu không ngờ lại gặp Nhậm Vũ trong hoàn cảnh này. Đến lúc này hắn mới biết hoá ra ngay từ đầu hắn đã hiểu nhầm người ta rồi. Nhóm người mà hắn gặp ở Nghiên Hương Lầu ngày đó không phải là những kẻ bắt cóc Lâm Thành mà là những người bạn của Lâm Thành đang đi tìm cứu y.

Nhậm Vũ nhìn thấy Sở Hàng Châu cũng vô cùng ngạc nhiên.

"Ngươi... Ngươi biết Lâm Thành sao? Hắn đang ở đâu? Có an toàn không?"

Nhìn thấy thái độ lo lắng và vẻ sốt sắng của Nhậm Vũ lại càng khiến Sở Hàng Châu cảm thấy xấu hổ vì trước đó lỡ hiểu sai về y. Hắn không biết rằng mặt mình lúc này hơi đỏ lên, ấp úng trả lời:

"Vẫn... vẫn an toàn. Lâm Thành đang ở cùng với ta. Hắn nhờ ta đến... đến báo cho các ngươi yên tâm."

"Lâm Thành ở cùng với ngươi ư? Quá tốt rồi. Đại ca, huynh có nghe thấy không? Đệ đã nói hắn sẽ không sao mà."

Nhậm Huyền lúc đó vừa chạy tới, nghe vậy mỉm cười gật đầu, tiến đến gần Sở Hàng Châu, hỏi: "Vậy hai người đang ở đâu? Có thể để cho ta gặp hắn không?"

"Hiện tại thì Lâm Thành không thể ra ngoài được. Nhưng các ngươi có thể yên tâm về sự an toàn của hắn. Ta sẽ cố hết sức để bảo vệ cho hắn. Bọn ta... ở trong Sở vương phủ."

Hai huynh đệ Nhậm gia kinh ngạc nhìn nhau. Lâm Thành đang trốn ở trong Sở vương phủ, thảo nào mà người của Sở vương gia tìm khắp nơi cũng không thấy Lâm Thành đâu. Làm sao lão ta có thể có thể ngờ được con mồi lại trốn trong chính nhà của mình chứ.

"Lâm Thành có thể ở trong Sở phủ là do ngươi giúp phải không? Cảm ơn ngươi nhiều lắm. Hắn gặp nạn bọn ta đều rất lo lắng, đi tìm khắp nơi. Thật may là hắn gặp được ngươi."

Nhìn thấy Nhậm Vũ nở nụ cười cảm ơn Sở Hàng Châu đột nhiên đỏ mặt, quay đầu nhìn sang hướng khác, lúng túng đáp:

"Không… không có gì. Thấy người gặp nạn giúp là… là đương nhiên thôi."

Nhậm Vũ hơi nghiêng đầu nhìn Sở Hàng Châu, cảm thấy rất ngạc nhiên. Người này so với người mà hắn gặp cách đây mấy ngày rất khác nhau, không còn có vẻ khó chịu khi nhìn thấy hắn nữa. Nhậm Vũ còn đang muốn hỏi tại sao thái độ lại đột nhiên thấy đổi như vậy thì Sở Hàng Châu đột nhiên nói:

"Ta không thể ở đây lâu được, xin phép trở về phủ. Có chuyện gì ta sẽ đến báo cho các ngươi."

"Khoan đã! Bọn ta vẫn chưa biết tên ngươi."

"Ta tên Sở Hàng Châu."

"Vậy Sở công tử, bọn ta không làm phiền nữa. Có chuyện gì công tử có thể thông tin lại cho người ở đây. Thời gian này nhờ ngươi thay bọn ta chăm sóc Lâm Thành. Nhắn với hắn là Nhậm Huyền và Nhậm Vũ đã đến."

"Được rồi. Gặp lại sau."

Sở Hàng Châu quay lưng rời đi. Nhậm Huyền vỗ vai đệ đệ, nói: "Mấy ngày này đệ ở lại đây đi. Ta trở về chăm sóc cho chủ tử."

Nhậm Vũ kinh ngạc: "Huynh không ở lại sao? Để đệ quay về cho."

"Không cần. Ta biết hắn vẫn an toàn là ta yên tâm rồi. Thời gian sau này ta vẫn nên cách xa hắn một chút thì hơn."

Nhậm Huyền giơ tay tạm biệt đệ đệ rồi lên ngựa rời đi. Nhậm Vũ chỉ mỉm cười, không nói thêm gì. Hắn cũng thấy ca ca quyết định như vậy là đúng, nhưng chắc hẳn để có thể làm được như vậy huynh ấy cũng phải đấu tranh với bản thân nhiều lắm.

Hắn quay qua nhìn Sở Hàng Châu đang dần khuất xa trong đám đông, cảm thấy khá hối tiếc. Trước đó hắn đã gặp qua Sở Hàng Châu hai lần vậy mà không biết người này đang ở cùng với Lâm Thành, nếu không đã chẳng phải lo lắng sốt sắng suốt mấy ngày như vậy. Y đi vội quá nên hắn chưa kịp hỏi y làm gì trong Sở vương phủ, nhưng nhìn cách ăn mặc kia hẳn là người làm thuê đi.

...***...

Thông tin Tần Thượng Nguyên bị trọng thương được hoàng đế Thịnh Nam cho phong tỏa cho nên người bên ngoài không nắm rõ được là tình trạng của Thượng Nguyên là như thế nào. Ngay cả người của Thái hậu cũng không được biết. Từ sau khi biết con trai mình muốn cưới một nam nhân làm phi, tuy ngoài miệng Thái hậu nói rằng không quản nữa nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chấp nhận. Bà đóng cửa trong phòng niệm phật không muốn quan tâm đến chuyện bên ngoài, cho nên đây cũng xem như là một may mắn. Nếu để Thái hậu biết được chuyện Tần Thượng Nguyên bị thương lần nữa sợ rằng khó mà giữ được bí mật với bên ngoài, nếu thế thì lại càng rắc rối hơn.

Nhậm Huyền trở về báo tin bình an của Lâm Thành cho Tần Thượng Nguyên. Vết thương của Thượng Nguyên lúc này vẫn chưa bình phục được mấy, vẫn còn phải nằm trên giường nhưng sau khi nghe tin hắn liền lập tức xuống giường muốn đến Hoan Châu để tìm người. Nhậm Huyền quỳ sụp xuống đất, liều mạng ngăn cản, Thượng Nguyên mới bình tĩnh ngồi lại. Không phải hắn không nhận thức được rằng hoàn cảnh của cả hai lúc này khó có thể nào gặp nhau, nhưng hắn đã lo lắng không ngủ nổi suốt mấy ngày qua, nhận được tin ái nhân sao có thể kìm được ham muốn gặp mặt.

Thượng Nguyên ngồi trên giường, ngã người ra sau, nhắm mắt dưỡng thần một chốc rồi nói:

"Ngươi thu xếp đồ đạc sáng mai khởi hành đến huyện Bình Xuyên điều tra tình hình xung quanh mỏ đá. Có thông tin gì thì gửi thư báo lại. Mấy ngày nữa ta sẽ đến đấy."

Nhậm Huyền hơi sửng sốt trong chốc lát, vội cúi đầu vâng lệnh. Dương Kỳ Ngọc lúc đó cũng nhận được tin báo bình an vừa lúc chạy tới. Nhậm Huyền chỉ

cúi đầu chào hắn một cái rồi rời đi. Kỳ Ngọc ngạc nhiên nhìn theo nhưng cũng không hỏi mà lập tức chạy vào trong phòng gặp Thượng Nguyên.

“Chắc ngươi đã biết thông tin rồi. Ngươi sắp xếp thêm người vào Sở phủ bảo vệ cho A Thành. Nếu cảm thấy nguy hiểm nhất định phải đưa hắn ra ngoài.”

“Vâng. Xin vương gia yên tâm.”

“Không còn việc gì nữa. Ngươi lui ra ngoài đi!”

Dương Kỳ Ngọc hơi ngẩng đầu nhìn Thượng Nguyên một chút rồi rời đi. Khi ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại. Hắn có thể nhìn thấy chủ nhân của hắn đã kìm nén hết sức rồi.

Cánh cửa vừa khép lại, cả người Thượng Nguyên thả lỏng. Hai vai hắn khẽ run, hai hàng nước mắt chảy tràn thấm ướt cổ áo, hàm răng nghiến chặt lại ngăn không cho bản thân bật khóc thành tiếng.

Lâm Thành vẫn còn sống, vẫn an toàn. Thật tốt quá.

“Ta xin lỗi! Ta xin lỗi!”

Tần Thượng Nguyên cứ lẩm bẩm trong miệng như thế. Hắn cảm ơn ông trời đã bảo vệ Lâm Thành nhưng cũng đau đớn vô cùng vì bản thân đã không thể bảo vệ tốt được cho y.

Hắn nhận ra từ lúc quen biết nhau, Lâm Thành thường xuyên phải hứng chịu những đau đớn, khổ ải mà nguồn cơn đều là do hắn liên lụy. Vì muốn giết hắn, kẻ thù đã đốt quán ăn của Lâm Thành. Sau này cũng là kẻ thù của hắn hại Lâm Thành rớt xuống vực. Sau khi y trở về từ quỷ môn quan lại bị hắn đang mất trí nhớ làm cho tổn thương. Sau khi hắn nhớ được chuyện quá khứ thì Lâm Thành lại bị mẫu thân hắn đánh một trận. Và giờ lại xảy ra chuyện này. Tất cả đều liên quan đến hắn. Nếu người mà Lâm Thành lựa chọn không phải là hắn thì y đã không phải đã hứng chịu tất cả những chuyện này. Là hắn có lỗi với Lâm Thành. Là vì hắn mà y gặp nguy hiểm.

Trong đầu Thượng Nguyên bỗng hiện lên một ý nghĩ đáng sợ. Hắn nghĩ sau khi cứu được Lâm Thành về hắn sẽ chia tay với y, tìm cho y một người khác tốt hơn có thể yêu thương, chăm sóc và bảo vệ y. Chỉ cần Lâm Thành không còn liên quan đến hắn thì sẽ không phải gặp nguy hiểm. Nhưng hắn... vẫn là không buông tay được. Hắn không thể chịu được có người khác ngoài mình ở bên cạnh Lâm Thành. Hắn cũng không dám tưởng tượng cuộc sống của mình nếu không có Lâm Thành thì sẽ như thế nào. Hắn cảm thấy mình chắc sẽ không sống nổi.

Thượng Nguyên gạt nước mắt, chỉnh cho bản thân ngồi thẳng trên giường, sau đó với tay lấy xấp tài liệu mà Dương Kỳ Ngọc vừa mang tới cho mình. Hắn để cho bản thân yếu đuối như thế đã đủ rồi. Nếu đã không thể chia tay được thì phải cứu người về sau đó nhốt lại để giữ vĩnh viễn bên cạnh mình. Như vậy sẽ không gì có thể chia cách cả hai được nữa.

...***...

"Nhậm Huyền và Nhậm Vũ? Bọn họ đến rồi ư?" Lâm Thành nghe Sở Hàng Châu kể lại mà không khỏi vui mừng.

"Ừ. Bọn họ nhờ ta nhắn lại cho đệ như thế. Họ đã đi tìm đệ suốt mấy ngày qua đấy."

"Vậy... ngoài hai người đó ra, huynh còn gặp được ai nữa không?"

"Gặp ai cơ?"

Lâm Thành lúng túng, không biết nên diễn tả thế nào.

"Thì ngoài hai người bọn họ ra có ai khác cũng... cũng hỏi thăm về đệ như vậy không?"

Sở Hàng Châu hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Không có. Chỉ có hai huynh đệ bọn họ."

Lâm Thành thẫn thờ ngồi phịch xuống ghế, trong lòng không ngừng dâng lên những cảm giác bất an. Nếu đã phát hiện ra hắn bị bắt tới kỹ viện ở Hoan Châu thì Tần Thượng Nguyên phải đến tìm hắn mới đúng chứ. Tại sao đến cả huynh đệ Nhậm gia cũng xuất hiện rồi mà sao lại không có y? Hay là y đã gặp chuyện gì đến mức không thể đến được?

Hắn chợt nghĩ kẻ thù muốn bắt hắn chắc hẳn là vì muốn uy hiếp Tần Thượng Nguyên. Cho nên chắc chắn sau khi bắt đi hắn thì sẽ gửi tối hậu thư cho y. Nếu như vậy có khí nào vì muốn cứu hắn mà Tần Thượng Nguyên bị thương hay không? Hơn nữa còn là bị thương rất nặng, chứ nếu không với tính cách của y chắc chắn đã phải chạy đến nơi này tìm hắn rồi.

Càng suy nghĩ như thế Lâm Thành lại càng sợ hãi không thôi. Hắn sợ Tần Thượng Nguyên gặp chuyện, bởi vậy nên Nhậm Huyền và Nhậm Vũ mới không dám nói với hắn.

"Này, khuya rồi đệ định đi đâu vậy?" Sở Hàng Châu ngạc nhiên khi thấy Lâm

Thành đột ngột đứng dậy tìm áo khoác, dường như muốn ra ngoài.

“Châu ca, huynh giúp đệ rời khỏi phủ ngay bây giờ được không?”

“Cái gì? Đi vào ban đêm thế này à? Đệ muốn đi đâu?”

“Đi tìm Nhậm Huyền và Nhậm Vũ. Đệ có chuyện muốn hỏi bọn họ.”

“Đã tối rồi, đi ra ngoài rất nguy hiểm. Hơn nữa ta cũng không có cách để đưa đệ ra ngoài lúc này. Có chuyện gì để mai hỏi không được sao?”

“Không được. Chuyện này đệ nhất định phải hỏi gấp nếu không đệ sẽ phát điên lên mất.”

Sở Hàng Châu kinh ngạc nhìn Lâm Thành. Kể từ khi quen biết nhau, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâm Thành mất bình tĩnh đến như thế. Nhìn thái độ gấp gáp của y thì hẳn là một chuyện vô cùng quan trọng. Nếu không để y ra ngoài sợ rằng y sẽ liều mình trốn ra, như vậy còn nguy hiểm hơn.

“Đệ bình tĩnh nghe ta nói này.” Sở Hàng Châu nắm lấy hai vai Lâm Thành, nhìn thẳng vào mắt y, cố gắng trấn an hết mức có thể: "Đệ hiện tại không thể ra ngoài được. Vất vả lắm mới có thể trốn tránh được truy binh, đệ không thể lại tự mình đâm đầu đi chết như thế được. Tuy ta không thể đưa đệ ra ngoài nhưng một mình ta thì có thể đi được. Đệ muốn hỏi gì để ta đi hỏi giúp đệ được không?”

Nghe Sở Hàng Châu nói thế Lâm Thành mới bình tĩnh lại một chút. Hắn để yên cho Sở Hàng Châu ấn mình ngồi xuống ghế. Sở Hàng Châu ngồi xuống đối diện với hắn, hỏi:

“Đệ muốn ta hỏi cái gì?”

“A Nguyên. Đệ muốn biết A Nguyên thế nào rồi? Có bình an không?"

"Được. Bây giờ ta sẽ đi hỏi giúp đệ. Cho nên đệ phải ngoan ngoãn ở yên đây cho ta. Biết không?"

"Vâng. Đệ đợi huynh về."

"Được rồi."

Sở Hàng Châu vỗ vai Lâm Thành thêm một lần nữa rồi đứng dậy rời đi.

------oOo------

Chương 62: Sở Kình tức giận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã qua giờ cơm tối lính gác trong phủ đột nhiên nhìn thấy tam thiếu gia của bọn họ mang theo một chiếc hộp gỗ nhỏ đi ra ngoài. Thường vào giờ này trong phủ hạn chế người bên trong ra vào, chỉ trừ người có công chuyện đặc biệt.

“Tam thiếu gia định đi đâu vậy?”

Ngoài miệng thì gọi “thiếu gia” như thế nhưng ánh mắt của bọn lính canh đó khinh thường ra mặt. Nhìn xem y phục trên người thì cũ kĩ, quê mùa, có chỗ nào giống một thiếu gia của Sở vương phủ chứ.

“Ngũ đệ đột nhiên muốn ăn bánh xẻo nướng, mà còn phải là của quán Sầm thúc thúc mới chịu. Ta đành phải chiều đệ ấy thôi.”

Cả Sở phủ ai cũng biết ngũ thiếu gia suốt ngày bắt nạt vị tam thiếu gia này, lúc nào cũng đòi hỏi những điều oái oăm mà phải chính do tam thiếu gia làm mới được. Cho nên khi nghe Sở Hàng Châu nói thế, bọn họ không chút nghi ngờ, mở cửa cho hắn đi còn không ngừng nở nụ cười châm chọc.

Sở Hàng Châu chạy đến cửa tiệm bán trâm cài đó, vừa đúng lúc Nhậm Vũ bước từ trong đó ra. Do hắn chạy quá nhanh nên khi thấy người phía trước nhưng không kìm lại được thế là bổ nhào vào người Nhậm Vũ. Nhậm Vũ mất đà ngã ngửa ra phía sau.

Nhận ra mình đang nằm đè lên người Nhậm Vũ, Sở Hàng Châu hốt hoảng ngồi dậy.

“Ngươi không sao chứ?”

Nhậm Vũ ngồi dậy không một chút khó chịu, ngược lại túm lấy vai Sở Hàng Châu hốt hoảng hỏi: “Sao ngươi lại chạy vội tới đây như vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Lâm Thành bị phát hiện rồi à?”

“A không... không phải. Là Lâm Thành nhờ ta hỏi ngươi một chuyện.”

Nghe vậy Nhậm Vũ khẽ thở phào một hơi.

“Hắn muốn hỏi gì?”

“Hắn hỏi A Nguyên thế nào rồi? Có an toàn không?”

Nhậm Vũ giật mình, đột nhiên quay mặt đi dường như muốn tránh không muốn trả lời. Sở Hàng Châu sinh nghi liền gặng hỏi:

“Có phải người tên A Nguyên đó gặp chuyện gì rồi không? Ta thấy thái độ của Lâm Thành hình như quan hệ giữa hai người này rất đặc biệt.”

Nhậm Vũ quay lại nhìn Sở Hàng Châu, suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Ta sẽ nói thật cho ngươi biết nhưng mong ngươi hãy giúp ta lựa lời nói với Lâm Thành. Người tên A Nguyên đó là chủ tử của bọn ta và cũng là người mà Lâm Thành yêu thương nhất. Kẻ đã bắt cóc Lâm Thành chính là kẻ thù của chủ tử. Chủ tử cũng vì muốn tìm cách cứu hắn mà tự mình bước vào bẫy của kẻ thù, kết quả bị thương suýt chút mất mạng. Chủ tử cũng muốn đến đây tìm Lâm Thành nhưng tình trạng hiện tại không thể đi được. Nếu Lâm Thành mà biết chuyện này ta sợ hắn sẽ lo lắng mà hành động thiếu suy nghĩ. Nếu vậy thì ta...”

“Hiểu rồi. Chuyện này cứ để ta lo.”

Sở Hàng Châu đáp lại rất dứt khoát và tự tin như thế khiến Nhậm Vũ khá ngạc nhiên. Không hiểu sao nhìn vào mắt Sở Hàng Châu hắn lại có cảm giác người này rất đáng để tin tưởng.

“Dù gì đã tới đây rồi ta mời ngươi uống chút rượu cho ấm người nhé!”

“Không được đâu. Ta chỉ xin đi ra ngoài có một lúc, nếu trở về phát hiện trên người có mùi rượu thì rất phiền phức.”

“Vậy uống trà chắc là được chứ?”

Nhậm Vũ đã khẩn khoản như thế hắn cũng không tiện từ chối, đành gật đầu. Nhậm Vũ đưa Sở Hàng Châu đến một quán trà gần đó, nói nhỏ với tiểu nhị chuẩn bị một ấm trà loại thượng hạng. Trong lúc ngồi đợi, hắn hỏi:

“Hồi đầu gặp mặt hình như ngươi rất không thích ta. Ta có thể biết là tại sao không?”

“Cái đó... hiểu nhầm thôi. Ngươi không cần để ý.” Sở Hàng Châu đỏ mặt, ho nhẹ.

“Hiểu nhầm cái gì cơ?”

“Chuyện này... có chút xấu hổ. Ngươi có thể đừng nhắc lại được không?”

“Không được đâu. Ta trước giờ sống rất tốt a, ngoài đôi lúc vô tình chọc giận chủ tử ra thì chưa từng làm mất lòng ai bao giờ. Vậy mà mới gặp nhau lần đầu ngươi đã nhìn ta chẳng khác gì đang nhìn một tên lưu manh. Ta cũng có quyền được biết tại sao mình lại bị nhìn như vậy chứ!”

Sở Hàng Châu im lặng nhưng trán đã bắt đầu nổi gân xanh. Cái tên này... đúng là rất phiền.

“Đúng là ta nhìn nhầm ngươi là lưu manh đó, đã được chưa? Ngươi từ trong Nghiên Hương Lầu đi ra lại còn nói muốn tìm một nữ nhân xinh đẹp thì ai lại không nghĩ ngươi lưu manh? Ta đã sai, ta xin lỗi!”

Sở Hàng Châu đứng dậy định bỏ đi thì Nhậm Vũ kéo tay giữ lại. Hắn cười hì hì nói:

“Ta chỉ hỏi vậy thôi ngươi sao phải nổi nóng như thế. Ta chấp nhận lời xin lỗi của ngươi. Sở công tử, ngồi uống chút trà đi đã!”

Sở Hàng Châu thực sự cảm thấy không hiểu nổi chính mình. Rõ ràng là đã muốn đi thế mà chỉ vì Nhậm Vũ nói mấy câu lại chấp nhận ở lại. Hai người cũng chỉ uống trà, trò chuyện vài ba câu rồi ai đi đường nấy, nhưng trong lòng mỗi người ngày hôm nay lại là ngày đặc biệt không bao giờ có thể quên.

...***...

Sở Hàng Châu dễ dàng đồng ý sự nhờ vả của Nhậm Vũ không phải vì hắn giỏi ăn nói. Hắn trước giờ vốn là kẻ có gì nói nấy, nếu khéo nói một chút thì cuộc sống của hắn đã dễ thở hơn nhiều rồi. Hắn đồng ý bởi vì hắn tin vào mắt nhìn người của bản thân. Lâm Thành đúng là đã hơi kích động khi đụng đến những chuyện liên quan đến A Nguyên nhưng y vẫn là người thấu tình đạt lý. Bằng chứng là dù kích động đến mấy y vẫn nghe những lời hắn nói.

Lúc nghe Sở Hàng Châu truyền đạt lại những lời của Nhậm Vũ, Lâm Thành ngồi thần người một hồi lâu, không nói năng gì, nhìn như thể một bức tượng vậy. Sở Hàng Châu cũng không nói gì, lặng lẽ ngồi nhìn y. Một lúc sau đó, Lâm Thành chợt mở miệng:

“Đệ hiểu rồi.”

Lâm Thành đứng dậy, đi thẳng lên giường và đắp chăn nằm ngủ. Sở Hàng Châu kinh ngạc, trố mắt nhìn. Hành động thế này... là có ý gì?

“A Thành...”

“Đi ngủ thôi. Mai còn phải dậy sớm làm việc.”

Thái độ bình tĩnh đến mức quái lạ của Lâm Thành khiến Sở Hàng Châu càng cảm thấy không an tâm nổi. Hắn muốn hỏi nhưng Lâm Thành cứ quay lưng vào bên trong tường như thế hắn cũng không biết nên làm thế nào. Hắn lên giường nằm cạnh Lâm Thành, trong lòng vẫn lo lắng không yên.

...***...

Sáng hôm sau, Lục Hoành dẫn theo quân trở về phủ. Mấy ngày không gặp nhìn y tiều tụy hẳn đi, đôi mắt thâm quầng, xám xịt, cả người bụi bặm, âm trầm. Nhìn bầu không khí toả ra xung quanh hắn cảm giác giống như một người chuẩn bị đi chịu chết. Đã là ngày thứ tư rồi nhưng Lục Hoành tìm khắp nơi cũng không thấy tung tích Lâm Thành ở đâu, cứ như thể y đã bốc hơi vậy. Hắn đã biết chắc là vương gia sẽ rất giận dữ nhưng vẫn liều mình quay trở lại, thậm chí cũng đã chuẩn bị nộp mạng luôn rồi.

Sở Kình nhìn thấy Lục Hoành tay không trở về đã nổi giận đến điên. Chỉ là một kẻ trói gà không chặt mà suốt mấy ngày lục tung cả phủ Hoan Châu với cả trăm nhân lực cũng không tìm ra nổi. Không tìm thấy cũng đồng nghĩa với việc lão không còn uy hiếp Tần Thượng Nguyên được nữa.

“Vương gia, hắn là người sống không thể đột nhiên bốc hơi như vậy được, có thể... là đã được người của Tần Thượng Nguyên cứu được rồi.”

Sở Kình vung chân đạp thẳng vào ngực Lục Hoành, giận dữ quát:

“Ngươi tưởng bản vương không nghĩ đến khả năng đó hay sao? Bởi vậy ta mới nói các ngươi thật vô dụng, lại để cho hắn cướp người ngay trên địa bàn của mình.”

Mấy hôm nay tin tức về Tần Thượng Nguyên lão hoàn toàn không thăm dò được. Tất cả những tai mắt hắn cài cắm trong cung đột nhiên mất liên lạc đến hơn một nửa. Vài kẻ trong số chúng mất tích không rõ lý do. Phủ của Thành vương phong bế toàn bộ tin tức, nội bất xuất ngoại bất nhập. Không phải người thân tín thì không ai được ra vào. Lão không nắm được chút thông tin gì. Lâm Thành đột nhiên biến mất như thế nhiều khả năng đã được người của Thành vương cứu được. Mọi chuyện diễn biến quá bất lợi cùng lúc như vậy khiến lão tức đến điên người. Cứ như thể bọn chúng đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ để phản lại lão vậy.

“Cút ra ngoài cho ta!”

“Vâng. Tạ ơn vương gia tha mạng không giết.” Lục Hoành dập đầu mấy cái rồi vội lui ra ngoài.

Sở Kình ngồi phịch xuống ghế. Tay lão day day hai bên trán cố gắng cho đầu mình thanh tĩnh một chút. Lão nhận ra mình đã quá xem thường vị hoàng đế trẻ tuổi kia. Trong lúc đệ đệ mất trí nhớ suốt ba năm qua vẫn luôn âm thầm bảo hộ và chuẩn bị mọi thứ đề phòng tất cả mọi chuyện. Nếu không lão hành động đột ngột như thế làm sao mà Tần Thượng Nguyên có thể xử lý đâu ra đó nhanh đến như vậy được. Nhất định phía sau tên nhóc này đã có hẳn một đội quân chuyên về do thám và đã được phân bổ hầu hết tất cả các nơi trong kinh thành. Bây giờ nếu muốn tiêu diệt Tần Thượng Nguyên thì phải xử lý đội quân phiền phức đó trước.

Bất chợt Sở Kình chú ý đến một đĩa điểm tâm không biết được đặt trên bàn từ lúc nào. Chiếc bánh hình trong được cắt ra thành bốn phần một cách rất khéo léo. Bánh màu xanh dương nhìn rất tươi mới, ruột bánh nhiều lớp màu sắc bắt mắt, mùi vị ngọt ngào kí.ch thích các giác quan. Sở Kình cầm đĩa bánh lên quan sát, ánh mắt vừa thích thú vừa ngạc nhiên. Lão chưa từng thấy loại bánh này bao giờ. Sở Kình cầm một miếng bánh lên ăn thử. Rất mềm và mịn, vừa cho vào miệng đã tan, vị ngọt thấm đậm từ đầu lưỡi đến cuống họng. Sở Kình liền cho gọi đầu bếp lên thư phòng hỏi chuyện.

“Bánh này là ai đưa tới?”

“Bẩm vương gia, là một phụ bếp mới tới làm ra. Nô tài thấy rất ngon và đẹp mắt nên bảo hắn làm một cái bánh thật ngon dâng lên cho ngài thưởng thức.”

“Một phụ bếp mà có tay nghề tốt như vậy cơ à? Gọi hắn đến đây cho ta!”

“Vâng.”

Trong lúc chờ đợi Sở Kình không nhịn được lấy thêm một miếng bánh nữa cho vào miệng. Chẳng mấy chốc đĩa bánh đã hết sạch. Vừa lúc này thì có một người bước vào. Dáng người y nhỏ thó, yếu ớt nhưng rất nhanh nhẹn và hoạt bát. Y quỳ xuống khấu đầu kinh cẩn thưa:

“Bẩm vương gia, nô tài A Thành đã đến theo lệnh triệu kiến.”

“Ngươi chính là người đã làm ra chiếc bánh này?”

“Thưa vâng. Nô tài đã từng một thời gian đi khắp nơi học nghệ may mắn học được loại bánh nhiều lớp này. Nếu vương gia thích ngày nào nô tài cũng sẽ làm cho người.”

Sở Kình chồng cằm quan sát người tên A Thành kia một lúc. Tay y hơi run, mồ hôi chảy ướt tràn, xem ra là rất lo sợ, nhưng nhìn cách ăn nói và ánh mắt của y khi nhìn hắn có thể thấy người này... dã tâm cũng không nhỏ. Trên môi chợt nở một nụ cười nhẹ.

“Tay nghề tốt như ngươi làm phụ bếp thì phí phạm tài năng quá. Từ giờ ngươi sẽ trở thành đầu bếp của phủ ta. Bữa ăn của ta sẽ do ngươi toàn quyền phụ trách. Ngươi nói ngươi học nghệ nhiều nơi, vậy đừng làm bản vương thất vọng.”

“Tạ ơn vương gia cất nhắc. Nô tài sẽ cố gắng hết sức để không phụ sự tin tưởng của ngài.”

Lâm Thành dập đầu lần nữa. Trên môi khẽ nhếch lên một nụ cười.

------oOo------

Chương 63: Chung một thuyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành một bước lên mây, từ một phụ bếp nhỏ bé trở thành đầu bếp phụ trách bữa ăn cho Sở vương gia. Tất cả người làm trong phủ không ai là không nể sợ. Có người còn cho rằng Lâm Thành hối lộ hay cho vương gia điều kiện đặc biệt gì đấy mới được cất nhắc dễ dàng như vậy. Ngay cả Hoàng lão bá, người giới thiệu chiếc bánh nhiều lớp đặc biệt đến Sở vương cũng rất ngạc nhiên.

Sau khi Lâm Thành trở mình, Sở Hàng Châu cũng được đổi vận vì là người giới thiệu cho Lâm Thành vào làm. Tam thiếu gia được dọn đến một tiểu viện nhỏ, tuy không bằng những tiểu viện của những vị thiếu gia khác nhưng cuộc sống rõ ràng đã tốt hơn. Lúc Sở Hàng Châu được gọi đến thư phòng gặp cha mình, hắn còn cảm thấy bản thân đang mơ.

"A Thành đã nói rất nhiều về con. Hắn nói là con đã cứu hắn và thuyết phục hắn về đây. Hắn còn nói con rất có tiềm năng về y thuật, muốn xin ta cho con một cơ hội thể hiện." Sở Kình nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: "Ta có xem qua thành tích học tập của con, xác thực cũng không tệ. Nếu con đã có tiềm năng y thuật như vậy thế thì vài ngày nữa ta sẽ sắp xếp để con Hòa thái y học nghệ một tháng."

Sở Hàng Châu sửng sốt một hồi lâu, cảm thấy không tin nổi vào tai mình. Hắn cuối cùng cũng được cha nhìn nhận rồi sao? Đều là Lâm Thành giúp hắn.

"Cảm ơn cha. Con nhất định sẽ cố gắng."

Lúc trước khi còn ở trong căn phòng tồi tàn, Sở Hàng Châu chia cho Lâm Thành ở chung, bây giờ bản thân Lâm Thành đã được phân cho một căn phòng rộng rãi và sạch sẽ hơn so với phòng của những người làm công khác trong phủ, chế độ đãi ngộ cũng ưu ái hơn. Mỗi ngày Lâm Thành đều dậy rất sớm chuẩn bị điểm tâm cho vương gia. Sau một thời gian khá dài làm đầu bếp ở cổ đại, Lâm Thành đã gần như nắm được toàn bộ phong cách nấu cũng như sở thích ăn uống của những người ở thời đại này. Hắn kết hợp cách nấu hiện đại của mình vào các món ăn truyền thống biến đổi nó trở nên đặc biệt hơn. Mỗi ngày thực đơn của hắn dành cho Sở vương đều khác nhau, khiến cho lão rất thích thú càng cho hắn thêm nhiều quyền lợi. Lâm Thành lấy cớ muốn làm cho bữa ăn của vương gia phong phú hơn nên muốn tự mình đi chợ. Sở Kình phất tay đồng ý ngay.

“Đệ... Hóa ra đệ nấu ăn giỏi như vậy, ta không biết. Nhưng sao ngay từ đầu đệ không bộc lộ ra?”

“Bởi vì đệ không thích.” Lâm Thành lạnh nhạt trả lời. Hắn không muốn đem năng lực của mình phục vụ cho một kẻ như Sở Kình, nhưng tình huống hiện tại hắn không thể không làm vậy.

“Thế tại sao bây giờ lại thay đổi?”

“Vì đệ muốn gặp A Nguyên.”

Sở Hàng Châu sững người nhìn Lâm Thành. Vì muốn gặp người tên A Nguyên kia mà tự mình tiếp cận Sở vương, được chính Sở vương cho phép ra khỏi phủ. Nhưng không phải những kẻ bắt cóc Lâm Thành vẫn có thể lởn vởn bên ngoài hay sao? Sở Hàng Châu nhìn Lâm Thành rất lâu, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

“A Thành, có phải người mà cha vẫn luôn tìm bắt về... là đệ phải không?”

Lâm Thành quay lại nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười đáp:

“Châu ca cuối cùng cũng nhận ra rồi à?”

Sở Hàng Châu nhíu mày. Quá nhiều thứ trùng hợp khiến hắn cảm thấy nghi ngờ. Lục Hoành huy động quân lính lục soát khắp phủ Hoan Châu cũng không tìm thấy người. Cùng lúc đó Lâm Thành bị một nhóm người bắt cóc đưa đến Nghiên Hương Lầu rồi sau đó được hắn cứu đem về phủ. Xét về khả năng của Lục Hoành không thể không tìm ra được người, trừ khi... kẻ đó chính là Lâm Thành. Ai lại dám nghĩ rằng kẻ mà mình đang tìm lại trốn ngay dưới mắt mình kia chứ.

“Vậy mà đệ còn dám đến gặp phụ thân, đệ không sợ chết à?”

Lâm Thành hơi ngạc nhiên: “Huynh lo lắng cho đệ sao?”

“Tuy ta tiếp xúc với phụ thân không nhiều nhưng cũng không ngu ngốc đến mức không biết ông ấy là người như thế nào. Ông ấy bắt cóc đệ, lại còn cho đệ uống xuân dược, muốn hủy hoại cuộc đời cũng như thanh danh của đệ, đó là điều ta không thể bỏ qua. Cho dù có là con của ông ấy ta cũng sẽ không ủng hộ ông ấy đâu. Huống chi... ông ấy đã bao giờ xem ta là con chứ. Lần này chẳng qua là vì đệ...”

Lâm Thành im lặng không nói gì, nhưng trong lòng không khỏi vui mừng. Sở Hàng Châu quả không phụ sự kỳ vọng của hắn. Lúc quyết định để Sở Kình biết

đến sự tồn tại của mình, hắn cũng đã nghĩ đến chuyện có thể Sở Hàng Châu sẽ phát hiện ra thân phận của hắn. Ở chung với nhau đã một thời gian, phát hiện ra chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng hắn đặt cược niềm tin vào con người này, tin rằng y sẽ không bán đứng hắn.

"Vậy... thân phận thực sự của đệ là thế nào vậy? Người tên A Nguyên kia..."

"Đệ không nói dối huynh. Đệ quả thực là một đầu bếp, chỉ là... quan hệ giữa đệ và A Nguyên không phải bình thường. Huynh biết Thành vương gia chứ? Người tên A Nguyên mà đệ nhắc đến chính là hắn."

Vai Sở Hàng Châu bất giác run lên.

"Ý đệ người đó là Tần Thượng Nguyên?"

Lâm Thành gật đầu. Sở Hàng Châu bàng hoàng ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đấy. Danh tiếng của Thành vương gia hắn dĩ nhiên đã biết, hắn cũng biết phụ thân không thích vị Thành vương này. Người đã đâm chết cháu ruột của mình, sao có thể thích được chứ. Nhưng mấy năm gần đây phụ thân vẫn luôn im hơi lặng tiếng, sao bây giờ lại ra tay mạnh như vậy. Nghe Nhậm Vũ nói Thành vương bị thương suýt mất mạng.

"Đệ giúp huynh cũng là muốn huynh giúp đỡ đệ. Châu ca, muốn giúp đệ không?"

Sở Hàng Châu có thể nhìn ra ý định của Lâm Thành. Không ngần ngại nói hết toàn bộ với hắn, cho hắn cơ hội để trở thành thiếu gia thực sự của Sở vương phủ, bản thân cũng tiếp cận gần hơn với Sở vương, nhất định là mục đích không chỉ đơn giản là muốn ra khỏi phủ.

"Đệ muốn lấy thông tin mật từ phụ thân ta?"

"Đúng vậy. Bên phía A Nguyên cũng có một mạng lưới thông tin rộng lớn nhưng lại không thăm dò được việc Sở vương muốn bắt đệ, rốt cuộc đã khiến A Nguyên bị thương nặng như thế. Đệ muốn chiếm được lòng tin của Sở vương, giúp huynh ấy do thám thông tin cũng như nắm được những thông tin có thể là điểm yếu của y."

Sở Hàng Châu lặng lẽ nuốt nước bọt. Hắn biết Lâm Thành là người liều lĩnh nhưng không ngờ lại có thể liều lĩnh như vậy. Trong lòng dâng lên cảm giác vừa nể phục vừa ghen tị.

"Được rồi. Hiện tại ta với đệ đã là người cùng chung một con thuyền rồi. Đệ lộ ra thì ta cũng khó sống. Ta dĩ nhiên là theo đệ thôi."

Lâm Thành bật cười. "Vậy đệ phải xin lỗi vì lỡ kéo huynh cùng lên thuyền rồi. Số phận của đệ cũng là nhờ vào huynh đấy."

Hai người họ nhìn nhau rồi cùng bật cười. Đột nhiên vẻ mặt của Sở Hàng Châu trở nên rất nghiêm túc. Hắn nói:

"Tuy rằng cha đã cất nhắc đệ lên làm đầu bếp nấu riêng cho cha nhưng không có nghĩa là cha đã hoàn toàn tin tưởng đệ. Nếu đệ định ra ngoài vẫn nên cẩn trọng một chút."

"Đệ hiểu. Huynh yên tâm."

...***...

Để tạo lòng tin với Sở vương, thời gian đầu khi đi ra ngoài Lâm Thành rất chăm chỉ nghiêm túc lượn chợ, tìm những nguyên liệu nấu ăn ngon và lạ. Môt phần hắn đem về, một phần nhờ người của Nhậm Vũ kín đáo cất đi.

Lâm Thành và Sở Hàng Châu không ra ngoài cùng lúc. Để thuận tiện cho việc gặp lại Lâm Thành, Sở Hàng Châu đã đến bàn trước với Nhậm Vũ tìm cách đổi qua một địa điểm gặp nhau khác thuận lợi trên con đường đi của Lâm Thành. Và trong khoảng thòi gian đầu bọn họ nhất định không được tiếp xúc với Lâm Thành. Nhậm Vũ kín đáo phát hiện trong mấy lần Lâm Thành ra ngoài phủ luôn có một hai người bám theo sau.

Mọi chuyện cứ như vậy tiến hành thuận lợi gần một tuần liền, khi bên Sở phủ không còn cử người đi theo Lâm Thành nữa thì hành trình thường ngày của Lâm Thành đột ngột thay đổi. Trạm thông tin của Dương Kỳ Ngọc lần này là một cửa hàng bán thịt thú rừng, đều là những nguyên liệu giá đắt đỏ. Lâm Thành rất tự nhiên đi thẳng vào bên trong cửa hàng, theo người làm đi lên trên lầu và được hướng dẫn bước vào trong một căn phòng khác.

Lâm Thành rất hồi hộp và vui mừng. Để đi đến bước này hắn đã vất vả kìm nén mất bao lâu. Hắn hít sâu một hơi rồi mở cửa bước vào bên trong.

Trong phòng khá tối, chỉ có vài ngọn nến nhỏ được thắp lên xung quanh phòng. Đứng gần cửa sổ hắn thấy có một người mặc hắc y đứng quay lưng về phía cửa. Hắn không thấy được diện mạo của người đó nhưng cái dáng vẻ quen thuộc đó vẫn khiến hắn không khỏi kích động mà bật khóc.

"A Thành."

-------oOo------

Chương 64: Gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vết thương của Tần Thượng Nguyên bình phục khá tốt. Hắn đã có ý định sẽ đi đến huyện Bình Xuyên để điều tra vụ mỏ đá kia, nhưng trước khi đi hắn vẫn muốn có thể gặp được Lâm Thành một lần. Cùng lúc này hắn nhận được tin báo từ mạng lưới thông tin của Dương Kỳ Ngọc rằng Lâm Thành đã đề nghị được gặp mặt. Hắn lập tức phi ngựa tiến thẳng đến Hoan Châu nhưng vẫn không thể gặp Lâm Thành được. Theo sắp xếp của Nhậm Vũ, Tần Thượng Nguyên náu mình trên tầng hai của một cửa hàng bán thịt rừng mà Dương Kỳ Ngọc mới mua lại. Sau khi hắn đến Hoan Châu được một ngày thì điều mà hắn chờ đợi cuối cùng đã đến.

Cả Lâm Thành và Tần Thượng Nguyên đều không được báo trước về cuộc gặp mặt này. Bọn họ cùng đến căn phòng đó trong một niềm hi vọng mơ hồ. Và khi gặp mặt cả hai đều không kìm được mà chảy nước mắt. Bọn họ ôm lấy nhau mừng mừng tủi tủi. Từ khi quen biết nhau cho đến tận bây giờ cả hai đã phải trải qua quá nhiều đau đớn, thử thách cả về thể xác lẫn tinh thần. Cho dù không thể gặp mặt, mỗi người một nơi, nhưng trong lòng cả hai luôn có sự tin tưởng nhất định về nhau. Tin tưởng rằng bọn họ sẽ không chết, nhất định sẽ có ngày gặp lại như vậy.

“Huynh… không sao chứ? Ta nghe nói huynh bị… bị thương rất nặng.” Lâm Thành nói giữa những nụ hôn nồng nhiệt của Thượng Nguyên.

“Không sao. Vết thương đã bình phục nhiều rồi. Ta cũng đâu muốn khiến A Thành phải khóc vì ta. Ngược lại là ngươi, việc ngươi có thể nhảy từ lầu ba xuống mà không chết đúng là thần kỳ đấy. Ngươi làm thế nào vậy?”

Lâm Thành bật cười. “Dễ lắm. Ta chỉ cho ngươi một chút ngươi sẽ biết làm ngay.”

“Được.”

Tần Thượng Nguyên cúi xuống đột ngột bế Lâm Thành lên khiến hắn hoảng hốt vội ôm lấy cổ Thượng Nguyên la lên:

“Huynh… huynh làm cái gì vậy?”

“Chúng ta không có nhiều thời gian nên lên giường rồi vừa làm vừa nói

chuyện." Hắn vừa nói vừa đi thẳng vào giường.

"Đợi… đợi đã! Huynh còn đang bị thương…"

"Không sao. Bình phục nhiều rồi. Chỉ là 'ăn' ngươi thôi thì vết thương này có là gì." Hắn mỉm cười nói rất tự nhiên, tay bắt đầu giải khai y phục.

"Huynh… nói năng cái gì đấy? B.iến thái!"

Thượng Nguyên cúi xuống tặng cho Lâm Thành một nụ hôn sâu, tay kéo dây đai lưng của y, thoăn thoắt lột bỏ y phục trên người. Vì Lâm Thành ăn mặc khá đơn giản nên chỉ hai ba động tác trên người đã chẳng còn mảnh vải che thân.

"Bảo bối, cơ thể ngươi còn thành thật hơn ngươi nhiều đấy. Hai chúng ta đã kìm nén lâu như vậy rồi, còn giả bộ cái gì."

Lâm Thành xấu hổ đỏ mặt, vươn tay kéo đầu Thượng Nguyên xuống hôn thật nồng nhiệt.

"Nếu mỗi lần ngươi đều chủ động thế này thì thật tốt. Ta đã nhịn hết nổi rồi nên... chịu khó chút."

Thượng Nguyên cúi xuống hôn Lâm Thành, đâm thẳng phân thân vào huyệt động nhỏ mà không hề có sự chuẩn bị trước. Lâm Thành kêu lên đau đớn nhưng chỉ một chốc sau đã chìm vào sóng tình cuồng nhiệt vô tận.

Cả hai đã kìm nén rất lâu. Tất cả những tình cảm chất chứa, những lo lắng, sợ hãi đều bộc lộ hết trong những đụng chạm, những nụ hôn nồng nhiệt. Bọn họ cũng biết thời gian không cho phép nên cho dù không thực sự thỏa mãn, cả hai cũng chỉ dám làm một lần.

"Ngươi nhất định không quay về phủ sao?" Tay hắn v.uốt ve mái tóc hơi ẩm ướt của người thương, hôn nhẹ lên trán y.

"Bây giờ ngươi đi Bình Xuyên rồi, ta về cũng để làm gì. Ta ở lại Sở vương phủ rất ổn. Ngươi cũng biết nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Ta sẽ không có việc gì đâu."

"Ta thực sự tò mò muốn thấy vẻ mặt của lão khi biết người mà lão huy động cả trăm nhân lực lục soát cả Hoan Châu nhưng vẫn không thấy lại chính là người đầu bếp vẫn luôn nấu ăn cho lão hàng ngày đấy. Chắc lão tức hộc máu mà chết cũng nên ấy."

Lâm Thành vùi đầu vào lòng Thượng Nguyên, chạm tay lên dải băng trắng vẫn

còn quấn quanh ngực. Trên ngực và cả lưng có rất nhiều sẹo, đều là di chứng để lại sau những trận chiến. Thượng Nguyên chỉ mới bao tuổi mà đã phải trải qua nhiều lần sinh tử như vậy. Chỉ tính riêng từ lúc quen biết với hắn đây đã là lần thứ ba Thượng Nguyên bị thương nặng đến suýt chết như vậy rồi. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy đau nơi lồ.ng ngực mình, càng quyết tâm phải tiêu diệt những kẻ có thể gây hại đến nam nhân của hắn.

“Ta nghe nói ở Bình Xuyên tình hình rất phức tạp. Ngươi đến đó nhất định phải cẩn trọng, cố gắng đừng để bị thương nữa.”

“Được. Ta hứa với ngươi.”

...***...

Nếu như tình hình ở Thành phủ khá yên ắng thì hiện tại ở phủ của Thống lĩnh cấm vệ quân lại khá ồn ào. Cố Y Tịnh bằng cách nào đó đã nghe phong thanh được những chuyện xảy ra với Lâm Thành và Tần Thượng Nguyên nên hiện tại vô cùng giận dữ vì Thanh Bình lại giấu hắn một chuyện quan trọng như vậy. Y nổi nóng không chịu uống thuốc, đuổi Giang Thanh Bình ra khỏi phòng, không muốn gặp mặt.

Giang Thanh Bình lườm mắt nhìn đám người làm đang quỳ trước cửa, đuổi bọn chúng đi làm việc. Hắn không phạt chúng. Hắn đã biết không thể giấu Cố Y Tịnh được lâu nhưng vẫn mong bản thân sẽ tự nói cho Cố Y Tịnh biết chứ không phải để y nghe từ người khác nói lại. Đều là lỗi của hắn.

“A Tịnh, ta biết giờ ta có nói gì ngươi cũng đều sẽ không tha thứ cho ta nhưng ta vẫn mong ngươi sẽ nghe ta nói. Tất cả mọi người làm vậy cũng vì muốn tốt cho ngươi, muốn cho ngươi yên tâm dưỡng thương.”

“Huynh im đi! Huynh có hiểu cảm giác của ta không? Nguyên ca ca và Thành đại ca đều gặp chuyện vậy mà ta lại yên tâm nằm ở nhà dưỡng thương. Ta làm gì còn mặt mũi nhìn các huynh ấy đấy chứ? Họ không trách ta nhưng ta càng giận chính bản thân mình. Ngay lúc họ gặp nguy hiểm nhất ta lại không thể giúp được gì. Ta… ta… hức..”

Cố Y Tịnh bắt đầu khóc. Giang Thanh Bình đứng ngoài cửa mà đau lòng không thôi.

“Sao ta lại không hiểu cảm giác của ngươi chứ. Ta và Tần Thượng Nguyên là bằng hữu, bọn ta từ nhỏ đã hay chơi cùng nhau, cùng sát cánh bên nhau vượt qua sinh tử. Hắn gặp chuyện ta sao không lo lắng, nhưng ngoài hắn ra ta còn có A Tịnh ngươi. Lúc đó ngươi bị thương nặng nằm hôn mê không rõ sống chết. Ngươi có biết cảm giác của ta lúc đó hay không?”

Cố Y Tịnh sững lại. Hắn không biết là mình lại bị thương nặng đến như thế.

“Lâm Thành bị bắt đi nhưng ít ra bọn ta vẫn biết hắn sẽ không gặp nguy hiểm gì vì người mà kẻ thù muốn đối phó là Thành vương. Còn ngươi khi đó chỉ vừa bước qua quỷ môn quan nhưng vẫn hôn mê chưa tỉnh. Cả Thành vương và ta đều quyết định không nói cho ngươi biết. Cả sau này khi Thành vương bị thương ta cũng không thể nói cho ngươi. A Tịnh, ngươi cũng hiểu tính cách của bản thân, nếu biết hai người họ gặp chuyện ngươi có thể làm được gì ngoài việc đau buồn và tự trách chứ, như vậy chỉ càng khiến vết thương nặng hơn.”

Cố Y Tịnh cúi mặt. Dù rất khó chịu nhưng hắn phải thừa nhận Thanh Bình nói đúng. Hắn không biết võ công, không thể làm được gì để giúp các huynh ấy. Nhưng hắn vẫn không thể chịu đựng được việc mình là người sau cùng biết chuyện này.

“Ngươi không phải là kẻ vô dụng. Nếu ngươi muốn giúp hai người họ bây giờ có công việc cho ngươi, ngươi có muốn làm không?”

Cố Y Tịnh lập tức mở cửa. Hắn túm lấy tay Thanh Bình vội hỏi:

“Việc gì? Ta có thể giúp được gì huynh nói đi!”

Thanh Bình đưa tay lau nước mắt còn vương trên má của Cố Y Tịnh, mỉm cười trả lời:

“Gần đây Sở vương hay có qua lại với Thượng thư bộ Lại Sử Quân Nghi không biết là có ý gì. Thành vương muốn nhờ đệ thăm dò giúp.”

“Được. Ta sẽ đi làm ngay.”

Nói rồi Cố Y Tịnh quay người vào trong phòng, đóng sập cửa. Thanh Bình kinh ngạc vội theo vào phòng thì thấy tiểu bảo bối đang c.ởi đồ.

“Này, ngươi đang làm gì vậy?”

“Ta đi tìm Sử đại nhân.”

Thanh Bình sợ đến toát mồ hôi vội đi ngăn Cố Y Tịnh lại.

“A Tịnh, ngươi nhiệt tình đến bị nóng đầu rồi à? Ngươi đi thăm dò người khác thì cũng phải thật tự nhiên mới không bị nghi ngờ chứ. Bây giờ cơ thể ngươi còn chưa khoẻ, trời lại gần tối rồi ngươi đi tìm Sử đại nhân lúc này lấy lý do gì?”

Cố Y Tịnh ngẩn người, hai má đột nhiên ửng đỏ. Đúng là vì sốt sắng quá mà hắn suy nghĩ không chu đáo. Hắn xấu hổ chôn mặt vào lồ.ng ngực của Thanh Bình không dám ngẩng lên.

Thanh Bình mỉm cười xoa đầu Cố Y Tịnh. Tiểu bảo bối của hắn trong hoàn cảnh nào cũng thật đáng yêu, với huynh đệ bằng hữu thì vô cùng nhiệt tình. Nếu Cố Y Tịnh đã tiếp nhận nhiệm vụ vậy thì hắn cũng phải mau chóng hoàn thành công việc của bản thân.

Mấy ngày nay Giang Thanh Bình vừa chăm sóc cho Cố Y Tịnh vừa điều tra đám thị vệ trong cung. Thị vệ dưới quyền của hắn không kẻ nào dám trái lệnh hay đi nhận thêm công việc gì bên ngoài, nhưng qua bọn họ hắn lại biết thêm một việc. Có một tổ chức ngầm dành cho những thị vệ bị đuổi hay cách chức, những thị vệ hay binh lính bất mãn không muốn làm việc cho triều đình. Tổ chức đó tên là: Nhật Thực.

------oOo------

Chương 65: Đến Bình Xuyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bình Xuyên là một huyện miền núi hẻo lánh thuộc quyền quản lý của phủ Tây An. Nơi này đã từng là một miệng núi lửa, không có người ở. Mấy chục năm trước sau khi núi lửa phun trào, vùng đất này trở nên màu mỡ bắt đầu thu hút người dân đến sống. Song cũng từ lần núi lửa phun trào cùng với động đất năm đó đã tạo nên một con sông lớn tách biệt hoàn toàn huyện Bình Xuyên với những huyện khác cùng phủ Tây An. Muốn đến Bình Xuyên hoặc giao thương với bên đó buộc phải vượt qua con sông Hàn lớn kia.

Lúc Tần Thượng Nguyên đến nơi, muốn tới huyện Bình Xuyên thì buộc phải đi thuyền qua sông Hàn. Hắn đã gặp lại Nhậm Huyền tại huyện Bình An, nằm cạnh con sông Hàn, nơi gần Bình Xuyên nhất. Nhậm Huyền đã ở nơi này gần một tuần nhưng chưa từng đặt chân được đến Bình Xuyên. Bình Xuyên rất hạn chế cho người bên ngoài vào. Nếu người ngoài vào thì buộc phải có sự cho phép của huyện lệnh Bình Xuyên.

Theo như sự giải thích của người dân Bình Xuyên thì cách đây vài năm, Bình Xuyên từng là một nơi giao thương nhộn nhịp. Có một lần họ đón tiếp một nhóm thương nhân đến giao dịch. Ai ngờ nhóm đó lại là một toán cướp của giết người tàn bạo. Bọn chúng lợi dụng đêm tối vào cướp hàng chục nhà dân, giết người, cướp của, còn đốt nhà. Sự việc năm đó đã tạo thành một nỗi ám ảnh lớn trong lòng người dân Bình Xuyên, cũng từ lúc đó họ không cho phép người ngoài vào huyện nữa. Đã qua nhiều năm tuy rằng cách nhìn của người dân đã thoáng hơn một chút nhưng vẫn cần sự cho phép của huyện lệnh đại nhân mới được đi vào huyện.

“Vậy Dương Kỳ Ngọc nói thế nào?”

“Dương đại nhân nói đã từng cho người đến thăm dò Bình Xuyên nhưng những người phái đi đều không thấy ai liên lạc lại.”

Tần Thượng Nguyên suy nghĩ một chút rồi hỏi:

“Ngươi còn điều tra thêm được gì nữa không?”

“Địa hình của Bình Xuyên hiểm trở vào dễ khó ra nên được dùng để giam giữ những tội nhân bị kết án nhiều năm, chung thân hoặc tử hình. Bọn họ bị giam ở sau núi.”

Thượng Nguyên nhìn về phía ngôi làng ở bên kia bờ sông, đột nhiên hỏi:

“Gần đây huyện lệnh Bình An có tin đồn xấu gì không?”

Nhậm Huyền ngớ ra một chút rồi trả lời:

“Cái đó… gần đây thuộc hạ có nghe vài tin đồn thất thiệt là…”

...***...

Buổi chiều cùng ngày hôm đó phủ huyện Bình An đột ngột bị hai người võ công cao cường đánh thẳng vào bên trong. Quân lính gần trăm người không ai ngăn nổi. Hai người họ túm lấy quan huyện lệnh còn đang ngơ ngác xử lý công văn đè xuống đất đập cho túi bụi.

“Các ngươi… các ngươi sao lại đánh ta?”

“Ta nghe nói ngươi dụ dỗ con gái nhà lành nên phải đập cho ngươi một trận.”

“Cái gì? Ta… ta dụ dỗ con gái nhà lành bao giờ chứ? Ngươi nghĩ ta bao nhiêu tuổi rồi hả?!”

Nhậm Huyền nhìn Tần Thượng Nguyên đè quan huyện lệnh đánh liên tục với cái lý do nghe chẳng ra làm sao. Hắn cũng không hiểu tại sao mình nói ra từng ấy tin đồn mà chủ tử lại chọn cái tin đồn nghe vô lý nhất. Quan huyện lệnh Bình An đã hơn ngũ tuần làm sao mà dụ dỗ con gái nhà lành chứ, cướp dân nữ nghe còn có lý hơn. Nhậm Huyền chỉ biết lắc đầu. Cái tính bá đạo của chủ tử hắn đúng là trước giờ chẳng hề thay đổi.

Tần Thượng Nguyên chỉ đánh cho cho huyện lệnh nằm bẹp dí một chỗ rồi đứng im đó đợi cho đám lính bên ngoài bắt lại.

Đánh quan huyện, lại còn vì mấy tin đồn vớ vẩn, Tần Thượng Nguyên và Nhậm Huyền bị phán hai lăm năm tù. Sáng hôm sau quân lính áp giải hai người Thượng Nguyên và Nhậm Huyền đến Bình Xuyên để giam giữ. Bọn họ không hề được đưa giải đến nhà lao mà đưa thẳng đến mỏ đá. Mỏ đá đó là một ngọn núi lớn bị khoét sâu đến hơn nửa. Có rất nhiều người cũng mặc đồ phạm nhân giống như bọn họ lúc này đang ra ra vào vào các hang núi. Mỗi người ra ngoài hang đều sẽ bưng theo một chậu đất đầy mang đến sàng lọc để lấy quặng. Những viên quặng được chọn lọc được rửa sạch sẽ rồi đem đi nơi khác xử lý tiếp.

Lúc nhìn thấy những cảnh này Thượng Nguyên lại không hề ngạc nhiên lắm bởi

hắn cũng đã đoán được. Nếu không lấy những tội nhân ra làm nhân công thì lấy đâu ra nhiều nhân lực mà khai thác đá. Trên bản đồ mà Hộ Bộ cung cấp thì không hề thấy xuất hiện mỏ đá này cho nên hắn mới sinh nghi cho Nhậm Huyền đi trước tìm hiểu. Sự cẩn trọng của huyện Bình Xuyên, sự bí hiểm của mỏ đá này càng chứng tỏ đằng sau chuyện này có vấn đề.

“Đứng sững ở đó làm gì? Đi làm việc đi!”

Tiếng quát lên của tên lính phía sau khiến Thượng Nguyên giật mình. Hắn quay qua hỏi:

“Không phải giam bọn ta vào nhà tù sao? Tại sao lại bị bắt đi làm việc?”

“Hừ. Ngươi nghĩ ngươi được sung sướng như thế sao? Bị bắt ở Tây An là các ngươi đã tận số rồi. Các ngươi sẽ phải làm việc ở đây cho đến lúc chết.”

Tần Thượng Nguyên còn nhớ lúc hắn mới đến Tây An đã nhìn thấy cảnh một bà mẹ già đến khóc lóc với quan binh rằng tại sao con bà ta bị giam trong ngục mà lại chết như vậy. Câu trả lời mà bà ta nhận được chỉ là con bà bị phạm nhân khác trong tù đánh chết. Bà ta đã gào khóc đến ngất đi. Xem chừng con bà ta chết có lẽ là chết do làm việc tại mỏ đá.

Hai bàn tay hắn siết chặt vì tức giận. Thật không ngờ dưới chân thiên tử lại có kẻ dám làm càn như vậy.

Tần Thượng Nguyên và Nhậm Huyền đều là người học võ nên mấy công việc khai thác mỏ đá này vốn chẳng là gì so với hai người họ, nhưng vì để thuận lợi cho việc thăm dò, họ giả vờ sức khỏe cũng bình thường như bao người khác, dễ dàng bị công việc làm cho mệt mỏi. Cả hai cũng rất nhiệt tình giúp đỡ những người khác, thuận tiện khai thác thông tin. Và thật bất ngờ họ phát hiện ra thứ mà bọn người đó đang khai thác ở mỏ không phải là đá mà là… vàng. Bọn chúng đang khai thác vàng trái phép.

...***...

Tất cả công nhân mỏ đá làm việc đến sẩm tối sẽ được nghỉ ngơi ăn uống rồi ngủ trong hang động, sáng hôm sau dậy sớm làm việc. Cơm và đồ ăn đều nguội lạnh và nhạt nhẽo chả chút ngon lành. Ngồi trong hang ăn thứ chán ngắt này Tần Thượng Nguyên không khỏi nhớ đến những món ăn do Lâm Thành nấu. Không biết hiện tại y đang làm gì. Giờ này chắc hẳn là đang nấu ăn cho lão già Sở vương kia.

“Chủ tử, không ăn thêm sao?” Nhậm Huyền hỏi nhỏ.

"Nuốt không vào. Đây có phải thức ăn cho người ăn đâu chứ. Quá tệ!"

"Vâng. Nhưng ngày mai chúng ta còn phải lao động cả ngày, nếu không ăn sẽ không có sức làm. Hơn nữa còn vết thương của chủ tử…"

"Ta không sao. Nhịn một ngày còn chưa chết được."

Bất chợt có một người ăn mặc rách rưới nhưng dáng dấp nhỏ nhắn, khỏe mạnh lân lê đến gần bên cạnh hai người họ, hướng Thượng Nguyên hỏi nhỏ:

"Ngài… ngài có phải là Thành vương không?"

Cả hai giật mình, thận trọng nhìn kẻ kia. Hắn vội vàng nói ngay:

"Xin đừng lo lắng! Thuộc hạ là người của Dương đại nhân cài vào, tên là Thẩm Thương. Thuộc hạ đã từng thấy tranh vẽ Thành vương một lần nên đoán ra được."

Thượng Nguyên và Nhậm Huyền liếc mắt nhìn nhau, trong lòng khẽ thở dài một hơi.

"Ngươi từng nhìn thấy tranh vẽ ta sao?"

"Vâng. Thuộc hạ nhìn thấy nó trong phòng Dương đại nhân. Vương gia không biết đấy thôi, Dương đại nhân hâm mộ ngài lắm, đã từng vẽ không ít tranh ngài trong dịp đi săn năm đó. Ngài ấy lập nên mạng lưới thông tin này cũng là vì muốn sau này giúp sức cho ngài."

Mí mắt Tần Thượng Nguyên giật giật. Hắn đã nghe qua hoàng huynh nói Dương Kỳ Ngọc rất hâm mộ mình nhưng cũng không nghĩ lại thể hiện rõ rệt thế, đến mức ai cũng biết khiến hắn không khỏi có chút ngượng. Nhậm Huyền chỉ nhắm mắt im lặng, không nói gì.

"Ngươi ở đây từ lúc nào? Tại sao lâu nay không báo tin về cho bọn ta?"

"Lúc Dương đại nhân biết về mỏ đá này đã lệnh cho thuộc hạ và một người nữa tìm cách xâm nhập vào huyện Bình Xuyên. Hai người thuộc hạ đã dùng mọi cách để bị phán án tù mười mấy năm rồi được đưa đến làm việc tại mỏ đá cũng được gần một năm rồi. Huynh đệ của thuộc hạ đã từng nghĩ cách để giả làm lính canh nhưng bị bọn chúng phát hiện g.iết chết tại chỗ. Nơi này bị canh chừng rất nghiêm ngặt, không tìm được cơ hội gửi tin ra ngoài. Hiện tại thuộc hạ không có người hỗ trợ nên đành phải tiếp tục nhẫn nhịn chờ ở đây. Thật không ngờ vương gia lại đích thân đến."

“Ban nãy ngươi nói các ngươi từng tìm cách giả làm lính canh. Tại sao vậy?”

“Bọn thuộc hạ phát hiện cứ sau ba ngày sẽ thay thế toàn bộ lính canh một lần. Những lính canh đó sẽ là người vận chuyển số vàng khai thác được đến một địa điểm khác. Muốn biết được bọn chúng sử dụng số vàng đó nhằm mục đích gì thì phải xâm nhập được vào nhóm vận chuyển.”

Thượng Nguyên đứng dậy, từ cửa hang quan sát một lượt xung quanh. Cả ngọn núi này có khoảng ba chục cái hang đang hoạt động. Mỗi nơi có bốn tên lính đốc thúc và canh giữ, đến đêm tối chỉ còn hai tên đứng gác ngoài cửa. Ở vòng ngoài hơn chục tên khác từng tốp đi qua đi lại, thay phiên canh gác.

“Cũng không quá khó khăn. Ta có một kế hoạch.”

Buổi đêm đến, khi tất cả người làm đều say giấc nồng thì có một bóng đen nhẹ nhàng nhỏm dậy. Bóng đen này ra ngoài cửa hang rồi không biết loay hoay gì mà mãi chưa xong. Một trong những tên lính canh cái hang kia nhìn thấy liền nháy kẻ còn lại vào trong kiểm tra thử. Kẻ kia gật đầu đi vào hang xem. Hắn nhìn thấy Thẩm Thương đang s.ờ soạng tìm thứ gì đó dưới đất.

“Làm cái gì đấy hả?”

“Quan gia, dây chuyền của ta rớt mất rồi. Ta tìm mãi không thấy.”

“Hả? Ngươi có dây chuyền lúc nào mà ta không biết?”

“Có mà quan gia. Tại ta luôn giấu bên trong người nên ngài không biết đó thôi. Ngài tìm giúp ta đi, ta sẽ hậu tạ ngài mà.”

“Ngươi thì có thể hậu tạ được cái gì giá trị chứ?”

Thẩm Thương ghé tai nói nhỏ với hắn: “Hôm nay ta có khai thác được một thỏi vàng nhỏ. Chỉ cần ngài giúp ta tìm dây chuyền thì nó sẽ thuộc về ngài.”

“Ngươi… ngươi dám giấu vàng…”

“Quan gia không muốn có sao? Không muốn suy xét chút ư?”

Tên lính nhìn sang kẻ cùng mình canh gác ra hiệu không có việc gì rồi quay lại hỏi nhỏ Thẩm Thương: “Ngươi nói thật sao?”

“Nếu ta nói sai ngài cứ một kiếm đâm chết ta là được.”

“Được. Ta tìm giúp ngươi.”

-------oOo------

Chương 66: Ứng phó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tên lính cúi xuống cùng Thẩm Thương tìm đồ. Đột nhiên cổ bị một lực mạnh tác động vào khiến y bất tỉnh ngay lập tức. hai bóng đen khác nhanh chóng đi ra lôi tên lính đó vào trong hang, sau đó lột bỏ mũ và áo giáp của hắn đưa cho một người mặc vào. Lúc tên lính canh kia quay lại nhìn thì thấy Thẩm Thương đang cùng với tên lính canh lúc nãy cúi người tìm gì đó. Hắn tò mò đi tới hỏi:

“Có chuyện gì mà lâu thế chưa ra đây?”

Tần Thượng Nguyên đưa ra dấu hiệu đã giải quyết xong rồi đứng dậy bước về chỗ canh gác. Tên lính kia không hỏi gì nữa. Đợi khi hai người họ đi khỏi Nhậm Huyền và Thẩm Thương liền nhỏm dậy âm thầm siết chết tên lính canh kia rồi dịch dung cho hắn thành một kẻ khác, sau đó yên tâm về chỗ nằm xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhậm Huyền thở phào một hơi. Cái ngày trước khi hắn đi Bình Xuyên, Dương Kỳ Ngọc đã đến tìm hắn và nói muốn chỉ cho hắn kỹ thuật dịch dung để phòng cần dùng đến. Không ngờ lại có lúc phải dùng thật.

Sáng hôm sau, khi kết thúc ca trực, Tần Thượng Nguyên cùng những người khác trong ca trực đêm hôm đó được về hang ngủ mấy canh giờ sau đó là phải đi đến một nơi. Bọn họ đẩy chiếc xe chất đầy quặng vàng đào được ra sau núi, đến một nơi đất đá lởm chởm, cây cỏ um tùm thì dừng lại.

Tên cầm đầu ngồi xổm xuống, dùng tay gạt đi một vạt đất để lộ ra một mảnh trần nhà bằng sắt. Hắn cầm một hòn đá đập xuống miếng sắt đó theo một nhịp điệu. Rồi bất ngờ mặt đất hơi rung chuyển, từ chỗ đó dần nứt ra để lộ một cái hố sâu hoắm, có cầu thang dẫn xuống dưới. Miệng hố rất rộng đủ để một người đi vào. Y cầm cây đuốc đã được nhóm lửa rồi đi xuống. Những tên lính như Thượng Nguyên mỗi người ôm một bao quặng nối bước theo sau. Cái hố rất sâu, càng về dưới thì càng tối, nếu không có đuốc soi đường thì không thể thấy đường để đi. Thượng Nguyên ước chừng cái hố phải sâu đến sáu thước (tương đương với 7,8 mét). Khi chân đặt xuống dưới đáy hố, tên cầm đầu cắm ngọn đuốc vào bên vách, lập tức hàng loạt ngọn đuốc kế tiếp được đặt bên trong cùng lúc bùng cháy soi sáng cả một đoạn đường dài phía trước. Thượng Nguyên nhận ra hắn đang ở trong một căn hầm rất dài và sâu. Nếu so với căn hầm dưới phủ của hắn, nơi này phải lớn gấp ba.

Hắn và những tên lính khác được hướng dẫn mang những chiếc bao quặng đưa vào trong một căn phòng. Căn phòng đối diện với nó đóng rất kín. Trước phòng còn có hai tên lính đứng canh cửa. Tên cầm đầu hối bọn lính đặt bao quặng xuống đất theo thứ tự rồi đuổi đi rất nhanh. Thượng Nguyên rất muốn biết trong căn phòng đối diện có gì nhưng trước mắt hắn chưa có cách nào. Hắn và bọn lính nhanh chóng bị đẩy lên trên mặt đất.

...***...

Mấy hôm nay Lâm Thành phát hiện thấy Sở Kình có vẻ khá cẩn trọng với đồ ăn mà hắn tự tay nấu và đưa đến. Lão luôn cho một người ăn thử các món ăn, không có việc gì thì mới động đũa. Lâm Thành nghi ngờ việc này hình như xuất phát từ chuyện xảy ra mấy hôm trước.

Đó là sau khi hắn chia tay Tần Thượng Nguyên trở về phủ thì bất ngờ giáp mặt Lục Hoành. Y dường như chú ý đến hắn, cứ nhìn chăm chăm hắn không rời mắt. Kể từ sau hôm đó thì Sở Kình thay đổi. Hắn không nghĩ là Lục Hoành nhận ra mình vì nếu hắn bị lộ thật thì đã không thể làm ở đây đến tận giờ. Có lẽ y chỉ nghi ngờ cho rằng đã từng gặp hắn ở đâu đó, và để chắc ăn thì muốn Sở Kình cẩn trọng hơn khi ăn uống. Có lần hắn còn nhìn thấy thái y bước vào thư phòng Sở Kình, có lẽ để thử độc.

Lâm Thành không quá lo lắng vì hắn vốn không hạ độc trong thức ăn vì như vậy quá nguy hiểm. Toàn bộ quá trình đi chợ, nấu ăn lẫn bưng thức ăn lên thư phòng Sở Kình đều yêu cầu phải là tự tay hắn làm. Nếu lỡ như ăn uống gặp phải vấn đề gì hắn không tránh khỏi liên quan. Lâm Thành có hạ độc lão nhưng không phải trong thức ăn, cũng không phải chất độc giết người gì đó, chỉ là thuốc khiến toàn thân vô lực mà thôi.

Từ sau khi Tần Thượng Nguyên nhớ lại tất cả mọi chuyện, Lâm Thành đã viết thư cho Hoa Thiên Vũ xin một số loại thuốc độc để dùng phòng khi cần đến. Thế là chỉ sau đó mấy ngày Hoa Thiên Vũ gửi cho hắn một túi thuốc đủ các loại độc mà y mới sáng chế ra. Thứ mà Lâm Thành sử dụng cho Sở Kình là một loại độc vô lực không màu, không mùi, dạng bột.

Từ lần đầu tiên đưa bánh cho Sở Kình hắn đã bôi độc lên rồi. Độc không màu được hắn cho rất ít vào dưới đáy của chiếc bánh nhiều lớp. Hắn đoán Sở Kình sẽ không nghi ngờ hay cho người thử độc vì chiếc bánh này là do chính đầu bếp lâu năm của phủ dâng lên. Từ sau hôm đó mỗi lần bưng thức ăn cho Sở Kình, hắn đều sắp xếp lại bàn một chút và thuận tiện bôi thuốc lên chiếc ly mà Sở Kình dùng để uống trà. Thứ bột này sau khi dính lên da sẽ ngay lập tức thấm thấu vào cơ thể. Mới đầu thì không cảm thấy gì nhưng sau một thời gian dài, thuốc dần ngấm vào mới có tác dụng. Lâm Thành tự chế cho bản thân một cái bao tay trong suốt và nói với người ngoài rằng để đảm bảo cho thức ăn của

vương gia sạch sẽ, hợp vệ sinh nhưng thực tế là để tránh không bị chất độc ngấm vào da, mà cho dù có ngấm hắn cũng có thuốc giải rồi.

“Vương gia, đợt vàng lần này đã hoàn thành, khi nào thì xuất ra ạ?” Lục Hoành bẩm tấu.

Sở Kình suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Bên phía hoàng đế và Thành vương có tin tức gì không?”

“Bẩm vương gia, hiện tại thì không có tin gì lớn, chỉ có thư mời vương gia tham dự tiệc sinh thần của Thành vương sắp tới.”

“Hắn tổ chức sinh thần? Không phải mấy năm trước đều nói tốn kém, phiền phức, không muốn tổ chức rầm rộ, chỉ mời người thân thiết đến dự sinh thần thôi sao? Năm nay lại mời cả ta?”

“Thuộc hạ nghe nói Thành vương muốn nhân dịp sinh thần công bố chuyện vui gì đó.”

Sở Kình suy tư. Chuyện vui gì mà đến mức muốn công bố cho người ngoài biết, lẽ nào là việc y muốn cưới một nam nhân làm phi? Từ giờ đến tiệc sinh thần còn chưa đến bảy ngày. Theo như lời Lục Hoành nói Thành vương bị thương rất nặng, cho dù vết thương có hồi phục nhanh đến mấy thì bây giờ hắn cũng chưa thể bình phục hoàn toàn. Còn tiểu nam nhân của y nữa, nếu định công bố cho cả thiên hạ biết vậy lẽ nào đúng như suy đoán của lão, Tần Thượng Nguyên đã cứu được tên nam nhân đó về rồi?

“Vương gia, người định đi đâu vậy?” Lục Hoành ngạc nhiên khi thấy Sở Kình đột ngột đứng dậy, mở cửa phòng đi ra.

“Đi thăm Thành vương của chúng ta thế nào rồi.”

Vậy là không một lời báo trước, Sở Kình đi xe ngựa thẳng đến phủ của Thành vương. Thị vệ đứng bên ngoài ngăn lại, ý muốn Sở vương vào sảnh chính đợi họ bẩm báo cho Thành vương trước, nhưng bị Lục Hoành ngăn lại. Sở Kình nói mình lo lắng cho sức khỏe của Thành vương nên nhất quyết đi thẳng tới tiểu viện riêng của Thành vương. Dương Kỳ Ngọc từ bên trong phòng ngủ của Thành vương bước ra, chặn bọn họ lại.

“Sở vương gia tại sao lại đến đột ngột không báo trước như vậy, khiến hạ thần không kịp chuẩn bị đón tiếp.”

“Bản vương nghe nói Thượng Nguyên mấy hôm nay không lên triều, lo lắng sức khỏe của thằng bé không được tốt nên ghé thăm xem sao.”

“Vậy Sở vương gia cũng không cần đích thân đến nơi này. Để hạ thần đưa ngài ra sảnh đợi, Thành vương gia sẽ đến ngay.”

“Không cần đâu. Bản vương biết sức khỏe của Thượng Nguyên không được tốt, không cần nó phải mất công như thế. Để bản vương vào trong phòng thăm nó.”

Sở Kình tiếp tục muốn xông vào. Dương Kỳ Ngọc lại chắn đường.

“Sở vương gia, ngài lấy đâu ra thông tin rằng chủ nhân của hạ thần không được khoẻ thế? Sức khỏe của Thành vương không có vấn đề gì cả, nhưng lúc này ngài ấy đang nghỉ ngơi. Nếu Sở vương gia muốn gặp xin ra sảnh ngồi đợi.”

“Nghỉ ngơi ư? Bây giờ đang là chiều tối, sao Thượng Nguyên lại nghỉ ngơi sớm như vậy? Chẳng lẽ sức khỏe thực sự không gặp vấn đề gì?”

“Đúng là không sao cả. Ngài cũng biết Thành vương rất bận rộn, mệt mỏi là chuyện rất bình thường.”

“Thế thì ta càng phải vào thăm. Ta có mang theo một hộp nhân sâm rất quý, chắc chắn có thể tẩm bổ tốt cho sức khỏe của Thượng Nguyên. Ngươi cứ càng ngăn cản như vậy bản vương sẽ lại càng cho rằng Thượng Nguyên đang gặp chuyện thật đấy.”

Dương Kỳ Ngọc siết chặt bàn tay, cố gắng kìm nén cảm xúc. Thành vương gia hiện tại không có trong phủ, không thể để cho lão phát hiện ra. Nhưng có vẻ như lão Sở vương này nhất định muốn xông vào bằng được.

“Kỳ Ngọc, cứ để Sở vương gia vào đi!” Một giọng nói phát ra từ trong phòng.

“Vâng.” Dương Kỳ Ngọc tránh qua một bên nhường chỗ cho Sở Kình.

Sở Kình mở cửa bước vào bên trong. Tần Thượng Nguyên bước ra từ trong giường, trên người vẫn mặc lý y, tóc xoã cột lại tùy ý. Sở Kình để ý thấy lấp ló sau vạt áo lý y là miếng vải băng trắng. Tần Thượng Nguyên thấy ánh mắt của Sở Kình liền vội kéo vạt áo kín lại.

“Nãy giờ ta nằm ngủ nên không biết là Sở vương ngài đến, không kịp sửa soạn gì cả để xuất hiện trong bộ dạng xấu hổ thế này. Mong Sở vương đừng trách!”

“Không sao. Đều là do lão phu đường đột. Nghe nói công việc của ngươi rất nhiều, nếu vất vả quá ta có thể giúp.”

“Không dám làm phiền đến Sở vương ngài. Đây là sự tín nhiệm mà hoàng

huynh giao cho ta, dù có vất vả ta cũng phải cố gắng. Sao ngài lại đột ngột đến đây vậy?"

Trong lúc hai vị vương gia nói chuyện, Lục Hoành vẫn luôn không ngừng quan sát xung quanh nhưng không thấy có sự tồn tại của người khác trong phòng. Vậy là tiểu nam nhân của Tần Thượng Nguyên không có mặt ở đây. Lúc đầu thấy Dương Kỳ Ngọc nhất mực ngăn không cho bọn họ vào cứ nghĩ là bên trong đang giấu người.

"Ta nghe nói sức khỏe của Thành vương không tốt nên nhiều ngày không thấy thượng triều. Còn mấy ngày nữa là đến sinh thần của ngươi nên ta có chút lo lắng muốn đến thăm xem thế nào. Nhưng xem ra là tin đồn thất thiệt rồi. Nhìn ngươi trông có vẻ vẫn rất tốt."

"Dĩ nhiên là tốt rồi. Sở vương đừng nên nghe mấy tin đồn như vậy nữa. Dù sao cũng vẫn cảm ơn sự quan tâm của ngài."

"Nghe nói Thành vương sắp thành thân rồi. Có thể cho ta gặp mặt Thành vương phi tương lai không?"

"Sở vương nói đùa rồi. Ta chưa hề có ý định thành thân, lấy đâu ra vương phi tương lai chứ?"

"Thật sự là chưa có sao? Thế thì thật đáng tiếc."

Tần Thượng Nguyên đột nhiên tiến đến gần Sở Kình, môi mỉm cười nhưng ánh mắt thì vô cùng nghiêm túc, hỏi:

"Ta có thể hỏi Sở vương ngài nghe thông tin này ở đâu vậy? Là kẻ nào dám loan tin đồn bậy bạ như vậy với ngài? Ta nhất định sẽ xử lý chúng."

Đột nhiên bị hỏi với khí thế áp bức như vậy khiến Sở Kình có hơi giật mình nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đáp:

"Dù sao cũng chỉ là mấy tin đồn nhảm, nếu không phải thì thôi, ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều kẻo lại ảnh hưởng đến sức khỏe lại không hay."

"Sở vương gia nói đúng. Hôm nay ta quả là hơi mệt, sợ là khó mà đón tiếp ngài chu đáo được."

"Ta chủ yếu chỉ muốn đến thăm sức khỏe của Thành vương. Nếu ngài không sao thì ta yên tâm rồi. Ta gửi cho ngài một hộp nhân sâm hai trăm tuổi để ngài bồi bổ. Mong Thành vương đừng từ chối tấm lòng của lão phu đây."

"Sở vương đã có thành ý như vậy ta mà từ chối thì thất lễ quá. Ta xin nhận."

Cả hai còn nói qua lại khách sáo vài câu rồi Sở Kình đưa người trở về. Dương Kỳ Ngọc thay Thành vương tiễn Sở Kình ra cửa. Đợi đến khi Sở Kình thực sự đi rồi, Dương Kỳ Ngọc nhanh chóng quay trở lại phòng ngủ của vương gia, đóng cửa lại.

Tần Thượng Nguyên thở phào một hơi, đưa tay lột lớp da mặt để lộ ra diện mạo khác hoàn toàn. Diện mạo của Nhậm Vũ.

"May mà chuẩn bị kịp. Làm thế nào mà Dương đại nhân đoán ra được lão ta sẽ tới mà chuẩn bị trước những thứ này?"

"Việc vương gia rời khỏi thành phải hoàn toàn giữ bí mật nên phương án giả dạng đã được ta và vương gia bàn tính từ trước rồi. Thư mời đã gửi đến Sở phủ thì việc lão ta có đến đây hay không là chuyện mà ta đánh cuộc. Vẫn may là ta phòng trước cả rồi. Nhưng mà cũng không ngờ ngươi vậy mà giả vương gia giống thật. Đến ta cũng bị lừa."

"Thuộc hạ và đại ca theo hầu chủ tử từ nhỏ, tính tình ngài ấy thế nào bọn thuộc hạ đều nắm rất rõ, muốn giả ngài ấy cũng không phải không được. Với lại đây cũng không phải lần đầu."

"À... Dù sao thì qua lần này rồi có lẽ lão ta sẽ không tới nữa đâu. Ngươi ở đây cứ theo kế hoạch mà làm. Ta cần phải đến Bình Xuyên một chuyến."

"Vâng. Đại nhân yên tâm."

------oOo------

Chương 67: Độc dược thử nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngồi trên xe ngựa trở về phủ, Sở Kình nhìn sang Lục Hoành, hỏi:

“Ngươi thấy thế nào?”

“Bẩm vương gia, thuộc hạ cảm thấy mấy lời nói của Tần Thượng Nguyên gần như không có câu nào là thật cả, nhưng chúng ta lại không thể phản bác.”

“Ta cứ cảm thấy có gì đó không giống bình thường nhưng lại không nghĩ ra.”

Lục Hoành suy nghĩ một chút rồi nói:

“Có phải ý ngài là Dương Kỳ Ngọc không? Hắn đúng là đã về dưới trướng của Tần Thượng Nguyên, nhưng mà... người đáng lẽ xuất hiện đầu tiên ngăn vương gia lại phải là hai tên ảnh vệ luôn kề cận bên cạnh Tần Thượng Nguyên mới đúng chứ nhỉ.”

Đến bây giờ Sở Kình mới hiểu tại sao hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng. Hai ảnh vệ đó lúc nào cũng theo sát Tần Thượng Nguyên nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy hai kẻ đó xuất hiện.

“Hai kẻ đó có lẽ đã được Tần Thượng Nguyên phân cho một công việc khác rồi. Hắn đang bị thương lại phải lo đối phó với chúng ta nên không thể đi được. Bản lĩnh của Dương Kỳ Ngọc không tệ. Có kẻ đó ở bên hai tên kia không cần có mặt cũng được.”

“Vương gia, ngài có nghĩ hắn cố tình làm như vậy để cho chúng ta thấy hay không. Hắn dường như không hề có ý muốn che giấu việc ảnh vệ không có ở bên cạnh.”

“ Cũng có thể là đang từng hoả mù với chúng ta. Nhưng cẩn thận vẫn hơn. Nói người của chúng ta cứ tiến hành xuất vàng như đã định nhưng phải hành động thật cẩn trọng, coi chừng kẻ xâm nhập.”

“Vâng.”

...***...

Tần Thượng Nguyên trở lại vị trí canh gác các phạm nhân khai thác vàng nhưng là canh gác ở vòng ngoài. Buổi chiều tối, vào thời gian nghỉ ngơi ăn uống, Thượng Nguyên khéo léo thông báo lại những gì mình điều tra được cho Nhậm Huyền và Thẩm Thương. Hắn dặn hai người bọn họ tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, nhân tiện kích động tinh thần của những phạm nhân, chờ đợi thời cơ.

Vào nửa đêm, Tần Thượng Nguyên lấy cớ đi vệ sinh để chuồn ra sau núi, đến nơi có căn hầm sâu bí ẩn kia mà nép mình chờ đợi. Ban sáng, lúc cùng những người lính khác vận chuyển bao quặng vàng xuống căn hầm, hắn đã "nhận tiện" ném một viên dược xuống dưới chân một trong những tên lính đứng gác cửa căn phòng bí hiểm kia. Viên dược được điều chế rất đặc biệt. Một khi bị va chạm mạnh sẽ lập tức bốc hơi. Vì nó không màu không mùi nên rất khó bị phát hiện, còn công hiệu của loại dược này thì…

Tần Thượng Nguyên đứng đợi một lúc sau thì cửa hầm đột ngột mở ra. Một tên lính leo lên mặt đất liền chạy vào bụi cây để "giải quyết". Thượng Nguyên nhẹ nhàng ra phía sau y đánh ngất rồi ném thẳng xuống vách núi. Sau đó hắn cư nhiên thay thế y đi xuống tầng hầm.

Thượng Nguyên đã tính toán chính xác thời gian dược có tác dụng để đứng phục sẵn. Đây là dược mới sáng chế ra của Hoa Thiên Vũ đưa đến cho hắn và Lâm Thành thử nghiệm. Tần Thượng Nguyên luôn cảm thấy may mắn vì mình là bạn chứ không phải là kẻ thù của tên đại phu điên này. Y rất giỏi y thuật cũng rất rành về độc dược, đã vậy còn có sở thích tạo ra những loại dược rất quái gở. Tên này hình như không có cơ hội để nghiệm chứng tác dụng của thuốc do mình đặc chế ra nên toàn ném hết cho hắn. Lúc đầu hắn còn thấy mấy thứ này khá phiền, không biết phải dùng kiểu gì. Không ngờ trong dịp đi Bình Xuyên lần này mấy thứ dược vớ vẩn đó lại rất có hữu ích.

Các binh lính đều mặc giáp phục y chang nhau, chỉ đến cấp đội trưởng trở lên sẽ có khác biệt đôi chút. Vì vậy khi Thượng Nguyên xuất hiện và thản nhiên đứng canh gác cạnh căn phòng luôn đóng kín mít kia mà không một ai nghi ngờ. Hiện tại chỗ hắn canh gác lúc đầu cũng sắp đến thời gian đổi ca trực nên hắn từ giờ đến sáng mai chắc chắn sẽ không bị ai phát hiện. Mà đến sáng mai thì có lẽ Nhậm Huyền và Thẩm Thương ngoài kia cũng đã xử lý xong xuôi rồi.

Thượng Nguyên đứng gác một lúc thì cánh cửa phòng bật mở. Một người ở bên trong phòng đi ra. Hắn có thể nhìn được qua khe hở nhỏ nhoi mà tên kia mở ra thấy được một chút hình ảnh bên trong phòng. Và hắn kinh ngạc.

Hấn đã dự đoán trước chuyện này khi mang một đống bao quặng bỏ xuống hầm. Quả nhiên căn phòng đó là nơi mà bọn chúng tiến hành tách vàng từ quặng ra và biến nó thành thỏi vàng thực sự. Chắc hẳn sẽ đem chỗ vàng đó mang đi giao dịch, chỉ là không biết định mua thứ gì.

Một lúc lâu sau, có lẽ cũng đã gần sáng, một nhóm binh lính đi xuống tầng hầm đến trước cửa căn phòng mà Tần Thượng Nguyên đang canh gác. Một tên có lẽ là người đứng đầu liền đưa tay gõ cửa. Cánh cửa phòng bất chợt mở toang. Lúc này Tần Thượng Nguyên mới thấy được toàn cảnh bên trong phòng.

Căn phòng được dựng vững chắc bằng đá, rất rộng rãi. Có khoảng hơn hai mươi người ở trong căn phòng đó vẫn đang làm việc miệt mài. Có một số thùng sắt đã được chuẩn bị sẵn để ở trên sàn. Binh lính im lặng vào bên trong và bưng những chiếc thùng đó ra ngoài. Cửa phòng vốn nhỏ, chỉ vừa đủ để bưng một thùng ra bên ngoài. Có bốn chiếc thùng như vậy được đưa ra. Tần Thượng Nguyên cố tình đứng gần cánh cửa một chút. Mỗi chiếc hộp được khiêng ra hắn đều khéo léo rắc ít bột vào. Là loại bột đặc biệt dùng để cho bướm xanh nhận biết mà hắn vẫn luôn giấu trong người.

Tất cả những thùng sắt này sau khi được đưa lên mặt đất sẽ được giao lại cho một vài người dân của huyện Bình Xuyên vận chuyển lên thuyền đưa đến những nơi khác. Dương Kỳ Ngọc vừa mới đặt chân đến huyện Bình An, ngẩng đầu nhìn những chú bướm mình nuôi bay về phía con sông Hàn rộng lớn, trên môi nhẹ nở nụ cười.

Loại bước mà hắn nuôi có khả năng đổi màu thích ứng với từng loại hoàn cảnh. Ban đêm là màu xanh có thể phát quang, ban ngày màu cánh bướm biến thành màu trắng, hòa lẫn trong ánh nắng mắt trời mà nếu không tinh mắt thì không thể phát hiện. Dương Kỳ Ngọc thư thả ngồi trên lầu cao vừa uống trà vừa quan sát toàn cảnh sự việc.

Những chiếc xe kéo hàng đã chờ sẵn bên bờ sông, chỉ đợi những thùng sắt được chất lên xe thì lập tức xuất phát. Mỗi một con bướm trắng đậu trên một thùng sắt. Dương Kỳ Ngọc dùng ống nhòm nhìn những chiếc xe chạy thẳng về phía cổng, có vẻ như muốn đến thủ phủ Tây An. Hắn phất tay ra hiệu với những thủ hạ ở phía sau. Bọn họ cúi đầu vâng lệnh rồi tất cả chia ra hành động. Bản thân hắn thì uống xong tách trà liền đứng dậy.

Dương Kỳ Ngọc cùng một thuộc hạ nữa đi đến Ninh Thủy Lầu, thanh lâu nổi tiếng của huyện Bình An giả làm khách làng chơi. Mục đích của hắn đến đây là muốn tìm một nữ tử thanh lâu tên Thủy Nguyệt. Theo tin mật mà người của hắn điều tra được thì huyện lệnh Bình Xuyên Thịnh Hầu cứ cách năm ngày sẽ đến Ninh Thủy Lầu tìm Thủy Nguyệt và ở lại qua đêm đến hôm sau mới quay lại Bình Xuyên. Chỉ cần nắm được cô ả này trong lòng bàn tay thì chắc chắn có thể điều khiển được Thịnh Hầu.

Dương Kỳ Ngọc bình thường vẫn luôn cầm theo một chiếc phiến, mang một thân bạch y, dáng dấp và điệu bộ nhìn không khác mấy công tử làng chơi, đã

vậy diện mạo còn khá tuấn mỹ. Hắn vừa bước vào Ninh Thủy Lầu đã vô cùng được các cô nương săn đón. Hắn cũng rất thoải mái trêu đùa với họ, nhìn có vẻ không phải lần đầu tới.

“Hôm nay bản công tử có chuyện muốn tìm Thủy Nguyệt, đành phải ủy khuất các nàng rồi.”

“Thủy Nguyệt à? Sao ai cũng muốn tìm nàng ấy vậy chứ? Công tử thấy bọn ta không đủ đẹp sao?”

“Không phải. Là ta có việc muốn tìm Thủy Nguyệt. Có người ở quê Thủy Nguyệt ủy thác cho ta đưa tin cho nàng ấy.”

“Vậy sao? Ta không biết là Thủy Nguyệt còn có người thân ở quê a. Công tử không nói dối bọn ta đấy chứ?”

“Nào dám chứ. Đợi báo tin cho Thủy Nguyệt xong ta sẽ đến tìm các nàng chơi.”

“Công tử nói rồi đó nhé! Để ta báo với ma ma.”

Dương Kỳ Ngọc nở nụ cười rất tươi khiến các nàng càng thêm điêu đứng. Thuộc hạ đi cùng hắn trong hoàn cảnh này càng giống như bóng đèn chói sáng, cảm thấy thừa thải vô cùng. Chủ nhân của hắn cực kỳ có thu hút trong mắt các cô gái. Thế mà không hiểu sao đến giờ đã hơn hai mươi rồi còn chưa chịu thành thân.

------oOo------

Chương 68: Cứu Bình Xuyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thịnh Hầu luôn cho rằng bản thân mình không may mắn. Mất nhiều năm đèn sách gần ba mươi mới đỗ Tiến Sĩ nhưng thứ hạng không cao. Không có người đỡ đầu, hắn khó khăn lắm mới được ban cho chức huyện lệnh mà lại một huyện miền núi như Bình Xuyên. Hắn chỉ mới ngồi yên vị được thời gian ngắn thì bị tri phủ của phủ Tây An uy hiếp, bắt phải làm theo lệnh của mình. Hắn không thích những công việc đó. Để một nhóm người tùy tiện làm việc trên địa bàn của mình mà mình không được quyền can thiệp, ngược lại còn phải hết sức hỗ trợ. Hắn không biết bọn người đó làm những việc gì nhưng chắc chắn chẳng phải công việc tốt đẹp gì. Nếu nó mà được phép thì đã chẳng phải lén lút như thế. Nếu sự việc này chẳng may bị phát giác thì người chịu tội đầu tiên chính là hắn. Nhưng nếu giờ hắn không nghe lời thì không những sự nghiệp mất mà mạng cũng không còn.

Hắn luôn sống trong tình trạng lúc nào cũng lo lắng, sợ hãi, không biết bao giờ sẽ bị đưa đến đoạn đầu đài. Thủy Nguyệt là sự an ủi duy nhất của hắn. Nàng luôn luôn im lặng nghe hắn nói, không trách hắn, không mắng hắn, cũng không nói bất kỳ một lời nào ăn ủi, chỉ dùng sự dịu dàng của mình sưởi ấm cõi lòng run rẩy của hắn.

Những thùng sắt bí mật lại tiếp tục được chuyển ra khỏi địa bàn Bình Xuyên của hắn nhưng hắn lại không thể can dự hay ít nhất biết được bên trong đựng cái gì. Mỗi lần nhìn thấy những chuyện này hắn đều cảm thấy rất buồn bực và khó chịu. Hắn muốn đi tìm Thủy Nguyệt để nhận được an ủi thì lại gặp phải một tình huống khác.

Lúc hắn vào phòng của Thủy Nguyệt thì bỗng xuất hiện một nam nhân khác bước ra. Suy nghĩ đầu tiên của hắn là Thủy Nguyệt đã phản bội hắn, biết rõ hắn tới còn giấu nam nhân khác trong phòng. Nhưng khi kẻ kia chĩa kiếm vào hắn, nói với hắn bằng gương mặt lạnh băng:

“Huyện lệnh đại nhân, chúng ta nói chuyện chút nào.”

Nhìn ánh mắt của người này hắn biết người mà y muốn tìm chính là hắn. Hắn đã chuẩn bị tinh thần trước cho ngày này, ngày mà bản thân sẽ bị phát hiện. Hắn cảm thấy bản thân như được giải thoát khỏi gông cùm. Thịnh Hầu quỳ sụp xuống đất, dập đầu mà nói:

"Xin đại nhân hãy cứu hạ thần. Hạ thần biết gì sẽ khai hết."

Dương Kỳ Ngọc hết hồn. Hắn còn tưởng phải mất một lúc để ép buộc Thịnh Hầu khai hết tất cả những khuất tất đang xảy ra tại Bình Xuyên, ai ngờ hắn còn chưa kịp nói gì người ta đã tự nguyện khai hết rồi. Hơn nữa, y còn nói với hắn là "cứu", xem chừng người này cũng là bị ép buộc.

"Ngươi biết ta là ai sao mà lại quỳ thế kia?"

"Hạ thần không biết nhưng hạ thần linh cảm được sẽ có người như đại nhân đến. Xin đại nhân hãy cứu lấy Bình Xuyên. Những người dân ở đây đều vô tội, bọn họ không biết những gì diễn ra trên vùng đất của mình."

Dương Kỳ Ngọc đỡ Thịnh Hầu đứng dậy, mỉm cười hòa nhã nói:

"Chúng ta ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện. Trước hết để ta tự giới thiệu. Ta tên Dương Kỳ Ngọc, là người của Thành vương gia Tần Thượng Nguyên. Ta thay vương gia đến đây để điều tra vụ mỏ đá. Ngươi hẳn đã biết nên nói gì rồi."

"Vâng. Hạ thần biết gì sẽ khai hết."

Thủy Nguyệt tinh ý rời khỏi phòng để hai nam nhân bàn công chuyện. Thịnh Hầu kể toàn bộ câu chuyện bắt đầu từ lúc tri phủ Tây An đến gặp hắn yêu cầu phải làm theo lệnh. Tri phủ nói với Thịnh Hầu rằng có lệnh của một người có quyền lực rất lớn không kém gì hoàng đế yêu cầu hắn phải tuân theo, nếu không cả huyện Bình Xuyên này sẽ gặp rắc rối. Thịnh Hầu nghe vậy sợ hãi vâng lời.

Hắn được lệnh chỉ cần người nào có thẻ bài cho phép của tri phủ Tây An thì đều được cho phép vào huyện. Không chỉ vậy Bình Xuyên còn trở thành nơi giam giữ những tội nhân bị kết án nhiều năm dù hắn biết rõ Bình Xuyên không hề xây dựng nhà tù bên ngoài. Hắn không được phép thắc mắc những điều đó. Có những phạm nhân đột nhiên bị chết, hắn được lệnh phải báo với người nhà phạm nhân rằng y là bị người trong tù đánh chết dù hắn biết chắc chắn không phải thế.

Thịnh Hầu cũng biết ở Bình Xuyên có một mỏ đá nhưng hắn lại được lệnh không được báo lại cho triều đình biết về mỏ đá này. Ban đầu hắn còn không hiểu nhưng sau đó hắn nghe đám lính của mình kháo nhau rằng mỏ đá đó thực ra là một mỏ vàng. Nhìn những thùng sắt cứ bảy ngày sẽ được chuyển từ mỏ đá ra ngoài một lần hắn lại càng nghi ngờ vào tin đồn đó hơn, càng nghi ngờ hắn lại càng sợ hãi. Đã không ít lần hắn nằm mơ thấy mình bị đưa lên đoạn đầu đài, bị người dân Bình Xuyên nguyền rủa. Hắn ngày ngày cầu mong những chuyện không rõ ràng ở Bình Xuyên sớm bị quan trên phát hiện và đến đây điều tra. Tất cả những lần chuyển hàng ra ngoài, hay số người ra vào Bình Xuyên suốt hơn

hai năm qua đều được Thịnh Hầu ghi chép lại rất chi tiết trong hai cuốn sổ, gửi cho Thủy Nguyệt cất giấu, giờ giao lại toàn bộ cho Dương Kỳ Ngọc.

...***...

Kể từ khi đi theo thái y học nghệ, Sở Hàng Châu tiến bộ rất nhanh. Thái y còn khen hắn rất có tố chất, còn nói với Sở vương rằng sau này sẽ tiến cử cho tam thiếu gia vào Thái Y Viện. Sở Kình đối với chuyện này vô cùng vui mừng, cũng xem trọng Sở Hàng Châu hơn, đối xử với hắn thậm chí còn có phần ưu ái hơn với những đứa con khác của mình.

Việc Lâm Thành hạ độc với Sở Kình, Hàng Châu cũng biết. Lâm Thành không hề giấu hắn bất kì việc gì. Hàng Châu đối với Lâm Thành có sự tin tưởng tuyệt đối, cũng không phản đối bất kỳ chuyện gì y làm. Hai người họ từng bước từng bước lấy được sự tin tưởng của Sở Kính. Cho dù Lục Hoành vẫn không hoàn toàn tin tưởng Lâm Thành nhưng y quá bận rộn để quan tâm đến hắn. Những hành động gần đây bên phủ Thành vương khiến Sở Kình lo lắng, buộc y phải tự mình giám sát mọi công việc.

Mấy ngày rồi Lâm Thành không nhận được thư của Tần Thượng Nguyên, chỉ có thư báo tình hình của Nhậm Vũ gửi đến đều đặn. Cho dù trong lòng lo lắng nhưng Lâm Thành vẫn cố gắng kìm nén tình cảm tiếp tục công việc.

Vì được Sở Kình tin tưởng, Lâm Thành có thể vào phòng đưa đồ ăn cho ông ta mà ông ta không cần lo lắng thu dọn mớ tài liệu hay thư từ trên bàn. Cho nên Lâm Thành có thể nhân lúc ông ta không chú ý mà liếc mắt nhìn một chút. Hắn phát hiện ra Sở Kình nhận được rất nhiều thư gửi đến, và đều là thư từ các tướng lĩnh. Khoảng cách không đủ để Lâm Thành nhìn rõ được nội dung thư nhưng có thể đọc được vài chữ tựa như bàn về một thời gian tụ họp. Lâm Thành lập tức viết thư gửi báo cho Nhậm Vũ.

Tần Thịnh Nam đọc báo cáo mà Nhậm Vũ gửi tới rồi quay qua hỏi Giang Thanh Bình:

“Ngươi nói rằng Sở vương đã từng gặp gỡ các tướng lĩnh đã từng tỏ ra bất mãn với trẫm?”

“Vâng. Thưa bệ hạ, thần điều tra được hai năm qua Sở vương gia thường qua lại với những tướng lĩnh mà năm xưa từng phản đối bệ hạ lên ngôi. Chuyện này rất đáng nghi ngờ. Không chỉ như vậy, Y Tịnh còn hỏi thăm được Sở vương thường với Sử đại nhân của Lại Bộ hay trao đổi về tình hình quân sự các quốc gia lân cận với Đông Vân quốc, bàn luận nước nào có thể gây nguy hiểm đến biên giới của chúng ta nhất.”

Tần Thịnh Nam chống cằm suy nghĩ. Việc hắn lên hoàng vị không được nhiều người ủng hộ bởi vì hắn đã bảo vệ Thượng Nguyên khi đệ đệ giết đại hoàng tử năm đó. Bọn họ yêu cầu hắn phải trừng trị Tiểu Nguyên, giam đệ ấy vào ngục hoặc cấm túc mười năm. Hắn đã lớn tiếng nói với bọn họ rằng nếu không có Tiểu Nguyên thì khi ấy hắn đã bị đại hoàng huynh đâm chết rồi. Đến lúc đó liệu bọn họ có xử phạt đại hoàng huynh hay không. Sau lần ấy đám tướng lĩnh đó tuy ngoài mặt thì phục nhưng bên trong vẫn không hoàn toàn chấp nhận hắn. Bây giờ lại còn liên lạc với nhau như thế này rõ ràng là có vấn đề.

Đúng lúc này thì lại có một bức thư khác do Dương Kỳ Ngọc gửi tới. Vừa đọc xong bức thư này Tần Thịnh Nam lập tức đập bàn tức giận.

“Sở Kình lão ta lại dám làm chuyện này sau lưng trẫm, tưởng trẫm là tiểu tử không biết gì sao! Thanh Bình, đi cùng trẫm đến gặp mấy tướng lĩnh già đầu cổ hủ đó, hỏi thăm sức khỏe một chút nào.”

------oOo------

Chương 69: Ngả bài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy ngày sau đó thuộc hạ gửi tin báo về cho Dương Kỳ Ngọc rằng đã điều tra về lịch trình của những thùng vàng kia. Tất cả thùng vàng được đưa đến cho tri phủ Tây An, sau đó được chia ra để đem đi trao đổi với những nhóm người bí mật. Mỗi lần trao đổi lại nhận về một thùng hàng khác. Một thứ mà không một ai có thể tưởng tượng được: các linh kiện để sản xuất vũ khí và thuốc nổ.

Những thùng linh kiện và thuốc nổ lại được chở tiếp về một ngôi làng nhỏ. Tần Thượng Nguyên và Nhậm Huyền đã đến tận nơi để xem xét. Ngôi làng này trên bản đồ vốn đã bị xóa sổ trong cuộc chiến tranh của Đông Vân quốc và một nước khác. Ngôi làng bây giờ đã được xây dựng lại. Vòng bên ngoài đúng là những người dân bình thường sinh sống, nhưng bên trong lại toàn là binh lính. Những thùng linh kiện được binh lính đưa vào sâu bên trong ngôi làng. Chỉ cần quan sát Thượng Nguyên có thể nhận ra những người dân đó đa phần là binh lính giả dạng mà thôi. Nơi này không dễ xâm nhập.

Đêm đến ngôi làng này luôn có khoảng chục người canh gác. Xung quanh ngôi làng lại rất trống trải nên không có chỗ để ẩn nấp. Ở nơi này khoảng hai ngày quan sát, Thượng Nguyên quyết định hành động.

Khi trời vẫn còn tờ mờ sáng, không gian xung đang rất tĩnh lặng, đột nhiên nghe một tiếng ầm rồi trên trời xuất hiện một tràng pháo hoa nổ tung trời, thắp sáng cả một vùng rộng lớn. Động tĩnh lớn như vậy khiến tất cả dân làng náo động, kéo hết cả ra bên ngoài ngẩng đầu nhìn. Màn pháo hoa kéo dài trong năm giây thì ở dưới người ta ồn ào la hét, đại loại như:

“Tất cả cẩn trọng! Đề phòng có kẻ xâm nhập!”

“Mau để ý xung quanh xem có kẻ nào lạ xuất hiện không?!”

“Không được rời vị trí! Đừng đi lung tung!”

Màn pháo hoa tắt, không gian lại trở về sẩm tối như cũ. Mọi người nhanh chóng trở lại vị trí làm việc. Một lúc sau khi rà soát xung quanh vẫn không phát hiện có điều gì bất thường. Tuy vậy người đứng đầu vẫn quyết định gửi bồ câu báo tin về cho Sở vương. Bọn chúng không biết rằng bồ câu vừa bay đi không bao lâu thì bị bắn tên rơi xuống.

Tần Thượng Nguyên không quá khó để trà trộn vào trong ngôi làng, đợi đến khi mọi thứ yên ắng lại bắt đầu tìm cách tiếp cận căn cứ bí mật nằm sâu bên trong ngôi làng. Căn cứ này một nửa nằm trên mặt đất, một nửa nằm dưới đất. Bên ngoài ngụy trang thành một cửa tiệm bán đồ cổ, ít người ra vào.

Sau sự việc xảy ra tại Bình Xuyên, Nhậm Huyền liền dạy cho Tần Thượng Nguyên một khóa dịch dung cấp tốc. Thượng Nguyên trước kia đã từng biết qua thuật dịch dung, cũng rất có khả năng trong lĩnh vực này, chỉ cần chỉ dạy qua một chút là đã có thể thực hiện thành thạo. Với năng lực của Thượng Nguyên, lại thêm thuật dịch dung chẳng mất bao lâu đã xâm nhập thành công vào bên trong căn cứ bí mật.

Mặc dù đã đoán trước trong căn cứ này có gì nhưng vẫn không khiến Tần Thượng Nguyên sửng sốt, khó tin. Không biết Sở Kình đã bắt đầu xây dựng nơi này bao lâu mà đã có thể dựng nên căn hầm chế tạo vũ khí hoành tráng như vậy. Bên trong có rất nhiều vũ khí hắn mới lần đầu nhìn thấy và hiệu quả tuy chưa biết nhưng chắc chắn không thể xem thường. Mấy thứ vũ khí này nếu bị đem ra chiến trường không biết sẽ có bao nhiêu người phải bỏ mạng. Tưởng tượng đến cảnh đó Tần Thượng Nguyên không khỏi cảm thấy hoảng sợ và tức giận. Hắn của những năm trước bị người đời gọi là Hung thần, là Tu La, nhưng với những gì mà Sở Kình đang làm bây giờ chẳng phải còn ác độc và nhẫn tâm hơn hắn sao.

...***...

Cách thời điểm này đến tiệc sinh thần của Thành vương chỉ còn một ngày nhưng Lâm Thành vẫn không nhận được bất kì tin tức nào của Thượng Nguyên khiến hắn lo lắng vô cùng. Tiệc sinh thần này Thượng Nguyên nhất định phải có mặt vậy mà không biết giờ y đang ở nơi nào. Theo kế hoạch đã được sắp xếp tiệc sinh thần tại phủ Thành vương lần này cũng là nơi vạch mặt nhân vật phản diện lớn Sở Kình, là điểm chấm dứt tất cả mọi chuyện. Dù lo lắng đến thế nào hắn và mọi người vẫn phải tiếp tục kế hoạch và đặt tất cả niềm tin vào Thượng Nguyên. Không hiểu sao hắn rất có niềm tin rằng Thượng Nguyên nhất định sẽ về kịp.

Cái ngày đó cuối cùng đã đến. Đây có thể nói là lần đầu tiên Thành vương phủ tổ chức tiệc sinh thần cho chủ nhân của nó. Dựa theo tính cách của Thành vương, cách bày trí trong phòng khá đơn giản, không phô trương, không màu mè. Sở Kình đến lúc những khách mời khác đã đến gần hết. Lão rất ngạc nhiên khi thấy những khách mời của Thành vương dường như không có quan hệ thân thiết với Thành vương như lão biết được, mà hình như… có phần thân với lão hơn. Sở Kình cảm thấy tiệc này có vấn đề.

Ngay lúc này thì Tần Thịnh Nam đưa thái hậu cùng đến. Thái hậu lâu nay vẫn

luôn ở trong phòng niệm kinh phật, nhưng cách đây mấy ngày bà đột ngột rời khỏi phòng. Thịnh Nam thấy tâm lý của mẫu hậu đã tốt hơn trước rất nhiều, cách suy nghĩ về mọi thứ cũng thoáng hơn. Khi biết sắp đến sinh thần của Thượng Nguyên liền bảo Thịnh Nam đưa mình tới. Nhìn thấy Sở Kình cũng xuất hiện tại tiệc sinh thần, bà rất ngạc nhiên quay qua nhìn Thịnh Nam như muốn hỏi, nhưng y chỉ mỉm cười không đáp. Thái hậu dĩ nhiên không thích Sở Kình. Chính đại hoàng tử, cháu của ông ta, năm xưa đã suýt nữa g.iết chết Thịnh Nam. Cho dù ngày đó ông ta lớn tiếng chỉ trích hành động của đại hoàng tử, nhưng bà vẫn luôn cho rằng ông ta chỉ đang đóng kịch.

“Đã gần đến giờ khai tiệc, sao vẫn chưa thấy chủ nhân của bữa tiệc này xuất hiện vậy?” Sở Kình ngạc nhiên hỏi Dương Kỳ Ngọc đang đứng ở gần đấy.

“Bẩm hoàng thượng, Thái hậu nương nương và các vị thân vương, các vị đại nhân, xin chịu khó đợi một chút nữa. Hôm nay là lần đầu Thành vương tổ chức một tiệc sinh thần lớn như vậy nên có hơi hồi hộp, cần thời gian chuẩn bị thêm một chút.”

Cảnh này không hiểu sao lại khiến Sở Kình nhớ đến lúc lão tìm đến Thành vương phủ gặp Dương Kỳ Ngọc đứng chắn ở trước cửa. Nhưng lần này Nhậm Vũ cũng đang đứng ngoài cửa phòng nhưng lại không có Nhậm Huyền khiến lão không đoán được tình huống này là thế nào. Mấy ngày nay các hành động của Tần Thượng Nguyên rất bất định khiến lão phải rất lo lắng, làm gì cũng cảm thấy không yên tâm.

Mọi người đợi thêm một lúc nữa thì chợt thấy cánh cửa phòng bật mở, Tần Thượng Nguyên cùng Nhậm Huyền bước ra từ bên trong. Vừa xuất hiện Thượng Nguyên liền tiến đến cúi đầu chào Thái hậu. Thái hậu nhìn hắn có vẻ rất xúc động.

“Dạo này con thế nào? Sao lại gầy như thế?”

“Mẫu hậu cũng gầy quá. Con xin lỗi vì đã làm cho người phiền lòng nhiều như vậy.”

“Không trách con được. Là do ai gia làm con khổ rồi. Suốt thời gian qua ai gia đã suy nghĩ rất nhiều. Bây giờ dù con có làm gì ai gia cũng sẽ ủng hộ con.”

“Con cảm ơn mẫu hậu. Hôm nay con có một việc muốn làm. Xin người và hoàng huynh hãy ngồi ở phía sau quan sát mọi chuyện.”

Sau đó Thượng Nguyên cùng Thịnh Nam đỡ Thái hậu ra ngồi ở chiếc ghế lớn đã được chuẩn bị sẵn ở phía sau. Lúc này Thượng Nguyên mới quay lại dáng vẻ lạnh lùng, xa cách vốn có tiến đến gần Sở vương cúi chào.

“Không ngờ Sở vương gia lại chấp nhận lời mời của ta. Ngài khỏe không?”

“Ta rất ổn. Thượng Nguyên đã có lời mời sao ta có thể không đến được chứ. Hiếm lắm mới thấy ngươi tổ chức sinh thần lớn như vậy, có lý do gì đặc biệt không?”

“Có chứ. Ta là muốn cho Sở vương thấy ta… vẫn chưa chết được.”

“Ha ha. Thượng Nguyên nói gì thế? Sao ngươi lại nói gì đến vụ chết chứ?”

“Ta không hỏi Sở vương ngài thì hỏi ai đây? Ta đã bước qua quỷ môn quan không biết bao nhiêu lần đều không phải là nhờ ơn của ngài sao?”

Cách nói của Tần Thượng Nguyên khiến những kẻ đứng trong phòng lúc đó đều giật mình. Tần Thượng Nguyên cũng không lòng vòng thêm, quay qua nói với những người kia:

“Bản vương không bỗng nhiên lại mời các ngươi đến dự tiệc sinh thần của mình. Ta để các ngươi tụ tập lại với nhau ở nơi này tức là để cho các ngươi thấy rằng tất cả những việc làm của các ngươi và Sở vương, bản vương và hoàng thượng đều biết cả.”

Đám quan viên giật mình quay qua sau nhìn hoàng đế thì bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, căm giận của người, hoảng sợ quỳ sụp xuống.

“Bệ hạ, xin người tha tội cho chúng thần! Là chúng thần mê muội, chúng thần bị Sở vương gia dụ dỗ!”

Sở Kình nhíu mày. Quả như những gì lão lo lắng, bữa tiệc sinh thần này thực chất là để hai huynh đệ Thượng Nguyên vạch mặt lão. Nhưng lão đã bước chân đến đây thì chắc chắn đã có sự chuẩn bị rồi.

“Sở vương gia, ngài khi cho người ám sát ta cũng đâu có ý định giấu diếm nữa. Quả nhiên vẫn rất bình tĩnh.”

Nhìn ánh mắt căm giận của Thái hậu, Sở Kìnhva chỉ mỉm cười. Đã đóng kịch suốt từng ấy năm, lão cũng chán phải giả vờ thân thiện với huynh đệ nhà đó lắm rồi.

“Đúng vậy. Nhưng rất tiếc là ta đã bỏ công sức đến như vậy vẫn không thể lấy được mạng của ngươi. A Nguyên, ngươi sống dai quá đấy!”

“Ngài cũng thật dai dẳng. Mấy lần không giết được ta vậy mà vẫn không bỏ

cuộc. Ngài quả nhiên vẫn rất hận ta.”

“Ngươi giết cháu ta, giết đi người lẽ ra đã có thể trở thành hoàng đế. Mối hận này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi. Ta sẽ khiến ngươi phải trả giá gấp trăm ngàn lần.”

Thịnh Nam vẫn luôn im lặng, lúc này đứng dậy tiến đến bên cạnh Thượng Nguyên, gương mặt giận dữ vô cùng:

“Sở vương, ngươi không thể trách đệ ấy, có trách thì phải trách hắn. Nếu hắn không nảy ra sát tâm muốn giết trẫm thì việc gì Tiểu Nguyên phải ra tay như thế?”

“Thịnh Nam, ngôi vị này vốn không thuộc về ngươi. Ngày đó hai anh em các ngươi ra tay loại trừ tất cả những hoàng tử khác. Nếu không có đệ đệ ngươi, ngươi nghĩ ngươi xứng ngồi ở trên hoàng vị sao?”

“Hoàng huynh, không cần thiết phải nhiều lời với lão ta! Sở Kình, hôm nay ngươi đã bước chân vào nơi này thì đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi đây.”

Sở Kình chỉ nhếch môi cười.

------oOo------

Chương 70: Cái kết cho Sở vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thượng Nguyên ra hiệu một cái, rất nhiều thị vệ và binh lính từ bên ngoài chạy vào bao vây xung quanh Sở Kình. Lão nhìn tình huống xung quanh nhưng không hề có chút nao núng.

“Dùng cả tiệc sinh thần của mình để làm việc này, ngươi đúng là có tâm đó, A Nguyên. Nhưng ngươi nghĩ lão phu đã dám bước chân đến đây lại không chuẩn bị cho mình một con đường lùi sao?”

“Vậy sao?”

“Vì để trả thù hai người các ngươi mà ta đã chuẩn bị mọi thứ suốt từng ấy năm. Để có thể đi đến ngày hôm nay ta đã phải trả giá không ít, chỉ có như vậy mà muốn khống chế lão phu?!”

“Cái chuẩn bị mà Sở vương ngài nói là khai thác vàng trái phép, sau đó đem chỗ vàng đó đi trao đổi lấy những bộ phận lắp đặt vũ khí, rồi lại bán một phần những vũ khí tạo ra cho các nước đối địch với Đông Vân quốc hả?”

Sở Kình kinh ngạc, có vẻ khá sốc khi nghe những điều này.

“Để trẫm nói tiếp nhé! Ngươi thậm chí còn chuẩn bị một đội quân được tập luyện bài bản nữa. Có phải đang chuẩn bị chỉ cần có tín hiệu của ngươi là xông đến đây cùng với những vũ khí đáng sợ đó?”

“Ngươi… các ngươi…”

Đến lúc này cả một người ít biểu lộ cảm xúc như Lục Hoành cũng không thể giữ nổi bình tĩnh. Bọn họ biết cả, biết rất rõ ràng. Tại sao lại như vậy? Tất cả mọi hành động hắn đều dặn thuộc hạ phải thật cẩn trọng, hắn cũng tự mình giám sát vài khâu quan trọng. Làm sao lại bị phát hiện được?

“Xem ra trong những năm qua các ngươi đã trở nên đáng sợ đến như vậy. Quả nhiên khi hai huynh đệ các ngươi kết hợp với nhau mạnh đến như thế. Lão phu đã xem thường các ngươi rồi. Các ngươi còn biết gì nữa?”

“Biết vậy là cũng đủ để xử ngươi rồi.”

Sở Kình nhìn hai người bọn họ, không nói gì.

“Ngươi đã là công thần của Đông Vân quốc nhiều năm rồi, chẳng lẽ không có chút tình cảm nào đối với nơi mình đã sinh sống hay sao? Tại sao lại chỉ vì hận thù mà nhẫn tâm đưa đất nước vào chiến tranh kia chứ?”

“Bây giờ nói những chuyện này có ý nghĩa hay sao? Hôm nay đã rơi vào tay các ngươi lão phu không còn gì để nói.”

“Cho đến giờ ta vẫn không hiểu.” Thịnh Nam bước đến gần Sở Kình: “Tại sao ngày đó đại hoàng huynh lại muốn giết ta. Từ nhỏ ta và huynh ấy vẫn hay chơi cùng nhau. Ta chưa từng đắc tội huynh ấy. Chẳng lẽ chỉ vì hoàng vị mà huynh ấy sẵn sàng đặt bẫy ta, thậm chí cầm kiếm đâm chết ta?”

“Không phải ngươi cũng vì hoàng vị mà lợi dụng đệ đệ ngươi làm mọi việc cho ngươi hay sao? Ngươi có tư cách gì mà nói nó?”

“Không phải là lợi dụng?!” Thượng Nguyên hét lên một cách tức giận: “Tất cả đều là do ta tự nguyện. Hoàng huynh khi ấy không hề biết về những gì mà ta đã làm.”

“Tiểu Nguyên, để ta.” Thịnh Nam ngăn lại. Hắn bình tĩnh đối mặt với Sở Kình, nói: “Từ đầu ta không hề mong muốn được làm hoàng đế. Ta tham gia tranh đoạt cùng các huynh đệ khác cũng chỉ vì muốn bảo vệ mẫu hậu và đệ đệ mà thôi. Nếu ta không phản kháng thì đã bị những huynh đệ hại chết bao nhiêu lần rồi.”

“Là lỗi của ta đã không phát hiện ra những việc làm của đệ đệ. Nếu ta biết đã cấm tuyệt không cho đệ ấy đụng vào kiếm. Nhưng sau khi sự việc đó xảy ra, ta quyết tâm phải lấy cho được vương vị. Chỉ có trở thành hoàng đế ta mới có thể bảo vệ đệ ấy. Chỉ cần lên làm hoàng đế sẽ không kẻ nào nhắm đến đệ ấy nữa, mọi mục tiêu sẽ chuyển hết vào ta.”

“Hoàng huynh…”

Thượng Nguyên xúc động vô cùng, bờ môi run run không nói nên lời. Triệu Thái hậu mím môi im lặng, hai mắt đã ướt từ lúc nào. Hai đứa con của bà đều trải qua một cuộc sống nhiều đau khổ như thế, đều là vì bà mà ra. Bà cứ nghĩ những gì mình làm là vì chúng nhưng không. Chúng không hề mong muốn có một cuộc sống như thế. Tất cả đều là do sự ích kỷ của bản thân bà mà thôi.

“Là ai đã khiến bọn ta rơi vào hoàn cảnh như vậy? Ngươi trách ta? Ta biết trách ai đây?”

Sở Kình im lặng, không biết nói gì. Lúc này Lục Hoành kéo tay Sở Kình nói nhỏ:

"Vương gia, ngài làm sao vậy? Ngài dễ động tâm đến như vậy sao? Cho dù có nói thế nào thì cũng không thay đổi được sự thật rằng chúng ta giết đại hoàng tử. Ngài đã quên mình hứa gì với Hi phi rồi sao?"

Sở Kình ngẩn người. Hi phi, tỷ tỷ của hắn, cũng là mẫu thân của đại hoàng tử, sau cái chết của con trai đã lâm bệnh nặng, không bao lâu sau thì qua đời. Trước khi mất, tỷ tỷ nắm chặt lấy bàn tay hắn, nhờ hắn giúp tỷ ấy trả thù. Nhất định phải kéo hai kẻ đã hại chết con trai mình bồi táng cùng.

Cho dù đã bị hai huynh đệ Thượng Nguyên vạch mặt gần hết nhưng không phải hắn đã hết đường lùi. Tâm nguyên của tỷ tỷ, hôm nay tuy không thực hiện được nhưng hắn sẽ tìm cơ hội khác.

Thấy ánh mắt của Sở Kình thay đổi, lông mày Thượng Nguyên nhíu lại.

"Sở vương gia, chỉ cần ngài nhận ra sai lầm, biết quay đầu lại, hoàng thượng chắc chắn sẽ không giết người. Dù gì tổ tiên của ngài cũng là công thần lập quốc…"

Không cần nói mấy lời đó, Thượng Nguyên. Ta biết tội của ta là tử tội. Nếu hoàng thượng không giết ta thì sẽ bị người đời xem là hôn quân đấy. Đã đi đến bước này rồi mà không thu được thành quả gì chẳng phải là phí công vô ích rồi sao? Quân bài cuối cùng của ta…"

"Ý là việc Sở vương đã liên kết với các tướng lĩnh trong triều đã từng bất mãn với trẫm cùng hẹn ngày hôm nay kéo lên triều đình chống đối, gây áp lực ấy hả?"

Sở Kình sửng sốt, phải nhờ Lục Hoành đỡ nếu không đã ngã gục. Chuyện này mà bọn họ cũng biết.

"Chẳng còn tác dụng gì nữa đâu. Trẫm đã đến gặp từng người trong số bọn họ và thuyết phục thành công rồi. Sở vương có biết trẫm đã thuyết phục họ như thế nào không?"

Sở Kình đã sốc đến nỗi không nói nên lời. Thịnh Nam quay về ghế ngồi xuống và nói tiếp:

"Ta kể cho họ nghe tất cả những gì mà ngươi đang làm, bọn họ lập tức quỳ sụp xuống cầu xin ta tha thứ. Bọn họ có thể không thể ủng hộ việc ta làm hoàng đế nhưng họ chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ giúp nước khác xâm lược nước mình.

Ngươi đã đi quá xa rồi!"

Sở Kình đột nhiên quỳ sụp xuống, chân tay bỗng nhiên mềm nhũn không thể cử động nổi. Lục Hoành hốt hoảng ôm lấy chủ nhân, hoảng sợ vô cùng.

"Không cần quá lo lắng. Nó không phải độc chết người. Nếu ông ta biết hối lỗi ta sẽ đưa cho ông ta thuốc giải thì sẽ ổn thôi."

Lục Hoành và Sở Kình kinh ngạc nhìn người vừa lên tiếng. Từ bên ngoài cửa, người nam nhân xinh đẹp trong bộ trang phục quen thuộc mà hai người Sở Kình đã nhìn thấy suốt trong cả tháng trời bước vào. Ban đầu hai người họ còn ngờ ngợ nhưng khi giọng nói quen thuộc vang lên khiến cả hai đều sốc hoàn toàn, đặc biệt là Lục Hoành.

Lục Hoành không dám mở miệng nói. Hắn là một trong số rất ít người cách đây ba năm biết mặt Lâm Thành. Hắn đã nhìn thấy Lâm Thành tại Sở phủ biết bao nhiêu lần, hắn đã từng nghi ngờ rằng đã từng nhìn thấy y ở đâu đó nhưng lại không thể nhận ra y. Bởi hắn chưa từng nghĩ kẻ mà mình luôn tìm kiếm lại đàng hoàng xuất hiện ngay trước mắt, lại không chỉ một lần.

"Ngươi… ngươi là A Thành? Là ngươi đã hạ độc ta? Tại sao chứ? Ngươi…"

"Tại sao ư? Ngươi hỏi Lục Hoành xem ta là ai?"

Sở Kình quay qua nhìn Lục Hoành phát hiện ánh mắt bàng hoàng và sợ hãi của y. Lão đã cảm thấy có dự cảm không hay. Lão gắt lên với Lục Hoành:

"Nói thật cho ta!"

"Vương gia, hắn… hắn là Lâm Thành. Là người… rớt xuống vực ba năm trước…"

"Ngươi… không lẽ là cái người mà ngươi gọi là tiểu bảo bối của Tần Thượng Nguyên?"

Lục Hoành chỉ cúi đầu không đáp nhưng Sở Kình đã tức đến điên rồi. Nếu không phải tay chân hiện tại đã vô lực lão đã rút kiếm đâm chết y rồi. Sở Kình tức đến mức bị thổ huyết. Những hành động của lão suốt bao năm bị phơi bày ra hết cũng không thể khiến lão tức giận đến như vậy. Lão vậy mà giữ kẻ thù ngay bên mình, để hắn nấu ăn cho mình mà không hề hay biết.

"Lẽ ra độc chưa phát tác nhanh như vậy, đều là do ngươi bị kích động quá mức."

Tần Thượng Nguyên lúc này tiến tới nắm tay Lâm Thành, kéo hắn vào lòng, thủ thỉ:

"Ngươi không sao chứ? Bọn chúng có làm gì ngươi không?"

"Ta còn chưa lộ thì có thể bị sao chứ? Mãi không thấy ngươi liên lạc gì ta lo quá."

"Ừm. Ta quá bận nên không kịp viết thư về. Tối nay sẽ đền bù đủ cho ngươi, được không?"

"Khụ khụ." Thịnh Nam ho khẽ. Lâm Thành đỏ mặt đẩy Thượng Nguyên ra. Thịnh Nam đứng dậy, đi đến trước mặt Sở Kình, từ trên cao nhìn xuống.

"Bây giờ ngươi còn gì muốn nói không?"

Cả cơ thể Sở Kình nằm lả trên người Lục Hoành, gương mặt tuyệt vọng đến tột cùng. Lão nằm nhắm mắt như thể phó mặc tất cả. Nghe Thịnh Nam hỏi, lão chỉ đáp lại đơn giản:

"Không còn gì."

Thịnh Nam không hỏi gì nữa, ra lệnh cho lính bắt cả hai người Sở Kình vào ngục. Những tên quan viên kia cho về hết rồi sẽ xử lý sau. Lúc này buổi tiệc sinh thần của Thành vương mới chính thức bắt đầu.

------oOo------

Chương 71: Tránh né

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành tỉnh dậy khi trời đã về trưa. Cả người hắn đau ê ẩm, đặc biệt là mông và eo. Đêm qua hắn bị Tần Thượng Nguyên lăn qua lăn lại đến gần sáng. Bây giờ hắn quá mệt đến lười dậy. Nhìn sang bên cạnh đã thấy trống từ lúc nào. Chỗ nằm đã lạnh ngắt chứng tỏ người đã rời đi từ lâu.

“Đại ca, huynh tỉnh rồi.”

Cố Y Tịnh bưng một chén cháo đi vào trong phòng. Đêm qua sau khi giải đám người của Sở Kình đi thì Giang Thanh Bình đưa Cố Y Tịnh cùng đến chúc mừng. Một bữa tiệc sinh thần nhỏ mà người tham gia chỉ là người thân và bằng hữu thân thiết, nhưng vô cùng ấm cúng và hạnh phúc. Hôm ấy là lần đầu tiên Thái hậu nắm lấy tay Lâm Thành và nói với hắn: “Ai gia giao Nguyên nhi cho ngươi. Ngươi nhất định phải làm cho nó được hạnh phúc.”

Không cần phải nói cũng biết Lâm Thành lúc đó hạnh phúc đến thế nào. Hắn và Thượng Nguyên nắm lấy tay nhau suốt cả buổi tối hôm đó, gần như không buông tay.

“A Nguyên đâu rồi? Đệ biết không?”

“Huynh ấy lên triều rồi. Thanh Bình cũng đi cùng. Nghe nói hôm nay mọi người sẽ thảo luận về việc xử phạt Sở vương gia ra sao.”

“Vậy sao?”

Nhắc đến chuyện của Sở vương gia, tâm trạng của Lâm Thành chợt chùng xuống. Tất cả đều bắt nguồn từ việc Tần Thượng Nguyên gi.ết chết đại hoàng tử năm đó. Mà nguyên do Thượng Nguyên làm như vậy là vì để bảo vệ cho Tần Thịnh Nam. Huynh đệ tương tàn dường như triều đại nào cũng có, gây ra bi kịch cho bao nhiêu người. Nhưng còn một chuyện này hắn lo lắng. Tội của Sở Kình là ám sát vua, là sẽ bị tru di cửu tộc. Nếu như vậy thì Sở Hàng Châu sẽ ra sao? Huynh ấy không đáng bị như thế.

Đột nhiên Cố Y Tịnh ôm chầm lấy Lâm Thành khiến hắn ngạc nhiên.

“Sao thế?”

"Đại ca, đệ xin lỗi! Đại ca và Nguyên ca ca phải trải qua nhiều chuyện như vậy đệ lại không thể giúp được gì."

"Đệ nói gì vậy? Làm sao lại phải xin lỗi? Ta đã nghe A Nguyên kể lại rồi. Đệ lần đó bị bọn chúng ném xuống xe ngựa, bị thương đến suýt mất mạng. Vừa bình phục lại giúp A Nguyên thăm dò bên Lại Bộ. Đệ đã giúp bọn ta rất nhiều đấy chứ. Ta còn phải xin lỗi vì đã liên lụy đến đệ. Bọn chúng nhắm mục tiêu vào ta nhưng chỉ vì đệ đi chung xe ngựa với ta lại bị bọn chúng làm hại. May mà đệ hiện giờ đã không sao rồi nếu không ta sẽ hối hận cả đời."

"Huynh đừng nói thế. Chúng ta là huynh đệ sống chết có nhau là điều dĩ nhiên. Đệ…"

"Thôi được rồi. Chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Vừa mới trải qua hoạn noạn mà tất cả mọi người đều bình an thế này là điều tuyệt vời nhất rồi. Chúng ta nói chuyện vui đi. Đệ và Giang thống lĩnh lúc nào thì thành thân?"

Cố Y Tịnh lập tức đỏ mặt.

"Đệ… đệ đã bàn với Thanh Bình khi nào huynh và Nguyên ca ca tổ chức hôn lễ thì bọn đệ mới thành thân."

"Không được. Sao lại để chuyện của bọn ta làm lỡ việc trọng đại của hai người?"

"Không sao. Hai người nếu không thể đi tới hạnh phúc thì bọn đệ cũng cảm thấy rất buồn. Đệ nghe Thanh Bình nói mười ngày nữa Văn Á công chúa sẽ đặt chân đến Đông Vân quốc. Thay vì lo lắng cho đệ, huynh nên lo cho chính mình đi."

Lâm Thành hơi giật mình. Văn Á sắp đến đây rồi?

...***...

Sở Kình và Lục Hoành đều bị phán án tử hình. Gia sản của Sở gia toàn bộ sung công. Những thành viên còn lại trong Sở gia đều bị lưu đày, ngoại trừ Sở Hàng Châu. Theo như công bố với bên ngoài, Sở Hàng Châu có công trong việc tố cáo những việc xấu xa của Sở vương với triều đình nên xem như lấy công chuộc tội. Hàng Châu được chính Hòa thái y, người đứng đầu Thái Y Viện đề cử vào làm việc cho Thái Y Viện lại thêm Thành vương gia đứng phía sau bảo đảm nên dù vẫn có những người không vừa lòng nhưng không ai dám phản đối. Không chỉ vậy Sở Hàng Châu còn là thái y chuyên trách chăm sóc sức khỏe cho Thành vương phủ, nên hắn xuất hiện trong Thành phủ khá thường xuyên.

“Một thời gian không gặp Sở Thái y nhìn trắng và khỏe ra nhiều đấy.”

“Nhậm Vũ, có thể đừng gọi Sở Thái y như vậy không? Nghe… cảm thấy xa lạ quá.”

Nhậm Vũ mỉm cười. “Không gọi Thái y thì gọi thế nào? Ngươi bây giờ chức vị còn cao hơn cả ta a.”

Sở Hàng Châu đột nhiên đỏ mặt, quay đi hướng khác, ho nhẹ mà đáp: “Chúng ta là bằng hữu, khi không có người lạ quanh đây thì cứ gọi nhau bằng tên như trước kia đi.”

Dạo gần đây hắn nhận ra Sở Hàng Châu rất hay đỏ mặt. Hắn chỉ nhìn y lâu một chút là y ngượng ngùng, mặt liền đỏ ửng lên, nhìn cũng khá thú vị. Lần đầu tiên hắn gặp một người dễ xấu hổ như thế. Trong lòng lại nổi hứng thú muốn trêu chọc. Hắn ghé lại gần Sở Hàng Châu một chút, hỏi nhỏ:

“Thế gọi là Hàng Châu hay là… A Châu nhỉ?”

Sở Hàng Châu giật mình quay lại nhìn thấy gương mặt Nhậm Vũ sáp lại gần, tim bỗng nhiên nhảy loạn lên, mặt đang ửng hồng bỗng chốc đỏ lên như quả cà chua. Hắn đẩy Nhậm Vũ ra rồi bỏ chạy. Nhậm Vũ đứng ngẩn ra một chốc rồi bật cười.

“Ngươi bắt đầu nhiễm tính xấu của chủ nhân đấy à? Sao lại nỡ chọc người ta bỏ chạy thế kia?”

Nhậm Vũ nhìn sang bên cạnh, mỉm cười đáp:

“Cái này đâu thể trách thuộc hạ. Tại hắn dễ xấu hổ quá đấy chứ. Dương đại nhân đến tìm đại ca à? Huynh ấy hộ tống chủ tử đi ngoại thành rồi.”

Dương Kỳ Ngọc nhướng mày hỏi: “Ai bảo là ta đến đây tìm Nhậm Huyền?”

“Không phải? Chẳng phải lúc nào đến đây ngài cũng dính lấy đại ca sao?”

Dương Kỳ Ngọc cầm chiếc phiến gõ đầu hắn một cái, mắng:

“Ngươi nói cái gì đấy hả? Cái gì mà ‘dính’ lấy, nghe cứ như ta mặt dày theo đuổi hắn vậy.”

Nhậm Vũ chỉ nhún vai mỉm cười, không nói gì, nhưng cách y nhìn hắn cứ như thể biết tỏng hết vậy. Hắn nắm giữ mạng lưới thông tin toàn thành dĩ nhiên là biết hiện tại Nhậm Huyền không có ở phủ. Hắn đến là để tìm Nhậm Vũ. Dạo

này hắn có cảm giác hình như Nhậm Huyền đang tránh hắn nên muốn gặp Nhậm Vũ nhờ y giúp hắn thăm dò xem thế nào. Nhưng bị y nhìn với thái độ như vậy khiến hắn hết hứng muốn hỏi.

“Dương đại nhân, ngài phải chịu khó kiên nhẫn một chút. Tính của đại ca tuy bên ngoài nhìn có vẻ lạnh lùng, khó gần nhưng là một người rất tình cảm. Đại nhân cũng thấy huynh ấy dành tình cảm cho Lâm Thành nhiều đến như thế nào, nếu muốn huynh ấy mở lòng ra một lần nữa thì phải mất một thời gian khá dài đấy.”

“Vậy… ngươi xem ta có hi vọng nào không?”

Nhậm Vũ suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Đại ca rất ít khi nói chuyện với người khác. Ngoại trừ chủ tử, thuộc hạ và Lâm Thành thì đại ca gần như không nói chuyện với ai khác trừ khi là điều bắt buộc. Bất cứ người nào bắt chuyện huynh ấy đều lờ đi hoặc bỏ đi nơi khác. Nhưng ngài có lẽ là người rất hiếm hoi huynh ấy chịu nói chuyện qua lại cho dù chỉ là đôi ba câu.”

“Nói chuyện qua lại ấy hả? Hắn chỉ toàn xua đuổi ta.”

“Nếu huynh ấy mà ghét ngài thật thì đến một câu cũng không thèm mở miệng đâu.”

Dương Kỳ Ngọc sững người. Đôi môi nở nụ cười thật tươi. Cuối cùng hắn cũng biết mình nên làm gì rồi.

...***...

Ngày hôm nay Thượng Nguyên dẫn Lâm Thành đi đến cửa hàng gia công để lấy cặp nhẫn mà Lâm Thành đã đặt hàng từ trước. Lẽ ra Lâm Thành đã nên lấy từ trước tiệc sinh thần của Thượng Nguyên nhưng hắn không có thời gian.

Thượng Nguyên rất xúc động khi biết ý nghĩa của việc Lâm Thành đặt cặp nhẫn này. Đôi nhẫn này được gia công rất đơn giản, chỉ là một chiếc nhẫn vàng đính một viên ngọc xanh hình giọt nước ở phần đầu, xung quanh viên ngọc không gắn thêm gì khác. Nhưng dù là đơn giản như thế Thượng Nguyên vẫn có thể cảm nhận được mong muốn của Lâm Thành qua cặp nhẫn này: một tình yêu yên bình, không gặp sóng gió gì nữa.

Lúc ba người trở về phủ đã thấy Dương Kỳ Ngọc đứng đợi sẵn ở cửa. Vừa thấy hắn, Nhậm Huyền đã quay mặt đi hướng khác. Dương Kỳ Ngọc không chút hụt hẫng, tiếp tục đi theo Nhậm Huyền chào hỏi y. Lâm Thành nhìn thấy liền tinh ý

kéo Thượng Nguyên vào phòng.

“Ngươi né tránh ta suốt như vậy không thấy mệt à?”

“Thuộc hạ không tránh, chỉ là không muốn gặp ngài thôi.”

“Tại sao?”

Nhậm Huyền quay người lại đối mặt với Dương Kỳ Ngọc, hỏi lại hắn:

“Dương đại nhân, ngài hiểu rất rõ những gì mình đang làm. Thuộc hạ cũng không ngần ngại hỏi thẳng: ngài có ý với thuộc hạ sao?”

“Nếu ta nói đúng thì sao?”

Nhậm Huyền hơi bất ngờ khi Kỳ Ngọc đáp lại thẳng thắn như thế. Hắn có vẻ khá lúng túng.

“Đại nhân, ngài biết chuyện của thuộc hạ và Lâm Thành…”

“Vậy thì sao? Không phải là ngươi thất tình rồi?”

“Thuộc hạ không có ý định sẽ bắt đầu lại với một nam nhân khác.”

“Vậy ngươi định bắt đầu với nữ nhân sao?”

Nhậm Huyền bắt đầu nổi cáu. Hắn nhấn Dương Kỳ Ngọc vào tường, chống hai tay hai bên đầu, nhìn thẳng vào y và nói với vẻ mặt rất nghiêm túc:

“Ta có bắt đầu với ai cũng không phải việc của ngài. Ta không thích việc ngài lúc nào cũng bám theo ta như thế, nên ngài làm ơn tránh xa ta ra chút. Được chứ?”

“Hiểu. Nhưng không có nghĩa ta sẽ chấp nhận như thế.”

Nhậm Huyền bực mình bỏ đi. Dương Kỳ Ngọc biết rõ Nhậm Huyền chỉ đang dối lòng. Y chỉ là đang từ chối không muốn mở lòng thêm lần nữa mà thôi. Y không ghét bỏ hắn thì hắn vẫn còn cơ hội.

------oOo------

Chương 72: Đối mặt với Văn Á

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Á là công chúa thứ tám của quốc vương nước Ô Xá ở Tây Vực. Một cô gái rất xinh đẹp, thân hình khá cao lớn, dáng người khoẻ mạnh, da hơi ngăm do tiếp xúc nhiều với ánh nắng mặt trời. Nàng mười bảy tuổi đã thành thạo cưỡi ngựa, bắn cung, đấu kiếm không kém gì nam nhân, tính cách cũng rất mạnh mẽ. Nước Ô Xá ai cũng yêu quý nàng, nàng là vị công chúa rất được Quốc vương cưng chiều, đến mức cả việc thành thân với ai cũng cho phép nàng toàn quyền quyết định.

Trong suy nghĩ của Văn Á, người xứng đáng làm phu quân của nàng nhất định phải vô cùng tuấn mỹ, kỹ năng nào cũng phải vượt trội hơn nàng. Nàng đã cùng cha đi đến rất nhiều nơi để tìm kiếm nhưng lại chưa tìm được một người nào ưng ý. Và khi dừng chân ở Đông Vân quốc, nàng đã gặp Tần Thượng Nguyên. Diện mạo tuấn mỹ xuất sắc cùng vẻ lạnh lùng, cấm dục của Thành vương đã thu hút nàng. Nàng bèn nhân lúc Thượng Nguyên không để ý thử thách chàng vài chiêu không ngờ lại bị chàng khống chế không mấy khó khăn. Ngay lúc đó Văn Á đã quyết tâm lấy bằng được Thành vương gia. Nàng xin cha đề xuất việc liên hôn với Đông Vân quốc ngay lập tức.

Khoảng thời gian trước khi đến Đông Vân quốc thì ở Tây Vực xảy ra nội loạn của các bộ tộc nhỏ cùng hợp lực tấn công đến triều đình Ô Xá. Nàng leo lên ngựa xông ra chiến trường cùng các hoàng huynh, và chỉ chưa đầy một tháng đã dẹp loạn thành công. Nàng lại tiếp tục đến Đông Vân quốc cùng với thái tử để bàn chuyện hôn sự.

Lúc đặt chân đến Đông Vân quốc, người ra đón nàng chính là Thành vương gia Tần Thượng Nguyên. So với lần đầu gặp gỡ, Thành vương gia vẫn lạnh lùng với nàng như vậy nhưng như vậy lại càng khiến Văn Á thêm quyết tâm chinh phục vị vương gia lạnh lùng này. Văn Á không chút ngần ngại thể hiện những hành động thân mật như choàng tay hay thậm chí là ôm Thượng Nguyên từ phía sau. Mỗi lần như thế Thượng Nguyên đều lạnh lùng đẩy nàng ra, nhìn nàng đầy ghét bỏ. Nhưng điều khiến nàng bất ngờ nhất là khi Thượng Nguyên nói với mình:

“Ta muốn nói với công chúa Văn Á trước để nàng không bất ngờ. Ta đã có hoàng phi tương lai của riêng mình rồi và đó không phải là công chúa. Ta đã luôn chờ mong nàng đến đây nhưng là để hủy hôn.”

“Cái gì? Nhưng bản công chúa còn chưa đồng ý, ai cho phép ngươi hủy hôn chứ?”

“Việc ta hủy hôn vốn chẳng cần ngươi đồng ý.”

“Ngươi…”

Văn Á tức giận. Rõ ràng lúc trước y đã đồng ý thế mà bây giờ lại đòi hủy hôn. Thái tử Vưu Xuyên cũng tức giận không kém, nói:

“Bát muội, bọn người Đông Vân này rõ ràng đang xem thường chúng ta, làm gì có chuyện muốn hủy hôn thì hủy hôn tùy tiện như thế. Ta không cho phép. Chuyện này ta giúp muội làm chủ.”

“Không cần thái tử ca ca can dự. Muội đã nói chuyện hôn sự của muội sẽ do chính muội làm chủ. Hắn ta nói hắn đã có vương phi tương lai rồi. Vậy để muội xem là kẻ nào có thể khiến y động tâm đến mức muốn hủy hôn với muội.”

Vưu Xuyên quá hiểu tính muội muội này của mình. Bất cứ việc gì cũng muốn tự mình quyết định, đặc biệt là chuyện hôn sự. Nếu muội ấy đã muốn thì tùy ý muội. Hắn ở đây chỉ đơn giản là thay phụ vương để bàn chuyện hôn sự với triều đình Đông Vân quốc mà thôi.

Ngày hôm nay Văn Á vừa mới đặt chân đến nơi nên còn mệt, vốn đã định đến sáng hôm sau sẽ tìm đến tận Thành vương phủ tìm hiểu xem vị vương phi tương lai kia là ai. Vậy mà mới sáng dậy đã có người tìm đến cửa. Đó là một nam nhân có vẻ ngoài rất xinh đẹp, đẹp đến mức mà chính nàng cũng thấy ghen tị. Đôi mắt người này sáng long lanh, ăn mặc rất giản dị không giống bất kỳ một vị vương tôn công tử nào. Thái độ của y lần đầu đối mặt với một vị công chúa vô cùng tự tin khiến nàng nghi ngờ người này hẳn phải có chức vị gì đó rất lớn trong triều đình.

“Xin kính chào công chúa Văn Á của nước Ô Xá. Xin tự giới thiệu nô tài tên Lâm Thành, là đầu bếp của Thành vương phủ. Nô tài mạn phép hôm nay đến xin gặp công chúa đột ngột thế này.”

Văn Á kinh ngạc nhìn Lâm Thành, hai mắt chớp chớp cảm thấy khó tin. Một đầu bếp của vương phủ, cho dù là phủ của Thành vương đi chăng nữa thì lấy đâu ra tự tin như thế? Hơn nữa việc hắn chỉ là đầu bếp lại có thể tự do đi lại trong cung đã là điều không tin nổi rồi. Người này chắc chắn thân phận không đơn giản chỉ là đầu bếp.

“Ngươi thực sự là đầu bếp?”

“Nô tài đúng thật là đầu bếp. Chuyện này rất nhiều người trong cung biết, nhưng đúng như công chúa đang nghĩ, nô tài không phải là một đầu bếp bình thường. Tần Thượng Nguyên với nô tài có một mối quan hệ rất đặc biệt, cũng có thể xem nô tài chính là người mà huynh ấy muốn lấy làm Thành vương phi tương lai a.”

Văn Á sửng sốt, có thể nói là rất sốc. Ban đầu là nàng rất tức giận. Sao lại có một tên nô tài điên rồ lại dám đến trước mặt nàng nói rằng Tần Thượng Nguyên muốn lấy một tên nam nhân, lại còn là đầu bếp làm thê tử được chứ. Nhưng khi nàng nhìn lại thái độ tự tin và nụ cười rạng ngời của Lâm Thành thì nàng lại tin những gì y nói là sự thật. Không một tên nô tài nào lại điên rồ đến mức dám tuyên bố một chuyện động trời như vậy. Dù vậy Văn Á vẫn cảm thấy quá khó tin.

“Ngươi đang nói với ta rằng Thành vương là đoạn tụ?”

“Ban đầu thì cả ta và A Nguyên đều không phải, chỉ là bọn ta đã phải lòng nhau cho nên… cứ xem như là vậy đi.”

Cho đến tận bây giờ khi cả hai đã đi đến bước này, Lâm Thành vẫn khá ngượng khi thừa nhận với người khác rằng mình là đoạn tụ. Dù sao thì ngay từ đầu cả hai chưa ai từng nghĩ rằng mình sẽ quyết định gắn bó cả đời với một nam nhân cả.

Văn Á rất khó chịu khi nghe Lâm Thành nói như vậy. Nhưng những lời của y cũng là đang cho nàng biết một điều: Tần Thượng Nguyên không hoàn toàn là đoạn tụ, hắn vẫn có thể thích nữ nhân. Nàng đã đi rất nhiều nơi mãi mới nhìn thấy một người ưng ý đến như vậy, nàng không muốn bỏ cuộc quá dễ dàng.

“Vậy ngươi đến tìm ta là vì lý do gì? Muốn ta hủy hôn với Thành vương?”

“Không phải. Ta đã nghe A Nguyên kể lại thái độ kiên quyết cùng sự mạnh mẽ của công chúa đối với việc hủy hôn, e rằng người sẽ không dễ dàng từ bỏ. Vậy nên nô tài đến đây là vì muốn thương lượng với người một việc.”

“Đợi đã!” Văn Á giơ tay lên ngăn Lâm Thành nói tiếp. “Nếu như ngươi đã là người mà Thành vương nhận định thì không cần xưng nô tài với ta, nghe chướng tai lắm. Xưng tên là được rồi.”

Lâm Thành mỉm cười. Nói chuyện với cô công chúa này rất thoải mái. Nếu không phải hai người họ đang là tình địch thì hắn nhất định sẽ kết bạn với nàng.

“Vậy Văn Á công chúa, chúng ta cùng thi đấu với nhau được chứ. Các môn thi sẽ do cả hai bên cùng lựa chọn. Người nào dành được điểm các môn cao hơn sẽ

chiến thắng, người thua sẽ phải rút lui.”

“Tại sao ngươi lại muốn làm như thế? Nếu như Thành vương đã nhận định ngươi, ngươi hoàn toàn có thể dựa vào tình cảm của huynh ấy dành cho ngươi để đấu với ta.”

“Ta không muốn như thế. Hiện giờ trong mắt mọi người công chúa vẫn là một lựa chọn hoàn hảo cho A Nguyên. Người vừa xinh đẹp lại giỏi giang về mọi mặt, rõ ràng nếu công chúa trở thành vương phi sẽ có thể giúp ích được cho huynh ấy và Đông Vân quốc rất nhiều. Ta biết A Nguyên không ngại ánh mắt người đời đánh giá mình, nhưng ta cũng có sự tự tôn của mình. Ta không muốn huynh ấy sống trong ánh mắt xem thường của người khác, không muốn mình trở thành vật cản trở của huynh ấy. Và hơn hết, ta muốn công chúa rút lui một cách khâm phục khẩu phục.”

Văn Á đột nhiên mỉm cười, cảm thấy người trước mắt mình vô cùng thú vị cũng rất tự tin. Lâu lắm dám có người ngang nhiên thách thức nàng như thế khiến nàng cảm thấy rất phấn khích.

“Thành nhi, sao ngươi lại tùy tiện chạy đến đây như vậy?”

Từ bên ngoài bỗng xuất hiện một người xồng xộc chạy vào. Theo sau còn có một đám thủ vệ của Ô Xá chạy tới, nhìn bọn họ rất chật vật. Văn Á nhìn là hiểu ngay tình huống, liền bảo mấy thủ vệ đó lui ra ngoài.

“A Nguyên, sao ngươi lại đến đây?”

“Việc đó ta phải hỏi ngươi mới đúng. Sao ngươi đến đây mà không bàn trước với ta?”

Nhìn cách hai người họ gọi nhau thân mật như vậy Văn Á không khỏi ghen tị. Tần Thượng Nguyên đã đến đây xác nhận những gì Lâm Thành nói trước đó với nàng đều là sự thật. Đây đúng là người mà hắn ta đã nhận định. Nàng nghĩ mình có thể đoán được một phần lý do. Người như Lâm Thành đến nàng cũng bị thu hút. Nhưng điều đó lại chỉ khiến nàng thêm quyết tâm chinh phục mà thôi.

“Lâm Thành, ta đồng ý lời thách đấu của ngươi.”

Lâm Thành mỉm cười gật đầu. "Được."

Tần Thượng Nguyên kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Văn Á rồi lại nhìn Lâm Thành.

“Thách đấu cái gì cơ?”

-------oOo------

Chương 73: Các môn thi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người cùng ngồi đối diện với nhau trong phòng. Không khí trong phòng khi đó vô cùng nghiêm túc, tĩnh lặng đến mức nghe rõ cả tiếng thở của nhau.

Tần Thượng Nguyên khoanh tay, nhíu mày nhìn Lâm Thành. Hắn đã nhìn y rất lâu không hề chớp mắt khiến Lâm Thành phát ngại.

“Huynh có thể đừng nhìn ta như vậy nữa có được không?”

“Vậy ngươi muốn ta nói như thế nào về chuyện này đây hả? Tự tiện đến gặp Văn Á thì thôi đi, lại còn thách đấu? Ngươi nghĩ Văn Á là ai? Ngươi đấu được với nàng ấy chắc?”

“Nhưng nếu không khiến Văn Á tự nguyên rút lui thì làm sao có thể hủy hôn ước được? Đây là vấn đề danh dự của hai nước, huynh nghĩ muốn hủy là hủy ư?”

Thượng Nguyên im lặng. Lâm Thành nói đúng. Bản thân hắn cũng biết rất rõ vấn đề hủy hôn là không dễ dàng vì nó liên quan đến danh dự hai nước. Nhất định là phải khiến cho Văn Á tự nguyên hủy hôn, mà với một người có cá tính mạnh như cô nàng, đây là việc vô cùng khó khăn.

“Vậy tại sao ngươi lại không bàn trước với ta?”

“Nếu ta nói với huynh thì huynh sẽ đồng ý sao?”

Dĩ nhiên sẽ không. Hắn đã từng nghe qua về cô nàng Văn Á này. Cô ấy không giống bất cứ cô gái nào mà hắn từng gặp, vô cùng mạnh mẽ và tài năng, không thua gì nam nhân. Còn Lâm Thành, ngoài tài năng nấu nướng không ai bằng thì y chẳng có cái gì cả. Nếu mà thách đấu với nàng ta thì lấy gì mà thắng?

“Vậy ngươi định đấu thế nào?”

“Cố gắng thôi. Ta là nam nhân mà, sao có thể thua cô ấy được.”

“Ngươi nói hay quá nhỉ? Vậy nếu thua thì sao? Ngươi nhường ta cho cô ta?”

Lâm Thành chỉ nhướng mày mỉm cười không nói gì khiến Thượng Nguyên khó

hiểu và hoang mang. Thái độ như vậy là có ý gì?

“A Nguyên, ta hiểu những lo lắng của huynh, nhưng ta cũng có những bận tâm lo lắng của mình.” Lâm Thành đứng dậy tiến đến bên cạnh Thượng Nguyên, dịu dàng ôm lấy hắn. “Huynh là Thành vương gia, là niềm tự hào của Đông Vân quốc. Còn ta, người mà huynh gọi là vương phi tương lai, lại chẳng có chút tài năng gì. Ta cảm thấy mình không xứng với huynh.”

“Thành nhi, ngươi biết ta không quan tâm chuyện đó…”

“Dĩ nhiên là ta biết. Nhưng ta muốn mình làm được một điều gì đó cho huynh. Nếu ta có thể chiến thắng Văn Á, không phải hôn lễ của chúng ta sẽ càng được nhiều người chúc phúc hơn sao?”

“Nhưng…”

“Ta sẽ không thua. Ta hứa với huynh.”

Mỗi lần Lâm Thành dùng thái độ này nói với hắn, hắn lại không thể chống đỡ nổi. Lâm Thành là một người nói được làm được, một người có thể làm được những điều mà không ai có thể ngờ tới. Cho dù lần này hắn không dám tin rằng y có thể thắng được, nhưng cho dù có thua thì sao? Cả đời này của hắn đã nhận định không phải y thì hắn sẽ không cưới ai khác.

“Được. Nếu ngươi đã muốn thi với Văn Á thì tùy ý ngươi. Dù sao cả đời này ngươi cũng không thể thoát được khỏi tay ta. Nhưng hôm nay việc ngươi tự ý đến gặp Văn Á là sai, phải bị phạt.”

“A Nguyên muốn phạt thế nào, ta đều nhận hết.”

“Ngươi nói đấy nhé!”

Thượng Nguyên vừa dứt lời liền ôm Lâm Thành lên rồi ném vào giường, lạnh lùng nói:

“C.ởi đồ ra!”

Lâm Thành kinh ngạc, đỏ bừng mặt.

“Khoan đã! Không lẽ ngươi định… Nhưng giờ đang là ban ngày…”

“Đã là phạt thì ban ngày hay ban đêm có quan trọng sao?” Thượng Nguyên vừa nói vừa thoăn thoắt cởi y phục của mình.

“Đây mà gọi là trừng phạt? Rõ ràng là để thoả mãn ưm…”

Thượng Nguyên chặn miệng Lâm Thành bằng đôi môi mình, bàn tay thuận tiện c.ởi đồ của người dưới thân.

...***...

Lúc đầu thấy chủ nhân gương mặt hầm hầm kéo Lâm Thành vào phòng, Nhậm Vũ cảm thấy khá lo lắng, cứ sợ bọn họ sẽ cãi nhau. Nhưng đứng bên ngoài một lúc khá lâu vẫn không thấy động tĩnh lớn gì, Nhậm Vũ tò mò hé cửa nhìn vào. Hiện tại vẫn còn là ban ngày nên bên trong hình ảnh vô cùng rõ ràng. Hắn nhìn thấy y phục vương vãi đầy đất, chiếc giường đã được buông rèm nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy khung cảnh lờ mờ bên trong và nghe rõ những tiếng r.ên rỉ, tiếng thở dốc, cả những tiếng va chạm cơ thể.

Nhậm Vũ vội vàng đóng cửa lại. Gương mặt hắn lúc này đã đỏ chẳng khác gì con tôm luộc. Hai người ở trong đó im hơi lặng tiếng lâu như vậy sao hắn lại không thể nghĩ là chuyện này chứ. Cho dù hiện tại có là ban ngày đi chăng nữa nhưng với tính cách của chủ tử thì sẽ quan tâm sao?

“Nhậm Vũ!”

Tiếng gọi khiến Nhậm Vũ giật mình ngẩng đầu. Hắn thấy Sở Hàng Châu đến đứng trước mặt mình từ lúc nào.

“Ngươi làm sao thế? Sao mặt lại đỏ như vậy? Sốt rồi à?”

Sở Hàng Châu lo lắng muốn khám cho Nhậm Vũ, nhưng tay hắn còn chưa kịp chạm vào người đã bị hất ra như phải bỏng. Sở Hàng Châu kinh ngạc, vẻ mặt bàng hoàng và cả nét đau đớn ẩn trong ánh mắt.

Nhậm Vũ nhận ra mình vừa hành động quá đáng. Tất cả cũng là do hắn bị mấy hình ảnh nóng bỏng kia làm ảnh hưởng. Ngay khi Sở Hàng Châu định quay người bỏ đi Nhậm Vũ ngay lập tức nắm lấy tay y giữ lại, vội vã nói:

“Nghe ta nói đã! Hiểu lầm rồi. Không phải là ta cố ý làm thế.”

Sở Hàng Châu nhìn hắn, khó tin hỏi:

“Vậy thì là thế nào?”

“Ta…”

Nhậm Vũ ấp úng không biết phải trả lời thế nào. Hắn biết tại sao mình làm thế,

bởi vì khi đó hắn đã có những suy nghĩ không đứng đắn với Sở Hàng Châu. Nếu nói thật cho y biết chắc chắn y sẽ ghét bỏ, thậm chí ghê tởm hắn không chừng.

“Sao không nói gì?”

“Nơi này không tiện nói chuyện. Ngươi đi với ta!”

Nhậm Vũ nói rồi kéo Sở Hàng Châu đi, thuận tiện gọi hai thị vệ đứng canh trước phòng vương gia không để ai lại gần.

Nhậm Vũ kéo Sở Hàng Châu đến chỗ vắng vẻ, xung quanh không có người qua lại mới buông lỏng cảnh giác nhưng tay vẫn nắm chặt lấy y, không buông. Sở Hàng Châu vừa ngượng ngùng vừa ngạc nhiên hỏi hắn:

“Có… có chuyện gì mà phải kéo ta ra đây?”

Chuyện bị bắt gặp ngày hôm nay nói rõ thì không được mà không nói gì cũng không xong. Nhậm Vũ cứ mãi nghĩ xem nên giải thích với Sở Hàng Châu thế nào thì chợt cảm thấy bàn tay của y đang nằm trong tay hắn hơi run. Nhậm Vũ chợt nghĩ phải chăng Hàng Châu cũng có loại cảm xúc đó với hắn. Hắn hơi do dự một chút rồi quyết định hỏi:

“A Châu, ta… ta có chuyện này muốn hỏi đã lâu. Ngươi có từng nghĩ sẽ ở bên cạnh ta cả đời không?”

Sở Hàng Châu kinh ngạc mở tròn mắt. Hắn không ngờ Nhậm Vũ lại hỏi thẳng hắn một chuyện như thế khiến hắn ấp úng không biết nên đáp lại thế nào. Hắn không ghét Nhậm Vũ, thậm chí còn rất vui khi ở bên cạnh y, nhưng còn chuyện tình cảm… hắn cũng không biết mình đối với Nhậm Vũ có phải là tình yêu hay không.

Sở Hàng Châu không từ chối ngay cũng khiến Nhậm Vũ thêm hi vọng. Ít ra thì y không cảm thấy khó chịu chuyện hắn có tình cảm với mình. Cho dù sau đó có bị y từ chối hắn vẫn còn hi vọng theo đuổi lần nữa.

“Chuyện này… huynh hỏi đột ngột như vậy… Ta muốn suy nghĩ đã.”

“Được chứ. Ngươi cứ suy nghĩ đi, bao lâu cũng được. Ta nhiều thời gian lắm.”

Hai người nắm lấy tay nhau, nhìn nhau và cùng mỉm cười.

...***...

Cuộc gặp gỡ quyết định các môn thi đấu chỉ diễn ra với sự có mặt của Lâm Thành và Văn Á, không một người nào khác được tham dự. Sau nửa ngày bàn bạc, các môn thi được quyết định gồm có: cưỡi ngựa, bắn cung, nấu ăn, viết chữ và cuối cùng là đi săn. Môn thi thứ năm chính là môn thi quan trọng và quyết định tất cả. Bởi môn thì này quy tụ rất nhiều yếu tố, không chỉ năng lực mà còn cả đầu óc, hơn nữa lại vừa vặn cuộc thi đi săn năm nay được tổ chức. Cả hai người họ sẽ cùng thi với những thí sinh khác. Ai xếp thứ hạng cao hơn người đó sẽ chiến thắng.

Lúc Tần Thượng Nguyên nhìn danh sách các môn thi ngạc nhiên liền hỏi Lâm Thành tại sao lại quyết định những môn này. Lâm Thành mỉm cười đáp:

“Trong năm môn có hai môn là sở trường của Văn Á, hai môn là sở trường của ta, xem như ưu thế là ngang nhau. Chỉ có môn thì cuối cùng thì không chắc được là ưu thế thuộc về ai.”

Thượng Nguyên nhìn Lâm Thành khó tin.

"Văn Á từ nhỏ đã cưỡi ngựa rong ruổi trên sa mạc. Nói về cưỡi ngựa, bắn cung chắc chắn đều thông thạo hơn ngươi. Ngươi lấy tự tin đâu để nói rằng ngươi có thể thắng?”

“Nếu ngay cả ngươi còn không tin là ta thắng được thì người khác cũng sẽ không tin. Như vậy thì chiến thắng của ta sẽ càng thêm ý nghĩa.”

“Ngươi chắc chắn rằng có thể thắng?”

“Không chắc chắn nhưng ta có lòng tin.”

------oOo------

Chương 74: Như bị tra tấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bắt đầu từ khi bản danh sách các môn thi được chốt hạ, Lâm Thành và Văn Á cùng đem chúng đến thông báo cho hoàng đế Tần Thịnh Nam và thái tử Vưu Xuyên. Trong khi Vưu Xuyên nhíu mày không hài lòng thì Thịnh Nam rất vui vẻ đồng ý. Đã chứng kiến rất nhiều lần Lâm Thành và Thượng Nguyên cùng nhau vượt qua khó khăn như thế nào, hắn rất có lòng tin vào Lâm Thành. Nếu Lâm Thành có thể chiến thắng thì đây quả là cách giải quyết vẹn cả đôi đường.

Danh sách các môn thi không hề được công bố rộng rãi ra bên ngoài mà chỉ có rất ít người biết để tránh gây áp lực lên hai nhân vật chính kia. Chỉ đến một tháng sau, khi cuộc thi chính thức ban đầu, bản danh sách này mới được lộ ra.

Kể từ ngày hôm đó Lâm Thành suốt ngày đi theo Dương Kỳ Ngọc và Nhậm Huyền tập luyện ở khu huấn luyện đặc biệt của cấm vệ quân. (Nhậm Huyền không muốn đi nhưng Lâm Thành cứ nài nỉ kéo hắn đi cùng.) Hắn tập miệt mài từ sáng đến chiều, buổi tối trở về lại cầm mấy cuốn sách về nghiên cứu. Để tập trung hoàn toàn cho việc thi đấu Lâm Thành dọn sang một phòng khác và cấm Tần Thượng Nguyên không được bước vào phòng hắn vào ban đêm. Thậm chí bình thường cũng không có y chạm vào người mình. Lý do Lâm Thành đưa ra rất đơn giản:

“Để huynh chạm vào người thì ta không thể tập trung tập luyện được.”

Lý do đó khiến Thượng Nguyên nghe vừa buồn cười cũng vừa đau lòng. Một tháng trời chỉ được nhìn chứ không được chạm chứ đừng nói đến “ăn”, hắn cũng là nhịn đến khổ sở.

Lâm Thành đã học qua cưỡi ngựa trong thời gian chờ Văn Á đến Đông Vân quốc nên hiện tại cũng khá thành thạo. Dương Kỳ Ngọc tập trung vào dạy hắn phi nước đại và làm quen địa hình. Nhậm Huyền đứng bên ngoài nhìn Dương Kỳ Ngọc ngồi sau lưng Lâm Thành cầm dây cương dạy học trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Vẫn biết là ngồi sau lưng ngựa thì hai cơ thể dán sát vào nhau là chuyện đương nhiên, nhưng dù gì Lâm Thành cũng từng là người trong lòng của hắn, nhìn cái cảnh thân mật thế này thật khó mà thoải mái được. Nếu không phải các kỹ năng của hắn đều không giỏi bằng Kỳ Ngọc hắn đã đích thân dạy Lâm Thành rồi. Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại bị bắt theo đến đây để rồi phải đứng đây

chứng kiến cảnh khó chịu như thế này.

Kỳ Ngọc ngồi sau hướng dẫn cho Lâm Thành hai lần rồi để cho y tự mình điều khiển, hắn rủ theo Nhậm Huyền cùng đi theo quan sát.

“Lâm Thành hắn học cũng nhanh đấy. Chỉ dẫn vài lần là có thể tự mình phi ngựa tốt thế này.”

“Ừm. Thuộc hạ cảm thấy mình ở đây hơi… thừa thãi, hay là… để thuộc hạ trở về..."

“Không thừa thãi.” Dương Kỳ Ngọc phản bác ngay: “Ta một mình làm sao dạy được cho hắn, phải có ngươi mới được.”

Nhậm Huyền liếc mắt khinh thường nhìn y.

“Đại nhân cái gì cũng giỏi hơn thuộc hạ, cần thuộc hạ ở đây làm gì.”

“Ngươi… có thể đừng có gọi đại nhân mãi như vậy có được không? Khi chỉ có hai người chúng ta thì gọi tên đi.”

“Không được. Đại nhân là tướng quân, thuộc hạ là thị vệ, làm sao mà gọi nhau bằng tên được. Xin đại nhân cũng nên giữ khoảng cách với thuộc hạ một chút! Đang cưỡi ngựa mà đi gần vậy thì nguy hiểm lắm.”

Dương Kỳ Ngọc nhìn Nhậm Huyền không khỏi thở dài. Cái người này tại sao cứ phải lạnh lùng với hắn như vậy chứ?

“Lát nữa ngươi dạy hắn bắn cung đi!”

“Tại sao lại là thuộc hạ? Đại nhân dạy sẽ tốt hơn mà.”

“Ta mệt rồi. Ngươi dạy đi!”

Nhậm Huyền nhìn Kỳ Ngọc không phản bác cúi đầu vâng lệnh.

Vậy là sau khi Lâm Thành cưỡi ngựa xong nghỉ ngơi một lúc liền chuyển qua tập bắn cung. Tình huống lúc này biến thành Dương Kỳ Ngọc khó chịu đứng nhìn Nhậm Huyền đứng sau lưng cầm tay chỉ dẫn cho Lâm Thành giương cung. So với tình huống lúc cưỡi ngựa thì tình huống này thân mật cũng chẳng kém gì. Dù rất khó chịu nhưng ít ra hắn muốn để cho Nhậm Huyền thấy được tấm lòng của hắn, cho y thấy hắn sẵn lòng chấp nhận quá khứ và hiện tại của y, chấp nhận cả việc y vẫn còn giữ tình cảm với người khác. Chỉ cần y có thể quay đầu nhìn hắn.

...***...

Vưu Xuyên nhìn Văn Á cả ngày chôn mình trong nhà bếp đến tối mới chịu đi ra mà xót xa không thôi. Vì để thông qua môn nấu ăn, Văn Á tìm mấy đầu bếp Trung Nguyên và cả người của Ô Xá dạy nấu ăn cho mình. Muội muội này của hắn từ nhỏ đã không thích nữ công gia chánh, chỉ như nam nhi thích bắn cung, cưỡi ngựa, suốt ngày rong ruổi trên thảo nguyên. Vậy mà chỉ vì đồng ý lời thách đấu với một tên nam nhân bình thường mà lại cố gắng làm việc mà mình không hề thích.

“Muội thích Tần Thượng Nguyên đến như vậy sao? Vì hắ mà cố gắng đến mức này?”

Văn Á lúc này đang ngồi đọc sách dạy nấu ăn của Trung Nguyên, nghe Vưu Xuyên hỏi đột nhiên sững lại. Nàng ngẩn người suy nghĩ một chốc rồi đáp:

“Không phải vì hắn.”

“Sao cơ?”

“Muội đúng là rất thích Tần Thượng Nguyên nhưng không phải vì muốn lấy hắn mà muội làm vậy. Huynh chưa nhìn thấy gương mặt tự tin của người tên Lâm Thành khi thách thức muội như thế nào đâu. Trước giờ những tên nam nhân khi đối mặt với muội hoặc là e sợ, không thì xem thường, nhưng hắn là người đầu tiên muốn đấu với muội một cách công bằng lại còn đầy tự tin như vậy. Muội không muốn thua hắn.”

Vưu Xuyên chợt nhớ đến lúc Lâm Thành và Văn Á đến gặp hắn và hoàng đế Đông Vân quốc để xin được thi đấu, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâm Thành. Lúc đó hắn cũng mới biết hóa ra Tần Thượng Nguyên muốn lấy nam nhân này làm vương phi chứ không phải muội muội của mình. Suy nghĩ của hắn khi đó là nam nhân mà đẹp như tiên thế này Tần Thượng Nguyên si mê cũng phải. Nhưng giờ khi nghe Văn Á nói thế hắn lại thấy rằng Tần Thượng Nguyên lựa chọn Lâm Thành có lẽ không phải chỉ vì y đẹp.

“Nghe muội khen Lâm Thành nhiều thế khiến huynh cũng thấy tò mò rồi.”

“Dĩ nhiên. Huynh nên gặp và nói chuyện với y một lần rồi huynh cũng sẽ có suy nghĩ giống như muội thôi.”

“Được thôi. Nhưng ta có một câu hỏi.”

“Hỏi đi.”

“Nếu lỡ như muội thua thì sao?”

Văn Á quay phắt lại khó chịu hỏi hắn:

“Huynh nghĩ muội sẽ thua?”

“Muội vì muốn thắng hắn mà cố gắng nhiều như thế thực sự khiến huynh không thể không nghĩ đến khả năng muội có thể sẽ thua a.”

“Muội chắc chắn sẽ không thua.”

“Được. Ta tin muội.”

...***...

Trời đã tối nhưng Tần Thịnh Nam nhìn sang bên cạnh vẫn thấy hai người mà bình thường đều không thấy xuất hiện trong cung, trừ khi có nhiệm vụ. Thế mà hiện tại cả hai đều đang ở đây uống rượu cùng hắn với bộ dạng chán chường.

“Suốt một tháng trời chỉ có thể gặp mà không được ôm, đến cả chạm thôi cũng không được, chỉ tưởng tượng thôi đệ đã thấy khủng khiếp lắm rồi. Thế này có khác gì đang tra tấn đệ đâu chứ?”

“Lâm Thành làm như vậy cũng là vì muốn được ở bên cạnh đệ. Đệ đành chịu ủy khuất thêm một thời gian vậy. Khó chịu quá thì cứ đến đây với ta.” Thịnh Nam an ủi đệ đệ mình rồi nhìn sang Giang Thanh Bình đang ngồi kế bên, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Nguyên ở đây ta còn có thể hiểu nhưng tại sao hiện tại ngươi lại cũng ở đây?”

“A Tịnh gần đây đang giúp Lâm Thành nghiên cứu cái gì đấy, cũng cấm cửa không cho thần vào phòng.”

“Hả? Nghiên cứu cái gì?”

“Hắn không chịu nói. Thần cũng không ép được.”

“Ít ra ngươi vẫn sung sướng hơn ta. Y Tịnh chỉ nghiên cứu vài ngày là xong rồi, ngươi cùng lắm cũng chỉ chịu đựng có mấy ngày, đâu có phải chịu đựng đến cả tháng như ta.”

“A Tịnh nói để động viên Lâm Thành, cho đến khi kết thúc cuộc thi, hắn sẽ luôn ở bên hỗ trợ cho y, đồng cam cộng khổ, có phúc chung hưởng. Cho nên hắn cũng đã quyết tâm không ở cùng thần trong suốt thời gian đó.”

Giang Thanh Bình nói chuyện này với thái độ điềm nhiên như không nhưng hai người bọn họ có thể nhận ra sâu bên trong vị thống lĩnh này đang rất khó chịu. Vụ việc Lâm Thành bị bắt cóc lần trước Cố Y Tịnh luôn cảm thấy tự trách vì đã không thể giúp được gì nhiều, có thể hiểu tại sao lần này y lại làm như vậy. Chỉ khổ cho người nào đó...

Tần Thịnh Nam rót một ly rượu ra mời từng người.

“Được rồi. Hai người đến đây không phải để uống rượu giải sầu sao? Thế thì phấn chấn lên! Xem như hi sinh vì tương lai hạnh phúc sau này của Thượng Nguyên. Nâng ly lên nào!”

“Buồn thì cứ đến đây. Trẫm không ngại tiếp các ngươi cả đêm đâu.”

------oOo------

Chương 75: Môn thi đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Món ăn và cách nấu của Tây Vực khá khác so với đồ ăn của Trung Nguyên. Lâm Thành thường dùng thời gian mỗi tối sau khi về phòng để nghiên cứu qua các sách nấu ăn mà Thượng Nguyên giúp hắn thu thập, sau đó dùng một ngày thực hành trong phòng bếp. Cho đến giờ hắn đại khái có thể nắm được đặc trưng của các món ăn Tây Vực. Đối với việc nấu nướng, Lâm Thành hoàn toàn có đủ tự tin để chiến thắng nhưng cũng không dám xem thường. Càng là việc hắn tự tin hắn lại càng cố gắng làm thật tốt.

Về việc viết chữ Lâm Thành thừa nhận mình viết không được đẹp. Hắn đi tham khảo ý kiến của nhiều người quyết định tin tưởng nhờ cậy Cố Y Tịnh chỉ dạy. Có điều ban ngày hắn tập cưỡi ngựa và bắn cung đến rã rời cả hai tay, hai chân, muốn luyện viết cũng không có sức. Cho nên ba ngày cuối cùng trước bước vào kì thi chính thức Lâm Thành và Cố Y Tịnh đóng cửa trong phòng luyện chữ từ sáng đến đêm, khiến Tần Thượng Nguyên và Giang Thanh Bình đứng ngoài cửa trông vào mà xót xa không thôi.

Tần Thượng Nguyên không đành nhìn thêm, bèn đi tìm Dương Kỳ Ngọc trò chuyện.

“Ngươi nói môn cưỡi ngựa và bắn cung hắn học thế nào? Có thể thắng được không?”

Dương Kỳ Ngọc chỉ lắc đầu.

“Không được sao? Nhưng ngươi nói hắn học khá nhanh mà?”

“Đúng là so với người bình thường thì hắn học khá nhanh nhưng có thể thắng được Văn Á công chúa không thì thần không dám chắc. Vương gia ngài cũng biết công chúa giỏi như thế nào mà. Ngay đến cả thần cũng không dám chắc có thể thắng được nàng ấy.”

“Cũng phải. Đúng là làm khó ngươi rồi.”

“Chuyện này Lâm Thành cũng biết rất rõ, cho nên ngay từ đầu mục tiêu của hắn chỉ là muốn thần huấn luyện các kỹ năng đi săn thật thành thạo mà thôi.”

“Vậy kết quả huấn luyện thế nào?”

“Theo nhận xét của thần có thể nói là tốt. Trình độ của hắn hiện tại không kém hơn thị vệ trong cung là mấy.”

Có thể trong một tháng làm được như thế này đối với Lâm Thành mà nói là tiến bộ rất nhanh rồi. Chưa kể Lâm Thành còn tranh thủ lúc nghỉ ngơi nghiên cứu thêm thư pháp và cách nấu ăn của Tây Vực. Vì cuộc thi này Lâm Thành đã bỏ sức rất nhiều. Thượng Nguyên có cảm giác càng ngày càng thấy y gầy đi. Sau cuộc thi hắn nhất định phải ép Lâm Thành nghỉ ngơi tuyệt đối mấy ngày, còn phải ép ăn, bắt tẩm bổ, đưa đi ngâm suối nước nóng,… Vậy là để giết thời gian, hắn và Thanh Bình ngồi bàn nhau lên kế hoạch để đưa các bảo bối của mình đi nghỉ dưỡng như thế nào cho lại sức.

Thấm thoát chỉ còn một ngày nữa là đến hẹn thi đấu, việc huấn luyện các môn thi của Lâm Thành cơ bản đã kết thúc. Lâm Thành quyết định dành một ngày nghỉ ngơi hoàn toàn để thả lỏng cơ thể, ăn uống tẩm bổ, giữ cho mình một sức khỏe tốt nhất chuẩn bị cho kì thi. Hắn đã ngủ một giấc thật dài đến gần trưa mới dậy. Đã lâu rồi hắn mới ngủ một giấc thoải mái như thế. Lúc mở cửa bước ra ngoài hắn đã nhìn thấy Tần Thượng Nguyên ngồi ở ngoài cửa. Khi nhìn thấy hắn, Thượng Nguyên vội vàng đứng dậy, gương mặt đầy lo lắng vội chạy tới hỏi:

“Ngươi không sao chứ? Tự nhiên hôm nay lại ngủ nhiều như thế làm ta lo quá. Sở Hàng Châu đã xem qua cho ngươi nói ngươi chỉ là mệt mỏi nên mới vậy.”

“Ừm. Ngày mai là thi rồi nên ta muốn nghỉ ngơi thật tốt. Ta không sao.”

“Không sao là tốt rồi.”

Thượng Nguyên lúc này đang nắm lấy hai vai của Lâm Thành, nhận ra hành động của mình liền hốt hoảng rụt tay lại, nhưng Lâm Thành đã nắm lấy tay hắn.

“Hôm nay thì không sao. Ta không huấn luyện nên không việc gì cả. Ngươi có thể…”

Lâm Thành còn chưa nói hết câu Thượng Nguyên đã ôm chầm lấy hắn, vùi đầu vào cổ hắn mà hít hà. Lâm Thành cũng ôm chặt lấy y. Những ngày này đúng là đã làm khó y rồi, cũng làm khó cả cho hắn.

“Ngoài ôm ra ta còn có thể làm gì khác không?”

Lâm Thành buồn cười, đáp: “Hiện giờ chỉ có thể ôm thôi. Ngươi chịu khó nhịn thêm mấy ngày nữa vậy.”

“Được ôm là tốt rồi. Đợi sau khi ngươi thi xong ta nhất định sẽ khiến ngươi một tuần liền cũng không muốn xuống giường.”

Lâm Thành đỏ mặt mắng hắn: “Ngươi… Cái tên cầm thú! Trong đầu chỉ nghĩ được như thế thôi à?”

“Ai bảo ngươi bắt ta nhịn lâu như thế? Một tuần là ta đã kìm chế lắm rồi đó.”

“Huynh im đi!”

...***...

Tin tức Văn Á công chúa cùng một nam nhân thách đấu với nhau để giành lấy vị trí Thành vương phi tương lai đã trở thành chủ đề bàn luận nóng hổi nhất ở kinh thành cả tháng nay. Rất nhiều tin đồn thất thiệt bị thêu dệt lên mà đa phần là chỉ trích Lâm Thành là hồ ly quyến rũ vương gia. Trong lòng dân chúng Thành vương uy phong lẫy lừng, phong độ bất phàm, sao có thể là đoạn tụ. Họ lại nghe rằng người tên Lâm Thành này rất đẹp cho nên rất dễ để khiến nhiều người nghĩ theo chiều hướng đó.

Dương Kỳ Ngọc đã chỉ đạo người của mình sắp xếp để mấy người kể chuyện nổi tiếng trong kinh thành kể lại câu chuyện tình đầy trắc trở của Thành vương gia và đầu bếp Lâm Thành, bắt đầu từ huyện Thành Nghị ba năm trước cho đến hiện tại. Dĩ nhiên là thêm thắt vài chi tiết khiến chuyện tình thêm lâm ly bi đát, dành lấy thiện cảm của người dân. Không chỉ vậy hắn còn kéo cả một bài người dân của Thành Nghị đến làm bảo chứng. Cuối cùng chỉ một thời gian ngắn sau chuyện tình của vương gia và đầu bếp của mình đã dành được lời chúc phúc của đông đảo người dân trong thành.

Ban đầu thái tử Vưu Xuyên rất ghét triều đình Đông Vân quốc khi đứng phía sau ủng hộ cho việc Thành vương gia hủy hôn với muội muội mình. Nhưng kỳ quái thay, hắn lúc nào cũng nghe bên tai vị muội muội này khen chính tình địch của mình, khiến hắn không biết nên có thái độ như thế nào. Không chỉ vậy, thuộc hạ của hắn còn mang đến một cuốn sách gọi là “Thiên tình sử của Thành vương gia” đang được lưu truyền rộng rãi trong dân chúng, dâng lên cho hắn đọc. Đọc xong chính bản thân hắn cũng bị câu chuyện làm cho cảm động. Cho đến hiện tại Vưu Xuyên đối với cuộc thi này chỉ đơn giản là xem muội muội mình chơi vui như thế nào mà thôi. Kết quả đối với hắn mà nói không còn quan trọng gì nữa.

Môn thi đầu tiên trong danh sách tiến hành thi đấu trong hôm nay chính là cưỡi ngựa. Không cần nói mọi người cũng đoán được ai có khả năng chiến thắng cao nhất. Tần Thịnh Nam đã cho chuẩn bị một trường đua ngựa nhỏ. Số người được vào bên trong để xem cũng vô cùng hạn chế. Phía bên Ô Xá chỉ có thái tử và

một vài tùy tùng thân cận. Bên phía Đông Vân quốc có hoàng đế, Thái hậu, Thành vương cùng các thị vệ thân cận, ngoài ra còn có một số quan viên làm người giám sát.

Trước khi thi đấu tâm lý Lâm Thành khá thoải mái khiến Văn Á cảm thấy hứng thú.

“Ta nghe nói lâu nay ngươi luyện tập rất vất vả, cả ngày ở khu huấn luyện tập bắn cung và cưỡi ngựa. Kết quả thế nào mà trông ngươi có vẻ tự tin thế? Nghĩ mình có thể thắng?”

“Không có. Là biết chắc là mình sẽ thua nên mới càng không lo lắng.”

Văn Á kinh ngạc, đột nhiên bật cười thích thú.

“Ngươi đúng là rất thú vị đó, Lâm Thành. Bản công chúa càng ngày càng thích ngươi rồi đó. Hôm nay ta sẽ chơi hết mình với ngươi.”

Hai người bọn họ chờ hiệu lệnh rồi cùng phi ngựa chạy thần tốc. Nhìn nét mặt của hai người lúc đó có cảm giác như không phải bọn họ đang thi mà giống như đang chơi trò chơi hơn. Cả hai thi đấu một cách vô cùng thống khoái.

Kết quả cuối cùng là điều không mấy ai ngạc nhiên: Văn Á chiến thắng.

“Ngươi tiến bộ nhanh đấy. Khi đến đích ngươi chỉ thua ta có nửa thước thôi. Một người chỉ mới học cưỡi ngựa có một tháng như ngươi lại có thể đấu được với bản công chúa đến mức này có thể nói là đáng kinh ngạc.”

“Công chúa quá khen. Dù sao thì cũng không thắng được người.”

“Thua là đương nhiên. Nếu đến cả cưỡi ngựa mà ta cũng không thắng được thì còn gì là danh dự của bản công chúa nữa chứ?”

“Vậy bài thi nấu ăn ngày mai thi sao? Đó là công việc của ta a. Ta nhất định sẽ chiến thắng.”

“Chưa chắc. Ta đây cũng không dễ chịu thua như vậy.”

“Được. Vậy ta chờ công chúa thể hiện.”

“Mai gặp.”

Nhìn không khí sau khi thi đấu của hai người vốn là tình địch Thịnh Nam không khỏi cảm thấy kỳ quái. Hắn quay qua nói với Thượng Nguyên:

“Ta thấy cái tình hình này nếu như đệ có phải cưới Văn Á thì Lâm Thành cũng sẽ không tức giận đâu.”

“Huynh nói lung tung cái gì đấy? Đệ sẽ không bao giờ cưới Văn Á.”

“Ta đùa thôi. Nhưng nhìn thái độ của Văn Á có vẻ không còn đặt nặng việc thắng thua trong cuộc thi này, giống như đang tận hưởng hơn. Đó cũng là một tín hiệu tốt. Nếu như Lâm Thành có thể chiến thắng Văn Á có lẽ sẽ vui vẻ rút lui. Đó là điều mà ta mong muốn nhất.”

Tần Thượng Nguyên im lặng. Hắn nhìn gương mặt tươi cười kia của Văn Á mà không khỏi ngạc nhiên và lo lắng. Dù gì cũng là đối thủ đang muốn tranh phu quân với cô ta, sao ánh mắt cô ta nhìn Lâm Thành lại có vẻ thích thú thế kia?

------oOo------

Chương 76: Cục diện cân bằng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một người từ nhỏ đến lớn chưa từng đụng qua dao bếp như Văn Á, cho dù dành khá nhiều thời gian để học nấu nướng thì cũng cần phải một thời gian khá dài mới có thể thành thạo. Cho đến tận ngày thi Văn Á khó khăn lắm mới có thể nấu được tương đối các món ăn của Tây Vực, còn món ăn của Trung Nguyên thì đối với nàng vẫn là việc ngoài khả năng.

Các món ăn của Tây Vực đa phần là các món nướng và súp, còn các món của Trung Nguyên thì cách nấu đa dạng hơn nên khả năng sáng tạo cũng cao hơn. Văn Á đã nghe mọi người nói qua về khả năng nấu nướng của Lâm Thành. So với việc nghĩ mình sẽ thắng, Văn Á lại cảm thấy tò mò về Lâm Thành sẽ nấu món Tây Vực như thế nào hơn.

Môn thi nấu ăn lần này cũng hạn chế số người tham gia. Thành phần ngoài những người lần trước còn có một số người có kiến thức sâu rộng về mỹ thực hai miền được lựa chọn kỹ càng làm giám khảo. Thái hậu, hoàng đế Đông Vân cùng thái tử Ô Xá cũng ở trong thành phần giám khảo chấm điểm.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thành nấu ăn trước mặt những người khác trong cung mà không phải Tần Thượng Nguyên nên không khỏi có chút hồi hộp. Trong suy nghĩ của hắn cuộc thi này không đơn giản chỉ là đánh bại Văn Á để có thể đường đường chính chính gả cho Tần Thượng Nguyên mà còn là lời khẳng định cho toàn bộ triều đình Đông Vân quốc rằng người mà Thành vương gia lựa chọn gắn bó suốt đời không phải là người bình thường. Cho nên đối với mỗi một môn thi Lâm Thành đều cố gắng rất nhiều. Càng là môn sở trường của hắn, hắn lại càng nỗ lực nhiều hơn. Như môn thi nấu ăn ngày hôm nay hắn không chỉ muốn thắng Văn Á mà còn muốn thắng tất cả các đầu bếp của Đông Vân quốc.

Nội dung của bài thi môn nấu ăn là nấu một bàn ăn có các món ăn của Tây Vực và Trung Nguyên và kết hợp với nhau phải vô cùng hài hòa. Đây có thể xem là một bài thi khó vì phong cách món ăn của hai miền hoàn toàn khác biệt. Đây là bài thi do những giám khảo tự ra đề, Lâm Thành và Văn Á không hay biết gì cả.

Vừa nghe đề bài Văn Á đã muốn xin thua luôn rồi. Nàng cố gắng nấu xong món Tây Vực mà mình thành thạo nhất rồi qua khu vực phía bên kia xem Lâm Thành thi đấu. Lâm Thành nhìn thấy mà ngạc nhiên.

“Công chúa nấu xong rồi sao?”

“Ừ. Xong rồi.”

Lâm Thành ngạc nhiên muốn nhìn qua bên kia xem thế nào thì Văn Á bước qua ngăn lại.

“Ngươi nhìn làm gì? Tập trung nấu đi, không lại không kịp thời gian.”

Lâm Thành chớp mắt vài cái không nói nữa mà tập trung vào nấu. Hắn không hề biết rằng trong suốt quá trình hắn thi đấu Văn Á đứng bên cạnh nhìn hắn đầy thích thú.

Văn Á nhìn không chớp mắt bàn tay Lâm Thành thoăn thoắt sử dụng các dụng cụ nấu nướng một cách thành thạo, đặc biệt là khi thấy hắn nấu các món ăn của Tây Vực nhìn cứ như một đầu bếp của Tây Vực thực thụ vậy. Người này là một tài năng hiếm có.

Mất gần hai canh giờ để Lâm Thành hoàn thành bàn ăn khó khăn này. Còn Văn Á chỉ nấu có hai món ăn Tây Vực truyền thống. Chỉ mới nhìn qua mọi người đã biết ai là người thắng rồi. Chưa kể sau đó tất cả những giám khảo ăn thử món ăn của Lâm Thành đều khen tấm tắc. Ngay cả những giám khảo đến từ Tây Vực cũng không thể chê được những món ăn của vùng miền mình do chính tay Lâm Thành làm ra.

Văn Á tuy mới học nấu ăn nhưng hai món Tây Vực mà công chúa nấu khá ngon. Đây cũng có thể xem là thành công. Văn Á cũng đã ăn thử món do Lâm Thành nấu và khen tấm tắc.

“Lâm Thành, ngươi giỏi quá! Sau cuộc thi này nhất định hôm nào đó ta phải đưa ngươi về Tây Vực với ta. Ta muốn giới thiệu ngươi với phụ vương ta.”

“Được thôi.”

Tần Thượng Nguyên ở một bên nghe mà nổi cáu. Sao nghe cứ như người mà Văn Á muốn lấy không phải hắn mà là Lâm Thành vậy?

Văn Á đột nhiên kéo tay Lâm Thành lại gần, thủ thỉ vào tai hắn: “Này, bản công chúa chợt có suy nghĩ như này. Nếu giả như ta thắng được cuộc thi này thì ta không phản đối Thành vương lấy ngươi làm thiếp đâu, cho nên ngươi đừng nên lo lắng quá. Dù thắng hay thua ngươi cũng đều gả được cho hắn.”

Lâm Thành hơi bất ngờ. Không ngờ cô công chúa này suy nghĩ cũng thoáng thật đấy, chỉ có điều cả hắn và Thượng Nguyên đều không muốn như vậy. Hắn đang định trả lời thì Thượng Nguyên đã xen vào lôi hắn ra khỏi vòng tay của

Văn Á, trả lời thay hắn:

“Không được. Cả đời này ta chỉ lấy mình A Thành thôi, không lấy thêm ai khác.”

“Ta không hỏi chàng, chàng nhảy ra đây làm gì?” Văn Á chống nạnh mắng Tần Thượng Nguyên: “Kết quả của cuộc thi không phải do chàng quyết định mà là do bản công chúa đây. Chàng còn muốn hủy hôn nữa không?”

“Ngươi…”

Vưu Xuyên che miệng cười nhẹ. Cái cảnh này so với cách đây mấy ngày trước khác nhau một trời một vực. Lần đó sau mấy tháng mới gặp lại Tần Thượng Nguyên, Văn Á cứ bám lấy hắn ta không buông, mừng rỡ vô cùng. Còn giờ thì sao, kéo tay tình địch, còn mắng Tần Thượng Nguyên nữa. Thật không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

...***...

Ngày thi thứ ba là thi bắn cung. Cũng như hai ngày trước, dần dần thái độ thi đấu của hai thí sinh tham gia thi khiến cuộc thi này không còn mang tính đối kháng căng thẳng nữa mà mang tính giải trí cao hơn. Người ta bắt đầu không cá cược nhau xem ai sẽ thắng mà cá xem Thành vương sẽ chỉ lấy một hay lấy cả hai người.

Mỗi người được bắn năm mũi tên. Ai được điểm cao nhất thì chiến thắng. Văn Á bắn được ba trên năm mũi trúng hồng tâm, còn Lâm Thành chỉ được một mũi tên trúng hồng tâm, nhưng bốn mũi tên kia đều vào vòng 8 và vòng 9. Kết quả như vậy đã được xem là rất xuất sắc với một người mới học bắn cung như Lâm Thành. Văn Á tuy chiến thắng nhưng đối với Lâm Thành vô cùng nể phục.

Môn thi vào ngày tiếp theo là viết chữ hay còn gọi là thư pháp. Nói về thư pháp thì cả Lâm Thành và Văn Á đều không phải sở trường, nhưng Lâm Thành rất tự tin là mình sẽ thắng bởi vì thầy dạy của hắn là Cố Y Tịnh.

Trong tiểu thuyết Cố Y Tịnh được miêu tả là người có nét chữ vô cùng đẹp. Cả Đông Vân quốc rất ít người có thể cạnh tranh nét chữ được với Y Tịnh. Hiên tại ở trong trường thi này người duy nhất có nét chữ đẹp sánh ngang với Cố Y Tịnh chỉ có hoàng đế Tần Thịnh Nam. Lúc dạy chữ cho hắn, Cố Y Tịnh đã nói nét chữ của hắn ngay từ đầu đã đẹp rồi nên Y Tịnh chỉ thêm vài điều hắn đã tiến bộ rất nhanh. Hiện tại xét về chữ đẹp chỉ thua Y Tịnh một khoảng cách ngắn thôi.

Văn Á thì không cần phải nói. Một người từ nhỏ đến lớn chỉ rong ruổi trên lưng ngựa như cô nàng mấy cái vụ ngồi hàng giờ luyện chữ thì chẳng khác nào cực

hình, chưa nói đến chữ của Văn Á không được đẹp. Văn Á cũng đã cố gắng dành ra hai ngày để luyện chữ nhưng không thành công lắm. Cho nên phần thi viết chữ, Lâm Thành thắng.

Sau bốn môn thi điểm số của cả hai đang là bằng nhau.

...***...

Đêm trước ngày thi đấu môn cuối cùng Lâm Thành nằm trong lòng Tần Thượng Nguyên hỏi hắn:

“Ta nghe nói các mùa đi săn trước đó huynh đều đứng đầu bảng?”

“Ừm. Muốn biết bí quyết?”

“Không. Huynh thì quá tài năng rồi, ai cũng không đấu lại huynh. Ta có nắm được bí quyết cũng không thể làm được. Ta chỉ cảm thấy mình thật hạnh phúc và may mắn vì được một người tuyệt vời như huynh yêu thương mà thôi. Trước nay ta luôn nghĩ mình chỉ là một người bình thường, không có gì đặc biệt, nếu có chẳng qua chỉ là có chút năng khiếu nấu ăn mà thôi. Nhưng từ khi yêu huynh ta mới biết hóa ra mình cũng có điểm đặc biệt thu hút người khác như thế. Vì vậy ta luôn cố gắng để mình càng trở nên đặc biệt hơn trong mắt người khác, muốn mình xứng đáng được đứng cạnh huynh, muốn huynh không bao giờ quên được ta. Ta ưm…”

Thượng Nguyên đột nhiên kéo Lâm Thành vào một nụ hôn dài không cho hắn nói hết câu.

“Tự nhiên lại nói mấy lời đó muốn câu dẫn ta hay sao? Ngươi đúng là ác mà.”

Lâm Thành đột nhiên leo lên ngồi trên người Thượng Nguyên, tay bắt đầu giải khai y phục khiến Thượng Nguyên hốt hoảng vội ngăn lại.

“Này, đừng đùa! Mai ngươi không muốn thi nữa à?”

“Thế thì còn phải xem huynh có tiết chế được hay không đã. Thời gian thi sẽ là trưa ngày mai, cho nên huynh liệu mà làm.”

Tần Thượng Nguyên ôm đầu mà thở dài: “Ngươi đúng là biết cách tra tấn người khác. Bắt ta nhịn xuống một tháng trời giờ lại còn bắt kìm chế.”

Lúc này Lâm Thành đã kéo lý y xuống quá vai để lộ gần như toàn bộ thân trên, dùng giọng điệu đầy khêu gợi hỏi hắn:

“Thế huynh có làm không?”

Thượng Nguyên đẩy Lâm Thành nằm xuống giường, tay cũng nhanh chóng cởi đồ ra.

“Ngươi đã bày ra như thế rồi mà ta còn không ăn thì không phải là nam nhân.”

------oOo------

Chương 77: Ngày thi cuối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành tỉnh dậy khi mặt trời đã hừng sáng. Cơ thể tuy vẫn còn hơi đau nhức do đêm qua vận động mạnh nhưng vẫn có thể hoạt động bình thường được. Nghĩ lại chuyện đêm qua Lâm Thành không khỏi bật cười. Tần Thượng Nguyên đã hết sức kìm nén bản năng của mình, chỉ làm hắn có một lần nhưng lại đè ra làm rất lâu đến mức hắn không biết đã qua bao nhiêu thời gian rồi. Lúc hắn tỉnh dậy trời đã sáng.

Cũng đã lâu lắm rồi hắn có thể tỉnh dậy vào buổi sáng mà cơ thể vẫn còn cử động bình thường thế này, thế mới biết Thượng Nguyên đêm qua đã phải kìm nén khó khăn đến mức nào. Lâm Thành trở dậy khoác một cái áo khoác đơn giản rồi mở cửa phòng bước ra. Sở Hàng Châu và Cố Y Tịnh đang ngồi ngoài sân thư thả uống trà, nhìn thấy hắn liền đỏ mặt đứng cả dậy.

“Sao thế? Đang nói chuyện gì mà nhìn thấy ta đều im cả vậy?”

Sở Hàng Châu nhìn Cố Y Tịnh có vẻ như không muốn y nói ra. Cố Y Tịnh khá lúng túng, dường như không biết nên nói hay không.

“Không tin tưởng ta thì không cần nói.”

“Ý đệ không phải thế. Châu ca ca, huynh ngại cái gì chứ? Thành đại ca là một người rất đáng tin cậy.”

“Cái đó…” Sở Hàng Châu do dự một chút rồi nói: “Ta đang tham khảo ý kiến của Y Tịnh về chuyện của ta và… và Nhậm Vũ.”

Lâm Thành ngạc nhiên: “Ngươi và Nhậm Vũ? Có chuyện gì cơ?”

Sở Hàng Châu chỉ im lặng đỏ mặt. Cố Y Tịnh liền ghé tai Lâm Thành nói gì đó, Lâm Thành lập tức đỏ bừng mặt và khá ngạc nhiên. Giờ hắn mới biết không chỉ Nhậm Huyền mà Nhậm Vũ cũng có tình cảm với nam nhân. Nhưng nếu đối tượng của Nhậm Vũ là Sở Hàng Châu thì hắn không cảm thấy vấn đề gì lắm, ngược lại còn thấy rất vui.

Lâm Thành kéo Sở Hàng Châu ngồi xuống ghế cạnh mình, cầm lấy tay hắn chân thành nói:

“Cái này huynh hỏi Y Tịnh làm gì, phải hỏi chính bản thân huynh ấy. Nếu huynh có tình cảm với Nhậm Vũ thì ngại ngần gì mà không tiến đến. Con người của Nhậm Vũ ta hoàn toàn tin tưởng. Hắn đã thẳng thắn bày tỏ với huynh chứng tỏ hắn rất xem trong huynh và mong muốn được sống cùng huynh. Huynh có thời gian mà, cứ suy nghĩ thật kỹ xem con tim mình muốn gì rồi trả lời hắn cũng không muộn. Nhớ phải suy nghĩ thật kỹ nha!”

Sở Hàng Châu ngẩn người nhìn Lâm Thành. Nụ cười sáng lạng và lời khuyên chân thành của Lâm Thành khiến lòng hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Giờ ta đã hiểu tại sao đệ lại được nhiều người thích đến như vậy. Đệ đúng là một người dịu dàng mà.”

“Huynh cũng vậy a. Cho nên mới khiến Nhậm Vũ yêu thích như thế.”

Sở Hàng Châu đỏ mặt ho nhẹ mấy cái. “Được rồi. Chúng ta đừng nói qua nói lại chuyện này nữa, chuyển đề tài khác đi.”

Lâm Thành bật cười quay qua hỏi Cố Y Tịnh:

“Thứ ta nhờ đệ đã làm xong rồi chứ?”

“Vâng. Hôm nay đệ đến cũng là để giao nó cho huynh.”

Cố Y Tịnh đưa cho Lâm Thành một chiếc hộp gỗ nhỏ. Bên trong hộp là một chiếc bình sứ màu trắng.

“Ngươi có kế hoạch gì trong ngày đi săn hôm nay rồi? Cái bình này là gì vậy?” Sở Hàng Châu ngạc nhiên hỏi.

“Đến lúc đó huynh sẽ biết thôi.”

“Nhưng mà đại ca, kiểu đi săn như huynh đệ mới là lần đầu nghe thấy, không biết những người khác có đồng ý không?”

“Đó là việc của ta, đệ không cần lo lắng. Mấy ngày qua đệ vì chuyện này mà đã vất vả nhiều. Cảm ơn đệ nhiều lắm, A Tịnh!”

“Huynh còn nói mấy lời cảm ơn kiểu đó nữa là đệ giận đấy. Đây là việc đệ tự nguyện, đệ muốn giúp huynh.”

“Ừm.”

“Sắp đến lúc ra bãi săn rồi. Để ta và A Tịnh giúp ngươi chuẩn bị.”

...***...

Cuộc đi săn đặc biệt năm nay tuy nói là đề thi cuối cùng của Văn Á và Lâm Thành nhưng vẫn được diễn ra bình thường như bao cuộc đi săn trước đây. Người tham gia là các vị vương tôn công tử, ngoài ra vì sức hút của Văn Á nên thành phần tham gia năm nay có cả những vị tiểu thư có tính cách mạnh mẽ và hứng thú đi săn. Thành vương từ chối tham gia vì hắn muốn nhường cơ hội cho những người khác. Chỉ có Dương Kỳ Ngọc vẫn tham gia như cũ nhưng ai cũng biết hắn là đi theo trông chừng Lâm Thành thay Thành vương mà thôi.

Trước khi thi Văn Á và Lâm Thành đã có một cuộc trò chuyện ngắn.

"Môn thi lần này vốn là sở trường của ta cho nên ta nhất định sẽ không thua. Ngươi tốt nhất nên nghĩ xem sau khi thua thì phải làm gì đi."

"Còn chưa thi thì chưa nói trước được gì. Công chúa việc gì phải xoắn xuýt thế?"

"Ta là nói thật đó. Ta không muốn thua nhưng cũng không muốn mất đi ngươi a. Nếu ta biết ngươi sớm một chút thì khẳng định ta sẽ đem ngươi mang về Ô Xá làm phò mã rồi."

Lâm Thành giật mình, mặt đơ ra không biết nên phản ứng thế nào. Cái tình huống này đột ngột quá. Thế nào mà vị trí phò mã lại thành là hắn rồi. Vị công chúa này thay đổi cũng nhanh thật.

"Công chúa thích ta? Không thích Thành vương nữa?"

"Ngươi thấy hắn có để ý ta đâu. Cưới một người không yêu mình thì chán lắm. Kế hoạch của ta là sau khi trở thành phi của Tần Thượng Nguyên sẽ tìm cách lấy lòng chàng ấy. Ta không tin chàng ấy không thích ta. Nhưng sau khi gặp ngươi ta đã thay đổi suy nghĩ rồi."

"Vậy bây giờ công chúa đang suy nghĩ gì?"

"Ngươi là một người rất thú vị, ta rất thích ngươi. Nếu phải bỏ lỡ ngươi thì ta thấy tiếc lắm. Cho nên nếu như ta chiến thắng cuộc thi này thì ta sẽ hủy hôn với Thành vương và đưa ngươi về Ô Xá với ta."

"Cái này… nếu ta không muốn theo ngươi về Ô Xá thì sao?"

"Ta bắt cóc ngươi về."

“Công chúa…” Lâm Thành ôm đầu. Cái bà cô công chúa này nói chuyện sốc quá. “Công chúa đã nói không thích cưới những người không yêu mình kia mà. Ta không yêu công chúa, chúng ta sống với nhau không được đâu.”

“Không cần ngươi phải yêu ta, chỉ cần ngươi ở bên ta là được. Ta và ngươi rất hợp rơ với nhau, ở bên nhau chắc chắn sẽ rất vui.”

“Được rồi. Chúng ta nên chấm dứt cuộc đối thoại này ở đây đi.” Còn nói thêm với cô nàng này mấy câu nữa chắc hắn điên mất. “Cứ thi xong đã rồi nói tiếp.”

“Được. Sau cuộc thi ta nhất định sẽ bắt bằng được ngươi về.”

Trường săn là một khu rừng nhiệt đới vô cùng rộng lớn. Tất cả các con thú dữ nguy hiểm đều đã được di tản vào trong rừng sâu. Số lượng thí sinh tham gia cuộc đi săn năm nay đông kỷ lục, hơn năm mươi người. Số lượng lẽ ra còn đông hơn nữa nhưng bị hạn chế và tuyển chọn lại. Và không cần nói cũng biết trung tâm của cuộc đi săn chính là hai con người kia.

Người đứng đầu cuộc đi săn là Tần Thịnh Nam. Hắn vừa hô một tiếng tất cả cùng ào ạt phấn khởi chạy vào rừng.

Lâm Thành cùng Dương Kỳ Ngọc phi ngựa cùng nhau. Dương Kỳ Ngọc rất ngạc nhiên khi thấy Lâm Thành cứ phi ngựa, vừa chạy vừa ngó nghiêng tìm gì đó, mặc cho mấy con thú nhỏ ở xung quanh, đến mức hắn phải quay qua hỏi:

“Ngươi đang định làm gì vậy?”

“Bây giờ chưa nói được. Dương đại nhân cứ đi rồi sẽ biết.”

Lâm Thành chọn mãi mới được một khoảng đất trống vừa rộng rãi, vừa nhiều cỏ thì mới ưng ý dừng lại. Hắn mở chiếc hộp lấy cái bình nhỏ, đổ từ trong đó mấy viên nhỏ màu đen. Mỗi viên màu đen lại được hắn cột vào các mũi tên và được hắn bắn cố định vào các thân cây tạo thành một hình vuông vô cùng lớn.

Tiếp đến Lâm Thành nhảy xuống ngựa, tìm một mỏm đá rồi ngồi xuống nghỉ ngơi. Dương Kỳ Ngọc ngơ ngác nhìn hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lâm Thành mỉm cười nhìn hắn, nói:

“Bây giờ việc của chúng ta chỉ là đợi thôi.”

...***...

Văn Á cực kỳ hào hứng với lần đầu tiên được đi săn ở Trung Nguyên. Gần như đến một khu vực nào nàng cũng giương cung săn được một con thú nào đó. Khi

số thú săn được cũng hòm hòm rồi nàng bắt đầu tò mò xem Lâm Thành săn được bao nhiêu con thú. Và ngay lúc này có tiếng ồn ào bàn luận của những thí sinh khác.

“Hình như số thú săn ít hẳn di rồi đúng không?”

“Năm nay tuy có nhiều thí sinh tham gia hơn nhưng số thú săn cũng không đến mức ít như vậy chứ?”

“Cứ như bọn chúng bỏ đi đâu hết rồi ấy.”

“Chuyện này chưa từng xảy ra.”

Văn Á ngạc nhiên tiến đến gần định hỏi xem thế nào thì lại nghe có ai đó kêu lên:

“Ta biết mấy con thú chạy đâu rồi. Bên chỗ Lâm Thành kìa! Đông lắm!”

Văn Á cùng những người khác phi ngựa theo hướng người kia chỉ dẫn. Trên đường đi họ nhìn thấy vài con thú dường như cũng đang chạy theo hướng của họ. Khi đến nơi cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều ngỡ ngàng cứ tưởng chỉ nhìn thấy trong những bức tranh.

Tại một khoảng rừng trống, Lâm Thành ngồi giữa một bầy thỏ trắng và nâu, xung quanh là những con nai, con hươu, còn có cả lợn rừng. Số lượng con vật phải lên đến gần trăm con, hơn hẳn số lượng con thú mà Văn Á săn được. Lâm Thành ngồi giữa những con thú đó, chơi đùa rất vui.

Văn Á khi nhìn thấy cảnh tượng đó đã biết là mình thua hoàn toàn rồi. Nàng không biết Lâm Thành đã dùng cách nào mà có thể làm được như vậy. Nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất lúc đó: con người này nàng nhất định phải lấy bằng được.

------oOo------

Chương 78: Hiểu lầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngay từ khi các môn thi được lựa chọn xong, Lâm Thành đã bàn với Cố Y Tịnh một kế hoạch. Hắn nhớ đã từng đọc trong tài liệu cũ ở Thành Nghị về một loại hương liệu có khả năng thu hút các loại động vật nên đã nhờ Cố Y Tịnh tìm giúp. Suốt một tháng qua, Cố Y Tịnh ở trong Hàn Lâm Viện tìm những tư liệu liên quan đến hương liệu kia. Tìm được tài liệu rồi lại cho người tỏa đi khắp nơi đi tìm nguyên liệu luyện chế. Sau đó Cố Y Tịnh lại tự mình đi gặp người điều chế hương liệu giỏi nhất kinh thành nhờ y điều chế hương liệu thành những viên tròn cho dễ sử dụng. Toàn bộ quá trình này Cố Y Tịnh và Lâm Thành bí mật với tất cả mọi người. Cả hai đều muốn tạo một bất ngờ lớn tại cuộc đi săn năm nay.

Sau năm cuộc thi diễn ra, Lâm Thành đã chiến thắng một cách đầy thuyết phục. Tất cả những người đã chứng kiến các cuộc thi đó đều không bất cứ ai có phàn nàn về những gì mà Lâm Thành đã thể hiện. Văn Á chịu thua hoàn toàn, đồng ý hủy hôn với Thành vương gia. Nhưng thái độ đồng ý quá dễ dàng và dứt khoát của Văn Á khiến Lâm Thành không khỏi lo lắng. Không chỉ đồng ý rất nhanh Văn Á còn muốn trở về ngay Ô Xá chỉ sau đó hai ngày càng khiến hắn khó hiểu.

Lâm Thành chưa nói cho Tần Thượng Nguyên biết về những gì mà Văn Á đã nói với hắn trước khi bắt đầu cuộc đi săn. Thứ nhất hắn nghĩ Văn Á chỉ là phát biểu không suy nghĩ, thứ hai hắn cho rằng cho dù Văn Á có muốn thật cũng không có khả năng bắt cóc hắn trên lãnh địa của Đông Vân quốc. Để an toàn hơn hắn sẽ luôn ở phủ Thành vương cho đến khi cô nàng trở về nước là được.

...***...

Trời đã sáng rõ nhưng phòng ngủ của Thành vương vẫn đóng chặt cửa. Rút kinh nghiệm lần trước, Nhậm Vũ kêu người canh trước cửa không để ai đến gần, cũng không được làm phiền người bên trong cho đến khi cửa mở.

Bên trong căn phòng lúc này vẫn còn nồng đậm không khí nóng bỏng. Lâm Thành lúc này đã nằm xụi lơ trên giường, toàn thân vô lực nhưng thân dưới hiện tại vẫn bị Thượng Nguyên nắm lấy, huyệt động nhỏ không ngừng bị đâm vào rút ra liên tục đã muốn sưng lên. Lâm Thành đã mệt đến không kêu nổi nữa, thân thể phó mặc cho người phía trên muốn làm gì thì làm. Đến khi phóng xuất đến lần thứ tư, Tần Thượng Nguyên mới chịu thỏa mãn dừng hắn lại. Lâm Thành cũng triệt để chìm vào giấc ngủ.

Thượng Nguyên như mọi lần vệ sinh sạch sẽ cho người thương, đắp chăn cẩn thận, đặt một nụ hôn dịu dàng lên đôi vai trần đã đầy những dấu hôn ngân rồi mới rời đi. Ngày hôm nay hắn và hoàng huynh phải tiễn sứ đoàn của Ô Xá về nước. Sau ngày hôm nay hắn và Lâm Thành sẽ thật sự có những tháng ngày hạnh phúc.

Trời đã về chiều Lâm Thành mới mệt mỏi ngồi dậy. Cả người hắn đau nhức, toàn thân rã rời không muốn cử động nhưng hắn cũng không muốn nằm miết thế này. Chẳng còn mấy canh giờ nữa là trời tối rồi, để đến tối hắn còn nằm thế này không chừng lại bị tên cầm thú kia đè ra ăn tiếp, đến lúc đó có muốn xuống giường cũng không được nữa. Lần tới hắn nhất định sẽ kiềm chế tên này lại.

Lâm Thành khoác áo vào muốn đi ra nhà bếp nấu mấy món đơn giản ăn lót dạ. Hắn bị hành suốt từ tối qua đến tận sáng người vừa mệt, vừa đau lại vừa đói.

“Đi đâu vậy? Ta đưa ngươi đi.”

“A, Nhậm Huyền? Ta tưởng huynh đi với A Nguyên rồi?”

“Có Nhậm Vũ đi rồi.” Hắn vừa nói vừa đỡ lấy người Lâm Thành. “Cơ thể ngươi còn mệt đi ra đây làm gì, ngươi muốn đi đâu?”

Bị người khác nhìn thấy mình trong tình cảnh này khiến Lâm Thành xấu hổ không thôi. Biết thế hắn đứng ở cửa kêu người giúp là được rồi.

“Ta… ta có chút… đói.”

“Thế sao không nói? Chủ tử đã cho người chuẩn bị sẵn đồ ăn cho ngươi rồi. Ta đỡ ngươi qua bàn bên kia ngồi.”

Lâm Thành ngoan ngoãn để Nhậm Huyền đưa mình đi, không nói năng gì nữa. Hắn lén nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình của Dương Kỳ Ngọc nhưng không thấy.

“Ngươi tìm gì vậy?” Nhậm Huyền đã mang đồ ăn đến đặt trên bàn cho hắn.

“Không có gì. Ngươi không bận gì chứ? Chúng ta ngồi nói chuyện một chút đi.”

Tính ra cũng một thời gian khá lâu rồi kể từ lúc tỏ tình với Lâm Thành, hắn và y mới có cơ hội ngồi nói chuyện với nhau thế này. Khác với lần đó tâm lý của Nhậm Huyền lúc này đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, cũng đã chấp nhận rút lui hoàn toàn. Hắn đối mặt với Lâm Thành với tâm lý thoải mái hơn nhiều.

“Nhiều lúc nghĩ về những gì mà hai người đã trải qua ta thật sự rất nể phục. Chỉ mong sau chuyện này sẽ không còn chướng ngại nào chia cách hai người nữa.”

“Tương lai còn dài không thể biết sẽ còn xảy ra chuyện gì, nhưng dù là chuyện gì đi nữa bọn ta cũng sẽ nắm tay vượt qua tất cả. Đã đi đến tận đây rồi ta nhất định sẽ không bỏ cuộc. Cũng cảm ơn huynh và mọi người thời gian qua vẫn luôn ở bên giúp đỡ bọn ta.”

“Đừng nói mấy lời nghe xa cách như thế. Ta cũng tin hai người sẽ được hạnh phúc.”

“Cảm ơn huynh. Đừng nói chuyện của ta nữa, nói chuyện của huynh đi!”

“Chuyện của ta? Chuyện của ta có gì để nói chứ?”

“Có. Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi huynh. Huynh có ghét Dương Kỳ Ngọc không?”

Nhậm Huyền giật mình, ngạc nhiên hỏi:

“Sao bỗng nhiên lại nhắc đến y chứ?”

“Sao lại không thể nhắc đến? Huynh không thích Kỳ Ngọc?”

“Không phải là vấn đề thích hay không? Ngươi không phải đang hiểu sai gì đấy chứ? Ta với Dương đại nhân không thể có chuyện đó đâu.”

“Ta lại không nghĩ vậy. Theo những gì ta biết về huynh thì Kỳ Ngọc trong lòng huynh vẫn có một vị trí rất đặc biệt, chỉ là huynh không muốn mở lòng ra thôi. Chuyện của hai người ta dĩ nhiên sẽ không xen vào, nhưng ta có một lời khuyên chân thành cho huynh. Cứ đẩy y ra xa mãi như vậy đến lúc hối hận cũng không kịp đâu.”

Nhậm Huyền cả giận. “Ngươi nói cái gì đấy?”

“Có một chuyện mà ngay cả A Nguyên cũng không biết, ta cũng không dám nói cho hắn biết.” Giọng nói của Lâm Thành bỗng trầm xuống khiến Nhậm Huyền đột nhiên thấy căng thẳng. “Cái lần mà ta bị rơi xuống vách núi không đơn giản như mọi người nghĩ đâu. Ta đã tỉnh dậy ở một nơi rất xa lạ, một nơi không có các ngươi và ta không biết phải làm sao để trở về. Lúc đó tâm trạng của ta thực sự rất tồi tệ. Sau đó ta may mắn gặp được một người và người đó cho ta cơ hội để trở về. Lúc ta quay lại đã là thời gian của ba năm sau rồi.”

Lượng thông tin khủng khiếp này khiến Nhậm Huyền sốc đến ngồi bất động

một lúc rất lâu. Lâm Thành vỗ vai hắn hỏi:

"Huynh không sao chứ?"

Nhậm Huyền tóm lấy tay Lâm Thành, đôi mắt hoảng sợ vô cùng.

"Thật sự ngươi đã trải qua một chuyện đáng sợ đến như vậy sao? Tại sao ngươi lại không nói cho bọn ta biết. Nếu lỡ như… lỡ như chuyện đó…"

"Không đâu. Sẽ không xảy ra chuyện như vậy thêm một lần nữa đâu. Ta biết chắc như vậy nên huynh đừng lo nữa."

Thảo nào mà ngày đó khi nhắc đến chuyện ba năm trước Lâm Thành lại khá lúng túng. Hắn không ngờ lúc đó Lâm Thành lại phải trải qua khoảng thời gian khủng khiếp đến như vậy. Nhớ lại khoảng thời gian đó hắn điên cuồng đi tìm y khắp nơi nhưng không một tin tức, mỗi ngày đều lo sợ bất an, sợ rằng y cứ thế mà đi mãi mãi. Hai vai Nhậm Huyền khẽ run lên.

Lâm Thành có chút hối hận khi kể cho Nhậm Huyền nghe chuyện này. Hắn chỉ muốn Nhậm Huyền trân trọng tình cảm của Dương Kỳ Ngọc hơn. Hắn dang tay ôm lấy y, cố gắng an ủi y. Ngay lúc này Lâm Thành nhìn thấy Dương Kỳ Ngọc đứng từ xa sững sờ nhìn về phía này.

"Chết… "

Lâm Thành vội rời khỏi người Nhậm Huyền, đứng bật dậy thì mất đà lại té nhào vào người Nhậm Huyền.

"Này, ngươi không sao chứ? Làm sao lại đứng lên đột ngột vậy?" Nhậm Huyền vừa nói vừa đỡ Lâm Thành ngồi lại xuống ghế.

"Ta… Dương… " Lâm Thành ấp úng không nói rõ được lời.

"Sao cơ?"

"Hai người ở đây nói chuyện vui quá nhỉ."

Nhậm Huyền kinh ngạc quay ra sau thì nhìn thấy Dương Kỳ Ngọc đứng đó từ bao giờ. Mặt y đầy hắc tuyến. Hắn lập tức hiểu ra vừa nãy tại sao thái độ của Lâm Thành lại như vậy. Dương Kỳ Ngọc chắc chắn đã hiểu lầm. Hắn đang định giải thích nhưng rồi đột nhiên im lặng. Nhậm Huyền nghĩ nếu muốn Dương Kỳ Ngọc từ bỏ hoàn toàn suy nghĩ với mình thì cứ để y hiểu nhầm hắn còn tình cảm với Lâm Thành cũng được.

“Chúng ta đang kể với nhau những chuyện vui trong quá khứ. Nếu Dương đai nhân đã đến rồi thì mời ngài ngồi xuống nói chuyện. Thuộc hạ xin phép cáo lui.”

“Ngươi…” Dương Kỳ Ngọc tức giận kéo tay Nhậm Huyền. “Ngươi không có gì muốn nói với ta sao?”

“Trong người thuộc hạ còn có việc, đại nhân ở lại nói chuyện vui vẻ.”

Nói xong Nhậm Huyền cứ vậy đi thẳng. Lâm Thành đứng chết trân ở đấy không biết nên làm gì. Hắn định mở miệng giải thích thì Dương Kỳ Ngọc đã quay sang nhìn hắn bằng ánh mắt giận dữ, giọng điệu cũng không chút nhẹ nhàng mà đe dọa hắn:

“Thành ca, huynh nên cẩn thận trong mọi hành động của mình. Nếu như hồi nãy không phải ta mà là chủ nhân nhìn thấy cảnh đó để xem huynh giải thích thế nào.”

“Ta… ta biết rồi.”

Nói xong Dương Kỳ Ngọc hậm hực bỏ đi hướng khác. Lâm Thành khóc không ra tiếng. Hắn lại vừa gây chuyện gì rồi.

------oOo------

Chương 79: Công chúa trẻ con

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành ngồi thẫn người không biết nên làm thế nào. Hắn vốn muốn giúp cho Nhậm Huyền và Kỳ Ngọc, rốt cuộc thì giúp càng thêm rối, giờ còn gây hiểu lầm. Hiện tại hắn không biết phải xử lý hậu quả ra sao.

Đột nhiên một luồng gió lạ xẹt qua khiến Lâm Thành rùng mình, cứ có cảm giác không ổn. Hắn quay đầu lại nhìn ra sau thì đột nhiên cả cơ thể bị ấn mạnh xuống bàn, miệng bị một bàn tay bịt chặt khiến hắn không thể phát ra tiếng. Đôi mắt hắn mở lớn. Người đang bịt miệng hắn tuy đã dùng vải đen che kín mặt nhưng dáng người này, đặc biệt là đôi mắt xinh đẹp kia, hắn không khó khăn để nhận ra. Đó là công chúa Văn Á.

Văn Á không phải đang trên đường về Ô Xá rồi kia mà, tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

“Bảo bối, ta đến đón chàng đi cùng ta.”

Văn Á nói xong liền nhét một cái khăn vào miệng Lâm Thành, lấy dây trói hắn lại rồi trùm một cái bao lớn lên người hắn. Lâm Thành cảm nhận mình bị một người có thân hình vác lên trên vai rồi bị ôm đi nhảy lên nhảy xuống liên tục muốn chóng hết cả mặt. Lâm Thành bị thuộc hạ của Văn Á vác trên vai nhảy ra khỏi tường của vương phủ, rồi cứ thế ôm theo người chạy trên các nóc nhà.

Ngay từ lúc Lâm Thành bị bắt đi Nhậm Huyền đã phát hiện ra, liền ngay lập tức đuổi theo. Nhưng mới đuổi theo được một đoạn thì Dương Kỳ Ngọc ngăn lại.

“Không cần đuổi nữa. Ta biết cô ta định đưa người đi đâu. Chúng ta đến đấy chặn lại.”

Sau đó Nhậm Huyền chỉ để vài tên thị vệ đuổi theo Văn Á còn mình lặng lẽ chuyển sang hướng khác.

...***...

Tần Thịnh Nam cùng đệ đệ Thượng Nguyên đại diện cho triều đình Đông Vân quốc tiễn chân sứ đoàn Ô Xá về nước. Thái tử Vưu Xuyên vô cùng niềm nở và cảm ơn sự đón tiếp nồng hậu của triều đình Đông Vân. Nhưng điều quái lạ nhất là công chúa Văn Á, con người luôn rất hoạt bát và mạnh mẽ lại đang ngồi

ngoan ngoãn trong kiệu, còn đeo một cái mạng che mặt và không hề ra ngoài trò chuyện với bọn họ khiến hai huynh đệ Thượng Nguyên rất ngạc nhiên. Vưu Xuyên mỉm cười giải thích:

"Mong bệ hạ và Thành vương đừng giận. Văn Á được chiều chuộng quen rồi, tính tình rất ương bướng. Nó cứ như vậy từ hôm qua tới giờ. Nó là đang giận dữ vì để thua Lâm Thành, phải hủy hôn với Thành vương gia cho nên mới không muốn ra nói chuyện."

Thượng Nguyên nhíu mày nhìn công chúa Văn Á vẫn đang ngồi trên kiệu mà không khỏi nghi ngờ. Rõ ràng mấy ngày trước cô nàng này chỉ hận không thể hủy hôn ngay với hắn để ôm Lâm Thành về, sao lại có chuyện vì không cưới được hắn mà đau buồn được. Mà cứ cho là cô nàng đau buồn đi chăng nữa cũng không đến mức im hơi lặng tiếng quá mức như vậy chứ? Hắn cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Có phải cơ thể của công chúa không được tốt? Nãy giờ không thấy nàng ấy nói gì?" Thịnh Nam hỏi.

"Vâng. Hôm qua con bé ngồi bên ngoài trời quá lâu nên có chút không khỏe. Vì không muốn lây bệnh nên mới đứng xa như thế."

Cái chuyện này nghe càng thấy có vấn đề. Một cô gái từ nhỏ lăn lộn trên thảo nguyên dễ ốm như thế à? Hơn nữa việc người này không hề mở miệng khiến Tần Thượng Nguyên càng thêm nghi ngờ. Hắn nhìn sang Thịnh Nam, dường như hoàng huynh cũng có chung suy nghĩ đó giống hắn.

"Dù sao cũng do thời tiết của Đông Vân quốc khá khác với ở Ô Xá của chúng ta nên cơ thể không quen cũng là chuyện bình thường. Ta nghĩ bọn ta nên nhanh chóng trở về nước để nghỉ ngơi. Hi vọng hai nước chúng ta sẽ luôn duy trì nền hòa bình bền vững."

"Đó là điều chắc chắn. Đợi sau khi Tiểu Nguyên thành thân ta nghĩ đệ ấy sẽ đưa vương phi đến thăm Ô Xá một lần."

"Đúng vậy."

Vưu Xuyên chỉ mỉm cười. Hai huynh đệ bọn họ kẻ tung người hứng muốn khẳng định thắng lợi trước mặt Văn Á.

Hai bên đã gửi lời chào, Văn Á không thể không ra chào hoàng đế và Thành vương. Khi giọng nói nàng vừa cất lên cả hai người đã nhanh chóng phát hiện ra đây không phải giọng của Văn Á. Vưu Xuyên nói ngay:

“Tối qua Văn Á bị cảm nên giọng cũng bị đổi.”

Một lời bao biện quá vụng về. Tần Thượng Nguyên nghiêm mặt:

“Thái tử điện hạ, ta không hiểu tại sao hai người các ngươi lại bày ra cái trò giả dạng này. Nhưng nếu ta biết muội muội của ngài định làm gì phương hại đến Lâm Thành thì dù cô ta có là công chúa, ta cũng không nương tay đâu.”

Vưu Xuyên biết vụ giả dạng này đã bại lộ, thật ra ngay từ đầu hắn đã biết trò này không qua được nhưng vì Văn Á bỏ đi quá đột ngột khiến hắn không kịp trở tay đành phải làm như vậy. Hắn cúi đầu tạ lỗi với hai người.

“Thật ra ta cũng không biết Văn Á đã bỏ đi đâu rồi. Con bé chỉ để lại một lá thư ngắn nói rằng nó đi một lúc sẽ quay lại mà khi đó đã đến lúc xuất phát rồi, cho nên… Ta cũng là bất đắc dĩ chứ không phải cố ý mạo phạm hai vị.”

“Ta cũng đoán thế. Cửu công chúa đúng là rất lắm trò.” Thịnh Nam cười xòa, nói với hắn: “Làm huynh trưởng của nàng đúng là rất vất vả. Việc này ta có thể hiểu.”

“Đúng. Ta quả thực rất vất vả. Cảm ơn bệ hạ đã hiểu cho ta.”

“Dĩ nhiên ta hiểu. Ta cũng thế mà.”

Thịnh Nam và Vưu Xuyên cứ vậy nắm tay nhau, nhìn nhau đầy cảm thông, chia sẻ cảm xúc của hai ông anh suốt ngày phải đi “dọn dẹp” thay cho em mình. Thượng Nguyên quay người lặng lẽ leo lên ngựa phi trở về.

...***...

Văn Á và thuộc hạ ôm theo Lâm Thành đi khá xa đến khi thị vệ của Thành vương phủ không đuổi kịp nữa thì dừng lại ở một nơi khá vắng người. Đến lúc này nàng mới mở cái bao ra và hoảng hồn phát hiện Lâm Thành đã ngất đi từ lúc nào. Hắn bị vác ở trên lưng nhảy qua nhảy lại trên các nóc nhà đã sớm bị xóc đến chịu không nổi. Miệng thì bị nhét khăn khiến hắn càng thêm khó thở. Hiện tại mặt Lâm Thành đã xanh mét, thở cũng rất khó khăn. Văn Á hối hận vô cùng, lẽ ra không nên bịt miệng Lâm Thành. Nàng kéo y ngồi dậy, vuốt lưng để y thở tốt hơn, miệng không ngừng xin lỗi y.

“Ta xin lỗi! Ta không cố ý khiến ngươi thế này. Ta xin lỗi!”

Mãi một lúc Lâm Thành mới hồi phục lại. Hành động đầu tiên là hắn nắm lấy tay Văn Á vẫn đang không ngừng vuốt lưng mình, mỉm cười động viên nàng:

"Ta không sao rồi. Văn Á công chúa không cần lo lắng nữa."

"Xin lỗi. Ta chỉ muốn đưa ngươi cùng ta về Ô Xá, không cố ý hại ngươi."

"Ta biết. Ta không trách công chúa. Nhưng Văn Á…" lần đầu tiên Lâm Thành gọi thẳng tên của mình khiến Văn Á cảm thấy hồi hộp, ngồi nghiêm hẳn lại. "Sao công chúa lại hành động như vậy? Ta dù gì cũng là Thành vương phi tương lai. Người bắt cóc ta như vậy không sợ sẽ dấy lên chiến tranh hai nước sao?"

"Chắc… chắc không đến mức như vậy chứ? Thành vương không cưới ngươi thì cưới người khác. Sao lại đến mức gây chiến tranh, ta… ta chỉ muốn ngươi về Ô Xá với ta."

Lâm Thành khẽ lắc đầu. Cô gái này hóa ra không chỉ có cá tính mạnh, còn khá trẻ con, suy nghĩ vẫn còn khá đơn giản.

"Bởi vì công chúa chưa thật sự yêu một người nào nên công chúa xem nhẹ chuyện này. Ta và A Nguyên đã có một đoạn tình cảm rất sâu sắc kéo dài hơn ba năm. Sẽ không có chuyện A Nguyên lấy một người nào khác ngoài ta. Bây giờ công chúa làm thế này ta có thể chắc chắn A Nguyên sẽ đem quân đến Ô Xá cướp ta về. Đến lúc đấy công chúa có tưởng tượng được hậu quả sẽ như thế nào không?"

Văn Á ngẩn ra, dường như cảm thấy khó tin.

"Không phải chứ? Tình yêu giữa hai nam nhân với nhau có thể sâu đậm đến mức đó sao?"

"Sao lại không? Chuyện của bọn ta công chúa có muốn nghe không? Sau khi nghe xong công chúa sẽ hiểu tại sao ta lại nói như thế."

Văn Á gật đầu ngay tắp lự. Vậy là hai người bọn họ cùng ngồi nói chuyện với nhau. Văn Á say sưa ngồi nghe Lâm Thành kể chuyện. Nhậm Huyền và Dương Kỳ Ngọc đã đến từ lúc nãy, nhìn thấy cảnh tượng yên bình đang diễn ra thì cảm thấy đỡ lo hơn nhiều. Họ tin chắc với sự thuyết phục của Lâm Thành, công chúa Văn Á sẽ thay đổi suy nghĩ.

Hai người họ bất giác quay sang nhìn nhau, cảnh tượng gây hiểu lầm lúc trước bất chợt hiện lên trong đầu. Nhậm Huyền quay mặt đi không muốn nói gì. Kỳ Ngọc do dự một chút, định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên im lặng, cẩn trọng nhìn xung quanh. Nhậm Huyền giật mình tập trung lắng nghe động tĩnh. Thuộc hạ của Văn Á đang đứng phía dưới cũng bắt đầu cảm nhận có nguy hiểm.

“Sao thế?” Lâm Thành đang kể chuyện liền dừng lại khi phát hiện thấy thái độ Văn Á hơi khác.

“Có vẻ như có chuyện rồi. Lâm Thành, ngươi đứng nấp sau lưng ta.”

Văn Á vừa đứng dậy, xung quanh lập tức có biến động. Khoảng năm sáu tên áo đen nhảy ra từ trên các nóc nhà, cầm theo cả đao và kiếm xông vào tấn công Văn Á. Đây không phải là lần đầu Lâm Thành ra ngoài gặp phải cảnh này, nhưng lúc nào mục tiêu cũng là Tần Thượng Nguyên, lần này lại là Văn Á. Cô ấy là công chúa của Tây Vực nhưng lại bị ám sát trên đất của Đông Vân. Kẻ thù không biết là của thế lực nào. Nhậm Huyền và Dương Kỳ Ngọc cũng nhảy ra cứu viện.

Không gian khá hẹp nên không dễ đánh. Lâm Thành cố gắng hết sức để không cản trở đến người khác. Hắn cũng nhận thấy thời gian sau này nhất định phải luyện võ để không khiến bản thân trở nên kém cỏi trong những tình huống như vậy.

Văn Á kéo trận đánh ra một không gian rộng hơn. Nhờ có Kỳ Ngọc và Nhậm Huyền trợ giúp mà bọn thích khách kia nhanh chóng bị khống chế, nhưng ngay lúc này lại nhảy ra thêm một đám nữa. Đánh nhau nãy giờ cũng đoán được đám thích khách này là người của Tây Vực. Cách đánh của bọn chúng khác với Trung Nguyên, toàn đánh vào chỗ hiểm. Phải khó khăn lắm cả đám mới khống chế được.

Đám thích khách biết thích sát không thành công bèn rút lui. Trước khi bỏ đi, vài người trong số chúng đã phóng dao về phía năm người bọn họ. Dương Kỳ Ngọc vì đỡ cho Nhậm Huyền mà trúng một dao vào phía sau vai. Nhìn máu đen chảy ra từ vết thương, Nhậm Huyền bàng hoàng nhận ra trên con dao này có độc.

------oOo------

Chương 80: Làm hoà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi nghe toàn bộ chuyện của Lâm Thành và Thượng Nguyên, Văn Á xúc động không thôi. Nàng đồng ý rút lui, trở về Ô Xá nhưng trước khi đi nàng bắt Lâm Thành phải hứa sau này nhất định phải đến Ô Xá thăm mình. Lâm Thành vui vẻ đồng ý.

Vết thương của Dương Kỳ Ngọc không nghiêm trọng lắm. Vì ngay khi biết con dao có độc, Nhậm Huyền đã ngay lập tức lấy dao rạch vết thương và dùng miệng để hút máu độc ra, song lại còn điều tức tại chỗ cho y.

“Ngươi... không cần phải làm vậy. Ngươi sẽ... kiệt sức mất...”

“Im lặng đi! Còn ồn ào ta mà trật tay thì cả ta và ngươi đều chết đấy!”

Đây là lần đầu tiên Nhậm Huyền nói chuyện với hắn trống không như vậy. Dương Kỳ Ngọc đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Ít nhất hắn biết lúc này hắn ở trong lòng Nhậm Huyền cũng có một vị trí nhất định nào đó.

Dương Kỳ Ngọc sau đó được ôm về điều trị tại phủ Thành vương. Sở Hàng Châu sau khi khám cho Kỳ Ngọc đã lên một đơn thuốc để loại bỏ nốt số ít độc còn dư lại trong người y. Những ngày đó Kỳ Ngọc đều do một tay Nhậm Huyền chăm sóc.

Dương Kỳ Ngọc ỷ mình là bệnh nhân rất không có mặt mũi làm nũng Nhậm Huyền. Hắn hết kêu Nhậm Huyền lấy nước, bón cho ăn, xoa bóp tay chân cho mình. Nhậm Huyền dù biết Kỳ Ngọc cố tình làm trò nhưng vì trong lòng áy náy nên vẫn tình nguyện phục vụ và chăm sóc mọi thứ cho hắn.

“Mấy ngày vừa rồi đã làm phiền ngươi. Ngươi... không ghét ta chứ?”

“Không có. Đại nhân cứ yên tâm tĩnh dưỡng, không cần lo lắng cho thuộc hạ. Cần gì đại nhân cứ sai bảo thuộc hạ.”

Ngoài trừ lần sơ cứu hút độc cho hắn, sau đó Nhậm Huyền liền quay lại cách xưng hô trịnh trọng trước kia khiến Kỳ Ngọc không khỏi đau buồn. Hắn đã nói mấy lần nhưng Nhậm Huyền cũng không chịu sửa. Sau hơn một tuần được chăm sóc kỹ lưỡng, vết thương của hắn đã tiến triển rất tốt. Hắn bây giờ đã có thể cử động nhẹ một bên vai. Kỳ Ngọc nói Nhậm Huyền không cần tiếp tục

chăm sóc cho hắn nữa.

“Tại sao lại thế? Sức khỏe đại nhân vẫm chưa bình phục hoàn toàn.”

“Ta không phải con nít. Tự ta có thể lo liệu được cho bản thân. Ta không muốn tiếp tục nhìn người cưỡng ép bản thân phục vụ cho ta.”

“Không phải. Thuộc hạ không phải là cưỡng ép...”

“Ta biết ngươi vẫn còn áy náy việc ta bị thương là vì cứu ngươi. Ta đã nói rồi. Nếu không là ngươi mà là Lâm Thành hay Văn Á công chúa thì ta cũng sẽ làm vậy mà thôi. Mà nếu không phải ta mà ngươi ở trong hoàn cảnh đó cũng sẽ hành động y như ta vậy. Cho nên ngươi không cần phải cảm thấy áy náy hay gì cả. Làm khó ngươi mấy ngày qua đều là do sự ích kỷ của bản thân ta, đều là do ta thích ngươi, muốn ngươi ở bên cạnh ta. Bây giờ thì đủ rồi. Vết thương ta đã hồi phục nhiều, nếu còn giữ ngươi bên cạnh có phải ta sẽ thành một kẻ tồi tệ hay không. Cho nên ngươi đi đi!”

Nhậm Huyền cúi mặt im lặng, hai bàn tay lặng lẽ siết chặt. Thời gian qua ở bên cạnh chăm sóc cho Kỳ Ngọc đúng là hắn áy náy, không chỉ vì Kỳ Ngọc đã cứu hắn, còn bởi vì hắn muốn bù đắp phần tình cảm mà hắn không thể đáp lại y. Nhưng ở cùng nhau một thời gian, hắn phát hiện bản thân mình đối với Kỳ Ngọc không phải không có tình cảm. Hắn thực sự xem trọng Kỳ Ngọc, xem trọng phần tình cảm mà y dành cho mình. Chỉ có điều nó chưa phải là tình yêu. Nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này hắn sợ một lúc nào đó hắn sẽ yêu Kỳ Ngọc thật. Cho nên mới có một đoạn thời gian hắn mới tránh né y. Rốt cuộc y lại liều mang cứu hắn. Hắn cũng không muốn tiếp tục làm y khổ sở nữa.

“Ta không đi. Ta đã nói sẽ chăm sóc cho ngươi. Ta nhất định sẽ không nuốt lời.”

“Ngươi...”

“Không cưỡng ép gì cả. Là ta muốn thế. Cho dù ngươi muốn đuổi ta cũng không đi.”

Đôi đồng tử rung rung vì xúc động và hạnh phúc. Kỳ Ngọc nắm chặt lấy tay Nhậm Huyền, hỏi lại hắn:

“Những lời ngươi nói là thật? Ngươi muốn chăm sóc cho ta?”

“Đúng.”

“Vậy từ giờ ngươi sẽ không tránh ta nữa đúng không?”

“Ta muốn tránh cũng không được nữa rồi.”

“Vậy... đừng xưng hô xa cách với ta nữa. Gọi tên ta đi!”

Nhậm Huyền nhìn hắn, mặt đột nhiên ửng hồng, nhỏ giọng gọi:

“Kỳ Ngọc.”

“Sao cơ? Gọi lại lần nữa đi!” Kỳ Ngọc ghé tai lại gần.

Nhậm Huyền đỏ mặt nắm lấy cổ áo Kỳ Ngọc ấn xuống giường.

“Nằm yên đây. Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi.”

Nhậm Huyền đứng dậy định rời đi thì tay bị Kỳ Ngọc nắm lại.

“Lại chuyện gì?”

“A Huyền, ta có thể gọi ngươi như vậy không?”

Gương mặt đang cố gắng lạnh lùng của Nhậm Huyền bỗng chốc trở nên lúng túng.

“Muốn... muốn gọi gì thì gọi.”

Nói xong Nhậm Huyền rời đi rất nhanh cứ như muốn bỏ chạy vậy. Kỳ Ngọc nhìn theo không khỏi bật cười. Vết thương này của hắn coi bộ cũng đáng giá lắm.

...***...

Sau khi tiễn Văn Á về lại Ô Xá, Tần Thượng Nguyên cùng bàn bạc với hoàng đế nhanh chóng tổ chức hôn lễ. Hắn không muốn trì hoãn lâu hơn nữa. Ngày tổ chức đã được ấn định là một tháng sau.

Trong thời gian này Lâm Thành nhờ Giang Thanh Bình dạy cho hắn mấy miếng võ phòng thân. Thời gian còn lại thì nấu vài món điểm tâm mang đến mời hoàng thượng và thái hậu. Thịnh Nam thì khỏi nói, y gần như mỗi ngày đều trông ngóng đến lúc mà đệ tức mang đồ ăn tới. Không ít lần Thịnh Nam đề nghị để Lâm Thành làm đầu bếp hoàng cung nhưng Thượng Nguyên đều từ chối thẳng thừng. Thái hậu thì dường như càng ngày càng thích Lâm Thành, thậm chí đôi lúc còn cưng chiều hắn hơn cả Thịnh Nam.

Một lần Lâm Thành mang điểm tâm vào cung thì tình cờ bắt gặp cảnh một

nhóm các hoàng tử công chúa đang bắt nạt một hoàng tử khác. Tần Thượng Nguyên đã từng nói với hắn chuyện trong cung hắn không nắm rõ nên nếu không phải là bất đắc dĩ thì không nên can thiệp vào để tránh rắc rối. Hắn hiện tại vẫn chưa có thân phận gì, mấy vị hoàng tử, công chứa kia chắc chắn thân phận cao hơn hắn, hắn can dự vào không tiện. Nhưng nhìn cậu bé bị bắt nạt kia Lâm Thành không khỏi nhớ đến tuổi thơ cơ cực của bản thân. Ngày xưa hắn cũng bị đám trẻ con trong phố bắt nạt rất nhiều lần. Cậu ta nhìn tầm năm, sáu tuổi, còn nhỏ hơn hắn thời điểm đó. Lâm Thành không nhịn được, quyết định bước tới.

“Ly Uyên, bọn ta đã nói mày không được xuất hiện trước mặt bọn ta nữa kìa mà? Không xem lời của ta ra gì?”

“Không có. Ta không có đến gặp các ngươi mà. Là... Là các ngươi cố tình tìm ta..”

“Còn dám cãi?!” Một thằng nhóc vung chân lên đạp Ly Uyên một cái làm cậu nhóc ngã phịch xuống. “Nếu không gặp mày bọn ta sẽ đến tìm mày chắc. Cái mặt phát ghét!”

Mấy đứa nhóc vung chân đạp Ly Uyên liên tục thì có tiếng nói cất lên:

“Xin chào các công chúa, hoàng tử đáng yêu!”

Bọn nhóc kinh ngạc nhìn qua. Một đùa trong số bọn chúng chỉ vào Lâm Thành kêu to:

“A, đây là nam nhân của Thành vương gia!”

Lập tức đám trẻ con liền nháo nhào vây quanh hắn, ánh mắt hiếu kỳ như đang nhìn thấy vật thể lạ.

“Ta nghe nói Thành vương gia muốn lấy một nam nhân làm phi. Từ cổ chí kim chưa từng có chuyện này nha.”

“Ta nghe nói nam nhân của Thành vương đẹp lắm, y như hồ ly tinh.”

“Người thật đây rồi. Đẹp quá đi. Thảo nào mê hoặc Thành vương như vậy.”

Lâm Thành nghe mà đầu muốn nổi gân xanh nhưng hắn cố nhịn. Xem ra chuyện của hắn và Thượng Nguyên không phải tất cả đều ủng hộ. Hắn tươi cười lấy một hộp điểm tâm đưa cho bọn nhỏ, nói với chúng:

“Các vị có ai đói không? Muốn thử chút bánh mà ta làm không?”

Bọn nhỏ gật đầu ngay. Tuy chúng bị người lớn nhồi vào đầu mấy suy nghĩ xấu xa kia nhưng có một điều chúng vẫn biết: nam nhân của Thành vương nấu ăn rất giỏi. Vậy là Lâm Thành cứ vậy đem điểm tâm dụ chúng đi xa. Hắn định xong việc sẽ đến phòng bếp làm điểm tâm khác dâng tặng cho thái hậu.

Ly Uyên lúc này đã đứng dậy, phủi bụi trên người, lẳng lặng muốn bỏ đi thì Lâm Thành kéo lại. Hắn thấy trong ánh mắt của cậu nhóc này không giống như người yếu đuối, cam chịu bị bắt nạt. Ánh mắt cậu bé rất sáng, gương mặt tuy bị lấm bẩn nhưng vẫn nhìn ra được nét đẹp và vẻ thông minh, lanh lợi của cậu nhóc. Một cậu nhóc như thế này nếu cứ để mặc tuổi thơ như vậy mà lớn lên e sẽ để một hố đen trong lòng nó.

"Vừa rồi cảm ơn ngươi đã giải vây nhưng hiện tại ta không có gì để đáp lễ cho ngươi cả."

Lâm Thành hơi ngẩn người. Mới bao tuổi mà đã đối đáp được như vậy chứ?

"Không cần đáp lễ hay gì cả. Ta chỉ muốn cho ngươi ít điểm tâm. Có muốn ăn không?"

Ly Uyên nhìn chiếc hộp được chạm khắc tinh xảo, bên trong là bốn chiếc bánh tròn với bốn màu sắc khác nhau, nhìn vừa mềm mịn lại vừa thơm. Thằng bé do dự nửa muốn cầm nửa lại không dám. Lâm Thành liền dúi chiếc hộp vào tay nó, tươi cười nói:

"Cầm về ăn đi, nhớ trả lại cái hộp cho ta là được."

"Vậy... ta biết tìm ngươi ở đâu để trả hộp?"

"Tầm khoảng hai canh giờ nữa ta sẽ lại đi qua nơi này. Nếu muốn tìm ta, đến giờ đó ngươi có thể đến đây đợi ta."

Ly Uyên mỉm cười gật đầu. "Vâng."

Lâm Thành mỉm cười xoa đầu thằng bé. Nụ cười của nó lúc này mới là đúng với tuổi mà nó nên có. Sau đó Lâm Thành đã đến nhà bếp và làm lại điểm tâm cho thái hậu và hoàng đế. Lúc đến thăm Thịnh Nam, Lâm Thành có hỏi chuyện của thằng bé Ly Uyên. Thịnh Nam thần người một chốc, buồn bã đáp:

"Nó là con trai út của đại hoàng huynh."

------oOo------

Chương 81: Tần Ly Uyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi đại hoàng tử mất, toàn bộ thê tử và con cái của hắn đều được trả về nhà ngoại, chỉ còn lại một mình Ly Uyên là vẫn ở lại hoàng cung. Mẹ của nó cũng nằm trong số những người đã ám sát Tần Thịnh Nam năm đó, sau sự việc trên đã bị thái hậu ban cho chén thuốc độc để tự sát. Cả cha và mẹ đều mất, Ly Uyên không còn chỗ nương thân. Thịnh Nam vốn có ý nhận thằng bé làm con nuôi nhưng thái hậu không đồng ý. Hắn đành gửi nó cho nhũ mẫu của mình chăm sóc.

Chuyện của đại hoàng tử Thịnh Nam cấm bất cứ ai nhắc đến cái chết của y, chỉ ban bố ra bên ngoài rằng đại hoàng tử và thê tử bị bệnh nặng mà mất. Cho nên những đứa trẻ tầm từ mười tuổi trở xuống đều không biết sự thật về chuyện năm đó. Nhưng cho dù Thịnh Nam cố ý làm vậy là để muốn cho Ly Uyên một cuộc sống tốt đẹp thì với cái danh con trai kẻ thù của hoàng đế cũng đủ để khiến tuổi thơ của nó chịu nhiều đắng cay, tủi nhục. Ngay cả nhũ mẫu mà Thịnh Nam nhờ cậy chăm sóc cho thằng bé cũng chẳng mặn mà gì việc nuôi con trai của người từng muốn giết chủ nhân mình, vì vậy mà vẫn luôn phó mặc cho Ly Uyên bị người ta bắt nạt, sỉ nhục. Bản thân Thịnh Nam từ khi lên hoàng vị thì bận túi bụi không có thời gian để ý đến việc ở hậu cung. Nghe Lâm Thành kể chuyện xảy ra với Ly Uyên, Thịnh Nam không khỏi cảm thấy áy náy.

“Đều là lỗi của ta không để ý đến nó, là trách nhiệm của ta.”

“Hoàng huynh đừng nói vậy. Huynh cũng đã cố gắng hết sức rồi. Hay thế này vậy, nếu huynh không có thời gian chăm lo cho thằng bé thì giao nó cho đệ và A Nguyên đi. Bọn đệ sẽ chăm sóc cho nó.”

Thịnh Nam kinh ngạc.

“Đệ... Đệ nói thật đấy chứ? Tiểu Nguyên sẽ đồng ý sao?”

“Đệ sẽ nói chuyện với huynh ấy. Huynh ấy chắc chắn sẽ đồng ý thôi. Đệ rất thích trẻ con, đệ cũng đã định sau này sẽ xin một đứa làm con nuôi. Từ lần đầu gặp Uyên nhi đệ đã rất có cảm tình với nó. Đệ nghĩ có lẽ mình với Uyên nhi rất có duyên.”

“... Chuyện này đệ cứ bàn trước với Tiểu Nguyên đã. Nếu đệ ấy đồng ý ta sẽ đệ đón Uyên nhi đi.”

“Vâng. Cảm ơn hoàng huynh.”

Lâm Thành tính thời gian trở về đúng hai canh giờ kể từ lúc gặp cậu nhóc đó. Lúc hắn đi qua con đường cũ thì nhìn thấy Ly Uyên đang đứng lấp ló sau một mỏm đá lớn đợi mình. Nhìn thấy hắn, cậu bé rụt rè đi tới và trả cho hắn cái hộp bánh. Lâm Thành ngồi xuống ngang bằng với cậu bé, dịu dàng hỏi:

“Ăn có ngon không?”

“Rất... Rất ngon.”

“Có muốn ăn nữa không?”

“Ta còn... còn có thể ăn nữa ư?” Ly Uyên mở to đôi mắt to tròn nhìn hắn ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên có thể. Chỉ cần ngươi thích ngày mai ta lại mang đến cho ngươi.”

Thằng nhóc không kìm được xúc động. Đây là lần đầu tiên có người đối xử tốt với nó như thế. Tuy hoàng thượng có vẻ cũng đối tốt với nó nhưng người lâu lâu mới xuất hiện một lần. Còn người này đã nói sẽ lại gặp nó, lại cho nó ăn những chiếc bánh thơm ngon.

“Ngươi nói thật chứ? Mai ngươi sẽ quay lại đây thật ư?”

“Thật mà. Hầu như ngày nào ta cũng đi qua đây hết. Ta hứa với ngươi, chúng ta chắc chắn sẽ còn gặp lại nhau, không chỉ một lần mà rất nhiều lần.”

Ly Uyên nở nụ cười vui vẻ.

...***...

Đêm hôm nay Lâm Thành rất chủ động. Tự tay cởi y phục của mình rồi quay qua cởi y phục của hắn. Khi hai người làm chuyện đó y vô cùng phối hợp, cũng rất nhiệt tình khác hẳn mọi hôm. Sau hai lượt hoan ái, Lâm Thành đã mềm nhũn người, Thượng Nguyên ôm Lâm Thành từ phía sau, thì thầm hỏi:

“Hôm nay nhiệt tình như vậy là có chuyện gì muốn cầu xin ta sao?”

“Huynh hiểu ta quá vậy?”

“Ta không hiểu ngươi thì hiểu ai? Cần cầu xin chuyện gì mà phải làm như vậy? Ngươi thừa biết chỉ cần là ngươi muốn việc gì ta cũng sẵn sàng làm cho ngươi.”

"Ta biết huynh rất cưng chiều ta, nhưng việc này ta vẫn muốn xin ý kiến của huynh trước khi quyết định."

"Được rồi. Việc gì, nói đi." Thượng Nguyên vừa nói vừa hôn lên vai hắn.

"Huynh còn nhớ Tần Ly Uyên không?"

Lâm Thành thấy Thượng Nguyên im lặng một lúc rồi mới đáp lại mình, giọng lạnh đi.

"Nhớ. Thì sao?"

Thái độ đột nhiên thay đổi của Thượng Nguyên khiến hắn thấy hơi lo nhưng vẫn quyết định tiếp tục hỏi:

"Ta muốn nhận thằng bé làm con nuôi có được không?"

Thượng Nguyên im lặng môt lúc rất lâu đến mức Lâm Thành nghĩ y có thể đã ngủ mất. Mãi sau mới thấy y đáp lại:

"Sao đột nhiên ngươi lại muốn nhận nó làm con nuôi?"

Lâm Thành quay lại nhìn Thượng Nguyên. Hiện tại nến trong phòng đều đã tắt gần hết, hắn không thấy rõ được gương mặt của Thượng Nguyên, không đoán được suy nghĩ của y nhưng thái độ của y khiến hắn cho rằng có lẽ y không thích thằng bé.

"Vậy huynh cho rằng tại sao ta không thể nuôi nó?"

"A Thành, ngươi biết rõ ta là người đã giết cha của nó. Ta sao có thể... có thể..."

Lâm Thành chợt hiểu ra. Không phải là Thượng Nguyên không thích Ly Uyên mà là không biết làm sao để đối mặt với Ly Uyên mà thôi. Năm xưa cha của thằng bé suýt nữa đã gi.ết chết Thịnh Nam và y là người chính tay gi.ết chết cha của nó. Bây giờ để y đối mặt với nó vẫn là một chuyện rất khó khăn. Nhưng Lâm Thành lại cho rằng ân oán của đời trước không nên để cho những đứa trẻ như Ly Uyên phải gánh. Thằng bé vô tội.

"Đó là chuyện của nhiều năm trước rồi, Uyên nhi không liên quan gì cả. Ngày đó mọi người đều biết huynh chỉ là bất đắc dĩ, huống chi thằng bé cũng không hề biết chuyện này. Sau này khi nó đã đủ lớn, chúng ta sẽ kể cho nó nghe chuyện ngày xưa rồi để tùy ý nó quyết định. Ta tin thằng bé sẽ hiểu cho huynh."

Thượng Nguyên nhìn Lâm Thành một lúc, đôi môi đột nhiên mỉm cười, xoa đầu hắn.

“Có phải ngươi rất thích Uyên nhi không?”

“Ừm. Thằng bé rất giống... một người mà ta từng biết. Nhưng nếu huynh không thích thì ta sẽ không nhận nuôi nó nữa.”

“Không. Sao ta có thể không thích nó chứ. Uyên nhi có khác gì ta lúc nhỏ đâu. Ngày đó nếu không có mẫu hậu và hoàng huynh đón ta về sao có được ta của ngày hôm nay. Ta chỉ sợ sau này Uyên nhi biết chuyện chính tay ta đã g.iết chết cha của nó có lẽ cũng sẽ hận ta giống như Sở vương vậy.”

“Vậy thì chúng ta sẽ cùng nuôi dạy thằng bé thật tốt để nó phân biệt được sai trái, sẽ vô cùng yêu thương nó để nó không thể hận chúng ta. Được không?”

Thượng Nguyên thở dài một hơi. Có lẽ ngoài chuyện nấu nướng, đây là lần đầu tiên bảo bối của hắn tỏ ra hứng thú với một chuyện khác như thế.

“Được rồi. Tùy ngươi.”

“Vậy là huynh đồng ý rồi?”

“Ừ. Chúng ta sẽ cùng nuôi thằng bé.”

“Cảm ơn huynh nhiều lắm!” Lâm Thành mừng rỡ ôm lấy cổ Thượng Nguyên hôn chụt liền mấy cái lên trán hắn.

Thượng Nguyên ngay lập tức đổi tư thế nằm đè lên người Lâm Thành.

“Hôm nay ta chiều ngươi như thế thì ngươi cũng phải đáp lễ thật xứng mới được.”

Lâm Thành hoảng hồn khi thấy Thượng Nguyên lấy từ dưới gối ra một sợi dây đỏ, một tay khác đột ngột tóm lấy hai tay hắn rồi thoắt một cái trói hắn lại bằng cái dây đỏ kia. Trên trán hắn không ngừng đổ mồ hôi. Thượng Nguyên đã chơi cái trò này tức là đêm nay hắn chắc chắn không ngủ nổi rồi.

“Đợi đã! Huynh muốn làm gì cũng được nhưng... nhưng có thể đừng trói ta không? Ta... ta khó chịu.”

“Thật sao? Nhưng ta thấy mỗi lần như vậy ngươi đều rất tận hứng mà.”

“Tận hứng cái mốc! Mệt chết ta! Ưm... a khoan, ta... ta còn chưa ưm... dừng

đã...a...”

Thượng Nguyên gác một chân của Lâm Thành lên vai mình để thứ kia đâm vào càng sâu.

“Nào, bữa tiệc bây giờ mới chính thức bắt đầu.”

"Tên cầm thú nhà huynh! A ưm... đừng... ưm... Chậm... chậm chút ưm... a a...”

...***...

Ngày hôm sau Tần Thượng Nguyên và Lâm Thành vào cung xin với hoàng thượng cho phép nhận Ly Uyên về nuôi. Đối với chuyện này Thịnh Nam rất vui mừng nhưng cũng không khỏi lo lắng. Thái hậu thì ban đầu phản đối nhưng vì Lâm Thành nỗ lực nài nỉ nên cũng đành chiều lòng hắn. Ly Uyên sau đó được hai người bọn họ đón về Thành vương phủ ngay trong ngày.

Ly Uyên chưa từng nghĩ ngày thứ hai gặp lại Lâm Thành lại là được người đó đón về làm con nuôi. Thằng bé rất do dự nhìn Thành vương, lo lắng không dám nhận lời đề nghị về sống chung của Lâm Thành. Nó từ lâu đã nghe nói Thành vương rất lạnh lùng và tàn nhẫn, hình như còn rất ghét nó. Nhưng Thành vương khi đó đã ngồi xuống nhìn nó, nắm lấy tay nó và nói rằng: “Có muốn làm con trai của chúng ta không?” với ánh mắt vô cùng dịu dàng và đầy yêu thương. Ly Uyên cảm động đến rơi nước mắt.

Để chào đón Ly Uyên đến với Thành vương phủ, Lâm Thành cùng các đầu bếp trong phủ đã cùng làm một bữa ăn vô cùng thịnh soạn, Thượng Nguyên cho mời tất cả những bằng hữu thân thiết cùng đến chung vui.

Lần đầu tiên trong đời Ly Uyên được ăn một bữa ăn thịnh soạn như vậy. Tất cả đều là những món nó chưa được nhìn thấy bao giờ, món nào cũng ngon vô cùng. Hai người cha của nó ngồi hai bên rất nhiệt tình gắp thức ăn cho nó. Suốt bữa ăn Ly Uyên đã cười rất hạnh phúc.

Nhìn thấy cả một nhà ba người vui vẻ như vậy những người kia không khỏi cảm thấy ghen tị. Cố Y Tịnh, Dương Kỳ Ngọc và Nhậm Vũ đều quay sang khều tay bạn đời, hỏi nhỏ: “Hay là chúng ta cũng xin một đứa về nuôi?”

Giang Thanh Bình và Sở Hàng Châu đều rất vui vẻ đồng ý, chỉ riêng Nhậm Huyền là im lặng không nói gì. Kỳ Ngọc ngạc nhiên hỏi hắn:

“Ngươi không thích trẻ con sao?”

Nhậm Huyền không trả lời mà quay qua hỏi lại y:

“Ngươi thích xin con nuôi?”

“Đúng vậy. Có trẻ con rất vui mà.”

Nhậm Huyền đột nhiên ghé sát vào tai y, thì thầm:

“Vậy thì ngươi tự sinh một đứa đi.”

Kỳ Ngọc ngệt mặt, ngớ ra mất một lúc mới phản ứng lại:

“Tại sao lại là ta sinh mà không phải ngươi?”

“Ta làm sao có thể sinh? Dĩ nhiên phải là ngươi.”

“Ngươi không sinh được thì ta sao có thể sinh chứ?”

“Thì đúng là như vậy đó.”

Kỳ Ngọc ôm đầu. Rốt cuộc hai người bọn họ đang nói với nhau chuyện quái gì thế này?

------oOo------

Chương 82: Viên mãn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi nhận Ly Uyên làm con nuôi được ba ngày thì Lâm Thành dẫn cậu bé ra khỏi phủ về thăm lại quán "A Thành" mà hắn mở khi mới đến kinh thành. Cũng đã ba năm rồi hắn vẫn chưa quay lại quán, cũng không biết hiện tại nơi đó đã thay đổi thế nào.

Đây là lần đầu tiên Ly Uyên được ra khỏi cung, lần đầu tiên được chứng kiến cuộc sống bình thường của người dân nên vô cùng háo hức. Những ngày qua sống trong phủ Ly Uyên được đối xử rất tốt nên tinh thần của cậu nhóc lúc nào cũng vui vẻ, năng động đúng với lứa tuổi hiện giờ của cậu.

Quán "A Thành" hồi đó là Lâm Thành dồn hết tiền của mình thuê lại, hiện giờ đã được xây mới hoàn toàn ngay trên đất của quán "A Thành" cũ, thậm chí còn lấy cả đất của chủ thuê ngày xưa. Quán được xây lại rất khang trang, hai lầu, bên trong vô cùng rộng rãi, thoáng mát. Nhân viên của quán cũng đông hơn rất nhiều, khách ra vào nườm nượp, thậm chí còn có người xếp hàng chờ lấy hàng.

Lâm Thành bước vào quán cảm thấy rất lạ lẫm. Gần như các nhân viên ở đây hắn đều chưa gặp bao giờ. Trong quán hiện tại cũng chẳng còn bàn nào trống.

"Khách quan, xin lỗi hiện tại quán không còn chỗ. Khách quan vui lòng đợi một chút được không ạ? Khi nào có chỗ trống sẽ sắp xếp cho ngài ngay." Một tiểu nhị chạy lại nói.

"Không sao. Ngươi cứ đi làm việc đi."

Tiểu nhị gật đầu vội vã chạy sang bàn khác. Ly Uyên kéo tay áo Lâm Thành, hỏi:

"Cha, đông khách quá. Chúng ta đến nơi khác đi!"

"Ừ. Muốn đi dạo phố không?"

"Vâng ạ."

Lâm Thành có chút luyến tiếc nhưng cũng đành phải dắt Lý Uyên rời khỏi quán. Nhưng hắn chỉ quay đầu bước đi đã nghe có tiếng người gọi:

“Đợi đã, khách quan!”

Lâm Thành ngạc nhiên quay lại nhìn thì thấy một người tầm hơn ba mươi chạy ra, nắm lấy hai vai hắn, hồ hởi nói:

“Lâm Thành phải không? Trời ơi, đã ba năm rồi mới chịu quay lại thăm bọn ta.”

Lâm Thành ngờ ngợ nhìn lại người kia. Hình như đây là một trong những nhân viên cũ của quán ngày đó.

“Viễn ca, là huynh sao?”

“Chính là ta đây. Đệ mở cái quán này được mấy ngày rồi giao lại cho ta, sau đó đi biệt tích mấy năm liền. Ta còn tưởng đệ quên mất bọn ta rồi chứ?”

“Đệ xin lỗi. Có vài chuyện xảy ra nên...”

“Đừng đứng đây nói chuyện nữa! Mau vào trong đi!”

Người tên Viễn kéo Lâm Thành và Ly Uyên vào căn phòng phía sau quán. Nơi này cách âm nên khá yên tĩnh. Lúc này Viễn mới ngồi xuống vui vẻ kể chuyện. Sau khi Lâm Thành rời đi quán làm ăn rất đắt. Sau một năm kinh doanh Viễn cùng mấy người nữa mua lại toàn bộ ngôi nhà của chủ thuê rồi sửa sang lại thành một quán “A Thành” khang trang như hiện giờ.

“Những người ngày đó làm cùng ta, đặc biệt là các đầu bếp, bọn họ thấy “A Thành” có danh tiếng rồi nên nghỉ quán tự lập một quán riêng, thậm chí còn dám tự nhận những món ăn của đệ là của bọn họ. Giờ đều gặp quả báo cả rồi vì ai cũng biết những món ăn đấy đều là từ “A Thành” mà ra. Hiện tại đầu bếp cũ chỉ còn lại A Tự. Thằng nhóc hiện giờ đã là đầu bếp chính của quán. Giờ nó đang rất bận nên không chạy ra được chứ nó nhớ đệ lắm đấy.”

“Vâng. Lát nữa đệ tìm A Tự cũng được.”

Lâm Thành không ngờ là cái quán mình mở tạm năm đó để tìm Tần Thượng Nguyên vẫn được người khác trân trọng giữ lại đến giờ còn phát triển đến thế này. Không biết quán của hắn ở Thành Nghị hiện giờ thế nào rồi. Khi nào có thời gian hắn sẽ cùng Thượng Nguyên và Uyên nhi trở về thăm.

“A Thành, có chuyện này ta muốn hỏi đệ. Đệ có thể lựa chọn không trả lời cũng được.”

“Huynh đệ chúng ta có chuyện gì mà khó nói đâu chứ. Huynh cứ hỏi đi!”

“Đệ có phải chính là vị Thành vương phi tương lai mà mọi người vẫn đồn đoán ồn ào mấy ngày nay không?”

Lâm Thành khá ngạc nhiên nhưng hắn cũng không thừa nhận ngay mà mỉm cười hỏi lại:

“Tại sao huynh lại nghĩ người đó là đệ?”

“Đệ còn nhớ cái ngày mà Tịnh Vân quận chúa đến quán chúng ta phá phách không? Cả kinh thành này gần như không ai dám làm phật lòng cô ta nhưng ngày hôm đó có một người đã tới giúp đệ. Người có thể khiến vị quận chúa kia sợ hãi bỏ đi chắc chắn thân phận không tầm thường. Hơn nữa, chuyện tình của Thành vương gia và nam nhân kia rất nổi tiếng, ai ai cũng biết. Ta liên hệ với đệ cảm thấy khá nhiều phần giống. Vậy... đệ có phải không?”

“Nếu đệ phải thì sao? Huynh sẽ xa lánh đệ ư?”

“Sao có thể? Ta ngưỡng mộ đệ còn không hết mà. Chuyện của đệ khiến ta cảm động lắm. Ta thật lòng chúc phúc cho đệ và Thành vương gia. Mong hai người mãi mãi hạnh phúc.”

Lâm Thành xúc động ôm chầm lấy Viễn thay cho lời cảm ơn. Cuộc đời này của hắn tuy nhiều trắc trở nhưng hắn đã gặp được những người rất tốt.

...***...

“Huynh đọc thư ai mà ngồi tủm tỉm cười suốt thế kia?”

Tần Thịnh Nam giật mình ngẩng đầu nhìn thì thấy Thượng Nguyên đứng trước mặt mình từ lúc nào. Hắn nhíu mày

“Sao đệ vào mà không nói một tiếng, muốn hù chết ta à?”

“Bình thường đệ đến cũng đâu có báo, huynh vẫn biết đệ đến đấy thôi. Còn không phải do huynh mãi xem thư mà không để ý à?” Thượng Nguyên liếc nhìn bức thư nằm trên bàn, nhíu mày. “Của Vưu Xuyên gửi? Dạo này hai người thân nhau quá nhỉ?”

Thịnh Nam cười xòa. “Cùng hoàn cảnh nên hiểu nhau thôi. Ta viết thư mời hắn và Văn Á đến dự hôn lễ của đệ và Lâm Thành. Hắn gửi thư nói sẽ sắp xếp đến dự.”

“Chỉ có vậy mà huynh cười vui vẻ thế? Hai người không phải nói xấu đệ với Văn Á đó chứ?”

"Nào có. Ta yêu quý đệ như thế mà." Thịnh Nam cất bức thư trên bàn đi rồi hỏi tiếp: "Chuẩn bị cho hôn lễ đến đâu rồi? Có cần huynh giúp gì không?"

"Không cần đâu. Đệ chuẩn bị đã gần xong rồi."

Đột nhiên Thượng Nguyên quỳ xuống ngay trước mình khiến Thịnh Nam giật mình, hoảng hốt vội vàng kéo y dậy.

"Tiểu Nguyên, đệ làm gì vậy? Sao lại…"

"Hoàng huynh, hãy để cho đệ nói hết. Đã bao nhiêu năm rồi hôm nay đệ mới có cơ hội nói những lời này với huynh. Đệ có thể có được như ngày hôm nay, có được hạnh phúc như thế này đều là nhờ có huynh luôn che chở và bảo vệ cho đệ. Nếu như mẫu hậu là người có ơn dưỡng dục với đệ, thì huynh chính là người sinh ra đệ lần thứ hai. Dù đệ có nói những lời hay đến thế nào cũng thể bày tỏ được hết lòng biết ơn của đệ đối với huynh. Ngày hôm nay, xin huynh hãy nhận của đệ một lạy này xem như lời cảm tạ của đệ."

Thịnh Nam đứng im nhìn Thượng Nguyên lạy mình với tất cả sự lòng thành kính mà xúc động vô cùng. Hắn cúi người kéo Thượng Nguyên đứng dậy rồi ôm chầm lấy y, ôm rất chặt.

"Huynh đệ chúng ta không cần nói những lời như thế. Ta đã nói với đệ rồi, đời này mạng của ta giao cho đệ giống như việc đệ đã giao mạng của mình cho ta. Chỉ cần đệ hạnh phúc ta sẵn sàng làm bất cứ điều gì."

Hai người nắm chặt tay nhau. Hai huynh đệ tuy khác cha nhưng bọn họ còn thân thiết hơn bất cứ huynh đệ ruột thịt nào.

"Hoàng huynh, nếu huynh đã yêu quý đệ như vậy sao còn hứng thú kể xấu đệ với tên Vưu Xuyên kia?"

"Ta nào có a. Nói chuyện vui thôi mà."

...***...

Lâm Thành ở thế giới này không có người thân, chỉ có một người đệ đệ kết nghĩa là Cố Y Tịnh. Với lời đề nghị của Cố Y Tịnh, Lâm Thành đã chọn phủ của Giang Thanh Bình là nhà ngoại của mình. Buổi sáng hôm đó, một dòng người đón dâu rầm rộ mang theo kiệu tám người khiêng đi từ Giang phủ đến Thành vương phủ, đi đến đâu khua chiêng gõ trống nhộn nhịp đến đó.

Hôn lễ của Thành vương gia được khắp cả kinh thành quan tâm, dân chúng đến

xem rất đông. Bọn họ ở bên ngoài không ngừng hò reo: “Thành vương phi! Thành vương gia! Chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Lâm Thành vì là nam nhân nên không cần phải đội khăn che mặt như những cô gái về nhà chồng. Hắn mở rèm kiệu nhìn suốt đường đi, trong lòng cảm kích đến suýt khóc trước sự chúc phúc của nhiều người như vậy.

Ngày hôm nay Vưu Xuyên và Văn Á cũng đến dự. Còn Hoa Thiên Vũ nói nhà họ đang ở rất xa không về kịp nhưng đã gửi rất nhiều quà mừng. Văn Á tỏ ra vô cùng phấn khích, không ngừng nhảy nhót hô hào. Nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy một hôn lễ của Trung Nguyên lại còn được nhiều người ủng hộ như vậy.

Tần Thượng Nguyên nắm chặt lấy bàn tay đang run lên vì hồi hộp của Lâm Thành, hai người trong bộ hỉ phục mỉm cười cùng nhau bước vào trong phủ lúc này đã được giăng đầy vải đỏ. Đây không phải là kết thúc, chỉ là khởi đầu của một chặng đường mới. Nhưng chỉ cần luôn nắm tay nhau, bên cạnh luôn có những người bằng hữu thân thiết này, dù có phải chia xa lần nữa nhưng nhất định sẽ gặp lại. Mãi mãi không tách rời.

HOÀN CHÍNH VĂN.

------oOo------

Chương 83: Phiên ngoại 1: Chuyện cũ (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

T/g: trước khi các bạn đọc ngoại truyện này mình có vài điều muốn nói. Đây là phần ngoại truyện mà mình đã ấp ủ từ lâu. Bối cảnh của ngoại truyện này xảy ra trước thời điểm của chính truyện ba năm, là lúc mà Tần Thịnh Nam vừa mới đăng cơ. Lúc này tính cách của Tần Thượng Nguyên rất khác. Hắn là một kẻ lạnh lùng, ít nói, thô bạo và ghét tiếp xúc. Ngoại trừ mẫu hậu, hoàng huynh và hai ảnh vệ thân tín thì gần như không nói chuyện với bất kì người nào. Phần ngoại truyện này là để lý giải tại sao từ một Tần Thượng Nguyên hung tàn, lạnh lùng của ngày đó lại biến trở thành một tên mặt dày, vô sỉ, thích trêu ghẹo người khác như bây giờ.

Ngoại truyện: Phần 1

Sau khi nhận được tin mẫu hậu đang bị khống chế tại cung nghị sự, Tần Thịnh Nam vội vàng chạy đến. Trước khi đi hắn không quên cho người báo với đệ đệ Thượng Nguyên của mình đến hỗ trợ. Vì rất vội nên Thịnh Nam không mang theo nhiều người, đi cùng hắn lúc đó chỉ có ba thị vệ thân cận. Hắn biết rõ đây là bẫy nhưng tính mạng mẫu hậu đang bị đe doạ, hắn không thể không đi.

Lúc Thịnh Nam đến nơi hắn vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy người ngồi đợi sẵn hắn ở trong cung điện lại là đại hoàng tử Tần Thiên Hằng.

“Không lẽ... người đã tung tin mẫu hậu bị bắt ở đây... là huynh?”

“Nhìn thấy mọi việc còn không rõ hay sao, tam đệ?”

“Nhưng tại sao... tại sao lại ra tay với mẫu hậu? Chẳng phải các huynh đệ chúng ta đã thoả thuận rằng sẽ không ra tay với người thân của nhau, chúng ta đấu với nhau một cách đường đường chính chính.”

“Tam đệ, thật không ngờ đến bây giờ đệ vẫn còn giả ngây như vậy? Đấu với nhau một cách đường đường chính chính? Tranh hoàng vị mà đòi công bằng? Chẳng phải chính đệ ở sau lưng bọn ta cho người âm thầm ám sát những kẻ ngáng đường đệ hay sao?”

“Đệ không có. Đệ không có liên quan gì đến những chuyện đó cả. Huynh đừng

có ngậm máu phun người!"

"Ta ngậm máu phun người hay đệ giả nhân giả nghĩa? Đệ và ngũ đệ đang âm thầm làm cái gì đừng tưởng ta không biết. Đệ càng ngày càng khiến ta rất bất ngờ đấy."

"Huynh im đi. Đây là cuộc đấu giữa ta và huynh, đừng có lôi Tiểu Nguyên vào. Việc huynh dám động đến mẫu hậu là ta đã không thể tha thứ cho huynh rồi."

Thiên Hằng bật cười.

"Không tha thứ thì đệ có thể làm gì ta? Đừng mong ngũ đệ đến đây cứu. Thằng nhóc đó đã bị người của ta chặn đánh ngoài kia rồi."

Thịnh Nam nổi giận. "Tần Thiên Hằng! Huynh dám động đến đệ ấy? Đệ ấy mà có chuyện gì ta sẽ không tha cho huynh!"

"Tam đệ, ngươi tưởng Thượng Nguyên vẫn còn là đứa con nít suốt ngày bám theo sau lưng ngươi sao? Không. Nó ghê gớm hơn ngươi tưởng nhiều. Ngươi nên lo cho mình trước đi rồi hẵng lo cho nó."

"Huynh muốn làm gì?"

"Ta muốn làm gì? Đệ không đoán được sao? Tam đệ, cuộc chiến hoàng vị đến thời điểm này chỉ còn ta và đệ thôi. Chỉ cần đệ rút lui nhường hoàng vị cho ta, ta tự nhiên sẽ không động đến đệ cũng như người nhà đệ."

"Huynh làm tất cả những việc đê tiện này mà cũng xứng ngồi lên hoàng vị sao? Nếu ta nhường cho huynh thì ta khác gì tội nhân thiên cổ?"

Thiên Hằng tức giận, gầm lên: "Ngươi nói ta không xứng ngồi lên hoàng vị, vậy thì ngươi xứng? Không phải ngươi cũng bất chấp tất cả để giành lấy ngai vàng hay sao?"

"Ta không có thời gian để ở đây tranh cãi với huynh. Phải thế nào thì huynh mới thả mẫu hậu ta ra?"

"Ta đã nói rồi. Chỉ cần ngươi nhường hoàng vị cho ta, ta sẽ tha cho người thân của ngươi."

Thịnh Nam nhíu mày, hai bàn tay siết lại, răng cắn chặt.

"Được. Giờ vì để cứu mẫu hậu, ta nhường huynh. Nhưng nếu huynh làm hoàng đế mà không được thì đừng trách ta dành lại hoàng vị."

Thiên Hằng tối sầm mặt, tay siết chặt thanh kiếm trong tay.

“Quả nhiên không trừ ngươi thì không được. Tam đệ, đừng trách ta! Có trách thì trách đệ không đủ nhẫn tâm mà thôi.”

Lập tức có hàng chục thị vệ chạy vào bao vây nhóm người của Thịnh Nam. Thịnh Nam nhìn lại Thiên Hằng cũng đang rút kiếm đi về phía hắn.

“Huynh định giết ta?”

“Đúng. Nếu không diệt trừ ngươi thì ta không thể nào ngồi vững lên ngai vàng được.”

“Ngươi… Ngươi giết huynh đệ mình để lên ngôi hoàng đế, nếu để người khác biết được ngươi nghĩ mình có thể ngồi được trên ngai vàng sao?”

“Ta bẫy ngươi đến đây dĩ nhiên sẽ không để cho người khác phát hiện ra. Ngươi sẽ chết vì nguyên nhân bệnh tật, ai sẽ phát hiện ra ta chứ?”

“Ngươi… Khốn kiếp!”

Thiên Hằng ra lệnh đám thị vệ lập tức lao vào không do dự muốn giết bốn người bọn họ. Thực lực của Thịnh Nam rất khá nhưng số lượng người quá đông, hắn rất vất vả mới chống đỡ nổi. Và ngay lúc hắn gần như mất sức không gượng nổi nữa thì Thiên Hằng cầm kiếm lao vào muốn đâm hắn. Thịnh Nam đã nghĩ là mình chết chắc rồi, nhắm mắt lại chờ đợi thì nghe một tiếng “Phập”, nhưng lại không cảm giác thanh kiếm đâm vào mình.

Thịnh Nam kinh ngạc mở mắt. Hắn thấy Thiên Hằng bị đâm từ sau lưng, ngay giữa ngực. Mũi kiếm rút ra, Thiên Hằng ngã gục xuống trước mặt hắn, và hiện diện phía sau lưng Thiên Hằng chính là Tần Thượng Nguyên với thanh kiếm dính máu, không chỉ thanh kiếm mà cả người đệ ấy dính đầy máu. Gương mặt đệ ấy lạnh lùng, giận dữ, sát khí toả khắp người tựa như hung thần ác sát ngoi lên từ địa ngục.

“Tiểu Nguyên!”

Thịnh Nam giật mình tỉnh dậy, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán. Đã trải qua một tháng rồi vậy mà hắn vẫn thường mơ thấy giấc mơ này. Nó ám ảnh hắn vô cùng, không chỉ là cái chết của đại huynh, mà hơn cả là hình ảnh của Thượng Nguyên với toàn thân dính đầy máu, gương mặt lạnh lùng vô cảm, hắn chưa từng nhìn thấy hình ảnh như vậy của đệ ấy trước kia. Sau đó hắn mới biết Thượng Nguyên đã luôn ở sau lưng hắn giúp hắn tiêu diệt những kẻ cản đường. Thằng bé đã như

vậy suốt hai năm qua, lúc đó nó chỉ mới mười lăm tuổi. Hắn không biết mẫu hậu đã ra lệnh cho đệ ấy làm như thế. Tất cả đều là vì hắn.

"Bệ hạ, sắp đến giờ thượng triều rồi."

"Ừm. Trẫm biết rồi."

Thịnh Nam trở dậy, quyết định phải làm một cái gì đó.

Buổi thượng triều hôm nay xong sớm, Thịnh Nam giữ Thượng Nguyên lại đưa cho y một bản tấu, nói:

"Ở Viên An tháng trước xảy ra lũ lụt, ta đã cho cấp lương thực và tiền bạc cứu tế nhưng không yên tâm lắm. Đệ thay ta đến đó kiểm tra đi."

"Đệ đi? Nhưng mấy cái vụ thẩm tra này đệ chưa từng làm bao giờ."

"Vậy thì giờ đệ nên làm quen dần đi. Đệ là cánh tay phải của ta, những chuyện này phải làm được. Ta cũng không tin tưởng ai ngoài đệ cả."

"Vâng. Nếu huynh đã nói thế đệ sẽ cố."

...***...

Tần Thượng Nguyên rời khỏi hoàng cung chỉ đưa theo hai ảnh vệ thân cận Nhậm Huyền và Nhậm Vũ. Bọn họ là hai huynh đệ ruột thịt được Thượng Nguyên thu nhận từ trong đám trẻ ăn xin rồi huấn luyện bọn họ cho đến giờ đã được sáu năm. Từ kinh thành phi ngựa thẳng đến Viên An mất gần một tuần. Trên đường đi bọn họ gần như không gặp trắc trở gì, chỉ khi gần đến địa phận phủ Viên An thì gặp một toán cướp đang chặn đường muốn cướp tiền của một nam nhân đội mũ trùm kín mặt. Nhìn y có vẻ lúng túng. Nhậm Vũ cưỡi ngựa chạy lên trước đến gần nam nhân kia, hỏi:

"Cần giúp không?"

Nam nhân kia ngẩng đầu nhìn bọn họ, lại nhìn sang Thượng Nguyên đang lạnh mặt đứng phía xa kia, mỉm cười đáp:

"Không cần đâu. Ta tự giải quyết được."

Nghe vậy Thượng Nguyên phi ngựa đi luôn. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ cũng phi ngựa chạy theo, nhưng Nhậm Vũ vẫn tò mò quay ra sau nhìn và hình ảnh mà hắn nhìn thấy khiến hắn vô cùng bất ngờ.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đại ca, không hiểu người kia làm thế nào mà mấy tên cướp kia quỳ sụp xuống rồi.”

Nhậm Huyền ngạc nhiên. Nhìn y có vẻ khá yếu đuối vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể khống chế năm tên cướp mang vũ khí như vậy. Người này chắc chắn không đơn giản. Tần Thượng Nguyên cưỡi ngựa ở phía trước cũng nghe thấy nhưng im lặng không nói gì.

Việc Thượng Nguyên nhận lệnh của hoàng thượng đi Viên An kiểm tra là hoàn toàn bí mật. Lúc hắn đến cổng thành thì bị chặn lại ở ngoài. Có lệnh cấm bên trong thành đang có bệnh dịch nên người dân bên ngoài không được vào để đỡ bị lây bệnh. Chuyện này không hề được báo về kinh. Họ còn đang nghĩ cách để đi vào trong thành mà không bị nghi ngờ thì lúc này nam nhân mà bọn họ gặp lúc nãy đột nhiên xuất hiện. Hắn ta nói với đám lính canh:

“Ta là đại phu, ta có thể giúp khống chế bệnh dịch. Ta vào được không?”

Nghe bảo đại phu đến đám quân lính lập tức cho vào luôn. Đột ngột vị đại phu chỉ vào đám người Thượng Nguyên nói: “Bọn họ là trợ thủ của ta, có thể cho vào chung luôn không?”

Thượng Nguyên kinh ngạc nhìn y chỉ thấy y quay sang nháy mắt với mình. Bọn lính canh cửa nhìn đám người Thượng Nguyên đầy nghi ngờ nhưng dưới sự thuyết phục của vị đại phu liền đồng ý cho vào. Đến khi tất cả đều đã vào trong thành rồi, Nhậm Vũ mới quay sang hỏi đại phu kia:

“Sao ngươi lại giúp bọn ta cùng vào thành?”

“Các người từ kinh thành đến đây điều tra đúng không?”

Ba người giật mình nhìn người kia, không hiểu làm sao mà y biết được. Thượng Nguyên đưa tay chạm vào chuôi kiếm sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

“Tại sao ngươi lại nghĩ là chúng ta từ kinh thành tới?” Nhậm Huyền hỏi.

“Đoán thôi. Ta có một bằng hữu là hoàng đế, nhìn thấy khí chất của người kia cảm thấy khá quen mắt, đoán hắn là một vị vương gia nào đó đến điều tra rồi.”

Thượng Nguyên rút tay ra khỏi thanh kiếm nhưng vẫn không thu lại cảm giác đề phòng với người kia.

“Làm quen chút nhỉ? Ta tên Hoa Thiên Vũ, là một du y. Cho hỏi ta đang có vinh

dự diện kiến vị hoàng thân quốc thích nào đây?"

T/g: chắc mọi người cũng phần nào đoán được A Nguyên nhà ta là bị ai dạy hư rồi.

------oOo------

Chương 84: Phiên ngoại 1: (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cho thuê ba phòng.”

“Khoan. Không cần ba phòng. Hai phòng là được rồi.” Hoa Thiên Vũ đột nhiên xen vào sửa lời của Nhậm Vũ.

Thượng Nguyên nhíu mày. Nếu không phải vì còn nghi ngờ thân phận của tên đại phu này còn lâu hắn mới để y đi theo hắn suốt từ nãy giờ. Đến thuê phòng y cũng xen vào. Không cho hắn ở khách đ.iếm cao cấp mà phải ở bình dân, giờ còn giảm số phòng xuống.

“Thuê hai phòng thì chúng ta ở kiểu gì?”

“Dĩ nhiên là ta ở chung với ngươi rồi.”

“Cái gì? Ngươi...”

Hoa Thiên Vũ kéo Thượng Nguyên lại gần nói nhỏ vào tai hắn: “Bình tĩnh chút đi! Cứ thuê hai phòng, ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên nhân.”

Hoa Thiên Vũ đã nói thế Thượng Nguyên không ý kiến gì nữa, để mặc cho y tự quyết rồi cũng để yên cho y kéo mình đi nhận phòng. Hai anh em Nhậm gia ở phía sau nhìn chủ tử rõ ràng gương mặt rất khó chịu nhưng vẫn để mặc cho Hoa Thiên Vũ lôi lôi kéo kéo nên cũng thức thời im lặng, không nói gì.

“Giờ chúng ta đã ở trong phòng rồi đấy. Nói cho ta biết ngươi thế này là có ý gì?”

“Còn nhớ mục đích của ngươi đến đây là để làm gì chứ? Ngươi muốn điều tra không thể quá khoa trương được, càng bình thường thì càng tốt. Ngươi cũng thấy dân ở đây thế nào rồi, rất nghèo, cái gì thì cũng nên khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Dĩ nhiên là không. Ngươi còn nhớ lý do ngươi được vào thành chứ? Vì ngươi là trợ thủ của ta, chúng ta nên đi bên cạnh nhau để không gây nghi ngờ, hơn nữa ta muốn hợp tác điều tra với ngươi.”

“Hợp tác điều tra?”

“Đúng vậy. Đây ra việc rất có lợi cho cả hai chúng ta. Chúng ta chia ra làm hai hướng điều tra. Ta là đại phu nên sẽ lo việc chữa trị và tìm nguyên nhân gây bệnh cũng như nguồn lây nhiễm. Còn ngươi sẽ điều tra xem vật phẩm và tiền bạc cứu tế đã được sử dụng như thế nào. Hai chuyện này đều có liên quan mật thiết với nhau, chúng ta chia ra điều tra sau đó cùng chia sẻ thông tin đã điều tra được không phải rất hiệu quả ư?”

Thượng Nguyên suy nghĩ một lúc liền đồng ý nhưng trong tâm hắn rõ ràng vẫn chưa thực sự tin tưởng Hoa Thiên Vũ. Hoa Thiên Vũ dường như cũng không để ý chuyện đó lắm.

“Đến giờ ngủ rồi, chúng ta đi ngủ thôi.”

Trong phòng chỉ có một chiếc giường duy nhất. Tần Thượng Nguyên mở tủ tìm kiếm rồi lôi từ trong đó ra một bộ chăn gối rồi thả xuống dưới sàn. Nhìn thấy Thượng Nguyên định xuống đất nằm Hoa Thiên Vũ liền lôi hắn lại.

“Ngươi làm gì thế? Cái giường rộng như vậy sao phải xuống đất ngủ?”

“Ta không quen ngủ cùng người khác.”

“Trước lạ sau quen thôi. Cùng là nam nhân với nhau ngươi ngại cái gì chứ?”

“Không phải ta ngại. Ta…”

“Hay ngươi ngủ có thói quen xấu gì không muốn người khác biết?”

“Ta không có.”

“Vậy thì còn ngại ngùng gì mà không ngủ chung giường được?”

“Ta đã nói ta không…”

“Không cái gì chứ? Đi lên giường nào.”

Hoa Thiên Vũ vừa nói vừa lôi Thượng Nguyên lên giường. Hắn cự tuyệt không được đành chấp nhận ngủ chung giường với một người chỉ mới quen biết chưa đầy nửa ngày. Hồi nhỏ hắn đã từng ngủ chung giường với hoàng huynh một thời gian ngắn rồi từ đó về sau không còn ngủ chung nữa, cũng không ngủ chung giường cùng bất cứ ai.

“Ngươi biết võ công?”

“À, ta là một du y nên biết ít võ nghệ phòng thân là điều cần thiết mà.”

“Vậy sao?” Thượng Nguyên chỉ buột miệng nói thế, hắn thừa biết võ công của người này không tầm thường, có lẽ không cách hắn nhiều lắm, nhưng nếu y không muốn nói hắn cũng không hỏi.

“Chắc ngươi còn nhiều điều muốn hỏi. Muốn hỏi gì thì hỏi đi!”

“Ngươi từng nói ngươi có bằng hữu là hoàng đế. Điều đó là thật sao?”

“Thật. Ta cũng không giấu ngươi. Bằng hữu của ta là hoàng đế Vạn Lịch quốc, Châu Văn Phương. Hắn và ta cùng cưới một nam nhân làm thê tử. Hiện giờ vì một vài lý do ba người bọn ta vẫn chưa thể sống cùng nhau. Chỉ có ta và thê tử sống chung thôi, giờ y vẫn đang kinh doanh quán ăn ở nhà, lâu lâu cũng đi du ngoạn cùng với ta.”

Hoa Thiên Vũ nói xong quay qua nhìn Thượng Nguyên thấy y đang chăm chăm nhìn mình.

“Sốc không?”

“Sốc.”

“Có kì thị đoạn tụ không?”

“Tại sao phải kì thị? Ngươi yêu ai, muốn sống với a là quyền của ngươi, liên quan gì đến ta.”

Hoa Thiên Vũ mỉm cười. “Cảm ơn. Có câu nói đó của ngươi chúng ta có thể làm bằng hữu được rồi.”

Tần Thượng Nguyên không nói gì chỉ nhắm mắt lại muốn ngủ. Hoa Thiên Vũ mỉm cười cũng nhắm mắt lại, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

...***...

Dịch bệnh lan ra hầu hết phủ Viên An. Triệu chứng ban đầu là trên da bệnh nhân sẽ xuất hiện các vết ban đỏ, càng ngày càng lan nhiều hơn. Khoảng mấy ngày sau các vết ban đỏ lan khắp người, bệnh nhân sẽ phát sốt liên tục trong nhiều ngày không thuyên giảm rồi cứ vậy mà chết. Đã có rất nhiều đại phu thử điều trị nhưng không hiệu quả.

Hoa Thiên Vũ khám bệnh và hỏi thăm nhiều người, hắn nghi ngờ nguồn nước của nơi này có vấn đề. Lúc này thì quan phủ đến tìm hắn hỏi về tình hình khám bệnh. Hoa Thiên Vũ có cái nói thật có cái giấu diếm. Hắn cảm thấy đám quan phủ này rất có vấn đề.

Tần Thượng Nguyên và hai ảnh vệ chia nhau ra điều tra. Tất cả các quầy dược trong thành đều bán với giá rất cao, các hàng thực phẩm thì bán với giá cao cắt cổ, đặc biệt là gạo và muối. Thượng Nguyên bức xúc không thôi, nếu không có hai ảnh vệ ngăn lại hắn đã sớm nhảy vào phá hết tất cả các quầy đó.

Buổi tối hôm đó, hai nhóm cùng quay về khách đi.ếm bàn bạc và chia sẻ thông tin.

“Tuy chưa có bằng chứng nhưng ta nghi ngờ số ngân lượng được phân phát cho người dân không đúng với số liệu đã kê khai trong bản báo cáo với triều đình. Số gạo chuyển đến cứu tế cũng không đúng với số lượng trên sổ sách. Đám quan viên này có dấu hiệu nhận hối lộ.”

“Vấn đề này để ta giúp điều tra sẽ thuận tiện hơn. Chỗ ta có vài việc cần các người giúp đỡ. Ta đã tìm được nguồn lây nhiễm rồi, là con sông Thanh ở phía sau huyện này. Ngày mai cho ta mượn hai ảnh vệ của ngươi đi cùng ta đến kiểm tra con sông đó. Tìm được nguyên nhân gây bệnh mới chế thuốc được.”

Thượng Nguyên đồng ý ngay. Hắn cũng có vài việc muốn một mình hành động.

...***...

Con sông Thanh là nguồn nước chính cho hầu hết dân chúng của phủ Viên An. Hoa Thiên Vũ đã lấy thử một ít nước sông lên làm chút thử nghiệm phát hiện nơi này đã bị ô nhiễm nặng mặc dù nhìn nước vẫn khá trong. Hoa Thiên Vũ nhờ huynh đệ Nhậm gia lặn xuống sông kiểm tra xem thế nào. Hai người phát hiện dưới đáy sông có một xác bò chết. Khi xác con bò được vớt lên, Hoa Thiên Vũ phát hiện ra con bò này là bị bệnh chết, một loại bệnh hiếm lạ. Đây chắc chắn là nguyên nhân khiến nước sông bị ô nhiễm, từ đó gây nên bệnh dịch cho người dân.

Theo đề nghị của Hoa Thiên Vũ tất cả những điều tra của bọn họ đều phải thực hiện trong bí mật. Có vẻ như việc ăn chặn tiền cứu tế và khiến cho bệnh dịch diễn biến tồi tệ hơn đều là do đám quan viên trong phủ cùng ăn rơ với nhau, cho nên không thể tin bất kì một kẻ nào.

Bọn họ điều tra được tất cả những người bị phát hiện bị nhiễm bệnh sẽ được đưa đến một khu nhà bỏ hoang rồi để mặc bọn họ chết dần chết mòn ở đó. Những người thân của các bệnh nhân không biết chuyện này, họ chỉ nghĩ là

những người đó được chăm sóc hết sức chu đáo nhưng không qua khỏi mà thôi.

Sự việc không chỉ dừng lại ở đó, khi số người bệnh tăng lên đến mức khu nhà đó chứa không nổi nữa, tri huyện đã đem tập trung các bệnh nhân nặng lại rồi đem thiêu sống tất cả. Lúc Tần Thượng Nguyên phát hiện ra chuyện này đã quá trễ. Hắn đã nổi điên lên muốn rút kiếm chém chết tất cả bọn chúng thì Hoa Thiên Vũ ngăn lại. Ngăn không được y liền đánh ngất hắn rồi để hai huynh đệ Nhậm gia đưa hắn về lại khách đ.iếm.

Thượng Nguyên tỉnh dậy phát hiện mình đang bị trói chặt trên giường. Hoa Thiên Vũ đứng ở đầu giường nhìn hắn. Kinh ngạc hơn là Nhậm Huyền và Nhậm Vũ lại đang đứng phía sau y, cứ thế nhìn hắn bị bắt trói. Trông vẻ mặt hai người đó có vẻ áy náy nhưng lại không hề có ý định cởi trói cho hắn. Thượng Nguyên càng nổi điên hơn. Hai ảnh vệ của hắn thế mà lại phản bội hắn.

“Bình tĩnh chút đi!” Hoa Thiên Vũ gõ một phát lên đầu Thượng Nguyên, mắng: “Ngươi nổi điên lên thì làm được cái gì hả? Bọn họ làm thế cũng vì tốt cho ngươi.”

“Thông đồng với kẻ khác trói chủ tử của mình như vậy mà bảo là vì muốn tốt cho ta? Ngươi nghĩ ta là trẻ con sao?”

Nhậm Huyền và Nhậm Vũ vội vàng quỳ sụp xuống dập đầu với Thượng Nguyên.

“Xin chủ tử hãy bình tĩnh nghe Hoa đại phu nói hết đã. Sau đó chủ tử muốn trừng phạt thế nào bọn thuộc hạ cũng xin chịu.”

Thượng Nguyên nhíu mày, không kháng cự nữa. Hắn biết rõ tính tình của hai huynh đệ này, nếu không phải là việc cần thiết họ sẽ không như vậy.

“Được rồi. Nói đi!”

Hoa Thiên Vũ thở phào. Thằng nhóc này tuy nóng nảy nhưng cũng rất biết lắng nghe, ban đầu hắn còn sợ phải dùng nhiều biện pháp đặc biệt nữa.

“Những gì ngươi đã chứng kiến không chỉ mình ngươi tức giận mà ta cũng tức giận vô cùng, nhưng cho dù lúc đó ngươi có giết được bọn chúng thì phỏng có ích gì? Bọn chúng chỉ là một phần nhỏ mà thôi, và cũng chỉ là làm theo lệnh của kẻ khác. Ngươi giết đám này thì vẫn còn những đám khác. Không chỉ vậy hành động của ngươi còn đánh rắn động cỏ. Nếu bọn chúng xóa hết chứng cứ sau này ngươi lấy gì bắt bọn chúng chịu trừng phạt của luật pháp?”

Tần Thượng Nguyên im lặng. hai bàn tay hắn siết chặt lại. Hoa Thiên Vũ ngồi

xuống tháo dây trói cho hắn.

“Đôi lúc có những việc người bình thường không thể kìm chế được nhưng chúng ta nhất định phải kìm chế, vì mỗi hành động của chúng ta liên quan chặt chẽ đến mạng sống của rất nhiều người. Đã hiểu chưa, A Nguyên?”

Tần Thượng Nguyên im lặng một lúc rất lâu. Ngày đó nếu hắn kìm chế một chút có phải đại hoàng huynh sẽ không chết?

“Sao không nói gì nữa thế, A Nguyên?”

“Ai cho phép ngươi gọi ta là A Nguyên? Chúng ta còn chưa thân đến mức đó.”

“Ta chắc chắn là hơn tuổi ngươi vậy thì gọi ngươi là A Nguyên có gì không được?”

“Ta không thích.”

“Ta cứ gọi đấy. A Nguyên!”

“Ngươi im!”

------oOo------

Chương 85: Phiên ngoại 1: (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi tối nhóm của Hoa Thiên Vũ được quan tri phủ mời đến phủ huyện dùng bữa. Thượng Nguyên không muốn đi nhưng Hoa Thiên Vũ nói đây là cơ hội để thăm dò bên trong phủ nên hắn mới miễn cưỡng đồng ý. Trước khi bước vào phủ của quan tri huyện, Hoa Thiên Vũ quay qua dặn hắn lần nữa: “Lát nữa nhớ cho dù ta có làm gì hay nói gì đi nữa cũng xem như bỏ ngoài tai cả nghe chưa? Ngươi mà phản ứng thái quá là hỏng hết chuyện đó.”

“Biết rồi. Dặn mãi thôi.”

“Ta lo nhất là ngươi đấy.”

Thượng Nguyên xua tay ý bảo Hoa Thiên Vũ mau đi. Mấy chuyện này có gì mà cứ phải nhắc mãi, nhưng hắn đúng là đã xem nhẹ chính mình rồi. Những hành động tiếp theo của tên đai phu kia thực sự khiến hắn gần như muốn nổi điên.

Tên tri phủ kia mời bọn hắn đến một bữa ăn vô cùng thịnh soạn đang trong lúc bệnh dịch hoành hành, nhân dân còn nhiều đói khổ. Không những vậy y còn mời vũ nữ đến đàn hát, cho các nữ nhân xinh đẹp đến mời rượu bọn hắn. Nhìn mấy cô nàng lả lơi lướt qua lướt lại trước mặt Thượng Nguyên đã muốn ói, thế mà Hoa Thiên Vũ lại rất nhiệt tình đón nhận, còn vui vẻ trêu đùa với các cô nương kia, nhìn không khác gì đám công tử ăn chơi, đàm đúm. Hắn không ngờ Hoa Thiên Vũ lại có một mặt vô sỉ như vậy. Hắn cảm thấy mình đúng là ngu ngốc khi đã có lúc thực sự tin tưởng tên này.

Liếc thấy gương mặt Thượng Nguyên đã khó chịu đến cực điểm, Hoa Thiên Vũ quay qua nói nhỏ với người bên cạnh:

“Tri phủ đại nhân, trợ thủ của ta bị dị ứng với nữ nhân. Ngài xem hắn đã chịu hết nổi rồi, cho phép hắn đi ra ngoài nghỉ ngơi chút được không a?”

“Hả? Lại có người thực sự dị ứng với nữ nhân sao? Thật là đáng tiếc quá, gương mặt tuấn mỹ đến nhường này. Được rồi. Nếu như hắn đã khó chịu như vậy thì để hắn ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Vậy là Thượng Nguyên cứ thế được quyền rời khỏi bữa tiệc và đi lại trong phủ một cách hoàn toàn chính đáng. Thượng Nguyên nhìn lại Hoa Thiên Vũ đang cười nói bên trong, cảm thấy rất hiếu kỳ về con người hắn ta. Dường như y có

rất nhiều gương mặt có thể biến chuyển qua lại tùy thuộc tình hình. Hắn có chút nể phục con người này. Thảo nào mà lúc trước y lại nói lần điều tra này hãy để y cùng đi sẽ thuận tiện hơn. Thượng Nguyên tận dụng thời gian bắt đầu bí mật thăm dò bên trong phủ của tên tri huyện kia.

"Hoa đại phu, tình hình bệnh dịch đã dần được kiểm soát, đều là nhờ ơn của đại phu. Bổn phủ và dân chúng Viên An đội ơn đại phu rất nhiều."

"Đại nhân khách khí quá. Khám chữa bệnh là chức trách của người làm y như tại hạ, không cần phải cảm ơn."

"Hoa đại phu, phương thức chữa trị của ngài có thể bán cho bổn phủ được không? Bổn phủ nhất định sẽ thay ngài chữa trị thật tốt cho người dân."

"Sao vậy? Đại nhân muốn đuổi ta đi sao?"

"Nào có chứ. Đại phu mấy ngày qua đã vất vả rất nhiều rồi, chắc hẳn cũng đã mệt mỏi nhiều nên bổn phủ muốn giúp đỡ ngươi một chút, cho ngươi được nghỉ ngơi. Hơn nữa, ta nghe nói một số địa phương thân cận cũng đang có nhiều người bị bệnh, bổn phủ định giới thiệu Hoa đại phu đến đó."

"Vậy thì cảm ơn tri phủ đại nhân đã đánh giá cao tại hạ. Thế thì để tại hạ sắp xếp một chút sẽ gửi phương thức qua cho đại nhân."

Lần đó Tần Thượng Nguyên bằng khả năng khinh công tuyệt đỉnh của mình xâm nhập thành công vào bên trong phủ huyện, phát hiện rất nhiều văn kiện bí mật. Thậm chí hắn còn đột nhập được vào căn hầm bí mật bên trong phòng ngủ của quan tri huyện. Bên trong căn hầm cất giấu mấy rương vàng và bạc. Phía dưới mỗi thỏi vàng còn khắc chữ chứng minh chúng là vàng cứu trợ.

Trong lúc hai người họ đang ở đây, Nhậm Huyền và Nhậm Vũ chia nhau đi tìm tung tích của các bao lương thực và phát hiện nó được phân phát ra giấu trong các kho của cửa hàng lương thực. Những cửa hàng này mỗi ngày lại đem một vài bao ra rồi bán lại cho dân với giá cắt cổ. Để giảm sự bức xúc của người dân, khoảng một tuần quan phủ sẽ tổ chức nấu cháo phát miễn phí cho người dân một lần nhưng cũng chẳng thấm là bao.

Hoa Thiên Vũ viết ra hai phương thuốc khác nhau nhưng đều có cùng một công dụng trị bệnh dịch. Hắn đưa phương thuốc toàn những dược liệu đắt tiền cho quan phủ, nhưng mặt khác lại cung cấp phương thuốc còn lại gồm toàn những dược liệu rẻ tiền và phổ biến cho những vị đại phu mà hắn tin tưởng được. Quan phủ chế thuốc rồi lén lút đem bán cho dân với giá rất cao, nhưng lại gần như không ai mua. Đến khi điều tra chúng mới biết dân được mua thuốc rẻ, nhiều người nghèo còn được dùng thuốc miễn phí của những đại phu khác và hiệu quả

không kém gì thuốc chúng đang có.

Quan phủ mới đi tìm Hoa Thiên Vũ để truy hỏi rốt cuộc chuyện này là thế nào, nhưng đây cũng là lúc mà Tần Thượng Nguyên hoàn toàn lộ diện. Hắn dùng thân phận Thành vương gia xử tội ăn chặn tiền cứu tế, tham nhũng, giết người, đem gần như toàn bộ quan viên phủ Viên An xử tội, không kẻ nào thoát được.

“Giờ quay về kinh thành à?”

“Xong việc rồi thì phải về thôi. Còn ở lại làm gì?”

“Ta thấy ngươi trước giờ chỉ ở trong cung, đối với đời sống bên ngoài còn ngây thơ lắm. Muốn đi cùng ta du ngoạn thêm mấy ngày nữa không?”

Tần Thượng Nguyên lần đầu tiên ngoại trừ mẫu hậu và hoàng huynh đã mỉm cười với một người khác.

“Chắc chắn sẽ còn quay lại tìm ngươi.”

Hắn với Hoa Thiên Vũ đã sát cánh cùng nhau gần một tháng qua. Tuy thời gian tiếp xúc với nhau không nhiều, cãi nhau cũng không ít mà đa phần là Hoa Thiên Vũ trêu chọc hắn. Nhưng hắn biết rất rõ con người của y rất tốt, rất nhiệt tình và vô cùng đa tài. Gần như cái gì y cũng biết, cũng làm được. Đi cùng y hắn học được rất nhiều điều. Cho nên nếu có cơ hội hắn nhất định sẽ cùng đi với y một lần nữa.

...***...

“Xem ra lần đi vi hành này có vẻ rất vui nhỉ?” Tần Thịnh Nam cũng nhận ra tâm trạng của Thượng Nguyên đã thay đổi.

“Cũng… cũng không có gì đặc biệt.”

“Thật à? Nhưng ta thấy đệ có vẻ rất vui mà. Có phải gặp được người nào thú vị không? Kể cho hoàng huynh nghe nào.”

Tần Thượng Nguyên do dự một chút rồi ngồi kể cho Thịnh Nam nghe toàn bộ những gì đã xảy ra tại Viên An. Thịnh Nam cũng rất hứng thú với vị du y tên Hoa Thiên Vũ kia. Hắn nói với đệ đệ khi nào gặp lại thì rủ Hoa Thiên Vũ đến kinh thành một lần để hắn có thể gặp.

“Ở đây có một bản báo cáo xây đập tại huyện Ninh Thủy. Đệ đến đó thẩm tra giúp ta đi.”

Thượng Nguyên kinh ngạc: “Hả? Nhưng đệ vừa mới trở về mà.”

“Có sao đâu. Nghỉ ngơi vài ngày là đủ sức để đi tiếp rồi. Đệ không muốn đi?”

“… Muốn.”

“Có vậy chứ. Đệ về nghỉ ngơi đi.”

Nhìn Thượng Nguyên có vẻ vẫn khá lạnh lùng nhưng Thịnh Nam có thể nhìn ra được sự hào hứng trong ánh mắt của thằng bé. Vậy thì càng phải khuyến khích Thượng Nguyên đi ra ngoài nhiều hơn.

Và kể từ lần đó Tần Thượng Nguyên cứ ở trong cung một thời gian ngắn thì Thịnh Nam lại tìm một bản sớ nào đó rồi yêu cầu Thượng Nguyên đến đó thẩm tra giúp hắn. Thượng Nguyên làm vẻ mặt bất đắc dĩ nhận lời nhưng rõ ràng là phấn khởi lắm. Cũng không biết có phải tình cờ hay cố ý mà mấy lần Thượng Nguyên ra ngoài thì đa phần đều gặp Hoa Thiên Vũ. Có lần hắn còn được Hoa Thiên Vũ giới thiệu gặp Châu Văn Phương và Ninh Cảnh Thần, hai người thân khác trong gia đình y. Mỗi lần trở về tính cách của Thượng Nguyên lại thay đổi, ngày một mở lòng hơn và bắt đầu biết đùa giỡn với người khác, nhưng hắn cũng chỉ làm thế với người mà hắn thân thiết thôi. Thịnh Nam đã gặp qua Hoa Thiên Vũ nên có thể đoán được cái tính cách hiện giờ của đệ đệ mình là lây nhiễm của người nào. Tuy khá phiền phức nhưng cũng rất thú vị.

...***...

“Đây lại là bản tấu gì?” Thượng Nguyên nhìn vào một xấp bản tấu mà Thịnh Nam để xuống trước mặt mình.

“Không có gì. Ta đọc trong mấy bản sớ đều khen phương Nam phong cảnh đẹp hữu tình, ẩm thực phong phú nên muốn đệ đến đó chơi tiện thể tìm hiểu xem tình hình dân chúng sống thế nào.”

“Vậy chẳng khác nào là đi du ngoạn cả.”

“Đúng vậy. Đi du ngoạn tiện thể vi hành luôn.”

Thượng Nguyên lật xem các bản sớ trên bàn và có một địa phương khiến hắn chú ý: huyện Thành Nghị. Nơi này có vẻ nổi tiếng về ẩm thực nhất, đặc sản nhiều. Hắn muốn đến nơi này trước xem thử.

------oOo------

Chương 86: Phiên ngoại 2: Sinh thần tiểu vương gia (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm Thành thường đưa Ly Uyên cùng mình vào cung đưa điểm tâm. Kể từ lúc Ly Uyên trở thành tiểu vương gia của Thành vương phủ đã bắt đầu được nhiều người chú ý hơn. Cậu nhóc đã bắt đầu có những người bạn trong cung, nhưng Lâm Thành vẫn luôn khuyên cậu nên chọn bạn mà chơi, vẫn giữ quan hệ nhưng không nên tin tưởng hoàn toàn. Ly Uyên là một cậu nhóc rất thông minh mặc dù bây giờ nó chỉ mới tám tuổi. Cậu nhóc biết những vương tôn công tử chỉ vì thân phận của cậu thay đổi mới quay qua chơi với cậu thì cũng không phải thật lòng yêu quý gì. Ngược lại, Ly Uyên có rất nhiều bạn là mấy cô cậu nhóc của những người dân sống gần Thành vương phủ. Lâm Thành thi thoảng vẫn hay đưa cậu ra bên ngoài chơi và tiếp xúc với người dân kinh thành.

Có vài lần Ly Uyên để ý mấy thái giám, cung nữ nhìn mình rồi thì thầm gì đó nhưng nó không bận tâm. Từ ngày còn nhỏ nó đã luôn sống trong sự dè bỉu, khinh thường của người khác rồi. Cha Lâm Thành cũng từng nói với nó không cần để tâm đến mấy kẻ ngu ngốc. Chúng đàm tiếu sau lưng chỉ vì chúng ghen tị mà thôi. Nhưng gần đây nó có lần đã tình cờ nghe được mấy tên thái giám nói chuyện.

“Thành vương gia cũng thật dũng cảm, nuôi con của kẻ mà mình đã giết. Ngài ấy không sợ thằng nhóc lớn lên sẽ trả thù hay sao?”

“Còn không phải là ngài ấy muốn chuộc lỗi hay sao? Thật ra Thành vương vẫn luôn cảm thấy rất hối hận vì ngày đó đã đâm chết đại hoàng huynh của mình a.”

“Nhưng ta nghe nói đó là do đại hoàng tử muốn giết bệ hạ nên Thành vương mới ra tay mà. Ngài ấy không cần phải cảm thấy có lỗi vì chuyện đó.”

“Ngươi đúng là buồn cười. Chính tay giết huynh đệ của mình thì có gì mà tự hào chứ. Ngày cả bệ hạ bây giờ cũng luôn áy náy về chuyện ngày đó.”

“Gan của các ngươi lớn quá nhỉ? Dám lén lút bàn luận chuyện của tiểu vương gia?”

Nghe tiếng người nói bọn họ giật mình quay lại. Nhìn thấy Nhậm Huyền tức giận đứng ở đấy, cả bọn hoảng sợ vội vàng quỳ sụp xuống cầu xin tha tội. Nhậm

Huyền chạm tay vào chuôi kiếm định rút thì một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy vạt áo của hắn kéo kéo. Ly Uyên ra hiệu với hắn không muốn tiếp tục ở đây, Nhậm Huyền nhíu mày quay qua nói với chúng:

“Còn để ta bắt gặp một lần nữa thì mạng của các ngươi không cần thiết phải giữ nữa.”

“Vâng. Vâng.”

Nhậm Huyền đi bên cạnh Ly Uyên, lo lắng nhìn biểu hiện của cậu nhóc, sợ cậu suy nghĩ linh tinh gì đó. Hắn suy nghĩ một lúc, quyết định mở lời:

“Tiểu vương gia không cần để tâm đến mấy lời nói vớ vẩn của bọn chúng. Vương gia và vương phi đều rất yêu thương người.”

“Ta biết. Ta không để tâm. Nhậm Huyền thúc thúc không cần lo lắng.” Ly Uyên mỉm cười nói như thế.

Nhậm Huyền không tin lắm. Những gì mà đám thái giám kia nói Ly Uyên nghe được gần hết, chắc hẳn trong lòng đã có những nghi ngờ gì rồi. Sau khi trở về phủ, Nhậm Huyền đem chuyện này nói lại cho Lâm Thành và Dương Kỳ Ngọc.

“Xem ra có rất nhiều người vẫn nghi ngờ việc bọn ta nhận nuôi Ly Uyên là có mục đích nào đó chứ không phải thực lòng yêu thương thằng bé.”

“Khoảng một tháng nữa là sinh thần đầu tiên của tiểu vương gia từ sau khi được nhận nuôi. Theo đệ, chúng ta có thể tổ chức nó thật ấm cúng và tình cảm, cần phải cho tất cả mọi người biết tiểu vương gia rất được mọi người yêu thương.”

Lâm Thành suy nghĩ cảm thấy ý kiến của Dương Kỳ Ngọc rất có lý, nhưng điều này không dễ làm.

“Cả ta và A Nguyên, thậm chí ta tin cả Uyên nhi cũng không thích có nhiều người lạ đến dự sinh thần của mình. Làm sao để nhiều người biết được chúng ta yêu thương nó thật lòng?”

“Huynh không cần lo lắng quá. Chúng ta không mời người lạ. Lần này tổ chức sinh thần cho tiểu vương gia khách mời ngoài người nhà thân thiết thì còn mời cả những người dân trong kinh thành mà có quan hệ thân thiết với tiểu vương gia. Để bọn họ chứng kiến rồi kể cho những người khác nghe, còn không sợ tin tức lan không nhanh ư?”

Ý kiến này rất hay. Những người dân trong kinh thành có nhiều người chơi khá thân với Lâm Thành và Ly Uyên nhưng không biết thân phận của họ. Nhân dịp

này có thể để cho những người đó biết dù thân phận là hoàng thân quốc thích nhưng vô cùng thân thiện, như vậy chẳng phải sẽ giúp Ly Uyên càng được mọi người yêu thương hơn sao.

“Nhưng hiện tại có việc cần giải quyết trước. Sau khi nghe mấy tên thái giám kia nói bậy bạ ta nghĩ tiểu vương gia có lẽ sẽ suy nghĩ lung tung. Lâm Thành, ngươi nên trấn an thằng bé trước đã.” Nhậm Huyền vỗ vai Lâm Thành, nói.

“Ừm. Ta hiểu.”

Sau khi Lâm Thành rời đi rồi, Dương Kỳ Ngọc đột nhiên sán lại gần Nhậm Huyền khiến hắn giật mình.

“Chuyện gì vậy?”

“Giang thống lĩnh và Cố đại nhân đã thành thân rồi. Ta nghe nói Nhậm Vũ cũng đang rục rịch muốn tổ chức hôn lễ rồi. Vậy chúng ta…”

“Khụ khụ.” Nhậm Huyền che miệng ho nhẹ. “Chúng ta nói chuyện này sau được không?”

Kỳ Ngọc nhíu mày. Hắn cứ đề cập đến chuyện này là y lại lẩn đi. “Vậy ngươi muốn khi nào nói đến?”

Nhậm Huyền im lặng, có vẻ lúng túng không biết nói gì. Kỳ Ngọc bực mình nói:

“Ta sẽ đợi ngươi sau khi lo xong sinh thần của tiểu vương gia. Đến lúc đó ngươi đừng hòng trốn.”

Nhậm Huyền nhìn Kỳ Ngọc đang tức giận cũng thấy áy náy không thôi. Không phải hắn không muốn thành thân với Kỳ Ngọc, chỉ là hắn cảm thấy mình chưa sẵn sàng cho chuyện này. Dường như giữa hai người bọn họ vẫn còn thiếu một điều gì đó mà nếu không giải quyết được nó thì bọn họ khó mà sống cùng nhau hạnh phúc thời gian về sau. Và hắn cũng không thể để Kỳ Ngọc chờ mãi được.

“Ta biết rồi. Đợi sau một tháng nữa ta sẽ cho ngươi câu trả lời.”

...***...

Lúc Lâm Thành đi vào thì thấy Ly Uyên đang ngồi luyện chữ. Hắn bước từng bước rất nhẹ để không làm ảnh hưởng đến thằng bé. Dù vậy Ly Uyên vẫn biết là hắn đến. Nó đột ngột dừng bút, ngẩng đầu nhìn Lâm Thành, mỉm cười nói:

“Cha!”

“Ta đi vào nhẹ như thế mà con cũng nhận ra. Con quả nhiên rất có khiếu học võ. Giang thống lĩnh khen con nhiều lắm đấy.”

“Con đã là gì so với phụ thân đâu. Nghe nói phụ thân là thiên tài trăm năm có một của Đông Vân quốc. Lúc bằng tuổi con, phụ thân đã dùng kiếm rất thành thạo rồi.”

“Con không nên so sánh với hắn. Hắn được luyện võ từ lúc mới năm tuổi kia. Con rất có khiếu, phải tự tin vào bản thân.”

Lâm Thành nhìn vào những dòng chữ Ly Uyên đang luyện viết. Nét chữ rất nắn nót nhưng vẫn hơi run, còn có chút lệch, chứng tỏ tâm trạng của thằng bé lúc viết chắc chắn không thực sự ổn. Ly Uyên thấy Lâm Thành đang nhìn chữ mình viết vội vàng che tờ giấy lại.

“Con viết tệ lắm. Cha đừng nhìn.”

Lâm Thành kéo tay nó, dịu dàng nói: “Đừng viết nữa! Nghỉ tay ra nói chuyện với cha một chút.”

Ly Uyên có vẻ do dự một chút liền gật đầu. Hai người kéo nhau ra hành lang ngồi. Lâm Thành ngồi lên lan can với tư thế co một chân rất thoải mái. Ly Uyên hơi bất ngờ chút rồi cũng bắt chước theo. Tâm trạng dường như thoải mái hơn một ít.

“Ta biết con có nhiều điều muốn hỏi. Cứ hỏi đi. Ta hứa sẽ trả lời thành thật với con.”

“Cha nói thật sao? Sẽ trả lời tất cả?”

“Trả lời tất cả. Không dấu giếm.”

Lâm Thành cũng đã nghĩ có thể Ly Uyên sẽ hỏi hắn những chuyện ngày xưa về cha nó mà mọi người vẫn đồn thổi. Hắn có lẽ vẫn còn lo ngại nhưng hắn tin vào Ly Uyên. Thằng nhóc này tuy còn nhỏ tuổi nhưng có lẽ do sinh trưởng trong hoàn cảnh đặc biệt nên trưởng thành và cách suy nghĩ sâu sắc hơn so với những đứa trẻ cùng lứa. Trong suốt một năm qua sống cùng nhau hắn và Thượng Nguyên dành cho thằng bé những tình cảm sâu sắc nhất, thương yêu nó không khác gì con ruột. Hắn tin thằng bé cũng cảm nhận được.

“Con chỉ có một câu muốn hỏi thôi. Sau này dù xảy ra chuyện gì đi nữa cha và phụ thân sẽ không bao giờ bỏ rơi con chứ?”

Lâm Thành hơi sững người, không ngờ câu Ly Uyên hỏi lại là câu đó. Có lẽ nó đã nghe đám thái giám kia huyên thuyên rằng hắn và Thượng Nguyên nhận nuôi nó chỉ vì muốn chuộc tội hay vì áy náy chuyện quá khứ giống như một sự thương hại, chứ không thực sự xem nó như con. Thằng bé không quan tâm chuyện quá khứ mà chỉ để ý hiện tại. Lâm Thành bật cười. Hắn cũng đã từng trải qua những ngày tháng đó, sao lại không hiểu được cảm giác của thằng bé. Bố mẹ hắn mất trong một tai nạn, hai anh em trở thành trẻ mồ côi từ khi còn rất nhỏ. Hắn một mình lo cho em gái, đi đến đâu cũng thường xuyên gặp lại cảnh bị bắt nạt, bị xem thường. Lúc ấy nhìn những cảnh gia đình người khác hạnh phúc, hắn đã luôn khao khát giá như mình cũng có gia đình yêu thương mình như thế. Đây cũng là điều mà Ly Uyên khao khát nhất. Lâm Thành ôm chầm lấy Ly Uyên mà nói trong sự xúc động nghẹn ngào:

"Làm sao mà bỏ rơi con được, vì con là con của chúng ta mà."

Ly Uyên nghe những lời nói đó cảm động đến bật khóc. Đã rất lâu rồi nó không khóc. Từ lúc nghe những lời của đám thái giám kia nó đã rất sợ, sợ rằng hạnh phúc mà nó đang có sẽ không tồn tại được lâu, sợ một lúc nào đó cha và phụ thân sẽ hối hận không muốn nuôi nó nữa, nó sẽ lại bị bỏ rơi, sẽ chỉ có một mình như ngày trước. Chỉ một lời khẳng định này của Lâm Thành cũng khiến nó không kìm được hạnh phúc mà bật khóc.

------oOo------

Chương 87: Phiên ngoại 2: (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâu lắm hai huynh đệ Nhậm gia mới có dịp rảnh rỗi ngồi uống rượu cùng nhau vào ban ngày. Cũng do chủ tử của họ hôm nay quyết định ở trong phủ hướng dẫn cho tiểu thiếu gia mấy bài võ thuật. Lúc này cả Sở Hàng Châu và Dương Kỳ Ngọc đều có việc không đến thành ra hai người rảnh rỗi không có việc gì làm. Bọn họ rủ nhau đến một tửu lâu lớn trong thành ngồi uống rượu nói chút chuyện nhân sinh.

“Nghe nói đệ định thành hôn với Hàng Châu?”

“Vâng. Chủ tử và Giang thống lĩnh đều thành thân cả rồi. Đệ và A Châu đều cảm thấy mình không cần thiết phải trì hoãn thêm. Dù sao chuyện gì bọn đệ cũng đã đều làm qua cả rồi, chỉ thiếu cái hôn lễ nữa thôi.”

“Đệ nói... cái gì cũng đều làm qua rồi?”

“Vâng. Có gì lạ lắm sao?” Nhậm Vũ nhìn gương mặt lúng túng của huynh trưởng nghi ngờ: “Đại ca, không lẽ huynh và Kỳ Ngọc vẫn chưa...?”

Nhậm Huyền đỏ mặt cúi gằm xuống. Nhậm Vũ không tin nổi bịt miệng nén cười.

“Không phải chứ? Hai người cho đến giờ vẫn còn ngây thơ, trong sáng đến như vậy cơ à? Thật không ngờ Kỳ Ngọc thế mà vẫn có thể nhịn được.”

“Đệ im đi! Đâu... đâu phải ai cũng nhanh chóng như đệ với Hàng Châu chứ.”

“Đại ca, nếu hai người đã xác định rõ ràng quan hệ thì có làm chuyện đó hay không chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Kỳ Ngọc theo đuổi huynh lâu như vậy, tình cảm của hắn huynh hiểu hơn ai hết. Vậy thì huynh còn do dự cái gì? Đừng nói là hai người không quyết định được ai trên ai dưới...”

Nhậm Huyền nhét cho hắn một cái đùi gà vào miệng.

“Đệ im giùm đi! Rủ đệ ra đây không phải để nghe đệ chỉ trích ta.”

“Đệ không chỉ trích huynh, đệ là đang cho huynh lời khuyên a. Huynh đừng để Kỳ Ngọc chờ lâu quá nếu không để đến lúc y chán huynh rồi huynh có hối hận

cũng không kịp a."

Nhậm Vũ vừa nói vừa uống rượu, mắt bất giác lướt xuống con đường đang tấp nập người qua lại bên dưới. Bất chợt hắn nhìn thấy một bóng người rất quen đang ngồi ở tửu lâu phía đối diện. Nhậm Huyền đang bị mấy lời của đệ đệ làm cho hoang mang, lo lắng, chợt ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của đệ đệ kì lạ mới ngạc nhiên nhìn theo.

Bọn họ nhìn thấy ở tầng hai của tửu lâu đối diện, Sở Hàng Châu và Dương Kỳ Ngọc đang ngồi nói chuyện vô cùng vui vẻ với một nhóm các cô nương. Bọn họ ngồi chung một bàn, sát với nhau, cười đùa ríu rít.

"Được lắm. Ngươi nói với ta là ngươi có việc. Có việc là như thế này hả?" Nhậm Vũ đập mạnh tay xuống bàn, mặt đã sớm biến đen.

"Đệ ngồi xuống, bình tĩnh lại chút đi!"

"Làm sao mà bình tĩnh được chứ? Huynh xem bọn họ..."

Nhậm Vũ liền ngậm miệng. Hắn phát hiện ra huynh trưởng của hắn mặt còn đen hơn hắn nhiều, cảm giác quanh người đều tỏa ra luồng khí u ám, doạ người.

"Bọn họ thích làm gì cứ mặc họ đi, nếu không cảm thấy hối hận với những việc mình đang làm."

Nói xong Nhậm Huyền đứng dậy bỏ đi. Nhậm Vũ để thỏi bạc lên bàn rồi vội vàng đuổi theo. Trước khi đi hắn quay lại nhìn hai người vẫn đang vui vẻ cười đùa phía tửu lâu bên kia, thầm nhủ đợi sau khi về nhất định phải đem Sở Hàng Châu trừng phạt thật nặng.

...***...

Trong lúc hai cha con đang luyện võ Lâm Thành ở dưới bếp cặm cụi làm bánh và pha nước giải khát. Khi đã hòm hòm gần xong thì sau lưng đột ngột bị người ôm chầm khiến hắn giật nảy.

"Không tập luyện với con nữa à? Vào đây làm gì?"

"Đã tập xong rồi. Thằng bé đang luyện vài bài quyền ta giao cho."

"Huynh không cần giám sát con sao?"

"Nó lớn rồi việc gì phải giám sát chứ? Đang nấu gì thế?"

"Uyên nhi thích ăn cà rốt nên ta thử làm bánh cà rốt cho thằng bé. Huynh muốn nếm thử không?"

Lâm Thành vừa nói vừa đưa một miếng bánh đến miệng Thượng Nguyên. Y há miệng ra đón lấy, tay vẫn ôm chặt lấy người Lâm Thành.

"Ngon lắm. Vương phí của ta mà nấu thì cái gì cũng ngon cả. Nhưng mà... hình như ta cảm thấy từ ngày có Uyên nhi, ngươi lúc nào cũng chiều chuộng thằng bé còn hơn cả ta."

Lâm Thành bật cười. "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi còn đi ghen tị với con nít hả? Hơn nữa, nó là con trai chúng ta, ta chiều chuộng nó thì có gì sai chứ?"

"Ta ghen tị chút cũng không được sao? Ta chỉ muốn được A Thành quan tâm nhiều hơn."

Nhìn dáng vẻ làm nũng của y, Lâm Thành có cảm giác mình vừa có thêm một đứa trẻ lớn trong nhà vậy.

"Được rồi. Ta xin lỗi vì lâu nay thiếu quan tâm đến ngươi. Ta sẽ đền bù cho ngươi sau được chưa?"

Nghe đến chữ "đền bù" hai mắt Thượng Nguyên lập tức sáng bừng.

"Ta muốn được đền bù ngay bây giờ."

Thượng Nguyên hôn lên cổ, lên tai Lâm Thành, hai bàn tay bắt đầu sờ loạn trên người hắn. Nhận biết ý định của người kia, Lâm Thành giật mình muốn ngăn cản nhưng Thượng Nguyên lưu manh, cố tình động chạm vào những chỗ nhạy cảm trên cơ thể hắn khiến tứ chi của hắn muốn mềm nhũn ra.

"Ưm đừng... bây giờ đang là ban... ban ngày mà..a..." Lâm Thành cố ngăn bàn tay ai kia đang chọc ghẹo điểm nhũ hồng của hắn. Đai lưng đã bị kéo rớt từ lúc nào, vạt áo bị kéo xuống để lộ toàn bộ bờ vai trần vẫn còn dấu đỏ để lại từ đêm qua.

"Thì sao? Đâu phải chúng ta chưa từng làm ban ngày."

"Đây... đây là nhà bếp đó ưm... Lỡ... lỡ bị ai đó nhìn a... nhìn thấy..."

Hai chân Lâm Thành đứng không vững được Thượng Nguyên nhanh chóng ôm lên đặt hắn ngồi lên bàn bếp.

"Kẻ nào dám nhìn ta liền móc mắt hắn."

“Huynh... Cái tên cầm thú này! Sao chỗ nào huynh ưm... cũng p.hát dục được vậy?! A... Đừng... Đợi đã... ưm...”

“Chúng ta chưa làm trong bếp bao giờ. Địa điểm này cũng k.ích thích đấy chứ.”

“K.ích thích cái đầu huynh ưm... Tay... huynh bỏ tay ra a... “

“Bảo bối, cơ thể ngươi thành thật hơn cái miệng của ngươi đó. Nào, bám chặt lấy ta. Nếu không muốn người khác biết thì đừng kêu lớn.”

“Tên khốn! Ưm... nhẹ chút a ha.... ưm... Chậm... chậm lại a...”

Nhậm Vũ vừa mới bước đến gần bếp đã nghe thấy mấy âm thanh kì lạ đã vội vàng xoay người đi ngay. Chủ tử của hắn nơi nào cũng có thể hành sự được, hoàn toàn không lo lắng bị người khác nhìn thấy. Hắn cũng muốn mình và Sở Hàng Châu cũng có thể thoải mái bày tỏ tình cảm được như thế nhưng trong chuyện này Hàng Châu còn nhát hơn cả Cố Y Tịnh khiến hắn có muốn cũng không làm được. Hơn nữa nếu hắn thực sự làm vậy có lẽ huynh trưởng sẽ chặt luôn cái đó của hắn mất. Hắn vốn muốn tìm Lâm Thành để tìm niềm an ủi rốt cuộc lại bị đút cho một nồi cẩu lương to tướng. Hắn vẫn nên đi tìm tiểu vương gia chơi thì hơn.

...***...

Mãi đến tối Sở Hàng Châu mới đến Thành vương phủ. Vừa mới nhìn thấy Nhậm Vũ, hắn đã hồ hởi gọi:

“Vũ Vũ, ta có chuyện này rất thú vị muốn nói với ngươi.”

“Vậy sao?”

Thái độ của Nhậm Vũ vô cùng hời hợt khiến Sở Hàng Châu không khỏi kinh ngạc.

“Này, ngươi làm sao đấy? Thái độ vậy là sao?”

“Chẳng sao cả.” Nhậm Vũ lạnh lùng nhìn hắn, hỏi: “Hôm nay ngươi đã đi đâu?”

“Ta... Ta có việc bận. Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao?”

Nhậm Vũ nhíu mày, gương mặt hắn đã sa sầm. Hắn đã cho y một cơ hội nhưng y vẫn nói dối hắn.

“Vậy ngươi đã gặp những ai? Nói những chuyện gì?”

Mặc dù đã đáp ứng Dương Kỳ Ngọc là giúp y giấu việc gặp gỡ hôm nay nhưng thái độ của Nhậm Vũ khiến hắn rất tức giận.

“Ngươi hỏi vậy là có ý gì? Ngươi không tin tưởng ta sao?”

“Ngươi đã làm những gì tự ngươi biết. Chuyện thành thân gì đó của chúng ta để thời gian nữa hãy bàn đi.” Nói xong Nhậm Vũ quay đầu bỏ đi.

“Ngươi... Đứng lại đó, Vũ Vũ! Ngươi đi đâu?!”

Sở Hàng Châu giận đến muốn nổi điên. Đây là lần đầu tiên hắn giận đến như vậy. Hắn rõ ràng không hề làm gì sai trái, tình cảm của hắn đối với Nhậm Vũ có trời xanh chứng giám. Một năm qua hắn chứng minh còn chưa đủ sao? Có chuyện gì ít ra cũng phải để hắn giải thích đã chứ. Muốn chia tay với hắn? Không được. Sở Hàng Châu tức giận lao đến đuổi theo Nhậm Vũ.

Nhậm Vũ vừa mới mở cửa phòng đã bị Sở Hàng Châu từ phía sau đuổi đến, đẩy thẳng vào phòng rồi tiện tay khoá cửa lại. Nhậm Vũ trợn mắt nhìn y.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

Gương mặt Sở Hàng Châu lúc này đã đỏ bừng vừa mệt lại vừa tức, thở cũng không ra hơi. Nhậm Vũ nhìn thấy y như vậy cảm thấy tội tội, giận dữ bay đi phân nửa, đến gần hỏi:

“Ngươi không sao đấy chứ?”

Sở Hàng Châu túm lấy vạt áo Nhậm Vũ mà mắng một trận:

“Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta có sao không? Ngươi hôm nay rốt cuộc bị làm sao? Ta đã làm gì phải chịu ánh mắt nghi ngờ đó chứ? Ta không có... không có...”

Nhậm Vũ thở dài. Hắn cảm thấy mình đã quá vội vã khi kết tội Sở Hàng Châu. Ở bên nhau một năm, thời gian không dài cũng không ngắn, tình cảm của bọn họ êm đẹp không gặp nhiều trắc trở như Thành vương, có lẽ vì vậy mà lòng tin của hắn dành cho y không quá vững vàng. Hắn vậy mà có mặt mũi mắng huynh trưởng, hắn có khác gì huynh ấy chứ.

“Ta thấy ngươi và Kỳ Ngọc ngồi nói chuyện với một nhóm các cô nương rất vui vẻ.”

Hàng Châu giật mình thảng thốt. Chuyện đó bị Nhậm Vũ nhìn thấy rồi à?

------oOo------

Chương 88: Phiên ngoại 2: (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ta cho ngươi một cơ hội giải thích. Nếu không giải thích được đừng thắc mắc tại sao ta lạnh lùng với ngươi.”

Sở Hàng Châu cắn môi. Hắn không ngờ chuyện như vậy lại để cho Nhậm Vũ nhìn thấy. Giờ mà không nói rõ ràng thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết tội.

“Ta nói cho ngươi nhưng ngươi nhất định không được nói lại cho Nhậm Huyền biết. Đây vốn là bí mật giữa ta và A Ngọc.”

“Hả? Chuyện gì mà thần bí đến như thế?”

“Chuyện này đầu tiên phải trách Nhậm Huyền. Vì y cứ mãi do dự, suốt một năm mà quan hệ không tiến triển quá nhiều nên A Ngọc mới sốt ruột muốn chủ động trước. Hắn biết trước khi thành thân Lâm Thành từng làm một cặp nhẫn tặng cho Thành vương gia nên mới muốn bắt chước. Hắn không dám nói với ai mới rủ ta đi. Lúc các ngươi nhìn thấy bọn ta ở tửu lâu đó là cả hai đang cùng suy nghĩ thiết kế của cặp nhẫn. Đúng lúc đó thì có mấy cô nương tới bắt chuyện. Bọn ta nói mình đều là hoa có chủ cả rồi, người đó còn là nam nhân. Không hiểu sao bọn họ vô cùng phấn khích, kéo đến ngồi xuống chỗ bọn ta hỏi chuyện. Trong lúc nói chuyện bọn họ có nói về việc ở kinh thành có một nơi làm đồ chơi bằng gỗ rất đẹp. Bọn ta mới hỏi họ địa chỉ để đến nơi đó tìm hiểu xem, nếu được thì đặt hàng làm quà cho tiểu vương gia.”

“Vậy ban nãy ngươi nói có việc muốn nói với ta là...”

“Ta đã đến xưởng gỗ đó xem thử. Ở đó có rất nhiều trò chơi thú vị nên ta muốn bàn với ngươi cùng đến đó xem thế nào.”

Nhậm Vũ gãi đầu, ngượng ngùng cúi mặt.

“Xin lỗi. Là ta hiểu nhầm ngươi. Ta đã nói những lời không hay với ngươi. Ngươi có thể... tha thứ cho ta không?”

“Ngươi nói những lời như vậy với ta, thậm chí còn nói sẽ dời việc hôn lễ. Ngươi nói chỉ cần một câu xin lỗi là xong sao?” Sở Hàng Châu khoanh tay nói dỗi.

“Vậy A Châu muốn thế nào mới tha thứ cho ta, ta cũng sẽ chấp nhận hết.”

“Ngươi nói thật sao?”

“Nhất ngôn cửu đỉnh.”

Hàng Châu nghiêng đầu suy nghĩ một chốc rồi tiến đến gần Nhậm Vũ nói nhỏ:

“Hôm nay ta muốn nằm trên.”

Nhậm Vũ sửng sốt, mở to mắt.

“A Châu, chuyện này...”

“Không phải ngươi nói chuyện gì cũng chấp nhận sao? Định nuốt lời?”

“Không. Ta không nuốt lời.” Nhậm Vũ suy nghĩ trong thoáng chốc rồi gật đầu. “Ngươi muốn nằm trên thì nằm trên.”

Sở Hàng Châu nhíu mày nhìn hắn, cảm thấy tên này rất không đáng tin.

“Đừng có hòng chơi cái trò trong ngoài lấp liếm. Ta đã nói ta nằm trên tức là ta trực.tiếp.đè.ngươi.”

Nhậm Vũ bàng hoàng đứng chết trân, cơ thể không tự chủ khẽ run lên. Lần này hắn chết chắc rồi. Sở Hàng Châu không phải là người có thể dễ dàng qua mặt được.

Đẩy Nhậm Vũ nằm lên giường, Sở Hàng Châu lập tức ngồi đè lên

“A Châu, cái này... ngươi không có kinh nghiệm, hay để ta...”

“Đừng có bàn lùi! Hôm nay ta nhất định phải đè ngươi ra một lần. Vũ Vũ à, hôm nay ngươi không trốn được.”

Lúc Sở Hàng Châu cúi xuống hôn hắn, cả người Nhậm Vũ đột nhiên mềm nhũn ra, không còn sức cử động. Lúc này hắn mới biết chọc giận một đại phu là quyết định ngu ngốc đến thế nào.

Nhậm Huyền ngồi trên cây tình cờ quan sát hầu hết sự việc, âm thầm ngồi thắp nhang cho đệ đệ sống sót qua đêm nay. Trời đã tối nhưng Dương Kỳ Ngọc vẫn chưa đến tìm hắn, hắn cũng không muốn đi tìm y. Chuyện lúc sáng phải để chính y tự chủ động đến tìm hắn giải thích mới đúng.

...***...

Chuyện mà Ly Uyên gặp phải khi vào cung, Lâm Thành đã kể cho Tần Thượng Nguyên biết. Y rất tức giận và quyết định phải bàn bạc với hoàng huynh xử lý cho gọn gàng chuyện này. Không thể để những kẻ không biết gì tung tin đồn lung tung được. Ý của Lâm Thành cũng muốn xử lý chuyện này trước khi sinh thần diễn ra. Như bình thường, hắn đến thư phòng của hoàng huynh mà không cần gõ cửa. Hôm nay hắn đến và bất ngờ gặp cảnh hoàng huynh đang ngồi uống trà cùng một người khác. Thượng Nguyên nhíu mày chỉ tay vào kẻ kia, hỏi:

“Sao tên Vưu Xuyên kia lại ở đây?”

Thái tử Vưu Xuyên hôm nay ăn mặc khá đơn giản, khác hẳn với những lần trước hắn gặp. Y dường như không hề ngạc nhiên cũng không khó chịu với cách Thượng Nguyên đối xử với mình. Y giơ tay chào thân thiện.

“Thành vương gia, lâu lắm không gặp. Vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe lắm. Cảm ơn thái tử điện hạ quan tâm. Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì mà thái tử lại đến đây một cách im hơi lặng tiếng như vậy?”

“Ta tới đưa thư mời.”

“Thư mời gì cơ?”

“Văn Á sắp thành thân rồi. Vưu Xuyên tới đưa thư mời ta và đệ đến dự.”

Thượng Nguyên kinh ngạc: “Cô công chúa đó tìm được phu quân ưng ý rồi à? Ai mà tốt số thế?”

“Một tráng sĩ của Ô Xá bọn ta. Kể từ khi rời khỏi Đông Vân quốc, Văn Á nài nỉ phụ vương tổ chức một cuộc đi săn giống y như ở đây. Rồi từ đó con bé tìm được người kia. Y cũng có khả năng thu hút các loài động vật khác như Lâm Thành đấy.”

“Vậy à? Thật mừng quá!”

Thượng Nguyên ngoài mặt thì cười nói thế nhưng trong lòng đã muốn nổi bão. Cô công chúa đó rõ ràng đã buông tay A Thành của hắn rồi thế mà còn cố tình chọn phu quân giống như y mới chịu.

“Chỉ là đưa thiệp mời thôi mà phải khiến thái tử đích thân đưa đến đây a?”

Là ta trốn đi đó. Cả năm nay lúc nào ta cũng phải đi theo tháp tùng con bé đi tìm phò mã, còn phải liên tục dọn cái mớ hỗn độn mà nó gây ra. Mệt chết ta rồi. Cho nên mới nhân có vụ gửi thư mời ta mới đóng giả làm sứ giả để đến đây."

"Vậy sao? Ta đang ngạc nhiên hoàng đế Ô Xá có rất nhiều con trai, sao lúc nào cũng là ngươi đi theo cô ta vậy?"

"Bọn họ là huynh muội cùng một mẹ sinh ra." Thịnh Nam giải thích ngay.

Thượng Nguyên nhíu mày nhìn Thịnh Nam, đang hỏi Vưu Xuyên, huynh ấy trả lời làm gì.

"Đã đến đây rồi thì ở chơi vài ngày rồi về." Thịnh Nam đề nghị.

"Nếu bệ hạ đã có lời mời ta rất sẵn lòng."

Có mà hắn chỉ chờ mỗi câu này của hoàng huynh thì đúng hơn. Thượng Nguyên thầm nhủ trong lòng như thế chứ không nói ra. Nếu không phải hoàng huynh có vẻ vui khi thấy y xuất hiện hắn đã không do dự mà tống y về lại Ô Xá rồi.

"Ta nghe nói sắp đến sinh thần của tiểu vương gia. Có thể cho ta đến tham gia chung với được không?"

Thượng Nguyên nhướng mày nhìn Thịnh Nam. Cả chuyện sinh thần của Ly Uyên cũng nói cho tên này biết rồi.

"Nếu là khách của hoàng huynh đưa tới ta dĩ nhiên sẽ không từ chối."

Thịnh Nam nhíu mày. "Đệ nói kiểu gì thế?"

"Khụ khụ. Ta nói đùa thôi. Thái tử muốn đến chung vui cùng Uyên nhi, ta dĩ nhiên cảm thấy rất vinh hạnh."

Lời nói nghe rất hay nhưng cái nụ cười giả tạo kia rõ ràng không tình nguyện. Dù vậy chỉ càng khiến Vưu Xuyên thêm hứng thú. Hắn rất muốn gặp lại Lâm Thành xem cuộc sống của y thế nào rồi về kể lại cho muội muội tức chơi.

...***...

Cả ngày hôm nay Kỳ Ngọc không hề đến tìm khiến tâm trạng của Nhậm Huyền rất không ổn. Gương mặt bình thường vốn lạnh lùng, giờ lại càng thêm lãnh đạm. Ai cũng không dám chọc vào hắn. Nhậm Vũ đi theo bảo vệ Thượng Nguyên, Lâm Thành đưa Ly Uyên ra ngoài chơi nên hắn cũng đi theo. Tuy nhiên tâm trạng của hắn khiến cậu nhóc Ly Uyên rất không thoải mái. Lâm

Thành cũng rất dễ dàng nhìn ra điều đó.

“Nếu huynh đã sốt ruột như thế tại sao không chủ động đi tìm người ta đi?”

“Ta... Ta không sốt ruột gì cả.”

“Bộ dạng lúc này của huynh nói không có gì ai mà tin chứ. Huynh xem Uyên nhi cũng bị tâm trạng của huynh ảnh hưởng rồi, đi chơi cũng không thấy thoải mái.”

Nhậm Huyền giật mình vội cúi đầu.

“Xin lỗi. Ta… ta không cố ý.”

“Không phải ta trách huynh. Chuyện của huynh và Kỳ Ngọc ta có thể đoán được phần nào nguyên nhân rồi. Giờ phấn chấn tinh thần lên rồi theo ta đến một nơi.”

Lâm Thành đã cho xe ngựa chạy ra khỏi cổng thành, đến nơi vực thẳm mà hắn đã rớt xuống cách đây bốn năm. Nhìn thấy nơi này Nhậm Huyền chợt nhớ đến câu chuyện về thế giới khác mà Lâm Thành kể cho hắn, cũng nhớ đến câu nói mà Lâm Thành đã từng nói với hắn: nếu hắn không biết trân trọng Kỳ Ngọc sợ rằng sẽ có lúc phải hối hận. Nhậm Huyền nhìn khung cảnh ám ảnh đó, không nói gì.

“Ta hiểu tại sao chuyện tình cảm của huynh và Kỳ Ngọc lại tiến triển chậm như vậy. Bởi vì huynh đang sợ. Từ đầu đến cuối đều là Kỳ Ngọc theo đuổi huynh. Thằng nhóc quá nhiệt tình, quá chân thành, thậm chí không tiếc mạng sống vì huynh. Ban đầu huynh đồng ý ở cùng với Kỳ Ngọc không hoàn toàn vì yêu mà chủ yếu là vì cảm kích, đúng không?”

Nhậm Huyền gật đầu. Hắn rất ngạc nhiên là tại sao Lâm Thành lại có thể nhận ra được. Ngay cả Nhậm Vũ cũng nghĩ là hắn đã yêu Kỳ Ngọc mới đồng ý ở cùng với y.

“Vậy bây giờ thì thế nào? Huynh đã yêu Kỳ Ngọc chưa?”

------oOo------

Chương 89: Phiên ngoại 2: (4)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huynh đã yêu Kỳ Ngọc chưa?"

Câu hỏi đột ngột đó khiến Nhậm Huyền hơi lúng túng.

"Suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời."

Nhậm Huyền nhìn thẳng vào mắt Lâm Thành, gật đầu đáp:

"Ta rất thích Kỳ Ngọc."

"Vậy là đủ rồi. Chuyện bây giờ là huynh cần phải xác định xem mình thực sự đang sợ hãi điều gì, sau đó tìm cách xử lý. Còn nếu không xử lý được… hãy nghĩ đến Kỳ Ngọc." Lâm Thành vỗ vai Nhậm Huyền, nói tiếp: "Thời gian này tốt nhất hai người không nên gặp nhau. Huynh cần một khoảng lặng để xác định lại tình cảm của bản thân, còn Kỳ Ngọc nó cũng cần thời gian để điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Vồ vập quá cũng không hay."

"Ta hiểu rồi."

Lâm Thành mỉm cười. Hắn nhìn Ly Uyên đi quanh quẩn ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Tuy nơi vực thẳm này từng là ám ảnh quá khứ của hắn nhưng phải công nhận là khung cảnh nơi này rất đẹp. Đối diện với vực thẳm là cánh rừng rậm rạp với rất nhiều thân cây cao chót vót, tán lá rộng và trải dài. Thi thoảng còn bắt gặp vài con vật nhỏ lấp ló sau bụi rậm nhìn về phía này.

"Cha, khi nào cùng mọi người đến đây săn thú được không?"

"Cái này…" Lâm Thành nhìn qua Nhậm Huyền muốn tham khảo ý kiến.

"Nơi này trông như vậy thôi chứ không nhiều thú lắm đâu, hơn nữa địa thế nơi này rậm rạp, lại hung hiểm, không thích hợp cưỡi ngựa. Nếu tiểu vương gia muốn đi săn thì luyện tập thêm mấy tháng nữa rồi hỏi xin Vương gia cho tham gia cuộc đi săn hàng năm xem. Tính từ thời điểm này còn năm tháng nữa là đến hội săn rồi."

"Ta muốn được đi săn như phụ vương và các thúc thúc."

“Vậy thì tiểu vương gia nhất định phải luyện tập thật nhiều.”

“Uyên nhi, Kỳ Ngọc thúc thúc của con đi săn giỏi lắm, chỉ thua mỗi phụ thân thôi. Để thúc ấy huấn luyện cho con nhé!” Lâm Thành xoa đầu nó.

“Vâng.”

...***...

Cả ngày hôm nay Thượng Nguyên cứ cảm thấy Nhậm Vũ kì kì. Dáng đi của y không được tự nhiên lắm, hành động cũng không linh hoạt như mọi khi, trông có chút giống… giống với Lâm Thành sau khi làm chuyện đó. Suy nghĩ này hắn đã gạt ngay khỏi đầu vì nếu so Nhậm Vũ với Hàng Châu, có vẻ không giống như Nhậm Vũ sẽ dễ dàng bị đè chứ? Nhưng không hiểu sao hắn càng nhìn càng thấy giống.

“Này, ngươi… cơ thể ngươi không sao đấy chứ?”

“Thuộc hạ không sao. Chủ tử đừng lo.”

Việc bị Sở Hàng Châu đè dưới thân đúng là rất xấu hổ mà hắn không dám nói với bất kì ai. Biết cơ thể không ổn cũng không dám hé răng nhờ đại ca thay mình hộ tống chủ tử vào triều. Hắn nghĩ là mình ráng được, cũng chỉ bị Hàng Châu làm có một lần, bình thường hắn còn đè con người ta ra làm hai lần là chuyện thường. Ai dè… Thế mới biết cảm giác của Hàng Châu khi bị hắn làm là thế nào.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy ngươi như vậy đó. Đã bảo Hàng Châu khám qua cho chưa?”

“Không sao đâu ạ. Chẳng qua thuộc hạ ngủ sai tư thế nên cơ thể không ổn chút. Nghỉ ngơi một lúc là trở lại bình thường thôi a.”

Thượng Nguyên hơi nghiêng đầu suy nghĩ. Ngủ sai tư thế mà cơ thể lại có triệu chứng như thế này thì hơi lạ. Đột nhiên hắn vỗ một cái bộp vào hông Nhậm Vũ. Y lập tức nhảy dựng lên, ôm hông mà kêu đau. Thượng Nguyên trợn mắt. Nhậm Vũ nhìn thái độ của chủ tử biết mình giấu không được, xấu hổ cúi mặt không dám ngẩng đầu lên.

“Làm thế nào mà ngươi lại bị một đại phu chân yếu tay mềm như Hàng Châu đè được nhỉ? Chỉ bí quyết cho ta cái xem.”

“Chủ tử, xin đừng trêu thuộc hạ nữa!”

“Ta nói thật đó. A Thành không biết bao nhiêu lần giăng bẫy để đè ta dưới thân nhưng may mắn ta đều thoát được. Ngươi chỉ cho ta biết để ta còn tránh.”

Nhậm Vũ ngay lập tức ngẩng đầu. “Vậy… vậy chủ tử cũng hãy chỉ cho thuộc hạ làm sao ngài thoát bẫy của vương phi.”

“Được. Qua đây, ta với ngươi bàn chuyện.”

...***...

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, sinh thần đầu tiên của Ly Uyên tại Thành vương phủ đã đến. Từ sáng Ly Uyên đã được Dương Kỳ Ngọc đưa đến trường bắn cung để luyện. Lâm Thành chỉ đạo mọi người trang hoàng quanh phủ một chút. Từ mấy ngày trước hắn đã lén gấp cả trăm con hạc giấy với đủ màu sắc, bây giờ được đem ra treo ở bốn phía đại sảnh và hai bên cửa phủ. Thời phong kiến không có bóng bay nên hắn thay vào đó là những đèn lồng đủ các hình thù con vật. Bàn ghế không bày nhiều. Lâm Thành muốn bữa tiệc này được chuẩn bi theo kiểu buffet thời hiện đại. Món ăn chủ đạo là các món nướng và lẩu, bên cạnh đó là đồ ăn vặt, trái cây.

Chuyện tổ chức sinh thần cho Ly Uyên được thực hiện vô cùng bí mật với Ly Uyên cho nên cậu nhóc hoàn toàn không biết gì. Sáng sớm thằng bé theo Kỳ Ngọc luyện tập bình thường như bao ngày. Nhưng hôm nay trước khi về Kỳ Ngọc lại bảo nó đi tắm và thay y phục trước. Ly Uyên hỏi tại sao lại như vậy thì Kỳ Ngọc nói Lâm Thành muốn đưa nó đến một nơi rất thú vị. Ly Uyên luôn rất thích được ra ngoài cung chơi, nghe nói Lâm Thành sẽ đưa nó đến một nơi thú vị nó vui mừng vô cùng, ngoan ngoãn nghe lời ngay.

Sau khi thay y phục thật đẹp, Ly Uyên theo Kỳ Ngọc về phủ. Lúc mới vào nó không khỏi ngạc nhiên. Không khí trong phủ đột nhiên im ắng bất thường. Vẫn có người làm đi qua đi lại nhưng hình như tâm trạng ai cũng căng thẳng cứ như thể đang muốn che giấu điều gì. Ly Uyên kéo Kỳ Ngọc ra ngoài cửa, thì thầm:

“Kỳ Ngọc thúc, thúc có cảm thấy hình như không khí xung quanh hơi lạ không?”

“Đúng là rất lạ. Ta nghĩ có thể bọn họ đang bị ai đó không chế.”

Ly Uyên hốt hoảng: “Có kẻ đột nhập vào phủ khống chế cha con ư?”

“Cái này không chắc. Nhậm Huyền và Nhậm Vũ đều đang ở trong phủ, dễ gì có kẻ đột nhập mà họ không biết. Tiểu vương gia, ngài cứ cư xử như bình thường, đi vào trong sảnh xem sao. Ta sẽ đi xung quanh kiểm tra.”

"Vâng."

Ly Uyên gật đầu rồi thẳng lưng, dáng vẻ lạnh lùng, nghiêm túc đi vào trong. Kỳ Ngọc nhìn mà không khỏi buồn cười. Bình thường trong sảnh chính vẫn luôn mở cửa nhưng hôm nay cửa lại đóng. Bên trong im ắng đến lạ thường. Cậu nhóc rất hồi hộp, hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa. Và… "Òa!!"

Rất nhiều những gương mặt quen thuộc xuất hiện sau cánh cửa. Đều là những người có quan hệ vô cùng thân thiết với cậu nhóc. Lâm Thành và Thượng Nguyên cùng tiến tới ôm chầm lấy Ly Uyên vào lòng và nói:

"Chúc mừng sinh thần con trai!"

Ly Uyên sửng sốt vô cùng. Đến bây giờ nó mới nhớ ra hôm nay là sinh thần của mình. Từ nhỏ đến giờ Ly Uyên chưa từng được một ai tổ chức sinh thần. Tuổi thơ của nó gắn liền với những tháng ngày bị bắt nạt, bị xem thường, không có một ai thân thiết. Hôm nay được cha, phụ thân và nhiều người khác tổ chức sinh thần cho mình khiến nó kinh ngạc, xúc động đến không nói nên lời. Đôi mắt rưng rưng như muốn khóc. Lâm Thành liền ôm chặt lấy thằng bé, xoa lưng của nó, cố gắng an ủi nó nhưng rốt cuộc lại bị cảm xúc của thằng bé tác động, cũng xúc động đến chảy nước mắt. Thượng Nguyên nhìn thấy cũng ôm lấy hắn. Nhìn một nhà ba người ôm lấy nhau như thế khiến ai nấy nhìn vào đều xúc động không thôi.

Sau đó mọi người thay nhau lên tặng quà cho Ly Uyên. Lâm Thành tự thiết kế một khối rubic hình lập phương rồi nhờ thợ gỗ làm theo. Thượng Nguyên tặng cho con trai một thanh chủy thủ có chuôi bằng vàng, là thứ hắn vẫn luôn giắt bên người dùng từ thời còn thiếu niên. Cặp đôi Giang Thanh Bình và Cố Y Tịnh tặng một bộ sách binh thư. Nhậm Vũ và Sở Hàng Châu tặng một con chim gỗ có thể cử động kinh hoạt, thậm chí còn có thể truyền tin.

Dương Kỳ Ngọc tặng một bộ cung tên vô cùng quý giá do hắn đặt làm. Dù hắn đã nói là hắn và Nhậm Huyền cùng tặng nhưng dường như Nhậm Huyền không biết chuyện này. Y chỉ mới biết từ tối qua mà thôi, bởi vì bọn họ đã không gặp nhau cho đến buổi tối hôm qua. Cả ngày hôm nay lo chuẩn bị sinh thần cho Ly Uyên nên họ cũng chưa có cơ hội nói chuyện với nhau một cách đàng hoàng.

"Lần đầu tiên gặp mặt tiểu vương gia, ta là thái tử Vưu Xuyên của Ô Xá. Hôm nay vinh dự được mời đến tham gia sinh thần của tiểu vương gia. Ta có món quà đặc biệt gửi đến tiểu vương gia."

Vưu Xuyên đưa ngón tay lên môi và huýt một cái. Lập tức một con chim ưng từ bên ngoài bay vào bên trong và đậu lên vai của Vưu Xuyên trước con mắt kinh ngạc và sửng sốt của tất cả mọi người.

“Con chim ưng này ta đã nuôi được hai năm, hôm nay tặng lại cho tiểu vương gia. Không biết tiểu vương gia có thích không?”

Ly Uyên mãi nhìn con chim ưng không chớp mắt. Cậu bé chưa từng thấy một con vật nào vừa mạnh mẽ vừa nhanh nhẹn như vậy, đôi mắt của nó rất sáng và vô cùng lanh lợi. Nghe Vưu Xuyên hỏi mới giật mình ngẩng đầu.

“Con chim này… tặng cho ta thật sao?”

“Thật. Tiểu vương gia muốn thử chạm vào nó không?”

Ly Uyên gật đầu ngay tắp lự. Nó run run vừa hồi hộp vừa háo hức chạm tay vào thân chim ưng. Con ưng đã được huấn luyện qua nên rất đứng im như vậy để cậu bé chạm vào. Thậm chí đến lúc Vưu Xuyên để nó đậu lên vai Ly Uyên, con ưng cũng rất ngoan ngoãn. Thượng Nguyên cho đến giờ vẫn không thích Vưu Xuyên. Hắn để y đến đây chẳng qua là vì nể mặt hoàng huynh. Hắn cũng không hiểu tại sao ngay từ đầu lại không ưa tên này, nhưng hôm nay khi y mang một món quà quý giá như vậy đến tặng Ly Uyên, trong lòng hắn cũng có chút thiện cảm.

“Thái tử điện hạ, người đến đây đã là vinh dự cho bọn ta lắm rồi, lại còn tặng một món quà quý giá đến thế này. Thái tử khiến bọn ta cảm thấy áy náy quá.”

“Không cần phải áy náy gì cả. Đây là tấm lòng của ta. Chỉ cần sau này Thành vương không khó chịu mỗi lần ta đến thăm mọi người là được rồi.”

Lâm Thành lườm mắt cảnh cáo Tần Thượng Nguyên. Người ta lặn lội đường xa đến đây vậy mà lại không chào đón. Thịnh Nam cũng lườm mắt nhìn hắn. Thượng Nguyên gãi đầu nói:

“Khi nào muốn đến cứ đến. Ta sẽ luôn chào đón.”

“Được.”

------oOo------

Chương 90: Phiên ngoại 2: (5)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau đó bữa tiệc ăn buffet ngoài trời được bày ra một cách rất nhanh chóng. Những người khách mời khác cũng đã đến, đó là những cô cậu bé dân dã vẫn hay chơi cùng Ly Uyên mỗi lần cậu nhóc rời khỏi phủ. Ly Uyên vô cùng bất ngờ với những vị khách này. Các cô cậu bé dân dã lúc này mới biết hoá ra người mà họ hay chơi cùng lại là tiểu vương gia của Thành vương phủ. Ban đầu những đứa trẻ này cũng rất bàng hoàng khi biết thân phận thực sự của Ly Uyên, không dám bước chân vào trong phủ, nhưng được sự đón tiếp nồng hậu không phân biệt thân phận, những đứa trẻ rất nhanh chóng trở nên vui vẻ và hành xử tự nhiên hơn.

Hôm nay là bữa tiệc sinh thần vô cùng đáng nhớ với Ly Uyên. Thằng bé chơi đùa rất vui, cứ mong thời gian dừng lại mãi. Lâm Thành an ủi nó rằng sẽ thường xuyên để nó và các bạn của mình có cơ hội chơi cùng nhau. Ly Uyên đã ôm chầm lấy Lâm Thành mà cảm ơn rối rít.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người ra về gần hết, lần đầu tiên kể từ khi quen biết nhau Nhậm Huyền chủ động nắm lấy tay Kỳ Ngọc kéo đi. Kỳ Ngọc vừa bất ngờ lại vừa vui mừng, ngoan ngoãn đi theo Nhậm Huyền, không nói câu nào. Nhậm Huyền kéo hắn đến một nơi rất tối, đến mức Kỳ Ngọc không nhìn thấy rõ gương mặt của Nhậm Huyền mà chỉ thấy dáng người của y. Kỳ Ngọc rất kinh ngạc, không nhìn rõ mặt thì làm sao nói chuyện.

Đột ngột Nhậm Huyền kéo hắn tới rồi hôn lên môi hắn. Kỳ Ngọc kinh ngạc, hai mắt mở lớn. Hắn đang nghi ngờ người phía trước có phải Nhậm Huyền hay không, sao có thể bạo dạn đến như vậy? Nhưng mùi cơ thể quen thuộc kia thì không thể nhầm được. Nhậm Huyền hôn hắn một chốc rồi ôm chầm lấy hắn. Cằm đặt lên vai hắn, hơi thở nặng nhọc nhưng lại không nói một câu nào.

“A Huyền…”

“Ta nhớ ngươi. Mấy ngày không gặp ta thực sự rất nhớ ngươi.”

Kỳ Ngọc không dám tin vào những gì mình đang nghe thấy. Đây là lần đầu tiên Nhậm Huyền nói những lời thân mật như vậy với hắn. Cách đây mười mấy ngày Lâm Thành đột ngột nói hắn và Nhậm Huyền thử một thời gian dài không gặp nhau để suy nghĩ lại về tình cảm của cả hai. Một năm qua chưa bao giờ hai người xa nhau lâu đến như vậy. Mỗi ngày trôi qua đối với hắn như trải qua mấy

chục năm. Nhiều lần hắn nhớ Nhậm Huyền không chịu được, nhưng không dám gặp, chỉ dám đứng từ xa nhìn. Hắn biết Lâm Thành ra lời đề nghị như vậy là hoàn toàn có lý, bởi trước giờ đều là hắn theo đuổi Nhậm Huyền. Đây chính là thời gian để hắn kìm lại, cũng là để kiểm chứng tình cảm của Nhậm Huyền đối với hắn.

Trước buổi tối hôm nay hắn run và hồi hộp đến mức không dám nhìn Nhậm Huyền. Hắn rất sợ nghe câu trả lời của y. Hắn sợ sẽ thấy ánh mắt xa lạ của Nhậm Huyền nhìn mình. Hắn đã theo đuổi y lâu như vậy, nếu bây giờ bị y từ chối hắn không dám tưởng tượng mình sau đó sẽ như thế nào. Nhưng hôm nay, hành động cùng những lời nói của Nhậm Huyền có phải là đã hoàn toàn chấp nhận hắn, đã yêu hắn rồi?

"Ngươi nói thật sao? Ngươi nhớ ta?" Hắn xúc động đến mức giọng hơi run.

Nhậm Huyền không trả lời, chỉ gật đầu. Để chứng minh thêm lời mình đang nói, hắn hôn nhẹ lên tai Kỳ Ngọc. Thật sự, không chỉ Kỳ Ngọc khó tin với những gì đang diễn ra mà chính Nhậm Huyền cũng kinh ngạc với những hành động bây giờ của mình nhưng hiện tại hắn là đã rất kìm nén rồi.

Bình thường hắn gặp Kỳ Ngọc mỗi ngày, lâu lắm thì cũng là ba ngày gặp một lần. Hắn tiếp nhận những tình cảm của Kỳ Ngọc rất tự nhiên như vốn dĩ là như thể. Nhưng khi xa Kỳ Ngọc một thời gian hắn đã rất nhớ, càng ngày càng nhớ đến khôn nguôi. Lúc ấy hắn mới biết hóa ra Kỳ Ngọc trong tim hắn từ khi nào đã chiếm vị trí quan trọng đến như vậy.

Đêm qua lúc nhìn thấy Kỳ Ngọc sau nhiều ngày không gặp lần đầu tiên hắn khao khát muốn ôm chầm lấy y đến như thế. Lúc gặp mặt Kỳ Ngọc cứ tránh ánh mắt của hắn khiến hắn rất hụt hẫng. Hắn đã kìm nén suốt cả ngày nay, bây giờ không thể kìm chế được nữa, đặc biệt là khi đã ôm được người trong vòng tay. Hắn kéo Kỳ Ngọc ra chỗ tối vì không đủ can đảm để y nhìn thấy gương mặt đang đỏ bừng của mình lúc này.

"A Huyền. Ta cũng rất nhớ… rất nhớ ngươi. Hức."

Giọng của Kỳ Ngọc nghẹn lại như sắp khóc. Nhậm Huyền cảm thấy rất áy náy và hối hận.

"Ta xin lỗi. Ta đã để ngươi đợi quá lâu. Nếu ngươi giận thì cứ đánh ta đi. Ta sẽ không phản kháng."

Kỳ Ngọc phì cười. "Ta mà đánh thật thì ngươi phản kháng có ích lợi gì sao? Ta không giận. Sao ta có thể giận ngươi chứ?"

“Nhưng từ hôm qua đến giờ ngươi đã không hề nhìn ta. Ta cứ nghĩ…”

“Đó là vì… Ta đã xa ngươi quá lâu. Nếu ngẩng đầu nhìn ngươi ta sợ… sợ không kìm ưm…”

Kỳ Ngọc chưa kịp nói hết câu đã bị môi của Nhậm Huyền chặn lại.

“Ngươi không cần nói gì thêm nữa cả. Ta đã hiểu. Kỳ Ngọc, ta cuối cùng đã nhận ra tình cảm của bản thân. Từ bây giờ ta nhất định sẽ đối thật tốt với ngươi, sẽ không khiến ngươi tổn thương nữa.”

“Ừm. Phải vậy chứ. A Huyền, ngươi không biết ta bây giờ vui đến như thế nào đâu. Ta hiện đang rất hạnh phúc.” Kỳ Ngọc nắm lấy tay Nhậm Huyền. “Đừng đứng đây nữa! Chúng ta đến nơi khác sáng hơn một chút đi. Ta muốn nhìn thấy gương mặt ngươi.”

...***...

Tuy mang tiếng “hẹn hò” với nhau đã một năm nhưng Kỳ Ngọc lại chưa vào phòng của Nhậm Huyền được mấy lần. Bọn họ cũng không có nhiều những khoảng khắc thân mật nóng bỏng, cùng lắm là đến hôn môi đã là cao nhất rồi. Và trong những lần hôn đó, phần lớn đều là Kỳ Ngọc chủ động. Nhưng ngày hôm nay hai người bước vào phòng với tâm lý khác. Cánh cửa vừa đóng lại Kỳ Ngọc đã ôm chầm lấy Nhậm Huyền hôn say đắm như kìm nén lâu ngày đang muốn phát tiết. Nhậm Huyền bế xốc hắn lên, vừa hôn vừa ôm đặt hắn lên giường.

“Ngươi chắc là muốn làm việc này chứ?” Kỳ Ngọc do dự hỏi Nhậm Huyền. Hắn vẫn sợ đang làm nửa chừng y sẽ không muốn nữa.

Nhậm Huyền nắm lấy tay Kỳ Ngọc kéo xuống chạm vào bộ hạ của mình, thì thầm: “Ngươi nói xem ta có muốn không?”

Tuy cách một lớp vải nhưng Kỳ Ngọc có thể cảm nhận được cái đó của Nhậm Huyền vừa cứng vừa nóng. Cứ nghĩ đến việc Nhậm Huyền hứng lên vì mình hắn lại hạnh phúc không thôi. Kỳ Ngọc kéo đầu Nhậm Huyền xuống cho một nụ hôn sâu. Y phục trên người cả hai nhanh chóng bị lột đi gần hết.

Kỳ Ngọc chạm tay lên gương mặt Nhậm Huyền lúc này đã ửng đỏ, đôi mắt đã nhuốm đầy d.ục vọng, cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy. Nhậm Huyền nắm lấy tay hắn đưa lên môi hôn nhẹ.

“Ngươi không ngại nếu ta nằm trên chứ?”

“Không. Chỉ cần là A Huyền thì ta không ngại nằm dưới đâu. Đến đây đi!”

Nhậm Huyền cúi xuống hôn Kỳ Ngọc, tay lột nốt bộ lý y còn mắc trên người y. Những nụ hôn vụn vặt rơi trên cơ thể, những đụng chạm nhạy cảm trên làn da trần khiến Kỳ Ngọc không kìm nổi tiếng rên rỉ.

“Ngươi ưm… làm sao lại rành mấy chuyện này như vậy?”

“Ta đọc Long Dương.”

“Ngươi vậy mà mua Long Dương đọc ư?”

“Không. Là Nhậm Vũ mua, ta tình cờ đọc được.”

Tên Nhậm Vũ thế mà mua Long Dương về đọc, hắn nhất định phải báo với Sở Hàng Châu chuyện này mới được. Còn đang mãi suy nghĩ thì hậu huyệt đột nhiên bị vật lạ xâm nhập khiến Kỳ Ngọc bất ngờ và hoảng hốt xém chút kêu lớn.

“Ngươi… ít ra cũng nên nói trước với ta một tiếng chứ.. ưm…”

“Sao thế? Ngươi khó chịu à? Nếu khó chịu quá thì ta rút ra.”

“Đừng! Ta chịu được. Không sao.”

“Ừm. Khó chịu quá thì nói nhé.”

Nhậm Huyền tiếp tục đút thêm một ngón tay nữa vào huyệt nhỏ. Thuốc mỡ khiến cho việc ra vào dễ dàng hơn và Kỳ Ngọc cũng dần dần cảm thấy đỡ khó chịu thay vào đó là cảm giác ngứa ngáy, nhộn nhạo. Đến khi bốn ngón tay đã ra vào thông thuận rồi, Nhậm Huyền mới rút ngón tay ra. Hắn lo lắng hỏi Kỳ Ngọc lần nữa:

“Ngươi vẫn thấy ổn chứ? Ta vào nhé!”

“Ừm. Ngươi cứ vào đi!”

Nhậm Huyền cúi xuống hôn lên trán Kỳ Ngọc trấn an rồi từ từ đâm vật cứng vào bên trong huyệt động.

...***...

Vưu Xuyên ở lại dạo chơi trong kinh thành thêm mấy ngày thì nhận được thư từ Ô Xá giục về. Hắn tuy rất luyến tiếc nhưng vẫn quyết định quay về Ô Xá. Nghe

phong thanh rằng quốc vương của Ô Xá đang tuyển phi cho thái tử nên Vưu Xuyên mới trốn đến Đông Vân quốc. Lúc Thịnh Nam nghi ngờ hỏi hắn, hắn cũng không chối.

“Thành thân là chuyện vui thì sao ngươi phải trốn?”

“Ta còn muốn vui chơi thêm vài năm, thành thân thì phải gánh trách nhiệm. Phiền phức lắm! Nhưng bây giờ không trốn được nữa rồi. Ai bảo ta là thái tử chứ?”

Nhìn Vưu Xuyên thở dài buồn bã như thế Thịnh Nam cũng không biết nên nói gì. Ở những vị trí như hắn và Vưu Xuyên, thành thân và sinh con nối dõi là một trách nhiệm. Nhiều lúc hắn cũng ước giá như mình giống như Thượng Nguyên, có thể tự do yêu đương và lấy người mà mình thích. Hắn không thể giúp được gì cho y trong chuyện này, chỉ đành vỗ vai động viên.

“Nghĩ thoáng một chút. Tuy thành thân không phải là do chúng ta quyết định nhưng nếu may mắn có thể gặp được một người phù hợp với mình thì sao.”

“Vậy những phi tử mà ngươi đã cưới về có ai phù hợp với ngươi không?”

Thịnh Nam há hốc rồi ngậm miệng không nói được câu nào. Vưu Xuyên nhìn y cũng đoán được câu trả lời. Hắn biết rõ đây vốn là chuyện mình không thể tránh. Trước khi lên ngựa rời đi, Vưu Xuyên ôm lấy Thịnh Nam nói:

“Khi nào ta thành thân ngươi nhất định phải đến dự đấy. Hứa nhé!”

“Chắc chắn.”

Nói xong Vưu Xuyên buông vội Thịnh Nam ra rồi leo lên ngựa. Hắn luyến tiếc quay đầu nhìn Thịnh Nam lần cuối rồi phi chạy thật nhanh.

------oOo------

Chương 91: Phiên ngoại 3: Một thế giới khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

T/g: Cái này tui viết chỉ đơn giản vì là sở thích thôi. Nếu mấy bạn không thích đọc thì bỏ qua nha.

Giả sử các nhân vật trong truyện xuyên không về hiện đại...

Sáng hôm nay, Lâm Thành xin nghỉ phép để chuyển nhà. Anh và bạn trai sau khi xác định quan hệ được một tháng thì quyết định về sống chung với nhau. Trước đó đàn em của anh, Cố Y Tịnh cũng đã cùng bạn trai về ở chung tại một căn hộ cũng ở trong chung cư này. Khi anh báo hôm nay dọn nhà cậu ta cũng muốn đến lắm nhưng bị vướng tiết dạy nên không đi được. Cố Y Tịnh vừa tốt nghiệp đại học hạng ưu lập tức được giữ lại trường làm giảng viên. Bạn trai của cậu ấy, Giang Thanh Bình là đội trưởng của Đội cảnh sát thành phố Đông Vân. Tình cảm của hai người bọn họ rất tốt, lúc nào cũng thắm thiết khiến ai nhìn vào cũng phải ghen tị.

Đồ của Lâm Thành không nhiều, đa phần là sách dạy nấu ăn từ thời ông nội để lại. Anh chỉ đi taxi một chuyến là chở đủ. Lâm Thành vừa mở cửa vào nhà thì điện thoại gọi đến từ một người lưu tên trên điện thoại là "lưu manh". Lâm Thành vừa bắt máy đầu dây bên kia đã lên tiếng trước:

"Khi nào em đi?"

"Em đã đi rồi. Vừa mới bước vào nhà."

"Sao em không chờ anh mà đã đi rồi? Lỡ gặp chuyện gì thì sao?"

"Em chỉ chuyển đồ thôi, có thể gặp chuyện gì chứ. Em đã đến nơi an toàn rồi. Anh cứ yên tâm làm việc đi."

"Thật là, sao em cứ toàn tự ý hành động mà không chịu bàn trước với anh? Đợi đấy rồi lúc nào về anh sẽ xử lý em sau."

Nói xong đầu dây bên kia liền cúp máy. Lâm Thành nhíu mày khó chịu. Chẳng qua chỉ là chuyển đồ thôi mà, ai mà chẳng làm được, sao cứ phải xem anh như con nít thế. Anh bực bội tính ném điện thoại qua một bên thì lại có tiếng chuông

reo lên. Lần này là của một người anh thân thiết tên Sở Hàng Châu, bác sĩ của bênh viện thành phố.

“Thành, hôm nay cậu chuyển nhà hả?”

Lâm Thành khá ngạc nhiên. Tại sao vụ anh chuyển nhà lại nhiều người biết như vậy? Anh chỉ nói cho mỗi Cố Y Tịnh biết thôi kia mà. Xem ra cậu em họ Cố kia đã đi lan truyền tin này khắp nơi rồi.

“Vâng. Cũng không có gì nhiều. Có mấy cái thùng thôi. Em đã chuyển xong rồi.”

“Chuyển nhà thì phải nói cho anh em cùng biết mà giúp đỡ chứ. Im hơi lặng tiếng như thế là không được. Cậu đã chuyển nhà xong rồi thì thôi. Anh sẽ đến thăm tổ ấm của hai người sau.”

“Vâng. Cảm ơn Châu ca quan tâm. Xong khi thu dọn xong em sẽ gửi lời mời đến anh và mọi người.”

“Được rồi. Chuyện đó nói sau đi. Anh đi làm việc đây.”

Nói xong Sở Hàng Châu cúp máy. Lâm Thành không khỏi thở dài một hơi. Có vẻ như anh ấy giận rồi. Có mỗi việc anh chuyển nhà mà ai cũng làm như việc quan trọng lắm vậy. Không phải anh không muốn báo cho mọi người mà bởi vì anh không có nhiều đồ, chuyển rất đơn giản, không cần làm phiền đến người khác. Vậy mà ai cũng giận anh vì không báo.

Lâm Thành bắt đầu mở thùng lấy đồ ra dọn thì cửa nhà lại có tiếng chuông. Lâm Thành ngạc nhiên ra mở cửa thì nhìn thấy em gái cùng bạn trai đến.

“Anh hai, em cùng A Dương đến giúp anh.”

“Viên Viên? Sao em biết hôm nay anh chuyển nhà mà đến?”

“Anh hai thật là, chuyển nhà cũng không thèm thông báo với em gái một tiếng. Nếu không phải anh Y Tịnh nói em cũng không biết đâu.”

“Lại là Y Tịnh hả?” Lâm Thành ôm đầu. Cái thằng này anh phải bảo Giang Thanh Bình dạy dỗ nó đàng hoàng mới được.

“Anh còn trách Y Tịnh ca. Anh báo cho mỗi mình anh Y Tịnh biết là anh chuyển nhà. Vì anh Y Tịnh bận việc không đi được nên mới gọi điện cho em nhờ đến giúp.”

“Thằng nhóc đó không chỉ gọi cho mỗi mình em đâu. Thôi được rồi, hai đứa vào trong đi!”

Cô em gái Viên Viên của Lâm Thành hiện tại là nhân viên quản lý của một trong các nhà hàng thuộc chuỗi nhà hàng “A Thành” do Lâm Thành làm giám đốc. Còn bạn trai của nó, Kỷ Dương là giáo viên dạy thể dục của một trường trung học, hôm nay vừa hay không có tiết dạy, vậy là bị Viên Viên kéo đến đây. Tuy việc này có hơi ngoài dự đoán nhưng có người giúp thì việc dọn dẹp cũng vui vẻ hơn.

...***...

Lúc này tại Tổng công ty của Tập đoàn Tần thị, …

Tần Thượng Nguyên đặt điện thoại xuống bàn một cách bực bội. Chính hắn là người đề nghị Lâm Thành dọn về sống chung với mình. Lâm Thành đồng ý nhưng không nói khi nào sẽ chuyển đến. Mãi đến hôm nay Lâm Thành đột ngột nói đã xin nghỉ phép và muốn chuyển đồ đến nhà hắn luôn trong hôm nay, nhưng vì thông báo quá đột ngột nên hắn không kịp sắp xếp thời gian để về giúp Lâm Thành. Vừa nãy hắn gọi điện hỏi thử Lâm Thành mấy giờ dọn đến để cho người tới đón thì người ta đã đến nhà hắn luôn rồi. Cái người này luôn khiến hắn bất ngờ nhưng cũng vì vậy mà làm hắn cảm thấy hơi tự ti. Lâm Thành dường như quá mạnh mẽ và tự lập đến mức mọi việc vốn không cần hắn giúp. Hắn muốn Lâm Thành dựa vào hắn một chút kia.

“Giám đốc, có cần tôi đi giúp Lâm Thành không?” Nhậm Huyền nhìn sắc mặt Thượng Nguyên, lo lắng hỏi.

“Không cần. Có người đến giúp rồi.” Tần Thượng Nguyên ngã người ra ghế, chán nản thấy rõ. Lâm Thành gửi tin nói có Viên Viên đến giúp càng khiến hắn chán hơn. “Anh cứ đi làm việc đi.”

Nhậm Huyền gật đầu quay lại công việc. Lúc này có tin nhắn gửi tới. Tin nhắn của một người lưu tên Kỳ Ngọc: “Chiều nay nếu xong sớm thì cùng em đến nhà anh Thành nha. Hôm nay anh ấy dọn đến ở chung với anh Nguyên.”

Nhậm Huyền mỉm cười nhắn tin đáp ngắn gọn: “Ok.” Anh vừa ngẩng đầu thì đụng mặt hai người khác đang đi tới từ hướng ngược lại. Anh vội cúi đầu chào:

“Tần tổng. Giám đốc Vưu.”

Tần Thịnh Nam và Vưu Xuyên mỉm cười gật đầu đáp lại.

“Tiểu Nguyên có trong phòng không?”

“Có ạ. Phó tổng đang ở bên trong.”

Thịnh Nam kéo tay Vưu Xuyên đi vào trong phòng của Phó tổng giám đốc, tươi cười nói:

“Nếu Tiểu Nguyên biết cậu đến chắc hẳn sẽ bất ngờ lắm.”

“Tôi chỉ sợ cậu ta vừa nhìn thấy tôi đã muốn đuổi ra khỏi cửa ấy. Lần nào đến đây em trai anh cũng nhìn tôi như hận không thể dùng gậy đánh đuổi tôi đi.”

“Không đến mức như thế chứ? Cậu chắc tưởng tượng hơi quá rồi.”

Vưu Xuyên chỉ mỉm cười không nói gì. Hồi đầu hắn không hiểu tại sao Thượng Nguyên lại ghét hắn, nhưng khi nhìn cô em gái Văn Á vô cùng thân thiết với mình thì hắn đã hiểu. Bởi vì từ nhỏ đến lớn Thượng Nguyên và Thịnh Nam lúc nào cũng quấn quýt với nhau, đi đâu cũng đi cùng nhau. Lập nên Tập đoàn Tần thị thì Thịnh Nam là tổng giám đốc, còn Thượng Nguyên là phó tổng cùng nhau quản lý đưa Tần thị trở thành một trong những tập đoàn bán lẻ nổi tiếng nhất nước. Bây giờ mọc thêm một người thân thiết với anh trai mình như thế nên cảm thấy không thoải mái có thể thông cảm được. Nhưng nếu cậu ta cứ như vậy hắn muốn thường xuyên đến thăm Thịnh Nam cũng khó.

Hai người đi vào phòng của Phó tổng đúng lúc Thượng Nguyên đang đứng bên cửa sổ hút thuốc. Nhìn ánh mắt cậu ta khá trầm tư. Nhìn thấy người bước vào là anh trai, ánh mắt Thượng Nguyên sáng lên, nhưng vừa nhìn thấy người đứng bên cạnh, ánh mắt lập tức tối sầm. Vưu Xuyên giơ tay chào thân thiện:

“Tần phó tổng, lâu lắm không gặp. Vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn chưa chết. Sao anh ta lại đến đây? Em không nhớ hôm nay có buổi ký hợp đồng với đại diện của Ô Xá.”

Vưu Xuyên nhìn Thịnh Nam nhún vai như ý bảo anh thấy tôi nói có sai đâu. Thượng Nguyên ghét hắn ra mặt.

“Không phải ký hợp đồng. Chiều nay có một buổi triển lãm hàng nông sản chất lượng cao. Em nói không muốn đi để anh đi còn gì.”

“À, vậy anh ta cũng được mời đi chiều nay hả?”

“Ừ.”

“Đến đây để chở anh đi?”

“À, cứ coi như vậy đi.” Thịnh Nam khá lúng túng. Anh ban đầu chỉ nghĩ đơn giản là hai người cùng đi với nhau đến triển lãm. Nhưng vì Vưu Xuyên chạy xe đến đây nên chắc là anh sẽ ngồi xe cậu ta đi.

Thượng Nguyên nhìn Thịnh Nam một lúc rồi đột nhiên nói:

“Cũng được. Có người đi cùng anh thì em cũng yên tâm hơn.”

Thịnh Nam kinh ngạc, Vưu Xuyên còn ngạc nhiên hơn. Lời này nghe như cậu ta đã đồng ý giao anh trai mình cho hắn phải không?

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì em đi đây. Có cuộc họp với đối tác.”

Thượng Nguyên dụi thuốc lá vào gạt tàn, lúc đi qua Vưu Xuyên còn vỗ lên vai hắn và nói: “Đưa anh ấy về an toàn.” Sau đó thì rời đi, còn tiện tay đóng cửa.

Thịnh Nam ngẩn người nhìn theo Thượng Nguyên cho đến khi ra khỏi cửa. Hai má đột nhiên ửng đỏ, nhất là khi Vưu Xuyên bỗng nhiên nắm lấy tay mình.

“Đi ăn trưa cùng nhau nhé!” Vưu Xuyên tươi cười nói.

Thịnh Nam gật đầu. “Ừm.”

...***...

Đồ đạc không nhiều nhưng sách nhiều cũng khiến ba người Lâm Thành sắp xếp mất nửa ngày. Lâm Thành giữ hai đứa em ở lại ăn trưa luôn. Kỳ Dương cũng vào phụ anh nấu nướng. Đến lúc ấy Lâm Thành mới biết hóa ra Kỳ Dương cũng rất có khiếu nấu nướng. Viên Viên đúng là có số hưởng. Cả anh trai và người yêu đều nấu giỏi cả.

“Hai đứa định khi nào thì kết hôn? Đã sống chung với nhau được gần một năm rồi nhỉ?”

Viên Viên đỏ bừng mặt, cúi đầu không dám nói gì. Kỳ Dương mỉm cười đáp:

“Viên Viên nói muốn đợi đến khi anh và anh Nguyên kết hôn thì bọn em mới cưới.”

“Hai cái đứa này đừng có bắt chước Y Tịnh chứ. Sao đứa nào cũng muốn bọn anh kết hôn trước rồi mới chịu cưới vậy? Không cần phải vì bọn anh mà làm trì hoãn hạnh phúc của mấy đứa đâu.”

“Anh đừng nói vậy. Anh là người thân duy nhất của em. Nếu anh chưa hạnh phúc thì em cũng không thể sống hạnh phúc được. Anh không biết được khi em biết tin anh dọn về sống chung với anh Nguyên em vui đến thế nào đâu. Em thực sự mừng cho anh.”

“Được rồi. Để em mừng hơn anh sẽ báo tin vui này cho em biết luôn. Cuối tuần này anh có buổi hẹn đi ăn tối với mẹ của Nguyên đấy.”

“Ô, thật ạ? Bác ấy hẹn anh ăn tối cùng ư?”

Viên Viên mừng rỡ vô cùng như thế cô mới là anh trai vậy.

“Ừm.”

Mối tình của anh trai Lâm Thành của cô và Tần Thượng Nguyên là một mối tình đẹp vô cùng nhưng cũng đầy trắc trở. Chủ yếu là vì thân phận quá khác nhau. Thượng Nguyên là nhị thiếu gia của Tần thị, là phó tổng của tập đoàn kinh doanh bán lẻ lớn nhất nước. Bao nhiêu vị tiểu thư đài các, diễn viên, ca sĩ mơ ước được làm vợ của anh ấy. Còn anh trai của của cô chỉ là một chủ nhà hàng, là một đầu bếp có tiếng của thành phố Đông Vân. Vì thân phận chênh lệch nên khi biết hai người yêu nhau, mẹ của Thượng Nguyên đã kịch liệt ngăn cản, thậm chí đã từng đến tận nhà của Lâm Thành cảnh cáo, đe dọa, bắt ép Lâm Thành phải chia tay với con trai bà. Không chí vậy còn rất nhiều khó khăn khác nữa nhưng họ đã vượt qua tất cả để đi đến bước đường ngày hôm nay. Thật xúc động làm sao.

“Ngày mai anh mời hai đứa đến đây ăn mừng anh và Nguyên về sống chung nhé!”

“Vâng. Chắc chắn bọn em sẽ tới.”

------oOo------

Chương 92: Phiên ngoại 3: (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi chiều Lâm Thành vừa tiễn em gái và bạn trai của nó đi xong thì có hai người khách tới. Vừa nhìn thấy Lâm Thành, một người đã nhào tới ôm chầm lấy anh mà kêu lên:

“Đại ca, em xin lỗi vì hôm nay không đến giúp anh được.”

Người thanh niên đi cùng nhíu mày lôi bạn đồng hành ra. Lâm Thành mỉm cười nói:

“Anh đã nói không cần xin lỗi rồi. Anh biết em rất bận mà. Nhưng có việc khác anh muốn chất vấn em đây. Y Tịnh, sao lại đi nói chuyện anh chuyển nhà cho nhiều người vậy hả? Anh đã nói đồ đạc mình rất ít, không muốn làm phiền đến mọi người rồi mà.”

“Đại ca, anh không thể nói vậy. Em biết anh không muốn làm phiền mọi người nên mới giấu nhưng anh có biết mọi người đều rất quan tâm đến anh không? Chuyển nhà là chuyện lớn, là một bước ngoặt mới trong cuộc đời, nên dĩ nhiên mọi người muốn cùng anh sẻ chia chuyện này rồi.”

Lâm Thành sững người. Anh nghĩ bây giờ mình đã hiểu tại sao lúc ấy khi gọi điện Sở Hàng Châu lại có vẻ tức giận như vậy.

“Anh... anh biết là mình sai rồi. Anh xin lỗi.”

Cố Y Tịnh mỉm cười ôm cánh tay Lâm Thành.

“Em thay mặt mọi người tha thứ cho anh đấy.”

Lâm Thành nhìn sang Giang Thanh Bình đang đứng bên cạnh. Từ lúc đến vẫn chưa thấy anh ta nói câu nào, gương mặt vẫn luôn lãnh đạm như vậy. Thanh Bình thấy Lâm Thành nhìn mình liền cầm cái túi vẫn xách trên tay nãy giờ đưa cho anh, nói:

“Bọn tôi có quà mừng anh chuyển nhà.”

“Đến chúc mừng tôi là tốt rồi, còn quà cáp làm gì?”

"Anh không được từ chối đâu. Đây là lời chúc mừng của bọn em đó. Mong anh và Nguyên ca sớm kết hôn."

"Được rồi. Ai chứ em thì anh không dám trốn. Hai người vào trong đi!"

Hai người vừa vào trong thì Nhậm Huyền cùng Dương Kỳ Ngọc tới. Bọn họ cũng mang theo quà mừng đến. Lâm Thành dở khóc dở cười. Anh còn chưa mời mọi người đến dự bữa tiệc mừng anh và Tần Thượng Nguyên về chung một nhà thì người ta đã lũ lượt đem quà mừng tới rồi. Anh không thể không nhận mà nhận rồi lại thấy áy náy. Lâm Thành nghĩ một hồi cảm thấy chọn ngày không bằng gặp ngày. Anh gọi điện cho Thượng Nguyên bàn nhau sẽ tổ chức một buổi tiệc mừng vào đúng ngày hôm nay. Vì căn hộ của họ không lớn mà khách thì đông nên cả hai quyết định sẽ tổ chức tại nhà hàng "A Thành". Tần Thượng Nguyên hoàn toàn đồng ý.

Lúc này Thịnh Nam và Vưu Xuyên đã dự xong triển lãm nông sản chuẩn bị cùng nhau đi ăn tối thì nhận được tin nhắn của Thượng Nguyên gửi đến.

"Xem ra chúng ta hôm nay không thể ăn tối cùng nhau rồi."

"Sao thế?" Vưu Xuyên ngạc nhiên hỏi.

"Cậu còn nhớ tôi nói với cậu hôm nay Lâm Thành chuyển nhà đến ở chung với Tiểu Nguyên không? Hai đứa nó định tổ chức tiệc mừng luôn vào tối nay, rủ tôi và cậu đến chung vui."

"Hả? Tôi cũng được mời sao?"

"Tại sao lại không? Cậu cũng là bạn của chúng tôi mà."

Vưu Xuyên sửng sốt nhìn Thịnh Nam. Hắn dường như cảm thấy rất khó tin. Kể từ khi quen biết nhóm người bọn họ, hắn hầu như chỉ qua lại với Thịnh Nam, thêm nữa cũng chỉ có Lâm Thành nhưng rất ít. Chỉ như vậy cũng được họ coi là bạn ư? Có lẽ cũng là nhờ Thịnh Nam đi.

"Sao thế? Không muốn đi?"

"Không… không phải thế. Tôi dĩ nhiên là muốn đi rồi. Chỉ là…"

"Hả?" Thịnh Nam hơi nghiêng đầu.

Vưu Xuyên quay qua nhìn Thịnh Nam chăm chú, đột nhiên nắm lấy tay anh, mỉm cười hỏi:

“Vậy anh thì sao? Cũng xem tôi là bạn?”

Thịnh Nam giật mình muốn rút tay nhưng rút không ra. Gáy bị Vưu Xuyên đột nhiên túm lấy kéo sát lại gần, gần đến mức hai chóp mũi gần như chạm nhau. Trái tim bỗng nhiên đập thình thịch liên hồi. Vưu Xuyên mỉm cười, ghé sát tai người kia thì thầm:

“Tôi giữ lại câu hỏi này sau khi xong bữa tiệc tối nay đợi anh trả lời.”

Nói rồi Vưu Xuyên buông Thịnh Nam ra, nổ máy xe phóng đi.

“Chỉ đường đi! Anh biết đường mà, đúng không?”

Thịnh Nam vừa bị trêu chọc lúc này vẫn chưa thực sự bình tĩnh. Anh nhìn Vưu Xuyên vừa ngượng ngùng, vừa tức giận nhưng trong tình huống này cũng chỉ đành nén nhịn.

“Tôi biết. Cứ chạy thẳng đi.”

...***...

Lầu hai của nhà hàng “A Thành” được bao trọn gói. Lâm Thành trực tiếp vào bếp nấu ăn cho các khách mời. Đến khoảng tám giờ thì mọi người đều có mặt đông đủ. Đến trễ nhất là cặp đôi của Nhậm Vũ và Sở Hàng Châu, vì mấy tiếng cuối Hàng Châu vướng phải một ca mổ.

Bữa tiệc ngày hôm đó diễn ra vô cùng ấm cúng và vui vẻ. Tính ra cũng lâu rồi cả nhóm mới có một buổi họp mặt đông đủ như vậy. Lần gần nhất là khi Dương Kỳ Ngọc tỏ tình thành công với Nhậm Huyền, cách đây cũng phải hai tháng.

Cả nhóm bọn họ mỗi người một nghề. Người làm cảnh sát, người làm đầu bếp, người làm giáo viên, người làm bác sĩ, có bốn người cùng làm chung trong một tập đoàn, Dương Kỳ Ngọc còn là diễn viên nổi tiếng. Có thể sắp xếp cùng nhau tham dự một bữa tiệc như thế này không phải là việc dễ dàng. Ngày hôm nay đặc biệt là bọn họ có thêm một khách mời nữa là Vưu Xuyên, giám đốc của công ty sản xuất phim Ô Xá.

Lúc Thịnh Nam đưa Vưu Xuyên cùng tới tham dự tất cả mọi người đều nhìn Thịnh Nam với ánh mắt đầy nghi hoặc. Người mà họ tưởng là “thẳng” nhất trong cả bọn hình như đã bắt đầu không còn “thẳng” nữa.

“Này, quen cả một đám toàn đoạn tụ thế này hai đứa không sốc chút nào sao?” Sở Hàng Châu khá ngạc nhiên hỏi Viên Viên và Kỳ Dương.

“Nào có. Em càng thích ấy chứ. Nãy giờ anh không thấy em cười không ngậm được mồm a?”

“Cô ấy là hủ nữ nên nhìn thấy chuyện này cô ấy càng thích.”

“Còn em thì sao? Không dị ứng hay khó chịu?”

“Không có ạ. Yêu phải một người là hủ nữ nên mấy cảnh này sớm đã nhìn quen rồi.”

Nhậm Vũ ngồi bên cạnh nghe ba người nói chuyện cảm thấy cô em gái của Lâm Thành đúng là rất thú vị. Do công việc nên hắn chẳng mấy khi có cơ hội gặp Viên Viên, có cũng chỉ chào hỏi sơ qua chứ chưa thực sự nói chuyện lần nào. Hôm nay mới chính thức được gặp mặt.

“Em gái của Thành ca thật đáng yêu nha. Gương mặt cũng rất ưa nhìn. Có muốn đi làm diễn viên giống anh không?” Dương Kỳ Ngọc sấn tới hỏi.

Kỳ Dương phản đối ngay. “Em không đồng ý để Viên Viên gia nhập giới giải trí. Ở đó xô bồ phức tạp lắm, không an toàn.”

Viên Viên thấy bạn trai phản đối kịch liệt cũng lắc đầu nói: “Em cũng không muốn làm diễn viên đâu. Cuộc sống hiện tại với em đã là hài lòng rồi.”

Nhậm Huyền thở dài kéo tay Kỳ Ngọc.

“Ngồi yên chút đi! Chuyện của nhà người ta, em đừng nên xen vào.”

“Em chỉ muốn nói chuyện với em gái của Thành ca thôi mà. Anh khó chịu như vậy làm gì?”

Nhậm Huyền chỉ im lặng không nói gì. Kỳ Ngọc nhìn người yêu mà cười thầm.

Sau buổi tiệc đa số mọi người đều trở về bởi vì ngày mai tất cả đều phải làm việc. Ngày hôm nay Vưu Xuyên uống hơi nhiều nên Thịnh Nam chở hắn về. Tuy Vưu Xuyên ít hơn Thịnh Nam vài tuổi nhưng dáng người lại to cao hơn một chút, còn Thịnh Nam lại hơi gầy, đỡ hắn ra xe hơi khó khăn. Thượng Nguyên phải ở một bên giúp sức. Lúc đỡ được Vưu Xuyên ra xe, Thượng Nguyên lo lắng hỏi:

“Anh chở hắn ta về được chứ? Cần người đi cùng không?”

“Em nghĩ anh là con nít chắc, không cần đâu.”

“Anh đi về cẩn thận. Đến nơi thì gọi điện cho em.”

“Sao bỗng nhiên hôm nay xem thường anh quá vậy? Anh còn chưa có say đâu. Lái được.”

“Em biết là anh chưa say. Là vì có tên kia nên em mới lo đấy.”

Thịnh Nam nhìn Vưu Xuyên đang ngủ say khó hiểu quay lại nhìn em trai.

“Cậu ấy thì có vấn đề gì?”

Thượng Nguyên lắc đầu. “Thôi được rồi. Anh cứ đi. Khi nào về đến nơi thì nhắn tin báo em.”

“Ừ. Anh biết rồi.”

Thượng Nguyên tiễn anh trai xong liền quay về xe mình. Hắn thấy Lâm Thành đang ngồi bấm điện thoại.

“Tiễn anh Thịnh Nam về rồi?”

“Ừ. Nhưng mà anh vẫn thấy không yên tâm được.”

“Vưu Xuyên là người tốt, cũng rất yêu quý anh Thịnh Nam. Anh không nên quá khắt khe với anh ấy.”

“Hôm nay anh mời cả hắn đến dự tiệc mà em còn bảo anh khắt khe sao? Anh là rộng lượng nhiều lắm rồi đấy.”

“Vậy thì rộng lượng thêm nữa đi. Cho anh ấy tự do theo đuổi anh Thịnh Nam.”

Thượng Nguyên nhíu mày, xua tay. “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Nói chuyện của chúng ta đi!”

“Hả?”

“Hôm nay em tự mình quyết định chuyển nhà mà không thèm đợi anh. Từ chiều đến giờ anh chưa có cơ hội để xử lý em. Bây giờ em định trả lời anh thế nào đây?”

Thượng Nguyên áp sát quá nhanh khiến Lâm Thành không kịp phản ứng. Đến khi định thần lại thì cơ thể đã bị Thượng Nguyên khóa chặt không xê dịch đi đâu được.

"Em… em biết lỗi của mình rồi. Anh muốn thế nào thì mới chịu tha thứ cho em?"

"Thế nào ấy hả? Đêm nay nếu em có thể làm anh hài lòng, anh sẽ xem xét tha thứ cho em."

Lâm Thành thoát mồ hôi, cảm thấy cái mông của mình hôm nay chết chắc rồi. Thượng Nguyên hài lòng buông Lâm Thành, nhanh chóng lái xe trở về.

...***...

Vưu Xuyên bây giờ đã ngủ say như chết. Nghĩ đi nghĩ lại Thịnh Nam thấy vẫn nên đưa cậu ta về nhà mình, vì nhà anh ở gần hơn. Phải vất vả lắm anh mới đưa được cậu ta lên căn hộ của mình ở tầng năm, rồi lôi lên giường. Anh mệt đến ngồi thở dốc.

"Chết tiệt! Chỉ có uống rượu thôi sao tôi thấy cậu như nặng thêm mấy ký vậy chứ? Bình thường thấy tửu lượng cậu tốt lắm mà, sao hôm nay lại có thể say đến mức này nhỉ?"

Thịnh Nam ngồi dậy cởi bớt áo và giày của cậu ta ra, đang loay hoay cởi cái thắt lưng quần thì đột nhiên bị một bàn tay tóm lấy. Anh giật mình ngẩng đầu. Anh thấy Vưu Xuyên từ từ ngồi dậy mỉm cười nhìn mình.

"Cái này nên để tôi tự cởi sẽ hay hơn."

Thịnh Nam sửng sốt. "Cậu… không phải cậu say ngủ rồi sao? Cậu… cậu giả vờ?"

Vưu Xuyên mỉm cười, bò đến gần Thịnh Nam, trêu chọc:

"Không phải giả vờ, tôi say thật nhưng vẫn còn tỉnh táo. Lúc anh đỡ tôi từ trong xe ra thì tôi đã tỉnh rồi."

"Vậy mà cậu còn để mặc tôi kéo cậu vào nhà. Cậu có biết mệt chết tôi rồi không?"

Thịnh Nam bực bội đứng dậy muốn đi thì bị Vưu Xuyên lôi lại nằm phịch xuống giường."

"Anh nói mệt thì để tôi xoa bóp cho xem như đền tội."

"Không cần. Cậu…" Nhìn thấy Vưu Xuyên đang ở rất gần mình, áo đã bị phanh ra lộ hết phần ngực, anh đỏ mặt quay đi. "Không cần. Cậu đứng dậy trước đã."

“Không muốn đứng.”

“Cậu…”

“Tôi làm sao? Thịnh Nam, đã ở trong tình cảnh này rồi anh còn sợ cái gì?”

Thịnh Nam giật mình nhìn lại xung quanh. Hai người bọn họ đang nằm trên giường, trong một căn phòng khá tối, quần áo thì lộn xộn. Cái tình huống này…

“Đây gọi là thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Nếu chúng ta không tận dụng chẳng phải là quá lãng phí sao?”

------oOo------

Table of Contents